உ

சிவமயம்

பரஞ்சோதி முனிவர்

அருளிய

திருவிளையாடற் புராணம்

(கூடற்காண்டமும், திருவாலவாய்க் காண்டமும்)

உரையாசிரியர்

ஈக்காடு - இரத்தினவேலு முதலியார்

இயற்றிய

விருத்தி உரை.

முருகவேள் புத்தகசாலை,

இராயப்பேட்டை, சென்னை

1937

சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை.

உள்ளுறை

கூடற் காண்டம்

திருவாலவாய்க் காண்டம்

கூடற் காண்டம்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருவிளையாடற் புராணம்

மூலமும் உரையும்

கூடற் காண்டம்

பத்தொன்பதாவது

நான்மாடக்கூடலான படலம்

பரசிவம்

பூதங்க ளல்ல பொறியல்ல வேறு புலனல்ல வுள்ள மதியின்
பேதங்க ளல்ல விவையன்றி நின்ற பிறிதல்ல வென்று பெருநூல்
வேதங் கிடந்து தடுமாறும் வஞ்ச வெளியென்ப கூடல் மறுகிற்
பாதங்கள் நோவ வளையிந்த ஞதி பகர்வாரை யாயு மவரே.

(இ - ள்) மதுராபுரியின் திருவீதியில் (தமது) திருவடிகள் நோவ, வளையல் விறகு முதலியனவற்றை விற்றருளிய சோமசுந்தரப் பெருமானை (நான்முறையால்) ஆராய்ந்தறியும் அறிவுடையோர், (பிருதிவி) முதலிய ஐம்பூதங்களுமல்ல ; ஞானேந்திரியங்களுமல்ல ; பிற புலன்களுமல்ல ; மன முதலிய அந்தக்கரணங்களின் விகற்பங்களுமல்ல ; (அப்பூத முதலிய மேற்கூறிய) இவையல்லாமலும் (சேடித்து) நின்ற ஆன்மாவுமல்ல என்று, பெருமை பொருந்திய நூலாகிய வேதமானது (நிச்சயிக்கமாட்டாமல்) கிடந்து தடுமாறி நிற்கும் வெறு வெளியெனக் கூறுவர்.

(வி - ம்) முதலியன என்றதனால் மாணிக்கமும் குதிரையும் விற்றதுங் கொள்க.

மதுரைக் காண்டத்தில், ''சத்தியாய்ச் சிவமாகித் தனிப்பர முத்தி யான முதல்'' என்ற செய்யுளிற்போந்த ''முதல்'' என்னும் நிஷ்கள சிவத்தி னிலக்கணத்தை வற்புறுத்தற்கு இப்பாயிரம் எழுந்தது என்க.

இனி, பிருதிவி - அப்பு - தேயு - வாயு-ஆகாயமென்னும் பூதங்கள் ஒன்றி னொன்று தோன்றி முத்தொழிற் கேதுவாகித் தோன்றிய முறையே லயமடை

தலின், அவற்றிற்கு மேம்பாடுடையா னொருவன் கருத்தாவாக நின்று அவற்றைத் தொழிற்படுத்த வேண்டுமாதலின் **உலோகாயதனை** மறுத்து "பூதங்களல்ல" என்றும், மெய் - வாய் - கண் - மூக்கு - செவி என்னும் ஐம்பொறிகளில் ஒன்றனையுணரும் பொறி பிறிதொன்றினை யுணராமையின், அவற்றைத் தொழிற்படுத்துவா னொருவன் வேண்டுமாதலின் **சங்கிராந்தவாதியை** மறுத்து "பொறியல்ல" என்றும், சுவை - ஒளி - ஊறு - ஓசை - நாற்றமென்னும் புலன்கள் மூலப்பகுதியாகிய சடத்திற் றோன்றினமையால் அவற்றையுந் தொழிற்படுத்துவோ னொருவன் வேண்டி **சாங்கியனை** மறுத்து "புலனல்ல" என்றும், இந்திரியங்கள் அந்தக்கரணங்களையின்றிச் சத்தாதி விடயங்களை யறிதலின்மையின் அவற்றையுந் தொழிற்படுத்துவான் வேண்டி **அச்சங்கிராமவாதியை** மறுத்து "உள்ள மதியின் பேதங்களல்ல" என்றும், ஆன்மாவானது தனக்கு வேண்டிய இந்திரியங்களைப் பொருந்தி விஷயங்களை நுகர்ந்து ஒரு வினைமுதல் அறிவிக்க அறியும் சதசத்தாகலின் **ஈஸ்வர அவிகாரவாதியை** மறுத்து "பிறிதல்ல" என்றும், இவ்வாறு சமயவாதிகளை மறுத்தவர், மேல் நிஷ்கள சிவத்தின் லக்ஷணத்தை வற்புறுத்தவேண்டி, அச்சிவம் பிரபஞ்ச காரியத்திற்குத் தனக்கோர் உபாதான காரணமாய் நின்ற சுத்தமாயை அசுத்தமாயை சுத்தாசுத்த மாயை என்னு மிவற்றிற்கு அப்பாற்பட்ட நிலையாதலின் "வஞ்சவெளி" என்றுங் கூறினர்.

இச்செய்யுளால், உலோகாயதன் முதலிய புறமத கண்டனங் கூறிப் பரசிவ வணக்கஞ் செய்யப்பட்டது. இதன் கருத்தை "அல்லையீ தல்லையீதென மறைகளு மன்மைச் - சொல்லினாற் றுதித்திளைக்குமிச் சுந்தரன்" என இந்நூலாரும், "வேதங்கள் ஐயா எனவோங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே" என மணிவாசகரும் முதலிய மேலோர் கூற்றானறிக.

இம்மதுரைத் திருநகரத்திற்குச் சிவலோக முதலிய பல திருநாமங்களிருந்தும் இச்செய்யுளிற் கூடல் என்று கூறவந்தது இக்காண்டத்தின் பெயரும், இப்படலத்தான் அத்திருநாமம் எய்திய காரணமும் விளங்குதல் வற்புறுத்தற்கெனக் கொள்ளக் கிடந்தது. (க)

சிவசத்தி

திருமகள் வலக்கண் வாக்கின் சேயிழை யிடக்கண் ஞானப்
பெருமகள் நுதற்க ணாகப் பெற்றுவான் செல்வங் கல்வி
அருமைவீ டளிப்பாள் யாவ ளவளுயிர்த் துணைவன் காண
ஒருமுலை மறைந்து நாணி யொசிந்தபூங் கொம்பி னின்றாள்.

(இ - ள்) இலக்குமியே வலக்கண்ணும் சாஸ்வதியே இடக்கண்ணும் பரஞான மாதே நெற்றிக்கண்ணுமாகப் பெற்று, பெருஞ்செல்வத்தையும் கல்வியையும் அடைதற்கரிய மோக்ஷத்தையும் அனுக்கிரகிப்பவள் எவள் அத்தலைவியே (தனது) உயிர்த்துணைவராகிய சிவபெருமான் நோக்கியருள (மூன்று திருத்தனங்களில்) ஒரு திருத்தனம் மறைந்து நாணமுற்றுத் துவண்ட பூங்கொம்பைப்போல நின்றருளினாள்.

(வி - ம்) "பரையாதி விருப்பறிவு தொழிலாகி யுலகமெலாம் படைத்துக் காத்து - வரையாது துடைத்துமறைத் தருளியவை நின்றுந்தன் வடிவு வேறு - யுரையாதி மறைகடந்த வொருமுதல்வி" என இந்நூலிற் கூறியவாறு, சிற்சத்தியே சிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியங்கட்கு இச்சை முதலிய ஐவகைச் சத்தி பேதமுற்று நிற்றலின், இச்சாசத்தியாகத் திருமகளையும், கிரியாசத்தியாகக் கலைமகளையும் கூறினார். இன்னும் இச்செய்யுளுக்கு வேண்டுவனவாகிய விஷயங்கள் முன்னும் பின்னும் விரவிக்கிடத்தலின் ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. (உ)

கதிர்மதி மிலைந்த வேணிக் கண்ணுதல் வருண னேய
அதிர்கடல் வறப்பச் செய்த ஆடலீ தனையா னேய
முதிர்மழை யேழின் மேலு முன்னைநான் முகிலும் போக்கி
மதுரைநான் மாடக் கூட லாக்கிய வண்ணஞ் சொல்வாம்.

(இ - ள்) பிரகாசிக்குஞ் சந்திரனைத் தரித்த சடைமுடியையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் வருணன் விடுத்த சத்திக்கின்ற கடலை வற்றச்செய்தருளிய திருவிளையாடல் இது. அவ்வருணன் ஏவிய முதிர்ந்த சத்தமேகங்களின் மேலும் முன்போல (அப்புட்கலா வர்த்த முதலிய) நான்கு மேகங்களையும் விடுத்து, மதுரையை நான்மாடக் கூடலாகச் செய்தருளிய திருவிளையாடலை (இனி யாம்) கூறுவாம்.

(வி - ம்) "கதிர்மதி மிலைந்த வேணி" என்னும் விசேடணம் குற்றஞ் செய்த சந்திரன் தம்மைச் சரணடைந்த காலத்து, குற்றஞ் செய்தோனெனக் கருதாது சிவபெருமான் அவனைச் சிரமேலணிந்ததுபோல, யாவர் சரணடையினும் அவரை யெல்லாங் காப்பர் என்னுங் கருத்துத் தோன்றக் கூறப்பட்டதாதலின், இச்செய்யுள் கருத்துடையணி யென்க. (௩)

எற்றுதெண் டிரைநீர்ச் சேர்ப்பன் தன்செய லிழுக்கி நாணம்
உற்றிரு கண்ணுஞ் சேப்ப வுடன்றெழு கோபச் செந்தீப்
பற்றிட வாகம் வெம்பிப் பரவையும் யாறும் வெந்து
வற்றிட வெகுண்டு நின்றான் மானமும் வலியுங் குன்றான்.

(இ - ள்) (கரையை) மோதுகின்ற தெள்ளிய அலைகள் பொருந்திய கடற்றுறைக்குத் தலைவனாகிய வருணன், தனது செயல் தவறுபாடுற்று நாணங்கொண்டு இருவிழிகளும் சிவக்கக் கொதித்தெழுந்த செவ்விய கோபாக்கினி மூள, தேகங் கருகிக் கடலும் யாறும் (அக்கோபத் தீயால்) வெந்துவற்ற, தனது மானமும் வலிமையுங் குறையாதவனாகிக் கோபித்து நின்றான். (௪)

நளிர்புனல் மதுரை மூதூர் நாயக னாடல் தன்னைத்
தெளிகில னாகிப் பின்னுஞ் செழுமுகி லேழுங் கூவிக்
குளிர்கடல் வறந்த தென்னக் குடித்தெழுந் திடித்துப் பெய்யா
ஒளிவளர் மதுரை முற்று மொல்லெனக் கரைமி னென்றான்.

(இ - ள்) தண்ணிய நீர் சூழ்ந்த மதுரையாகிய பழைய திருநகரில் எழுந்தருளிய சோமசுந்தரப் பெருமானது திருவிளையாடலைச் சிறிதும் தெளியாதவ

ஞகி, மீண்டும் குறைவில்லாத சத்தமேகங்களையும் விளித்து, குளிர்ந்த கடலும் வறந்ததென்று (கண்டோர்) சொல்ல (நீரை)ப் பருகி மேலெழுந்து, இடித்துப் பொழிந்து கீர்த்திமிகுந்த மதுரைநகர முழுவதும் விரைவாக அழியுங்கஎன்று கட்டளையிட்டான்.

(வி - ம்) நளி - உவமையாகு பெயர். (௫)

பேர்ள்ளென மேக மேழும் புகுந்துபார் தெரிய மூந்நீர்ப்
பள்ளமும் வறப்ப முற்றப் பருகிமெய் கருகி மின்னித்
தெள்ளருந் திசையும் வானுஞ் செவிடுறப் பிலமும் பாரும்
விள்ளமால் வரைக ளெட்டும் வெடிபட மேருச் சாய.

(இ - ள்) சத்த மேகங்களும் விரைவாகக் (கடலில்) சென்று நிலந்தோன் றக் கடலாகிய பள்ளமும் வற்ற (நீரை) முற்றப் பருகி (மேலே கிளம்பி) உடல் கருகி (சூல் கொண்டு) மின்னலை வீசி (கட்புலன்களுக்கு)த் தோன்றுதற்கரிய (அஷ்ட) திசைகளும் ஆகாயமும் செவிடுபடவும், பாதலலோகமும் பூலோகமும் பிளவுபடவும், பெரிய (அஷ்டகுல) பர்வதங்களும் பொடிபடவும், மேருமலை சாயவும்.

இதுமுதல் நான்கு பாடல்கள் ஒரு தொடர். (௬)

ஊழிநாள் வெடிக்கு மண்ட கடாகத்தி னொளிபோ லார்த்துப்
பாழிவா னுருமு வீழப் பணுடவி மணிகள் சிந்தி
ஆழிநீர் ஞாலந் தாங்கு மராவுட னெளியத் திக்கிற்
சூழிமால் யானை நின்ற நிலைகெடத் துணுக்கங் கொள்ள.

(இ - ள்) ஊழிக் காலத்தில் வெடிபட்டுடையும் அண்டகடாகத் தோசை போலக் கோஷித்து, மிகவும் பெரிய இடியேறுகள் விழவும், கடல்சூழ்ந்த பூமியைத் தாங்கும் ஆதிசேடன் (தனது) ஆயிரம் படங்களிலுமுள்ள சிரோமாணிக் கங்களைச் சிதறி (தனது) உடலை நெளிக்கவும், திக்குகளில் நின்ற முகபடாமணிந்த பெரிய அஷ்ட கஜங்கள் நிலைகெடும்படி நடுக்கங் கொள்ளவும். (௭)

வெள்ளிய நீறு பூத்து முழவென வீங்கு காய்போல்
தெள்ளிய வாலி சிந்தத் திரண்ட திண் பளிக்குத் தூண்போல்
ஒள்ளிய தாரை சோர வும்பர்மீன் கணங்க ளோடுந்
துள்ளிய திரையி லாடு மீன்கணந் துடித்து வீழ.

(இ - ள்) வெண்ணிறம் பொருந்திய நீற்றினைப் (புறத்திற்) பூத்து, மத்தளம் போலப் பருத்த பூசினிக்காய் போலத் தெளிந்த மழைத்துளிகளைச் சிந்தவும், திரண்ட திண்ணிய பளிக்குக் கல்லாலாகிய தூணைப்போல ஒளிபொருந்திய மழைத் தாரைகள் சோரவும், மேலிடத்துள்ள நக்ஷத்திரங்களாகிய (நாண்) மீன் கூட்டங்களோடுந் துள்ளிச் செல்லும் அலைகளில் ஆடுகின்ற மீன் கூட்டங்கள் தாவி விழவும். (௮)

ஆர்த்தெழு கொண்மூ வேழுஞ் சராசர மனைத்துஞ் சூழ்ந்து
போர்த்தன ஞால முண்ணப் புக்கதோர் வடிவங் கொண்ட

தீர்த்தனில் விசும்பும் பாருந் திசைகளுந் தெரியா வாகப்
பார்த்தகண் ணுழையா வாகப் பரந்திருள் கான்ற வன்றே.

(இ - ள்) கோஷித்தெழுந்த சத்த மேகங்களும் சராசரங்களை யெல்லாம் சூழ்ந்து புறத்திற் போர்த்தன. உலக முழுதும் அழிக்கும்படிசென்ற ஒப்பற்ற திருவுருவங் கொண்டருளிய பிரளயகால ருத்திர மூர்த்தியைப்போல ஆகாயமும் பூமியும் (எட்டுத்) திசைகளும் மறைபடவும், பார்த்தகண் (இருள் நெருக்கத்தால்) செல்லாதொழியவும் பரவிய விருளை (அம்மேகங்கள்) வெளிப்படுத்தின. (கூ)

பைஞ்சுட ரெறிக்கும் பச்சை காரொளி பரப்பு நீலம்
புஞ்சவா ளுடுக்க ளன்ன நித்திலம் பொன்னங் குப்பை
செஞ்சுடர் மணிக டுப்புச் சிதறுவ கணவ ரோடும்
விஞ்சையர் மகளி ரூடி வெறுத்தெறி கலன்கள் போல.

(இ - ள்) பசிய கிரணங்களை வீசும் மரகதங்களையும், கரிய ஒளியை வீசும் நீலங்களையும், திரண்ட ஒள்ளிய நக்ஷத்திரங்கள் போன்ற முத்துக்களையும், அழகிய பொற்குப்பைகளையும், சிவந்த கிரணங்களையுடைய பதுமராகங்களையும், பவளங்களையும், வித்தியாதர ஸ்திரீகள் (தத்தமக்குரிய) கணவர்களோடும் பிணக்குற்று, வெறுத்து (கழற்றி) வீசின ஆபரணங்களைப்போலச் (சத்தமேகங்களும் அஷ்ட திக்குக்களிலும்) சொரிந்தன. (க0)

கடியகா லுதைப்பப் பெய்யுங் கடுஞ்செல வெழிலி மாடக்
கொடியநீ ணகரைச் சூழ்ந்து புதைத்தலுங் கோலோன் றேச்சிப்
படியெலாம் புரக்குங் கோனு நகருளார் பலரு ஞாலம்
மடியுநா ளிதுவே யென்னு மயங்கினு ருயங்கி னாரே.

(இ - ள்) அச்சத்தைத் தரும் (பெருங்) காற்றடித்துத் தாக்க விரைந்து செல்லுதலையுடைய பெய்யா நின்ற சப்த மேகங்களும் கொடிகள் கட்டிய மாடங்கள் நெருங்கிய நெடிய மதுரை நகரத்தைச் சூழ்ந்து போர்க்கவும், ஒப்பில்லாத செங்கோலைச் செலுத்தி உலக முழுவதையும் பாதுகாக்கும் அபிடேக பாண்டியனும் அந்நகரிலுள்ளோர் எல்லாரும் உலகமுழுதும் அழியும் (சங்கார)காலம் இக்காலமே யென்று மயங்கிச் சோர்ந்தார்கள். (கக)

கண்ணுதல் மூர்த்தி தானே யின்னமுங் காக்கு மென்னும்
புண்ணிய நகரா ரோடும் பொருக்கெனக் கோயி லெய்தி
விண்ணிழி விமான வாழ்க்கை விடையவ னடிக்கீழ் வீழ்ந்தான்
அண்ணலா ராடன் முன்னு மறிந்துகை கண்ட வேந்தன்.

(இ - ள்) சோமசுந்தரக் கடவுள் (தனது நிமித்தம்) முன்னமே செய்தருளிய திருவிளையாடலைத் தெரிந்து கைவந்த அபிடேக பாண்டியன், நெற்றிக் கண்ணையுடைய அச் சோமசுந்தரமூர்த்தியே இன்னமுங் காத்தருளுவாரென்று புண்ணிய ஸ்தலமாகிய அம்மதுரையில் உள்ளாரோடும் விரைந்து திருக்

ஜேயிலை யடைந்து, விண்ணுலகத்தினின்றிழிந்த இந்திர விமானத்தின்கண் வாழ்க்கையையுடைய இடபவாகனராகிய அச்சோமசுந்தரக் கடவுள் திருவடிக் கீழ் (சாஷ்டாங்கமாக)ப் பணிந்தான். (கஉ)

விடையினை யால முண்ட மிடற்றினை கங்கை தாங்குஞ்
சடையினை கூற்றை வென்ற தாளினை மேருச் சாபப்
படையினை யடியேந் துன்பப் பாட்டினை நீக்கி யாளும்
நடையினை யாகி யெங்கள் நல்லுயிர் காத்தல் வேண்டும்.

(இ - ள்) இடபவாகனரூடரே! ஆலால விடபானஞ் செய்த ஸ்ரீ கண்டத்தை யுடையவரே! கங்காநதியைத் தாங்கிய சடைமுடியை யுடையவரே! எமனை உதைத்தருளிய திருவடியை யுடையவரே! மகம்மேருவாகிய விற்படையை யுடையவரே! அடியேங்களது துன்பத்தை விலக்கி ஆட்கொண்டருளும் நடையினை யுடையவராகி, எங்களது நல்ல உயிர்களைக் காத்தருளல் வேண்டும். (கங)

என்னலுந் தென்னர்க் கென்று மெய்திய இடுக்கண் தீர்க்கும்
முன்னவன் முன்போல் நான்கு முகிலையு நோக்கி யின்ன
தொன்னக ரெல்லை நான்குஞ் சூழ்ந்துநான் மாட மாகி
இன்னெடு மாரியேழும் விலக்குமி னெனவி டுத்தான்.

(இ - ள்) என்று விண்ணப்பஞ் செய்யவும், பாண்டியர்களுக்குச் சம்பவிக்குந் துன்பங்களை எக்காலத்துந் தீர்த்தருளுஞ் சோமசுந்தரக் கடவுள் முன்போல (புஷ்கலாவர்த்த முதலிய) நான்கு மேசங்களையும் பார்த்தருளி, இந்தத் தொன்று தொட்டுள்ள மதுராபுரியின் நான்கு எல்லைகளிலும் (புறத்திற்) சூழ்ந்து, நான்கு மாடங்களாய் (இந்த) ஒள்ளிய சப்த மகாமேகங்களையும் விலக்குங்கள் என்று கட்டளையிட்டருளினார்.

(வி - ம்) முன்னவன் - முதற்கடவுள். (கச)

வந்துநான் மாட மாகி வளைந்துநாற் றிசையுஞ் சூழ்ந்து
சந்துவாய் தெரியா தொன்றித் தாமொரு குடிலாய் மாடப்
பந்திகோ புரஞ்செய் குன்றங் கால்கள்போற் பரிப்பப் போர்த்த
இந்துவார் சடையோ னேவ வெழிலிமா நகர மெங்கும்.

(இ - ள்) சந்திரனை நெடிய சடையிற்றரித்த சோமசுந்தரப் பெருமான் ஏவிய மேகங்கள் (நான்கும்) வந்து நான்கு மாடங்களாகி வளைந்து, நாற்றிசையிலுஞ் சூழ்ந்து, தாம் ஒரு குடிசையாகி, பொருத்துவாய் தெரியாமல் ஒன்றுபட்டு, மாட வரிசைகளும் கோபுரங்களும் செய்குன்றுகளும் கால்கள்போலச் சுமக்க, பெரிய அந்நகர் முழுமையும் போர்த்தன.

(வி - ம்) 'வளைந்து நாற்றிசையுஞ் சூழ்ந்து' என்பதை இரண்டு யோசனை தூரம் சுற்றிலும் வளைந்து என வடநூல் கூறும். (கரு)

அன்னநான் மாடத் துள்ளு நகருளா ரமைச்சர் வேந்தன்
றன்னநாற் கருவித் தானைச் சராசரம் பிறவுந் தாழ்ந்து

முன்னைநாள் தனினு மின்ப மூழ்கினன் கிருந்தா ரூழிற்
பொன்னனாள் பாகன் தாளிற் புக்கமர்ந் திருந்தா ரொத்தார்

(இ - ள்) அந்த நான்கு மாடங்களினுள்ளும் அங்கரவாசிகளும் மந்திரிகளும் பாண்டியனும் அவனுடைய சதுரங்க சேனைகளும் (இயங்கியற் பொருளும் நிலையியற் பொருளுமான) சரம் அசரங்களும் மற்றுள்ளனவும் தங்கி, முந்திய தினத்தில் (உண்டாகிய இன்பத்தைக்) காட்டிலும் அதிகவின்பத்தில் மூழ்கினன்றாக விருந்தார்கள்; (ஆதலின்) ஊழிக்காலத்தில் உமாதேவியாரை அர்த்தபாகமுடைய சிவபெருமான் திருவடிநீழலில் இரண்டறக் கலந்தவரை ஒத்திருந்தார்கள்.

(வி - ம்) ஊழின் என்றதற்குத் தமது ஜன்மாந்தர நல்லூழின்படி எனினும் பொருந்தும். முன்னைநாள் என்றதற்கு வருணன் விட்ட கடலை வற்றச்செய்த காலத்தினும் என்றாவது நான்மாடக் கூடலான தினத்திற்கு முற்பட்ட தினத்திலும் என்றாவது பொருள்கொள்க. (கசு)

கழைகெழு வரையி னுச்சி கவிழ்கின்ற புயல்போற் கார்சூழ்ந்
திழைமணி மாடத் தும்ப ரெறிதுளி யுடைந்து துள்ளத்
தழைகடல் வறப்ப வாங்கித் தம்முடல் வறப்பப் பெய்து
மழைகளும் வெள்கி நின்ற வருணனும் வெள்கி நின்றான்.

(இ - ள்) மூங்கில்கள் நெருங்கிய மலையுச்சியிற் பெய்கின்ற மழைத்துளிகள் (உடைந்து துள்ளுவது) போல, மேகங்கள் சூழ்ந்து இரத்தினங்களழுத்திய மாடங்களின் பேரிற் பெய்யும் மழைத்துளிகள் உடைந்து துள்ள, பெருங்கடல் வற்றமுகந்து தமது தேகங்கள் பசையறப்பெய்து மேகங்களும் நாணிநின்றன. வருணனும் (தனது செயல் நிறைவேறாமையால்) நாணுற்று (அசைவற்று) நின்றான். (கஎ)

நடுங்கினன் கழிந்த வச்ச நாணமீ தூர மானம்
ஒடுங்கின னுள்ளத் துள்ளே ருவகைவந் தெய்தப் பொற்பூத்
தடங்கரை குறுகா முன்னோய் தணிந்துபின் றோய்ந்து பாசம்
மடங்கினன் மடங்கா அன்பின் வள்ளலைப் பூசை செய்வான்.

(இ - ள்) நடுங்கி மிகுந்த அச்சமும் நாணமும் அதிகரிக்க மானம் ஒழிந்து தன் மனத்துள்ளே ஒரு மகிழ்ச்சிவந்தடைய பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தின் பாரந்த கரையை அடைதற்கு முன்னே நோயினின்றும் நீங்கி, பிறகு (அதில்) ஸ்நானஞ்செய்து அவிச்சையும் நீங்கி, நீங்காத பேரன்புடன் சோமசுந்தரக் கடவுளை அருச்சிக்கத் தொடங்கினான்.

(வி - ம்) இச்செய்யுளில் நடுங்கினன் - ஒடுங்கினன் - மடங்கினன் என்னும் வினை முற்றுக்கள் வினையெச்சப் பொருளில் வந்தன. (கஅ)

புனிதநீ ரூடிக் கண்டி பூண்டுவான் கங்கை யாதி
வனிதையர் பசும்பொற் கும்ப வாசநீர் வடித்து நீட்டப்

பணிமலர் சந்தங் கந்த மணிக்கலன் பசும்பொ னுடை
இனையன பிறவு மீன்று கற்பக மெடுத்துக் காட்ட.

(இ - ள்) பரிசுத்தமாகிய திருவெண்ணீறணிந்து, ருத்திராக்ஷகண்டிகை தரித்து, ஆகாயகங்கை முதலிய (நதி) மங்கையர் பசும்பொன்னாற்செய்த கலசத்தில் வாசமூட்டிய நீரை வார்த்து (ஒருபக்கலில்) கொடுக்கவும், குளிர்ச்சி பொருந்திய மலரையும் சந்தனத்தையும் வாசனைத்திரவியங்களையும் இரத்தினாபரணங்களையும் பசியபீதாம்பரத்தையும் இவைபோன்றனவாகிய பிறவற்றையும் பெற்றுக் கற்பகவிருக்ஷம் (ஒருபக்கலில்) எடுத்துக்கொடுக்கவும். (௧௯)

ஐங்கனி யமுத மைந்துங் கௌவிய மமுது தூபஞ்
செங்கதிர் விளக்க மின்ன தேவரான் கொடுப்பச் சேற்கண்
நங்கைதன் பதியைப் பூசித் தாயிர நாமங் கூறிப்
பைங்கதிர் முத்தஞ் சாத்தித் தொழுதடி பணிந்து நின்றான்.

(இ - ள்) (வாழை முதலிய) ஐந்து கனிகளும் பஞ்சாமிர்தங்களும் பஞ்சகவ்வியங்களும் திருவமுதுந் தூபமும் சிவந்த வொளியையுடைய தீபமும் (ஆகிய) இவைபோல்வனவற்றைக் காமதேனு (ஒருபக்கலில்) வழங்கவும், அங்கயற்கணம்மையார் தலைவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளை (ஆகமமுறைப்படி) பூசித்து, ஸஹஸ்ரநாமங்களால் துதித்து, (ஒவ்வொரு திருநாமத்திற்கும்) பசிய ஒளி பொருந்திய முத்துக்களைச்சாத்தி (அருச்சனைசெய்து) திருவடியிற்றொழுது பணிந்து நின்றனன் வருணன். (௨௦)

அருச்சனை யுவந்த வாதி யமலனீ யாது வேண்டிற்
றுரைத்தியென் றோத நீர்க்கோ னொல்லைதாழ்ந் தொன்றி னாலும்
கரைத்திட வரிய விந்தக் கடியவென் வயிற்று நோய்நின்
திரைத்தட மாடி யின்னே தீர்ந்திடப் பெற்றே னென்றான்.

(இ - ள்) (அவன் செய்த) அருச்சனையை மகிழ்ந்தருளிய முதற்கடவுளும் நிமலமூர்த்தியுமாகிய சோமசுந்தரப்பெருமான் 'நீ இச்சித்தது யாது? சொல்லுவாய்' என்று வினவ, வருணன் விரைவில் பணிந்து ஒருவகையினாலும் நீங்குதலில்லாத இந்தக் கொடிய எனது வயிற்றுநோய் உமது அலைகள் பொருந்திய (பொற்றாமரைத்) தீர்த்தத்தில் நீராடி இப்பொழுதே தீரப்பெற்றேன்.

(வி - ம்) ஒன்றினாலும் என்றது, மணி - மந்திரம் - ஔஷதாதிகளையுணர்த்தற்கென்க. (௨௧)

வேறு

வேதமுதற் கலைகாட்சி முதலளவை விரிஞ்சன்முதல் விண்ணோர் செய்யுஞ், சோதனையு ளகப்படாச் சோதியுனைச் சோதிக்கத் துணிந்தேனந்தோ, பேதைமையே னிடத்தென்ன குணங்கண்டேன் பிணிதீர்த்தென் பெற்று யாசை, கோதமிலாய் குற்றமே குணமாகக் கொள்வது நின் குணமோ ஐயா.

(இ - ள்) வேதமுதலிய கலைகளுக்கும், காட்சி முதலிய பிரமாணங்களுக்கும், பிரமன் முதலிய தேவர்கள் செய்கின்ற ஆராய்ச்சிகளுக்கும் அகப்படாத ஒளிப்பிழம்பே! உனது நிலைமையை நான் ஆராயத் துணிந்தேன்; ஐயோ! (அத்தகைய) அறிவிலேனிடத்தில் யாது (நற்) குணங்கண்டு என்னுடைய (வயிற்று) நோயைத்தீர்த்து என்ன பலனை அடைந்தாய்? விருப்பு வெறுப்புகளில்லாதவனே! ஐயனே! (அடியவர்கள் செய்யும்) குற்றத்தைக் குணமாகக் கொண்டருளுவது உன்னுடைய குணமோ? (அறிகிலேன்.) (உஉ)

பொன்னகரான் காலந்தாழ்த் துனையருச்சித் தயர்ச்சியொடும் போன வாறும், என்னெனயான் வினவியதும் வலாரியிறை கொடுத்ததுமவ் விறைக்கு நேர்யான், பின்னைவினு யதுமவன்சொல் வழியுன்னைச் சோதித்த பெற்றி தானும், முன்னவனே யுன்னருளா லென் பிணிக்கு மருந்தாகி முடிந்த வாறே.

(இ - ள்) (யாவர்க்கும்) முதல்வனே! பொன்னகரத்தையுடைய இந்திரன் காலந்தாழ்த்து உன்னை அருச்சனை செய்து மனத்தளர்வுடன் (தன்னகரத்திற்கு) சென்றவிதமும், (அச்சோர்வு நோக்கி) என்ன காரணம்? என்று நான் வினவியதும், (அதற்கு) இந்திரன் (காலந்தாழ்த்துப் பூசித்தேன் என்று) விடை கொடுத்ததும், அவ்விடைக்கு நேராக (உனதுபிரபாவங்களை) யான் பின்னும் வினவியதும், அவன் விடைவழியினின்று உன்னைச்சோதித்த தன்மையும் (ஆகிய இவையொவ்வொன்றும்) உனது திருவருளால் எனது நோய்க்கு மருந்தாகி முடிந்த வகையாம். (உ௩)

ஆறுமதி முடியணிந்த அருட்கடலே வயிற்றுநோ யன்றி மேனாள்
மாறுபடு மிருவினையு மலவலியுங் கெடவீட்டின் வழியும் பெற்றேன்
வேறினிமந் திரமென்னை மணியென்னை மருந்தென்னை மெய்ம்மை யாகத்
தேறுமவர்க் கிப்புனித தீர்த்தமே பிணியனைத்துந் தீர்ப்ப தன்றோ.

(இ - ள்) கங்கையையும் சந்திரனையும் சடைமுடியிலணிந்த கிருபா சமுத்திரமே! (எனது) வயிற்றுநோயே யல்லாமல், அநாதியே (என்னுடன்) மாறுபட்டு நிற்கும் இருவினைகளும் மலவன்மையுங் கெட, மோக்ஷமார்க்கத்தையுமடைந்தேன்; இனி வேறு மந்திரம் யாதுளது? மணி யாதுளது? மருந்து யாதுளது? உண்மையாகத் தெளிந்தவர்க்கு இந்தப் புனிதமாகிய (பொற்றாமரைத்) தீர்த்தமே நோய் முற்றும் தீர்ப்பதல்லவா? (உச)

வேறு

அடியனேன் முன்னஞ் செய்த அபராத மிரண்டுந் தீரும்
படிபொறுத் தருள்வா யென்று பன்முறை பாவித் தாழ்ந்து
மடிவிலா மகிழ்ச்சி பொங்க வரங்களுஞ் சிறிது வேண்டிக்
கடியதன் னகரம் புக்கான் குடதிசைக் காவல் வேந்தன்.

(இ - ள்) மேற்றிசைக்காவலனாகிய வருணன், அடியேன் முன்பு (அறிவில்லாமல்) செய்த இரண்டு குற்றங்களையும் தீரும் வண்ணம் பொறுத்துக்

கிருபைசெய்வாய் என்று பலமுறையும் துதித்துப்பணிந்து, அழிவில்லாத மகிழ்ச்சி யோங்கும்படி சிறிது வரங்களையும் (வேண்டி) பெற்று ஒளியையுடைய தன்னகரிற்குச் சென்றான்.

(வி - ம்) இரண்டு அபராதம் என்றது முன்மதுரையை யழிக்கக் கடலை விடுத்ததும் மீண்டு மேகங்களை விடுத்ததுமாம். (உரு)

வன்றிறல் வருணன் விட்ட வாரியை விலக்க ஈசன்
மின்றிகழ் சடையி னின்று நீங்கிய மேக நான்குங்
குன்றுபோ னிவந்து நான்கு கூடமாக் கூட லாலே
அன்றுநான் மாடக் கூட லானதான் மதுரை மூதூர்.

(இ - ள்) வன்மை பொருந்திய வருணன் விடுத்த சத்தமேகங்களையும் விலக்குதற் பொருட்டு, சோமசுந்தரப் பெருமானுடைய மின்னல்போல விளங்கும் சடையிலிருந்து நீங்கிய (புஷ்கலாவருத்த முதலிய) நான்கு மேகங்களும், மலைபோல மேலேறி நான்கு கூடங்களாய்க் கூடுதலாலே மதுரையாகிய பழைய நகரம் அன்றுமுதல் நான்மாடக்கூடல் என்னும் பெயருடையதாயிற்று. (உசு)

ஆக திருவிருத்தம் - கஙகஉ.

இருபதாவது

எல்லாம்வல்ல சித்தர்

திருவிளையாடற் படலம்

சத்த நான்மறைப் பொருள்வரை தள்ளுநீண் முடிமேல்
வைத்த கார்கள்நான் மாடமாய் மதுரைமேல் வருணன்
உய்த்த மாரியைத் தடுத்தவா றுரைத்துமே லுயர்த்தோர்
சித்த ராய்விளை யாடிய செயல்சிறி துரைப்பாம்.

(இ - ள்) நாதமாத்திரையாகிய நான்கு வேதங்களின் பொருளளவைக் கடந்த நெடிய சடாமுடியில் அணிந்த (புஷ்கலாவருத்த முதலிய மேகங்கள் நான்கும்) நான்கு மாடங்களாய், மதுராபுரியின் பேரில் வருணன் விடுத்த மேகங்களைத் தடைசெய்த திருவிளையாடலைக் கூறினோம். இடபத்தைக் கொடியாக வுயர்த்திய சோமசுந்தரக் கடவுள் (எல்லாம் வல்ல) சித்தமூர்த்தியாய்த் திருவிளையாடல் செய்த செயலை (யாம் இனி) சிறிது கூறுவாம். (க)

தேட ருங்கதிர் மணிமுடிச் செழியனும் பாண்டி
நாட ருந்திரு வெய்திமே னல்லவீ டெய்தக்
கூட லம்பதி மேவிய குணங்குறி கடந்த
வேட ரங்கொரு சித்தமெய் வேடராய் வருவார்.

(இ - ள்) தேடிக்கிடைத்தற்கரிய ஒளிபொருந்திய நவரத்தினங்களிழைத்த கிரீடத்தை யணிந்த அபிஷேக பாண்டியனும் பாண்டி நாட்டி லுள்ளாரும் செல்வ மடைந்து மறுமையில் நல்ல மோக்ஷத்தைப் பெற, அழகிய மதுரைப் பதியில் எழுந்தருளிய குணங்குறிகட்கதீதப்பட்ட திருவேடத்தையுடைய சோமசுந்தரப் பெருமானார் அந்நகரில் ஒரு சித்தவடிவமாகிய திருவேடமுடையவராய் வருகின்றார்.

(வி - ம்) 'குணம் குறி கடந்த வேடர்' என்றதில், குணம் என்றது, இராஜசு, தமசு, சத்துவம் என்னு முக்குணங்களையும், குறியென்றது ஆண் பெண் என்னும் பகுப்பினையும் உணர்த்தலின், வேடர் என்றது குணங்குறிகடந்து நின்ற நிஷ்கள சிவத்தை யென்க. (உ)

வட்ட வார்சடைக் குஞ்சியும் பூணநூன் மார்பும்
இட்ட நீறணி திலகமு மிணைக்குழை தூங்க
விட்ட வெள்ளைமுத் திரையுந்தோல் விரித்தபட் டிகையுஞ்
சுட்ட வெண்பொடிப் பொக்கணந் தூக்கிய தோளும்.

(இ - ள்) வட்டமாகக் கட்டிய நீண்ட சடையாகிய சிகையும், உபவீதம் அணிந்த திருமார்பும், இட்ட திருநீற்றின்மேல் அணிந்த திலகமும், பொருத்துதலுடைய குண்டலங்கள் தொங்கவிட்ட சங்காலாகிய தோடும், புலித்தோலாற் செய்த யோக பட்டிகையும், நீற்றிய தாவள்ளியமாகிய விபூதிப் பொக்கணைத் தொங்கவிட்ட திருத்தோளும்.

இது முதல் பதினெட்டுச் செய்யுள்கள் குளகம்.

(வி - ம்) பொக்கணம் - இப்பிவடிவமாகத் தலையோட்டா லமைத்துப் பிறர்க்குத் திருவெண்ணீறு தருவதற்கு உபயோகிக்கும் ஒருகருவி என்பர் **போராசிரியர்.** ஐந்து முகங்கள் தலையிற் பொருந்தச் செய்த வட்ட வடிவாகிய ஒரு பை என்னலு மொன்றும். (ஙு)

துய்ய வெண்பொடி யழிந்துமெய் சிவந்திடச் சுவடு
செய்யும் வெண்டிரட் படிகநீண் மாலையுஞ் சிவந்த
கையி லங்குகட் டங்கமுங் கண்டவர் மனஞ்சென்
றுய்ய வன்புற வீக்கிய வுதரபந் தனமும்.

(இ - ள்) பரிசுத்தமாகிய வெள்ளிய திருநீறு அழிந்து திருமேனி சிவக்கச் சுவடு செய்யாநின்ற வெள்ளிய திரண்ட படிகமணிகள் கோத்த நீண்டமாலையும், சிவந்த கையில் விளங்கும் மழுவும், கண்டவர்களுடைய மனம் சென்று (பதிந்து) உச்சீவிக்கச் சிக்கெனக் கட்டிய திருவுதரபந்தனமும். (ச)

அட்ட வேங்கையி னுரிவைகீண் டசைத்தகோ வணமும்
ஒட்ட வீக்கிய புலியத ளுடுக்கையு மிடத்தோள்
இட்ட யோகபட் டிகையும்பொன் னிடையிடை கட்டப்
பட்ட சுலிக்கொருவி வேத்திரப் படைக்கையும் படைத்து.

(இ - ள்) தான்கொன்ற வேங்கையி னின்றுநீர்ந்த தோலைக் கிழித்துக் கட்டிய திருக்கோவணமும், (இடையில்) பொருந்தக் கட்டிய புலித்தோல் ஆடை

யும், இடத்தோளிலிட்ட யோகபட்டிகையும், (கம்பியாகச் செய்த) பொன்னால் இடையிடையே கட்டப்பட்ட சுஃறென்னும் ஒலிக்குறிப்பையுடைய பிரம்பாயுதந் தாங்கிய திருக்கரமும், (ஆகிய இவற்றை) கொண்டருளி.

(வி - ம்) சுஃறொலி என்றது பிரம்பை வீசுகையில் உண்டாகும் ஒலிக் குறிப்பு. (௫)

வேத கிண்கிணி சிலம்புசூழ்ந் தடிகளின் மிழற்ற
ஓத ரும்பத மூளரியூ றருண்மது வொழுகப்
போத வானந்த மதுநுகர்ந் தலர்முகம் பொலியப்
பாத பங்கய முபநிடப் பாதுகை சூட.

(இ - ள்) வேதமே கிண்கிணியாகவுஞ் சிலம்பாகவுஞ் சூழ்ந்து திருவடிகளிற் சத்திக்கவும், சொல்லுதற்கரிய அத்திருவடித் தாமரையினின்று ஊற்றெடுக்கின்ற திருவருளாகிய தேன் சிந்தவும், சிதானந்தமாகிய தேனைப் பருகி, மலர்ந்த திருமுகம் விளங்கவும், திருவடித் தாமரைகள் உபநிடதமாகிய பாதுகையைச் சூடவும்.

சிவஞானசித்தியார்

(வி - ம்) "போகியா யிருந்து யிர்க்குப் போகத்தைப் புரிவ தோரார்
யோகியா யோக முத்தி யுதவுத லதுவு மோரார்
வேகியா னற்போற் செய்த வினையினை வீட்ட லோரார்
ஊகியா மூட ரெல்லா மும்பரி னொருவ னென்பார்"

என்றபடி பரசிவம் பலமூர்த்தங்களாகச் சகளீகரித்தல் ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்தற் பொருட்டாகலின், அவ்வமயத்து, தமது திருவடியைத் தேடிக் கண்டறியாது தடுமாறி நின்ற வேதமும் உபநிடதமும் முறையே கிண்கிணியும் பாதுகையுமாக உருமாறிச் சூழ்ந்து நின்றனவென்பார் "வேதகிண்கிணி சிலம்புசூழ்ந் தடிகளின் மிழற்ற" என்றும், "பாதபங்கய முபநிடப் பாதுகை சூட" என்றுங் கூறினர், (௬)

சிறிது மூரலும் வெயர்வையுந் திருமுகத் தரும்பக்
குறுகி யாவணஞ் சித்திர கூடநாற் சந்தி
மறுகு சூளிகை யுபரிகை மாளிகை வாயில்
அறுகு சூழ்நிரைத் தெற்றியிவ் விடந்தொறு மடைந்து.

(இ - ள்) சிறிது புன்சிரிப்பும் வேர்வையுந் திருமுகத்தில் அரும்பச் சென்று, கடைவீதியும், சித்திர கூடமும், நாற்றெருக்கள் கூடுமிடமும், வீதியும், இறப்பினையுடைய உபரிகையும், மாளிகை வாயிலும், சிங்கத்தால் வரிசைபடச் சுமக்கப்பட்ட திண்ணையும் (ஆகிய) இந்த இடங்களிலெல்லாஞ் சேர்ந்து.

தேற்கி ருப்பவர் போல்வட திசைவயிற் சென்று
புக்கி ருப்பதுங் கிழக்குளார் போலமேற் றிசையில்
நக்கி ருப்பதும் யாவரு நாடின ரறியத்
தக்க தன்றியே யிந்திர சாலமாத் தணந்தும்.

(இ - ள்) தென்றிசையி லிருப்பார்போல வடதிசையிற் போயிச் சேர்ந் திருத்தலும், கீழ்த்திசையி லிருப்பார்போல மேற்றிசையிற் போய்ச் சிரித்திருத் தலும், (கண்டறியும்படி கண்ணிமை கொட்டாது) பார்த்துநின்ற எவரும் (மீட் டுந் தேடி) அறியக் கூடாத வகையாக இந்திரசாலமாய் மறைந்தருளியும். (அ)

சேய வெற்பினை யணியதாச் செய்துமற் றணித்தாய்
மேய வெற்பினைச் சேயதா விடுத்துமெய் மூதூப்
பாய மககளை யிளையவ ராக்கியுங் குதலை
வாய மக்களைக் கழிமூது மக்களா வகுத்தும்.

(இ - ள்) தூரத்திலிருக்கும் மலையைச் சமீபத்தி லிருப்பதாகச் செய்தும், சமீபத்தி லுள்ளதாய்ப் பொருந்திய மலையைத் தூரத்திலுள்ளதாகச் செய்தும், தேக முதிர்ந்த கிழப்பருவம் வாய்ந்த மானுடரை வாலிபராக்கியும், குதலைச் சொல் பேசும் வாயையுடைய குழந்தைகளை மிக்க கிழவர்களாகச் செய்தும்.

(வி - ம்) தூரத்திலுள்ள பொருளைச் சமீபத்து வருவித்தல் **ஆகருஷணம்.** கிழவரைப் பாலராகவும் பாலரைக் கிழவராகவுஞ் செய்தல் **வயத்தம்பம்.** (கூ)

ஆணைப் பெண்ணுரு வாக்கியும் பெண்ணையா ணுருவா
மாணக் காட்டியு மலடியை மகப்பெறச் செய்துங்
கோணற் கூன்செவி டூமைகண் குருடுபங் கெவருங்
காணத் தீர்த்துநா லுலோகமுங் கனகமாச் செய்தும்.

(இ - ள்) ஆணினைப் பெண்ணின் வடிவாகச் செய்தும், பெண்ணினை மாட்சிமைப்பட ஆண் வடிவாகச் செய்தும், மலடியைக் குழந்தைபெறச் செய் தும், (முதுகு) வளைந்த கூன் - செவிடு - ஊமை - கண்குருடு - முடம் (ஆக உள்ளவர்களின் குறைபாடுகளை) யாவரும் பார்க்கத் தீர்த்தருளியும், நான்கு உலோகங்களையும் பொன்னாகச் செய்தும்.

(வி - ம்) நாலுலோகமாவன : வெள்ளி - செம்பு - இரும்பு - ஈயம். இவற் றைப் பொன்னாக்குதல் **வாதம்** எனப்படும். (௧௦)

செல்வர் தம்மனைப் பொருளெலாம் வறுமையிற் சிறந்தோர்
இல்ல மெய்தவு நட்டவ ரிகலின்றித் தம்மின்
மல்லு வெஞ்சம ரிழைப்பவுங் காஞ்சிர மரத்தின்
நல்ல தீங்கனி பழுப்பவும் விஞ்சைகள் நயந்தும்.

(இ - ள்) தனிகர்களுடைய வீட்டிலுள்ள செல்வமெல்லாம், தரித்திரத் தில் மேம்பட்டோர் வீட்டிலடையவும், சிநேகித்தவர்கள் தம்முட் சிறிதும் விரோத மில்லாமலே கொடிய மல்யுத்தஞ் செய்யவும், எட்டிமரத்திலே நல்ல மதுரமாகிய பழங்கள் பழுக்கவும், (இவ்வகைய அரிய) வித்தைகளைச் செய் தருளியும். (௧௧)

பருவ மாறிய பருவத்தில் வைகைநீர் பரந்து
வருவ தாக்கியு மீளவும் வறந்திடச் செய்தும்

பொருவில் தீஞ்சுவை யோடையும் பொய்கையு முவர்ப்புத்
தருவ வாக்கியு முவரியின் சுவையவா ஆக் தந்தும்.

(இ - ள்) (நீர் பெருகுதற்கு) காலமல்லாத காலத்திலும் வைகைநதி சலப் பெருக்கெடுத்து வரச்செய்தருளியும், திரும்பவும் (அப்பெருக்கை) வற்றச்செய் தருளியும், சமானமில்லாத மதுரமாகிய சுவையையுடைய ஓடைநீரும் பொய்கை நீரும் உவர்ப்புத் தருவனவாகச் செய்தருளியும், உவர்ப்பையுடைய (கடல்) நீரை இனிய சுவையுடையதாகச் செய்தருளியும். (கஉ)

வீசி மாத்திரைக் கோலினை விண்ணில்நட் டதன்மேல்
ஊசி நாட்டியிட் டூசிமேற் பெருவிர லூன்றி
ஆசி லாடியு மூசிமேற் றலைகிழக் காக
மாசில் சேவடிப் போதுவான் மலர்ந்திடச் சுழன்றும்.

(இ - ள்) மாத்திரைக்கோலை ஆகாயத்தில் வீசிநட்டு அம்மாத்திரைக் கோலின் பேரில் ஊசியை நாட்டி, அவ்வூசியின் பேரில் பெருவிரலை யூன்றிக் குறைவின்றி விளையாடி யருளியும், அவ்வூசியின் பேரில் தலைகீழாகக் குற்ற மில்லாத தம்முடைய சிவந்த திருவடிக் கமலங்கள் ஆகாயத்தில் மலரச் சுழன் றுடியருளியும். (கஙு)

சண்ட வெம்பணிப் பகையெனப் பறந்துவிண் தாவிக்
கொண்ட லைப்பிடித் திடியொடுங் குடித்தநீர் பிழிந்து
கண்ட வர்க்கதி சயம்பெறக் காட்டியுங் காண
விண்ட லத்தினிற் பண்டுபோ லிறைகொள விடுத்தும்.

(இ - ள்) கொடிய வேகத்தையுடைய கருடன்போலப் பறந்து, ஆகாயத் தில் தாவி (ச்சென்று) மேகத்தைப் பிடித்து, இடியுடன் அவை பருகிய நீரைப் பிழிந்து, பார்ப்போர்க்கு வியப்புண்டாக (அம்மேகங்களைக்) காட்டியருளியும், (யாவரும்) பார்க்கும்படி (அந்த) ஆகாயத்தில் (அவற்றை) முன்போல உலாவி வசிக்க விடுத்தருளியும். (கச)

எல்லி டைப்படும் பொருள்களை யிராவெழப் பார்த்தும்
அல்லி டைப்படும் பொருள்களைப் பகல்வர வமைத்தும்
வல்ல ழற்புன லுளர்வளி வலிகெடப் பார்த்தும்
நல்ல போதுகாய் கனியிலா நாள்படக் கண்டும்.

(இ - ள்) பகலிற்றோன்றும் (சூரியன் முதலிய) பொருள்களை இரவில் வரப் பார்த்தருளியும், இரவிற்றோன்றும் (சந்திரன் முதலிய) பொருள்களைப் பகலில் வரச் செய்தருளியும், கொடிய அக்கினியும், சலமும், சஞ்சரிக்குங் காற் றும் (ஆகிய இவற்றின்) வேகவன்மைகள் கெடப் பார்த்தருளியும், மணம் பொருந்திய மலர்களும், காய்களும் கனிகளும் இல்லாத பருவங்களில் (மலரவும் காய்க்கவும், பழுக்கவும்) உளவாகச் செய்தருளியும். (கரு)

பீளை கால்விழிக் கிழவரைப் பிரம்பினல் வருடிக்
காளை யாடவ ராக்கியக் கணவருக் கிசைய

வீளை வாய்முது கற்பினர் கருவடைந் திளமை
ஆள வேத்திரம் வருடிநீ றளித்தருள் செய்தும்.

(இ - ள்) பீளைசொரியுங் கண்களையுடைய விருத்தர்களை (தாம் ஏந்திய) பிரம்பினால் தடவிக் காளைப்பருவத்தை யுடைய வாலிபர்களாகச் செய்தருளி, (வாலிபர்களாகிய) அந்தக்கணவர்கள் மனதிற்கியைய வீளைவாய்ந்த வாயை யுடைய கிழத்தன்மைவாய்ந்த கற்பமைந்த மனைவியர் கருப்பமுற்று மங்கைப் பருவத்தையடையப் பிரம்பால் தடவித் திருவெண்ணீறு பிரசாதித்துக் கிருபை செய்தருளியும்.

(வி - ம்) வீளை - ஒருவித வாயொலி. வேத்திரம் - பிரம்பு. (கசு)

அகர மாதிமூன் றாகிய ஆகரு டணமே
புகரி லாவதி ரிச்சிய மஞ்சனம் பொருவில்
வகர மாதிமூன் றாகிய வசியமே வாதம்
இகலி லாவயத் தம்பமென் றின்னவை செய்தும்.

(இ - ள்) அகரத்தை முதலாகவுடைய மூன்றாகிய ஆகருடணமும், குற்ற மில்லாத அதிரிசியமும், அஞ்சனமும், சமானமில்லாத வகரத்தை முதலாக வுடைய மூன்றாகிய வசியமும், வாதமும், தம்முள் மாறுபடாத வயஸ்தம்பமும் என்று சொல்லப்பட்ட இவைபோல்வனவற்றைச் செய்தருளியும்.

(வி - ம்) அகரத்தின் விகாரமே ஆகாரமாதலால் ஆகாரத்தை அகரத்துள் ளடக்கி "அகரமாதி மூன்று" என்றார். "வகரமாதி மூன்று" என்றதில் இப் படியே வாகாரமும் வகரத்துள் ளடங்குதல்பற்றிக் கூறப்பட்ட தென்க.

ஆகருஷணம் - தூரத்திலுள்ளதைச் சமீபத்து வருவித்தல்.
அதிரிச்சியம் - கண்களுக்குப் புலப்படுவதைப் புலப்படாமற் செய்தல்.
அஞ்சனம் - மறைந்து கிடக்கும் பொருள்களை விளக்கிக் காட்டுதல்.
வசியம் - பகைவரைத் தன்வயமாக்கல்.
வாதம் - இரும்பு முதலியவற்றைப் பொன்னாக்கல்.
வயஸ்தம்பம் - வயதைத் தம்பித்தல்; [யவ்வனமாக இருக்கச்செய்தல். (கஎ)

வேத நூல்தெளி யார்களெக் கலைகளும் விளங்கப்
பூதி நாவினிற் சிதறியும் பூழியன் காதன்
மாத ராரொடும் பயில்புது மணமலர்க் காவிற்
காத நீண்டகோட் டெங்கினைக் கரும்பனை செய்தும்.

(இ - ள்) வேதநூலை (முறையே) உணராதவர்களுக்கு அறுபத்துநான்கு கலைகளும் (ஐயம் திரிபு அறியாமைகளின்றி) விளங்கத் திருவெண்ணீற்றினை அவர்களுடைய நாவிற் சிதறியும், அபிஷேகபாண்டியன் (தனது) ஆசை பொருந்திய மனைவியுடன் சஞ்சரித்துலவும் அன்றலர்ந்த மணமமைந்த மலர்கள் நிறைந்த பூஞ்சோலையிலுள்ள காததூரம் உயர்ந்த வலிய தென்னமரத்தைக் கரிய பனைமரமாகச் செய்தருளியும். (கஅ)

ஏனை வான்தருக் குலங்களைப் புட்களை யிருகோட்
டானை யாதிபல் விலங்கினை யொன்றை யொன்றாக

ஞான நோக்கினு னோக்கியு நாடிய விளையோர்
மானி னோக்கிய ராகிலோ மெனவெழில் வாய்ந்தும்.

(இ - ள்) அது வொழிந்த மரக்கூட்டங்களையும், பறவைகளையும், இரண்டு கொம்பினையுடைய யானைமுதலிய பல மிருகங்களையும், ஒன்றைப் பிறிதொன்ருக ஞானதிருஷ்டியால் நோக்கியருளியும், (எல்லோரும்) விரும்பத்தக்க (அழகமைந்த) காளையரும், மான்போலும் (மருண்ட) பார்வையுடைய மாதர்களாகேனு மல்லேமென்று கருதப் பேரழகு வாய்ந்தருளியும். (கக)

நாக நாடுபொன் னட்டுள பொருளுமங் நகருள்
ஆக வாக்கியு மின்னணம் விச்சைக ளனந்தம்
மாக நாயகன் மலைமக ளுயகூன் மதுரை
ஏக நாயகன் திருவிளை யாடல்செய் திருந்தான்.

(இ - ள்) பாதலத்திலுள்ள பொருள்கள் வானுலகத்திலுள்ள பொருள்களாகவும், வானுலகத்திலுள்ள பொருள்கள் பாதலத்திலுள்ள பொருள்களாகவுஞ் செய்தருளியும், இவ்விதமாக எண்ணிறந்த (ஆகருஷண முதலிய) வித்தைகளை, சிவலோகத்திற்கு இறைவரும் மலையரச புத்திரியாருக்கிறைவரும் மதுரையில் எழுந்தருளியுள்ள ஏகநாயகருமாகிய சித்தமூர்த்திகள் (வடிவம் வாய்ந்த சோமசுந்தரக்கடவுள்) திருவிளையாடல்களாகச் செய்திருந்தருளினர்.

(வி - ம்) ஏகம் - ஒப்பின்மை. இது சிந்தாமணியில் நச்சினார்க்கினியருரையிற் கண்டது. (உ௦)

சித்த யோகிகள் செய்கின்ற ஆடல்மேற் செலுத்தி
வைஃத்த கண்களுஞ் சிந்தையும் வாங்கலர் திகைத்துத்
தத்த மாள்வினைத் தொழில்மறந் திருந்தனர் தகைசால்
முத்த வேதிய ராதிய முதுநகர் மாக்கள்.

(இ - ள்) பெருந்தன்மையும் முத்தத்தன்மையும் வாய்ந்த பிராமணர் முதலிய தொன்றுதொட்டுள்ள மதுராபுரியிலுள்ள மாந்தர்கள் சித்தயோகிகள் செய்தருளுந் திருவிளையாடல்களிற் செலுத்தி வைத்த கண்களையும் மனத்தையும் (தம் வசமாக) மீட்க வலியில்லாதவர்களாய் மயங்கித் தத்தமது தொழில் முதலியவற்றையு மறந்து தம்பித்து இருந்தார்கள்.

(வி - ம்) முத்தத் தன்மையாவது ஆன்மாவின் தோற்றமற்றுச் சிவத்தோற்றமாம் நிலையில் நிற்றல். (உக)

இனைய செய்தியை யுழையரா லிறைமக னறிந்தான்
அனைய சித்தரை யிங்ஙனந் தருகென வடுத்தார்
தனைய கற்றினன் சித்தரைச் சார்ந்தவர் தாமும்
வினையை வென்றவ ராடலை வியந்துகண் டிருந்தார்.

(இ - ள்) இவ்வகைய அற்புதங்களை வேவுகாரரால் அபிஷேக பாண்டியன் உணர்ந்து, அப்படிப்பட்ட (அற்புதங்களைச் செய்யவல்ல) சித்தமூர்த்திகளை இவ்

விடத்திற்கு அழைத்துவரக் கடவீர் என்று கூறித் தம்பால நின்றவர்களை அனுப்பினன். அவர்களும் (கட்டளை பெற்று) சித்தமூர்த்திகளை யடைந்து (இயற்கையாகவே) வினைச் சம்பந்தத்தினின்று நீங்கிய அந்தச் சித்தமூர்த்திகள் திருவிளையாடலைக் களித்துப் பார்த்து (அவர் வசத்தராய்) இருந்தார்கள்.

(வி - ம்) அறிந்தான் என்றது முற்றெச்சம். (உஉ)

அமைச்சர் தங்களை விடுத்தன னமைச்சருஞ் சித்தர்
தமைச்ச ரண்பணிந் தரசன்முன் வருகெனத் தவத்தோர்
எமக்கு மன்னனா லென்பய னெனமறுத் திடமண்
சுமக்கு மன்னவன் தம்மவர் தொழுதனர் போனார்.

(இ - ள்) (அழைத்து வரும்படி சென்ற வேவுகாரர்கள் வாராமையால்) மந்திரிகளை யனுப்பினான். (அவ்வாறு சென்ற) மந்திரிகளுஞ் சித்தமூர்த்திகளைப் பணிந்து, (சுவாமிகளே! எங்கள்) அரச சமுகத்திற்கு வரக்கடவீரென்று கூற, அச்சித்தமூர்த்திகள் எமக்கு அவ்வரசனால் யாது பலன் (வேண்டுவது)? என்று தடுக்க, உலகபாரத்தைத் தாங்கும் பாண்டியன் தமர்களாகிய மந்திரிகள் பணிந்து சென்றார்கள். (உங)

வேறு

மன்னன்மு னமைச்சர் சித்தர் மறுத்துரை மாற்றங் கூற
முன்னவ னருள்பெற் றிம்மை மறுமையு முனிந்த யோகர்
இந்நில வேந்தர் மட்டோ இந்திர னயன்மா லானோர்
தன்னையு மதிப்ப ரோவென் றிருந்தனன் தரும வேந்தன்.

(இ - ள்) மந்திரிமார்கள் அபிஷேகபாண்டியன் சமுகத்தில் (சென்று) சித்தமூர்த்திகள் (தம்முடன் வரத்) தடுத்துக்கூறிய சொல்லை உரைக்க, தரும சொரூபமாகிய அபிஷேக பாண்டியன், சிவானுக்கிரகம் பெற்று இம்மை மறுமைப் பயன்களையும் வெறுத்த யோகவான்கள் இப்பூலோக மன்னர்களை மாத்திரமோ இந்திரன் பிரமன் திருமால் (முதலிய) பிற தேவர்களையும் மதிப்பார்களோ? (மதியார்கள்) என்று இருந்தான்.

(வி - ம்) முனிதல் - வெறுத்தல். அது அருளுஞ் சினமுமின்றி இடைநிகர்த்தல். (உச)

ஆக திருவிருத்தம் - கஙடுகூ.

இருபத்தோராவது

கல்லானைக்குக் கரும்பருத்திய படலம்

செல்லார் பொழில்சூழ் மதுராபுரிச் சித்த ரெல்லாம்
வல்லா ரவரா டலையா ருரைசெய்ய வல்லார்
எல்லாரும் வியப்புற இத்தனிச் சித்த சாமி
கல்லானை தின்னக் கரும்பீந்த கதையுஞ் சொல்வாம்.

(இ - ள்) மேகங்கள் பொருந்திய சோலை சூழ்ந்த மதுரைப்பதியில் எழுந்தருளிய எல்லாம் வல்லவராகிய சித்தமூர்த்திகள் (செய்தருளிய) திருவிளையாடலை யாவர் எடுத்துச் சொல்ல வல்லவர்? பார்த்தோர் யாவரும் ஆச்சரியப்பட ஒப்பில்லாத இந்தச் சித்தமூர்த்திகள் கல்லானை தின்னும்படி கரும்பைக் கொடுத்தருளிய திருவிளையாடலையும் (யாம் இனிச்) சொல்வாம். (க)

பின்னைய மச்சம் பெருகப் பெரியோரை யெண்ணா
தென்னை யெளியா ரெனயாணிகழ்ந் திங்கு னீண்டச்
சொன்னே னவர்க்கென் குறையென்னிற் றுருவி நானே
தன்னே ரிலாதார் தமைக்காணத் தகுவ தென்னா.

(இ - ள்) பிறகு (சித்தமூர்த்திகளிடத்தில்) அன்பும் அச்சமும் மிகும்படி இஃதென்ன? பெரியோரை மதியாமற் சாமானியரைப்போல அவமதித்து நான் இவ்விடத்து வரும்படி (மந்திரிகள் மூலமாக) சொல்வி(யனுப்பி)னேன். அச்சித்தமூர்த்திகளுக்கு என்னிடத்திற் பெறுங்குறைபாடு யாது? நானே (அவரைத்) தேடி, தமக்கு ஒப்பில்லாதவராகிய அச்சித்தமூர்த்திகளைக் காணக்கடவனென்று நினைத்து.

இதுமுதல் இரண்டு பாடல்கள் குளகம். (உ)

ஆனந்த சித்தர் தமைக்காண்பலென் றன்பு கூர்ந்த
மீனந் தரித்த கொடிவேந்தன் குறிப்பு நோக்கி
மோனந் தரித்த சிவயோகரு முந்தித் தம்பொன்
மானந் தனக்கு வடமேற்றிசை வந்தி ருந்தார்.

(இ - ள்) பேரின்ப மயமாகிய சித்தமூர்த்திகளைத் தரிசிப்பேனென்று அன்பு மிகுந்த மீனக்கொடி தாங்கிய அபிஷேக பாண்டியனுடைய உள்ளக் குறிப்பை யறிந்து, மௌனநிலையை மேற்கொண்ட சித்தமூர்த்திகளும் (அப் பாண்டியனுக்கு) முற்பட்டு, தமது இந்திரவிமானத்துக்கு வடமேற்றிசையில் வந்திருந்தருளினார்.

(வி - ம்) குறிப்பு நோக்கி யென்றது எல்லாம் வல்ல சித்தராதலின். (ங)

அருகாத செல்வத் தவனன் றுதைத் திங்க டோற்றம்
வருகால மாக மதுரேசனை வந்து வந்தித்

துருகா தரத்தாற் கழிந்துள்வல மாக மீள
வருவா னவன்முன் வருகாஞ்சுகி வன்கண் மாக்கள்.

(இ - ள்) அந்நாள் மகாமாதப் பிரவேசம் வருங்காலமாக, நிறைந்த செல்வத்தையுடைய அபிஷேகபாண்டியன் வந்து சோமசுந்தரக் கடவுளைப் பணிந்து (மனம்) உருகுதற்கேதுவாகிய அன்பினால் மிகுந்து உள்ளே பிரதக்ஷிணமாகத் திரும்பிவரும் அப்பாண்டியன் முன்னர்க் கஞ்சுகிகளாகிய அஞ்சாமையையுடைய மெய்க்காப்பாளர்.

(வி - ம்) கஞ்சுகிகள் - அரசனைச் சூழ்ந்து செல்லும் மெய்க்காப்பாளர்கள்; ஈண்டு இவர்கள் அரசன்முன் கைக்கோலால் வழி விலக்கிச் செல்லா நின்றார்கள் என்க. (௪)

சீறிட்ட வேங்கை யதட்சேக்கையர் சீறி ஐந்தும்
பாறிட்ட வேடர் யோகபட்ட டத்தர்கட் டங்கத்தில்
ஏறிட்ட கைய ரிறுமாந்திருப் பாரை நோக்கி
மாறிட்டு நீக்கி யெழப்போகென வந்து சொன்னார்.

(இ - ள்) கோபித்த புலித்தோலை ஆசனமாக வுடையவராகி, கோபித்து ஐம்புலன்களையுஞ் சயங்கொண்ட தவவேடமுடையவராகி, யோகபட்டிகையைத் தரித்தவராகி, மழுவாயுதத்தின்மேல் வைத்த கையை யுடையவராகி, இறுமாப்புற்றிருக்குஞ் சித்தமூர்த்திகளைப் பார்த்து, பிரம்பை நீட்டி (அங்கிருந்து) நீங்கி எழுந்து போகக்கடவீர் என்று சொன்னார்கள்.

(வி - ம்) கட்டங்கம் - கடங்கம் என்னும் வடசொற்றிரிபு. இதனை, கட்டு வாங்கமென்பதன் திரிபு எனவுங் கூறுவர் அவ்வாறு கொள்ளின் கட்டிற்கால் வடிவுபோன்ற ஒருவகை ஆயுதமென்க. (௫)

பின்னு வருதென்னர் பிரான்பெரி யோரை நோக்கி
எந்நாடு நும்மூ ருமக்கென்வரும் யாது வேண்டும்
நுந்நாம மேது நுவல்மின்னென வைய வெந்த
நன்னாடு மெந்த நகருள்ளுந் திரிவ மப்பா.

(இ - ள்) (அம்மெய்க்காப்பாளருக்கு) பின்னாக வரும் அபிஷேக பாண்டியன் அச்சித்தமூர்த்திகளைப் பார்த்து, உமது நாடு எந்த நாடு? உமக்கு யாது வரும்? (என்றால்) உமக்கு என்னவேண்டும்? உமது பெயர் யாது? சொல்லும் என்று வினவ, அச்சித்த மூர்த்திகள் (அபிஷேக பாண்டியனைப் பார்த்து) அப்பா! எந்த நல்ல நாட்டிலும் எந்த நகரத்திலும் சஞ்சரிப்போம்.

இதுமுதல் ஐந்துபாடல்கள் ஒரு தொடர். (௬)

ஆனாலு மிப்போ தணிகான்மிர நாட்டிற் காசி
தானா மிருக்குந் தலமாகு மநாத ராகி
ஆனாத பிச்சைப் பெருவாழ் வுடையார் நமரா
நாணாளும் விஞ்சை நடாஅய்த்திரி சித்த ரேம்யாம்.

(இ - ள்) ஆனாலும் இப்போது அழகிய காஷ்மீர நாட்டிலுள்ள காசி நகர் தான் நாம் வசிக்கும் இடமாகும்; பசுபதியாகி நீங்காத பிச்சையாகிய பெரிய வாழ்வினையுடைய சிவனடியாரே நமது உறவினராம்; நாம் எக்காலமும் (ஆகருஷண முதலிய) வித்தைகளை நடத்தித் திரிகின்ற சித்தராவோம்.

(வி - ம்) இச்செய்யுளால் பாண்டியன் வினாக்களில் 'எந்நாடு' 'நுமக்கென் வரும்' என்பனவற்றிற்கு விடைவிடுத்தாயிற்று. (எ)

ஆனந்த கானந் தொடுத்திங்குள வான சைவத்
தானம் பலவுந் தொழுதற்பர மாகி வந்தேம்
ஞானந் தருமிந் நகரிம்மையிற் சீவன் முத்தி
மானந்த மான பரமுத்தி மறுமை நல்கும்.

(இ - ள்) காசிநகரந் தொடங்கித் தென்றிசையிலுள்ள சைவத்தலங்கள் பலவற்றையும் பணியும் அதுவே பிரயோசனமாய் வந்திருக்கின்றோம். சிவ ஞானத்தைப் பாவிக்கும் இம்மதுராபுரியானது இப்பிறப்பில் ஜீவன்முத்தியை யும் மறுபிறப்பில் பாசமாகியமயக்கங்கெட்ட பரமுத்தியையுந் தந்தருளாநிற்கும்.

(வி - ம்) மானந்தமான என்பதற்கு, மான் அந்தமான எனப்பிரித்து, பிர கிருதிமாயைக்கு அப்பாற்பட்ட எனக்கூறினும் பொருந்தும். இவ்வாறாயின் உபலக்கணத்தால் இதற்குக் காரணமாகிய விந்து மோகினியைக் கொள்க. (அ)

ஈண்டுள் ளவர்க்கெம் விளையாடலைக் காட்டி யிச்சை
வேண்டும் பலசித்தியு நல்குவம் வேத மாதி
மாண்டங்கு மெண்ணெண் கலைஞானமும் வல்ல மல்லாற்
சேண்டங்கு மெல்லாப் பொருளும்வல சித்த ரேம்யாம்.

(இ - ள்) இவ்விடத்தில் இருப்பவர்களுக்கு எமது திருவிளையாடல்களைக் காண்பித்து, அவரவர் விரும்பியபடியே வேண்டிய பல சித்திகளையுங் கொடுத் தருளுவோம். வேதமுதலிய மாட்சிமைதங்கிய அறுபத்துநான்கு கலைஞானங் களின் தேர்ச்சியுமுடையேம். இவையுமல்லாமல் தூரத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் (அழைத்தலில்) வல்ல (ஆக்கினை) சித்தரெனப் பெயரு முடையேம். (கூ)

உன்னு னமக்குப் பெறல்வேண்டுவ தொன்று மில்லை
தென்னு வெனவுண் ணகைசெய்தனர் சித்த யோகர்
மன்னு மிவர்தம் மிறுமாப்புஞ் செருக்கும் வீறும்
என்னு ளளவிட் டறிவேனென வெண்ணித் தேர்வான்.

(இ - ள்) அந்தச் சித்தமூர்த்திகள் பாண்டியனே! உன்னால் நமக்குப் பெறும் பொருள் ஒன்றுமில்லையென்று புன்னகை செய்தருளினர். நிலை பெற்ற இவருடைய இறுமாப்பையும் அகங்காரத்தையும் பெருமிதத்தையும் என்னளவையால் அளந்தறிவேனென்று ஆராய்வானாயினான்.

(வி - ம்) இச்செய்யுளால் யாது வேண்டு மென்னும் வினாவுக்கு விடை கூறப்பட்டது. (க0)

தேரும் பொழுதோ ருழவன்றொரு செல்வக் கன்னல்
ஆருங் கமுகென்ன வயிர்ப்புறக் கொண்டு தாழப்
பாருந் திசையும் புகழ்பங்கயச் செங்கை தாங்கி
நீரும் பிறையுங் கரந்தார்தமை நேர்ந்து சொல்வான்.

(இ - ள்) அப்படி ஆராய்கையில், ஒருழவன் செழித்தோங்கிய ஒருகருப்பங் கழியைக்கண்டோரெல்லாம் இது கமுகமரமோ என்று ஐயங்கொள்ளக்(கையுறை யாகக்) கொண்டு பணிய, பூலோகமும் அஷ்டதிசைகளும் புகழுந் தாமரை மலர் போன்ற தனது சிவந்த கையில் எடுத்து, கங்கையையுஞ் சந்திரனையும் மறைத் துவந் தருளிய சித்த மூர்த்திகளை யெதிர்ந்து சொல்கிறான். (கக)

வல்லாரில் வல்லே மெனவும்மை மதித்த நீரிக்
கல்லானைக் கிந்தக் கரும்பை யருத்தி னெல்லாம்
வல்லாரு நீரே மதுரைப்பெரு மானு நீரே
அல்லா லெவர்நும் மனம்வேட்ட தளிப்ப னென்றான்.

(இ - ள்) வல்லவர்களில் நாம் வல்லேமென்று தம்மைத் தாமே மதித்த நீர் இங்கிருக்குங் கல்லானைக்கு இந்தக் கரும்பை யுண்பித்தால், எல்லாம் வல்லவரும் நீரே மதுராபுரியில் வீற்றிருக்குஞ் சோமசுந்தரப் பெருமானு நீரே யல்லாமல் யாருள்ளார்? உமது மனத்திற் கருதியது எதுவோ அதனைக் கொடுப்பே னென்று அபிஷேக பாண்டியன் கூறினன்.

(வி - ம்) 'வல்லாரில் வல்லேம்' என்பதில் ஏழனுருபு கூட்டிப் பிரித்தற் கண் வந்தது. (கஉ)

என்னு முகிலைத் தளையிட்டவன் கூறக் கேட்டுத்
தென்னு வருதி யெனப்புன்னகை செய்து சித்தர்
நின்னால் வருவ தெமக்கேது நினக்கு நாமே
உன்னுசை தீரத் தருகின்ற தலாம லுண்டோ.

(இ - ள்) என்று அபிஷேகபாண்டியன் சொல்லக்கேட்டு, பாண்டியனே இங்குவருக என்று புன்னகை செய்தருளி, அச்சித்தமூர்த்திகள் உன்னால் வரும்பயன் எமக்கு ஏது உளது? உனக்கு நாமே உன்னுசை தீரும்படி தருவ தல்லாமல் (யான் அடைவது) ஒன்றுண்டோ? (இல்லை யென்றபடி).

(வி - ம்) முகிலைத் தளையிட்டவன் - மேகங்களைச் சிறைப்படுத்தினவன்; இது உக்கிரகுமார பாண்டியர் செயலாயிருக்க அபிஷேகபாண்டியனை அவ்வாறு விளித்தது ஒற்றுமை நயம்பற்றி யென்க. (கந)

சேல்லா வுலகத் தினுஞ்சென்றொரு விஞ்சை கற்றோர்
பல்லாரு நன்கு மதிக்கப்பய னெய்து வார்கள்
எல்லா மறிந்த வெமக்கொன் றிலு மாசை யில்லை
கல்லானை கன்னல் கறிக்கின்றது காண்டி யென்றார்.

(இ - ள்) (ஆகருஷண முதலிய அறுவகை வித்தைகளில்) ஒரு வித்தை யைக் கற்றவர்கள் செல்லற்கரிய வுலகத்திலுஞ் சென்று பலரும் நன்கு மதிக்க

(அதனை) கீகாட்டிப் பயனை யடைவார்கள். (அப்படியிருக்க) எல்லா வித்தைகளை யும் அறிந்த எமக்கு ஒரு பொருளிலும் ஆசையில்லை. (நீசொல்லியபடி) கல்லானை யானது கரும்பைக் கறிக்கின்றதைக் காண்பாய் என்றார்.

(வி - ம்) எல்லாம் அறிந்த என்றதனால், ஆகருஷண முதலிய அறுவகைத் தொழில்களை யுன்றி, தமது எண்குணங்களுள் முற்று முணர்தலையும் உணர்த்தினாராயிற்று. "விரைவினு மிகவினுந் தெளிவினு மியல்பினும், பிறழவும் பெறூஉமுக் காலமு மேற்புழி" என்றதனானே தெளிவுபற்றி எதிர் காலத்தை இறந்த காலமாகக் காண்டி என்று கால வழுவமைதி யாக்கினர். (கச)

கடைக்கண் சிறிதே குறித்தார்முன் கடாக்கல் யானை
மடைக்கண் டிறந்து மதமூன்றும் வழிய விண்வாய்
அடைக்கும் படிவாய் திறந்தார்த்துப் புழைக்கை நீட்டித்
தொடைக்குன் றனான்கைச் சுவைத்தண்டைப் பறித்த தன்றே.

(இ - ள்) சிறிது கடைக்கண் செய்தருளிய சித்த மூர்த்திகளின் முன்னர், மதஞ்சிந்துங் கல்லானையானது மடைக்கண்போலக் கண்திறந்து, மதங்கள் மூன்றுஞ் சிந்த மேகத்தின் வாயடையும்படி தனது வாயைத் திறந்து ஒலித்து, துதிக்கையை நீட்டி மாலையை யணிந்த மலைபோன்ற (திண்மை வாய்ந்த) அபிஷேக பாண்டியன் கையிலுள்ள கரும்பைப் பறித்தது.

(வி - ம்) கடாக்கல் யானை யென்றது யானை யென்பதைப் பற்றிச் சாதியடை தந்து கூறிய தென்க. விண் - இடவாகு பெயராய் மேகத்தை யுணர்த்தியது. தொடைக்குன்று இல்பொருளுவமம். கடைக்கண் - இலக்கணப்போலி. (கரு)

பறித்துக் கடைவாய் வழிசாறளி பாய்ந்து நக்கக்
கறித்துக் குதட்டிப் பருகிக்கர மூச லாட
நெறித்துத் தருக்கி நிழல்சீறி நிமிர்ந்து நிற்ப
மறித்துக் கடைக்கண் குறித்தார்பினு மாயம் வல்லார்.

(இ - ள்) (அவ்வாறு) பறித்துக் கடைவாயினின்று ஒழுகுஞ் சாற்றினை வண்டுகள் பாய்ந்து சுவைக்கக் கறித்து, அதுக்கி உண்டு (தனது) துதிக்கை யூசலாடப் பொடித்து, இறுமாந்து நிழலைக் கோபித்து நிமிர்ந்து நிற்க, மாயை வித்தையில் வல்ல சித்தமூர்த்திகள் மீண்டுங் கடைக்கணித் தருளினார். (கசா)

மட்டுற்ற தாரான் கழுத்திற்கண்ட மாலை தன்னை
எட்டிப் பறித்த திகல்காஞ்சுகி மாக்கள் சீறிக்
கிட்டிக் களிற்றைப் புடைப்பான்கிளர் கோல்கொண் டோச்சச்
சிட்டத் தவர்கண் சிவந்தானையைச் சீறி நோக்க.

(இ - ள்) மணம் பொருந்திய மாலை யணிந்த அபிஷேக பாண்டியனது கண்டசரத்தை எட்டிப் பறித்தது; போர் செய்யும் மெய்காப்பாளர் கோபித்து நெருங்கி யானையை யடிக்கும்படி (தமது கையில்) விளங்குங் கோலை மேலெடுக்க, (யாவருக்கும்) மேலாகிய சித்தமூர்த்திகள் கண் சிவந்து யானையைக் கோபித்துப் பார்த்தருள.

இதுமுதல் இரண்டுசெய்யுள்கள் குளகம். (கஎ)

கண்டா வளியைக் களிறுண்டது கண்கள் சேப்புக்
கொண்டா னரசன் சிவயோகரிற் கோப மூளத்
தண்டா வரசன் றமருட்டறு கண்ணர் சீறி
வண்டா ரிதழி மறைத்தாரை யடிக்க வந்தார்.

(இ - ள்) கண்டசாத்தைப் (பறித்த) யானையானது உண்டது. அரசன் கண்கள் சிவப்புற்றுச் சிவயோகிகளாகிய சித்தமூர்த்திகளிடத்துக் கோபமதிகரிக்க, (எப்பொழுதும்) பிரியாத பாண்டியனுடைய பரிசனத்தில் அஞ்சாமையையுடைய வீரர்கள்கோபித்து, வண்டுகள் பொருந்திய கொன்றைமாலையை மறைத்து வந்தருளிய சித்த மூர்த்திகளை யடிக்க வந்தார்கள்.

(வி - ம்) கண்ட + ஆவளி = கண்டாவளி ; கண்டத்தி லணிந்த சரம். இது வடநூன் முடிபு. சேப்புக் கொண்டான் - ஒரு சொல். (சஅ)

அப்போ திளமூர லரும்பிய சித்த சாமி
கைப்போ தமைத்துக் கடிந்தோர்தமை நின்மி னென்ன
மைப்போ தகமன் னவர்வைத்தடி பேர்க்க லாற்று
தொப்போ தரிய நிலையோவியம் போல நின்றார்.

(இ - ள்) அப்பொழுது புன்முறுவல் செய்தருளிய சித்தமூர்த்திகள் தமது கைத்தாமரையால் அமர்த்தி, கோபித்து (தம்மை யடிக்க) வந்தவர்களை. நில்லுங்கள் என்று கூறியருள, கரியயானைபோன்ற (வலிய) வீரர்கள் (முன்) வைத்த காலைப் பெயர்த்து வைக்க முடியாமல், உவமை கூறுதற்கரிய நிலையியற் பொருளாகிய சித்திரம்போல நின்றார்கள்.

(வி - ம்) வைத்த என்னும் பெயரெச்சத்தில் அகர விகுதி தொக்கது. (சகூ)

மத்தக் களிற்றான் வெகுளித்தழல் மாறி யன்பு
பொத்தப் புதைந்த மனத்தற்புதம் பொங்கிச் சோரச்
சித்தப் பெருமா னடிமாமுடி தீண்டப் பாச
பெத்தத் தமியேன் பிழையைப்பொறு மென்று வீழ்ந்தான்.

(இ - ள்) மதமயக்கத்தையுடைய யானைச் சேனை வாய்ந்த பாண்டியன் கோபாக்கினி தணிந்து, அன்பானது போர்க்க (அதனால்) மூடப்பட்ட மனத்தினிடத்து அதிசயமிகுந்து வழிதலால், சித்தமூர்த்திகளினுடைய திருவடிகளை தனது மகுடந் தீண்டும்படி, பாசபந்தத்திற் கட்டுண்ட தமியேன் குற்றத்தைப் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று பணிந்தான்.

(வி - ம்) பாசம், ஆணவமுதலிய மும்மலங்களையு முணர்த்தலால் சாதியொருமை. (உ௦)

அன்புக் கிரங்குங் கருணைக்கட லான ஐயர்
இன்புற்று வேண்டும் வரங்கேளெனத் தாழ்ந்து வேந்தன்
நன்புத் திரப்பே றருள்வாயென நல்கிச் செங்கை
வன்புற்ற வேழ மிசைவைத்தரு ளாட்டம் வைத்தார்.

(இ - ள்) (அடியவர்களது) அன்புக்குக் கனிந்தருளும் கிருபா சமுத்திரமாகிய சித்தமூர்த்திகள் மகிழ்வெய்தி, வேண்டிய வரத்தைக் கேள் என்றருளிச்செய்ய, அபிடேக பாண்டியன் பணிந்து நல்ல புத்திரப்பேற்றை அருள்செய்வீர் என்று வேண்ட (அவ்வாறே) கொடுத்தருளி; தமது சிவந்த கரத்தை வலிமைமிக்க யானையின்மேல் வைத்துக் கிருபாநோக்கஞ் செய்தருளினார்.

(வி - ம்) வன்புற்றவேழம் என்றது கல்யானையை யுணர்த்திற்று. (உக)

வேறு

தழைக்கு நீள்கதிர்த் தண்முத்த மாலையைப்
புழைக்கை நீட்டிக் கொடுத்தது போதகம்
மழைக்கை நீட்டினன் வாங்கின னீதியிற்
பிழைக்க லாத பெருந்தகை வேந்தனே.

(இ - ள்) பரந்த கிரணமிக்க தண்ணிய முத்துமாலையாகிய கண்டாவளியை (விழுங்கிய) கல்லானையானது (மீட்டும் வெளிப்படுத்தித் தனது) துதிக்கையால் நீட்டிக் கொடுத்தது; நீதியினின்றும் தவறாத பெருந்தகைமை வாய்ந்த அபிஷேக பாண்டியன் மேகம்போலக் (கைம்மாறுகருதாது) கொடுக்குங் கையை நீட்டி வாங்கினன். (உஉ)

முத்த மாலிகை வாங்குமுன் முன்னின்ற
சித்த சாமி திருவுருக் கண்டிலன்
மத்த யானை வடிவமு மேனைய
ஒத்த தாக வுரவோன் வெருவினான்.

(இ - ள்) (பாண்டியன்) முத்துமாலையை வாங்கி நீட்டுதற்குமுன், தன்முன் நின்றருளிய சித்தமூர்த்திகளின் திருவுருவத்தைக் காணாதவனாகி, மதமயக்கத்தை யுடைய யானையின் வடிவமும் (அங்கிருந்த) மற்றைய கல்லானைகளை யொத்திருக்க, (அன்பிற்) பெரியோனாகிய அபிடேக பாண்டியன் அச்சமுற்றனன். ()

இந்த வாட லெமக்குயி ராயவிவ்
வந்த மில்லி யருள்விளை யாட்டென
முந்தை வேத முதல்வனை மீளவும்
வந்து வந்தனை செய்தனன் மன்னனே.

(இ - ள்) இந்தத் திருவிளையாடல் எமக்கு உயிராய் விளங்கிய இறுதியில்லாத இச்சோமசுந்தரமூர்த்தியின் அருள்விளையாடல் என்று கருதி, (யாவருக்கும்) முற்பட்டவனும், வேதங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய முதல்வனுமாகிய சோமசுந்தரப் பெருமானை அரசன் மீளவும் வந்து பணிந்தான்.

(வி - ம்) அபிஷேகபாண்டியன் சோமசுந்தரக்கடவுளைப் பணிந்து திருக்கோயிலை வலம்வருகையில் சித்தமூர்த்திகளைத் தரிசித்து அற்புதமும் அச்சமு மெய்திப் பிரதக்கணமுடித்துச் சன்னிதானமடைந்து பணிந்தனனாதலின் "மீளவும் வந்து வந்தனை செய்தனன்" என்றார். (உ௪)

முழுது ணர்ந்த முதல்வநின் ளுடலை
இழுதை யேன்றி யாதளந் தேனென்று
அழுதி றைஞ்சிய பராத மீந்துகை
தொழுது நின்று துதிக்கத் தொடங்கினன்.

(இ - ள்) எல்லாவற்றையுமுணர்ந்தருளிய முதற்கடவுளே! தேவரீரது திருவிளையாடலை அறிவிலேனாகிய யான் அறியாமையால் அளவிடத்தொடங்கினேனென்று, அழுது வணங்கி அபராதமீந்து கைகுவித்து நின்று தோத்திரஞ் செய்யத்தொடங்கினன் (பாண்டியன்).

(வி - ம்) முழுது என்பதனிறுதியில் முற்றும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது.

வேறு

வேதியாய் வேத விளைபொருளாய் வேதத்தின்
நீதியாய் நீதி நெறிகடந்த நீளொளியாய்
ஆதியா யீறாய் நடுவா யவைகழிந்த
சோதியாய் நின்றாயென் சோதனைத்தோ நின்னியல்பே.

(இ - ள்) வேதத்தையுடையவனாகியும், வேதத்தில் விளையும் பொருளாகியும், அவ்வேதத்தில் அடங்கிய நீதி வடிவாகியும், அந்த நீதிநெறியைக் கடந்து நின்ற மிக்க ஒளியாகியும், முதலாகியும், இறுதியாகியும், நடுவாகியும், அவற்றைக்கடந்த சோதியாகியும் நின்றவனே! உனது தன்மை எனது சோதனையில் (எவ்வாற்றானும்) அகப்படத்தக்கதோ. (உசு)

நின்னால் மொழிந்தமறை நின்னடிகள் வந்தித்தும்
பன்னா ளருச்சித்தும் பாதந் தலைசுமந்தும்
உன்னாமம் வாசித்து முன்னையறி யேமென்று
சொன்னா லடியேனென் சோதனைத்தோ நின்னியல்பே.

(இ - ள்) தேவரீரால் திருவாய்மலர்ந்தருளப்பட்ட வேதங்கள் தேவரீரது திருவடிகளை வந்தனைசெய்தும், பலகாலமருச்சனைசெய்தும், தேவரீரது திருவடிகளைத் தலைமேற் சுமந்தும், தேவரீரது திருநாமங்களைக் கூறியும், தேவரீரை யறியேம் என்று முறையிட்டால், தேவரீருடைய தன்மை அடியேனுடைய சோதனையுள் அகப்படத்தக்கதோ. (உஎ)

பெரியதினும் பெரியதுமாய்ச் சிறியதினுஞ் சிறியதுமாய்
அரியதினு மரியதுமா யெளியதினு மெளியதுமாய்க்
கரியதுமாய்க் காண்பானுங் காட்சியுமா யவைகடந்த
துரியமுமாய் நின்றாயென் சோதனைத்தோ நின்னியல்பே.

(இ - ள்) மகத்திலும் மகத்துமாய், அணுவிலும் அணுவுமாய், அரிய பொருளினும் அரியபொருளுமாய், எளிய பொருளினும் எளிய பொருளுமாய், ஆன்மாவும் உணர்வும் விஷயப்பொருளுமாய், அவற்றைக் கடந்த துரியமுமாய் நின்றவனே! தேவரீரது தன்மை என் சோதனையில் அகப்படத்தக்கதோ. (உஅ)

வேறு

என்றுபல முறைபழிச்சி மனையெய்தி விக்ரமனை யீன்று பண்ணுட், டொன்றுமுறை கோலோச்சி விக்கிரமன் சுவன்மிசைப்பார் சுமத்திப் பாசம், வென்றுகளைந் தருட்சித்த சாமிதிரு வருணோக்கால் விளைபே ரின்ப, மன்றன்மது வீழ்வண்டிற் கலந்திருந்தா னபிடேக மாறன் மன்னோ.

(இ - ள்) என்றுபலதரம் தோத்திரஞ்செய்து தனது கோயிலையடைந்து விக்கிரமபாண்டியனைப் பெற்று பலகாலமும் பண்டுபோல முறைப்படி செங்கோல் செலுத்தி, அவ்விக்கிரம பாண்டியனுடைய பிடரின்மேற் பூபாரத்தைச்சுமத்தி, பாசத்தொடக்கை வென்று நீக்கி அருள் வடிவாகிய சித்தமூர்த்தியின் திருவருள் நோக்கத்தால் விளையும் பேரின்பத்தில் நிலைபெற, மதுவில் வீழ்ந்தவண்டுபோல அபிஷேகபாண்டியன் (இரண்டறக்) கலந்திருந்தான் (உசு)

ஆகு திருவிருத்தம் - கரு அறு.

இருபத்திரண்டாவது

யானையெய்த படலம்

கட்டவிழ்க டுக்கையர்க லானைகழை தின்ன
இட்டதிது பஞ்சவ னிடத்தமண ரேவி
விட்டமத யானைவிழ மேவலர் புரத்தைச்
சுட்டகணை விட்டுயிர்தொ லைத்தமுறை சொல்வாம்.

(இ - ள்) முறுக்குகளவிழ்ந்த கொன்றை மாலையையணிந்த சித்தமூர்த்திகள் கல்லானை கரும்பைத் தின்னக் கொடுத்தருளியது இத்திருவிளையாடல். (இனி)பாண்டியனிடத்தில் சமணர்களேவிய மதப்பெருக்குடைய யானையானது மடிய, பகைவர்களது திரிபுரங்களைத் தகித்த பாணத்தினை விடுத்து அதனுயிரை மாய்த்தருளிய திருவிளையாடலைக் கூறுவாம்.

(வி - ம்) திரிபுரசங்கார காலத்தில் திருமாலே அம்பாக்கப்பட்டனர். ஈண்டு இந்த யானையைச் சங்கரிக்க நரசிங்கக்கணை செலுத்தப் பட்டதாகலின், நாரணனுக்கும் நரசிங்கத்துக்கும் உரிய ஒற்றுமை கருதி "மேவலர்புரத்தைச் சுட்டகணை" எனக் கூறினர். (க)

விக்கிரம பாண்டியன் வெலற்கரிய செங்கோல்
திக்குநில னுந்திறைகொள் செல்வநிறை வெய்த
அக்கிரம வெங்கலி யரும்பகை யொதுங்கச்
சக்கரமு ருட்டியிடர் சாய்த்துமுறை செய்வான்.

(இ - ள்) விக்கிரம பாண்டியனுடைய தடுத்தற்கரிய செங்கோலானது எட்டுத் திக்கிலும் நிலவுலகிலும் இறுக்கும் திறையாலாகிய செல்வத்தினிறைவை யடைய, மிகக்கொடிய கலியாகிய அரியபகைவிலக, தனது ஆக்கினை சக்கரத்தைச் செலுத்தித் துன்பத்தை யடையாது விலக்கி அரசுசெய்து வருவானாயினான்.

(வி - ம்) திக்கு, நிலன்—இடவாகுபெயர்கள். (உ)

புத்தரம ணாதிய புறக்களை யகழ்ந்து
நித்தமறை யாகம நெறிப்பயிர் வளர்த்து
மெய்த்தவிதி பத்தியின் விளைத்தபயன் யாருந்
துய்த்திட மனுத்தொழி னடத்திவரு தூயோன்.

(இ - ள்) புத்தர் சமணர் முதலாகிய புறமதக்களைகளைக் களைந்தும், அழியாமையுடைய வேதநெறியும் ஆகமநெறியுமாகிய பயிர்களை விளைத்தும், (அவ்வைதிக சைவ மார்க்கத்தில்) மெய்ம்மையையுடைய விதியும் பத்தியுமாக விளைந்த பயன்களை யாவரும் உண்டு களிக்க, மநு முறைப்படி அரசு செலுத்தி வருகின்றவனாகிய விக்கிரம பாண்டியன்.

(வி - ம்) விதி - திருவருளைக் கருதாமல் அறத்தாறு ஒழுகல். பத்தி - அவ்வற ஒழுக்கத்தால் அருள்வழிப்படல். பத்தியின் - என்பதில் இன் தவிர் வழிவந்த சாரியை. (ங)

மருவிதழி யானுறையும் வானிழிவி மானத்
தருகுவட பக்கமுற வாலயமெ ழுப்பி
உருவருவி ரண்டினையு மொருவிவரு சித்தர்
திருவுருவு கண்டுபணி செய்தொழுகு நாளில்.

(இ - ள்) வாசம் பொருந்திய கொன்றைமாலை தரித்த சோமசுந்தரக் கடவுள் எழுந்தருளிய விண்ணிழிவிமானத்தின் பக்கலில் வடதிசையில் (சிற்பநூன் முறைப்படி) ஓர் ஆலயஞ் செய்வித்து, உருவுமருவுமாகிய இரண்டினையும் நீக்கி (அருளுருவங் கொண்டு) வந்த சித்த மூர்த்திகளது திருவுருவை (தன்தந்தை விருப்பின்படி) பிரதிஷ்டை செய்து, பூசித்து வருங்காலத்தில்.

(வி - ம்) விக்கிரமபாண்டியன் தன்பிதாவாகிய அபிடேகபாண்டியனுக்குச் சித்த மூர்த்திகள் கொடுத்த வரத்தாற் றோன்றினவனாகலின், சித்தர் திருவுருவு கண்டு என்பதற்குத் தனது தந்தை விருப்பின்படி என வருவித்தாம். (ச)

செய்யகதி ரோன்வழிய செம்பியனொ ருத்தன்
கையனவன் வென்றிபயில் காஞ்சிநக ருள்ளான்
பொய்யமணர் கட்டுரைபு றத்துறையி னின்றான்
மையின்மதி மாறனொடு மாறுபட நின்றான்.

(இ - ள்) செவ்விய கிரணங்களையுடைய சூரிய பரம்பரையிற் றோன்றிய சோழராஜன் ஒருவன் இருந்தான்; அவனோ வஞ்சகன்; வெற்றிபொருந்திய காஞ்சி நகரத்தில் வசிப்பவன்; பொய்மைபொருந்திய சமணமதமாகிய புறமார்க்

கத்தில் நின்றவன்; குற்றமில்லாத சந்திர வமிசத்தில் தோன்றிய விக்கிரம பாண்டியனுடன் பகைமை கொண்டிருந்தான்.

(வி - ம்) இயற்கையாகவே சூரியமரபிற்கும் சந்திரமரபிற்குங் குலவிரோத முள்ளதுடன் சமணசமயத்திற்குஞ் சைவ சமயத்திற்கும் மதவிரோதமும் உளதாதலின் "மாறு படநின்றான்" என்றார். (ரு)

முடங்கன்மதி செஞ்சடைமு டித்தூவிடை யேறும்
விடங்கரது சேவடிவி ழுங்கிய மனத்து
மடங்கனிகர் தென்னனெதிர் வந்துபொர லாற்று
தடங்கலனோர் வஞ்சனையி னாலடம திந்தான்.

(இ - ள்) வளைந்த (பிறைச்) சந்திரனைச் செவ்விய சடையில் தரித்து, இடபத்தில் ஆரோகணிக்குஞ் சோமசுந்தரக் கடவுளினுடைய சிவந்த திருவடிகளை யடக்கிய மனத்தையுடைய சிங்கம்போன்ற விக்கிரமபாண்டியனுக் கெதிரே வந்து போர்புரிய முடியாமல், பகைவனாகிய அச்சோழன் ஒரு தந்திரத்தாற் கொல்ல யோசித்தான்.

(வி - ம்) விடங்கர் - சுயம்புமூர்த்தி. டங்கம் - உளி. வி - எதிர்மறைப் பொருள் தரும் வடமொழியுபசர்க்கம். (சு)

வேறு

அஞ்சனங் கவுஞ்சங் கோவர்த் தனந்திரி கூடங் காஞ்சி
குஞ்சர சையம் ஏம கூடமே விந்த மென்னும்
மஞ்சிவர் வரைக ளெட்டும் வைகுறு மமணர் தம்மில்
எஞ்சலில் குரவர்க் கோலை வேறுவே றெழுதி விட்டான்.

(இ - ள்) அஞ்சனம் - கிரவுஞ்சம் - கோவர்த்தனம் - திரிகூடம் - காஞ்சி-குஞ்சரசையம் - ஏமகூடம் - விந்தம் என்று சொல்லப்பட்ட மேகங்கள் தவழும் (இந்த) எட்டு மலைகளிலுந் தங்கிய சமணர்களுள் குறைவில்லாத ஆசிரியத் தன்மை வாய்ந்தவர்களுக்குத் தனித்தனி யோலை யெழுதி விடுத்தான்.

(வி - ம்) வைகுறும் - ஒருசொல். குஞ்சரம் - யானை. (எ)

வடிவுபோ லுள்ள மெல்லா மாசிருள் புதைய நின்ற
அடிகண்மா ராவா ரெண்ணா யிரவரு மார்த்தார் வேய்ந்த
முடிகெழு வேந்தன் விட்ட முடங்கலை நிமிர்ந்து வாசித்
திடிகெழு கார்போற் குன்றி னிழிந்துவே றிடத்திற் செல்வார்.

(இ - ள்) தமதுருவம் கருநிறம் வாய்ந்திருத்தல் போலத் தமது உள்ள முழுதும் அஞ்ஞானமாகிய இருள் பொத்தநின்ற அடிகண்மா ராவாராகிய எண்ணாயிரஞ் சமணர்களும் ஆத்திமாலையைச் சூடிய கிரீடந்தரித்த சோழனனுப்பிய ஓலையைப் பிரித்து வாசித்து இடியோசைமிக்க மேகம்போல அம்மலைகளினின்றிறங்கிக் காஞ்சிநகரத்திற்குச் செல்வாராயினர்.

(வி - ம்) சமணாசிரியருக்கு அடிகள் என்பது சிறப்புப்பெயராதலின் மார் எனப் பன்மைவிகுதி தந்து அடிகண்மார் எனவும், அம்மலைகளைத் தம்முடைய

இருப்பிடமாகக் கொண்டவராதலாற் காஞ்சிநகரத்தை வேறிடமெனவுங் கூறினர். (அ)

யாவரு மொருங்கு கூடி யிருள்வழி கொள்வ தேய்ப்பக்
காவல்வல் லரணஞ் சூழ்ந்த காஞ்சிமா நகரத் தெய்திப்
பூவலர் தாரான் கோயிற் புறங்கடைப் புகுந்து வேந்தன்
ஏவலர் விடுப்ப வுள்போ யிறைமக னிருக்கை புக்கார்.

(இ - ள்) (அடிகண்மார்கள்) எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து இருளானது வழி நடந்து செல்வதுபோல வலிய மதிற்காவல் சூழ்ந்த பெரிய காஞ்சிநகரத்தையடைந்து ஆத்திப்பூமலர்ந்த மாலையணிந்தசோழனது கோயிலின் தலைவாயிலில் வந்து அச்சோழராசனது வாயில்காப்போர் உள்ளேவிடுப்பப்போய் அரசிருக்கைமண்டபத்தை யடைந்தார். (கூ)

மன்னவன் முடிமேற் பீலி வைத்தன ராக்கங் கூற
அன்னவ னவரை நோக்கி வசியமுன் னாறும் வல்லீர்
தென்னனை யாபி சாரஞ் செய்துயிர் செகுத்தா லுங்கட்
கென்னது நாடு பாதி தருவல்போ யியற்று மென்றான்.

(இ - ள்) சோழராசன் கிரீடத்தின்பேரில் (தங்கள் கையிற்பற்றிய) மயிற்றோகைகளைவைத்து ஆசீர்வதிக்க, அச்சோழன் அவர்களைப்பார்த்து வசிய முதலிய ஆறுதொழில்களிலும் வன்மையுடைய அடிகண்மாரே! விக்கிரமபாண்டியனை ஆபிசாரயாகஞ்செய்து உயிர்கொன்றால் உங்களுக்கு எனது நாட்டிற் பாதி கொடுப்பேன்; போய் (அதனைச்) செய்யுங்களென்று விடுத்தான்.

(வி - ம்) சமணமத குரவர் தமது கையில் மயிற்பீலி ஏந்துதலும், தம்மை வழிபடுவோரைக்காணில் அதை அவர் சிரமேல்வைத்து ஆசீர்வதித்தலும் மரபு.

வசியமுன் ஆறு என்றது: வசியம், வயஸ்தம்பம், வாதம், அதிரிசியம், அஞ்சனம், ஆகருஷணம். ஆபிசாரம் - சத்துருவைக் கொல்லுதற்பொருட்டுச் செய்யும் ஒரு கொடுந் தொழில். (கய)

தவம்புரிந் தவமே செய்வார் தாமதற் குடன்பட் டேகி
நிவந்ததெண் டிரைநீர்ப் பாலி நெடுங்கரைக் காத மூன்றிற்
கவர்ந்தகன் சாலை கோலி யோசனை யகலங் கல்வி
அவம்படு வேள்விக் குண்டங் கோணமெட் டாகக் கண்டார்.

(இ - ள்) (புறத்தில்) தவத்தைச் செய்து (அகத்தில்) பாவத்தைச் செய்யும் அடிகண்மார் அத்தீத்தொழிற்கு அங்கீகரித்துப்போய், பெருக்கெடுத்தோங்கிய தெள்ளிய அலைகளையுடைய நீர்மயமான பாலாற்றின் நெடிய கரையில், முக்காதவழி பரந்த இடத்தையுடைய யாகசாலை நிருமித்து, ஒரு யோசனை யகலந் தீமைபொருந்திய யாககுண்டந்தோண்டி, எண்கோணமாகச் செய்து.

(வி - ம்) கவர்ந்த என்பதில் அகரவீறுதொகுத்தல். அகம் - அகன்; மொழி யிறுதிப்போலி. கண்டார் என்னும் வினைமுற்று வினையெச்சப்

பொருளது. இது பின்வருஞ் செய்யுளில் செய்தார் என்னும் வினைமுற்றைக் கொண்டது. (சக)

விடம்பொதி காட்டம் பெய்து நிம்பநெய் விராய் நஞ்சின்
உடம்புடை யுயிரின் கோழுன் கறிப்பொடி யூறு மெண்ணெய்
இடம்படு வாயங் காந்த வெரிக்குழி புதையப் பெய்து
கொடும்பழி வேள்வி செய்தார் கொல்லாத விரதம் பூண்டார்.

(இ - ள்) விஷம்பொருந்திய (எட்டி முதலிய) சமித்தையிட்டு வேப்பெண்ணெயிற் கலந்த விஷம்பொருந்திய உடலையுடைய பாம்பின் கொழுவிய தசையும், மிளகின்பொடியூறும் எள்ளெண்ணெயும், விசாலமாக வாய்ந்த ப்ராந்த எரியையுடைய யாகக்குழி புதைபடும்படி பெய்து, கொல்லாமையையே விரதமாக மேற்கொண்ட எண்ணாயிரவரும் கொடிய பழிவாய்ந்த அபிசாரயாகத்தைச் செய்தார்.

(வி - ம்) வாய் அங்காந்த வாய்திறந்தது போன்ற எனினும் பொருந்தும்.

மாடுள பொதும்பர் நந்தா வனமுள சோலை யுள்ள
காடுள கருகிச் சாயக் கயலுள வோடை யுள்ள
கோடுள வாவி யுள்ள குளமுள வறப்பத் தாவிச்
சேடுள முகிலுந் தீயச் சிகையெழு குண்டத் தீவாய்.

(இ - ள்) மரத்தொகுதியிடத் துள்ளனவும், நந்தவனங்களி லுள்ளனவும், சோலைகளி லுள்ளனவும், காடுகளி லுள்ளனவும் (ஆகிய உயிர்கள்) கருகி இறக்கவும், சேல்மீன்கள் உள்ள ஓடைகளி லுள்ளனவும் கரையுள்ள தடாகங்களி லுள்ளனவும் குளத்திலுள்ளனவும் (ஆகிய உயிர்கள்) வற்றியழியவும் மேலெழுந்து கூட்டமாகவுள்ள மேகங்களும் தீய்ந்துசாயவும் கொழுந்து விட்டெழுந்த யாக குண்டத்தீயினிடத்தில். (கரு)

கூற்றெழு தோற்றம் போல வஞ்சனக் குன்றம் போலக்
காற்றெழு செவியு நால்வாய் கௌவிய மருப்பு மாறு
ஊற்றெழு மதமு மூச லாடிய வொற்றைக் கையும்
ஏற்றெழு விடம்போற் சீறி யெழுந்ததோர் தறுகண் யானை.

(இ - ள்) யமன் தோன்றி யெழுந்த காட்சிபோலவும், ஓர் அஞ்சனமலை (முளைத்தெழுந்த காட்சி) போலவும், காற்றைவீசாநின்ற காதுகளையும், தொங்கியசையும் வாயிற்பொருந்திய கொம்புகளையும், நீங்காது ஊற்றெடுத்து எழாநின்ற மதத்தையும், ஊசல்போல் ஆடாநின்ற துதிக்கையையுந்தாங்கி, (கடலில்) எழுந்த ஆலாலவிடம்போல ஓர் அஞ்சாமையையுடைய யானையானது கோபித்தெழுந்தது. (கசு)

அந்தமா வேள்வித் தீயு மவியமும் மதமுஞ் சோர
வந்தமா களிற்றை நீபோய் வழுதியை மதுரை யோடுஞ்
சிந்தவே தொலைத்தி யென்னுத் தென்றிசைச் செல்ல வேவி
முந்தவே விடுத்த மாசு மூழ்குட லமணப் பேய்கள்.

(இ - ள்) அந்தப் பெரிய ஆபிசாரயாகாக்கினியும் அவியும்படி மும்மதங்களுஞ் சொரியத் தோன்றிய பெரிய யானையை (நோக்கி), நீ சென்று விக்கிரம பாண்டியனை மதுரைப் பதியிலுள்ளாரோடும் கெடும்படி அழிக்கக் கடவாய் என்று தென்திசை நோக்கிச் செல்லக் கட்டளையிட்டு, குற்றத்தில் மூழ்கிய (எண்ணாயிரவர்களாகிய) சமணப் பேய்கள் (தங்களுக்கு) முற்பட அனுப்பின.

வேறு

அருளற்றிரு ளுடலிற்புதை யமணக்கய வர்களுட்
டெருளற்றரு மறையிற்படர் செயலற்றிக பரமெய்ப்
பொருளற்றவ னனிகத்தொடு புறமொய்த்திட மதமா
வெருளற்றிடி குரலிற்படி வெடிபட்டிட வருமால்.

(இ - ள்) கிருபையின்றி உடலிற் கருநிறம்பொதிந்த சமணர்களாகிய கீழ்மக்களுள், அறிவின்றி அரிய வேத நெறிச் செல்லும் செயலொழிந்து, இக போகத்தையும் பரபோகத்தையும் உண்மைப் பொருளையும் ஒழிந்த சோழனுடைய சேனைகளோடு புறத்திற் சூழ்ந்துவர, மதப்பெருக்கையுடைய யானை யானது அச்சம் ஒழிந்து இடியின் (ஒலி) போன்ற (தனது) முழக்கத்தால் உலகம் வெடிபட வராநிற்கும். (கசு)

அடியின்னள வகல்பாதல முடியின்னள வண்டம்
இடியின்னள வெழுகார்செவி யெறிகாலள வகிலம்
மடியும்மள வுளர்கான்மத மழையின்னள வுலக
முடிவின்னெழு கடல்கண்ணழ லளவாமுது வடவை.

(இ - ள்) அகன்ற பாதலத்தின் அளவு (அந்த யானையைத்) காற்சுவட்டின் அளவினதாம். வானுலகளவு (அதன்) தலையின் அளவினதாம். சத்த மேகங்களின் (ஒலி) அளவு (அதன்) முழக்கத்தின் அளவினதாம். உலக முழுவதும் மடிய எறியும் (ஊழிக்) காற்றினது அளவு (அதன்) காது வீசுங் காற்றின் அளவினதாம். உலக முடிவில் எழாநின்ற கடலின் அளவு (அதன்) மதப்பெருக்கின் அளவினதாம். பெரிய வடவாமுகாக்கினியளவு (அதன்) கண்களிற் சிந்துங் கோபாக்கினியின் அளவினதாம்.

(வி - ம்) மடியும்மளவு என்பதிலுள்ள அளவு என்னுஞ் சொல் முன்னும் பின்னும் சென்றமையின் இடைநிலைத் தீவகம். (கஎ)

கூற்றஞ்சிட வருமிக்கரி குரலஞ்செவி முழைவாய்
ஏற்றஞ்செய மடங்குஞ் செவி யெறிகால்வழி விழித்தீ
ஊற்றஞ்செய மடைவாயுடைந் தொழுகுங்கட மதநீர்
நாற்றஞ்செயத் திசைவேழமு நடுக்கஞ்செய்து நலியும்.

(இ - ள்) யமனும் அஞ்சும்படி வாராநின்ற இந்த யானையின் முழக்கமானது (தமது) அகஞ்செவியாகிய முழையில் தாக்குதலாலும், (அதன்) மடங்கிய காதுகள் எறியுங் காற்றின் வழி (தமது) கண்களிலுள்ள (கோபத்) தீ கெடுதி செய்தலாலும், நீர் மடை வாய் உடைந்து ஒழுகும் (வெள்ளம்போல) மதப்பெருக்கா

னது நாற்றுஞ் செய்தலாலும் திக்குகள்தோறும் உள்ள அட்டகஜங்களும் நடு நடுங்கி வருந்தா நிற்கும்.

(வி-ம்) 'திசைவேழமும் நடுக்கஞ்செய்து நலியும்' என்றதனால் இந்த யானை திக்கஜங்களையும் வெல்லும் ஆற்றலுடையது என்று குறிப்பித்ததாயிற்று. (கஅ)

இடிக்கும்புயல் வயிற்றைக்கிழித் திடியேற்றினை யுதிர்க்கும்
வெடிக்கும்பிளி றொலியாற்றிசை விழுங்கிச்செவி டாக்குந்
துடிக்கும்புழைக் கையோச்சிவிண் டொடுகுன்றினைச் சுற்றிப்
பிடிக்குங்கடல் கலக்குந்தனிப் பெருமத்தெனத் திரிக்கும்.

(இ - ள்) ஒலிக்கின்ற மேகத்தின் வயிற்றைப் பீறி இடியேற்றை உதிர்க்கா நிற்கும். முழங்குகின்ற பேரொலியால் திக்குகளை விழுங்கிச் செவிடுபடுத்தும். (கோபத்தால்) துடிக்கின்ற துதிக்கையை வீசி ஆகாயமளாவிய மலைகளைச் சுற்றிப் பிடிக்கும். (அம்மலைகளைப் பறித்து) கடலைக் கலக்கும் ஒப்பில்லாத பெரிய (மந்தரகிரியாகிய) மத்துப்போலச் சுழற்றும். (கக)

உருமுக்குர லொலியிற்றுள ரொலிவிட்டெறி செவியிற்
றிருமுட்பிறை யெயிறிற்றழ லெறிகட்டிரு ளுடலிற்
றருமுக்கட வருவித்துர லடியிற்றென நிலமேல்
வருமுக்கிர வடவைக்கனல் வரிதெப்பத மதமா.

(இ - ள்) இடிபோன்ற முழக்கத்தையுடையது; சஞ்சரிக்குங் காற்றை வீசுஞ் செவியையுடையது; இரண்டு முள்போலும் (முனைகூரிய) பிறை போன்ற தந்தங்களையுடையது; கோபாக்கினி சொரியுங் கண்களை யுடையது; இருள்போன்ற (கரிய) உடலையுடையது; உரல்போலும் (வட்ட வடிவாகிய) காலை யுடையது என்று சொல்லும்படி இவ்வுலகத்தின்மேல் கொடுமை பொருந்திய வடவாமுகாக்கினி வந்தால்(அதனை) அந்த மதத்தைச்சொரியும் யானை நிகர்க்கும்.

(வி - ம்) கட்டு - கண்ணையுடையது. உளரொலி-சுறைக்காற்று, சாரியை பெறாது வந்த அஃறிணை யொன்றன் படர்க்கைக் குறிப்புவினைமுற்று. (உ0)

தெழிபட்டதிக் கயத்தின்செவி தீயப்பகை யோடும்
வழிபட்டொரு கடுங்கூற்றென வருகுஞ்சர வரவை
விழிபட்டவர் மொழியாலுணர் விரைபட்டலர் வேம்பன்
சுழிபட்டலை புனல்போல்மனஞ் சுழன்றுனினைந் தழன்றான்.

(இ - ள்) (தனது) முழக்கந் தாக்கிய திக்கு யானைகளின் காதுகள் கரிந்து தீய, பகைவராகிய சமணரோடும் ஒருவழிப்பட்டுக் கொடிய எமனைப்போல வரா நின்ற யானையின்வரவைப் பார்த்தவர்களுடைய சொற்களால் அறிந்த வாச முற்றலர்ந்த வேப்பமாலை யணிந்த விக்கிரமபாண்டியன் சுழித்தல்கொண்டு அழி கின்ற நீரைப்போல (தனது) மனந்திரிந்து (அதின் வேகவரவை) நினைந்து வருந்தி.

இதுமுதல் இரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

(வி - ம்) நினைந்தான், அழன்றான் என்னும் முற்றெச்சங்கள் பின் செய்யுளில் இரந்தான் என்னும் முற்றுவினையைக் கொண்டன. (உக)

மைப்போதகம் பொறையாற்றிய மணிக்கோயில்முன் குறுகாக்
கைப்போதக முரித்தான்கழற் காற்போதக முறத்தாழ்ந்
திப்போதகந் தனையுங்கொலைத் தெனைக்காத்தியென் றிரந்தான்
அப்போதகல் வானின்றொரு திருவாக்கெழுந் தன்றே.

(இ - ள்) கரிய (திக்கு) யானைகளால் சுமக்கப்பட்ட நவமணிகளிழைத்த இந்திர விமானத்தின்முன் சென்று, துதிக்கையையுடைய (கயாசுரனாகிய) யானையை யுரித்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய வீரக்கழலை யணிந்த திருவடித் தாமரையை மனத்திற் பொருந்தப் பணிந்து, (அக் கயாசுரனைப்போல) இந்த யானையையுங் கொன்று (தேவர்களைப்போல) என்னை (நகரவாசிகளோடும்) காப்பாய் என்று குறையிரந்தான். அப்பொழுது பரந்த ஆகாயத்திலிருந்து ஓர் அசரீரி உண்டாயிற்று.

(வி - ம்) எழுந்தன்று - ஒருசொல்; அன்று சாரியை பெற்றது. அசரீரி மேலைச்செய்யுளால் விளங்கும். (உஉ)

விட்டார்வலி கெடநாமொரு விற்சேவக னாகி
ஒட்டார்விட வருவெங்கரி யுயிர்வௌவுது முதனின்
மட்டார்பொழிற் கடிமாநக ரயற்கீழ்த்திசை மருங்கோர்
அட்டாலைமண் டபஞ்செய்யென வதுகேட்டெழுந் தரசன்.

(இ - ள்) விடுத்தவர்களுடைய மனவன்மை அழிய நாம் வில்தாங்கிய ஒரு சேவகனாகி, அப்பகைவர் ஏவ வாராநின்ற கொடிய யானையின் பிராணனைக் கொள்ளை கொள்ளுவோம்; முதலில் உனது தேன் பொருந்திய சோலைசூழ்ந்த காவலையுடைய பெரிய மதுரை நகரின் அருகில் கீழ்த்திசையினிடத்து ஓர் அட்டாலை மண்டபத்தைச் செய்கவென்று திருவாக்கருள அரசன் அதனைக் கேட்டெழுந்து.

இதுமுதல் இரண்டுபாடல்கள் குளகம்.

(வி - ம்) அட்டாலை மண்டபம் - உன்னதமண்டபம். இதனை அட்டாலமெனவும் கூறுவது வழக்கு. (உ௩)

அகங்கவ்விய களிப்பெய்திவந் தட்டாலைமண் டபம்பொன்
நகங்கவ்விய தெனத்தூணொரு நானான்கினி லெடுத்தே
சகங்கவ்விய புகழான்செயத் தறுகட்கணை மதமா
முகங்கவ்விய விற்சேவகன் வருவானது மொழிவாம்.

(இ - ள்) மனதிற்பற்றிய மகிழ்ச்சியடைந்து (திருச்சந்நிதானத்தினின்று) வந்து உலகிற்பரந்த கீர்த்தியையுடைய விக்கிரமபாண்டியன் அட்டாலை மண்டபம் ஒன்றை மகமேருவே (தூணாக வருமாறிச்) சுமந்ததென்று சொல்லும்படி பதினாறுதூண்களால் (சுமக்கும்படி) எடுத்துக் கட்டிமுடிக்க, அஞ்சாமையையுடைய அம்பானது யானையின் முகத்தில் தைத்தூருவ, (சோமசுந்தரக் கடவுள்) வில்லையேந்திய சேவகனாய் வருகின்றார். அதனைக் கூறுவாம்.

(வி - ம்) முகங்கவ்விய என்பதில் கவ்விய என்பது செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். (உ௪)

வேறு

நீணிற நீத்த நீந்து நிழன்மதி யிரண்டுண் டென்ன
வாணிற வலயச் சங்க வார்குழை நுழைவித் தம்பூம்
பாணிற வெகினங் காணாப் படர்சடை மறைத்துத் தோற்றுங்
கானிறை குஞ்சிச் சூட்டிற் களிமயிற் கலாபஞ் சூடி.

(இ - ள்) நீலநிறம் பொருந்திய சமுத்திரத்தை நீந்திச்செல்லும் ஒளிபொருந்திய சந்திரன் இரண்டுண்டாயின் அவற்றை யொப்ப, வெண்ணிறம் பொருந்திய வட்டவடிவமாகிய சங்காற்செய்த நீண்ட குண்டலங்களை (திருச்செவியில்) அணிந்து, அழகிய தாமரைமலரில் வசிக்கும் வெள்ளிய நிறத்தையுடைய (பிரமனாகிய) அன்னத்தால் காணமுடியாத படர்ந்த சடைமுடியை மறைத்தருளி, காணப்படும் வாசநிறைந்த சிகையாகிய சுடிகையில் களிக்கும் மயிலினது இறகைச் சூடி.

இதுமுதல் ஆறு செய்யுள்கள் குளகம்.

(வி - ம்) இதுமுதல் நான்கு செய்யுள்களால் சிவபெருமானது வருகை கூறப்பட்டது. நீலநிறம் என்றது நீணிறம் எனக் கடைக்குறையாயிற்று. (உரு)

கருங்கடன் முளைத்த செக்கர்க் கதிரெனக் குருதிக் கச்சை
மருங்குற வீக்கிச் சோரி வாயுடை வாளுங் கட்டி
இரங்குநான் மறைக ளேங்க இருநிலந் தீண்டு தாளிற்
பொருங்கழல் வளைத்து வாளிப் புட்டிலும் புறத்து வீக்கி.

(இ - ள்) கரிய கடலில் உதித்த செஞ்சூரியனைப்போல உதிரநிறம் பொருந்திய கச்சையை அரையிற் பொருந்தக்கட்டி, உதிரஞ் சொரியும் வாயையுடைய உடைவாளையும் (அதன் புறத்துச்) சேர்த்து, (தேடமுடியாமல்) வருந்தும் நான்கு வேதங்களும் அலற, (தனது பெருந்தவத்தால்) பெரிய நிலவுலகு பரிசிக்குந் திருவடியில் போர் செய்கின்ற வீரக்கழலையணிந்து, அம்பறாத்தூணியையும் முதுகிற் கட்டி.

(வி - ம்) உடையான்றொழிலை யுடைமைமேலேற்றிப் பொருகழலென்றார்.

வீங்கிய தடந்தோ ளிட்ட வார்சிலை வில்லி னோடும்
பாங்குறை யிமயப் பாவை பாதியே யன்றி முற்றும்
வாங்கிய வண்ணம் போன்று மல்லது மாலு மோர்பால்
ஓங்கிய வண்ணம் போன்று மொளிநிறம் பசந்து தோன்றி.

(இ - ள்) பூரித்த பெரிய தோளில் தொடுத்த நெடிய வில்லினோடும் இடப்பாதியில் வசிக்கும் உமாதேவியார் அப்பாதியே யல்லாமல் (திருமேனி) முழுமையும் பெற்றது போன்ற (பசிய) நிறத்தையொத்தும், அதுவன்றித் திருமாலும் ஒருவலப் பாதியில் வசித்தருளும் நிறத்தையொத்துங் கருநிறமுற்று.

(வி - ம்) திருமாலும் சிவசத்திகளுள் ஒன்றாதல் பற்றி ஒருபாகம் பெற்றது போலும் என்றார். இதனை,

வஶெகெூவஶக்தி: வாெஶ்வரஸு – ஶ்ரூயொஜநாயகீய
வ தாவிக்தா ஹர்ஜ | – ஸொமெஶவார்நி வாராஷெஷாவி
ஷ்ணா:, – கெூாமெஹவகூாஸீஸ8 ெராவஷாஹகா ||

எனவரும் ஆகம சுலோகத்தானறிக. (உஎ)

காமனுங்காமுற் றஞ்சுங் காளையாம் பருவந் தோன்றத்
தாமுல களந்த வென்றித் தனிவிற்சே வகனாய்த் தோன்றி
மாமறை மகுட மன்ன மண்டபத் தேறித் தென்னர்
கோமக னிடுக்கண் டீர்ப்பான் குஞ்சர வரவு நோக்கா.

(இ-ள்) மன்மதனும் விரும்பி (இவ்வடிவம் நமக்கில்லையே யென்று பொறாமையால்) அஞ்சும் காளைப்பருவம் வாய்க்க, உலகத்தை அளவுபடுத்திய வெற்றி வாய்ந்த ஒப்பில்லாத வில்லைத்தாங்கிய வேடுவவீரனாய் எழுந்தருளி, மகத்தாகிய வேதபுருஷனுடைய கிரீடம் போன்ற மண்டபத்திலேறி, பாண்டிய மரபிற் றோன்றிய விக்கிரம பாண்டியனுடைய துன்பத்தைத் தவிர்த்தற்பொருட்டு (சோழனேவிய) யானையைப் பார்த்தருளி.

(வி - ம்) காமனும் என்பதிலுள்ள உம்மை உயர்வு சிறப்பு. (உஅ)

அஞ்சுகூ விளிச்சேய்த் தென்ன அதுவர அறனி லாதான்
வெஞ்சினக் கோலி னோன்றாண் மிதித்துமெய் குழைய வாங்கிச்
செஞ்சிலை நெடுநாண் பூட்டித் திருவிர றெறித்துத் தாக்கிக்
குஞ்சர மெட்டு மஞ்சக் கோளரி முழக்கங் காட்டி.

(இ - ள்) ஐந்து கூப்பிடு தூரத்தில் அந்த யானையானது வர, தருமநெறியில்லாத அரசனது கோபத்தையுடைய கொடுங்கோல் போல, செவ்வேயுள்ள வில்லினை (தனது) வலிய திருத்தாளால் மிதித்து, திருமேனிவளைய வளைத்து, நெடிய நாணினை (வில்லிற்) பூட்டி, திருவிரல்களால் தாக்கிக் குணத்தொனி செய்து, அட்டகஜங்களும் அஞ்சும்படி சிங்கம்போல வீரகோஷஞ் செய்து.

(வி - ம்) அஞ்சுகூவிளிச் சேய்த்து என்பது ஒரு குரோசம். (உகூ)

இங்கித நெடுங்கோ தண்ட மிடங்கையி லெடுத்து நார
சிங்கவெங் கணைதொட் டாகந் திருகமுன் னிடத்தாள் செல்ல
அங்குலி யிரண்டா லையன் செவியுற வலித்து விட்டான்
மங்குலின் முழங்கும் வேழ மத்தகங் கிழிந்த தன்றே.

(இ - ள்) இம்மதுராபுரியிலுள்ளாருக்கு இதஞ்செய்தற் பொருட்டு வேட்டுருவேற்றுவந்த சோமசுந்தரக்கடவுள் நெடியவில்லினை இடக்கையிற் பிடித்து, கொடிய நரசிங்காஸ்திரத்தை (குதையில்) ஏறிட்டு, திருமேனி திருகும்படி (வலக்கால் மண்டலித்து) முன்னே இடக்கால் செல்ல, இரண்டு திருவிரல்களால் செவியளவு (விருத்தாகாரமாக) நாணைவளைத்துப் பிரயோகஞ் செய்தருள, மேகம்போல முழங்கி வந்த யானையானது மத்தகங் கிழிபட்டது.

(வி - ம்) விட்டான் - முற்றெச்சம். வில்லில் அம்புதொடுத் தெய்வார்க்கு நிலைகள் நான்கு. அவை பசாசம், மண்டலம், ஆலீடம், பிரத்தியாலீட மெனப் படும். ஈண்டு "முன் இடத்தாள் செல்ல" என்றது வலக்கால் மண்டலித்தா லன்றி யியலாதாதலின் இதனை ஆலீடநிலை யென்பர். (ருo)

கோண்டலி னலறிச் சீறி வீழ்ந்தது கொடிய வேழம்
பிண்டது பாருஞ் சேடன் சென்னியும் பிளந்த தண்டம்
விண்டது போலு மென்னத் துண்ணென வெருவிப் போன
பண்டைய தருக்கும் வீறும் படைத்தன திசைமால் யானை.

(இ - ள்) கொடுஞ்செயலையுடைய யானையானது மேகம்போலக் கதறிச் சீறி (நிலமிசை) விழுந்தது. (அதன் உடற்சுமை யாற்றாது) பூமியும் பிளந்தது. அண்டம் பிளவுற்றதுபோலு மென்று விரைவாகப் பயந்து ஆதிசேடனுடைய ஆயிரஞ் சிரசுகளும் பிளவுற்றன. (புறமுதுகிட்டோடிப்) போன மதமயக்கத் தையுடைய திக்கஜங்கள் (புதிதாய் வந்த யானை யிறந்ததால்) முன்னுள்ள (தமது) இயற்கையாகிய செருக்கும் இறுமாப்பும் அடைந்தன.

(வி - ம்) சென்னி - சாதியொருமை. இதற்கேற்பப் பிளந்தது என ஒருமை வினை கொடுத்தார்.

இச்செய்யுள் காரணகாரிய சம்பர்தங்காட்டி நிற்றலின் காரணமாலையணி.

புதைபடக் கரித்தோல் போர்த்த புண்ணிய மூர்த்தி தாளால்
உதைபடக் கிடந்த கூற்ற மொத்தது மத்த யானை
சுதைபடு மதிக்கோ வேந்தன் றொழுகுலச் சிறுவ னொத்தான்
பதைபடு மமணர் கால படரெனப் படரிற் பட்டார்.

(இ - ள்) (தமது திருமேனி) புதைபடும்படி யானைத்தோலைப் போர்த்தரு ளிய புண்ணியமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானது திருவடியால் உதைக்கச் சாய்ந்த இயமனை யொத்து, மதமயக்கத்தையுடைய யானையானது சாய்ந்தது. அமுதம் பொருந்திய சந்திரமரபிற் றோன்றிய விக்கிரம பாண்டியன் வேதியர் குலத் திற் பிறந்த மார்க்கண்டேயரை யொத்திருந்தான். (யானை இறந்ததுகண்டு) பதைக்குஞ் சமணர்கள் (இயமன் வீழ்ந்தது கண்ட) காலபடாளைப் போலத் துன்பத்திலழுந்தினர்கள். (ருஉ)

இருள்கிடந் தனைய தானை யிட்டசிந் தூரங்கார் மாலை
இருண்முகத் தொதுங்கிச் செல்லு மிரவிசெங் கிரணம் போன்ற
திருண்முழு துண்ணக் காலை யெழுகதிர் வட்ட மன்ன
திருளினை மறைத்த கண்ட னெய்தவாய்ப் பெய்யுஞ் செந்நீர்.

(இ - ள்) (இறந்து விழுந்த) யானையானது இருட்படலம் (பூமியின்மேல்) விழுந்ததை யொத்தது. (அந்த யானையின் நெற்றியில்) இட்ட சிந்தூரமானது கரியமாலைக்காலத்திலுள்ள இருள் முகத்திலே ஒதுங்கிச் செல்கின்ற சூரியனது சிவந்த கிரணத்தை யொத்தது. நீலகண்டராகிய சிவபெருமான் எய்த வாயினுற் சொரியும் உதிரநீரானது இருள் முழுவதையும் (ஒரு சேர) உண்ணக் காலைப்பொழுதில் உதயமாகுஞ் சூரியனை யொத்தது.

(வி - ம்) முழுது என்பதனிறுதியில் முற்றும்மை தொக்கது. 'கிடந்தனை யது என்பது தொகுக்கும் வழி தொகுத்தல். (ருரு)

போய்யறு மனத்தார் தேற்றும் புன்னெறி யொழுக்கம் பூண்ட
வெய்யகோன் கொடுங்கோல் தன்னை வெண்மருப் பாகத் தாங்கி
மையல்மா வடிவங் கொண்டு வந்தவெங் கலியைத் தென்னன்
செய்யகோ லையன் சிங்க வாளியாய்ச் சிதைத்த தன்றே.

(இ - ள்) பொய்யொழுக்கமகலாத மனத்தையுடைய சமணர்கள் (மெய் போலத்) தேற்றிய பாவநெறியில் ஒழுகுதலை மேற்கொண்ட கொடிய சோழரா சனுடைய கொடுங்கோலை வெண்மைதங்கிய கொம்பாக ஏந்தி, மதமயக்கம் பொருந்திய யானைரூபங்கொண்டு வந்த கொடிய கலியை, விக்கிரமபாண்டிய னுடைய செங்கோலானது சிவபெருமானுடைய நரசிங்காஸ்திரமாகச் சென் றொழித்தது.

(வி - ம்) வேதாகமநெறி பொழுகாத சமணமார்க்கத்தில் நின்ற சோழ னுடையகோல் கொடுங்கோல் என்றும், அதனால் அவன் நாட்டிலுள்ளது கலி என்றும், வேதாகம நெறி யொழுகும் பாண்டியனுடைய கோல் செங்கோல் என்றும், அதனால் அவனது நாட்டிலுள்ளது அறம் என்றுங் குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டன. (ருச)

உருமுவீழ்ப் புண்ட குன்றி னும்பன்மா வம்பு தொட்ட
பெருமுழை வாயும் வாயும் பெருகின வருவிச் சோரி
கருமுகின் மானச் சேனங் கழுதுகள் பூத மொய்த்த
திருமணித் தடந்தோள் வீங்கத் தென்னவ னுவகை பூத்தான்.

(இ - ள்) இடிவீழ்ந்த மலைபோல யானையின்மேல் அம்புதைத்துப் பிளந்த பெரிய (மலைக்) குகைபோன்ற வாயிலிருந்தும், (அந்த யானையின்) வாயிலிருந் தும், அருவிபோல உதிரவெள்ளங்கள் பெருகின. காளமேகம்போலப் பருந் துகளும் பசாசுகளும் பூதங்களும் (தசையுண்ண) நெருங்கின. வீரலக்ஷ்மி வசிக் கும் விசாலமாகிய தோள்கள் பூரிக்கும்படி விக்கிரமபாண்டியன் மகிழ்கூர்ந் தான்.

(வி - ம்) வீழ்ப்புண்ட என்னும் பெயரெச்சத்தில் வீழ்ப்பு என்னுந் தொழிற்பெயர் உண் என்னும் வினைப்பகுதியோடுகூடி ஒருபகுதியாக நின்றது.

ஆனையின் புண்ணீ ருண்ண அடுத்தகா ருடற்பே யென்னச்
சேனையின் செல்லப் போந்த திணிபிரு ளமணர் தம்மை
மீனவன் கண்டு சீற வேந்தவன் குறிப்பி னிற்கும்
மானழிவஞ் சினவேல் மள்ளர் வல்லைபோய் முடுக்க லுற்றார்.

(இ - ள்) யானையினது உதிரத்தைப் பருகச் சமீபித்தடைந்த கரிய உடலையுடைய பேய்கள்போல, சேனைகள் பின்றொடர்ந்துவர, (யானையின் பின்றொடர்ந்து) வந்த வலிய கரிய சமணர்களை, விக்கிரமபாண்டியன் கண்டு சினங்கொள்ள, அப்பாண்டியனுடைய குறிப்பின் வழிநிற்கும் மானத்தையுங்

கொடிய கோபத்தையுமுடைய வேற்படை தாங்கிய வீரர்கள் விரைந்து சென்று துரத்தத் தொடங்கினார்கள்.

(வி - ம்) ஈண்டு மானம் என்றது தமது அரசனுக்கு வந்த தீங்கைத் தம தாகக் கருதியவழிப் போந்ததாம். (௫௬)

எடுத்தனர் கையிற் றண்ட மெறிந்தனர் மறிந்து சூழ்போய்த்
தடுத்தனர் கரகந் தூளாத் தகர்த்தனர் பீலி யோடுந்
தொடுத்தன ருடுத்த பாயைத் துணிபடக் கிழித்துக் கால்வாய்
விடுத்தனர் மானம் போக்கி விட்டனர் சில்லோர் தம்மை.

(இ - ள்) (தமது) கையில் தண்டாயுதத்தை யெடுத்து (சில சமணர்களை அடித்தார்கள். குறுக்காகச் சூழ்ந்துபோய் (சிலரை)த் தடுத்தார்கள். (அவர்கள் தாங்கிய) கரகங்கள் தூளாக மயிற்றோகையோடும் பொடிபடுத்தினார்கள். (சிலரை) அவர்கள் தொடுத்துடுத்த பாயைத் துண்டுபடக் கிழித்துக் கால்வாயில் விடுத்தார்கள். சிலரை அவமானப்படுத்தி விட்டார்கள்.

(வி - ம்) எடுத்தனர் தொடுத்தனர் - முற்றெச்சங்கள். தடுத்தனர் என்பதனையும் முற்றெச்சமெனக் கொள்ளினு மிழுக்காது. (௫௭)

எறியுண்டு செய்த மாய மிழப்புண்டு சேனை யோடு
முறியுண்டு நடுக்கம் பாவ மூழ்குண்டு மாழ்கிச் சாம்பிப்
பறியுண்ட தலையர் யாரும் பழிப்புண்டு பாயுந் தாமும்
உறியுண்ட கரகத் தோடு மொதுங்குண்டு பதுங்கிப் போனார்.

(இ - ள்) (விக்கிரமபாண்டியன், வழிநின்ற மள்ளர்களால்) அடிபட்டு, (மதுரையைப்பிடிக்கத்தாம்) செய்த வஞ்சனையாகிய யானையையிழந்து, (தமக் குத்துணையாக வந்த) சேனையோடு முறிபட்டு, நடுக்கத்திலும் பாவத்திலும் மூழ்கி மயங்கி, உரோமம் பறிக்கப்பட்ட தலையையுடைய சமணர்கள் எல்லோ ரும் வருந்திப் பழிப்படைந்து, பாயும் தாமும் உறியிற்பொருந்திய கமண்டலத் தோடும் ஒளித்துப் பதுங்கி ஓடினார்கள்.

(வி - ம்) யானை தாம்செய்த வஞ்சத்தால் வந்ததாதலின் மாயம் என்று காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்தார். "பறியுண்டதலையர்" என்றது சீவேதசமாகிய உயிர்கள் கருவியால் உயிர் போகாதிருத்தற் பொருட்டு நகத் தாற் பறித்தல் சமணமதக் கொள்கையாதல் பற்றி யென்க.

எறி முறி மூழ்கு ஒதுங்கு என்னும் வினைப்பகுதிகளுடன் உண் என் னும் செயப்பாட்டுவினை விகுதிகள் வந்து புணர்ந்து வேறு பொருள் தந்து நின்றன. பறியுண்டு முதலியன செயப்பாட்டு வினையெச்சங்கள். (௫௮)

மாதங்கந் தடிந்தட் டாலை மண்டபத் திருந்த வீரன்
பாதங்கள் கையாற் பற்றிப் பாண்டிய னிரந்து வேண்டிப்
போதங்கள் கடந்தா யென்றும் பொலியவிங் கிருத்தி யென்ன
வேதங்கட் கருத்தஞ் சொன்ன வேதிய னதற்கு நேர்ந்தான்.

(இ - ள்) (சமணர்கள் ஏவிய) யானையைச் சங்கரித்து அட்டாலை மண்டபத்திலிருந்தருளிய (வேட்டுவவுருக்கொண்டுவந்த) பெருமானுடைய திருவடிகளை, விக்கிரமபாண்டியன் (தனது) கைகளாற் பற்றிக் குறைகூறி யாசித்து, (பிரமாதியாது) சுட்டறிவிற்கு அதீதப்பட்டு நின்றாய்! எக்காலமும் இவ்விடத்தில் விளங்க வீற்றிருப்பாய் என்று வேண்ட, (முற்காலத்தில் கண்ணுவர் முதலிய முனிவர்கட்கு) வேதத்திற்குப் பொருளருளிச்செய்த (வேட்டுவவடிவாய் நின்ற) அந்தணர் அவ்வேண்டுகோளுக்கு இணங்கினார். (ருகூ)

பின்னுஞ்சில் வரங்கள் நல்கப் பெற்றுநான் மாடக் கூடல்
மன்னுஞ்சின் மயனை வந்து வந்தித்து வருநாள் காமன்
என்னுஞ்சின் மலர்ப்பூந் தண்டா ரிராசசே கரனைப் பெற்று
மின்னுஞ்சில் வியந்தேர் வேந்தன் மேதினி புரக்கு மன்னோ.

(இ - ள்) பின்னுஞ் சிலவரங்கள் தந்தருளப் பெற்று, நான்மாடக்கூடலில் எழுந்தருளிய ஞானவடிவாகிய சோமசுந்தரக்கடவுளை (நாள்தோறும்) வந்து வந்தனை செய்து வருநாளில், (கண்டோர்) மன்மதனென்று சொல்லும் மெல்லிய மலராகிய பொலிவையுடைய தண்ணிய மாலையையணிந்த இராசசேகரனைப்பெற்று, விளங்கா நின்ற உருள்பூண்ட அழகிய தேரையுடைய விக்கிரமபாண்டியன் உலகத்தைப் பாதுகாத்து வராநின்றான்.

(வி - ம்) "வந்தித்து வருநாள் இராசசேகரனைப் பெற்று" என்றது, அபிடேகபாண்டியன் சித்தமூர்த்திகள் திருவருளால் விக்கிரமபாண்டியனைப் பெற்றதுபோல, விக்கிரமபாண்டியன் வேட்டுருவங்கொண்ட பெருமான் திருவருளால் இராசசேகரபாண்டியனைப் பெற்றானென்பது புலப்படக் கூறினார்.

வம்புளாய் மலர்ந்த வாயான் வரவிடு மத்தக் குன்றிற்
சிம்புளாய் வடிவங் கொண்ட சேவக னேவல் செய்த
அம்புளாய்த் தூணம் விள்ள அன்றவ தரித்த வாபோற்
செம்புளாய்க் கொடிய நார சிங்கமா யிருந்த தன்றே.

(இ - ள்) வாசனை தனதகத்துக் கமழ விகசித்த ஆத்திமாலை யணிந்த சோழராசன், ஏவிய மதமயக்கத்தையுடைய மாலை (போன்ற யானையின் மத்தகத்தின்)மேல், (நரசிங்கத்தின் இறுமாப்பொழிக்க) சரபப்புள்ளாய்த்திருவுருவங் கொண்டருளிய சிவபெருமானுடைய ஏவல்வழிநின்ற நரசிங்காஸ்திரமானது (தைத்து) அதனுள்ளாகி, (பிரகலாதன் பொருட்டுத் திருமால் இரணியாக்ஷன் சுட்டிய) தூண் பிளவுபட அன்று நரசிங்கமூர்த்தியாய் அவதரித்தவகைபோல, கருடவடிவாய்க் கொடியையுடைய நரசிங்கமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருந்தது.

(வி - ம்) "சிம்புளாய் வடிவங்கொண்ட சேவகன்" என்றது, இரணியாக்ஷனைச் சங்கரித்ததனாலுண்டாகிய இறுமாப்பால் தன்னை மறந்து உலகையழிக்கக்கருதிய நரசிங்கத்தைச் சங்கரித்த சரபத்திருவுருவத்தை. அவ்வாறு சரபரூபங்கொண்டவர் வீரபத்திரக்கடவுளென்று உபதேசகாண்ட முதலிய நூல்கள் கூறியிருக்க, ஈண்டுச் சிவபெருமானைக் கூறியது வீரபத்திரர்முதலிய

மூர்த்தங்களும் சிவமூர்த்தங்கள் அறுபத்துநான்கனுள் அடங்குதல்பற்றி என்க. அவையாவன:—

இலிங்கம் - இலிங்கோற்பவம் - முகலிங்கம் - சதாசிவம் - மஹாசதாசிவம் - உமாமஹேசம் - சுகாஸநம் - உமேசம் - சோமாஸ்கந்தம்-சந்திரசேகரம்-ரிஷபாரூடம் - ரிஷபாந்திகம் - புஜங்கலளிதம் - புஜங்கத்ராசம் - சந்தியாநிருத்தம்-சதாநிருத்தம்-சண்டதாண்டவம்-கங்காதரம் - கங்காவிசர்ஜநம் - திரிபுராந்தகம் - கலியாணசுந்தரம் - அர்த்தநாரீஸ்வரம் - கஜாரி - ஜ்வராபக்நம் - சார்த்தூலஹரி - பாசுபதம் - கங்காளம் - கேசவார்த்தம் - பிக்ஷாடநம் - நாரசிங்காரி - சண்டேசுரபிரசாதம் - தக்ஷிணாமூர்த்தம் - யோகதக்ஷிணாமூர்த்தம்-வீணாதக்ஷிணாமூர்த்தம் - காலாந்தகம் - காமாரி - இலகுளேசம் - பைரவம் - ஆபத்துத்தாரணம் - வடுகம்-க்ஷேத்திரபாலகம் - வீரபத்திரம் - அகோராஸ்திரம்-தக்ஷயஜ்ஞஹதம் - கிராதம்-குருமூர்த்தம் - அசுவாரூடம் - கஜாந்திகம் - ஜலந்தராரி - ஏகபாததிரிமூர்த்தம் - திரிபாத்திரிமூர்த்தம் - ஏகபாதமூர்த்தம் - கௌரீவரப்தம் - சக்ராதாநம் - கௌரீலீலாசாதம் - விஷாபஹரணம் - கருடாந்திகம் - பிரமசிரச்சேதம் - கூர்மாரி - மச்சாரி - வராஹாரி - பிரார்த்தநாமூர்த்தம் - இரத்தபிக்ஷாடநம் - சிஷ்யபாவம் எனப்படும். *இவற்றை,

சிவபராக்கிரமம்

லிங்கம் லிங்கோத்பவம் சைவ முகலிங்கம் ஸதாசிவம் |
மஹாஸதாசிவம் சைவோமாமஹேசம் ஸுகாஸநம் |
ஸஹோமாஸநமீசம் ச ஸோமாஸ்கந்தம் ததைவ ச |
சந்த்ரசேகரமூர்த்திஞ்ச வ்ருஷாரூடம் வ்ருஷாந்திகம் |
புஜங்கலலிதம் சைவ புஜங்கத்ராஸமேவ ச |
ஸந்த்யாந்ருத்தம் ஸதாந்ருத்தம் தாண்டவம் ஜாஹ்நவீதரம் |
கங்காவிஸர்ஜநம் சைவ த்ரிபுராந்தகமேவ ச |
கல்யாணஸுந்தரம் சைவ அர்த்தநாரீச்வரம் ததா |
கஜயுத்தம் ஜ்வராபக்நம் சார்தூலஹரவிக்ரஹம் |
ததா பாசுபதம் சைவ கங்காளம் கேசவார்த்தகம் |
பிக்ஷாடநம் ச ஸிம்ஹக்நம் சண்டேச்வரப்ரஸாதகம் |
தக்ஷிணாமூர்த்திர் த்வேதா யோகவீணாதரம் ததா |
காலாந்தகஞ்ச காமாரிம் லகுலேச்வரபைரவம் |
ஆபதுத்தாரணம் சைவ வடுகம் க்ஷேத்ரபாலகம் |

---

*இவற்றின் விரிவெல்லாம் தமிழ் வசனநூலாகப் பிரமாணசஹிதம் அறுபத்து நான்கு **திருவுருவப்படங்களுடன்** வெளியிடப்பட்டிருக்கும் **சிவபராக்கிரம**த்தானறிக.

வீரபத்ரோ வாராஹஸ்ய தம்ஷ்ட்ரம் தக்ஷயஜ்ஞஹரம் ததா |
கிராதம் பார்த்தஸம்ப்ரீதிம் வ்யாக்ரம் கஶ்யபஸம்பவம் கஜாந்தகம் |
ஜலந்தரவதம் சைவ சக்ரதம் த்ரிபுராந்தகம் |
த்ரிபுராந்தே த்ரிவதம் சைவ ததா கௌரீவரப்ரதம் |
சக்ரதானப்ரஸாதம் ச கௌரீலீலாஸமந்விதம் |
விஷாபஹரணம் சைவ கங்காதாரம் ததைவ ச |
ததா ப்ரஹ்மஶிரச்சேதம் காலஸம்ஹாரமேவ ச |
உத்வாஹம் தக்ஷவாராஹம் ப்ராயஶ்சித்தமேவ ச |
ரக்தபிக்ஷாப்ரதானம் ச ஶிஷ்யபாவம் ததைவ ச ||
இதி சதுஷ்ஷஷ்டிவிக்ரஹோத்பந்நநாமாவளீ ||

என்பதனுணர்க. (சக)

வேறு

உலகெலா மழித்து மீளவுண் டாக்கு முருத்திரன் வீரசத் தியி னிற், சிலதரித் திறவா வவுணன்மார் பிடந்த சிங்கநா யகனையங் கெய்தி, அலகின்மா தவஞ்செய் துரோமசன் றன்பே ரறியமேவார் தீர்த்தமுண் டாக்கி, இலகுபே றடைந்தான் பிரகலா தனுநோற் றிறிலாப் பெருவர மடைந்தான்.

(இ - ள்) சமஸ்தலோகங்களையுஞ் சங்கரித்து மீளவும் (தனது சத்தியாற்) படைத்தருளும் உருத்திரமூர்த்தியின் வீரசக்திகளில், சிலசக்திகளை (அவனருளால்) தரித்து, இறவாத (வரம்பெற்ற) இரணியாக்ஷனுடைய மார்பைப் பிளந்த நரசிங்கமூர்த்தியை, உரோமசமுனிவர் அத்தலத்தையடைந்து குற்றமில்லாத பெருந்தவஞ்செய்து தம் பெயர்விளங்க ஒரு தீர்த்தமுண்டாக்கி விளங்கும் பெரும்பேறடைந்தார். பிரகலாதனுந் தவஞ் செய்து அழிவில்லாத பெரியவரங்களை யடைந்தான்.

(வி - ம்) "உருத்திரன் வீரசத்தியினிற் சில தரித்து" என்றதால், இரணியாக்ஷனை நரசிங்கமூர்த்தி வென்றது உருத்திரானுக்கிரகப் பேற்றால் என்பது விளங்கக் கிடப்பது.

உரோமசரென்பவர் இந்நரசிங்கானுக்கிரகத்தால் மீண்டுஞ் சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்து இறவாவரம் பெற்றவர். இவருடலில் ஒருரோமம் உதிர்ந்தால் ஒருமால் இறப்பர். இவ்வாறு எண்ணில்லாத விண்டுமூர்த்திகள் இவர் காலவளவிற்கழிந்திருந்தலை ஒரு கை யுரோமமற்றிருப்பது உணர்த்துமென்பர். இதனை, திருவொற்றியூர்ப்புராணத்தானறிக- (சஉ)

ஆ திருவிருத்தம் - கசஉஎ.

இருபத்துமூன்றாவது

விருத்த குமார பாலரான படலம்

தழையு லாங்கைய ரேவிய தந்திமேல் விடைமேல்
அழகர் சேவகஞ் செய்தவா றறைந்தன மவரே
கிழவ னாகிப்பின் காளையாய்க் கிஞ்சுகச் செவ்வாய்க்
குழவி யாய்விளை யாடிய கொள்கையைப் பகர்வாம்.

(இ - ள்) மயிற்றோகையைத் தாங்கிய கையையுடைய சமணர்கள் செலுத்திய யானையின்மேல், இடபத்தின்மேல் ஆரோகணித்தருளும் அழகினையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுள் சேவகஞ்செய்த திருவிளையாடலைக் கூறினோம். அச் சோமசுந்தரப் பெருமானே (முதலில்) கிழவராகியும், பிறகு காளைப் பருவமுடையவராகியும், (இறுதியில்) முண்முருக்கம் பூவையொத்த செவ்விய வாயையுடைய குழந்தையாகியும் விளையாடி யருளிய திருவிளையாடலை (யாம் இனி) க்கூறுவாம்.

(வி - ம்) சமணாசிரியர்கள் எக்காலத்துந் தமது கைகளில் மயிற்றோகையைப்பற்றி நிற்றலானும் அவர்கள் சோழராசன் விருப்பின்படி பாண்டியனைக் கொல்ல அபிசாரஞ் செய்து அதிற்றோன்றிய யானையை அப்பாண்டியன்மீது விடுத்ததானும் "தழையுலாங்கையரேவிய தந்தி" என்றும், சிவபெருமான் இடபாரூடரும் பேரழகரும் பாண்டியர்க் குற்ற இடுக்கண் களைவாருமாய் அதனை நரசிங்காஸ்திரம் விடுத்து மாய்த்தொழித்தமையின் "தந்திமேல் விடைமேலழகர் சேவகஞ் செய்தவாறு" என்றுங் கூறினர். (க)

தென்னன் விக்கிர மன்புயத் திருநிலச் செல்வி
மன்னி வாழுநாள் மதுரையின் மறையவ னொருவன்
அன்னை வன்விரு பாக்கனு மவன்குடி வாழ்க்கை
மின்ன னாள்வட மீனனாள் பெயர்சுப விரதை.

(இ - ள்) விக்கிரமபாண்டியனுடைய தோளின் மீது பெரிய பூமிதேவி நிலை பெற்று வசிக்குங் காலத்தில், மதுராபுரியில் பார்ப்பனன் ஒருவன் இருந்தனன்; அவ்வேதியன் விருபாக்ஷனென்னும் பெயரை யுடையவனும்; அவனுடைய இல்வாழ்க்கைக் குரியவள் மின்னல் போலும் (ஒளி) பொருந்தியவள்; வடமீனாகிய அருந்ததியைப் போலுங் கற்பு வாய்ந்தவள்; சுபவிரதையெனப் பெயர் பெற்றவள்.

விருபாக்கன் - மேல் நோக்கிய விழியை யுடையவன். (உ)

அனையர் தங்களுக் கரும்பெறன் மகவின்றி யநந்தம்
புனித நல்லறஞ் செய்தொழி லொழுக்கமும் பூண்டு
நனைய வார்குழ லன்னைய ரெழுவர்பால் நண்ணி
இனிய மாதவஞ் செய்தொரு பெண்மக வின்றார்.

(இ - ள்) அப்படிப்பட்ட (விரூபாக்ஷன் சுபவிரதை யென்னும்) இருவருக்கும் பெறுதற்கரிய புத்திரப்பேறில்லாது, பரிசுத்தமாகிய நல்ல எண்ணிறந்த தருமமே செய்து வருந் தொழிலையும் (சிவபெருமானையும் பிராட்டியாரையும் வழிபட்டு வரும்) நல்லொழுக்கத்தையு மேற்கொண்டு, குளிர்ச்சி பொருந்திய நெடிய அளகத்தையுடைய சத்தமாதர்கள் சந்நிதியை யடைந்து, இனியபெருந் தவத்தைச் செய்து ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றார்கள்.

(வி - ம்) அன்னையர் எழுவர்:—அபிராமி - மாயேசுவரி - கௌமாரி - நாராயணி - வராகி - இந்திராணி - காளி - எனப்படுவர். (ரு)

பேருங் கௌரியென் றழைத்தனர் பிராயமோ ரைந்திற்
சாருங் கௌரியும் பிறவிநோய் தணிப்பதற் குறுதி
தேருஞ் சிந்தையாள் தந்தையை வணங்கியிச் செனனம்
ஈருந் தெய்வத மந்திரம் யாதென வினவ.

(இ - ள்) (சத்த மாதர்களது திருவருளாற் பிறந்த குழந்தையாதலின்) பெயர் கௌரி யென்றிட்டனர். ஐந்து வயதையடைந்த கௌரியும் பிறவியாகிய பிணியைத் தணிக்கும்படி உறுதி வழியை யாராய்ந்தறியும் மனத்தையுடையவளாகி, தனது பிதாவாகிய விரூபாக்ஷ ஐயரைப் பணிந்து, இப்பிறவிப் பிணியை யொழிக்கத்தக்க தெய்வீகம் பொருந்திய மந்திரம் யாது? என்று கேட்க.

இது முதல் இரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

(வி - ம்) "தெய்வத மந்திரம் யாவென வினவ" எனப் பாடமாயின், தெய்வதம் - தெய்வமும், மந்திரம் - மந்திரமும், யாஎன வினவ - எவையென்று கேட்க என்று பொருள் கொள்க. தெய்வதம் என்றது பொருளால் உயர்திணையேனும் சொல்லால் அஃறிணையாதல்பற்றி மந்திர மென்பதைச் சேர்ந்து யாவென்னும் பலவறி சொல்லைப் பயனிலையாகக் கொண்டதென்க. (சு)

அந்த ணாளனு மதிசயித் தரும்பெறன் மகட்குச்
சிந்தை யார்வமோ டிறைவிதன் மனுவினைச் செப்பத்
தந்தை பாலது தெளிந்துநாத் தழும்புறப் பயின்றாள்
முந்தை நாளருந் தவக்குறை முடித்திட வந்தாள்.

(இ - ள்) வேதியனாகிய விரூபாக்ஷனும் வியப்படைந்து பெறுதற்கரிய தனது புதல்விக்கு மனத்திற் பொருந்திய அன்புடன் பராசத்தியின் திருமந்திரத்தைப் போதிக்க, சன்மாந்திரத்திற் செய்த அரிய தவத்தின் குறைபாட்டை (இந்தச் சன்மத்தில்) முடித்திடும்படி பிறந்த கௌரியானவள் தன் பிதாவினிடத்தில் அம்மந்திரத்தைக் (கேட்டுச் சிந்தித்துத்) தெளிந்து நாவானது தழும்பு பொருந்தப் பழகினள் [சபித்து வந்தாள் என்றபடி]. (எ)

தாதை தன்றவக் கொழுந்தினுக் கிசையமா சைவ
மாத வத்தன யாதியாச் சிரமத்தில் வழங்கும்
வேத வித்துமாய் மரபினன் மேம்படு வானெனப்
போது போதுமென் றுளத்தொடு பகன்றுகொண் டிருந்தான்.

(இ - ள்) விரூபாக்ஷன் தன்தவக் கொழுந்து போன்ற புத்திரிக்குப் பொருந்த மகா சைவ மார்க்கத்தில் நின்ற பெருந்தவ முடையனாய் (நால் வகையாச்சிரமங்களில்) முற்பட்ட பிரமசரிய ஆச்சிரமத்தி லொழுகும் வேத வித்துமாய், மரபினால் மேம்பட்டவனாய் உள்ள கணவன் எப்பொழுது வருவா னென்று தன்மனத்தில் (இடையீடின்றி) நினைந்திருந்தான்.

(வி - ம்) மாசைவன் என்றது சிவதீக்கை பெற்ற வைதிகப் பிராமணனை. வேத அத்தியயனஞ் செய்தற்குரிய ஆச்சிரமம் பிரமசரிய மாதலின் "ஆதியாச் சிரமத்தன்" என்றும், அவ்வாறு வேதம் பழகினவருள்ளுஞ் சிறந்தவனாக இருத் தல் வேண்டுமென்பார் "வயங்கும் வேதவித்துமாய்" என்றுங் கூறினார். போதும்—செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று. மரபு என்றது கோத்தி ரம் சூத்திரம் முதலியவற்றை. (௬)

பருவ நாலிரண் டாகமேற் கடிமணப் பருவம்
வருவ தாகஅங் கொருபகல் வைணவப் படிவப்
பிரம சாரியாய்க் கடைதொறும் பிச்சைபுக் குண்பான்
ஒருவன் வந்தனன் பலிக்கவ ணயற்புலத் துள்ளான்.

(இ - ள்) எட்டு வயதாக, அப்பொழுது நிகழுந் திருமணஞ் செய்தற்குரிய பருவம் வர, அவ்விடத்தில் ஒரு நாள் வைணவ வடிவமேற்ற பிரமசரிய ஆச்சிர மத்தை மேற்கொண்டவனாய் வீட்டு வாயில்களி லெல்லாம் (போய்ப்) பிச்சை வாங்கிப் புசிக்கும் அயலூரிலுள்ள ஒருவன் அக்காலத்தில் பலிக்குத் தன் வீட்டிற்கு வந்தான்.

(வி - ம்) கடைதொறும் பிச்சை புக்கு என்பதற்குக் கடை வீதியில் (அமுதுபடி) முதலியவற்றைப் பிச்சை யெடுத்து எனப் பொருளுரைப்பினும் இழுக்காது. (௭)

பிச்சை வேண்டின னவற்குத்தன் பெண்ணினைக் கொடுப்பான்
இச்சை கூர்ந்தருந் தவத்தினால் வருந்தியீன் றெடுத்த
விச்சை வேதியன் மனையொடு சுற்றமும் வினவா
தச்ச மின்றிநீ ரெடுத்தவ னங்கையிற் பெய்தான்

(இ - ள்) பிச்சை விரும்பி வந்த அவ்வைணவப் பிரமசரியனுக்குத் தன் புத்திரியைக் கொடுக்க விருப்பங் கொண்டு, அருந்தவச் செயலால் (உடல்) வருந் திப் பெற்றெடுத்த (வேதநூற்) கல்வியில் வல்ல விரூபாக்ஷன், (சுபவிரதை யென்னும்) தன்னுடைய மனைவியுடன் சுற்றத்தாரையும் வினவி (அவர் கருத்தை) உணராமல், (சிறிதும்) அச்சமில்லாது காகநீ ரெடுத்து அப்பிரமசரி யனது அழகிய கையில் (என் கன்னிகையைக் கொடுத்தேனென்று) தாரை வார்த்தான்.

(வி - ம்) அச்சமின்றி என்றது தான் தந்தையாயிருப்பினும் அக்கன்னி கையின் தாய் கருத்தும் உறவினர் உட்கிடையும் உணரக் கருதாமலும் அதனால் வருங் கோபத்தைக் குறியாமலுஞ் செய்தானெனப் புலப்படக் கூறியதாம். (௮)

கலிக்கு நூபுரச் சீறடிக் கன்னிதன் விதியும்
பலிக்கு வந்தவன் நல்வினைப் பகுதியுந் துரப்ப
ஒலிக்கு மந்திரச் சிரகநீ ரொழுக்கினன் முந்திச்
சலிக்கு மன்னையுந் *தமர்களுங் கேட்டுளந் தளர்வார்.

(இ - ள்) சத்திக்கின்ற சிலம்பை யணிந்த சிற்றடியையுடைய கன்னிப் பருவம் வாய்ந்த கௌரியின் விதிப்பயனும், பிச்சைக்கு வந்த வைணவப் பிரமசரியனுடைய நல்வினையின் பயனும் (தன்னைச்) செலுத்த, முற்பட்டு உச்சரிக்கும் மந்திரத்துடன் கரகத்தில் நிரப்பிய நீரைத் தாரைவார்த்தான் (என்று) மனம் வருந்துஞ் சுபவிரதையும் நெருங்கிய உறவினரும் கேள்விப் பட்டு மனத்தளர்ச்சி யடைவாராயினர்.

(வி - ம்) "கன்னி தன்விதி - பலிக்கு வந்தவன் நல்வினைப் பகுதி" என்றமை—கௌரியின் போகூழ்ப்பயனும் பிரமசரியனுடைய ஆகூழ்ப்பயனும் என்க. (கூ)

குலனு மோர்கிலன் கோத்திர மோர்கிலன் குடிமை
நலனு மோர்கில னொழுக்கமுங் கல்வியு நண்ணுந்
தலனு மோர்கிலன் கன்னியைத் தத்தஞ்செய் தானெப்
புலனு மோர்ந்தவன் விதிவழி மதியெனப் புலந்தார்.

(இ - ள்) (அவனது) குலத்தையும் விசாரித்தறியாமல், (குலமறிந்தபின் கோத்திரம் அறியவேண்டுதலின்) கோத்திரத்தையும்விசாரித்தறியாமல், குடிப் பிறப்பையும் சிறப்பையும் விசாரியாமல், சமயவொழுக்கத்தையுங் கல்வித்திறத் தையும் விசாரியாமல், அவன் வாசஞ்செய்யுந் தலத்தையுமறியாமல், (விரூபாக்ஷன்) தன் கன்னிகையை (முகமறியாத பிரமசாரிக்கு)த் தத்தஞ்செய்து விட்டான். எல்லா நூல்களையுமறிந்தவன் "விதியின்வழி மதி" என்று (கூறும் பழமொழி இவன்பாற் புலப்பட்ட தென்று) வருந்தினர் (மனைவி முதலிய உறவினர்). (கO)

மற்ற வன்குடி கோத்திரஞ் சூத்திர மற்றும்
உற்ற றிந்துநம் மரபினுக் கொக்குமால் மாயோன்
சொற்ற தந்திர வயிணவத் தொடக்குண்டு திரியுங்
குற்ற மொன்றினி மறுப்பதென் கொடுப்பதென் றிசைந்தார்.

(இ - ள்) அப்பிரமசாரியின் குடியும் கோத்திரமும் சூத்திரமும் மற்றுள்ளனவும் (ஆகியவற்றை) (அவனால்) உற்று உணர்ந்து, நமது மரபிற்கு (ஒருவாறு) ஒத்திருக்கின்றது. (ஆனால்) திருமால் கூறிய பாஞ்சராத்திரத்தின் வழிப்பட்ட வைணவக் கட்டுண்டு திரியுங் குற்றமொன்றுதானுளது. (முன்னரே தந்தை தத்தஞ் செய்துவிட்டமையின்) மறுக்கக் கடவது யாதுளது? கொடுக்க வேண்டுவதுதான் என்று (தாய் முதலியோர்) உடன்பட்டனர்.

(வி - ம்) மற்று என்னும் இடைச் சொற்க ளிரண்டனுள் முந்தியது அசைநிலையும், பிந்தியது பிறிது என்னும் பொருளதுமாம்.

சூத்திர மென்றது—போதாயநம் - ஆபஸ்தம்பம் - ஆஸ்வலாயநம் - திராகியாயநம் - கார்த்தியாயநம் - சத்யாஷாடம் எனப்படும். (கக)

தாயு மொக்கலு மொத்தபின் றுதையும் வேதத்
தாயு மெண்மணத் தாதியா மறநிலை யாற்றுறத்
தேயு நுண்ணிடைக் கன்னியைச் செம்பொனுற் புனைத்துக்
காயு மாரழல் முன்னரக் காளைகைக் கொடுத்தான்.

(இ - ள்) தாயாகிய சுபவிரதையும் உறவினரும் மனம் ஒத்த பின்னர், தந்தையாகிய விருபாக்ஷனும், வேதத்தில் ஆராயப்பட்ட எண்வகை மணங்களுள் (பிரமமணமென்னும்) முதலாவதாகிய அறநிலைவழியால், (தனத்தோற்றத்தால்) தேய்ந்து வரும் நுண்ணிய இடையையுடைய கன்னிகையாகிய கௌரியை, செம்பொன்னுபரணங்களால் உடல் தோன்றுதலங்கரித்து, வெப்பம் பொருந்திய ஓமாக்கினிக்கு முன், அப்பிரமசரியனுக்கு மணமுடித்தான்.

(வி - ம்) மணம் எண்வகை யாவன:—பிரமம் - பிரசாபத்தியம் - ஆரிடம் - தெய்வம் - காந்தர்வம் - அசுரம் - இராக்கதம்-பைசாசம். இவற்றுள் பிரமமணம்- பிரமசாரிக்குக் கன்னியைத் தீ முன்னர்க் கொடுப்பது ; பிரசாபத்தியமணம் - தலைமக னினத்தார் வேண்டத் தலைமக ளினத்தார் உடன்பட்டு அவளைத் தீ முன்னர்க் கொடுப்பது ; ஆரிடமணம் - ஒன்றுமிரண்டும் பசுவுமெருதும் வாங்கிக் கொண்டு கன்னியைத் தீ முன்னர்க் கொடுப்பது ; தெய்வமணம் - வேள்வியால் வந்த கன்னியைத் தீமுன்னர்க் கொடுப்பது; காந்தர்வமணம் - கொடுப்பாருங் கேட்பாருமின்றி இருவருந் தனியிடத் தெதிர்ப்பட்டுத் தாமே கூடுவது; அசுரமணம் - பெண்ணுக்குப் பொன்பூட்டிச் சுற்றத்தாருக்குப் பொன் வேண்டுவன கொடுத்துக் கொள்வது; இராக்கதமணம் - பெண்ணும் பெண்ணினத்தாருமுடன்படாமல் வலிதிற் கொள்வது; பைசாசமணம் - துயின்றுளைச் சென்று கூடுவது என்பர். இவற்றை,

காசிகண்டம் - ஆசாரங்கூறிய அத்தியாயம்

"பிரமநற் றெய்வ மாரிடம் பிரசா பத்திய மாசுரம் பெட்பின்
மருவுகாந் தருவ மிராக்கதம் பசாச மெனமண மெட்டுள வவற்றுட்
கருதுமுற் பிரம மொருவனை யழைத்துக் கலனொடுங் கன்னியை யளித்தல்
அருளுமத் தெரிவை பயந்தசேய் மூவேழ் குலமுமுற கதியுற வளிக்கும்"

என்பது முதலிய செய்யுள்களா னறிக. (கஉ)

தெய்வ மங்கல் வரிசைகள் செய்துதான் பயந்த
மௌவ லங்குழற் கன்னியை மணமக னோடுங்
கௌவை யம்புனல் வேலிசூழ் கடிநகர் விடுத்தான்
சைவ மங்கல வேதியத் தாபத னிப்பால்.

(இ - ள்) பிராமண குலத்திற்குரிய மங்கல வரிசைகளை நடத்தி, தான் பெற்ற முல்லைமலர்மாலை சூடிய அழகிய கூந்தலையுடைய புதல்வியாகிய கௌரியம்மையை, சைவத்தின் சிறப்புப் பொருந்திய தவவேடமுடைய விருபாக்ஷன்

(வைணவனுகிய) மணநாயகனேடும் ஒலியையுடைய அழகிய சீர் வளமிக்க வயல் சூழ்ந்த காவல்பூண்ட அவனது நகரத்திற்கு அனுப்பினன். இப்பால்,

(வி - ம்) தெய்வமங்கல வரிசையென்றது வேதியர் பூசுராராதலி னென்க. புனல் வேலிசூழ் என்றமையால் வயல் சூழ்ந்த என்றும். அல்லது புனலை வேலியாகவுடைய அகழி சூழ்ந்த வெனப் பொருள் கூறினும் பிழையாது. (கரு)

வேறு

இல்லார்க்குக் கிழியீடு நேர்பட்டா லெனப்பல்லா ரில்லந் தோறுஞ்
செல்லாநின் றிரந்துண்டு திரிந்தமகன் மணமகனுய்ச் செல்வ நல்க
வல்லாளை மணந்துவரு வான்போற்றம் மனைபுகுத வன்கட் சீலப்
பொல்லாராய் வைணவத்துப் புக்கொழுகுதாய்தந்தை பொருர்க ளாகி.

(இ - ள்) தரித்திரர்கட்குப் பொன் முடிப்பு கிடைத்தாற்போல, பல பிராமணர்களுடைய வீடுகள்தோறும் போய் யாசித்துப் புசித்துத் திரிந்த வைணவப் பிராமணன் மணமகனுய்ச் செல்வத்தைக் கொடுக்கவல்ல திருமகளை மணஞ்செய்து வருவான் போலக் கௌரியம்மையை மணஞ்செய்து தன்னுடைய வீட்டிற் சென்றுபுக, கொடுமையையே சீலமாகக்கொண்டு கொடியவராய் வைணவமதமேற்கொண்டு அதன் வழிப்பட்டொழுகும் தாயும் தந்தையும் மனம் பொருதவர்களாகி.

இதுமுதலிரண்டு செய்யுள்கள் குளகம்.

(வி - ம்) "வன்கட்சீலப் பொல்லாராய் வைணவத்துப் புக்கொழுகு" என்றது அவர்கள் வைணவர்களுள்ளும் மிகக் கொடியரென்பது தோன்றக் கூறியதாம். (கச)

வந்தமண வாட்டிசிவ சிந்தனையுஞ் சைவதவ வடிவு நோக்கி
வெந்தவுடல் போல்மனமும் வெந்தவளை வேறுதுக்கி வேண்டாராகி
நிந்தனைசெய் தொழுகுவா ரவளையொரு நாள்நீத்து நீங்கி வேற்றூர்த்
தந்தமர்மங்கலங்காண்பான் றனியேவைத்தகம்பூட்டித்தாங்கள்போனர்

(இ - ள்) (தமது வீட்டுக்கு) வந்த மணக்கோலம் பொருந்திய மருகியின் சிவசிந்தனையையும் சைவதவவேடப் பொலிவையும் பார்த்து, (தமது மதக் கொள்கைப்படி) வெந்த தமது உடம்புபோல மனமும் வெந்து, அந்தக் கௌரியைப் பிரத்தியேகமாய் ஒதுக்கிக் குடிவைத்து (சிறிதும்) வேண்டாதவர்களாய் நிந்தனை செய்தொழுகும் அவனது தாய்தந்தையர்கள், ஒருநாள் அக்கௌரியை விட்டுநீங்கி, அயலூரிலே தமது சுற்றத்தார் மணவினையைக்காண, தனியே (ஒரிடத்தில்) வைத்து வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு தாங்கள் சென்றார்கள்.

(வி - ம்) வெந்தவுடல் என்றது வைணவருள் சங்கு சக்ரக்குறிகளைக்காய்ச்சித் தோளிற்பொறிக்கும் இயற்கையுடையாராதல்பற்றி என்க. இது பிருகுமுனிவருடைய மனைவி கியாதியென்பாள் சில அரக்கருக்கு அடைக்கலங் கொடுத்தபொழுது, அவர்களைத் துரத்திக்கொண்டுவந்த திருமால் அவள் சிரத்தை வெட்ட, அவள் கூகூவென் றிரைந்து வீழ்ந்திறக்க, யோகத்திலிருந்த பிருகு

முனிவர் யோகநீங்கித் திருமாலைச் சினந்து நோக்கி "நீ உன் மாமியென்று கருதாது அவளைச் சிரங்கொய்த பாவத்தால், மீன்முதலிய பத்துப்பிறவிக ளடைக. உன் அடியார்கள் வேதவிருத்தமாகத் தீக்ஷை செய்துகொள்க" என்று சபித்து, சுக்கிரபகவானால் உயிர்பெற்றெழுந்த மனைவியுடன் வாழ்ந்திருந்தனர். இதனாற் கிடைத்த சாபமென்பது புராண வரலாறு.—இதனை,

காஞ்சிப்புராணம் - அரிசாபபயந்தீர்த்தபடலம்

"எடுத்தி யம்பிய சைவ மேயெவற் றுள்ளு முத்தம மென்னில் யாங்களுங்
கடுத்த தும்பிய கண்ட னாடிக் கமல மன்றிவே றறிகி லேமெனிற்
றொடுத்து ரைக்குமிச் சத்தி யத்தினாற் றுயரு ழந்துநீ நரக வல்வினை
மடுத்த வெம்பிறப் பொருப தெய்துக வழுவு பாதகக் குழிசி யாயினாய்.

எவ்வ மேமிகுந் தமோகு ணம்பயின் றிழிந்த யோனியின் மீன மாதியாம்
வெவ்வி னைப்பவந் தோறு மின்னலே விரவு வாயென வெய்ய சாபமிட்
டவ்வி யத்தொகை யிரிய நூறுமப் பிருகு வெள்ளியா லாவி பெற்றெழு
நவ்வி வாள்விழி மனைவி தன்னொடு நாரி பாகனை வழுத்தி வைகினான்.

நின்ற னக்கடித் தொண்டு பூண்டவர் நெறிய லாப்புறத் தாற்று நூல்விழி
துன்று தீக்கையுற் றென்றுமுப்புரஞ் சுட்டவெம்பிரான் றிருவடிப்பிழைத்
தொன்று மூன்றுதண் டேந்தி யீனரா யுலப்பி லாதவெந் நிரய மேவுக
மன்ற வங்கவர்க் கண்டு ளோர்களும் மறலி யூரினைக் குறுகி மாய்கவே"

என வருவனவற்றா னறிக. (௧௫)

உண்மாசு கழூவுவது நீறென்றே யுபநிடத முறைப்பக் கேட்டும்
மண்மாசு படப்பூசும் வடிவுடையா ரகன்றதற்பின் மனையில் வைகும்
பெண்மாசு கழியவொரு சிவனடியார் தமைக்காணப் பெறும லின்றென்
கண்மாசு படுமெனக் கனிந்தொழுகு தலையன்பாற் கவலை கூர்வாள்.

(இ - ள்) (புறத்தழுக்கைப்போக்கிப் புனிதமாக்குகின்ற நீர்போல) அகத்தழுக்காகிய மலத்தைப் போக்கிச் சுத்தஞ்செய்வது திருவெண்ணீறே யென்று (பஸ்மஜாபால முதலிய) உபநிஷத்துகள் சொல்லக் கேட்டிருந்தும், (தமது உடம்பில்) அழுக்குப்பட மண்ணைப்பூசும் வடிவினையுடைய வைணவர்கள் நீங்கிய பிறகு, (அவர்கள்) மனையில் வாழும் கௌரியம்மை தனது குற்றமொழிய ஒரு சிவனடியார் திருவேடத்தைக் காணப்பெறாமல் இப்பொழுது என் கண் மாசுபடுகின்றது எனப் பழுத்தொழுகுஞ் சிறந்த அன்பினால் மனம் வருந்தத் தொடங்கினாள்.

(வி - ம்) ஆன்மாக்களைப் பந்தித்துள்ள மும்மலங்களை "உள் மாசு" என்றும், புறமுகமாக நோக்குவோர்க்கு ஆகமவிதிப்படி நீற்றுவது என்னும் பொருள்படினும் அகமுகமாக நோக்குவோர்க்கு மலங்களை நீற்றுவதாதலின் தேற்றேகாரந்தந்து "உள் மாசு கழுவுவது நீறென்றே" என்றும், இவ்வகைத்தாகத் திருவெண்ணீற்றின் பிரபாவத்தைச் சாமான்னிய நூல்களேயன்றி பஸ்மஜாபால முதலிய உபநிஷதமாதிய பிரபலஸ்ருதிகள் எடுத்தோதலாலும், வேதாகம வுபநிடதாதிகளைக் கேட்டற்குரிய அதிகாரிகளாதலாலும் "உபநிடத

முரைப்பக் கேட்டும்" என்றும், பிருகுவாதியர் சாபத்தால் வேதவிருத்தராகி யொழுகலின் "மண்மாசு படப்பூசும் வடிவுடையார்" என்றுங் கூறினர்.

"உள்மாசு கழுவுவது நீறு" என்றதனை, உபநிஷதங்களிலும், திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவாலவாய்த் திருநீற்றுப் பதிகத்திலும் புராண நூல்களிலும் பார்க்கக் காண்க. (கசு)

சிவனடியார்க் கன்பிலாச் சிந்தையே யிரும்பேவல் செய்து நாளும்
அவனடியார் திறத்தொழுகா ஆக்கையே மாஞ்செவிகண் ணாதி ஐந்தும்
பவனடியா ரிடைச்செலுத்தாப் படிவமே பாவைமறை பாவுஞ் சைவ
தவநெறியல் லாநெறியே பவநெறியென் றளியளாய்த் தளர்வாள் பின்னும்.

(இ - ள்) சிவபெருமான் தொண்டர்களிடத்தில் அன்பில்லாத மனமே இரும்பாம். (அவர்கள் ஏவிய) ஏவலைச்செய்து எக்காலமும் அச்சிவனடியவர் திறத்திற் செல்லாத சரீரமே மரமாம். செவி - கண் முதலிய பஞ்சேந்திரியங்களும் அச்சிவனடியார்களிடத்துச் செலுத்தாத உருவமே பதுமையாம். வேதங்கள் துதிக்கும் சைவத்தின் தவமார்க்கமல்லாத ஏனைய மார்க்கங்களே (ஆன்மாக்கட்குப்) பாவத்தைத் தரும் மார்க்கங்களென்று அன்புடையவளாய்த் தளர்வாளாயினள்.

(வி - ம்) "தாபர சங்கமங்க ளென்றிரண் டுருவி னின்று - மாபரன் பூசை கொண்டு மன்னுயிர்க் கருளை வைப்பன்" என்ற ஏதுவால், சிவபெருமான் தமது தொண்டர் திருவேடத்தையே கொண்டு நின்று ஆன்மாக்களின் வழிபாட்டிற்கிரங்கி அருள் செய்தலின் "சிவனடியார்க்கன்பிலாச் சிந்தையே, அவனடியர் திறத்தொழுகா ஆக்கையே, செவிகண் ணாதி ஐந்தும் பவனடியா ரிடைச்செலுத்தாப் படிவமே" என்று கூறினர். (கஎ)

ஏனைத்துயிர்க்கு முறுதியிக பரமென்ப வவைகொடுப்பா னெல்லாந் தானாய், அனைத்துயிர்க்கு முயிராகு மரனென்ப வவனறிவார்க் கங்கம் வாக்கு, மனத்துறுமெய்ப் பத்திவழி வருமென்ப வப்பத்தி வழிநிற் பார்க்கு, வினைத்துயர்தீர்த் திடவெடுத்த வடிவென்ப தவனடியார் வேட மன்றோ.

(இ - ள்) எல்லாவுயிர்கட்கும் பயனாயுள்ளன இம்மை மறுமைப் போகங்களென்று கூறுவர். (உயிர்கட்கு) அவற்றை அனுக்கிரகிப்பவன் எல்லாந் தானாகி எல்லா வுயிர்கட்கும் உயிராகி நின்றருளுஞ் சிவபெருமானென்று கூறுவர். அச்சிவபெருமானை (ஆகம முறையால்) உணர்ந்தவர்கட்கு மனம் வாக்குக்காயமென்னும் இவற்றால் வழிபடும் உண்மையாகிய சிவபத்திநெறி முதிருமென்று கூறுவர். அப்பத்திவழியிலே நிற்பவருக்கு இருவினைகளால் வருந்துன்பங்களைத் தீர்க்க எடுத்த (திருவுருவென்பது) அச்சிவனடியவர் திருவேடமல்லவா ?

(வி - ம்) மலபந்தத்தையுடைய நரர்முதல் சுரர் ஈறாகவுள்ளோர் யாவரும் பசுக்களே யாதலின் "ஏனைத்துயிர்க்கும்" என்றும், அப்பசுக்களின் மலபந்த மொழிதற்கு இம்மை மறுமைப் போகங்கள் பரமஅவுடதமாதலின் "உறுதியிகபரமென்ப" என்றும், அவ்வகைய அவுடதத்தை யளிப்போன் அம்மலங்களினீங்

கிய பதியாவானாகலின் "அவை கொடுப்பான் அரன்" என்றும், மாயையினின்று காரியப்படுத்த வேண்டி யொவ்வொன்றிலுங் கலந்து நிற்றலின் "எல்லாந் தானாய்" என்றும், அவற்றைச் செலுத்துங்கால் உடனின்றலின் "அனைத்து யிர்க்கு முயிராகும்" என்றும், ஞானநூல்களைக் கற்றுங் கேட்டுஞ் சிந்தித்தும் பசுவையும் பாசத்தையுஞ் சேர்த்துச் சேட்டிப்பவன் பரம்பரனென்பது தெளிர்ந்தவர்க்கே புலப்படலின் "அவனறிவார்க்கு" என்றும், அவ்வாறுணர்ந் தார்க்கு அவன் றிருவடியைக் கலத்தற்கு மனத்தாற் சிந்தித்தலும், வாக்காற் றுதித்தலும், காயத்தால் வழிபடலுமாகிய சார்புபற்றிய மெய்ப்பத்தி சனிக்கு மாதலின் "அங்கம் வாக்கு மனத்துறுமெய்ப் பத்திவழி வருமென்ப" என் றும், நல்வினையா னெய்துஞ் சொர்க்காதி போகங்களும் பொன் விலங்குபோலு மாதலின் அதனையும் உடனெண்ணிப் பொதுவாக "வினைத்துயர்" என்றும், அம்மெய்ப் பத்தியில் வழுவாது நிற்போருக்கு அப்பதியை யேற்று அதற்கெதிரீ டாக முத்தியை யருள உறைவிடமாகக்கொண் டெழுந்தருளி யிருக்குமிடம் அடியர் திருவேடமாகலின் "அப்பத்தி வழிநிற்பார்க்கு வினைத்துயர் தீர்த்திட வெடுத்த வடிவென்ப தவனடியார் வேடமன்றோ" என்றுங் கூறினர். (கஅ)

என்னவிருந் தலமருவா ளிருக்குமிடத் தவளுள்ளத் தெண்ணி யாங்கே, தென்னவனா யிருந்தரசு செய்தபிரா னவட்கருளுஞ் செவ்வி நோக்கிக், கன்னமுரங் கரஞ்சிரந்தோள் கண்டமுங்கண் டிகைபூண்டு கையிற் றம்போற், பன்னெடுநாட் பழகியதோர் தனிப்பெரிய புத்தக மும் பக்கஞ் சேர்த்தி.

(இ - ள்) என்றிவ்வாறு கௌரி வருந்தி யிருக்குமிடத்தில், அக்கௌரி மனத்தில் நினைத்தபடியே, சுந்தரபாண்டியராயிருந்து அரசுசெலுத்திய சோம சுந்தரக் கடவுள், அக்கௌரிக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யுஞ் சமயங் கருதி, காதி லும், மார்பிலும், கையிலும், தலையிலும் தோளிலும், கழுத்திலும் உருத்திராக்க கண்டிகை யணிந்த தமது திருக்கரத்தில் தம்மைப்போலப் பலகாலமும் நீங்கா திருக்கும் ஒப்பற்ற (சிவஞானபோத) புத்தகத்தையும் அத்திருக்கரத்தின்கண் தரித்து.

இது முதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம்.

(வி - ம்) "பன்னெடுநாட் பழகிய தோர்தனிப் பெரிய புத்தகம்" என் றது, சிவஞான போதம் சிவபெருமானைப்போல என்றும் உள்ளதாலும், "கன்னமுரங் கரஞ்சிரந்தோள்கண்டமுங் கண்டிகைபூண்டு" என்றது, சிவ பெருமான் ஆசிரியத்திருக்கோலந்தாங்கி வந்தன ராதலாலுமென்க. (கக)

கரிந்தநீள் கயன்முள்ளி னரையுமுது திரைகவுளுங் கனைக்கு நெஞ்சுஞ், சரிந்தகோ வணவுடையுந் தலைப்பனிப்பு முத்தரியந் தாங்கு தோளும், புரிந்தநூல் கிடந்தலையும் புண்ணியநீ றணிமார்பும் பொலிய நீழல், விரிந்ததோர் தனிக்குடையுந் தண்டூன்றிக் கவிழ்ந்தசையு மெய்யுந் தாங்கி.

(இ - ள்) கருநிறம் பொருந்திய நெடிய கயற்கெண்டையின் முள்ளைப் போன்ற நரையும், மிகவுந் திரைபொருந்திய கபோலமும், (அடிக்கடி) கனைக்கும் மார்பும், சரிந்த கோவணமாகக் கட்டிய ஆடையும், தலையாட்டமும், உத்தரீயமணிந்த திருத்தோளும், முப்புரியாக்கிய பூணநூல் கிடந்தசையும் புண்ணிய சொரூபமாகிய திருவெண்ணீற்றினை யணிந்த திருமார்பும், நீழல் விளங்க விரிந்த ஒப்பற்ற குடையும், தண்டினை யூன்றிக் கவிழ்ந்தசையும் (தள்ளாடிய) திருமேனியும் (ஆகிய இவற்றைக்) கொண்டருளி.

(வி - ம்) நரை - மயிர்வெளுத்தல். திரை - உடலின் மீத்தோல் சுருங்குதல். கனைக்கு நெஞ்சு - ஈளையிருமல். (உ௦)

ஒருத்தரா யுண்டிபல பகல்கழிந்த பசியினர்போ லுயங்கி
வாடி, விருத்தவே தியராய்வந் தகம்புகுதக் கண்டெழுந்து மீது
ரன்பின், கருத்தளாய்த் தவிசிருத்திக் கைதொழுது சிவனையிங்குக்
காண வென்ன, வருத்தமா தவமுடையே னெனமுனிவர் பசித்துன்
பால் வந்தே மென்றார்.

(இ - ள்) (தமக்கோர் உறவினரில்லாத) ஒருவராய், பல தினங்கள் ஆகாரமில்லாத பசியையுடையார்போல மயங்கி வாட்டமடைந்து மிக்க மூப்படைந்து பிராமணத் திருவேட முடையவராய் வந்து தனது வீட்டிற்புகக் கண்டு விரைந்தெழுந்து மேலிட்டோங்கிய அன்பையுடைய மனத்தினளாய், ஆதனத்தில் எழுந்தருளச்செய்து கைகுவித்து, சிவபெருமானை ஈண்டுத் தரிசிக்க வருத்தமாகிய பெருந்தவம் யாதுசெய்துள்ளேன்? என்றுகூற, (வந்த) முனிவர் பசித்தலால் உன்னிடத்தில் வந்தேமென்று கூறியருளினர்.

(வி - ம்) பசித்து-வினையெச்சம். இது காரண காரியப்பொருளின் மேல் நின்றது. ஆதலின் பசித்தலால் எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. (உக)

இற்பூட்டிப் போயினா ரெமரங்க ளெனக்கௌரி யியம்ப மேரு
விற்பூட்டிப் புரம்பொடித்த வேதியர்நின் கைதொட்டு விடுமுன் யாத்த
கொற்பூட்டு விடுந்திறந்து கடிதடிசில் சமைத்தியெனக் குமரி தாளில்
அற்பூட்டு மடவரலு மவ்வாறே யட்டில்புகுந் தடிசி லாக்கி.

(இ - ள்) எம்முடைய மாமி முதலானவர்கள் வீட்டினைத் தாளிட்டு (வேற்றூர்க்கு)ச் சென்றார்கள் எனக் கௌரி சொல்ல, மேரு (மலையாகிய) வில்லில் (சேடனாகிய நாணினைப்) பூட்டித் திரிபுரத்தை நீறுபடுத்திய அந்தணர் (வடிவங் கொண்ட சோமசுந்தரக்கடவுள்) உனது கையால் தொடுவதற்கு முன்னரே கொல்லனாற் செய்யப்பட்ட பந்தித்துள்ள பூட்டுத்திறக்கும். (கதவைத்) திறந்து விரைந்து திருவமுது சமைப்பா யென்றருள, உமாதேவியார் திருவடியில் அன்பு செலுத்தும் அக்கௌரியும் அவ்வண்ணமே (செய்து கதவைத் திறந்து) சமையல் வீட்டிற் புகுந்து திருவமுது சமைத்து.

இதுமுதல் ஐந்து பாடல்கள் குளகம்.

(வி - ம்) அன்பு-அற்பு; இது எதுகை நோக்கி வலித்தல் விகாரப்பட்டது. கொல் என்னுஞ் சாதிப்பண்பு அத்தொழிலையுடைய கொல்லன்மேல் நிற்றலால்

பண்பாகு பெயர். அல்லது கொல்லன் என்றது தொக்கு நின்றதெனினும் பொருந்தும். (உ௨)

தையன்மா தவக்கொழுந்து புறம்போந்து கரகநீர் தளிர்க்கை தாங்கி
ஐயனே யமுதுசெய வெழுந்தருளு மெனவெழுந்த அடிகள் பாதச்
செய்யதா மரைவிளக்கி யந்நீர்தன் சென்னியின்மேற் றெளித்துப் பாச
மையன்மா சிருள்கழுவி யகம்புகுவித் தாசனமேல் வைத்துப் பின்னர்.

(இ - ள்) மாதருள், பெருந்தவக் கொழுந்துபோன்ற அக்கௌரி (சமையல் வீட்டிலிருந்து) வெளியேவந்து, கரக நீரைத் தனது தளிர்போன்ற கைகளிற்றாங்கி, ஐயனே! திருவமுது செய்தற் கெழுந்தருளுமென்று விண்ணப்பிக்க, எழுந்தருளி வந்த வேதியருடைய திருவடியாகிய செந்தாமரைகளை (அக்கரக நீரால்) அலம்பி, அந்த பாததீர்த்தத்தை)த் தலைமேற் றெளித்துக் கொண்டு, பாசமாகிய மயக்கத்தை விளைக்கும் மல விருளைக் கழுவி ஓர் அறைக்குட் புகுவித்து, பீடத்தின்பேரில் வீற்றிருக்கச் செய்து அதன்பிறகு.

(வி - ம்) பெரியோர் திருவடியை விளக்கிய நீரைச் சிரமேற் புரோக்ஷித்துக் கொள்வதால் பாவங்களெல்லாம் அகலுமெனச் சிவபுண்ணியத்தெளிவு கூறுமாகலின் "செய்ய தாமரை விளக்கி யந்நீர்தன் சென்னியின் மேற்றெளித்து" என்றார். (உ௩)

நகைமலரிட் டருச்சித்து நல்லபரி கலந்திருத்தி நறுவீ முல்லை
முகையனைய பாலடிசில் வெள்ளிமலை யெனப்பருப்பு முதுகிற் செம்பொற் [ற்
சிகரமெனப் பல்வேறு கருனைபுறந் தழீஇக்கிடந்த சிறுகுன் றீட்ட
வகையெனநெய் யருவியெனப் படைத்தனைய சிற்றுண்டி வகையும்பெய்து.

(இ - ள்) விளக்கம் பொருந்திய மலர்களாற் பூசித்து நல்ல உண்கலத்தைத் திருத்திவைத்து நன்மணங்கமழும் முல்லை யரும்பு நிகர்த்த பால்வார்த்துச் சமைத்த திருவமுது திருக்கைலை மலைபோலவும், (அதன்புறத்திட்ட) பருப்பு அக்கயிலையின் புறத்திலுள்ள) பொற்சிகரமாகிய மகமேருவைப்போலவும், (அதனைப் புறஞ்சூழப் படைத்த) பலவேறாகிய பொரிக்கறிகள் (அம்மகமேருவின்) புறத்தைத் தழுவிக்கிடந்த (நிஷதமுதலிய) சிறுமலைகளின் கூட்டத்தைப்போலவும், (திருவமுதின்மேல் சொரிந்த) நெய் (திருக்கயிலையினின் றிழியும்) அருவியாற்றைப் போலவும் படைத்து, அதுபோலவே சிற்றுண்டி வகைகளையும் (சூழ) படைத்து.

(வி - ம்) பரிகலந்திருத்தி என்றது பரிபாஷை. (உ௪)

செய்யவா யிடையிடையே முகமனுரை யின்னமுது செவியி னூட்டத்
தையலாள் வளைக்கையறு சுவையமுது வாயூட்டத் தளர்ந்த யாக்கை
ஐயர்தாந் திருவமுது செய்தமுதுண் டவரெனமுப் பகன்று பூவிற்
கையதே மலர்வாளிக் காளைவடி வாயிருந்தார் கன்னி காண.

(இ - ள்) (கௌரி) சிவந்த தனது வாயினால் இடையிடையே உபசார வார்த்தையாகிய இனிய அமுதமைத்து (விருந்தினராகிய வேதியரது) திருச்

செவியில் உண்பிக்கவும், கௌரியம்மை தனது வளையலணிந்த கைகளால் அறு சுவையோடுகூடிய திருவமுதை வாயிலூட்டவும், (மூப்பால்) தளர்ச்சியடைந்த திருமேனி வாய்ந்த அவ்வேதியர் திருவமுது செய்தருளி, தேவாமிர்தம் உண்டவரைப்போல (தமது) முதுமையொழிந்து, மலர் வில்லையேந்திய கையிலுள்ள தேன் சொரியும் புஷ்பபாணங்களையுடைய மன்மதாகாரமாய் அக்கௌரி காணும்படி இருந்தனர். (உரு)

பூசியவெண் ணீறுபோய்க் கலவையாய்க் கண்டிகைபோய்ப் பொன்
செய் பூணுங், காசணிபொற் குண்டலமுங் கடகமுமாய் மூப்புப்போய்க்
காளை யாண, தேசுருவங் கண்டுநடு நடுங்கிவளைக் கரநெரித்துத்
திகைத்து வேர்த்துக், கூசியொரு புறத்தொதுங்கி நின்றாளக் கற்பு
மலர்க் கொம்ப ரன்னாள்.

(இ - ள்) திருமேனியி லணிந்த தாவள்யமாகிய திருநீறுமாறிக் கலவைச் சாந்தாகியும், உருத்திராக்க கண்டிகைமாறிப் பொன்னாற்செய்த ஆபரணங்களும் இரத்தினமிழைத்த பொற்குண்டலங்களும் கடகமுமாகியும், மூப்புப்பருவம் மாறிக் காளைப்பருவமுமான விளக்கம்பொருந்திய அந்தணரது திருவுருவத்தை, கற்பாகிய மலர்களையுடைய பூங்கொம்புபோன்ற அந்தக் கௌரியம்மை கண்டு, நடுநடுங்கி, வளையலணிந்த தனது கைகளை நெரித்து மயங்கி வேர்வரும்பிக் கூசி அஞ்சி ஒருபுறம் ஒதுங்கி நின்றனள்.

(வி - ம்) "வெண்ணீறு" என விதந்துகூறியது எற்றுக்கெனின், திருநீற்றினுள் வெண்ணிறமுடைய திருநீறே அளவில்லாத புண்ணியத்தை விளைக்குமாதலின் என்க. ஏனைய நிறங்களில், கருநிறமுடையது ரோயையுண்டாக்குமென்றும், செந்நிறமுடையது கீர்த்தியைப் போக்குமென்றும், புகைநிறமுடையது ஆயுளைக் குறைக்குமென்றும், பொன்னிறமுடையது சம்பத்தைக் கெடுக்குமென்றும் சிவாகமங் கூறும்.

இதுபற்றியே 'கறுப்புச் செவப்புக் கடியதொரு தூமம் - வெறுப்புடனே பீதம் விடு" எனச் சைவசமயநெறியிற் கூறப்பட்டிருப்பதுங் காண்க. (உகூ)

ஆனபொழு தருங்கடிநன் மணங்குறித்து மனையிற்றீர்ந் தயலூர்
புக்க, தேனொழுகு துழாயலங்கற் றீர்த்தனுக்கன் புடையார்போற்
றிரியும் வஞ்ச, மானமுடை யார்மீண்டு மனைபுகலும் பதினாறு வயதின்
மேய, பானன்மணி கண்டனுதற் காப்பணிந்தோர் பசுங்குழவிப் படி
வங் கொண்டான்.

(இ - ள்) (வேதியவடிவாகவந்த சோமசுந்தரக்கடவுள்) இவ்வகைய திருவுருவாகிய காலத்தில், மிக்க விளக்கமமைந்த நல்ல விவாகத்தைக்குறித்து (தமது) வீட்டினின்றும் நீங்கி, அயலூருக்குச் சென்ற தேன்சொரியுந் துளவமாலையணிந்த திருமாலுக்கு அன்புடையவர்போல (நடித்து)த்திரியும் வஞ்சனையும் சமயாபிமானமுமுடைய மாமி முதலானோர் திரும்பித் தமது வீட்டிற்குவா, பதினாறுவயதினையுடைய நீலோற்பலம் போன்ற கரியகண்டத்தையுடைய வேதியராக

வுள்ள சோமசுந்தரக்கடவுள் நெற்றியில் (நீலப்) பொட்டணிந்த ஒப்பில்லாத பச்சைக்குழந்தையின் திருவுருவத்தைக் கொண்டருளினர்.

(வி - ம்) "அன்புடையார்போல் திரியும் வஞ்சமானமுடையார்" என்றதனால், அவர்கள் உள்ளபடியே திருமாலுக்கு மெய்யன்புடையரல்லரென்பது புலப்படுகின்றது. "பசுங்குழவி" என்றதில் பசுமை இளமை குறித்தது. (உஎ)

எழுதரிய மறைச்சிலம்பு கிடந்துபுறத் தலம்பஅன்ப ரிதய மென்னுஞ், செழுமலரோ டையின்மலர்ந்து சிவானந்தத் தேன்றதும்பு தெய்வக் கஞ்சத், தொழுதகுசிற் றடிப்பெரிய விரல்சுவைத்து மைக்கணீர் துளும்ப வாய்விட், டழுதணையா டையிற்கிடந்தா னனைத்துயிரு மீன்றுகாத் தாளு மப்பன்.

(இ - ள்) எல்லாவுயிர்களையும் படைத்தும் காத்தும் (சங்கரித்தும்) அருள் புரியும் அப்பனாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள், எழுதற்கரிய வேதமாகிய சிலம்புகள் சூழ்ந்துகிடந்து புறத்தே சத்திக்க, அடியவர்களது இதயமாகிய செழிய தாமரை மலர்களையுடைய ஓடையில் மலர்ந்து, சிவானந்தமாகிய தேன்ததும்பும் தெய்விகம்பொருந்திய தாமரைபோன்ற துதிக்கத்தக்க சிற்றடியிலுள்ள பெருவிரலைச் சுவைத்து, மைமெழுதிய கண்களில் நீர்ததும்ப வாய்திறந் தழுது அணைபோலப் பரப்பிய ஆடையின்பேரிற் கிடந்தருளினர்.

(வி - ம்) சிற்றடியைக் கஞ்சமென்றதற்கேற்ப "அன்பர் இதயமென்னுஞ் செழுமலரோடையின் மலர்ந்து சிவானந்தத் தேன்றதும்பு"என அடைதந்தனர்.

தாய்விட்டுப் போனதொரு தனிக்குழவி யெனக்கலங்கித் தாங்கித் தேடி, ஆய்விட்டுப் பிரமனழ மறைகளழ அன்புடையா ளன்பிற்பட்டு, வாய்விட்டுக் கிடந்தழுத மகவினைக்கண் டணங்கனையாண் மாமி யென்னுங், காய்விட்டு மதக்கொடியா ளிம்மகவே தெனக்கேட்டாள் கௌரி தன்னை.

(இ - ள்) (சிரத்தில்) தாங்கித்தேடி ஆராய்ந்து, பிரமதேவர் அழவும், வேதங்கள் அழவும், அன்பு மிகுந்த கௌரியினுடைய அன்பினிலகப்பட்டு வாய் திறந்து (அணையாடையிற்) கிடந்து, தாயானவள்விட்டுப் பிரிந்துபோன ஒப்பில்லாத ஒரு குழந்தையைப்போல (மனங்) கலங்கி, அழுங்குழந்தையைக்கண்டு, இலக்குமிபோன்ற அக்கௌரியினது மாமியாகிய கோபமிகுந்த வைணவமதக் கொடியவள் கௌரியை நோக்கி இக்குழந்தை ஏது? என்று (கோபித்துக்) கேட்டனள்.

(வி - ம்) ஆய் விட்டு - ஆராய்ந்து விஷ்ணு எனக் கூறினும் பொருந்தும். விட்டு என்பது விஷ்ணு என்னும் ஆரியமொழித் திரிபு. (உ௯)

நத்தனயன் றனக்கரிய நாயகனுக் கன்புடையாள் நவில்வாள் தேவ தத்தனயந் தருமனைவி யொடுபோந்து சிறுபோது தையலாயினென் [னஞ் டித்தனயன் றனைப்பார்த்துக் கோடியென வைத்தகன்று ளென்று முன் சித்தரய னங்கலங்கச் சீறிமண வாட்டி தன்மேற் செற்றங் கொண்டாள்.

(இ - ள்) (பாஞ்ச சன்னியம் என்னும்) சங்கினைத் தாங்கிய விஷ்ணு மூர்த்திக்கும் பிரம தேவருக்கும் தேடியடைதற்கரிய சிவபெருமானுக்கு அன்பினையுடைய கௌரியம்மை கூறுகின்றாள். தேவதத்தனென்னும் வேதியன் இன்பந்தரும் (தனது) மனையாட்டியுடன் (இங்கு) வந்து, பெண்ணே! இப்பொழுது சிறிதுநேரம் இக்குழந்தையைப் பார்த்துக்கொள்கவென்று வைத்து நீங்கினான் என்று கூறுமுன்னரே (தனது) மனமுங் கண்களுங் கோபித்து, தன் மணவாட்டியாகிய மருகியின்பேரிற் கோபங்கொண்டனள்.

(வி - ம்) திருமால் பாஞ்சசன்னியம் பெற்ற வரலாறு:—

அவந்திதேசத்திலுள்ள சாந்தீவினி என்பவரைக் கிருஷ்ணனும் பலராமனும் வித்யாகுருவாகக்கொண்டு வேதாகமங்களைக் கற்றுணர்ந்தனர். பிறகு கண்ணன் ஆசிரியரை வணங்கி "உமக்கு வேண்டிய குருகாணிக்கை யாது?" என, அவர் தமது பத்தினியைக்கேட்க, அவர் மனைவி "சிறிதுகாலத்திற்குமுன் நீர் விளையாட்டில் இறந்த நமது புத்திரனைக் கொடுக்கும்படிகேட்க" என, அவர் அவ்வாறே கண்ணனைக்கேட்டனர். உடனே கண்ணன் தன் அண்ணனுடன் தேரேறி வருணலோகமடைய, அதுகண்ட வருணன் கண்ணனை வணங்கி "வந்த காரணம் யாது?" என, கண்ணன் "கடலாடுகையி லிறந்த எமதாசிரியர் புதல்வனைத் தருக" என, வருணன் "அவனைக் கடலில் வசிக்கும் **பஞ்சசனன்** என்னும் அவுணன் விழுங்கிவிட்டான்" எனக்கேட்ட கண்ணன் கடலிற்பாய்ந்து அங்குத் துயிலும் அசுரனது நெஞ்சைப்பிளந்து அதனுள்ளிருந்த சங்கைக் கைக்கொண்டு தேரேறி யமனுலகடைந்து சங்கைப் பூரிக்க, இயமன் அவ்வோசையால் விரைந்தோடி வந்து வணங்கி, வந்த காரணமுணர்ந்து புதல்வனைத்தர, கண்ணன் ஆசிரியர்முன் கொணர்ந்து விடுத்தன னென்பது. இவ்வாறுகொண்ட பஞ்சசனனுடலிலிருந்த சங்கமே பாஞ்சசன்னியம். இதனை,

பெரியாழ்வார் திருமொழி

"மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானை
ஓதுவித்த தக்கணையா வுருவுருவே கொடுத்தானூர்
தோதவத்தித் தூமறையோர் துறைபடியத் துளும்பி யெங்கும்
போர்தில்வைத்த தேன்சொரியும் புனலரங்க மென்பதுவே" எனவும்,

பாகவதம் - குரவன்மைந்தற் கொணர்ந்த அத்தியாயம்

"வஞ்சம் படைத்து மறிவெண்டிரை வேலை யூடு
அஞ்சுந் திறல்வா ளவுணன்றனைச் சூழ்ந்து பற்றி
நெஞ்சம் பிளந்து நிலவுக்கதிர்ச் சங்கு கொண்டான்
கஞ்சங் கடுக்குங் கருணைத்தடங் கண்ணன் மாதோ.

மின்னும் பிறைவா ளெயிற்றந்தகன் வீற்றி ருக்குந்
தென்னம் புலத்திற் கதிர்மாமணித் தேர்க டாவிப்
பின்னந் திரையிற் கவர்சங்கு பிறங்க யாவ
முன்னம் படைத்த முகினின்று முழக்கஞ் செய்வான்.

வெருவுற்ற கூற்றம் விரைவோடெதிர் வந்தி றைஞ்சி
வரவுற்ற தென்கொலென வேந்தலும் வந்த வண்ணங்

தெரிவுற்ற தாக்கிச் சிறுவற்றா வொல்லை மீளாக்
குரவற்பணிந்து குமரன்றனைக் கொள்க வென்றான் ''

எனவும் வருவனவற்றானறிக. (௬௦)

என்பூண் டிடுகாட்டிற் பொடியாடு முருத்திரனுக் கிடைய றாத
அன்பூண் டான்மகவுக் கன்புடையாய் நீயுமெமக் காகா யென்றுத்[கள்
துன்பூண் டயர்வாளை மகவையுங்கொண் டகத்தைவிட்டுத் துரத்தினார்
வன்பூண் டொழுகுவை ணவம்பூண்டு பொறையிரக்க மானநீத்தோர்.

(இ - ள்) எலும்பினை (ஆபரணமாக)ப்பூண்டு, சுடுகாட்டில் சாம்பலைப் பூசி யாடிய வுருத்திரனுக்கு நீங்காத அன்புகொண்ட அத்தேவதத்தன் குழந்தையி னிடத்தில் அன்பினையுடையாளே! (அவன் எமக்கு ஆகாததுபோல) நீயும் எங் களுக்கு ஆகாய் என்றுசொல்லி, (இடையறாது) கிகழுங் கொடுஞ்சீலத்தை மேற் கொண்டு, வைணவ மதமேற்கொண்டு பொறுமை இரக்கம் மானம் (ஆகிய) இவற்றைக்கைவிட்ட மாமிமுதலியோர், துன்பமுற்று வருந்துங்கௌரியை,அப் பிள்ளையையுமேந்திக்கொண்டு தமது வீட்டினின்றும் புறம்போக ஓட்டினார்கள்.

(வி-ம்) " வேதன் மான்முத லோரை நம்பன் விதித்த ழித்திடு பொழுதெலாந்
தீதி லங்கவ ரென்ப ணிந்து சிரங்கள் கேச மணிந்து நீள்
கோதி லாதொளிர் சூல மீதுடல் கொண்டு நீறது கண்டுபின்
மீது பூசுமி யாவ ருந்தனை மேவி யுய்ந்திட வேண்டியே''

என்றபடி இறைவர் லோககாரணமாகத் திருமால் பிரமன் முதலியோரைச் சிருஷ்டித்து அவர்களால் முத்தொழில் நடத்தி இறுதியில் சங்கரிக்கப்பட்ட அவர்கள் என்பையும் சிரத்தையும் தமது திருமேனியிலணிந்து அப்பெருந் தேவர் மரித்தமயானத்தில் நடித்து'அவர்களுடலைத் தமது திருநெற்றி விழி யாற் பொடிபடுத்தி அந்நீற்றினை யணிதலின் "என்பூண் டிடுகாட்டிற் பொடி யாடு முருத்திரன்'' என்றார். (௬௧)

தாயிலாப்பிள்ளைமுகந் தனைநோக்கித் தெருவினிடைத்தளர்வாளுள்ளங்
கோயிலாக் கொண்டுறையுங் கூடல்நா யகனைமனக் குறிப்பிற் கண்டு
வேயிலாக் கியதடந்தோட் கௌரிதிரு மந்திரத்தை விளம்ப லோடுஞ்
சேயிலாய்க்கிடந்தழுதகுழவிவிசும்பிடைவிடைமேற்றெரியக்கண்டாள்.

(இ - ள்) மாதாவில்லாத மகவின் முகத்தைப்பார்த்து வீதியிலிருந்து மனம்வருந்துங் கௌரியம்மை தனது உள்ளத்தைத் திருக்கோயிலாகக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் மதுராபுரீசனாகிய சோமசுந்தரப் பெருமானை மனத் திற்றியானித்து, மூங்கில் போன்ற பூரித்த திருத்தோள்களையுடைய உமாதேவி யாரது திருமந்திரத்தைச் செபிக்கவும், தன் சமீபத்திலிருந்து அழுத இளம் பிள்ளை ஆகாயத்தில் இடபவாகனத்தின்மேல் தோன்றியருளத் தரிசித்தனள்.

மழவுருநீத்தழலேற்றின்வருவார்தம்மிடத்தணங்கின்மனுவையோதிப்
பழகியபார்ப் பனமகளைப் பார்ப்பதியின் வடிவாக்கிப் பலருங் கண்டு
தொழவிடைமே லேற்றிவிசும் பாறுக மலர்மாரி சுரர்கள் தூற்ற
அழகரெழுந் தருளினார் களிதூங்கி யதிசயித்தா ரவனி மாக்கள்.

(இ - ள்) குழந்தைத் திருவுருவத்தை நீக்கியருளி, வெற்றி பொருந்திய இடபவாகனத்தில் வருகின்ற சிவபெருமானுடைய வாமபாகத்திலுள்ள உமா தேவியாரது திருமந்திரத்தைச் சபித்துப்பழகிய பார்ப்பனப் பெண்ணாகிய கௌரியம்மையை உமாதேவியாரது சாரூபந்தந்தருளிப் பலருங்கண்டு தொழ, தமது இடபவாகனத்திலிருக்கச் செய்து, ஆகாயமார்க்கமாகத் தேவர்கள் புட்ப மாரி சொரிய, சிவபெருமான் எழுந்தருளினார். (அது கண்ட) பூலோக மாந்தர்கள் பெருமகிழ்ச்சியிலழுந்தி அதிசயப் பட்டார்கள்.

(வி - ம்) கௌரி திருமந்திரத்தை ஒரு லக்ஷஞ் செபித்தால் சாலோக பதமும் இரண்டு லக்ஷஞ் செபித்தால் சாமீபபதமும், மூன்றிலக்ஷஞ் செபித்தால் சாரூபபதமும், நான்கிலக்ஷஞ் செபித்தால் சாயுச்சியபதமுங் கிடைக்குமாதலாலும், கௌரியம்மை தன் தந்தைபாலுணர்ந்த கௌரிமந்திரத்தை மூன்றிலக்ஷஞ் செபித்தவளாதலாலும் 'தம்மிடத்தணங்கின் மனுவை யோதிப் பழகிய பார்ப்பன மகளைப் பார்ப்பதியின் வடிவாக்கி " என்றார். (ருரு)

ஆ திருவிருத்தம் - கசசுO.

இருபத்து நான்காவது

மாறியாடின படலம்

திருத்த ராய்மது ராபுரி மேவிய சித்தரா கியசெல்வர்
விருத்த ராயிளை யவருமாய் மழவுமாய் வேடங்கொண் டடலேற்றின்
ஒருத்த ராய்விளை யாடிய ஆடலை யுரைத்தன மினிமன்றுள்
நிருத்த ராயவர் மாறிநின் றாடிய நிலைசிறி துரைசெய்வாம்.

(இ - ள்) நிஷ்களங்கராய் மதுராபுரியில் எழுந்தருளிய சித்தமூர்த்திகளாகிய திருவருட் செல்வத்தையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள், விருத்தருமாகிக் காளையுமாகிப் பாலருமாகித் திருவேடங்கொண்டு, வெற்றிபொருந்திய இடபவாகனத்தின் மேல் ஒருவராய் விளையாடியருளிய திருவிளையாடலைச் சொன்னோம். வெள்ளியம்பலத்தில் நடனமூர்த்தியாய் நின்ற அப்பெருமானார் கான் மாறிநின்று நிருத்தஞ் செய்த திருவிளையாடலை இனிச்சிறிதெடுத்துச்சொல்லுவோம்.

(வி - ம்) "விருத்தரா யிளையவருமாய் மழவுமாய்" என்றது பொருண் முரணணி. (க)

வேந்தன் மீனவன் கொடியவ னாகிய விக்கிர மன்றன்சேய்
ஏந்து மண்பொறை யிராசசே கரன்புயத் திறக்கியைந் தருநாடன்
பூந்தண் மாமலர் வேதியன் மாதவன் புரத்தின்மேற்பொலிந்தோங்குஞ்
சாந்த நீறெனச் சண்ணித்த புண்ணியத் தனிமுத னகர்சார்ந்தான்.

(இ - ள்) அரசனும் வலிய கயற்கொடியை யுடையவனுமாகிய விக்கிரம பாண்டியன் தனது தோளிலாற்றிய பூமிபாரத்தைத் இராஜசேகரனுடைய தோளிலேயிறக்கி, பஞ்சதருக்கள் பொருந்திய வானநாட்டையுடைய இந்திரனும், அழகையுடைய தண்ணிய பெருமை பொருந்திய தாமரைமலரில் வாழும் பிரமதேவனும், இலக்குமி நாயகராகிய திருமாலும் (ஆகிய இவர்களது) நகரங்களின் மேல் (கிரீடம்போலப்) பொலிவுற்று விளங்கும் திருவெண்ணீற்றைச் சந்தனம்போலப் பூசியருளிய புண்ணியவடிவாயுள்ள ஒப்பில்லாத சிவபெருமானுடைய சிவநகரமடைந்தனன்.

(வி - ம்) புவலோகமுதல் திருமாலுலகமிறுதியாகிய எல்லாவுலகங்களுக்கும் மேலிருத்தலால், சிவலோகத்தைப் "புரத்தின்மேற் பொலிந்தோங்குந் தனிமுதனகர்" எனக் கூறினர். (௨)

கண்ண கன்புவி யிராசசே கரன்பொதுக் கடிந்துசெங் கோலோச்சி
வண்ண வெண்குடை நிழற்றுவா னனந்த வடிவமாய்த் தனிமன்றுள்
அண்ண லாடிய திருநடத் தன்பினு லாடனூ லொழித்தேனை
எண்ணு மூவிரு பத்துமுக் கலையுங்கற் றிறைமுறை செயுநாளில்.

(இ - ள்) இடம் பரந்த நிலவுலகத்தை இராசசேகரபாண்டியன் பொதுத் தன்மையைநீக்கி (தனக்கேயுரியதாக்கி)ச் செங்கோல் செலுத்தி, வெண்ணிறம் வாய்ந்தகுடையால் (ஆன்மாக்கட்கு) நிழலைச்செய்பவன், இன்பமயமாய்ச் சமானமில்லாத வெள்ளியம்பலத்தில் சோமசுந்தரக் கடவுள் நடித்தருளிய திருநடனத்தில் (தான்கொண்ட) அன்பினால், பரதநூல் (ஒன்றுமட்டுமே) ஒழித்து (அஃதொழிந்த) அறுபத்து மூன்று கலைகளையுங்கற்று அரசியலை முறையே செய்து வருநாளில்.

(வி - ம்) கலைஞானம் அறுபத்துநான்காதலின் "ஆடனூலொழித்தேனையெண்ணு மூவிருபத்து முக்கலையும்" என்றார். (௩)

சிலம்பி வாயினூ லிழைத்திடு பந்தரிற் செங்கண்மால் தொழவைகும்
அலம்பு தெண்டிரைப் பொன்னியந் தண்டுறை யானைக்கா விறைக்கன்பு
கலந்த சிந்தையான் மூவிரு பத்துநாற் கலைகளும் பயின்றுள்ளம்
மலர்ந்த வன்கரி காற்பெரு வளத்தவன் வையகம் புரக்கின்றான்.

(இ - ள்) சிலம்பிப்பூச்சியானது தனது வாயால் நூலினாற் செய்த பந்தலின் கீழ், செவ்விய (தாமரைமலர்போலுங்) கண்களையுடைய திருமால் பணியும்படி எழுந்தருளிய, சத்திக்குந் தெள்ளிய அலைகள் பொருந்திய காவிரிநதியின் அழகிய தட்பமாகிய துறையையுடைய திருவானைக்காவி லெழுந்தருளிய சம்புலிங்கேசுவரருக்கு அன்புகொண்ட மனமுடையவனும், அறுபத்துநான்கு கலைகளையுங்கற்று (அவற்றுள் ஐயந்திரிபு அறியாமையகல) மனந்தெளிந்தவனுமாகிய கரிகாற் பெருவளவன் (என்னும் பெயர்வாய்ந்த சோழன்) பூமியை (அதாவது சோழமண்டலத்தை அக்காலத்தில்) அரசுசெய்து வருவானாயினான்.

(வி - ம்) வையகம் என்றது ஈண்டுச்சோழநாட்டை யுணர்த்திற்று. அதன் எல்லையை,

“கடல்கிழக்குத் தெற்குக் கரைபொருவெள் ளாறு
குடதிசையிற் கோட்டைக் கரையாம் - வடதிசையில்
ஏணாட்டுப் பெண்ணை யிருபத்து நாற்காதஞ்
சோணாட்டுக் கெல்லையெனச் சொல்” என்பதனானறிக.

சிவபெருமான் சிலம்பிப்பூச்சி செய்த பந்தரில் வசித்தார் என்றது:—

திருவானைக்காவின் வாயு திசையிலுள்ள சுவேதமலை [வெண்மலை] யினின்று ஒரு வெள்ளையானை யதேச்சையாய் அந்த ஞானபூமியில் வந்துசேர, உண்மை யறிவு உண்டாகி ஆங்கு வெண்ணாவலின் கீழ் எழுந்தருளிய ஜம்புலிங்க மூர்த்தியைத் தரிசித்துப் பணிந்து புண்ணிய வசத்தால் “இப்பெருமானை இனிப் பூசித்து முத்தியடையவேண்டும்” என்று நினைத்து, காலந்தவறாமல் அங்கிருக் குந் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பத்திரபுட்பங்கொய்து தனக்குக்கிடைத்த காய்கனிகளைக்கொண்டுவந்து பெருமானுஞ் சந்நிதியைச் சுத்திசெய்து பூசித்து வந்தது. அப்படி யிருக்கையில் ஒருநாள் அருகிலிருந்த மரத்தில் வாழும் ஒரு சிலம்பிப் பூச்சிக்கு நல்வினைச்சம்பந்தம் வர, அம்மரத்தை விட்டு வெண்ணாவலில் வந்து தனக்கொரு வீடிழைத்து மேலுங் கீழும் இறங்கித்திரிந்து வாழ்கையில், அவ்விலிங்கமூர்த்தியைக் கண்டு உண்மையறிவு மூள “எம்பெருமானைப் பிரி யேன்” என்று திருக்கோபுரம் திருமண்டபம் முதலியவற்றை, நூலாலிழைத் தது என்பது. இதனை, **திருவானைக்காப்புராணம்** கெசாரணியப்படலத்திற் காண்க.

கரிகாற்பெருவளத்தவன் என்றது:—

இவன் இளமையில் ஒரு முனிவராற்காக்கப்பட்டவன். அப்பொழுது உறை யூர் மண்மாரியாலழிந்தமையின் மந்திரி முதலானோர் அதனை மீண்டும் திருத்தி அரசனில்லாமையால் ஆலோசித்து ஒரு யானையை அனுப்ப, அது அம்முனிவ ரிருக்கையை யடைந்து அச்சிறுவனையெடுக்க வலியின்றித் திகைத்து நின்றது. அது கண்ட அச்சிறுவனோடு விளையாடிய முனிசிறார் சென்று, சோழன் பெரு மாட்டியிடம் அதனைக் கூற, அவள் மனங்கலங்கி முனிவர்பாற்சென்று “யான் காவிரியா லொதுக்கப்பட்டது முதல் இதுவரை இடையூறின்றி யிருந்தேன். உம்மாற்பாதுகாத்துவரப்பட்ட எனது சிறுவன் பெருந்துன்பமுற்றனன்” என நிகழுஞ்செய்தி கூறவும், அம்முனிவர் கேட்டு “உன்புதல்வனுக்குப் பெருவாழ்வு வரும்; பயப்படாதே; அவன் காலிற் கரிக்கோடிடு” என்று கூறி விடுப்ப, அவ்வாறே செய்ய, அவன் வலி குறைந்தமையால் அந்த யானை அவனை யெடுத்துக்கொண்டுபோய்ச் சிங்காதனத்தில் வைத்தது. இந்தக் காரணத்தால் இவன் கரிகால்வளவன் எனப் பெயரெய்தினன். (வளவன்=சோழன்) இவ் விருத்தாந்தத்தை, **சேவ்வந்திப்புராணத்திற்** காண்க. (௬)

பொன்னி நாடவன் வாயிலுள் ளாரொருபுலவன்வந் தலர்வேம்பின்
கன்னி நாடனைக் கண்டுமுன் பரவுவான் கனைகழற் கரிகாலெம்
மன்ன வற்கறு பத்துநாற் கலைகளும் வரும்வரா துனக்கொன்று
தென்ன ரேறனை யாயது பரதநூல் தெரிந்திலை யெனச்சொன்னான்.

(இ - ள்) காவிரிநதியைத் தனது நாட்டிலுடைய கரிகாற்பெருவளவனது வாயிலிலுள்ள ஒரு புலவன் (பாண்டிநாட்டில்) வந்து, மலர்ந்த வேப்பமாலையணிந்த பாண்டி நாட்டையுடைய இராஜசேகர பாண்டியனைக்கண்டு முன்னே நின்று புகழ்கின்றவன், சத்திக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த எமது கரிகாற்பெருவளவனுக்கு அறுபத்து நான்கு கலைகளுங் கைவரும். பாண்டியருள் ஆண்சிங்கத்தைப் போன்ற இராஜசேகர பாண்டியனே! உனக்கு (அக்கலைகளுள்) ஒன்று கைவராது. அது (எக்கலை யென்னில்) பரதநூல் (அதனைக்) கற்றறிந்திலை யென்று சொன்னான்.

(வி - ம்) பொன்னி - பொன்னையுடையது. (ரு)

கேட்ட மீனவன் மறுபுல விஞ்ஞையன் கிளத்துசொல் விகன்மானம்
மூட்ட வாகுல மூழ்கிய மனத்தனாய் முதுமறைச் சிரமன்றுள்
நாட்ட மூன்றுடை நாயக னடலை நானுமா டுதற்குள்ளம்
வேட்ட தேகொலா மிதுவுமெம் பிரானருள் விதியென வதுகற்பான்.

(இ - ள்) (அவ்வாறு சொல்ல) கேட்ட இராசசேகரபாண்டியன், மறுநாட்டில் வசிக்குங் கவிஞன் கூறியவார்த்தையானது பகைமையையும் மானத்தையும் மூள்விக்க, துன்பத்தில் முழுகிய சித்தத்தையுடையவனாகி, 'பழமையாகிய வேதத்தின் உச்சியாகவிளங்கும் வெள்ளியம்பலத்தில் திரிநேத்திரங்களையுடைய சோமசுந்தரப்பெருமான் திருநடனத்தை நானும் நடித்துக் கற்றற்கு மனம் விரும்பியதென்னே! இவ்வெண்ணமும் எமது பெருமானுடைய திருவருளின் கட்டளை' என்று, அப்பாதநூலைக் கற்கும் பாண்டியன்.

(வி - ம்) இயற்கையாகவே பாண்டியருக்குஞ் சோழருக்கும் பகைமை யுள்ளமையின் அச்சோழனுடைய வாயில் வித்துவான் அவனைத் தன்முன்னே புகழ்ந்துரைத்த வார்த்தை தனக்குத்துன்பம் விளைத்ததென்பது தோன்ற "மறுபுல விஞ்சையன் கிளத்து சொல் விகன்மான மூட்ட வாகுல மூழ்கிய மனத்தனாய்" என்றார். (சு)

வேறு

ஆடனூல் வரம்பு கண்டவ ராகி யவ்வழி யாடலும் பயின்ற
நாடக நடைதேர் புலவரைத் தருவி நண்ணிய வவர்க்கெலா மகிழ்ச்சி
வீடருஞ்சிறப்பா லறுவையும் பூணும் வெறுக்கையும் வெறுத்திடக் கொடுத்துப்
பாடல்வண் டயற்றுந் தாரினான் பரதப் பனுவலுங் கசடறப் பயில்வான்.

(இ - ள்) பண்பாடுதலையுடைய வண்டுகள் ஒலிக்கும் (வேப்பமலர்) மாலையணிந்த இராசசேகரபாண்டியன், பரதநூலை அளவுகண்டவர்களாகி அவ்வகையே நடித்தலையுங் கற்றுணர்ந்த நாடகநடையின் தேர்ச்சியையுடைய கவிஞரைத்தேடி, வந்த அவர்களுக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சி யொழியாத அருஞ்சிறப்புடன் ஆடையும் ஆபரணமும் பொன்னும் அவாவடங்கக் கொடுத்து, பாதநூலையுங் குற்றமறக் கற்பானாயினான்.

(வி - ம்) விஷயஞான மின்றி வாசாஞானம் பயன்தருதலில்லையாதலின், ஆடல் நூலைக்கற்றல் மாத்திரமே யமையாதென்பார் "ஆடல்நூல் வரம்பு கண்ட

வராகி யவ்வழி யாடலும் பயின்ற" என்றும் 'தன்மக ஞசான் மகனே மன் மகன் - பொருணனி கொடுப்போன் வழிபடுவோனே - உரைகோ ளாளற் குரைப்பது நூலே" என்றபடி அவர்கள் தனக்குக் காவாது கற்பிக்க வேண்டு வது கருதி "மகிழ்ச்சி வீடருஞ் சிறப்பால் அறுவையும் பூணும் வெறுக்கையும் வெறுத்திடக் கொடுத்து" என்றுங் கூறினர். (எ)

*பாவமோ டிராகந் தாளமிம் மூன்றும் பயின்றிடு முறையினுற் பரதம்
ஆவயி னங்க முபாங்கமே பிரத்தி யாங்கமே யலர்முக ராகம்
ஓவறு சீர்சால் கரப்பிர சார முவமையில் சிரக்கா கருமந்
தாவறு கரகேத் திரங்கா காணந் தானக மேசுத்த சாரி.

(இ - ள்) பாவகத்துடனே இராகமுந் தாளமுமாகிய இந்த மூன்றனையும் முறைப்படி யுரைப்பது பரதநூல். அந்நூலினிடத்து அங்கமும், உபாங்கமும், பிரத்தியாங்கமும், தன்மைமிக்க முகராகமும், கெடுதலற்ற சிறப்புமிக்க கரப்பிரசாரமும், ஒப்பில்லாத சிரக்காகருமமும், ஒழிதலில்லாத கரகேத்திரமும், காகரணமும், தானகமும், சுத்தசாரியும்.

இது முதல் எழு பாடல்கள் ஒருதொடர்.

(வி - ம்) "பாவமோ டிராகந் தாளமிம் மூன்றும் பயின்றிடு முறையினுற் பரதம்"—இது பாவ ராக தாளங்களை யுணர்த்தலின் அவற்றின் முதலெழுத்துக்களின் இலச்சினையாற் போந்த காரணப்பெயராம். அவற்றுள் பாவம் - உள்ளக் கருத்தைப் பிறருக்குணர்த்தல். இராகம் - ஓசையின் வேறுபாடு. தாளம் - மேற்கூறிய பாவராகங்கட்கு ஒத்திருக்கும்படி யிசைக்குமோசை.

பாதமென்னும் நூற்பெயரின் உட்கிடையை,

"பகாமே பிரமன் மாயன் பண்பெனப ரகாந் தன்னைத்
தகாமே யீசன் மவ்வே சத்தியின் கூற தாகும்
அகாமே பிரமஞ் செய்த லளித்தல்பின் னழித்த லென்றே
சிகாமார் மலய வெற்பின் செந்தமிழ் முனிவன் சொன்னுன்"

எனவரும் பாதநூற் செய்யுளா னுணர்க.

பாவம்

பதாகைக்கை - திரிபதாகைக்கை - பிறைக்கை - சர்ப்பசிரக்கை - சாளையக்கை - மான்றலைக்கை - பற்மகோசக்கை - சிலீமுகக்கை - தேசிமுட்டிக்கை - சிகரக்கை - சூசிகக்கை - கபித்தக்கை - கடகக்கை - சந்தாங்கிசக்கை - அன்னவாய்க்கை - முகிழ்க்கை - திரிலிங்கக்கை - மிருகசிரக்கை - சிங்கநகக்கை - கூர்மக்கை - பூரணக்கை - மென்னிலைக்கை - முன்னதக்கை - அஞ்சலிக்கை - புஷ்பாஞ்சலிக்கை - தாடனக்கை - பதாகைக்கை - சங்கற்பக்கை - டோளக்கை - உற்சங்கக்கை - உபசாரக்கை - அபயவரதக்கை - மகாக்கை - கருடக்கை - பாரதிக்கை - கலகக்கை - சுபசோபனக்கை - பற்மமுகிழ்க்கை - மல்லயுத்தக்கை - பதாகைசோத்திகக்கை -

---

*இது முதல் எழு செய்யுள்களால் நடனலக்ஷணங் கூறுகின்றார். இவற்றை நன்குவிளக்கத்தக்க கருவிநூல் போதிய அளவு கிடைக்கவில்லை. நந்திகேஸ்வர பாதம் - நந்திகேஸ்வர அபிநயம் - சொக்கர் பாத முதலிய சில நூல்களே இருக்கின்றன.

கத்திரிசோத்திகக்கை என *நாற்பத்தோருவகைக் கரலக்ஷணமும், சமசிரம் - கம்பிதசிரம் - ஆகம்பிதசிரம் - துதசிரம் - விதுதசிரம் - உக்கிதசிரம் - நிகுஞ்சித சிரம் - அதோமுகசிரம் - கந்தானனசிரம் - அனுக்குசிரம் எனப் **பத்துவகைச் சிரலக்ஷணமும்**, சமபதம் - மண்டிலபதம் - குஞ்சிதபதம் - அஞ்சிதபதம்-வடிப்புப்பதம் - தாடிதபதம் - நாகபந்தபதம் - சாடகதிப்பதம் - நிருத்தமூர்த்தபதம் - கருடநிலைப்பதம் எனப் **பத்துவகைப் பதலக்ஷணமும்**, காந்தைக்கண் - பயாநகக்கண் - கருணைக்கண் - மூடாம்பரக்கண் - அற்புதக்கண் - வீரக்கண் - நகைக்கண் என **எழுவகை நேத்திரலக்ஷணமும்**, பெருநகைரசம் - சோகரசம் - கருணைரசம் - வீரரசம் - அச்சரசம் - சாந்திரசம்-அற்புதரசம் - ரௌத்திரரசம்-சிங்காரரசம் என **நவவகை ரசலக்ஷணமும்**, பற்மகோசக்கையாலாகிய இனிப்பும், பிறைக்கையாலாகிய துவர்ப்பும், சாளையக்கையாலாகிய காரமும், முஷ்டிக்கையாலாகிய கைப்பும், பதாகைக் கையாலாகிய புளிப்பும், அன்னவாய்க்கையாலாகிய உவர்ப்பும் என **அறுவகைச் சுவைலக்ஷணமும்** உணர்த்துவதாம். இதனை,

பரதம் (சூ) "பாவ வியலிற் பகர்வித முரைக்கின்
ஒவறு கரவகை யொன்றுமுன் றுற்பான்
மூர்த்தினி பதமீ ரைந்தென மொழிப
நேத்திர மெழுவகை யாமென நிகழ்த்துவர்
நவரச பேத நாட்டுமெரீன் பானே
சுவைவகை யாறெனச் சொற்றனர் புலவர்" என்பதனுனறிக.

இனி மேற்கூறியவற்றுள் சிரவகை :—சமம் - உத்வாஹிதம் - அதோமுகம்- ஆலோளிதம் - துதம் - கம்பிதம் - பராவ்ருத்தம் - உத்க்ஷிப்தம் - பரிவாஹிதம் - என ஒன்பது வகையென்றும், நேத்திரவகை—சமம் - ஆலோகிதம் - ஸாசீ - ப்ரலோகிதம் - நிமீலிதம் - உல்லோகிதம் - அநுவ்ருத்தம் - அவலோகிதம் - என எண்வகையெனவும் கூறுதல் மரபு. இதனை **நந்திகேசுவரப்ரோக்தம்**,

ஶ்லோ॥ ஸமமுத்வாஹிதஞ்சைவ ஹ்யதோமுகமாலோலிதந்துதம்
கம்பிதஞ்ச பராவ்ருத்த முத்க்ஷிப்தம் பரிவாஹிதம்
நவதா கதிதம் ஶீர்ஷம் நாட்யஶாஸ்த்ர விசக்ஷணை:॥

எனவும்,

ஶ்லோ॥ ஸமமாலோகிதம் ஸாசீ ப்ரலோகித நிமீலிதே
உல்லோகிதா நுவ்ருத்தே ச ததா சைவாவலோகிதம்
இத்யஷ்டௌ த்ருஷ்டிபேதாஸ்ஸ்யு: கீர்த்திதா பரதாதிபி:॥

எனவும் வருவனவற்றுனறிக.

---

*கரவகை நாற்பத்தொன்றில் பதாகை முதல் முன்னதம் இறுதியாகிய இருபத்து மூன்றும் ஒற்றைக்கை எனவும், அஞ்சலிமுதல் கத்திரிசோத்திகம் இறுதியாகிய பதினெட்டும் இரட்டைக்கை எனவு முணர்க.

இராகம்

பைரவி - தேவகிரியை - மேகவிரஞ்சி - குறிஞ்சி - பூபாளம் - வேளாவளி - மலகரி - பௌளி - சீராகம் - இந்தோளம் - பல்லதி - சாவேரி - படமஞ்சரி - தேசி - இலலிதை - தோடி - வசந்தம் - இராமக்கிரியை - வராளி - கைசிகம்-மாளவி - நாராயணி - குண்டக்கிரியை - கூர்ச்சரி - பங்காளம் - தன்னியாசி - காம்போதி - கௌளி - நாட்டை - தேசாட்சரி - காந்தாரி - சாரங்கம் என **முப்பத்திரண்டு.** இவற்றில் பைரவி - புருடராகம்; இதின் மனைவிகள் தேவகிரியை - மேகவிரஞ்சி - குறிஞ்சி; இதின் அதிதேவதை ஈசன். பூபாளம் - புருடராகம்; இதின் மனைவிகள் வேளாவளி - மலகரி - பௌளி ; இதின் அதிதேவதை திருமால். சீராகம் - புருடராகம் ; இதின் மனைவிகள் இந்தோளம் - பல்லதி - சாவேரி ; இதின் அதிதேவதை சரசுவதி. படமஞ்சரி - புருடராகம் ; இதின் மனைவிகள் தேசி - இலலிதை - தோடி; இதின் அதிதேவதை இலக்குமி. வசந்தம் - புருடராகம் ; இதின் மனைவிகள் இராமக்கிரியை - வராளி-கைசிகம் ; இதின் அதிதேவதை சூரியன். மாளவி - புருடராகம் ; இதின் மனைவிகள் நாராயணி-குண்டக்கிரியை - கூர்ச்சரி ; இதின் அதிதேவதை நாரதர். பங்காளம் - புருடராகம் ; இதின் மனைவிகள் தன்னியாசி - காம்போதி - கௌளி ; இதின் அதிதேவதை விநாயகர். நாட்டை - புருடராகம் ; இதின் மனைவிகள் தேசாட்சரி - காந்தாரி - சாரங்கம் ; இதின் அதிதேவதை தும்புரு. இவையேயன்றிப் பலவகைப்பட வழங்குவனவுமுண்டு.

இனி இவ்விராகம் இடம் செய்யுள் குணம் காலம் என்னுந் தகுதிபற்றி நான்குவகைப்படும். இவற்றுள் **இடம்பற்றியராகம்** ஐந்திணை இராகம்.

செய்யுள் பற்றியராகத்துள் வெண்பா - சங்கராபரணம்; அகவல் - தோடி ; கலி - பர்துவராளி; கலித்துறை - பைரவி; தாழிசை - தோடி ; விருத்தம் - கல்யாணி, காம்போதி, மத்தியமாவதி முதலியன; உலா - சௌராட்டிரம், தோடையம் - நாட்டை; மங்களம் - மங்களகௌசிகம்; தேவாரம் - பூபாளம்; பிள்ளைக்கவி - கேதாரகௌளம் ; பரணி - கண்டாரவம்.

குணம்பற்றியராகத்துள் இரக்கம் - ஆகரி, கண்டாரம், நீலாம்புரி, பியாகடை, புன்னாகவராளி. துக்கம் - இரக்கத்துக்குரியனவன்றி வராளி முதலியன. மகிழ்ச்சி - காம்போதி, சாவேரி, தன்னியாசி. யுத்தம் - நாட்டை.

காலம்பற்றியராகத்துள் வசந்தம் - காம்போதி, அசாவேரி, தன்னியாசி. மாலைக்காலம் - கலியாணி, காபி, கன்னடம், காம்போதி. யாமம்-ஆகரி. விடியற்காலம்-இந்தோளம், இராமகலி, தேசாட்சரி, நாட்டை, பூபாளம். உச்சி - சாரங்கம், தேசாட்சரி (அன்றியும்) ஆகரி, இந்தோளம், இராமகலி, சாரங்கம், பூபாள நீக்கி நின்ற மற்றவை எக்காலத்தும் பொதுமைய.

தாளம்

சச்சற்புடம் - சாசபுடம் - சட்பிதாபுத்திரிகம் - சம்பத்துவேட்டம் - உற்கடிதம் என **ஐவகைப்படும்.** இவற்றுள் சச்சற்புடமாவது குரு - உ, இலகு - க, புதலும் க ஓ ஓ | ஓ௲ மாத்திரை - அ. இஃதீசனுடைய சத்தியோசாத

முகத்திற் பிறந்தது; சாசற்புடமாவது குரு - க, இலகு - உ, குரு - க. ஃ | | ஃ ஆ மாத்திரை - ௬ - இஃது நீசனுடைய வாமமுகத்திற் பிறந்தது; சட்பிதா புத்திரிகமாவது புலுதம் - க, இலகு - க, குரு - உ, இலகு - க, புலுதம் - க. தி | ஃ ஃ | தி ஆ மாத்திரை கஉ. இஃதீச னகோரமுகத்திற் பிறந்தது; சம்பத்துவேட்டமாவது புலுதம் - க, குரு - ௩, புலுதம் - க. தி, ஃ ஃ ஃ, தி ஆ மாத்திரை - கஉ. இஃதீசனுடைய தற் புருடமுகத்திற் பிறந்தது; உற்கடிதமாவது குரு - ௩. ஃ ஃ ஃ ஆ மாத்திரை- ௬. இஃதீசனது ஈசானமுகத்திற் பிறந்தது.

இத்தாளங்களின் பிறப்பிடங்களை,

"தத்தத்தீந் தொந்தமெனத் தாண்டவஞ்செய் கின்றசபை
அத்தர்முக மைந்தனிட மாமுறையே - உற்கடிதம்
சம்பத்து வேட்டமுடன் சட்பிதா புத்திரிகம்
சச்சபுடஞ் சாசபுட மாம்" எனமாறிக் கூறுவதுங்கொள்கை.

இப்பஞ்சதாளங்களேயன்றி, துருவம்-மட்டியம்-உருபகம்-சம்பை-திரிபுடை-அடதாளம்-ஏகதாளம் என **ஏழுவகையாகவும்**, அரிதாளம்-அருமதாளம் - சமதாளம் - சயதாளம் - சித்திரதாளம் - துருவதாளம் - நிவர்த்ததாளம்-படிமதாளம்-விடதாளம் - என **நவசந்திதாளம்** ஒன்பது வகையாகவும், இன்னும்பல பேதப் படவும் வழங்கும். இனி **தாளப்பிரமாணம்** காலம் - மார்க்கம் - கிரியை - அங்கம் - கிரகம் - சாதி - கலை - இலயை - யதி - பிரத்தாரம் எனப்பத்துவகை. **காலப்பிரமாணம்** :—தாமரைமலரிதழ்நூறடுக்கி அதிலோ ரிதழில் ஊசி செலுத்துங்காலம் கணம். கணம் எட்டுக்கொண்டது இலவம். இலவம் எட்டுக் கொண்டது காட்டை. காட்டை எட்டுக்கொண்டது நிமிஷம். நிமிஷ மெட்டுக் கொண்டது துடி. துடி இரண்டுகொண்டது துரிதம். துரிதம் இரண்டுகொண் டது இலகு. இலகு இரண்டுகொண்டது குரு. இலகு மூன்றுகொண்டது-புலுதம். குரு இரண்டுகொண்டது காகபதம். **மார்க்கம்** :—தக்கணம்எட்டுமாத்திரை ஒரு கலையாகக்கொண்டது. வார்த்திகம் நான்குமாத்திரை. சித்திரம் இரண்டு மாத்திரை. சித்திரதரம் ஒருமாத்திரை. அர்த்தசித்திரம் அரைமாத்திரை. அதி சித்திரம் கான்மாத்திரை என ஆறுவகைப்படும். **கிரியை** :—மார்க்ககம்; தேசிகம் என இருவகைப்படும். **அங்கம்**: ◡ ○ | ஃ தி + இவை முறையே பிறை-மதி - கணை - வில் - பாம்பு - புள்ளடி. இவற்றின் பெயர் அநுதுரிதம்-துரிதம் - இலகு- குரு - புலுதம் - காகபதம் என அங்கம் அறுவகைப்படும். இதனை,

"பிறைமதிகோல் விற்பாம்பு பேசுபுட்கா லங்கம்
அறைபு மநுதுரிதந் துரிதம் - முறையிலகு
வாகுங் குருபலுத மாங்காண்டக் காலென்பர்
பாகுமொழி யாயிவற்றின் பண்பு" என்பதனுனறிக.

கிரகம்:—குரல் முன்னுந் தாளம் பின்னும் வருவது அதீதம். தாளமுன் னுங் குரல்பின்னும் வருவது அநாகதம். குரலுந் தாளமும் ஒத்துவருவது சமம். குரலுந் தாளமு முன்னும் பின்னுங் கலந்து வருவது விடமம் என நான்கு

வகைப்படும். **சாதி:**—சதுரசிரம் - திரிசிரம் - மிசிரம் - கண்டம் - சங்கீரணம் என்னப்படும்.

கலை :—அக்கரகாலமாயும் கிரிமையயோடும் வருவது ஏககலை. இதனை இரட்டித்துக் கிரியையோடுவருவது துவிகலை. இதனை இரட்டித்துக் கிரியையோடு வருவது சதுர்க்கலை என்பர்; இது மூன்றுவகைப்படும். **இலயை:**—அக்கர காலமாய்க் கிரியையோடு வருவது விளம்பம். இதை இரட்டித்துக் கிரியையோடு வருவது மத்திமம். இதை இரட்டித்துக் கிரியையோடு வருவது துரிதம் என மூன்றுவகைப்படும். **யதி:**—நெட்டங்கமாயினுங் குற்றங்கமாயினும் ஒரே வகையாய் வருவது சமயதி. ⌣⌣, ||, எல்லா அங்கமுங் கிரமமின்றிக் கலந்து வருவது விடமயதி. 8 ⌣ o. முதலிலுங் கடையிலும் குற்றங்கமும் இடையில் நெட்டங்கமும் வருவது மிருதங்கயதி. ⌣ o 8 o ⌣. முதலிலுங் கடையிலும் நெட்டங்கமும் இடையிற் குற்றங்கமும் வருவது வேதமத்தியயதி. | ⌣ |. முதலில் நெட்டங்கமும் இறுதியில் குற்றங்கமுமாய் நேர்ந்துவருவது கோபுச்சயதி. 88 | o⌣. முதலிலே குற்றங்கமும் இறுதியில் நெட்டங்கமுமாய் வருவது சுரோதோவகயதி ⌣ o | 8 8. என ஆறுவகைப்படும். மற்றையவற்றை விரிநூல்களிற் காண்க.

அங்கம் உபாங்கம் பிரத்தியாங்கம் என்பனவற்றை,

ஶ்லோ|| அங்கானி து ஶிரோஹஸ்தௌ வக்ஷ:பார்ஶ்வௌ கடீதடௌ
பாதாவிதி ஷடுக்தானி க்ரீவாமப்யபரே ஜகு: ||

என்றது அங்கநாட்டியத்திலே சிரம்-கரங்கள் - பக்ஷம் - பக்கம் - கடிதடம்-பாதம் இவ்வாறும் அங்கமெனப்படும். [கண்டத்தையும் உடன்கொள்வதுமுண்டு.]

ஶ்லோ|| ப்ரத்யங்கானி த்வத ஸ்கந்தௌ பாஹூ ப்ருஷ்டம் ததோதரம் ||
ஊரூ ஜங்கே ஷடித்யாஹுரபரே மணிபந்தகௌ |
ஜானுநீ கூர்பரமிதி த்ரயமப்யதிகம் ஜகு: |

என்றது பிரத்தியங்க நாட்டியத்திலே தோள்கள் புஜங்கள் புஷ்டம் வயிறு தொடை கணைக்கால் முதலிய இவ்வாறும் பிரத்தியங்கங்கள். [சிலர் மணிக்கட்டுகள் முழங்கால்கள் முழங்கைகள் சஹிதமாகப் பிரத்தியங்கமென்பர்.]

ஶ்லோ|| த்ருஷ்டிப்ரூபுடதாராஶ்ச கபோலௌ நாஸிகாஹநூ ||
அதரோ தஶனா ஜிஹ்வா சுபுகம் வதனம் ததா ||
உபாங்கானி த்வாதஶைதே ஶிரஸ்யங்காந்தரே ததா |
பார்ஷ்ணிகுல்பௌ ததாங்குல்ய: கரயோ: பதயோஸ்தலே |
ஏதானி பூர்வஶாஸ்த்ரானுஸாரேணோக்தானி வைமயா ||
அங்கானாம் வர்தனாதேவ ப்ரத்யங்கோபாங்கயோரபி |

என்றது,

உபாங்கநாட்டியத்திலே பார்வை - கண்ணிமை - கருவிழி - கவுள் - நாசி - கன்னம் - உதடு - பல் - நா - மோவாய் - முகம் - சிரசு - இப்பன்னிரண்டும் உபாங்கங்கள். [சிலர் - பக்கம் - பரடு - கைவிரல் - கால்விரல்-கைத்தலம்-காற்றலங்களும் உபாங்கமென முற்காலத்தவர் கூறுவர்.] அங்கங்கள் சலித்தலினாலேயே பிரத்தியங்க உபாங்கங்களுஞ் சலிக்கும்.

எனவரும் நந்திகேஸ்வரப்ரோக்த பரதசாஸ்திரங்களானறிக. (அ)

விண்டிடாத் தேசி சாரியே நியாயம் விருத்தியே பிரவிசா ரம்பூ
மண்டல முடனா காசமண் டலமே மாசில்சுத் தக்கர ணஞ்சீர்
கண்டவுற் புலித கரணமே யங்க காரமே யிரேசித மென்னக்
கொண்டநா லைந்து பேதமுங் கற்றுக் கோதறப் பயின்றபி னவற்றுள்.

(இ - ள்) நீங்காத தேசிசாரியும் நியாயமும் விருத்தியும் பிரவிசாரமும் பூமண்டலத்துடன் ஆகாசமண்டலமும் குற்றமில்லாத சுத்தக்கரணமும் சிறப்பமைந்த உற்ப்லித கரணமும் அங்ககாரமும் இரேசிதமுமென்று சொல்லப்படும் இருபது பேதங்களாகிய (பொது) இலக்கணங்களையுங் கற்று, குற்றமறப் பழகிய பின்னர், அவற்றுள். (கூ)

வருத்தமின் மனோபா வாதியா மெட்டு வகைநிருத் தங்களிற் சாரி
நிருத்தமா கியதாண் டவமக மார்க்க நிகழ்த்திடுந் தேசியே வடுகே
அருத்தமா கியசிங் களமென மூன்று மதுநிலை யாறுமூ விரண்டு
திருத்தமாம் பதமுந் திகழிரே காதி செப்பிய அங்கமீ ரெட்டும்.

(இ - ள்) வருத்தமில்லாத மனோபாவம் முதலாகிய எண்வகை நடனங்களில், சாரி நடனமாகிய தாண்டவம் அகமார்க்கமாம். சொல்கின்ற தேசிகக் கூத்தென்றும் வடுகுக் கூத்தென்றும் பொருளமைந்ததாகிய சிங்களக் கூத்தென்றும் மூவகையாம். அதன் பேதங்கள் பன்னிரண்டு வகையாம். திருத்தமாகிய பதங்களும் விளங்குகின்ற இரேகைமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட பதினாறு அங்கங்களும்.

(வி - ம்) ஆறுமூவிரண்டும் என்றதை ஆறும் மூவிரண்டும் எனச் சொல்வகை செய்க.

தாண்டவம் நிருத்தம் என்னுமிரண்டும் அகக்கூத்து. இந்த அகக்கூத்து அல்லியம், கடையம், பேடு, மரக்கால், குடை, குடம், துடி, மல்லாடல், பாவை, பாண்டரங்கம், கொடுகொட்டி எனப் பதினொருவகைப்படுமென்பர். அவற்றுள் அல்லியம் - கிருஷ்ணமூர்த்தி தன்மேற் கஞ்சனனுப்பிய யானையின் கொம்பை முறித்தபோது ஆடிய ஆட்டம். கடையம் - இந்திராணி வாணசுரனது வடக்கு வாயிலில் ஆடியது. பேடு - காமன் தன்மகனை வாணன் சிறையிட்டபொழுது அவனை மீட்கப் பெண்கோலங்கொண் டாடியது. மரக்கால் - அசுரர்கள் போர் செய்யமுடியாமல் பாம்பு தேள் முதலிய வஞ்சவடிவேற்று வருகையில், துர்க்கையுணர்ந்து மரக்கால் கொண்டாடியது. குடை - முருகக்கடவுள் தன்னுடன் போர்செய்ய ஆற்றாத அசுரர் புறங்காட்டியோடக் குடையைச் சாய்த்து ஆடியது. குடம் - வாணன் அநிருத்தனைச் சிறையிட்டபொழுது திருமால் குடத்

தின்மேல்நின் றாடியது. துடி - சூரன் வேற்றுருவாகிச் சமுத்திரத்து நின்ற பொழுது அதனைக் கடத்தற்குத் துடிகொட்டியாடியது. மல்லாடல் - திருமால் வாணாசுரனை வெல்ல மல்லனாய்ச் சென்று ஆடியது. பாவை இலக்குமி அசுரர் போரொழிந்து மோகிக்க மோகினிவடிவாயாடியது. பாண்டரங்கம் - திரிபுரதகனத்தில் இரதசாரதியாயிருந்த பிரமன் கலைமகளது பிரிவாற்றாது வருந்தக் கண்ட இறைவன் அதனை நீக்க ஆடியது. கொடுகொட்டி-திரிபுரதகனஞ் செய்த மயானத்தில் உமையவள் தாளம் பணிக்க இறைவன் கைகொட்டி யாடியது என்பர்.

அல்லியம் ஆறங்கமும், கடையம் ஆறங்கமும், பேடு நான்கங்கமும், மரக்கால் நான்கங்கமும், குடை நான்கங்கமும், குடம் ஐந்தங்கமும், துடி ஐந்தங்கமும், மல்லாடல் ஐந்தங்கமும்,பாவை இரண்டங்கமும்,பாண்டரங்கம் ஆறங்கமும், கொடுகொட்டி நான்கங்கமு முடையன என்பர்.

புறக்கூத்து புறமார்க்க மெனப்படும். அது பெருநடை பிரமரி முதலாகப் பலதிறத்தது. சாந்திக்கூத்து விநோதக்கூத்து என்னும் இருவகைக் கூத்தில் சாந்திக்கூத்தில் தேசி,வடுகு,சிங்களமென்னும் மூன்றுகூத்துக்களும் அடங்கும். சாந்திக் கூத்து சொக்கம், மெய், அபிநயம், நாடகம் என நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள் சொக்கம் என்பது சுத்தநிருத்தம். அது நூற்றெட்டுக் கரணமுடையது. தேசி, வடுகு, சிங்களம் இம்மூன்று மெய்த்தொழிற் கூத்துகள். காசிர முதலியன அங்கங்களாதலின் மெய்த்தொழிற் கூத்து. இவற்றின் இலக்கணங்கள் முன் கூறினும். (௧௦)

நால்வகைத் தாகுங் கரணமு மேலோர் நாட்டிய இருவகைக் கரமுங்
கால்வகை புரிகை முதற்பதி னாறுங் கவான்மனை யாதியா மிரண்டும்
பாலது மடிப்பு வகையெழு நான்கும் பழிப்பறு சுத்தசா ரியெனும்
ஏலுறு பூசா ரிகள்பதி னாறு மித்துணைக் ககனசா ரிகளும்.

(இ - ள்) நான்குவகைப்பட்ட கரணமும், மேலோர் நிலைநிறுத்திய இருவகைப்பட்ட கரங்களும், கால்வகையும் செய்யப்பட்ட கைமுதலிய பதினாறு வகைகளும், கவான் மனைமுதலாகிய இரண்டும், பகுப்பினையுடைய இருபத்தெட்டு மடிப்புவகைகளும், பழிப்பற்ற சுத்தசாரியென்னும் மேன்மைமிக்க பூசாரிகள் பதினாறுவகைகளும், இவ்வளவினவாகிய ககனசாரிகளும்.

(வி - ம்) இரண்டுகரம் - எழிற்கை தொழிற்கை யென்பன. (௧௧)

ஏற்றதிக் கிராந்த மாதியா முப்பத் திருவகைத் தேசிசா ரிகளுங்
காற்றினுங் கடுந்தேர்ச் சக்கர முதலாங் ககனசா ரிகைகளே யைந்துஞ்
சாற்றுவித் துவற்பி ராந்தமா தியவாஞ் சாரிபத் தொன்பது மாகப்
போற்றிவை யனைத்து முட்படப் புட்ப புடத்திலக் கணமுதற் பொருள்கள்.

(இ - ள்) பொருந்திய திக்கிராந்த முதலிய முப்பத்திரண்டு வகைப்பட்ட தேசிசாரிகளும்,காற்றைக்காட்டிலும் மிகுதியாகிய வேகத்தையுடைய தேர்ச்சக்கரம் முதலிய ககனசாரிகள் முப்பத்தைந்தும்,சொல்லாநின்ற வித்துவற்பிராந்த

முதலாகிய சாரிபத்தொன்பதுமாக முற்கூறிய இப்பன்னிரண்டும் உட்படப் புட்படுத்தி னிலக்கணங்களாகிய முதன்மையாயுள்ள பொருள்களாம். (கஉ)

ஆசவாத் தியமுன் பொருண்முதற் களாச மாதியர்ம் பாடபே தங்கள்
பேசிய பதிஞ் றெுன்பதும் படக பேதமொன் றெுழிந்தநா லைந்தும்
மாசறு மளக மாதியாம் பாட வகைகள்நா லேழுமற் றவற்றிற்
பூசல்வார்த் திகந்தொட் டைவகைச் சச்ச புடாதியாந்தாளமாத்திரையும்.

(இ - ள்) ஆசவாத்தியமும் முன்பொருளும் முதலிய களாசம் முதலாகிய பாடபேதங்களென (பாதநூலிற்) சொல்லப்பட்ட இருபத்தைந்தும், படக பேதங்கள் பத்தொன்பதும், குற்றமற்ற அளகம் முதலாகிய பாடவகைகள் இருபத்தெட்டும், அவற்றுள் பூசல் வார்த்திகந்தொட்டுச் சச்சபுடம் முதலாகிய தாளமாத்திரைகளும். (கங)

கிளந்தமாத் திரையின் கதிகளுஞ் சொல்லுங் கீதமும் பாடமு மெழுத்துங்
வளந்தரு மணிபந் தாதிகீ தத்தின் வகுத்தகட் டளையெழு நான்கும்
அளந்திடு சரளை யாதிகட் டளையே யைந்துநன் கமைந்தபா வாதி
விளம்பிய மூன்று கலப்புமீ றுக விளைத்திடுங் கூத்தக மார்க்கம்.

(இ - ள்) சொல்லப்பட்ட மாத்திரையின் கதிகளும், சொற்களும், கீதங்களும், பாடங்களும், எழுத்துகளும், வளப்பமிக்க மணிபந்தம் முதலாகிய கீதத்தின்பாற் பிரித்த கட்டளைகள் இருபத்தெட்டும், அறுதிசெய்யப்பட்ட சரளைகள் முதலிய கட்டளைகள் முப்பத்தைந்தும், நன்றாக அமைவுபெற்ற பாவம் முதலாகக்கூறிய மூன்றுவகைச் சம்பந்தமு மீறுகச்செய்யுங் கூத்து அகமார்க்க மெனப்படும்.

(வி - ம்) மாத்திரை முதலியவும் கட்டளைகளும் இன்னுஞ் சிலவும் முதலிற் சந்தித்த (அ-வது இலக்கச்) செய்யுளிற் கூறியவற்றையே கருவியாகக் கொண்டு பிறவற்றையும் வருமிடத்துணர்க. (கச)

வேறு

உரைத்தவிக் கூத்துக் கற்கும் போதுதன் னுடம்பிற் சால
வருத்தநோ யெய்தி யிந்த வருத்தநான் மறையுந் தேறு
அருத்தமா யறிவாய் வெள்ளி யம்பலத் தாடி நின்ற
நிருத்தனர் தமக்கு முண்டே யென்பது நினைவிற் கொண்டான்.

(இ - ள்) (இவ்விடத்திற்) சொல்லிய இந்நடனத்தை அப்பியசிக்குங் காலையில், தன்னுடையதேகத்தில் மிகுதியும் வருத்தங்கூர்ந்து, இந்நடனவருத்தம் நான்கு வேதங்களுந் தெளிதற்கரிய பொருளாகி ஞானமயமாகி வெள்ளியம்பலத்தில் நிருத்தஞ் செய்து நின்றருளிய திருக்கூத்தையுடைய சோமசுந்தரப் பெருமானுக்கும் உளதேயென்பதை மனத்திற் கொண்டவனாயினன் (பாண்டியன்.)

(வி - ம்) இறைவன் விந்துசத்தியின் காரியமாகிய சொற்பிரபஞ்சத்தாலளத்தற் கரியவனாயினும் "அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கி" என்ற மணி

வாசகர் திருவாக்கின்படி, தன்னைத் தன்னருளா லுணர்ந்தோர் உணர்வாய் நிற்றலின் "நான் மறையுந் தேறு அருத்தமாய் அறிவாய்" என்றார். (கரு)

கரியதா மரைக்கண் ணானுங் கமலநான் முகனுங் காண்டற்
கரியதா ளொன்றே நோவ வாற்றநா ணிற்ப தந்தோ
உரியதா மிதனைக் கற்று வருத்தமுற் றோர்ந்து மீது
தெரியநா னிருப்ப தேயோ அறனெனச் சிந்தை நோவான்.

(இ - ள்) கருநிறம் பொருந்திய தாமரைமலர்போலும் திருவிழிகளை யுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியும், தாமரைப் பூவில் வசிக்கும் பிரமதேவனும் காண்பதற் கரிய திருவடியொன்றே வருந்தும்படி அநேககாலமாக ஆடிநிற்கின்றது. ஐயோ! (அதனையுணர்வதற்கு) உரிய இப்பாதநூலை வருத்தமுற்று ஆராய்ந் துணர்ந்தும், இது தெரிந்து நான் வாளாவிருப்பது தருமமோவென்று மனம் வருந்தத் தொடங்கினான்.

(வி - ம்) தெரிய என்றது தெரிந்து என்னும் வினையெச்சத்திரிபு. (கசு)

வடுப்படு பிறவிப் பௌவ வரம்புகாண் கின்ற நாள்வந்
தடுப்பவர் யாவ ரேனு மவர்க்கெலாம் போகம் வீடு
கொடுப்பவர் செய்யு மிந்தக் கூத்தையெப் படிநாஞ் சென்று
தடுப்பது தகாதன் றேனும் வருந்துமே சரண மென்னா.

(இ - ள்) குற்றமிக்க பிறவிச்சமுத்திரத்தின் எல்லையைக் காணுங்காலம் வரப்பெற்றவர் எவரானாலும் அவர்கள் யாவர்க்கும் இன்பத்தையும் மோக்ஷத் தையும் அனுக்கிரகிக்கும் சிவபெருமான் செய்தருளும் இந்தத் திருக்கூத்தை எவ்வாறு நாம் தடைசெய்வது (கூடும்)? (தடுக்கத்) தகாது. அல்லவென்றாலும் (எம்பெருமானது) திருவடிவருந்துமே யென்று நினைத்து.

இது முதல் மூன்று பாடல்கள் குளகம். (கஎ)

இதற்கிது துணிவென் றுன்னி யெழுந்துபோய்ச் சிவனி ராவிற்
கதக்களிற் றெருத்த லேந்துங் கதிர்மணிக் குடுமிக் கோயில்
மதக்கரி யுரியி னாற்கு வரம்பறச் சிறந்த பூசை
விதப்பட யாம நான்கும் விதிவழி யியற்றல் செய்யா.

(இ - ள்) இதற்கிதுதான் துணிபென்று கருதி எழுந்துபோய், சிவராத் திரியிலே கோபத்தையுடைய அஷ்டகஜங்கள்தாங்கும் ஒளிபொருந்திய இரத் தினமிழைத்த சிகரத்தையுடைய திருக்கோயிலில் எழுந்தருளிய, மதஞ்சொரி யும் யானைத்தோலைப் போர்வையாகக்கொண்ட சோமசுந்தரப் பெருமானுக்கு அளவற்ற சிறந்த பூசையை முறைப்பட நான்கு சாமங்களிலும் (ஆகம) விதிப் படிசெய்து (கஅ)

விண்டக மலர்த்தா ளேத்தி வெள்ளியம் பலத்து ளன்பர்
தொண்டக மலர நின்ற சோதிமெய்ஞ் ஞானக் கூத்தைக்
கண்டக மகிழ்ந்து தாழ்ந்து கட்புனல் சோரச் செங்கை
முண்டக முடிமே லேற்றி முகிழ்த்துநின் றிதனை வேண்டும்.

(இ - ள்) தனது இதயத்தில் விகசித்த தாமரைமலரையொத்த திருவடியைப்பணிந்து, வெள்ளியம்பலத்திலே அடியார்களுடைய தொண்டுபூண்ட இதயத்தின்கண் விளங்க எழுந்தருளிநின்ற பேரொளியாகிய சோமசுந்தரப்பெருமானுடைய உண்மை ஞானமாகிய திருக்கூத்தினைத் தரிசித்து, மனங்களித்துப் பணிந்து, கண்களிலிருந்து, ஆனந்தபாட்பஞ் சிந்த, சிவந்த கைத்தாமரைகளைத் தனது தலையின்மேலேற்றிக் கூப்பித்(திருமுன்) நின்று இதனை வேண்டுகின்ருன் (இராசசேகரபாண்டியன்.) (கக)

நின்றதா ளெடுத்து வீசி யெடுத்ததாள் நிலமீ தூன்றி
இன்றுநாங் காண மாறி யாடியென் வருத்த மெல்லாம்
பொன்றுமா செய்தி யன்றேற் பொன்றுவ லென்று அன்பின்
குன்றனுன் சுரிகை வாண்மேற் குப்புற வீழ்வே னென்று.

(இ - ள்) (தேவரீர்) ஊன்றிய திருவடியையெடுத்து வீசியருளி, தூக்கியருளிய திருவடியைத் தரைமீதூன்றியருளி, இன்று அடியேன்தரிசிக்கும்படி, கான்மாறி நடித்தருளி அடியேனுடைய வருத்தமுழுவதும் நீங்கும்வண்ணஞ் செய்தருள்வீர். (அவ்வாறு) செய்தருளாவிடின் மடிவேனென்று அன்பின்மலைபோன்ற இராசசேகரபாண்டியன் உடைவாள்மேற் குப்புறவீழ்ந்து இறப்பேனென்று கூறி.

இதுமுதல் இரண்டுபாடல்கள் குளகம். (உ0)

நாட்டினுன் குறித்துப் பாய நண்ணுமுன் னிடத்தா ளூன்றி
நீட்டினுன் வலத்தாள் வீசி நிருமலன் மாறி யாடிக்
காட்டினுன் கன்னி நாடன் கவலையும் பாச மூன்றும்
வீட்டினுன்பரமா னந்த வேலையுள் வீட்டி னுனே.

(இ - ள்) (இவ்வாறுகூறி) உடைவாளைநாட்டி (அதன்மேல்) பாயச்செல்லுமுன்னர், மலரகிதராகிய சிவபெருமான் எடுத்தருளிய இடதுகாலையூன்றியருளி, (ஊன்றியருளிய) வலதுகாலை எடுத்து வீசியருளி, (இவ்வண்ணமாக) கான்மாறியாடிக் காட்டியருளினர். கன்னிநாட்டையுடைய இராசசேகரபாண்டியன் (எம்பெருமானது திருவடி நோமே யென்று கொண்ட) வருத்தத்தையும் (ஆணவம் காமியம் மாயையென்னும்) மும்மலங்களையும் ஒழித்துப் பேரின்பக்கடலில் (தன்னை) முழுகச்செய்தான். (உக)

விளைகள்வாய் வீழ்ந்த வண்டின் மெய்யறி வின்ப மென்னும்
அளவிலா முந்நீர் வெள்ளத் தாழ்ந்தவ னெழுந்து பின்னும்
உளமும்வா சகமு மெய்யு முடையவ னதுவே யாகப்
பளகிலா அன்பு தானே படிவமாய்ப் பழிச்ச லுற்ருன்.

(இ - ள்) இன்பம் விளையும் மதுவில் வீழ்ந்த வண்டுபோல, சச்சிதானந்தமென்னுந் தனக்கோர் எல்லையில்லாத (ஆனந்த) சமுத்திரவெள்ளத்திலழுந்திய இராசசேகரபாண்டியன் மீண்டும் எழுந்து, மனமும் வாக்கும் காயமும் (தன்னை ஆளாக) உடையவன் உடைமைப்பொருள்களாகவும் குற்றமில்லாத அன்பே தனக்கோருருவாகவும் தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கினன். (உஉ)

வேறு

பெரியாய் சரணஞ் சிறியாய் சரணங்
கரியா கியஅங் கணனே சரணம்
அரியா யெளியா யடிமா றிநடம்
புரிவாய் சரணம் புனிதா சரணம்.

(இ - ள்) (மகத்துக்கும்) மகத்தாகவுள்ளாய்! (அடியேன் உனக்குச்) சரணம். (அணுவுக்கும்) அணுவாகவுள்ளாய்! சரணம். (எல்லாவற்றிலும் எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும்) சாட்சியாக விளங்கிய அழகிய திருக்கண்களை யுடையவனே! சரணம். (பிரமன் முதலிய தேவர்கட்கும் காண்டற்கு) அரியவனே! (அன்பர்களுக்கு) எளியவனே! கான்மாறித் திருநடனஞ் செய்தருளியவனே! சரணம். பரிசுத்தமானவனே! சரணம்.

(வி - ம்) "அண்டங்களெல்லா மணுவாக அணுக்களெல்லா மண்டங்களாகப் பெரிதாய்ச் சிறிதாயினுனு மண்டங்களுள்ளும் புறம்புங் கரியாயினும்" என முன்கூறியதுபோலப் "பெரியாய் சிறியாய் கரியாகிய" என்றும், ஏனைய தேவர் போலன்றிச் சூரிய சோமாக்கினிகளாகிய முச்சுடர்களைக் கண்களாக வுடைமையின் "அங்கணனே" என்றும், மமதையுற்றவர்க்கு அரியவனும் அன்பர்கட்கெளியவனுமாகலின் "அரியாய் எளியாய்" என்றும்,அடியேன் மனஞ்சகியாமை கண்டு எனது வேண்டுகோளுக் கிரங்கிக் கான்மாறி நடித்தருளினை யென்பார் "அடிமாறி நடம்புரிவாய்" என்றும், ஆணவாதி மல சம்பந்திகளாகிய சில தேவர் போலாது நிமலன் அமலன் நிர்க்குணன் என்றற்கிலக்கியமாக விளங்குவோனாதலின் "புனிதா" என்றும் இடையிடையே அடியேன் சரணம் என்றும் கூறினர். (௨௩)

நதியா டியசெஞ் சடையாய் நகைவெண்
மதியாய் மதியா தவர்தம் மதியிற்
பதியாய் பதினெண் கணமும் பரவும்
துதியாய் சரணஞ் சுடரே சரணம்.

(இ - ள்) கங்காநதி விளையாடாநின்ற செவ்விய சடையை யுடையவனே! பிரகாசிக்கின்ற வெள்ளிய பிறையை யணிந்தவனே! தியானியாதவர்களது இதயத்தில் தங்காதவனே! பதினெண்கணத்தவர்களும் துதிசெய்யுந் துதியை யுடையவனே! சரணம். முச்சுடர் வடிவாயுள்ளவனே! சரணம்.

(வி - ம்) சுடரே என்பதற்கு ஒளிப்பிழம்பே என்றாவது ஜோதிலிங்க ரூபியே என்றாவது பொருள் கொள்ளவும் பொருந்தும். (௨௪)

பழையாய் புதியாய் சரணம் பணிலக்
குழையாய் சரணங் கொடுவெண் மழுவாள்
உடையாய் சரணம் உருகா தவர்பால்
விழையாய் சரணம் விகிர்தா சரணம்.

(இ - ள்) (எல்லாவற்றிற்கும்) பழைமையா யுள்ளவனே! நூதனமாயுள்ள வனே! சரணம். சங்ககுண்டலமணிந்த (காதுகளையுடைய)வனே! சரணம். கொடியவெள்ளிய(நிணந்தோய்ந்த) மழுப்படையையும் மானையும் ஏந்தியவனே! சரணம். (நின்னிடத்து மனம்) உருகாதவரிடத்தில் இரங்காதவனே! சரணம். விகிர்தனே! சரணம்.

(வி - ம்) தன் சந்நிதிமுன்னரே யாவுந் தோன்றுதலின்,"முன்னைப் பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளே" என்றார் போல "பனழயாய்" என்றும், தன் சத்தியால் உதித்த விண்டுமுதலியதேவர்யாரும் விருத்த தசையெய்தவும் தான் அவ்வாறின்றி என்று மொருதன்மையனாய் நிற்றலின் "பின்னைப் புது மைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே" என்றார் போலப் "புதியாய்" என்றும், இறை வர் உலகமாதாவாகிய பிராட்டி சகிதமாக விளங்கினும் பெருந்துறவியாகச் சங்க குண்டலமணிந்திருத்தலின் "பணிலக்குழையாய்" என்றும், தாருவன முனிவர் ஏவிய யாகாக்கினி மான் முதலியவற்றைத் திருக்கரத்தேற்றமையின் " மழுவா னுடையாய்" என்றும், பலவகை ஏதுக்களானும் தான் பரம்பொருளென் றுணர்ந்தும் வழிபாடு செய்ய ஒருப்படாத "கல்லினும் வல்லென்னு" மன முடையாரிடத்து இரங்காதவனென்பார் "உருகாதவர்பால் விழையாய்" என்றும், தன்னைப் பணிவோரிடத்து விருப்பும் தன்னைப் பணியாரிடத்து வெறுப்புமுடையாராகலின் "விகிர்தா" என்றுங்கூறினர். (உரு)

இருளாய் வெளியாய் சரணம் மெனையும்
பொருளா கநினைந் துபுரந் தான்மால்
தெருளா தநடந் தெரிவித் தெனையாள்
உ அருளாய் சரணம் மழகா சரணம்.

(இ - ள்) இருளாயுள்ளவனே! வெளியாயுள்ளவனே! சரணம். அடி யேனையும் ஒரு பொருளாகத் திருவுள்ளங் கொண்டு இந்திரனும் விண்டுவும் காண்டற்கரிய திருநடனத்தைத் தரிசிப்பித்து என்னை அடிமைகொண்டருளும் அருள்வள்ளலே! சரணம். பேரழகனே! சரணம். (உசு)

அயனத் தனெனப் படுமா டரவச்
சயனத் தவனைத் தருதத் துவநால்
வயனத் தவவா னவர்வா னவசேல்
நயனத் தவனா யகனே சரணம்.

(இ - ள்) பிரமதேவனையும் (பாஞ்சசன்னிய மென்னுஞ்) சங்கத்தை யேந்தியவனென்று சொல்லப்படும் ஆடாநின்ற சேஷசயனத்தையுடைய விஷ்ணுவையும் தந்தருளும் தத்துவ சொரூபியே! நான்கு வேதங்களாகிய திரு வாக்கை யுடையவனே! தேவதேவனே! சேற்கெண்டைபோலுங் கண்களை யுடைய (மீனாட்சி) அம்மையாருக்குத் தலைவனே! சரணம்.

(வி - ம்) "அயனத்த னெனப்படு மாடரவச் சயனத்தவனைத் தருதத்துவ" என்றதை,

"மைந்த நின்னையென் வலப்புறத் தளித்தன னறிய
பைந்து ழாய்மது வண்ணனை யெனநிடப் பாலில்
தந்த ளித்தன னீவிர்வெங் கரிமுகன் றழல்வேற்
கந்த னேரெனக் கருணையி னுச்சிமோந் துரைத்தான்"—என்பதனு னறிக.

கதவெங் கரியின் னுரியாய் சரணம்
முதலந் தமிலா முதலே சரணென்
றதிர்பைங் கழலா புரவண் டலறும்
பதபங் கயமுன் புபணிந் தரசன்.

(இ - ள்) கோபம் பொருந்திய கொடிய யானைத்தோலைப் போர்வையாக யுடையவனே! சரணம். முதலும் இறுதியுமில்லாத முழுமுதற் கடவுளே! சரணமென்று, சத்தியாநின்ற பசிய வீரக்கழலும் சிலம்புமாகிய வண்டுகள் ஒலிக்கும் திருவடித் தாமரையின் முன்னே நின்று இராசசேகர பாண்டியன் பணிந்து. (உஅ)

வேறு

என்றுமிப் படியே யிந்தத் திருநடம் யாருங் காண
நின்றருள் செய்ய வேண்டு நிருமல மான வெள்ளி
மன்றவ அடியேன் வேண்டும் வரமிது என்று தாழ்ந்தான்
அன்றுதொட் டின்று மெங்கோன் அந்நட நிலையாய் நின்றான்.

(இ - ள்) பரிசுத்தமான வெள்ளியம்பலத்தையுடைய எம்பெருமானே! எக்காலத்தும் இவ்வண்ணமே இந்தத் திருநடனத்தை எல்லோருங்கண்டு தரிசிக்க நின்று அருள்செய்ய வேண்டும். அடியேன் (தேவரீரை) வேண்டிய வரம் இதுதானென்று நமஸ்கரித்தான். அந்தத் தினமுதல் இதுவரை எமது பெருமான் (அவன் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி) அத்திருநடன நிலையனாகி நின்றருளினன். (உகூ)

ஆக திருவிருத்தம் - கசஅகூ

இருபத்தைந்தாவது

பழியஞ்சின படலம்

ஈறிலான் செழிய னன்புக் கெளியவ னாகி மன்றுள்
மாறியாடு டியகூத் தென்சொல் வரம்பின தாமே கங்கை
ஆறுசேர் சடையான் றன்னை ரரும்பழி யஞ்சித் தென்னன்
தேறலா மனத்தைத் தேற்றுந் திருவிளை யாடல் சொல்வாம்.

(இ - ள்) அழிவில்லாத சுந்தரேசப் பெருமான் இராசசேகர பாண்டியனுடைய அன்பினுக்கு எளியவராகி வெள்ளியம்பலத்தில் கான்மாறி யாடி

யருளிய திருக்கூத்து என் சொல்லினளவையி லடங்கியதோ? (அடங்கிய தன்று) கங்காநதியையணிந்த சடையையுடைய அவ்விறைவன் ஒரு கொடும் பழியையஞ்சிக் குலோத்துங்க பாண்டியனுடைய தெளியாத மனத்தைத் தெளிவித்த திருவிளையாடலை (யாம் இனிக்) கூறுவாம்.

(வி - ம்) "பழியஞ்சித் தென்னன்தேறலா மனத்தைத் தேற்றும்" என்றது பாண்டியன் ஆன்மாக்களிடத்து என்றும் இரக்கமுடையவனென்பது தோன்றக் கூறியதாம். (௧)

இனையநாட் சிறிது செல்ல இராசசே கரன்றன் காதற்
றனையனுங் குலோத்துங் கற்குத் தன்னர சிருக்கை நல்கி
வினையெலாம் வென்று ஞான வெள்ளியம் பலத்து ளாடுங்
கனைகழ னிழலிற் பின்னிக் கலந்துபே ரின்ப முற்றான்.

(இ - ள்) இவ்வாறு சிறிதுகாலங் கழிய, இராசசேகர பாண்டியன் தனது ஆசைக்குமாரனாகிய குலோத்துங்க பாண்டியனுக்குத் தனது அரசுரிமையைக் கொடுத்து, வினைச்சம்பந்தங்களை யொழித்து, ஞானவடிவாயுள்ள வெள்ளியம்பலத்தில் நடித்தருளும் சத்திக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த திருவடிநீழலில் இரண்டறக்கலந்து பேரின்பத்தி லழுந்தினன்.

(வி - ம்) "வினையெலாம் வென்று" என்பதற்கு வினை கன்மத்து ளடங்குதலின் இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் வாய்ந்து எனப் பொருள் கூறினுமமையும். "பின்னிக்கலந்து" என்றது உடலுமுயிருந் தம்முளொன்றுபட்டறியும் அறிவும், கண்ணொளியுஞ் சூரியவொளியும், ஒன்றுபடப்பிரிக்க வொண்ணுமையும் போலக் கலந்தான் என்பதாம். (௨)

குரவன்செங் கோல்கைக் கொண்ட குலோத்துங்க வழுதி செங்கண்
அரவங்கம் பூண்ட கூட லாதிநா யகனை நித்தம்
பரவன்பின் வழிபா டானுப் பத்திமை நியமம் பூண்டான்
இரவஞ்சுங் கதுப்பி னல்லா ரீரையா யிரவ ருள்ளான்.

(இ - ள்) தந்தையாகிய இராசசேகர பாண்டியனுடைய செங்கோலைக் கையிற்கொண்ட குலோத்துங்க பாண்டியன் சிவந்த கண்களையுடைய சர்ப்பத்தைத் தனது திருமேனியிலணிந்த மதுராபுரியி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரப்பெருமானை நித்தமும் அன்புடன் துதிசெய்யும் வழிபாட்டையும் நீங்காத பத்திமைத்திறத்தையுங் கடனுகப் பூண்டுள்ளவன்; இருளஞ்சுங் கூந்தலையுடைய பதினாயிரமாதர்களை மனைக்கிழத்தியராக வுடையவன். (௩)

வேறு

அப்பதினா யிரவர்க்கு மொவ்வொருத்திக் கவ்வாறாய்
ஒப்பரிய அறுபதினா யிரங்குமா ருளரவருட்
செப்பரிய வல்லாண்மைச் சிங்கவிள வேறனையான்
வைப்பனையான் முதற்பிறந்த மைந்தன்பே ரனந்தகுணன்.

(இ - ள்) அந்தப் பதினாயிரம் மாதர்களுள்ளும் ஒவ்வொருத்திக்கும் அவ்வாறு (புதல்வர்) ஆக அறுபதினாயிரம் புதல்வருளர். சொல்லுதற்கரிய வலிமையையும் ஆண்தன்மையையுமுடைய இளஞ்சிங்கவேறு போன்றவன். வைப்பு நிதிக்குச் சமானமானவன்; முதற்பிறந்த புதல்வன்; அவன் பேர் அனந்த குணனென்போன்.

(வி - ம்) அவ்வாறு = ஆறு + ஆறு. "ஒன்பதொழித்த வெண்ணொன்பது மிரட்டின் முன்னின் முன்னல வோட வுயிர்வரின் வவ்வு மெய்வரின் வந்தது மிகனெறி" என்பது சூத்திரம்.

பதினாயிரவர்க்கும் என்பதிலுள்ள குவ்வுருபு உருபு மயக்கம். (ச)

கலைபயின்று பரிநெடுந்தேர் கரிபயின்று பலகைவாள்
சிலைபயின்று வருகுமரர் திறநோக்கி மகிழ்வேந்தன்
அலைபயின்ற கடலாடை நிலக்கிளை யடலணிதோள்
மலைபயின்று குளிர்தூங்க மகிழ்வித்து வாழுநாள்.

(இ - ள்) நூலாராய்ச்சி செய்து குதிரை நெடிய இரதம் யானை (இவற்றைச் செலுத்தும்) திறமுங் கற்று, கேடகம் வாள் வில் இவற்றின் வரிசையையும் கற்றுவராநின்ற புதல்வர் திறங்களைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடையுங் குலோத்துங்கபாண்டியன், அலைகள் பொருந்திய கடலை ஆடையாகவுடுத்த பூமிதேவியை வீரத்தையே ஆபரணமாக அணிந்த தனது தோளாகிய மலையிற் சஞ்சரித்து வெம்மைநீங்க மகிழச் செய்து வாழுங்காலத்தில். (ரு)

செய்யேந்து திருப்புத்தூர் நின்றுமொரு செழுமறையோன்
பையேந்து மரவல்குல் மனைவியொடும் பானல்வாய்க்
கையேந்து குழவியொடுங் கடம்புகுந்து மாதுலன்பால்
மையேந்து பொழில்மதுரை நகர்நோக்கி வருகின்றான்.

(இ - ள்) வயல்சூழ்ந்த திருப்புத்தூரிலிருந்து ஒருவேதியன் பாம்பு விரிக்கும் படத்தையொத்த நிதம்பத்தையுடைய தனதுமனைவியோடும் பால்மணங் கமழும் நல்லவாயையுடைய கையினாலேந்துங் குழந்தையோடும் காட்டுவழியே சென்று தனது மாமன் வீட்டிற்கு, மேகந்தவழுஞ் சோலைசூழ்ந்த மதுராபுரியை நோக்கி வருகின்றான். (சு)

வருவானுண் ணீர்வேட்டு வருவாளை வழிநிற்கும்
பெருவானந் தடவுமொரு பேராலி னீழலின்கீழ்
ஒருவாத பசுங்குழவி யுடனிருத்தி நீர்தேடித்
தருவான்போய் மீண்டுமனை யிருக்குமிடந் தலைப்படுமுன்.

(இ - ள்) (காட்டுவழியே நடந்து) வரும் வேதியன், உண்ணும் நீரை விரும்பி வருகின்ற மனைவியை அவ்வழியில் நிற்கும் பெரிய விண்ணுலகத்தைத் தளாவிய ஒரு பெரிய ஆலமரத்தின்கீழே, தன்கையினின்றும் நீங்காத குழந்தையோடிருக்கச் செய்து, நீரைத் தேடிக்கொண்டு வரும்படி போய் (நீர்கொண்டு) திரும்பித் தன்மனைவியிருக்கு மிடத்தைச் சேருதற்கு முன்னே. (எ)

இலைத்தலைய பழுமரத்தின் மிசைமுன்னொ ளெய்ததொரு
கொலைத்தலைய கூர்வாளி கோப்புண்டு கிடந்ததுகால்
அலைத்தலைய வீழ்ந்தும்மை வினையுலப்ப வாங்கிருந்த
வலைத்தலைய மானோக்கி வயிறுருவத் தைத்தன்றால்.

(இ - ள்) இலைகள் பொருந்திய தலையையுடைய ஆலமரத்தின்மேலே (ஒருவன்) முன்னொளியெய்த கொலைத்தலையினையுடைய ஒருகூரிய அம்பு சிக்கிக் கிடந்தது. காற்று அசைத்து அலைக்க அந்த அம்பு கீழேவிழுந்தது. முற்பிறப்பிற்றேடிய வினைமுடிய, வலையிலகப்பட்ட மான்போன்ற (மருண்ட) பார்வையையுடைய அவ்விடத்திருந்த அப்பார்ப்பனத்தியுடைய வயிறுருவும்படி தைத்தது. (அ)

அவ்வாறவ் வணங்கனையா ளுயிரிழந்தா ளவ்வேலைச்
செவ்வாளி யேறிட்ட சிலையுடையா னொருவேடன்
வெவ்வாளி யேறனையான் வெயிற்கொதுங்கு நிழல்தேடி
அவ்வால நிழலெய்தி யயனின்றா னிளைப்பாற.

(இ - ள்) அவ்வண்ணமாக அந்தத் தெய்வப்பெண்ணையொத்த பார்ப்பனி தன் உயிர்நீங்கினாள். அப்பொழுது கொடிய ஆண்யாளிபோன்றவனாகிய ஒரு வேடன் (உதிரந்தோய்ந்த) செந்நிறந்தங்கிய அம்பினைப்பூட்டிய வில்லையேந்திய வனாகி, இளைப்பாறும்படி வெயிலிற்கொதுங்கும் நிழல்தேடி, அந்த ஆலமரநிழலைச் சேர்ந்து அம்மரத்தின் பக்கலில் நின்றனன். (கூ)

தண்ணீர்க்குப் போயாவி தலைப்பட்ட மறையவனும்
உண்ணீர்கைக் கொண்டுமீண் டொருங்கிருந்த குழவியொடும்
புண்ணீர்வெள் ளத்துக்கா ரூழ்ந்துயிரைப் புறங்கொடுத்த
பண்ணீர மழலைமொழிப் பார்ப்பனியைக் கண்ணுற்றான்.

(இ - ள்) தண்ணீர்கொண்டு வருவதற்குச் சென்று நீரோடையையடைந்த வேதியனும் உண்ணும் நீரைக் கையிலெடுத்துத் திரும்பி, ஒருசேரத் தன்னுடனிருந்து பிள்ளையுடன் உதிரவெள்ளக்காலிலமுந்தி உயிரிழந்த பண்ணோசை போலும் இனிமை பொருந்திய மழலைச்சொல்லையுடைய தனது மனைவியைப் பார்த்தான்.

(வி - ம்) ஆவி - குளம். (கo)

அயில்போலுங் கணையேறுண் டவ்வழிபுண் ணீர்சோர
மயில்போல வுயிர்போகிக் கிடக்கின்றாள் மருங்கணைந்தென்
உயிர்போல்வா யுனக்கிதுவென் னுற்றதென மத்தெறிதண்
தயிர்போலக் கலங்கியறி வழிந்துமனஞ் சாம்பினான்.

(இ - ள்) வேல்போலுங் கூர்மைவாய்ந்த அம்புதைத்து அவ்விடத்தில் உதிர நீர் சோர மயிலைப்போல உயிர்போய்க்கிடக்கின்ற தன் மனைவியருகே சென்று, என் உயிர்போன்றவளே! உனக்கு இவ்வாறு வந்தடைந்தது என்ன

காரணம்? என்று, மத்தாலுடைந்த தண்ணிய தயிர்போல (மனமுடைந்து) கலங்கி, அறிவு நீங்கி மனமடிந்தான்.

(வி - ம்) அழிவதற்கு மனங்கலங்கலும், மனமடிதற்கு அறிவழிதலுங் காரணமாம். இச்செய்யுள் காரணமாலையணி. (௧௧)

இனையதோர் பெண்பழியை யாரேற்றா ரெனத்தேர்வான்
அனையதோர் பழுமரத்தின் புறத்தொருசா ரழல்காலும்
முனையதோர் கணையோடு முடக்கியகைச் சிலையேந்தி
வினையதோர்ந் தெதிர்நின்ற விறல்வேடன் றனைக்கண்டான்.

(இ - ள்) இவ்வகைய ஒப்பற்ற பெண்கொலையை யேற்றார்யாவர்? என்று ஆராய்வானாகி, அந்த ஆலமரத்தின் அருகே ஒருபக்கலில், தீயைச்சொரியும் முனையை யுடைய ஒரு பாணத்துடன் கையிலே வளைந்த வில்லைத்தாங்கி, (மிருகங்களைக்) கொல்லுதலை யாராய்ந்து, தனக்கு நேரில்நின்ற வெற்றியையுடைய வேடனைப்பார்த்தான்.

(வி - ம்) வினையது என்பதில் அது பகுதிப்பொருள் விகுதி. (௧௨)

வேறு

காப்பணி தாளன் வாளொடு வீக்கிய கச்சாளன்
கூர்ப்பக ழிக்கோ லேறிடு வில்லன் கொலைசெய்வான்
ஏற்பன கைக்கொண் டிவ்விடை நின்றா னிவனேயென்
பார்ப்பனி யைக்கொன் றின்னுயி ருண்டு பழிபூண்டான்.

(இ - ள்) செருப்பணிந்த காலையுடையவனும், வாளுடன் கட்டிய கச்சினை யுடையவனும், கூர்மையுடைய அம்பையேறிட்ட வில்லைத் தாங்கியவனுமாகி, கொலை செய்தற்கேற்ற ஆயுதங்களைக் கையிற்பற்றி இவ்விடத்தில் நிற்கின்றான். இவ்வேடுவனே என்மனைவியைக் கொன்று (அவளுடைய) இனிய வுயிரைக் குடித்துப் பழியைப் பூண்டான்.

(வி - ம்) "இவனே யென் பார்ப்பனியைக் கொன்றான்" என்பதில் ஏகாரந் தோற்றப் பொருளது. (௧௩)

என்னம தித்தே யேடா வேடா வென்னேழை
தன்னைவ தைத்தாய் நீயே யென்னாத் தழல்கால்கண்
மின்னலெ யிற்றுக் கூற்றென வல்வாய் விட்டார்த்து
மன்னவ னாணைப் பாசமெறிந்து வலித்தேகும்.

(இ - ள்) என்று நினைத்து, ஏடா வேடா! என் மனைவியைக் கொன்றாய் (அவளைக்) கொன்றவன் நீயே என்று, தீப்பொறிசிந்துங் கண்களையும் மின்னல்போலும் பற்களையுமுடைய இயமன் போன்று வலியவாய் பிளந்து கோஷித்து, அரசனது ஆக்கினையாகிய கயிற்றைவீசி இழுத்துச் செல்வான்.

மாண்டவ ளைத்தன் வெந்நிடை யிட்டான் மகவொக்கற்
றூண்டவ னைத்தன் றாய்முலை வேட்டழு தன்சேயைக்

காண்டொறும் விம்மாக் கண்புனல் சோரக் கடிதேகா
ஆண்டகை மாறன் கூட லணைந்தா னளியன்றான்.

(இ - ள்) இறந்த (தன்) மனையாட்டியைத் தனது முதுகின்பேரில் வைத்துக்கொண்டு, தனது குழந்தையைப் பக்கத்திற்பொருந்த அணைத்து, அன்னையின் முலைப்பாலை யவாவி அழுகின்ற குழந்தையைப் பார்க்குந்தோறுங் கண்களினின்று நீர்சொரிய அழுது விரைந்துநடந்து, அந்தவேதியன் ஆண்தன்மையையுடைய குலசேகர பாண்டியனுடைய மதுரைபபதியையடைந்தான்.

(வி - ம்) இட்டான் அணைந்தான் என்பன முற்றெச்சங்கள். (கரு)

மட்டவிழ் தாரான் வாயின் மருங்கே வந்தெய்தா
உட்டுக விலலா வேடனை முன்விட் டுயிரன்னாள்
சட்டக நேரே விட்டெதிர் மாறன் தமர்கேட்பக்
கட்டழல் சிந்தா முறையிடு கின்றான் கையோச்சா.

(இ - ள்) வாசம்பரந்த மலர்மாலையணிந்த குலசேகரபாண்டியனது அரண்மனைவாயிலின் பக்கத்து வந்துசேர்ந்து, மனத்திற் களங்கமில்லாத வேடனை முன்னேவிட்டுத் தன் உயிர்போன்ற மனையாட்டியின் சரீரத்தை நேரேகிடத்தி, எதிரே பாண்டியன் உறவினராகிய மந்திரிமுதலியோர் கேட்கும்படி கையை யோச்சிக் கண்களினின்றும் நீர் சிந்தி முறையிடுகின்றான். (கசு)

கோமுறை கோடாக் கொற்றவ ரேறே முறையேயோ
தாமரை யாள்வாழ் தண்கடி மார்பா முறையேயோ
மாமதி வானோன் வழிவரு மைந்தா முறையேயோ
தீமைசெய் தாய்போற் செங்கை குறைத்தாய் முறையேயோ.

(இ - ள்) நீதி தவறாத பாண்டியருள் ஆண்சிங்கம் போல்வாய்! (உன் அரசுரிமையில் இது நிகழ்ந்து) முறைதானோ? தாமரைமலரின் வாழ்க்கையுடைய திருமகள் வசிக்குந் தண்ணிய விளக்கமமைந்த மார்பையுடையாய்! (இது) முறை தானோ? பெருமைபொருந்திய சந்திரவமிசத்திற்றோன்றிய மைந்தா! (இது) முறை தானோ? தீமைசெய்தவனைப்போலச் சிவந்த கையைக் குறைத்தாய்! (இது) முறை தானோ?

"தீமை செய்தாய்போற் செங்கை குறைத்தா" யென்றது:—

ஒருபாண்டியன் தன் நகரத்தைக் காவலாலளர் சோராது காக்கின்றனரோ என்பதை அறிதற்பொருட்டு அவரறியாமல் உருமாறி நகர்சோதித்துச் சென்று வருகையில், ஒருநாள் பிராமணவீதியில் வரும்போது, ஒரு பிராமணன் தன் மனைவியைப் பார்த்து "பெண்ணே நான் காசிக்குப்போய் வருமளவும் உன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்" என, அவன் மனைவி "நான எப்படிக்காக்கக்கூடும்?" என, அவன் "பாண்டியன் செங்கோல் உன்கற்பைக் காக்கும்" என்றுகூறி, மறுநாள் காசிக்குச்சென்றனன். அதனைக் கேட்டிருந்த பாண்டியன் அன்றுமுதல் நகர் சோதனைவந்து இரவு முழுதும் அவ்வீட்டைக்காத்துப் பொழுதுபுலர அரசிருக்கைக்குத் திரும்புவதாயிருந்தான். ஒருநாள் காசிக்குச்சென்ற வேதியன்

மீண்டு மனையை யடைந்து அங்கு நடந்த செய்திகளை மனைவியோடு சொல்லிக் கொண்டிருக்க, அப்பொழுது அவ்வழிவந்த அரசன் இவ்வீட்டிற் பேச்சுக்குரல் புதிதாயிருக்கின்றதே என்ன விபரீதமோ? என்று கவலை கொண்டு உண்மை யறிய அவ்வீட்டுக் கதவைத் தட்டினன். அவ்வேதியன் வீட்டுக்குரியவனாகையால் "யார் அவன்" என்று வினவினன். அதனால் அரசன் இவன் வீட்டிற் குரியவன்; சோரபுருடனன்று எனத்தெளிந்து, அப்பிராமணன் சந்தேகியாத வண்ணம் அவ்வீதியிலுள்ள வீட்டின் கதவுகளையெல்லாந் தட்டிக் கொண்டு போய்விட்டான். அன்று பொழுதுவிடிந்தபின் பிராமணர் யாவரும் ஒருங்கு கூடிப் பாண்டியனிடஞ் சென்று "எங்கள் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினோன் கையைக் குறைக்கவேண்டும்" என முறையிட, அரசன் "அக்கை யிதுதான்" என்று உடைவாளாற் றன்கையைக் குறைத்தனனென்பது கர்ணபரம்பரையில் வழங்கிவந்த சரிதம். குலசேகரபாண்டியனும் அவன் வழிவந்தவனாகலின் அவ்வாறு கூறப்பட்டனன். (கஎ)

பிறங்குங் கோலான் மாறடு கொற்றம் பெறுவேந்தன்
உறங்கும் போதுந் தன்னரு ளாணை யுலகெங்கும்
அறங்குன் றாவாக் காப்பதை யென்ப வஃதியாதிம்
மறங்குன் றாதான் செய்கொலை காவா வழியென்றான்.

(இ - ள்) பிரகாசிக்கின்ற செங்கோலினை யுடையவனாகிச் சத்துருக்களைக் கொல்லும் வெற்றி பொருந்திய பாண்டியன் தூங்கும்போதும் அவனது அருளாணையானது உலகமுழுவதுந் தருமநெறிகுறையாமற் காப்பதென்று (அறிவுடையோர்) சொல்லுவர். அவ்வருளாணை மறத்தொழில் குன்றாத வேடன் செய்த கொலைத்தொழிலைக் காவாதவகை யாதுகாரணமோ? என்று முறையிட்டான். (கஅ)

வாயிலு ளார்த மன்னவன் முன்போய் மன்னநங்
கோயிலின் மாடோர் வேதியன் மாதைக் கொலைசெய்தான்
ஆயின னென்றோர் வேடனை முன்விட் டவிந்தாளைத்
தாயினன் வந்திங் கிட்டயர் கின்றான் றமியென்றார்.

(இ - ள்) வாயில் காப்பாளர் தமது அரசனுக்கு முன்னே சென்று, இறைவனே! நமது கோயிலினருகில் ஒரு பிராமணன், தன்மனையாட்டியைக் கொலை செய்தானென்று ஒரு வேடனை முன்னே விட்டு, இறந்த தன் மனைவியை எடுத்து வந்து இங்கே போட்டு, ஒன்றியாய் வருந்துகின்றானென்று சொன்னார். (கக)

இறைமக னஞ்சா என்குடை நன்றா லென்காவல்
அறமலி செங்கோ லஞ்சுப யந்தீர்த் தரசாளும்
முறைமையு நன்றான் மண்கவி ழூழ்கா முயன்றேந்தும்
பொறைமையு நன்றா லென்று புலந்து புறம்போந்தான்.

(இ - ள்) குலசேகரபாண்டியன் (அதுகேட்டுப்) பயந்து எனது வெண் கொற்றைக்குடை நன்றாயிருந்தது - எனது காவலாகிய தருமமிக்க செங்கோல் (குடிகளுக்கு வரும்) ஐந்து பயங்களையுமொழித்து இராசரீகஞ் செய்யும் முறை மையும் நன்றாயிருந்தது - நிலவுலகம் கலியில் மூழ்காமல் முயற்சியோடு தாங்கும் பொறுமையும் நன்றாயிருந்ததென்று, மனம் புலர்ந்து (அரசிருக்கையினின் றும்) வெளியே வந்தான்.

(வி - ம்) திருத்தொண்டர் புராணம்

"மாநிலங்கா வலனாவான் மன்னுயிர் புரக்குங்காலைத்
தானதனுக் கிடையூறு தன்னாற்றன் பரிசனத்தால்
ஊனமிகு பகைத்திறத்தாற் கள்வரா லுயிர்தம்மால்
ஆனபய மைந்துந்தீர்த் தரசாள்வா னல்லனோ" என்றபடி, குடிகளுக் குத் தன்னாலும், தன் பரிசனத்தாலும், பகைவராலும், கள்வராலும், விலங்கு முதலிய வுயிர்களாலும் வருங்கெடுதிகள் ஐந்தினையுந் தீர்க்கவேண்டுவது மன்னர் கடமையாதலின் "அஞ்சுபயந்தீர்த் தரசாளு முறைமை" என்றார். அல்லது அஞ்சத்தக்க பயங்களைத்தீர்த்து எனப் பொருள் கூறினும் பொருந்தும். (உ௦)

வேதிய னிற்குந் தன்மை தெரிந்தான் மெலிவுற்றான்
சாதியின் மிக்காய் வந்ததுனக்கென் றளர்கின்றாய்
ஓதுதி யென்னக் காவல னைப்பார்த் துரைசான்ற
நீதியு ளாய்கே ளென்றுரை செய்வா னிகழ்செய்தி.

(இ - ள்) (மனைவியையிழந்த) பிராமணன் (வருந்தி) நிற்கின்ற தன்மை தெரிந்து மனமெலிந்து, சாதியில் மேம்பட்டவனே! உனக்கு வந்தது யாது? (நீ ஏன்) வருந்துகின்றாய். அதனைக் கூறாய் என்று வினவ, (வேதியன்) மன்ன னைப் பார்த்து, புகழ் மிகுந்த நீதியுடையவனே! கேட்பாயென்று நடந்த செய் தியைச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

(வி - ம்) தெரிந்தான், மெலிவுற்றான் என்னும் வினைமுற்றுகள் வினை யெச்சப் பொருளன. (உக)

இன்றிவ ளைக்கொண் டோர்வட நீழ லிடைவிட்டுச்
சென்றுத ணீர்கொண் டியான்வரு முன்னிச் சிலைவேடன்
கொன்றய னின்றா னென்றுலை யூட்டுங் கொலைவேல்போல்
வன்றிறன் மாறன் செவிநுழை வித்தான் மறையோனால்.

(இ - ள்) இன்று இறந்த இவளை உடன்கொண்டு ஓர் ஆலமரத்தின் நீழலி லிருக்கச்செய்து (இவளது தாகவேட்கையைத் தீர்க்கச்) சென்று, யான் தண் ணீர் (முகந்து) கொண்டு வருவதன் முன்னர், வில்லைத் தாங்கிய இந்த வேடன் (அவளைக்) கொன்று (அம்மரத்தின்) பக்கத்திலே நின்றானென்று, உலைக்களத் திற் காய்ச்சிய கொலைத்தொழிலையுடைய வேலை (செவியில் நுழைத்தால்)போல வேதியன் வன்மையுடைய பாண்டியன் காதிற் செலுத்தினான்.

(வி - ம்) நுழைவித்தானென்றது கொடுமையை யுணர்த்திற்று. (உஉ)

அந்தணன் மாற்றந் தன்னையு முட்கொண் டறநோக்குஞ்
சந்தன வெற்பன் மீறவனை நோக்கத் தாழ்ந்தன்னான்
எந்தை பிரானே நாயடி யேனின் றெய்ப்பாற
வந்து புகுந்தே னந்தம ரத்தின் மருங்கோர்சார்.

(இ - ள்) பிராமணன் சொல்லிய சொல்லையுஞ் செவியிற்கொண்டு, தரும வழியைக்காணும் பொதியமலையையுடைய குலோத்துங்கபாண்டியன் வேடுவனைப்பார்க்க, அவ்வேடுவன் பணிந்து, எனது தந்தையாகிய பெருமானே! நாயினுங் கடைப்பட்ட அடியேன் இப்பொழுது இளைப்பாறும்படி அந்த ஆல மரத்தின் ஒரு பக்கத்தில் வந்து நின்றேன். (உங)

ஐயே நானுங் கொன்றவ னல்லேன் கொன்றாரைக்
கையேன் வேறுங் கண்டில னென்றா னிவளாகத்
தெய்யே றுண்ட வாறெவ னென்றா ரெதிர்நின்றார்
மெய்யே யையா யானறி யேனிவ் வினையென்றான்.

(இ - ள்) ஐயனே! அடியேனுங் கொலைசெய்தவ னல்லேன். கொலைசெய் தாரையும் கீழ்மகனாகிய யான் வேறுங் காணேனென்று சொன்னான். (அப் பொழுது) எதிரே நின்றவர்கள் (ஆயின்) இவளது தேகத்திலே அம்பு தைத்திரு விய காரணமென்ன? என்று கேட்டார்கள். ஐயா! நிசமாகவே இச்செய்தியை யானறியேனென்று சொன்னான்.

(வி - ம்) எய்-முதனிலைத்தொழிற்பெயர். ஈண்டுத் தொழிலாகு பெயராய் அம்பினை யுணர்த்தியது. (உச)

இக்கொலை செய்தான் யானல னென்னு துளனென்னத்
தக்கவ னேயோ தறுகண் மறவ னுரைமெய்யோ
சிக்கறொ றுத்தா லல்லதை யுண்மை செப்பானென்
றொக்க வுரைத்தார் மந்திர ருள்ளார் பிறரெல்லாம்.

(இ - ள்) ஆண்டுள்ள மந்திரிகளும் மற்றெல்லோரும் (அரசனை நோக்கி) இந்தக் கொலைத் தொழிலைச் செய்தவன் நான் அல்லனென்று பொய் சொல் லாமல் மெய் சொல்லத்தக்க குலத்திற் பிறந்தவனோ? கொலைத்தொழிலை (இயற்கையாக) உடைய வேடன் சொல்லும் வார்த்தை மெய்ம்மையோ? கடின மாகத் தண்டித்தாலல்லது நிசத்தைச் சொல்லானென்று ஒரே வகையாகச் சொன்னார்கள். (உரு)

மன்னன் றானு மற்றது செய்மி னெனமள்ளர்
பின்னாத் தண்டஞ் செய்தனர் கேட்கப் பிழையில்லான்
முன்னஞ் சொன்ன சொற்பெய ரானுய் மொழியாநின்
றின்னந் தீரத் தேருமி னென்றா னென்செய்வான்.

(இ - ள்) (மந்திரி முதலானோர் அவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட) பாண்டிய னும் (ஆயின்) அப்படிச் செய்யுங்கள் என்று கட்டளையிட, தண்டலாளரும்

பின்பு தண்டித்துக் கேட்க, பிழைபாடில்லாத அவ்வேடுவன் முன் சொல்லிய சொல்லினின்றும் பிறழாதவனாய் நான் கொன்றேனல்லேனென்று சொன்னான். (பாண்டியன்) இன்னமும் முற்றும் பார்த்தறியுங்கள் என்று சொன்னான். (வேறு யாது செய்வான் ?) (௨௬)

ஆற்றவொ றுக்குந் தண்டமு மஞ்சா னறைகின்ற
கீற்றமு மொன்றே கொன்ற குறிப்பு முகந்தோற்றான்
மாற்றவ ரேயோ மாவோ புள்ளோ வழிவந்த
கோற்றொடி யைக்கொன் றென்பெற வல்லான் கொலைசெய்வான்.

(இ - ள்) மிகவுந் தண்டிக்குந் தண்டனையையுஞ் சிறிதுமஞ்சான். இவன் சொல்கின்ற வார்த்தையும் ஒன்றே. கொலைசெய்த குறிப்பும் முகத்திற் காட்டான். (ஆதலால் அவளைக் கொன்றோர் அவ்வேதியனுடைய) பகைவரோ ? (அல்லது) மிருகமோ ? பறவையோ ? கொலைசெய்யும் வேடன் வழியேவந்த இப் (பிராமணப்) பெண்ணைக் கொன்று என்ன பலனை யடைய வல்லவன் ?

(வி - ம்) கோற்றொடி - அன்மொழித்தொகை. கோல்போலத் திரண்ட வளையலணிந்த கையையுடையாள் என்பது பொருள். (௨௭)

கைதவ னாமிக் கானவ னேயோ பிறரேயோ
செய்தவர் யாரே யிக்கொலை வேட்டஞ் செய்தோர்மா
எய்த விலக்கிற் றப்பிய கோல்தா னேதுண்டிம்
மைதவழ் கண்ணாள் மாய்ந்தன ளேபோ அறியேனால்.

(இ - ள்) இந்தப் பெண்கொலை செய்தோர் வஞ்சகனாகிய இவ்வேடுவனோ? பிறரோ? எவரோ? வேட்டையாடினோர் மிருகத்தைக் குறிவைத்தெய்த இலக்கில் தப்பிய அம்பு தைத்தருவுதலால் இந்த மைதீட்டிய கண்களையுடைய பார்ப்பனி மாய்ந்தாளோ ? (யான்) ஒன்றுமறியேன். (௨௮)

என்னா முன்னித் தென்னவ னின்ன மிதுமுன்னூல்
தன்னா லாயத் தக்கதை யென்றான் றகவிற்றன்
அன்னா ரந்நூ லாய்ந்திது நூலா லமையாதான்
மன்னா தெய்வத் தாலே தேறும் வழியென்றார்.

(இ - ள்) என்று நினைத்துக் குலோத்துங்கபாண்டியன் இன்னும் இதனை முதனூலால் ஆராய்ந்துணரத்தக்கதென்று சொன்னான். தன்னைப்போன்ற தகுதியையுடையோர், அந்த முதனூலை யாராய்ந்து இது முதனூலால் ஆராய்ந்தறிதல் முடியாது. அரசனே! கடவுளாலேயே ஆராய்ந்தறியும்வழி இதுவெனச் சொன்னார்கள்.

(வி - ம்) தக்கதை என்பதில் ஐகாரம் சாரியை. சோதிடநூலை முன்னூலென்றார்.

(௨௯)

வேந்தர்கள் சிங்கம் வேதிய னைப்பார்த் திதுதீர
ஆய்ந்துன துள்ளக் கவலையொ ழிப்பே னஞ்சேனின்
ஏந்திழை யீமக் கடனிறு விப்போ தென்றேவித்
தேந்துணர் வேங்கைத் தார்மற வோனைச் சிறைசெய்தான்.

(இ - ள்) மன்னவருள் ஆண்சிங்கம்போன்ற குலோத்துங்க பாண்டியன், வேதியனைப் பார்த்து இந்தச்செய்தியைத் தீரயோசித்து உனது மனக் கவலையை மாய்ப்பேன் பயப்படாதே. இப்போது உன் மனையாட்டிக்குச் செய்ய வேண்டிய ஈமக்கடன்களை நடத்தி (ஈண்டு) வருக என்று ஏவி, வேங்கைமரத் தின் தேன் சொரியும் பூங்கொத்தாலாகிய மாலையணிந்த வேடுவனைச் சிறையி லடைப்பித்தான். (௩௦)

மின்னனை யாடன் செய்கடன் முற்று மீண்டோனைத்
தன்னமர் கோயிற் கடைவயின் வைத்துத் தானேகிக்
கொன்னவில் வேலான் றங்கள் குடிக்கோர் குலதெய்வம்
என்ன விருந்தா ரடிகள் பணிந்தா னிதுகூறும்.

(இ - ள்) மின்னல் போலும் விளக்கமுடைய தனது மனைவிக்குச் செய்ய வேண்டிய ஈமக்கடன்களைச் செய்து முடித்துத் திரும்பிய பிராமணனை, தன் விருப்பமுடைய மாளிகையின் கடைவாயிலில் வைத்து, கொலைத்தொழில் செய்யும் வேலைத்தாங்கிய குலோத்துங்க பாண்டியன், தான் (தனித்துச்) சென்று, தங்கள் குடிக்கு ஒரு குலதெய்வமாகவிருந்த சுந்தரேசப்பெருமா னுடைய திருவடிகளை நமஸ்கரித்து இது சொல்கின்றான்.

(வி - ம்) தங்கள் குடிக்கோர் குலதெய்வமென்ன இருந்தாரென்றதை முன்னும் பின்னும் பலவிடங்களிலும் விளங்குந் திருவிளையாடல்களிற் காண்க.

வேறு

மன்றாடு மணியேயிம் மறவன்றான் பார்ப்பனியைக்
கொன்றானோ பிறர்பிறிதாற் கொன்றதோ விதுவறநூல்
ஒன்றானு மளப்பரிதாக் கிடந்ததா லுன்னருளால்
என்றாழ்வு கெடத்தேற்றா யென்றிரந்தா னவ்வேலை.

(இ - ள்) வெள்ளியம்பலத்தில் நிருத்தம் புரியும் மாணிக்கமே! இந்த வேடுவனே அப்பிராமண ஸ்திரீயைக் கொலைசெய்தானோ? (இவனன்றி) பிறர் பிறகாரணத்தாற் கொலைசெய்ததோ? இந்தச் செய்தி மிகவும் சோதிடநூலுள் ஒன்றாலாகிலும் அளந்தறிதற் கரியதாயிருந்தது. உனது திருவருளாலே எனது குறைவுதீரத் தெளிவிப்பாயென்று குறையிரந்தான்; அக்காலையில். (௩௨)

திருநகரின் புறம்பொருசார் குலவணிகத் தெருவின்கண்
ஒருமனையின் மணமுளதங் கந்தணனே டொருங்குநீ
வருதியுன துளந்தேற மாற்றமெலாந் தேற்றுதுமென்
றிருவிசும்பி னகடுகிழித் தெழுந்ததா லொருவாக்கு.

(இ - ள்) மதுரைத் திருநகரத்தின் புறத்திலே ஒருபக்கத்தில் வணிகர் குலத் தெருவில் ஒரு வீட்டில் மணவினை நிகழ்கின்றது. அவ்விடத்திற்கு (அந்தப்) பிராமணனுடன் நீ ஒருசேர வருவாய். உன்மனந் தெளியாத செய்தியை யெல்லாந் தெளிவிப்போமென்று பெரிய ஆகாயத்தின் வயிற்றைக்கிழித்து ஒரு (அசரீரித்) திருவாக்கு உண்டாயது. (௩௩)

திருவாக்குச் செவிமடுத்துச் செழியன்றன் புறங்கடையிற்
பெருவாக்கு மறையவனோ டொருங்கெய்திப் பெரும்பகல்போய்க்
கருவாக்கு மருண்மாலைக் கங்குல்வாய்த் தன்னையும்வேற்
றுருவாக்கிக் கடிமனைபோ யொருசிறைபுக் கினிதிருந்தான்.

(இ - ள்) அந்த அசரீரித் திருவாக்கைப் பாண்டியன் தன் செவிநிரம்பக் கேட்டு, தனது கடைவாயிலிலிருக்கும், பெருமைமிக்க வாக்காகிய வேதத்தை யுணர்ந்த பிராமணனுடன் ஒருசேரவிருந்து பெரிய பகற்பொழுது கழிந்து, கருமையைப் பெருக்கும் மயக்கமுடைய மாலைக்காலத்துடன் வந்த இராப்பொழுதில், தன்னையும் (பிறர் அறியாவண்ணம்) வேற்றுவடிவஞ்செய்து (வணிகர் வீதியிலுள்ள) கலியாணவீட்டிற் சென்று ஒருபக்கத்திற் புகுந்து (மறைந்து) இடையூறின்றி யிருந்தான். (௩௪)

அன்றிறைவ னருளாலங் கவர்கேட்க அம்மனையின்
மன்றல்மகன் றனக்களந்த நாளுலப்ப மறலியிருட்
குன்றமிரண் டெனவிடுத்த கொடும்பாசக் கையினர்வாய்
மென்றுவருஞ் சினத்தவரி லொருவனிது வினவுமால்.

(இ - ள்) அப்பொழுது சோமசுந்தரப்பெருமானுடைய திருவருளால் அவ்விடத்திற் பாண்டியனும் வேதியனுங் கேட்க, அந்தக் கலியாணவீட்டில் மணமகனுக்கு அளவுபடுத்திய வாழ்நாள் முடிய, இயமன் கரிய இரண்டு மலைகளை (ஏவியது) போல ஏவிய கொடிய பாசத்தையேந்திய கையையுடையவரும் வாயை மென்று வருங்கோபத்தை யுடையவருமாகிய காலபடர்களுள் ஒருவன் இது வினவுகின்றான்.

(வி - ம்) 'அளந்த நாளுலப்ப' என்றது வினைப்பயன் தொலைந்தவழி யென்றும், 'வாய் மென்றுவருஞ் சினத்தவர்' என்றது மிக்க கோபமுடையா ரென்றுங் கொள்க. (௩௫)

இன்றேயிங் கிவனுயிரைத் தருதிரெனு மிரும்பகட்டுக்
குன்றேறுங் கோனுரையாற் கொள்வதெவன் பிணியுடம்பின்
ஒன்றேனு மிலனொருகா ரணமின்றி யுயிர்கொள்வ
தன்றேயென் செய்துமென மற்றவனீ தறைகிற்பான்.

(இ - ள்) இப்பொழுதே இவ்விடத்தில் இம்மணநாயகனுடைய உயிரைக் கொண்டு வருவீர் என்றேவிய பெரிய எருமைக்கடாவாகிய மலையின் மீதிவர்ந்து வரும் இயமன் கட்டளையால் கொள்வது எவ்விதம்? (இவனோ) தேகத்தில் சிறிதும் நோயில்லான். ஒரு நிமித்தமுமில்லாமல் உயிரைக் கவர்வதல்லவே?

(இதற்கு) என்ன செய்வோமென்று கூற, மற்றொரு தூதன் இதனைக் கூறுகின்றான்.

(வி - ம்) இங்கு மதுரைக்கு ஒரு குரோசத்திற்கப்பால் என்றும் பொருள்.

ஆற்றாலே லுண்டகணை யருகொதுங்கும் பார்ப்பனியைக்
காற்றால்வீழ்த் தெவ்வாறு கவர்ந்தேமப் படியிந்தச்
சாற்றார வாரத்திற் றும்பறுத்துப் புறநின்ற
ஈற்றாவை வெருளவிடுத் திவனாவி கவர்கென்றான்.

(இ - ள்) வழியிலிருந்த ஆலமரத்தின் இலையிற் சிக்குண்டிருந்த அம்பை, அம்மரத்தருகே நிழலுக்கொதுங்கிய பார்ப்பனியை (நாம்கொண்ட) காற்றுவடிவால் (அலைத்து) விழச்செய்து எவ்வண்ணம் உயிர்கவர்ந்தோம்? அதுபோலவே புறத்திற் (கட்டுண்டு) நின்ற ஈற்றுப்பசுவை இந்தக்கலியாண ஆரவாரத்தினாலே (கட்டியிருக்கும்) தாம்பையறுத்து வெருண்டோடத் துரத்தி, இவனுடைய உயிரைக் கொள்வோமென்று கூறினன்.

(வி - ம்) 'காற்றால் வீழ்த்து' என்பதற்குக் காற்றினால் தள்ளியெனப் பொருள் கூறுவாருமுளர். ஆனால் காற்று, காலபடர் கட்டளைப்படி நடத்தலின்மையின் அது பொருந்தாதென்க. (௩எ)

அந்தமொழி கேட்டரச னருமறையோய் கேட்டனையோ
இந்தமொழி யெனப்பனவ னிவனிவ்வா றிறந்தாலென்
பைந்தொடியா ளிறந்ததுமப் படியேயென் மனக்கவலை
சிந்தவிது காண்பேனென் றொருங்கிருந்தா னென்னொடும்.

(இ - ள்) (இயமதூதர்கள் தம்முட்பேசிய) அந்தவார்த்தையைப் பாண்டியன் கேட்டு, அரிய வேதங்களையுணர்ந்த அந்தணனே! இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டாயோ? என்று வினவ, அந்தணன் இந்த மணநாயகன் இவ்வண்ணம் மடிந்தால் என்மனைவி மடிந்ததுவும் அவ்வகையேயாகும். என் மனதுக்கமழிய இதனையுங் காண்பேனென்று கூறி (அவ்விடத்தில்) பாண்டியனோடும் ஒருசேர இருந்தான். (௩அ)

ஒட்டியபல் கிளைதுவன்றி யொல்லொலிமங் கலந்தொடங்கக்
கொட்டியபல் லியமுழங்கக் குழுமியவோ சையின்வெருண்டு
கட்டியதாம் பிறப்புனிற்றுக் கற்றாவொன் றதிர்ந்தோடி
முட்டியதால் மணமகனை முடிந்ததா லவனாவி.

(இ - ள்) விடாது வந்த பல சுற்றத்தாரும் நெருங்கி, ஒல்லென்னு மொலியுடன் மங்கலச் செயல்களை (ஒருபால்) தொடங்கவும், கொட்டிய பலவாச்சியங்கள் (ஒருபால்) முழங்கவும், (இவ்வாறு) ஒருசேரத் திரண்ட ஓசையால் பயந்து (தன்னைப்) பிணித்த கயிறு அற, இளமையையுடைய கன்றையுடைய பசுவொன்று அதிர்ந்து ஓடி மணநாயகனை முட்டியது. (அதனால்) அவன் உயிர் ஒழிந்தது. (௩௯)

மணமகனே பிணமகனுய் மணப்பறையே பிணப்பறையாய்
அணியிழையார் வாழ்த்தொலிபோ யழுகையொலி யாய்க்கழியக்
கணமதனிற் பிறந்திறுமிக் காயத்தின் வரும்பயனை
உணர்வுடையார் பெறுவருணர் வொன்றுமிலார்க் கொன்றுமிலை.

(இ - ள்) கலியாணப்பிள்ளையே பிணமாய், கலியாண வாத்தியங்களே சாக்காட்டுப் பறைகளாய், ஆபரணங்களை யணிந்த சுமங்கலிகள் மங்கலப்பாட்டொழிந்து அழுகை யோசையாய்முடிய, ஒரு க்ஷணப்பொழுதில் தோன்றியழியும் இந்தச் சரீரத்தால் வரும் பிரயோசனத்தை அறிவுடையார் அறிவார்கள். அறிவு சிறிதும் இல்லாதவர்க்குச் சிறிதும் (பிரயோசன முண்டாவது) இல்லை.

நாலடியார்

(வி - ம்) "மன்றங் கறங்க மணப்பறை யாயின
அன்றவர்க் காங்கே பிணப்பறையாய்ப் - பின்றை
ஒலித்தலு முண்டாமென் றுய்ந்துபோ மாறே
வலிக்குமா மாண்டார் மனம்"

என்னும் செய்யுளினும் இக்குறிப்புணர்த்துவது காண்க. (௫0)

கண்டானந் தணனென்ன காரியஞ்செய் தேனெனத்தன்
வண்டார்பூங் குழல்மனைவி மாட்சியினுங் கழிதுன்பங்
கொண்டான்மற் றவனொடுந்தன் கோயில்புகுந் தலர்வேப்பந்
தண்டாரா னமைச்சர்க்கும் பிறர்க்குமிது சாற்றினான்.

(இ - ள்) பிராமணன் பார்த்தான். நான் யாதுகாரியஞ் செய்தேனென்று வண்டுகள் பொருந்திய மலர்மாலையணிந்த கூந்தலையுடைய தனது மனையாட்டி இறந்ததிலும் மிக்க துன்பத்தை யடைந்தான். வேப்பமலராலாகிய தட்பம் பொருந்திய மாலையையணிந்த பாண்டியன், அத்துன்பங்கொண்ட பிராமணனுடன் தனது கோயிலுட்சென்று மந்திரிகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இவ்வாச்சரியத்தை யெடுத்துச் சொன்னான்.

(வி - ம்) ஒன்றுமறியாத வேடனைத் தண்டித்துத் துன்புறுத்தியது பேராபாதமான காரியமாகலின் "மனைவி மாட்சியினுங் கழிதுன்பங் கொண்டான்" என்றார். (௫௧)

மறையவனை யின்னுமொரு மணமுடித்துக் கோடியென
நிறையவரும் பொருளீந்து நீபோதி யெனவிடுத்துச்
சிறையழுவத் திடைக்கிடந்த செடித்தலைய விடிக்குரல
கறையுடல்வே டனைத்தொடுத்த கால்யாப்புக் கழல்வித்து.

(இ - ள்) அந்தப்பிராமணனை யின்னுமொரு விவாகத்தை முடித்துக்கொள்வாயென்று அரியபொருளை மிகுதியாகக்கொடுத்து, நீ போவாய் என்று விடையளித்து, சிறைக்கூடமாகிய கொடிய இடத்தில் அழுந்திக்கிடந்த முடைநாற்றம் வீசுந் தலையையுடைய, இடிபோன்ற குரலையுடைய கரிய தேகத்தையுடைய வேடனைப் பூட்டிய கால் விலங்கைத் தறித்து.

இதுமுத லிரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

(வி - ம்) தலைய குரல சினையடியாகப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சவினைகள். இவை வேறு பலவடுக்கி வேடனென்னும் பெயரைத் தனித்தனி கொண்டன. (சஉ)

தெளியாதே யாமிழைத்த தீத்தண்டம் பொறுத்தியென
விளியாவின் னருள்சுரந்து வேண்டுவன நனிநல்கி
அளியாறு மனத்தரச னவனையவ னிடைச்செலுத்திக்
களியானை விழவெய்த கௌரியனைப் போய்ப்பணிவான்.

(இ - ள்) நாங்கள் (உண்மை) அறியாமற்செய்த தீய தண்டனைகளை (மனம்) பொறுப்பாயென்று அருகழைத்து இன்னருள் மிகுந்து அவன் விரும்பியவற்றை மிகக்கொடுத்து, கிருபை நீங்காத மனத்தையுடைய பாண்டியன் அவ்வேடனை அவனிருப்பிடத்திற்கனுப்பி, (முன் சமணரேவிய) மத மயக்கத்தையுடைய யானை இறக்க அம்புதொட்ட சுந்தரபாண்டியராகிய சோமசுந்தரப் பெருமானை (திருச்சந்நிதானத்திற்) சென்று வணங்குவான். (சங)

வேறு

ஆதரம் பெருகப் பாவியேன் பொருட்டெம் மடிகணீ ரரும்பழி யஞ்சு
நாதரா யிருந்தீ ரெந்தையார்க் குண்டோ நான்செயத் தக்கதொன் றென்னுக்
காதலிற் புகழ்ந்து பன்முறை பழிச்சிக் கரையின்மா பூசனை சிறப்பித்
தேதம தகற்றி யுலகினுக் குயிரா யிருந்தன னிறைகுலோத் துங்கன்.

(இ - ள்) அன்பு மீக்கூரப் பாவியேனாகிய என் நிமித்தமாக எமது அடிகளாகிய நீவிர் அரிய பழியஞ்சிய நாதராக விருந்தீர். என் தந்தையாகிய தேவரீருக்கு என்னாற் செய்யத்தக்கது ஒரு பிரதியுதவியுளதோ? (இல்லை) என்று அன்புடன் புகழ்ந்து, பலமுறை தோத்திரஞ் செய்து, எல்லையில்லாத மகா பூசையைச் சிறக்கச்செய்து, குடிகளுக்கு வரும் ஐந்து குற்றங்களை யொழித்துக் குடிகளுக்குத் தானோர் உயிராய் அரசனாகிய குலோத்துங்க பாண்டின் மகிழ்ச்சி மீக்கூர இருந்தான்.

(வி - ம்) யாதொரு குற்றமுமில்லாத வேடனைத் தேறாதபாண்டியன் அவனைத் தண்டஞ்செய்தமையால் அப்பாண்டியனுக்கு அறியாமையால் வரும் பழியை அஞ்சிக்காத்த காரணத்தால் **அரும்பழியஞ்சுநாதர்** என ஒரு திருப்பெயர் போந்தமையின் "அரும் பழியஞ்சு நாதராயிருந்தீர்" என்றார். (சச)

ஆ திருவிருத்தம் - கஙுகூ

இருபத்தாறுவது.

மாபாதகந் தீர்த்த படலம்

வேத நாயகன் வெம்பழி யஞ்சிய
நாத னான நலனிது நல்கிய
தாதை யைக்கொலை செய்த தனயன்மா
பாத கந்தனைத் தீர்த்தமை பாடுவாம்.

(இ - ள்) (நான்கு)வேதங்கட்கும் நாயகனுகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் அரும் பழிக்கஞ்சிய திருவிளையாடல் இது. தன்னைப்பெற்ற தந்தையைக் கொலை செய்த வேதியனுடைய மகாபாதகத்தைத் தீர்த்தருளிய திருவிளையாடலை (யாம்இனி) க் கூறுவாம். (க)

விரைசெய் மாலைக் குலோத்துங்க மீனவன்
திரைசெய் நீர்நிலஞ் செங்கோல் செலத்தனி
அரசு செய்யுமந் நாளி லவந்தியென்
றுரைசெய் மாநக ராறெரு பூசுரன்.

(இ - ள்) மணங்கமழும் மலர்மாலையணிந்த குலோத்துங்கபாண்டியன் அலைகளையுடைய கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகத்திலே தனது செங்கோல் செல்ல, சமானமில்லாத இராசரிகத்தை நடத்தும் அக்காலத்தில், அவந்தியென்று சொல்லப்படும் பெரிய நகரத்திலுள்ளான் ஒரு வேதியன். (உ)

வெருவுங் காய்சின மாறிய வேதியன்
மருவுங் காதன் மனையெனும் பேரினாள்
திருவுங் காமனுந் தேவியு மண்புனை
உருவுங் காமுறு மொப்பில் வனப்பினாள்.

(இ - ள்) (கண்டோர்) அஞ்சத்தக்க கொடிய கோபம் நீங்கிய அந்த வேதியனால் விரும்பப்பட்ட மனைவியென்பவள் இலக்குமியும்,மன்மதன் மனைவியாகிய இரதியும், சுதையாற்செய்த (சித்திரப்) பதுமையும் தனக்கு ஒப்பில்லாத (யாவரும்) விரும்பத்தக்க அழகினையுடையவள். (௩)

படியி லோவியப் பாவையொப் பாகிய
வடிவி னாளவள் பால்மக னென்றொரு
கொடிய பாவி பிறந்து கொலைமுதற்
கடிய பாவக் கலன்போல் வளருநாள்.

(இ - ள்) நிலவுலகத்தில் சித்திரித்த பதுமைபோன்ற உருவத்தை யுடையவள். அவ்வுருவமுடைய பார்ப்பனியிடத்து மகனென்று ஒருகொடும்பாவிபிறந்து, கொலைமுதலிய கொடும்பாவங்களைக் கொள்கலனாக அவன் வளர்ந்து வருநாளில்.

(வி - ம்) கொலைமுதல் கடியபாவமென்றது-கொலை களவு கட்குடி காமம் குருத்துரோகமாகிய ஐந்து. இவை பஞ்சமகா பாதகங்களெனப்படும். (சு)

கோடி கோடி யடுஞ்சிலை கோட்டியே
கோடி கோடி கொடுங்கணை பூட்டியே
கோடி கோடி விகாரமுங் கூட்டியே
கோடி கோடி யனங்கரெய் தார்கொலோ.

(இ - ள்) கொல்லும்வில்லைக் கோடாகோடி வளைத்துக், கொடிய கோடா கோடி பாணங்களை அவற்றிலேறிட்டுக், கொடிய கோடாகோடி விகாரங்களையும் அப்பாணங்களோடுகூட்டிக், கோடாகோடி மன்மதர்கள் (அப்பாதகன்மேற்) பிர யோகித்தார்களோ ? (யாதோ ? யாம் அறியோம்).

(வி - ம்) மன்மதபாணங்கள் ஐந்து : அவை தாமரை - மா - அசோகு - முல்லை - நீலமாகிய கணைகள். அவைசெய்யும் விகாரங்கள் : சுப்பிரயோகம்-விப் பிரயோகம் - சோகம் - மோகம் - மரணம் எனப்படும். அவையாவன : சுப்பிர யோகம் - சொல்லுநினைவு மாறுபடுதல் ; விப்பிரயோகம் - பெருமூச் செறிந்து வருந்தல்; சோகம் - வெதும்பல், உணவு தெவிட்டல்; மோகம் - அழுதல், மொழி பலபேசுதல்; மரணம் - அயர்த்தல், மயங்கல் எனப்படும். இவற்றை,

"வனசஞ் சூத மசோகு முல்லை
நீல மெனமதன் பெய்கணை யைந்தே.
சுப்பிர யோகம் விப்பிர யோகம்
சோகம் மோகம் மரணமுந் தோற்றும்.

அவைதாம்
சுப்பிரயோகஞ் சொல்லு நினைவும்
விப்பிர யோகம் வெய்துயிர்த் திரங்கல்
சோகம் வெதுப்புந் துய்ப்பன தெவிட்டலும்
மோக மழுங்கலு மொழிபல பிதற்றலும்
மரண மயர்ப்பும் மயக்கமுஞ் செய்யும்"—என்பதனுனறிக. (ரு)

இளமைச் செவ்விய யாக்கையன் மையல்கூர்
வளமைக் காமமும் வல்வினை யுந்நிறைத்
தளையிட் டீர்த்தலிற் றன்னை வயிற்றிடை
விளைவித் தீன்றவள் தன்னை விரும்பினான்.

(இ - ள்) இளம் பருவமுடைய சரீரமமைந்த அப்பாதகன் மயக்க மிக்க குறைவில்லாத காமமும் பாவமும் நிறைவாகிய பாசத்தையிட்டு இழுத்தலால், தன்னைத் தன் வயிற்றில் தோன்றச்செய்து பெற்றதாயை விரும்பினான்.

(வி - ம்) நிறைத்தளைவிட்டு எனவும் பாடம். மனக்கவலையாகிய தளையை விடுவித்து என்று பொருள் கொள்க. (சு)

அன்னை யென்னு மழிதகை யாளகத்
தின்னு யிர்த்துணை யும்மனக் காவலாய்

மன்னு நாண மடமுந் தனுல்வருந்
தன்னை நீங்கலிற் றனுமொத் தாள்ரோ.

(இ - ள்) தாயென்று சொல்லப்படும் அழிகற்புடையவள் தன் மனத்திலே தனது இனிய உயிருக்கோர் துணையாயும் தனது மனத்துக்கோர் காவலாயும் நிலைபெற்ற நாணம் மடமுதலிய நான்கு காவற்காரரும் தன்னைவிட்டு நீங்குதலால் தானுமதற்கு உடன்பட்டாள்.

(வி - ம்) நாணமடமுதல் நால்வர் என்றது நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு. அவற்றுள், நாணம் - தன்கணவனையன்றி மற்றோரைக் காணவுங் கூசுதல். மடம் தன்கணவன் குணமன்றிப் பிறர்குணத்தை யறியாமை. அச்சம் - தன்கணவன் முன்னன்றிப் பிறர்சாயை தோன்றினும் காசாணுதிகளை ஆமைபோலொடுக்கிப் பதுங்கல். பயிர்ப்பு - தன்கணவன் உடைமுதலியவற்றை யன்றிப் பிறருடையதைத்தொட அருவருத்தல் என்பர். (எ)

இன்ப மோசிறி தாகு மிதில்வருந்
துன்ப மோகரை யில்லாத் தொடுகடல்
என்ப தாரு மிவனு லறியவிவ்
வன்ப தான வினையால் வருந்துவான்.

(இ - ள்) (காமத்தால் விளையும்) சுகமோ அற்பமாகும். (ஆனல்) இதனுல் வருந் துன்பமோ எல்லையில்லாத சமுத்திரமாமென்னும் பழமொழியை எல்லோரும் இவனுலறிய இந்தக் கொடியதீவினையால் வருந்தத்தொடங்கினன்.

(வி - ம்) தொடுகடல் - வினைத்தொகை ; சகரரால் தோண்டப்பட்ட கடல் என்பது பொருள். வன்பது என்பதில் அது பகுதிப்பொருள் விகுதி. (அ)

மைய ளுக மதியை விழுங்கவக்
கைய னையைக் கலந்தொழு குஞ்செயல்
ஐயன் றன்குறிப் பாற்கண் டயற்செவிக்
குய்ய லாவண்ண முள்ளத் தடக்கினன்.

(இ - ள்) (காம) மயக்கமாகிய (இராகுவென்னும்) பாம்பானது அறிவு ஆகிய சந்திரனைவிழுங்க, அவ்வஞ்சகன் தன்தாயைப் புணர்ந்து நடக்குஞ் செய்கையை அவனது தந்தை குறிப்பாலறிந்து (அது) பிறர் செவியி லேறுதவண்ணம் தனது மனத்திலடக்கி யொழுகினன்.

(வி - ம்) ஒருவர்க்கு முரைக்கலாற்றுத மானக்கேடாதலின், அடக்கினனென்பார் "அயற்செவிக் குய்யலா வண்ண முள்ளத் தடக்கினன்" என்றார்.(கூ)

வேற்றோர் வைகல் வெளிப்படக் கண்டறஞ்
சாற்று நாவினன் வேறொன்றுஞ் சாற்றிலன்
சீற்ற மேல்கொடு செல்வன்கொல் வேனென
வேற்றெழுந்தன ளீன்றாள் விலக்குவாள்.

(இ - ள்) (குறிப்பாக வுணர்ந்ததேயன்றி) தருமவொழுக்கத்தை யுரைக்கும் அவ்வேதியன் வேறொருநாள் வெளியாகக்கண்டு, வேறொன்று முரையாது

இருந்தனன். (அதைக்கண்ட கொடும்பாவியாகிய) புத்திரன் கோபத்தைமேற் கொண்டு (தந்தையைக்) கொல்வேனென்று மேற்கொண்டெழுந்தனன். பெற்றவள் விலக்குகின்றாள்.

(வி - ம்) 'செல்வன்' என்றது பெரும்பாவியென்னும் இழிபுதோன்றக் கூறியதாம். (க0)

தாயி லின்ப நுகர்ந்தனை தந்தையைக்
காயி லென்பெறு வாயெனக் காமுகர்க்
காயி லன்னையி லப்பனி லென்பயன்
ஏயி லின்னரு ளென்னற மென்னென்றான்.

(இ - ள்) தாயினிடத்து இன்பமனுபவித்தாய். தந்தையைக் கொன்றாலென்னபல னடைவாயென்று சொல்ல, காமிகளுக்கு ஆராய்ந்து பார்த்தால் தாயாலும் தந்தையாலும் (அடையத்தக்க) பயனென்ன? பொருந்திய இனிய சிவகருணையால் பயனென்ன? தருமத்தால் பயன் என்ன? என்றான்.

(வி - ம்) என் - வினு வினைக்குறிப்பு முற்று. (கக)

மண்டொ டுங்கரு விப்படை வன்கையிற்
கொண்டு தாதை குரவனென் றோர்கிலான்
துண்ட மாகத் துணித்தானுய் வாய்முகந்
துண்ட காம நறவா லுணர்விலான்.

(இ - ள்) மண்வெட்டுங் கருவியைத் தனது வலியகாத்திற்கொண்டு தன்தந்தையை (ஐங்குரவருள் ஒரு) குரவனென்றறியாது, தாயின் வாயிலிருந்து முகந்துண்ட காமமாகிய மதுவினால் உணர்வில்லாத பாவி துண்டபட வெட்டினன்.

(வி - ம்) ஐங்குரவர்—அரசன் - உவாத்தியான் - பிதா - தமையன் - ஆசாரியன் எனப்படுவர். (கஉ)

மைக்க ருங்கங்குல் வாய்க்கொன்ற தாதைக்குத்
தக்க தீத்தவி சிட்டன்னை தன்னொடுங்
கைக்க டங்கு பொருளொடுங் கன்னெறி
புக்க னன்புடை சூழ்ந்தார் புளிஞரே.

(இ - ள்) இருண்மயமான இராப்பொழுது தன்னாற் கொலைசெய்யப்பட்ட பிதாவுக்கு (அப்பொழுதே) பொருந்திய தீக்கடன் செய்துமுடித்து, தனது தாயோடும் தான் எடுத்தற்கமைந்த செல்வத்தோடும் பாலைநிலவழியாகச்சென்றனன். (வழிமறிக்கும்) வேடர் அவன் புறத்தில் வந்து சூழ்ந்தார்.

(வி - ம்) 'கல்நெறி' என்பதைப் பருக்கைக்கல் நெருங்கிய இடமெனக் கொண்டு பாலை என்று பொருள் கூறினும். (கங)

எய்யுங் கோல்தொடு வில்லரி டிக்குநேர்
செய்யுஞ் சொல்லினர் செல்லலை நில்லெனக்

கையி னுள்ளவுங் கைக்கொண்டு காரிகைத்
தையல் தன்னையுந் தாங்கொடு போயினார்.

(இ - ள்) பிரயோகிக்கும் அம்பையேறிட்ட வில்லினையும் இடிக்குச்சமான மான சொல்லினையும் உடையவராகி,போகாதே நில் என்றதட்டி (அப்பாவியின்) கையிலிருந்த பொருள் முழுவதையுஞ் சூறையாடி, (அவன்தாயாகிய) பார்ப்பனியையும் (தாம்) கொண்டு சென்றார்.

(வி - ம்) செல்லலே - எதிர்மறை வியங்கோள் வினைமுற்று. (௧௪)

சென்று சேணிடைச் சிக்கற வாழலாம்
என்ற வெண்ணமொன் றெய்திய வண்ணமொன்
றொன்று நாமெண்ணத் தெய்வமொன் றெண்ணிய
தென்ற வார்த்தை யிவனிடைப் பட்டதால்.

(இ - ள்) தூரதேசத்திற்குப் போய்ச் சிக்கில்லாமல் வசிக்கலாமென்று (மகாபாதகன்) எண்ணிய எண்ணமொன்று (அவனுக்குவழியிடையே) வந்த வகையொன்று (ஆதலால்) 'நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைத்தது' என்ற பழமொழி இந்த மகாபாதகனிடத்திற் புலப்பட்டது. (௧௫)

தாதை தன்றன யற்கினி யார்துணை
மாதர் யாயை மறவர்கைக் கொள்ளவிப்
போது தான்றுணை யென்பவன் போன்றுமா
பாத கத்துரு வாய்வந்து பற்றினான்.

(இ - ள்) (மாபாவியாகிய மகனால் வெட்டுப்பட்ட) வேதியன் தனது புத்திரனுக்குத் துணையினி யாவர்? (அவன் வழித்துணையாகக் கொண்ட) அழகிய (அவனது) தாயை வேடர் கைக்கொள்ளுதலால் (துணையிழந்த) இப்பொழுது தானே துணையென்று தொடர்ந்தவன் போன்று (அவன்செய்த பிரமபாவத்தால்) பிரமகத்திசாயையாய் வந்து (அவனைப்) பிடித்தான்.

(வி - ம்) தாதை (அவனைப்)பற்றினான் என முடித்துக்கொள்க. யாய்-தாய்.

ஆவ வென்னு மழுஞ்சிவ தாவெனும்
பாவம் பாவம் பழியிது வோவைய
கோவெ னுங்கை குலைத்தெறி யுந்நிழற்
பாவை போல விடாதுபின் பற்றுமால்.

(இ - ள்) ஆ ஆ வென்றலறும் ; அழும் ; சிவதாவென்று சொல்லும்; பிரமகத்தியாகிய இதுவோ பாவம் பாவம் ஐயையோவென்று முறையிடும் ; கையை (ஒன்றோடொன்று சேர்த்து) மோதும்; (அவனது) தேகச்சாயல்போல அவனைப் பிரியாது பின்பற்றிச் செல்லும்.

(வி - ம்) சிவதன் - மங்கலத்தைக்கொடுப்பவன். இது வாதன் என்பது வாதாவென்றாற்போல முறைப்பாடிற் சிவதாவென வந்தது. இதனைத் திருத்தொண்டர் புராணம் எறிபத்தநாயனார் சரிதத்துங்காண்க. (௧௭)

வேறு

நல்லதீர்த் தஞ்சிவ தலநலோர் பக்கமுஞ்
செல்லவொட் டாதரன் சீர்த்திநா மஞ்செவிப்
புல்லவொட் டாதுளம் புகுதவொட் டாதுநாச்
சொல்லவொட் டாதுகண் துயிலவொட் டாதரோ.

(இ - ள்) (இப்பிரமஹத்தி யொழிய) நல்லதீர்த்தமாடவும் (நல்ல) சிவதலஞ் சேவிக்கவும் நல்லோர் பக்கஞ்சென்று சேவிக்கவும் (அவன் செல்ல நினைத்தால்) செல்லவொட்டாது தடுக்கும். சிவசரிதமும் சிவநாமமும் (கேட்கப் புகுந்தால் கேளாமல்) தடுக்கும். (ஒருவகையாகக் கேட்கினும்) அவன் மனதிற் புகவொட்டாது தடுக்கும். (ஒருவாறுகேட்டு நாவால் சொல்லத் தொடங்கினும்) நாவைச் சொல்லவொட்டாது தடுக்கும். (இவற்றிற்குப் பயந்து நித்திரை செய்யப்புகினும்) செய்யவொட்டாது தடுக்கும்.

(வி - ம்) இதுமுதல் இரண்டு செய்யுள்களால் பிரமஹத்தியால் நிகழ்ந்த துன்பங்களை விளக்குகின்றார். (கஅ)

சுற்றுமுன் பின்புறச் சூழ்ந்துதன் கொடுக்கிறப்
பற்றிநின் றீர்க்குமா பாதகத் தாலலைந்
தெற்றினிச் செய்வதென் றுற்றலா திடருழந்
துற்றவே றுலகெலா மச்சமுற் றுழலுமால்.

(இ - ள்) முன்னும் பின்னும் எப்பக்கமும் விடாது சூழ்ந்து தனது கொய்சகமானது அவிழ்ந்து அலையப்பற்றி நின்று இழுக்காநின்ற மகாபாதகத்தாலலைந்து திரிந்து இனி யாது செய்வதென்று சகியாது துன்பத்தில் வருந்தித் தன்னைப் பற்றிய பிரமஹத்திக் கஞ்சிச் சுழலாநிற்பான். (கக)

உறுகணோ யாற்றநா ளுற்றுழன் றுலகெலாம்
மறுகவே திரியுமா பாதகன் வலியெலாஞ்
சிறுகுவான் சிவனருட் செயலினிப் பாதகங்
குறுகுநாள் குறுகுநாள் கூடலைக் குறுகினான்.

(இ - ள்) (இவ்வண்ணம்) அநேகநாள் துன்பநோயடைந்து சுழன்று கண்டோரெல்லாம் வருந்த உலகமெல்லாந் திரிந்தலையாநின்ற மகாபாதகன் வலிமை முழுவதும் சிறுகுதலால், சிவபெருமானது திருவருட்செயலால் இனிப் பாதகங் குறுகியொழியுநாள் வருங்காலையில் மதுரைப்பதியை யடைந்தான்.

(வி - ம்) குறுகல் இரண்டில் முந்தியது குறைதல் என்றும் பிந்தியது சேர்தல் என்றும் பொருள்படும். (உ0)

வேறு

அழிதகன் குறுகு வான்முன் னங்கயற் கண்ணி தந்தக்
குழையிரு காதுங் கோத்துக் கொலையெழு புலிப்பற் றாலி
தழைமயிர் நெடுகாண் பின்ன ஞான்பிட ரலைப்பப் பூண்டோர்
பழிதகை யாத வேடப் பாவையாய்ப் படிவங் கொள்ள.

(இ - ள்) அழிதகைமையுடையவன் வருதற்கு முன்னமே மீனாட்சியம்மையார் தந்தத்தாற்செய்த குண்டலங்களை இருசெவிகளிலும் நுழைவித்துக், கொலைத்தொழிலில் மேம்பட்ட புலியின் பல்லாகிய தாலிகோத்த மயிராற் பின்னிய நெடிய மங்கலசூத்திரம் வலிய பிடரில் அசைந்தலையத் தரித்து, குலத்திற்குரிய பழித்தொழில் சிறிதுந் தடுத்த லில்லாத ஒரு வேட்டுவப் பெண்ணைத் திருவுருவங் கொள்ள. (உக)

கொலையிரும் பழிக்கன் றஞ்சுங் கூடலெம் பெருமான் கொன்றை
மிலையிருங் குஞ்சி வேங்கை மெல்லிணர்க் கண்ணி வேய்ந்து
கலையிரு மருப்பிற் கோடிக் காதளை வோடுந் தாடிச்
சிலையிருந் தடக்கை வேடத் திருவுருக் கொண்டு தோன்றி.

(இ - ள்) (தைவிகமாய் நேரிட்ட)கொலைத்தொழிலால்வந்த பெரும்பழிக்கு அக்காலத்திலஞ்சிய எமது சோமசுந்தரப் பெருமான் கொன்றைமாலையணிந்த பெரிய சிகையில் வேங்கையின் மெல்லிய பூங்கொத்தாலாகிய மாலையையணிந்து, கலைமானின் முறுக்கினையுடைய இரண்டு கொம்பின் வளைவுபோல முறுக்குள்ளதாய் வளர்ந்து காதுமட்டுஞ் சென்ற மீசையும், வில்லைத் தாங்கிய பெரிய கையுமுடைய வேட்டுவத் திருவுருவந் தான் கொண்டருளி. (உஉ)

கொண்டல்கண் படுக்கு மாடக் கோபுர மருங்கிற் போந்தின்
கண்டகக் கருக்கு வாய குரைக்குநாய் கதுவிக் காப்பப்
புண்டலை வாளி வில்லோர் புறங்கிடந் திமைப்பத் திங்கட்
டுண்டவா ணுதலா ளோடுஞ் சூதுபோ ராடல் செய்வான்.

(இ - ள்) மேகங்கள் துயிலும் மாடங்கள் பொருந்திய கோபுரவாயிலினருகே, பனையின் முள்வாய்ந்த கருக்குபோன்ற வாயையுடைய குரைக்கானின்ற நாயானது கதுவிக் காத்துநிற்கவும், மாமிசத்தை நுனியிலுடைய அம்பும் வில்லும் ஒரு புறத்திருந்து விளங்கவும், (தம்மைப்போல வேட்டுவ வடிவு கொண்ட) அர்த்த சந்திரன் போன்ற நெற்றியையுடைய பிராட்டியாரோடும் சூதாடலாகிய போர்த்தொழில் செய்வாராயினர். (உரு)

வெருவரு வேழ முண்ட வெள்ளில்போல் வறிய னாகிப்
பருவர லுடனுங் கெய்தும் பாதகன் வரவு நோக்கி
ஒருவரு முள்ளத் தாலு முன்னருங் கொடிய பாவி
வருவது காண்டி யென்னு மாதரை நோக்கிக் கூறும்.

(இ - ள்) பயமில்லாத யானையுண்ட விளாங்கனிபோலச் சிறிதும் உள்ளீடு இல்லாதவனாகித் துன்பத்துடன் அவ்விடத்து வரும் மகாபாதகனது வருகையைக்கண்டு, யாவரும் தமது மனத்தாலும் நினைத்தற்கரிய கொடிய மாபாவி வருவதைப் பார்ப்பாய் என்று தேவியாரைப் பார்த்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றார்.

(வி - ம்) வேழம் - ஒரு நோய். அது, இளநீர்க்குத் தேரையென்னும் நோய்போல விளங்கனியை உள்ளீடில்லாததாகச் செய்வது. இது வேழமென்னும் பெயரொற்றுமையால் யானையுண்ட விளாங்கனி யெனவும் வழங்கும். (உச)

அணங்குநோ யெவர்க்குஞ் செய்யு மநங்கனு லலைப்புண் டாவி
உணங்கினு ருள்ளஞ் செல்லு மிடனறிந் தோடிச் செல்லா
குணங்குல னொழுக்கங் குன்றல் கொலைபழி பாவம் பாரா
இணங்குமின் னுயிர்க்கு மாங்கே யிறுதிவந் துறுவ தெண்ணு.

(இ - ள்) எல்லோருக்குங் காமநோயைச் செய்யும் மன்மதனுல் அலைக்கப் பட்டு உயிர் சோர்ந்தவர்களது மனமானவை தாம் செல்லுமிடமறிந்து சென்று சேரா; குணமும் குலமும் ஒழுக்கமும் குறைபடுதலையும் கொலைத்தொழிலையும் (அதனுல் வரும்) பழியையும் பாவத்தையும் பாரா ; பொருந்திய தமது இனிய உயிர்க்கும் அவ்விடத்து அழிவு வருவதைச் சிறிதுங் கருதா.

(வி - ம்) செல்லா - பாரா - எண்ணு என்பன உள்ளம் என்பதன் பயனிலைகள். (௨௫)

கள்ளுண்டல் காம மென்ப கருததறை போக்குச் செய்வ
எள்ளுண்ட காமம் போல வெண்ணினிற் காணிற் கேட்கிற்
றள்ளுண்ட விடத்தி னஞ்சந் தலைக்கொண்டா லென்ன வாங்கே
உள்ளுண்ட வுணர்வு போக்கா துண்டபோ தழிக்குங் கள்ளுண்.

(இ - ள்) கள்ளுண்ணுதல் காமங்கொள்ளுதல் என்று சொல்லப்படும் இரண்டும் (உண்டோர் காமுற்றோர்) கருத்துகளை கெடுத்தழிகை செய்வன. (இவ்வாறு இரண்டும் ஒத்திருப்பினும்) விலக்கப்பட்ட காமத்தைப்போலக் கள்ளானது தன்னை யொருவன் கருதினும் காணினும் தனது தன்மையைக் கேட்பினும் தாமிருக்குமிடஞ் செல்லினும், நஞ்சு தலைக்கேறியதுபோல அப்பொழுதே (காமம்போல) உள்ளத்தின் அறிவைக் கெடுக்காது. அக்கள்ளானது அதனை உண்டபோது மட்டும் அறிவைச் சிதைக்கும்.

(வி - ம்) கள்ளையுங் காமத்தையும் ஒரு பொருளாகவைத்துப் பின் கள்ளை விலக்கிக் காமத்தை மேம்படக் கூறினர். இச்செய்யுளின் கருத்தை, திருக்குறள் "உள்ளக் களிர்ச்சியுங் காண மகிழ்தலுங் கள்ளுக்கில் காமத்துக் குண்டு" என் பதனுனறிக. (௨௬)

காமமே கொலைகட் கெல்லாங் காரணங் கண்ணோ டாத
காமமே களவுக் கெல்லாங் காரணங் கூற்ற மஞ்சுங்
காமமே கள்ளுண் டற்குங் காரண மாத லாலே
காமமே நரக பூமி காணியாக் கொடுப்ப தென்றுன்.

(இ ள்) காமமே கொலைகளுக்கெல்லாங் காரணம். தாட்சண்ய மில்லாத காமமே திருட்டுக்கெல்லாங் காரணம். இயமனும் அச்சப்படும் காமமே கள்ளுண் டற்குங் காரணம். ஆனபடியால் காமமே நரகபூமியை உரிமையாகக் கொடுப்பது என்று கூறினர்.

(வி - ம்) காமமே என்பவற்றில் ஏகாரங்கள் பிரிநிலைப்பொருளன. இது பெரும்பாதக மாதலின். (௨௭)

கோலைப்பழி கோட்பட் டாங்கே குறுகியான் முகங்கண் டேட
அலைப்பட ருழந்து சாம்பி யழிவதென் பார்ப்பா னென்னக்
கலைப்படு திங்கள் வேணிக் கானவ னருட்கண்ணேக்கந்
தலைப்படச் சிறிது பாவந் தணிந்துதன் னறிவு தோன்ற.

(இ - ள்) பிதாவைக் கொன்ற பிரமகத்தியால் விழுங்கப்பட்டுத் தமது சந்நிதியிலெதிர்ந்த மகாபாதகனுடைய முகத்தைப் பார்த்து, அடா! பார்ப்பானே! அலைத்தலையுடைய பெருந்துன்பத்தால் வருந்திச் சோர்ந்து அழிவது யாது? என்று வினவியருள, சந்திரகலைபொருந்திய சடாமுடியையுடைய வேட்டுவவுருவாய் வந்த சோமசுந்தரக் கடவுளது திருவருணோக்கம் சிறிது படுதலால் மகாபாதகன் குறைந்து தன் இயற்கை யுணர்வுதோன்ற.

இதுமுதலிரண்டு பாடல்கள் குளகம். (உஅ)

முற்பக லிழைத்த பாவ முதிர்ச்சியாற் பிறந்து தந்தை
தற்பகை யான வாறுந் தாதையை வதைத்த வாறும்
பிற்பக லந்தப் பாவம் பிடித்தலைத் தெங்குந் தீரா
திப்பதி புகுந்த வாறு மெடுத்துரைத் திரங்கி நின்றான்.

(இ - ள்) முன்னாளிற் செய்த பாவமுதிர்ச்சியால் (மகனாகப்) பிறந்து தந்தைக்குத்தான் விரோதியான வகையையும், (அதனால்) தந்தையைக் கொலை செய்த வகையையும், பின்னாளில் அந்தப் பாவமானது (பிரமஹத்தியாய்ப்) பிடித்து வருத்த எங்குந்திரிந்தும் தீராமல், இந்தத் தலத்தையடைந்த வகையையும் எடுத்துச் சொல்லி, (மிகவும் வருந்தி) நின்றான்.

(வி - ம்) தற்பகன் எனப் பாடங்கொள்வது முண்டு. அவ்வாறாயின் தல்பகன் என்னும் வடசொற்றிரிபு எனக்கொண்டு தந்தை சயனத்திற் குரியவன் எனப் பொருள் கொள்க. (உகூ)

மறப்பெரும் படிவங் கொண்டு மனத்தருள் சுரந்து நின்ற
அறப்பெருங் கருணை மூர்த்தி யழிதகை யவனைப் பார்த்துத்
திறப்பழி யாங்குச் சென்று மீங்கன்றித் தீரா தென்றக்
கறைப்பழி தீரும் வண்ணங் கருதியோ ருறுதி கூறும்,

(இ - ள்) பெரும் பாவஞ்செய்யும் வேட்டுவவடிவங்கொண்டு, உள்ளே அருள் சுரந்து நின்ற தருமவடிவாயுள்ள பெரிய தயாமூர்த்தி, அழிதகைமை பொருந்திய மகாபாதகனை நோக்கி, இப் பெரும்பாதகம் எவ்விடஞ் சேர்ந்தாலும் இத்தலத்தன்றித் தீராதென்று கூறி, அந்தக் கரிய பெரும்பழி தீரும்படி திருவுளங்கொண்டு ஒருறுதி மொழியைக் கூறுகின்றார். (௩0)

வருதிநின் னுமஞ் சொன்னோர் வருக்கமு நாகில் வீழக்
கருதிநீ செய்த பாவங் கழிப்பவ ரெவர்யா னோக்கந்
தருதலா லெளிதிற் றீரச் சாற்றுது மையங் கையேற்
றொருபொழு துண்டி யீச னுறுதவ ரேவல் செய்தி.

(இ - ள்) இங்குவருவாய்; உன்பெயரை யுரைத்தோர் (மாத்திரமேயல்லது அவரது) மரபினரும், நரகத்திலே விழும்படி நீயெண்ணிச் செய்த மகாபாதகத்தை யொழிப்பவர் யாவர்? நாம் கிருபா நோக்கஞ் செய்தமையால் (அப்பாதகம்) இலேசாக ஒழியக் கூறுகின்றோம். பிச்சையைக் கையாலேற்று ஒரு பொழுது புசிப்பாய். சிவபெருமான் விரும்பும் தவவேடத்தையுடைய அடியவர் பணிவிடை செய்வாய்.

(வி - ம்) இதுமுதல் மூன்று செய்யுள்களால் மகாபாதகனுக்கு அனுக்கிரகித்த முறையை உரைக்கின்றார். (௩க)

செங்கதிர்க் கடவுள் வானந் தீண்டுமுன் னெழுந்து தீந்தண்
பைங்கதி ரறுகு கொய்து பசுக்களை யருத்தி யார்வம்
பொங்குமுப் போதுங் கோயிற் புறத்தொட்டித் தீர்த்த மாடிச்
சங்கரன் றனைநூற் றெட்டு மெய்வலஞ் சாரச் செய்தி.

(இ - ள்) சிவந்த கிரணங்களையுடைய சூரியன் உதயஞ்செய்வதன் முன்னே யெழுந்து, இனிய தட்பமாகிய பசிய கிரணத்தையுடைய அறுகினை யறுத்துப் பசுக்களை (பணிந்து) உண்பிப்பாய். அன்பு அதிகரிக்க (காலை உச்சி மாலையாகிய) முப்போதிலும் திருக்கோயிலின் புறத்தேயுள்ள தொட்டித் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து, சிவபெருமானை நூற்றெட்டுத்தரம் அங்கப்பிரதக்கணம் பொருந்தச் செய்வாய். (௩உ)

இத்தவ நெறியி னின்று லிப்பழி கழியு மென்னுச்
சித்தஅன் புடைய வேடத் திருவுருக் கொண்ட கொன்றைக்
கொத்தவ னுரைத்தான் கேட்டுக் கொடிச்சியா யிருந்த வம்மை
மத்தவன் கரித்தோல் போர்த்த மறவனை வினவு கின்றாள்.

(இ - ள்) நீ இந்தத் தவமார்க்கத்திருந்தால் இந்த மகாபாதக மொழியுமென்று திருவுளத்தில் அன்புடைய வேடத்திருவுருவங்கொண்ட கொன்றையின் பூங்கொத்தினை யணிந்த சோமசுந்தரக்கடவுள் கூறியருளினார். அதனைக் கேட்டருளி வேடுவச்சித் திருவடிவங்கொண்ட பிராட்டியார், மதமயக்கத்தையுடைய வலிய யானைத் தோலைப் போர்த்தருளிய வேட்டுவத் திருவுருவங் கொண்ட பெருமானை வினவுகின்றார். (௩௩)

ஐயவிக் கொடியோன் செய்த பாவத்துக் களவில் காலம்
வெய்யநா லேழு கோடி நரகிடை வீழ்ந்தா னேனும்
உய்வகை யிலாத பாவி யிவனுக்கென் னுய்யுந் தேற்றஞ்
செய்வகை யென்று கேட்பச் செங்கண்மால் விடையோன் செப்பும்.

(இ - ள்) ஐயனே! இம்மகாபாதகன் செய்த பெரும்பாதகத்திற்குக் கணக்கில்லாத காலமிட்டும் கொடிய இருபத்தெட்டுக் கோடி நரகத்திலே வீழ்ந்து கிடந்தானானாலும் பிழைக்கும் வகையில்லாத மகாபாவி. இவனுக்குக் கடைத்தேறுந் தேர்ச்சி செய்யும் வகையேது? என்று வினவ, சிவந்த (தாமரை போலும்) கண்களையுடைய திருமாலாகிய இடபத்தை (வாகனமாக) உடைய சோமசுந்தரக் கடவுள் திருவாய் மலர்ந்தருளுகின்றார். (௩௪)

அடுபழி யஞ்சா நீச ராயினு நினைக்கி னச்சம்
படுபழி யஞ்சான் செய்த பாதகத் தொடக்குண் டெங்கும்
விடுவதை யின்றி வேறு களைகணு மின்றி வீயக்
கடவனைக் காப்ப தன்றோ காப்பென்றான் கருணை மூர்த்தி.

(இ - ள்) கொல்லும் பழிக்குப்பயப்படாத நீசர்களானாலும், நினைக்கினும் அவர்களுக்கு அச்சமுறுத்தும் பழிக்கஞ்சானாகிச் செய்த மகாபாதகத்திற் கட்டுண்டு எந்த ஸ்தலத்திற்குப் போனாலும் அப்பாதகம் தன்னை விடுதலில்லாமலும் வேறு பற்றுக்கோடு இல்லாமலும் அழியக்கடவோனைப் பாதுகாப்பதல்லவா பாதுகாப்பு என்று கிருபாமூர்த்தியாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் கூறியருளினர்.

(வி - ம்) 'களைகண்' என்பதனிறுதியிலுள்ள உம்மையைப் பிரித்து இன்றி என்பதனோடு கூட்டுக. (நகூ)

நெய்த்தீற்போ தனைய வுண்க ணேரிழை நீயா தொன்று
செய்தற்குஞ் செய்யா மைக்கும் வேறொன்று செயற்கு மாற்றல்
மெய்தக்க கருணை வள்ளல் வேண்டினெவ் வினைஞ ரேனும்
உய்தக்கோ ராதல் செய்கை யுன்னருள் விளையாட் டன்றோ.

(இ - ள்) குவளைமலர் போன்ற மைதீட்டிய கண்களையுடைய மீனாட்சி தேவியார், நீ யாதொரு காரியத்தைச் செய்தற்கும் அதனைச் செய்யாமைக்கும் பிறிதொன்று செய்தற்கும் வன்மையின் உண்மைமிக்க கிருபாமூர்த்தி! விரும்பினால் எவ்வகைத் தீத்தொழிலினராலும், பிழைக்கும் வகையினராகச் செய்வது உனது திருவருளின் விளையாட்டல்லவா? (நகூ)

என்றக மகிழ்ச்சி பொங்க இயம்பினு ளியம்ப லோடுங்
குன்றக நாட்ட வேடக் குழகனு மறைந்து வெள்ளி
மன்றக நிறைந்தான் மேக மறைந்திட மறைந்து செல்லும்
மின்றக விடாது பின்போய் விளங்கிழை மடந்தை யோடும்.

(இ - ள்) என்று மனக்களிப்பு மீக்கூரக்கூறி யருளினுர். அவ்வாறு கூறவும், மலைநாட்டிலுள்ள வேட்டுவத் திருவுருவங்கொண்ட சோமசுந்தரப்பெருமானுந் திருவுருவங் கரந்து, மேகம் மறைகையில் மறைந்து (உடன்) செல்லும் மின்னல்போல விடாது பின் வரும் வேட்டுவத் திருவுருவங் கொண்ட மீனாட்சி தேவியாரோடும் வெள்ளியம்பலத்தில் நிறைந்தருளினர்.

(வி - ம்) விளங்கிழை மடந்தை - விளங்கும் ஆபாணத்தை யணிந்த தேவி.

ஆததா யியுங்கண் டானு அற்புத மடைந்து கூடல்
நாதனுர் நவின்ற வாற்றா னன்னெறி விரதச் செய்கை
மாதவ வொழுக்கந் தாங்கி வருமுறை மதிய மூன்றிற்
பாதகங் கழிந்து தெய்வப் பார்ப்பன வடிவ மானுன்.

(இ - ள்) கொடிய பாவியாகிய வேதியன் அவ்விடத்தில் (இறைவன் தனக்குப் புலப்பட்டு மறைந்ததைக்) கண்டு நீங்காத ஆச்சரியமடைந்து,

மதுராபுரீசராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் கூறியருளிய முறைப்படி, நன்னெறிக் கேதுவாகிய நோன்பையும் பெரிய தவவொழுக்கையும் மேற்கொண்டு வான் முறையே மூன்று மாதத்தில் மகாபாதகத்தினின்று நீங்கித் தெய்வத்தன்மை யுடைய முன்னுள்ள பிராமண வடிவானான். (கூஅ)

சொற்பதங் கடந்த எந்தைச் சுந்தர நாதன் ருளிற்
பற்பல வடசொன் மாலை பத்தியிற் றொடுத்துச் சாத்தித்
தற்பர அறிவா னந்தத் தனியுரு வுடைய சோதி
பொற்பத மருங்கிற் புக்கான் புண்ணிய மறையோ னம்ம.

(இ - ள்) சொல்லளவைக் கடந்த எந்தையாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளது திருவடியிற் பற்பல வடசொற்களாலாகிய மாலையைப் பத்தியோடு தொடுத்துச் சாத்தி உண்மை யறிவானந்த மென்னு மொப்பில்லாத திருவுருவத்தையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய பொன் போன்ற திருவடி நீழலில், சிவபுண்ணிய வடிவான அந்தணன் அடைந்தான். (கூகூ)

அன்னையைப் புணர்ந்து தாதை குரவனு மந்த ணாளன்
தன்னையுங் கொன்ற பாவந் தணித்துவீ டளித்த தென்றாற்
பின்னைநீ ரிழிநோய் குட்டம் பெருவயி றீளை வெப்பென்
றின்னநோய் தீர்க்குந் தீர்த்த மென்பதோ இதற்கு மேன்மை.

(இ - ள்) தாயைப்புணர்ந்து தனக்குத் தந்தையுங் குருவுமாகிய வேதியனைக் கொலை செய்த மகாபாதகத்தை யகற்றி (அத்திருத்தொட்டித் தீர்த்தம்) மோக்ஷத்தையுந் தந்தது என்று சொன்னால், பின்பு நீரிழி நோய் - குஷ்டநோய் - பெருவயிற்று நோய் - இருமல் - சுரமென்று கூறப்பட்ட இவைபோன்ற நோய்களைத் தீர்க்குந் தீர்த்தமென்று கூறுவதோ இந்தத் தீர்த்தத்திற்கு மேன்மைப்பாடு? (சாO)

வேறு

அழிந்தவே தியன்மா பாதகந் தீர்த்த தறிந்துவேந் தமைச்சரு ருள்ளார், ஒழிந்தபா ருள்ளார் வானுளார் வியப்ப முற்றுநல் லுரை யுணர் வெல்லாங், கழிந்தபே ரருளிக் கயவன்மேல் வைத்த காரணம் யாதெனக் கண்ணீர், வழிந்துநான் மாடக் கூடல்நா யகனை வழுத்தினார் மகிழ்ச்சியுட் டிளைத்தார்.

(இ - ள்) பிராமணீக மொழிந்தவனுடைய மகா பாதகத்தைத் தீர்த்தருளியதை யுணர்ந்து மன்னனும் மந்திரிகளும் மதுராபுரியிலுள்ளவர்களும் (பிற) நாட்டிலுள்ளவர்களும் ஆகாயவாசிகளும் ஒருசேர அதிசயிப்ப, நல்ல சொல்லளவைக்கும் உணரும் உணர்ச்சிக ளெல்லாவற்றிற்கும் அதீதப்பட்ட பெரிய திருவருளை இப்பாதகன் பேரில் வைத்தருளிய காரணம் என்ன ? என்று, ஆநந்தக் கண்ணீர் சொரிய நான்மாடக்கூடலாகிய மதுரைமா நகரத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் சோமசுந்தரக் கடவுளைத் துதித்து இன்பக் கடலி லழுந்தினார்கள்.

(வி - ம்) வழிந்து - செயவெனெச்சத்திரிபு. (சாக)

ஆ திருவிருத்தம் - கருளசா.

இருபத்தேழாவது

அங்கம் வெட்டின படலம்

வேதகந் தரித்த முக்கண் வேதியன் மறையோன் செய்த
பாதகந் தவிர்த்த வாறு பகர்ந்தனம் விஞ்சை யீந்த
போதகன் மனைக்குத் தீங்கு புந்திமுன் னாகச் செய்த
சாதகன் றனைப்போ ராற்றித் தண்டித்த தண்டஞ் சொல்வாம்.

(இ - ள்) வேதித்தலைக் கைக்கொண்டருளிய திரிநேத்திரங்களை யுடைய பிராமணராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள், வேதியன் செய்த மகா பாதகத்தைத் தீர்த்தருளிய திருவிளையாடலைக் கூறினோம். (வாட்போர் செய்யும்) வித்தை கற்பித்த ஆசிரியன் மனைவிக்குத் தீமையைப் புத்திபூர்வமாகச் செய்த மாணாக் கனைப் போர்செய்து தண்டித்த தண்டமாகிய (அங்கம் வெட்டின) திருவிளை யாடலை (யாம் இனிக்) கூறுவாம்.

(வி - ம்) வேதகம் - இரசகுளிகை. செம்பையுருக்கித் தன்னோடு கூட்டி வேதித்துப் பொன்னாக்கியும் பொன்னியல்பைக் காட்டாது தன்னுள்ளடக்கி யும் நிற்கும் வகைபோலப் பசுக்களை அவ்வாறு செய்தும் அவற்றினியல்பு தோன்றாது அறிவு தந்தும் நிற்கும் வண்ணம் தன் வியாபகத்திலடக்கி நிற்பது. வேதகந்தரத்து எனவும் பாடம். அவ்வாறாயின், வேதமோதிய கண்டத்தை யுடைய எனப் பொருள்கொள்க. (க)

கூர்த்தவெண் கோட்டி யானைக் குலோத்துங்க வழுதி ஞாலங்
காத்தர சளிக்கு நாளிற் கடிமதி லுடுத்த கூடல்
மாத்தனி நகருள் வந்து மறுபுலத் தவனா யாக்கை
மூத்தவ னொருவன் வைகி முனையவாள் பயிற்றி வாழ்வான்.

(இ - ள்) கூர்மைவாய்ந்த வெள்ளிய கொம்பினையுடைய யானைச் சேனையையுடைய குலோத்துங்க பாண்டியன் உலகத்தைக் காத்து அரசுரிமை செலுத்துங் காலத்தில், காவலமைந்த மதில் சூழ்ந்த மதுரையாகிய ஒப்பில்லாத பெரிய நகரத்தில் அயல் நாட்டிலுள்ளவனாகி முதிர்ந்த தேகத்தையுடைய ஒரு விஞ்சையன் வந்து குடியேறி, கூர்மை வாய்ந்த வாட்போர் கற்பித்து வாழ்வா னாயினான். (உ)

வாள்வினைக் குரவ னன்னான் வல்லமண் விடுத்த வேழந்
தோள்வினை வலியா லட்ட சுந்தர விடங்கன் றன்னை
ஆள்வினை யன்புந் தானும் வைகலு மடைந்து தாழ்ந்து
மூள்வினை வலியை வெல்லு மூதறி வுடைய னம்ம.

(இ - ள்) வாட்போர் போதிக்கும் ஆசிரியனாகிய அவ்வயோதகன், வலிய சமணர் விடுத்த யானையைத் தமது திருத்தோளின் போர்த்தொழிலின் வன்

மையால் வென்றருளிய சோமசுந்தரக்கடவுளை, சிவபணிவிடையும் சிவநேய ரும் தானுமாகத் தினந்தோறுஞ் சென்று பணிந்து, சம்பவிக்கும் வினையின் தன்மையை வெல்லும் பேரறிவுடையவன்.

(வி - ம்) தன்தொழில் போர்த்தொழிலாதலின் யானையை யெய்த மூர்த் தத்தைத் தினமும் பணிந்து வருவானாயினன் எனக் குறித்தனர் என்க. (ங)

கைவினை மறவாள் விஞ்சைக் காவல னவனைத் தாழ்ந்து
தெவ்வினை வெல்வான் கற்குஞ் சிங்கவே றனையார் தம்முள்
உய்வினை யுணராப் பாவி சித்தனென் றொருவ னுள்ளான்
அவ்வினை நிரம்பக் கற்றா னாகஊழ் வலியா லன்னான்.

(இ - ள்) கொலைத்தொழிலையுடைய வாளையேந்தி வீசும் கைத்தொழில் வித்தையில் வல்லவனாகிய முதியோனைப்பணிந்து, பகைவாது போர்த்தொழிலை வெல்ல வாள்வித்தை கற்கும் ஆண்சிங்கம்போன்ற மாணாக்கருள் (பாவச்செயலி லிருந்து) தப்புதலையுணராத பாவியாகிய சித்தனென்று ஒருவனுளன். அச்சித் தன் ஆகூழ் வலியினால் அந்த வித்தைகளைக் குறைவின்றிக் கற்றான்.

(வி - ம்) ஆகூழ் - நல்வினை. (ச)

மானவாள் விஞ்சை யாலே தனைநன்கு மதிக்கத் தக்க
தானமோர் செருக்கி னாற்றன் னாசிரி யர்க்கு மாறாய்த்
தானுமோர் விஞ்சைக் கூடஞ் சமைத்துவாள் பலருங் கற்க
ஊனுலாம் படைவல் லானி னூதிய மிதப்பக் கொள்வான்.

(இ - ள்) மானம்பொருந்திய வாள்வித்தையினாலேயே தன்னைப் (பிறர்) மதிக்கத்தக்கதான ஒருவகை இறுமாப்பினால், தானும் தன் ஆசிரியனுக்கு விரோதமாய் ஒரு வித்தை கற்பிக்குஞ் சிலம்பக்கூடத்தை ஏற்படுத்தி, வாள் வித்தையைப் பலருங் கற்கும்படி நிணம் பொருந்திய ஆயுத வரிசையில் வல்ல தன் ஆசிரியனைக் காட்டிலும் வருவாய் அதிகமாகப் பெறுவானாயினன்.

(வி - ம்) விந்தைக் கூடமென்று கூறுவது முண்டு. இதனைச் சிலம்பம் என்பதே சிறப்புடைத்து. (ரு)

ஒருத்தனே யிருவர் வாளின் விருத்தியு மொருங்கு கொள்ளுங்
கருத்தனாய் விருத்த னூரிற் கழிவது கருதி யன்னான்
வருத்துவா ளிளையர் தன்பால் வரமனந் திரித்து நாளும்
விருத்தமே செய்வான் றாயை விரும்பினோற் கிளையோ னன்னான்.

(இ - ள்) சித்தனொருவனே (தானும் தன்னாசிரியனுமாகிய) இருவர் (அடை யும்) வாட்பயிற்சியின் ஊதியத்தையும் ஒருசேர அடையும் மனமுடையவனாகித் தன்னாசிரியன் மதுரைப்பதியி லிருந்து (தன் ஊர்க்குச்) செல்வதை நினைத்து, அவன் கற்பிக்கும் வாட்போர் பயிலும் இளைஞர்கள் தன்னிடத்திற் கற்கும்படி வர, மனத்தைத் திருப்பி (எப்பொழுதும்) விரோதமே செய்துவருஞ் சித்தன் தாயைப் புணர்ந்த (செய்தியறிந்த தந்தையைக் கொலைசெய்த)வனுக்குச் சகோ தரனை யொத்தவனாயினன். (சு)

தோடத்தொடப் பொறுக்குந் திண்மைத் தொன்னில மனையா னில்லா
இடத்தவன் றேவி பாற்போ யிடனுண்டே யிடனுண் டேயென்
றடுத்தடுத் தஞ்சா தென்றுங் கேட்டுக்கேட் டகல்வா னாக
நடைத்தொழிற் பாவை யன்ன நங்கைவா ளாவி ருந்தாள்.

(இ - ள்) தோண்டத் தோண்டப் பொறுக்குந் திண்ணிய பழைமையாகிய பூமிதேவிபோன்ற (பொறுமையுடைய) முதியோன் இல்லாத பொழுது அவன் மனைவி மாணிக்கமாலையிடஞ் சென்று சமயமுளதோ? சமயமுளதோ? என்று தினந்தோறும் அடுத்தடுத்துக் கேட்டுப் போக, நடத்தற்றொழிலையுடைய பதுமைபோன்ற அந்தப் பெண்மணி (ஒன்றுங்கூறாது) மவுனமாயிருந்தாள்.

(வி - ம்) நடைத்தொழிற் பாவை - இல்பொருளுவமையணி. (எ)

பின்னொரு பகற்போய்ச் செங்கை பிடித்தனன் வலிப்பத் தள்ளி
வன்னிலைக் கதவ நூக்கித் தாழக்கோல் வலித்து மாண்ட
தன்னிலைக் காப்புச் செய்தாள் தனிமனக் காவல் பூண்டாள்
அந்நிலை பிழைத்த தீயோ னநங்கத்தீ வெதுப்பப் போனான்.

(இ - ள்) பின்பு ஒருநாள்சென்று (குருபத்தினியாகிய மாணிக்கமாலையின்) சிவந்த கையைப் பிடித்திழுக்க, ஒப்பில்லாத மனத்தைக் கற்பின் காவலாகக்கொண்ட அவள் (அவனைப்புறந்) தள்ளி, வலிய நிலையையுடைய கதவைச் சாத்தித் தாழ்போட்டு மாட்சிமைப்பட்ட தனது கற்பு நிலையைக் காத்துக் கொண்டாள். (அதனால்) அப்பொழுது (தன் எண்ணந்) தவறிப்போன கொடிய சித்தன் காமாக்கினி சுட வருந்திச் சென்றான்.

(வி - ம்) பிழைத்த என்பதற்குத் தவறுசெய்த என்றும் பொருள்படும். (அ)

அறங்கடை நின்றா ருள்ளு மாற்றவுங் கடைய னாகிப்
புறங்கடை நின்றான் செய்த புலைமைதன் பதிக்குந் தேற்றாள்
மறந்தவிர் கற்பி னாள்தன் மனம்பொதிந் துயிர்கள் தோறும்
நிறைந்தநான் மாடக் கூடல் நிமலனை நினைந்து நொந்தாள்.

(இ - ள்) மகாபாதகருள்ளும் மிகவுங் கடைப்பட்டவனாகிப் புறம்பாய்நின்ற சித்தன் செய்த நீசத்தன்மையை அறக்கற்பினையுடைய மாணிக்கமாலை தன் நாயகனுக்குந் தெரிவியாது, தன் மனத்தில் வைத்து உயிர்கள்தோறும் வியாபித்த மதுராபுரியில் எழுந்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுளைச் சிந்தித்து வருந்தினாள்.

(வி - ம்) கற்பு அறக்கற்பு மறக்கற்பு என இருவகைத்து. தன்னை வழிபடுவோரைப் பரிக்கிரகிக்குங்கற்பு அறக்கற்பென்றும், தனக்குத் தீங்குசெய்வோரை நிக்கிரகிக்குங் கற்பு மறக்கற்பென்றுங் கூறப்படும். (கூ)

தாதக நிறைந்த கொன்றைச் சடையவன் புறம்பு செய்த
பாதக மறுக்குங் கூடற் பகவனெவ் வுயிர்க்குந் தானே
போதக னாகித் தேற்றும் புண்ணியன் புலைஞன் செய்த
தீதக முணர்ந்து தண்டஞ் செய்வதற் குள்ளங் கொண்டான்.

(இ - ள்) உள்ளே மகரந்தம் நிறைந்த கொன்றைமாலை யணிந்த சடையை யுடையவனும், புறநாட்டிற் செய்த மாபாதகத்தையுந் தொலைத்தருளிய மதுரா புரீசனும், எவ்வுயிர்க்குந்தானே யுணர்த்துவோனுகி யுணர்த்தும் புண்ணிய சொரூபியுமாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள், நீசனுகிய சித்தன்செய்த கொடுமையைத் தமது திருவுள்ளத்திலறிந்து, அவனை (அதற்காகத்) தண்டஞ் செய்தற்குத் திருவுள்ளஞ் செய்தருளினுர்.

(வி - ம்) பகவன்—ஐசுவரியம் வீரியம் புகழ் திரு ஞானம் வைராக்கியம் என்னும் ஆறு குணங்களை உடையவனென்பது பொருள். (௬௦)

கோளுடைக் குரவ னேபோற் சித்தனைக் குறுகிச் சித்தா
காளையா நீயுஞ் சாலக் கழியமூப் படைந்த யாமும்
வாளம ராடி நந்தம் வலிகளு மளந்து காண்டும்
நாளைவா வருது நாமு நகர்ப்புறத் தொருசா ரென்ருன்.

(இ - ள்) வல்லமையுடைய ஆசிரியனைப்போலவே (திருவுருவங்கொண்டு) சித்தனையடைந்து, சித்தா! வாலிப வயதுடைய நீயும் மிக்க விருத்த வயதுடைய நாமும் வாட்போர் புரிந்து நம்மிருவருக்குமுள்ள வலிமைகளையும் அளவு செய்தறிவோம். நகரத்தின் புறத்திலே ஒருபக்கத்தில் நாளையதினம் (போர் புரிதற்கு) வா. நாமும் வருவோம் என்று கூறியருளினுர். (௬௧)

நாதனுங் குரவன் கூற நன்றென வுவந்து நாலாம்
பாதக னதற்கு நேர்ந்தான் படைக்கலக் குரவன் மீண்டு
போதரு மளவில் வையம் புதையிருள் வெள்ளத் தாழ
ஆதவன் வைய முந்நீர் வெள்ளத்து ளாழ்ந்த தம்மா.

(இ - ள்) இறைவனுகிய ஆசிரியன் (இவ்வாறு) கூறியருள, நான்காம் பாதகம் (ஆகிய காமத்தை ஆசிரியன் மனைவிபாற்) செய்தவனுகிய சித்தன் விரும்பி நல்லது என்று அவ்வார்த்தைக் கிணங்கினவனுகி, ஆயுதங்களை யேந்திய ஆசிரியன் திரும்பிவருமளவில், நிலவுலகமானது நிறைந்த இருள்வெள்ளத்திலாழும்படி, சூரியனுடைய தேரானது கடலாகிய வெள்ளத்தி லழுந்தியது.

(வி - ம்) கொலை களவு கள் காமம் என வழங்குதலே முறையாதலின் நான்காம் பாதகன் எனக் கூறினர். (௬௨)

ஆசினன் குரவற் கின்னு வாற்றினேன் பாவம் போல
மாசிருள் தணிந்த கங்குல் வலிகெட வடிவாள் விஞ்சைத்
தேசிக னொருவ னன்னுன் றிணியுடல் சிதைப்பத் தீட்டுங்
காய்சின வாள்போற் கீழைக் கல்லிடை முளைத்தான் வெய்யோன்.

(இ - ள்) குற்றமில்லாத தனது நல்ல ஆசிரியனுக்குத் துன்பஞ்செய்த சித்தனுடைய பாவத்தின் வலிமை போலக், கரிய இருள்தழைந்த இரவின் வலிமைகெட, வடித்த வாட்போர் ஆசிரியன் அச்சித்தனுடைய வலிய சரீரத்தை யழிக்கத் தீட்டிய கொல்லுங் கோபத்தையுடைய வாள்போல, சூரியன் கீழ்த் திசையிலுள்ள உதயகிரியில் உதித்தான். (௬௩)

நன்றியைக் கொன்று தின்றோ னாயக னாணைக் கஞ்சும்
வன்றிற லரிமா னூர்தித் தெய்வதம் வழிபட் டேத்தி
வென்றிவாள் பாவிக் கச்சு வீக்கிவாள் பலகை யேந்திச்
சென்றுவா னூழவன் சொன்ன செருக்களங் குறுகி னானே.

(இ - ள்) (ஆசிரியன் செய்த) நன்றியைச் சிதைத்த சித்தன், சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய ஆக்கினைக்கு அஞ்சும் வலிமையுடைய சிங்கவாகனத்தை யுடைய ஊர்க்கையை வழிபட்டுப்பணிந்து, கச்சினைக்கட்டி, வாளையுங் கேடகத்தையுந் தாங்கிச் சென்று, வாளையேந்திய தனது ஆசிரியன் (வடிவங்கொண்டு வந்த சோமசுந்தரக் கடவுள்) கூறியருளிய போர்க்களத்தைச் சேர்ந்தான்.

(வி - ம்) எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை-செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு" என்ற தெய்வப் புலவர் சொற்படி செய்ந்நன்றி சிதைத்தவன் பெருஞ்சாதனங்க ளுடையானாயினும் அவை பயன்படாவென்பது தோன்ற "நாயக னாணைக் கஞ்சும் வன்றிற லரிமா னூர்தித் தெய்வதம்" என்றார். (௧௪)

மதுகைவா ளமர்க்கு நென்னல் வந்தறை கூவிப் போன
முதுகடும் புலியே றன்ன முடங்குடற் குரவன் றானும்
அதிர்கழல் வீக்கிக் கச்சு மசைத்துவெண் ணீறுஞ் சாத்திக்
கதிர்கொள்வாள் பலகை தாங்கிக் கயவனுக் கெதிரே வந்தான்.

(இ - ள்) வலிய வாட்படைதாங்கிச் செய்யும் போருக்கு நேற்றைப்பொழுதில்வந்து அறைகூவிச்சென்ற முதிய கடிய புலியேறுபோன்ற கூனிய உடலையுடைய ஆசிரியன் (வடிவமாகச் சோமசுந்தரக் கடவுள்), ஒலிக்கும் வீரகண்டாமணி கட்டி, (அரையிற்) கச்சினையுங்கட்டி, திருவெண்ணீற்றினையும் (திருநெற்றியில்) அணிந்து, ஒளிவீசும் வாளையுங் கேடகத்தையும் (திருக்கரங்களில்) ஏந்தி, சித்தனுக்கு எதிரில் (போர்புரிய) வந்தனன்.

(வி - ம்) அறைகூவல் - போர்க்குவா வென்று வலிய அழைத்தல்.
கயவன் - கீழ்மகன். (௧௫)

மடங்கலே றொன்றும் பைங்க ணரியொன்று மலைந்தா லென்ன
முடங்கல்வான் றிங்க ளொன்று முக்கணு நான்கு தோளும்
விடங்கலுழ் மிடறுந் தோற்றா வென்றிவாள் விஞ்சை வேந்தும்
அடங்கலன் றானு நேரிட் டாடம ராடல் செய்வார்.

(இ - ள்) ஆண்சிங்கமொன்றும், பசிய கண்களையுடைய நரியொன்றும் தம்முட் போர் செய்தாற்போல, ஆகாயத்தில் உலவும் இளம்பிறை யொன்றும், திரிநேத்திரங்களும், நான்கு திருத்தோளும், விடம் பொருந்திய திருமிடறும் புலப்படாது, (போருக்கு வந்தருளிய) வெற்றிவாய்ந்த வாள் வித்தையில் வல்ல அரசராகிய சோமசுந்தரக் கடவுளும் பகைவனாகிய சித்தனும் தம்முள் எதிர்ந்து வெற்றியோடு போர் செய்யத் தொடங்கினர். (௧௬)

எதிர்ப்பர்பின் பறிவர் நேர்போ யெழுந்துவா னேறு போல
அதிர்ப்பர்கே டகத்துட் டாழ்வுற் றடங்குவர் முளைப்பர் வாளை

விதிர்ப்பர்சா ரிகைபோய் வீசி வெட்டுவர் விலக்கி மீள்வர்
கொதிப்பர்போய் நகைப்ப ராண்மை கூறுவர் மாறி நேர்வர்.

(இ - ள்) (ஒருவரையொருவர்) எதிர்ந்து பின் போவார் ; நேரே சென்று எழுந்து துள்ளி இடியேறுபோலக் கோஷிப்பார் ; கேடகத்துள் மறைந்து அடங்குவார் ; (பின்பு) வெளிப்படுவோர் ; வாளை யசைப்பார் ; இடசாரி வலசாரியாகச் சென்று (வாளை) வீசி (ஒருவரையொருவர்) வெட்டுவார் ; (அவ்வாறு வெட்டுவதை) விலக்கித் திரும்புவார் ; கோபிப்பார் ; சென்று சிரிப்பார் ; வீரத் தன்மை பேசுவார் ; (சாரிகை) மாறி எதிர்ப்பார்.

(வி - ம்) இதுமுதலிரண்டு பாடல்களால் வாட்போரின் திறம் விளக்கப் பட்டது. (கஎ)

வெந்நிடு வார்போற் போவர் வட்டித்து விளித்து மீள்வர்
கொன்னிடு வாண்மார் பேற்பர் குறிவழி பிழைத்து நிற்பர்
இந்நிலை நாலேங் கன்ன லெல்லேநின் றுடல் செய்தார்
அந்நிலை யடுபோர் காண்பா ரனைவருங் கேட்க ஐயன்.

(இ - ள்) புறங்காட்டிப் போவார்போலப் போவார் ; சுழன்று வந்து (போருக்கு) அழைத்துத் திரும்புவார் ; கூர்மை பொருந்திய வாள்வேட்டை (தமது) மார்பில் ஏற்பார் ; (தாம்கொண்ட) இலக்கின் நெறியைத் தப்பி நிற்பார் ; இவ்வாறு இருபது நாழிகைவரையிலும் நின்று போர் செய்தார். அப்பொழுது போர்த்தொழிலைக் காண வந்தவர் யாவருங் கேட்கும்படி, சோமசுந்தரக் கடவுளும்.

(வி - ம்) ஐயன் என்னும் எழுவாய் வருஞ் செய்யுளில் தண்டஞ்செய்து மறைந்து நின்றான் என்னும் பயனிலையைக் கொண்டு முடிந்தது. (கஅ)

குரத்தியை நினைத்த நெஞ்சைக் குறித்துரை நாவைத் தொட்ட
கரத்தினைப் பார்த்த கண்ணைக் காத்தனை கோடி யென்றென்
றுரைத்துரைத் தவற்றுக் கெல்லா முறைமுறை தண்டஞ் செய்து
சிரத்தினைத் தடிந்து வீட்டித் திருவுரு மறைந்து நின்றான்.

(இ - ள்) குருபத்தினியை விரும்பிய மனத்தையும், குறித்து (காமமிக்குப்) பேசிய நாவையும், பிடித்த கையையும், உற்றுப்பார்த்த கண்ணையும் (தீத்தொழிலுக் குடன்பட்டமையின்) காத்துக்கொள் என்று அடுத்தடுத்துக்கூறி அவ்வவயவங்களுக்கெல்லாம் (நீதிநூலிற் சொல்லிய) முறைப்படி தண்டஞ் செய்து, (அவனது) தலையைத் துண்டித்துத்தள்ளித் திருவுரு மறைந்தருளினார்.

(வி - ம்) "உரைத்துரைத்து" என்றது முற்றுணர்வுடையனாதலின், யாவுமுணர்ந்தானென்பது புலப்படக் கூறியது. (கக)

போர்கெழு களங்கண் டாருட் பொருபடைக் கேள்விச் செல்வர்
வார்கெழு கழற்கா லானைக் கண்டிலர் மனையிற் றேடி
ஏர்கெழு கற்பி னாளை யெங்குற்றான் குரவ னென்னக்
கூர்கெழு வடிவேற் கண்ணாள் போயினார் கோயிற் கென்றாள்.

(இ - ள்) போர்த்தொழில் நடக்குங் களத்திற் கண்டவர்களில், போர்புரியும் ஆயுதப் பயிற்சியுடைய மாணாக்கர்கள் வாரிற்கோர்த்த வீரக்கழலணிந்த காலையுடைய தமது ஆசிரியனைக் காணாதவராகி, (அவரது)* வீட்டிற்குத் தேடிச் சென்று, அழகுமிக்க கற்பினையுடைய மாணிக்கமாலையைப் பார்த்து, ஆசிரியர் எங்கே போனாரென்று வினவ, கூர்மைமிக்க வடித்த வேற்படைபோலுங் கண்களையுடைய அம்மாணிக்கமாலை (அவர்) கோயிலுக்குச் சென்றாரென்று சொல்லினள்.

(வி - ம்) ஈண்டு 'வார்கெழு கழற்காலானைக் கண்டிலர்' என்றது முதியோன்பால் வாட்போர் கற்றவரை. (௨0)

என்றவப் போதே கோயிற் கேகினான் மீண்டான் றேடிச்
சென்றவர் சித்தன் றன்னைச் செருக்களத் தடுபோர் செய்து
வென்றனை யேபின் னந்த வெங்களத் தெங்குந் தேடி
நின்றனைக் காணா திங்கு நேர்ந்தனம் யாங்க ளென்றார்.

(இ - ள்) என்று சொல்லிய அப்பொழுதே, கோயிலுக்குப்போன முதியோன் (தன்வீட்டிற்குத்) திரும்பினான். தேடிச்சென்ற மாணாக்கர்கள் சித்தனைப் போர்க்களத்தில் கொலைத்தொழிலுக்குரிய போர்புரிந்து வென்றனையே, பின்பு அந்தப் போர்க்களத்தில் (எவ்விடத்துங்) காணாமல், இவ்விடத்தில் நாங்கள் தேடிவந்தோம் என்று சொன்னார்கள். (௨௧)

விரைசெய்தா ரவன்யா னங்கம் வெட்டினே னல்லே னீங்கள்
உரைசெய்வ தெவன்யா ரென்போற் சித்தனை யடன்று மாய்த்து
வரைசெய்தோள் விந்தைக் கீந்தார் மற்றிது சுற்றும் வைகைத்
திரைசெய்நீர்க் கூட லெந்தை திருவுளச் செயல்கொ லென்றான்.

(இ - ள்) வாசம் வீசும் மாலையையணிந்த சித்தனுடைய அங்கத்தை யான் வெட்டினேனல்லேன். நீங்கள் (இப்படி) சொல்வது என்ன? என்னைப் போல யாவர் வந்து சித்தனைக் கோபித்துக் கொன்று மலைபோன்ற அவனது தோளைத் தறித்துத் துர்க்கைக்குக் கொடுத்தவர்? இது, சூழ்ந்த அலை வீசும் நீர்மயமாகிய வைகை நதியையுடைய மதுராபுரியி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவுளச் செயலோ என்று சொன்னான். (௨௨)

மட்டித்த கலவைக் கொங்கை மனைவியுஞ் சித்தன் றன்னைக்
கிட்டிப்பல் காலும் வந்து கேட்டது நெருநல் வாய்வந்
தொட்டித்தன் கையைப் பற்றி யீர்த்தது முள்ளம் வெந்து
தட்டிப்போய்க் கதவந் தாழிட் டிருந்ததுஞ் சாற்றி னாளே.

(இ - ள்) பூசிய கலவையையுடைய தனங்கள் பொருந்திய மாணிக்கமாலையும், சித்தன் தன்னை நெருங்கிப் பலதாமும் வந்து (இடமுண்டாவென்று) கேட்டுச் சென்றதும், நேற்றைப்பொழுது வந்து நெருங்கித் தன்கையைப் பிடித்திழுத்ததும், (அதற்கவள்) மனம்வெதும்பி (அவனினின்று) நீங்கிக் கதவினைத் தாள் போட்டிருந்ததுஞ் சொன்னாள். (௨௩)

அம்மனை யருளிச் சொன்ன படியெலா மருளிச் செய்து
தெம்முனை யடுவாள் வீரர் சித்தனை மாய்த்தா ரீது
மெய்ம்மையா மென்று கண்ட மைந்தரும் விளம்பக் கேட்டான்
எம்மையா ளுடைய கூட லிறைவிளை யாட்டே யென்றான்.

(இ - ள்) தமது தாயாகிய மாணிக்கமாலை வாய்மலர்ந்து கூறிய அவை யெல்லாம் திருவாய்மலர்ந்தருளி, பகைவர் முனையை மாய்க்கும் வாளேந்தி வந்தவீரர் சித்தனைக் கொலைசெய்தார். இஃது உண்மையாமென்று பார்த்த தன் மாணாக்கருஞ் சொல்லக்கேட்ட முதியோன், எம்மை யாளாகவுடைய மதுரா புரியி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருவிளையாடலே என்று கூறினன்.

(வி - ம்) அம்மனை யென்றது ஆசிரியன் மனைவி தாயாகலின்.

தெவ்+முனை=தெம்முனை. "தெவ்வென்மொழியே தொழிற்பெயரற்றே-மவ்வரின் வஃகான் மவ்வு மாகும்" என்பது சூத்திரம். (உச)

கோடியைநே ரிடையா ளோடுங் கொற்றவா ளிளைஞ ரோடுங்
கடியநான் மாடக் கூடற் கண்ணுத லடிக்கீழ்த் தாழ்ந்து
நெடியநான் முகனுந் தேறு நெறியது சிறிய வேழை
அடியனே னளவிற் றேநின் னருள்விளை யாட லென்றான்.

(இ - ள்) பூங்கொடிபோலும் இடையையுடைய மாணிக்கமாலையென்னும் மனைவியோடும், வெற்றியையுடைய வாள்பயிலும் (தன்னுடைய) மாணாக்க ரோடும், காவல்புரியும் மதுராபுரியி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருவடிக் கீழ்ப்பணிந்து, திருமாலும் பிரமதேவனும் தெளிந்துணராத நெறிய தாகிய உனது அருள் விளையாட்டு சிறிய ஏழையடியேனது அளவினதோ? என்று கூறினன். (உரு)

தண்மதி வழிவந் தோனு நகருளார் தாமும் பாதி
விண்மதி மிலைந்த வேணி விடையவ னாட னோக்கிக்
கண்மலர் வெள்ளத் தாழ்ந்து கனைகழ லடியிற் றாழ்ந்து
பண்மலர் கீதம் பாடி யாடினர் பழிச்சி நின்றார்.

(இ - ள்) குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திர மரபிற்றோன்றிய குலோத்துங்க பாண்டியனும் மதுரைப்பதியி லுள்ளவர்களும் அர்த்த சந்திரனைத் தரித்த சடாமுடியையுடைய இடபாரூடராகிய சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவிளை யாடலைத் தரிசித்து, தமது கண்கள் சொரியும் ஆனந்தக்கண்ணீர் வெள்ளத்தி லழுந்தி, ஒலிக்கும் வீரக்கழலணிந்த திருவடியிற்பணிந்து இசை நிறைந்த கீதங் கள் பாடியாடிப் பணிந்தார்கள். (உசு)

வேறு

அடியவருக் கௌியரிவர் பரதேசி காவலரொன் றடிவீழ்ந் தேத்தி, வடியயில்வேற் குலோத்துங்கன் மாணிக்க மாலையெனு மனையா ளோடுந், தொடியணிதோள் முதுமகனைக் களிறேற்றி நகரைவலஞ்

சூழ்வித் திப்பால், முடியணிவித் தனந்தகுண பாண்டியற்குத் தன்னிறைமை முழுது மீந்தான்.

(இ - ள்) வடித்த கூர்மைதங்கிய வேற்படையேந்திய குலோத்துங்கபாண்டியன் அடியார்க் கெளியராகிய இச்சோமசுந்தரக்கடவுள் தமக்கோர் களைகணில்லாதவரைக் காத்தலில் வல்லவரென்று திருவடியிற் பணிந்து நமஸ்கரித்து, வாகுவலயமணிந்த தோளையுடைய (வாட்போர் பயிற்றும்) முதுமகனை மாணிக்கமாலை யென்னும் அவன் மனையாட்டியோடும் யானையின்மே லேற்றி மதுராபுரியைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்வித்து, இப்பால் அநந்தகுணபாண்டியனுக்கு மகுடஞ் சூட்டித் தனது அரசுரிமை முழுவதுங் கொடுத்தனன்.

(வி - ம்) பரதேசி - ஓர் இடத்திலும் பற்றின்றிச் சஞ்சரிப்போன். (உஎ)

நிலைநிலையாப் பொருளுணர்ந்து பற்றிகந்து கரணமொரு நெறியே செல்லப், புலநெறிநீத் தருள்வழிபோய்ப் போதமாந் தன்வலியைப் பொத்தி நின்ற, மலவலிவிட் டகலவரா வுமிழ்ந்தமதி போல்விளங்கி மாறி யாடுந், தலைவனடி நிழல்பிரியாப் பேரின்பக் கதியடைந்தான் றமிழ்நர் கோமான்.

(இ - ள்) நிலைப்பொருளையும் நிலையில்லாப்பொருளையும் உணர்ந்து பற்றற வொழிந்து, அந்தக்கரணங்க ளொருவழிப்பட்டே செல்ல, ஐம்புலன்களின் நெறியினின்று நீங்கித் திருவருள்வழியே சென்று, போதமாகிய தனது வலியை மறைத்து நின்ற ஆணவமலவலி கழன்றொழிய, (விழுங்கிய) இராகுவென்னும் பாம்புமிழ்ந்த சந்திரனைப்போல விளங்கி, கான்மாறியாடிய சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய திருவடிநீழலாகிய பிரியாத பேரின்பந்தருஞ் சிவகதியைக் குலோத்துங்க பாண்டியன் அடைந்தனன். (உஅ)

ஆ திருவிருத்தம் - ௧௬௦௨.

இருபத்தெட்டாவது
நாகமெய்த படலம்

செங்கண் மால்விடை மேல்வி டங்கர்செ ருக்க ளத்திடை வாளெடுத்
தங்கம் வெட்டிய சேவ கத்தைய றைந்த னந்தமிழ் மாரன்மேற்
சங்கை யிட்டம ணீச ராற்றிய தறுகண் வேள்விமு ளைத்ததோர்
வெங்கண் வாளர வைத்து ணித்துவி ளித்த வாறுவி ளம்புவாம்.

(இ - ள்) (தாமரைமலர்போலுஞ்) சிவந்த விழிகளையுடைய திருமாலாகிய இடபவாகனத்தின்பேரில் எழுந்தருளும் அழகராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் போர்க்களத்தில் வாட்படை தாங்கி (துன்மார்க்கனாகிய சித்தனுடைய) அங்கம் வெட்டிய திருவிளையாடலைக் கூறினோம். பாண்டியன்பேரில் விரோதமுற்றுக் கொடியோராகிய சமணர் செய்த தீய யாகத்தில் தோன்றிய, கொடிய கண்களை யுடைய ஓர் ஒளி பொருந்திய சர்ப்பத்தைத் துண்டித்துக் கொன்றருளிய திருவிளையாடலையும் (யாம் இனி) கூறுவாம்.

(வி - ம்) தமிழ் மாறன் - "மருவுமுத் தமிழை முன்னாள் வளர்த்த பாண்டியனேபோல" எனக்கூறியதற்கேற்ப, தமிழ்வளர்த்த பாண்டியனெனப் பொருள் கொள்க. முளைத்தது - முற்றெச்சம். (க)

கோதி லாத குணத்த னந்தகு ணப்பெ ருந்தகை மீனவன்
ஆதி நாயக னுருவ மாகிய வைந்தெ ழுத்தொடு கண்டிவெண்
பூதி சாதன மாவ தேபொரு ளென்று பத்திமை பூண்டுதன்
தாதை யேமுத லாய மன்னவர் தம்மி னுந்தலை யாயினன்.

(இ - ள்) குற்றமில்லாத குணத்தையுடைய அனந்த குணனென்னும் பெருந்தகைமையுடைய பாண்டியன் சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய திருவுருவ மாகிய திருவைந்தெழுத்துடன் உருத்திராக்க கண்டிகையும் தாவள்யமான விபூதியும் ஆகிய சிவசாதனமே உண்மைப் பொருளென்று சிவநேயம் பூண்டு தன் தந்தையே முதலாகிய பாண்டியர்களினும் சிவபத்தியிற் சிறந்தவனாயினன்.

(வி - ம்) "கோதிலாத குணத்து" என்னும் அடை அனந்தகுணனென் னும்பெயர்க் காரணத்தாற் குற்றமின்மை விளங்கப் போந்தது. பத்திமையெனக் குணியைக் குணமாகக் கூறியது மாபு வழுவமைதி. (உ)

அத்த கைச்சிவ சாத னந்தனி லன்பு மிக்கவ னொழுகலால்
அத்தன் மெய்த்திரு வைந்தெ ழுத்தொலி யாலு நீற்றொளி யாலுமுட்
பைத்த வல்லிரு ளும்பு றத்திரு ளுஞ்சி தைந்துப ராபரன்
வித்த கத்திரு வேட மானது மீன வன்றிரு நாடெலாம்.

(இ - ள்) இத்தன்மையான சிவசாதனத்தில் அன்பு மிகுந்து அனந்தகுண பாண்டியன் ஒழுகுதலால், சிவபெருமானுடைய உண்மையாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்

தின் ஓசையாலும், திருநீற்றின் பிரகாசத்தாலும், (உயிர்களின்) அகத்திற் பரந்த வலிய (அஞ்ஞான)இருளும், புறத்திலுள்ள (பூத) இருளுங்கெட்டு, அப்பாண்டியனுடைய அழகிய நாடு முழுவதும் சிவஞானம் பொருந்திய திருவேடமாகப் பொலிந்தது.

(வி - ம்) ஐந்தெழுத் தொலியால் அகவிருளும், நீற்றொளியால் புறவிருளும் சிதைந்து என முடித்துக்கொள்க. இது முறை நிரனிறை. (௩)

நாயி னுங்கடை யான மாசுட னள்ளி ருட்புரை நெஞ்சரெண்
ணாயி ரஞ்சமண் வேட ரன்னத றிந்து கொண்டுவெ குண்டழற்
றோயி ரும்பென மான வெங்கனல் சுட்டி டத்தரி யார்களாய்
மாயி ருந்தமிழ் மாற னைத்தெற வஞ்ச வேள்வியி யற்றுவார்.

(இ - ள்) நாயைக் காட்டிலுங் கீழ்ப்பட்ட அழுக்குப்படிந்த சரீரத்தையுடைய பேரிருள்போன்ற மனத்தையுடைய எண்ணாயிரம் சமணகுரவர்களும் அதனையுணர்ந்து சினங்கொண்டு, நெருப்பிற்காய்ச்சிய இரும்புபோல மானமாகிய கொடிய நெருப்பானது சுட்டுவருத்த (மனம்) பொறாதவர்களாய், பெருமை பொருந்திய தமிழ்வளர்க்கும் பாண்டியனைக் கொல்ல ஆபிசாரயாகஞ் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

(வி-ம்) அறிந்துகொண்டு-தற்பொருட்டுப் பொருளில்வந்த வினையெச்சம்.

எல்லை காதம ளந்து சாலையெ டுத்த ழற்படு குண்டமுங்
கல்லி யாரழ லிட்டெ ழும்புகை கௌவி யெண்டிசை களுமுறச்
செல்ல வானவு டுக்க ளும்பொரி யிற்பொ ரிந்தன சிதறநீண்
டொல்லை தாவிவி சும்பு தைவர வோட்டி வெங்கனல் மூட்டினர்.

(இ - ள்) ஒரு காததூரம் அளந்து சாலைகோலி, தீவளர்க்கும் யாககுண்டமும் தோண்டி, நிறைந்த தீயை அக்குண்டத்திலிட்டு, (அக்குண்டத்தினின்றும்) எழும்புகையானது பரந்து அட்டதிசைகளிலும் பொருந்தச் செல்லவும், ஆகாயத்திலுள்ள நக்ஷத்திரங்களும் பொரிபோலப் பொரிந்து சிதறவும், ஓங்கி விரைந்து தாண்டி ஆகாயமளாவவும் இடைவிடாது கொடிய யாகாக்கினியை மூட்டினார்கள். (௫)

அத்த ழன்றெரி குண்ட நின்றும கன்பி லத்தெழு வானெனப்
பைத்த துஞ்சிருள் வாயும் வாயிரு பாலும் வாலிய பகிர்மதிக்
கொத்து நஞ்சின மொழுகு பற்களு மூழி யாரழல் விழிகளும்
வைத்த சைந்தொரு வெற்பு வந்தென வந்து ளானொரு தானவன்.

(இ - ள்) அந்தக் கொதித்தெரியும் யாககுண்டத்தினின்று, பரந்த பாதலத்தினின்று எழுந்திருப்பவனைப்போலவும், பரந்த நிலைபெற்ற இருள்போன்ற வாயையும், வாயின் இருபக்கலிலும் வெள்ளிய அர்த்த சந்திரர்போன்ற விஷம் பொருந்திய (வக்கிர) தந்தங்களையும், நிறைந்த ஊழித்தீயைச் சொரியும் விழிகளையுங் கொண்டு, அசைந்து ஒரு மலை வந்தாற்போலவும் ஓர் அசுரன் வந்து தோன்றினான்.

(வி - ம்) குண்டம் நின்று ஒரு தானவன் வந்துளானெனை முடித்துக் கொள்க. (௬)

உதித்த செங்கண ரக்க வஞ்சனு ருத்தெ ழுந்தெரி வடவையிற்
கொதித்த டும்பசி தாக முங்கொடி தாலெ னக்கொடி யோரைநீர்
விதித்தி டும்பணி யாதெ னக்கென மீன வன்றனை மதுரையோ
டெதிர்த்தெ டுத்துவி ழுங்கி வாவென ஏவி னுருட னேகினான்.

(இ - ள்) (அவ்வாறு) தோன்றிய சிவந்த கண்களையுடைய வஞ்சகனாகிய இராட்சதன் கோபித்தெழுந்து எரிகின்ற வடவாமுகாக்கினிபோலப் பொங்கி, கொல்லத்தக்க பசியுடனே தாகமுங் கொடிதாயுள்ளதென்று கொடிய சமணர்களை, நீங்கள் எனக்கு விதிக்குங் கட்டளையாதென்று வினவ, மீனக்கொடி தாங்கிய பாண்டியனை மதுரையோடு எதிர்த்து எடுத்து விழுங்கிவா என ஏவினார்கள் (அசுரன் அக்கட்டளை யேற்று) உடனே சென்றான். (௭)

வேறு

பாயுடை யவர்விட விடநாகப் படிவுகொ ணிசிசர னிலனண்டந், தோயுட லினனுடல் விடமூறிச் சொரிதொளை யெயிறினன் வடவைச் செந், தீயுடை யனலென வெரிகண்ணன் றிணியிருள் வரைமுழை யெனவிண்ட, வாயுடை யவனெடு நெறிமுன்னி மழைநுழை வரையென வருகின்றான்.

(இ - ள்) பாயை ஆடையாகவுடுத்த சமணர்கள் ஏவ, விஷம்பொருந்திய பாம்பு வடிவங்கொண்ட இராக்ஷதன் நிலவுலகினின்றும் விண்ணுலகளாவுஞ் சரீரமுடையவனாகி, வருத்துகின்ற விஷமானது ஊற்றெடுத்துச் சிந்தும் தொளை பொருந்திய வக்கிரதந்தங்களை யுடையவனாகி, சிவந்த வடவாமுகாக்கினியை யுடையனவென்று சொல்லும்படி தீச்சொரியுங் கண்களையுடையவனாகி, திணிந்த இருள்மயமான மலைக்குகைபோல் பிளந்த வாயையுடையவனாகி, நெடிய வழியில் முற்பட்டு மேகங்கள் சஞ்சரிக்கும் மலைபோல வருகின்றவனாயினான்.

(வி - ம்) எயிறினன் - கண்ணன் - உடையவன் என்னுங் குறிப்பு வினைமுற்றுக்கள் வேறுபல வடுக்கி வினையெச்சங்களாய்த் தனித்தனி வருகின்றான் என்னும் வினைமுற்றைக் கொண்டு முடிந்தன. (௮)

அரவிறை யுறைபிலம் வெளிகாண வரையுடல் புதைபட நிலம் விள்ள, வருவிழி யழலெழ வுயிர்கான்முன் வளியுளர் கிளர்வலி விளியெய்தப், பொருசின விழியெதிர் படுபைங்கூழ் புகையெழ வனமரை பொரிபொங்கச், கருகிட முதுசினை யிறைகொள்ளுங் ககநிரை சிறைசுருள் படவீழ.

(இ - ள்) சர்ப்பராசனாகிய ஆதிசேடன் வாழும் பாதலம் பிளவுறும்படி மலைபோன்ற தனது சரீரம் புதைதலால் பூலோகம் பிளவுறவும், கண்களினின்று

கோபாக்கினி யெழவும், விடுகின்ற மூச்சின் முன்னே சஞ்சரிக்குங் காற்றினது வன்மை கெடவும், போர்புரிதற்குரிய கோபம் பொருந்திய கண்களுக் கெதிர்ப்பட்ட பசிய பயிர்கள் புகைந்து வாடவும், காடுகளும் பொதுக்குகள் பொருந்திய தூரையுடைய சோலைகளுங் கருகவும், பெரிய மரக்கிளைகளில் வசிக்கும் பறவைக் கூட்டங்கள் சிறகுகள் சுருண்டு (நிலமிசை) விழவும்.

(வி - ம்) இச்செய்யுளும் வருஞ் செய்யுளும் ஒரு தொடர். (கூ)

அகனிலம் வெருவுற நிலனேந்து மாசிறை வெருவுற வெயில்காலும், பகன்மதி வெருவுற விவைகொளவும் பணிகளும் வெருவுற அகல்திக்கின், புகர்மலை வெருவுற வடுதண்டப் புரவலன் வெருவுற வருசெங்கண், நகைமதி புரைஎயி றவன்மாட நகரெதிர் குடவயின் வருமெல்லை.

(இ-ள்) பரந்த நிலவுலகம் அஞ்சவும், அந்த நிலவுலகத்தைத் தாங்கும் சர்ப்பராஜனாகிய ஆதிசேடன் அஞ்சவும், ஒளிவீசுஞ் சூரிய சந்திரர் அஞ்சவும், சூரிய சந்திரர்களைப் பற்றும் இராகுகேதுக்கள் அஞ்சவும், அகன்ற திக்குகளிலுள்ள புள்ளிதங்கிய அஷ்டகுல பர்வதங்கள் அஞ்சவும், கொலைசெய்யுந் தண்டாயுதமேந்திய இயமன் அஞ்சவும் வராநின்ற சிவந்த கண்களையும் பிரகாசிக்கின்ற அர்த்தசந்திரன்போன்ற பற்களையுமுடைய இராட்சதன், மாடங்கள் பொருந்திய மதுராபுரிக்கெதிரே மேலைத்திசை (நோக்கி) வருங்காலையில். (௧௦)

கண்டவர் கடிநகர் கடிதோடிக் கௌரிய னடிதொழு தடிகேணங், கொண்டல்கண் வளர்மதில் வளைகூடற் குடவயி னொருபெரு விடநாகம், அண்டமு மகிலமு மொருவாயிட் டயிறா வருவதை யெனநீள்வாய், விண்டுகொண் டணைவதை யெனவோடும் வெருவலன் மதிகுல மறவீரன்.

(இ - ள்) பார்த்தவர்கள் காவல்பொருந்திய மதுராபுரிக்கு விரைந்துபோய், பாண்டியனுடைய பாதங்களைப்பணிந்து, அடிகளே ! நமது மேகங்கள் துயிலும் மதில் சூழ்ந்த மதுரையின் மேலைத்திசை (நோக்கி) பெரிய விஷத்தையுடைய ஒரு சர்ப்பமானது அண்டங்களையும் நிலவுலகத்தையும் ஒருவாயிற் போட்டுண்ண வருவதுபோல நீண்ட வாயைத் திறந்து வருகின்றதென்று சொல்லவும், சந்திரவமிசத்திற்றேன்றிய பாண்டியன் (அவ்வார்த்தைக்குச் சற்றும்) அஞ்சானாயினன். (௧௧)

மற்றிது முனமத கரிவிட்டோர் வரவிட வருவதை யெனவெண்ணம், உற்றிது தனையும் விளித்தற்கெம் முடையவர் விடையவர் விடநாகஞ், சுற்றிய சடையின ருளரென்னுச் சுரருல கிறைசுட ரெனநிற்குங், கற்றளி யிடையுறை யிறைமுன்போய்க் கனைகழ லடிதொழு தறைகிற்பான்.

(இ - ள்) இந்தச்சர்ப்பமானது மதமயக்கத்தையுடைய யானையைமுன்னே ஏவிய சமணர்கள் செலுத்த வருவது என்று எண்ணங்கொண்டு இதனையுங்கொல்

லுவதற்கு, எம்மையாளாகவுடையவரும் இடபவாகனரூடரும் விடம்பொருந்திய சர்ப்பத்தைச்சூழ்ந்த சடையையுடையவருமாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் துணையுள்ளாரென்று, தேவலோகத்தினின்று மிறங்கிய சூரியனைப்போல விளங்கும் மாணிக்கத்தாலமைந்த விமானத்தில் எழுந்தருளிய பெருமானது சந்நிதியிற் சென்று, சத்திக்கும் வீரக்கழலணிந்த திருவடியைப் பணிந்து சொல்கின்றான்.

வழிவழி யடிமைசெய் தொருபோது மறவலன் வழிபடு மடியேனின்
மொழிவழி முறைசெய்து வருவேனிம் முதுநக ரடையவு மமணீசர்
அழிவது கருதினர் விடுநாக மடைவது னருள்வழி யதனுயிர்
கழிவது கருதிய வடியேனைக் கருணைசெய் தருளிது கடனென்றான்.

(இ - ள்) என் மரபுவழியே அடிமை செய்து ஒரு காலத்தும் மறவாது வழிபாடு செய்யும் அடியேன், தேவரீரது திருவார்த்தைகளாகிய வேதாகமங்களின் வழியே அரசியல் செய்துவராநின்றேன். சமணர்களாகிய நீசர்கள் இந்தப்பழைய மதுராபுரி முழுவதும் அழிவதைக்கருதி ஏவியசர்ப்பம் வாராநின்றது. தேவரீரது திருவருளின் வழியே அந்தச் சர்ப்பத்தின் உயிர் நீங்குதலைக் கருதிய அடியேனுக்குத் திருவருள் செய்தருளுவீர். இது தேவரீரது கடனென்று குறையிரந்தான். (சரு)

அனுமதி கொடுதொழு திறைபாத மக்மதி கொடுபுற னடைகின்ற
பனிமதி வழிவரு தமிழ்மாறன் பகழியொ டடுசிலை யினனேகிக்
குனிமதி தவழ்தரு மதினீடுங் கொடியணி குடகடை குறுகாமுன்
தனிவரை யெனநிகர் தருகோபத் தழல்விழி யரவினை யெதிர்கண்டான்.

(இ - ள்) விடைபெற்று மீண்டும் வணங்கி, சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய திருவடிகளைத் தனது மனத்திற்கொண்டு செல்கின்ற குளிர்ந்த சந்திரமரபிற் றோன்றிய அனந்தகுண பாண்டியன், பாணத்தோடு கொலைத்தொழிற்குரிய வில்லையேந்தியவனாய்ச் சென்று வளைந்த சந்திரன் தவழாநின்ற மதிலில் ஓங்கிய துவசங்கட்டிய மேற்றிசைவாயிலை யடைவதற்கு முன், ஒப்பற்ற மலையென்று சொல்லத்தக்க (கோபத்) தீச்சொரியுங் கண்களையுடைய சர்ப்பத்தை எதிரே கண்டான். (சசு)

வேறு

பல்பொறிப் பகுவாய்ப் படம்புடை பரப்பிப் பக்கமெண் டிசையொடு விசும்பிற், செல்கதிர் புதைத்துத் திணியிருள் பரப்பித் திங்களின் பகிர்புரை நஞ்சம், பில்கெயி றதுக்கிப் பெரிதுயிர்த் தகல்வாய் பிளந்துமா நகரெலா மொருங்கே, ஒல்லெனக் கௌவி விழுங்குவான் சீறி யுருத்தன னுரகவா ளவுணன்.

(இ - ள்) பல புள்ளிகளையும் பிளந்தவாயையுமுடைய படங்களைப் பரப்பி, பக்கங்களிலுள்ள அஷ்டதிக்குகளையும் ஆகாயத்திற் செல்லுஞ் சூரியனையும் மறைத்து, நெருங்கிய இருளைப் பரப்பி, அர்த்தசந்திரன்போன்ற விஷஞ்சொரியும் வக்கிர தந்தங்களை அதுக்கிப் பெருமூச்சுவிட்டு, அகன்ற வாயைப் பிளந்து

பெரிய நகரையெல்லாம் ஒரு சோக் கௌவி விழுங்க, ஒள்ளிய சர்ப்பவடிவாய் வந்த இராக்ஷதன் சீறிக் கோபித்தான். (கடு)

அடுத்தன னரச சிங்கவே றிடியே றஞ்சவார்த் தங்கையிற் சாபம், எடுத்தன னெடுநா ணிருதலை வணக்கி யெரிமுகக் கூர்ங்கணை தொடுத்து, விடுத்தனன் விடுத்த சரமெலா முரகன் வெறுந்துகள் படக்கறித் துமிழ்ந்து, படுத்தனன் பொருது பஞ்சவன் புராரி பங்கயச் சேவடி நினையா.

(இ - ள்) அரசருள் ஆண்சிங்கம்போன்ற அநந்தகுண பாண்டியன் சமீபித்து, இடியேறு அஞ்சும்படி கோஷித்து, அழகிய தனது கையில் வில்லைத் தாங்கி நெடிய நாணைச் செவ்வே வளைத்து, தீமுகத்தையுடைய கூரிய அம்பைத் தொடுத்து விடுத்தான். விடுத்த அம்புகளையெல்லாம் பாம்பின் வடிவாக வந்த அந்த ராக்ஷதன் வெறுந்தூளாகக் கடித்து உமிழ்ந்து சிதைத்தான். பாண்டியன் மனம்பொறுமல் சோமசுந்தரக் கடவுளினுடைய தாமரை மலர்போன்ற சிவந்த திருவடியைத் தியானித்து.

(வி - ம்) புராரி - திரிபுரங்களைச் சிரித்தெரித்தவன்; சிவபெருமான். (கசு)

கோடியதோர் பிறைவா யம்பினை விடுத்துக் கோளரா வளையுடல் துணித்தான், இடியதோ வெனலார்த் தெரிநிறக் குருதி யிரங்கிவீ ழருவியிற் கவிழ, நெடியதோ ருடலம் புரள்படக் கூர்வா னெளிதரா விளிபவன் மேலைக், கடியதோ ரால காலவெள் ளம்போற் கக்கினன் கறையிருள் நஞ்சம்.

(இ - ள்) கொடிய ஓர் அர்த்த சந்திராஸ்திரத்தைச் செலுத்தி வலிய பாம்பின் வளைந்த உடலைத் துண்டித்தான். இடியோவென்னும்படி கோஷித்துச் செந்நிறம் பொருந்திய இரத்தமானது ஒலித்து வீழும் அருவியைப்போலக் கவிழவும், நெடிய ஒப்பில்லாத சரீரம் புரளவும், கூரிய வால நெளியவும் இறக்கும் இராக்ஷதன் முன்தோன்றிய கடிய ஒப்பில்லாத ஆலகாலவெள்ளம்போலக் கரிய இருள்போன்ற விஷத்தைக் கக்கினன்.

(வி - ம்) கடியதோர் ஆலகாலவெள்ளம் போல என்றது பாற்கடலிற் றோன்றிய விஷம் போல என்பதாம். (கஎ)

தீவிட முருத்துத் திணியிருள் கடுப்பத் திருநக ரெங்கணுஞ் செறிந்த
காவிடங் கூவல் கயந்தலை சதுக்கங் கழகமா வணமக ழிஞ்சி
கோவிட மாட முபரிகை மேடை கோபுர மரங்கெலாம் பரந்து
தாவிட மயங்கி யுறங்கினர் போலச் சாம்பினர் தனிநகர் மாக்கள்.

(இ - ள்) தீப்போன்ற விஷம் கோபித்துத் திணிந்த இருள்போல மதுரை நகரமுழுவதும், நெருங்கிய சோலையும், கிணறும், குளமும், நாற்றெருக் கூடுமிடமும், கல்விச்சாலையும், கடைவீதியும், அகழியும், மதிலும், இராசக்கிருகமும், மாடமும், உபரிகையும், மேடையும், கோபுரமும், நாட்டியசாலையுமாகிய எல்லாவற்றிலும் பரந்துதாவ, ஒப்பில்லாத நகரத்திலுள்ள மாந்தர்கள் (விடத்தால்) மயங்கி உறங்கினவர்கள் போல வாடினார்கள். (கஅ)

நிலைதளர்ந் துடலந் திமிர்ந்துவேர் வரும்பி நிறைபுலன் பொறிகர ணங்கள், தலைதடு மாறி யுரைமொழி குழறித் தழுதழுப் படைந்துநா வுணங்கி, மலைதரு கபமே னிமிர்ந்துணர் வழிந்து மயங்கிமூச் சொடுங்கி யுள் ளாவி, அலைதர வூச லாடினர் கிடந்தா ரன்னதொன் னகருளா ரெல்லாம்.

(இ - ள்) நிலைகெட்டு, உடல் கம்பித்து, வேர்வை யரும்பி, நிறைந்த புலன் களும் இந்திரியங்களும் அந்தக் காணங்களும் (தத்தமக்குரிய) இடந்தடுமாறு தலால் சொற்கள் குழறித் தழுதழுப்பேறி நாவுலர்ந்து, அதிகப்பட்ட கபம் மேலெழுந்து, அறிவழிந்து, மயங்கிப் பெருமூச்சுவிட்டு அந்தத் தொன்றுதொட் டுள்ள மதுரையிலுள்ளாரெல்லாரும் உள்ளேயுள்ள பிராணன் ஊசல்போலலை யத் தள்ளாடிக் கிடந்தார்கள். (கக)

தென்னவன் விடங்கண் டஞ்சுமால போலச் சினகர மடைந்து தாழ்ந் தெந்தாய், முன்னவ வாதி முதல்வவித் தின்றி மூளைத்தவ முடிவிலா முனிவ, என்னவ வன்பர்க் கெளியவ யார்க்கு மிறையவ இந்நகர்க் கென்றும், மன்னவ வனாதி மறையவ முக்கண் வானவ நினைச்சர ணடைந்தேன்.

(இ - ள்) அனந்தகுண பாண்டியன், விஷத்தைக்கண்டு அச்சமுற்று (கைலையிற் சென்று சரணடைந்து) நின்ற திருமால்போல, திருக்கோயிலை யடைந்து பணிந்து, எந்தையே! முதற்கடவுளே! ஆதியாகிய முதல்வனே! மூலமில்லாமல் தோன்றியவனே! அழிவில்லாத முனிவனே! எனக்குப் புது மையை விளைவிப்பவனே! அடியார்க் கெளியவனே! (தேவர் முதலிய) எல் லோருக்குந் தலைவனே! இம்மதுராபுரிக்கு எப்பொழுதும் அரசனாயுள்ளவனே! அநாதியாயுள்ள வேதியனே! திரிநேத்திரங்களையுடைய கடவுளே! உன்னைச் சரணடைந்தேன். (உ0)

அடுத்துவர் தலைக்கு மாழியைத் தூரந்து மாழியுண் டேழுமொன் றுகத், தொடுத்துவந் தலைக்கும் பெருமழை தடுத்துந் துளைக்கை விண் டுழாவவெண் பிறைக்கோ, டெடுத்துவந் தலைக்குங் களிற்றினை விளித்து மிந்நகர் புரந்தனை யின்று, மடுத்துவந் தலைக்கும் விடத்தி னன் மயங்கும் வருத்தமுங் களைதியென் றிரந்தான்.

(இ - ள்) அடுத்துவந்து வருத்துங் கடலைச் சுவறச்செய்தும், கடல் பருகிச் சத்தமேகங்களும் ஒன்றாகத் திரண்டுவந்து பெய்து துன்புறுத்தும் பெருமழை யைத் தடுத்தும், வெள்ளிய அர்த்த சந்திரன் போன்ற கொம்பினிடையே துதிக்கையை விண்ணுலகந்துழாவ மேலெடுத்து வருத்தும் யானையைக் கொன் றும், இந்த மதுரைப்பதியைப் பாதுகாத்தாய்; (அவைபோல) இப்பொழுதும் அடுத்துவந்து வருத்தும் விஷத்தினால் மயங்கும் வருத்தத்தையுங் களைவா யென்று யாசித்தான்.

(வி - ம்) இச்செய்யுள் பழமையைப் பாராட்டிப் பிரார்த்தித்ததாம்.

கடல்சுவற வேல்விட்டதும், நான்மாடக் கூடலானதும், யானையெய்ததும் தன் மூதாதைகள் பொருட்டும் மதுரை வாசிகள் பொருட்டு மாதலின் இப் பொழுதும் இவ்விடவேகத்தைத் தன் பொருட்டும் அங்கீகாரத்தார் பொருட்டும் தவிர்க்க் வேண்டுமென்று பாண்டியன் யாசித்தான். (உக)

அருட்கட லனைய வாதிநா யகன்ற னவிர்சடை யணிமதிக் கொழுந் தின், பெருக்கடை யமுதத் தண்டுளி சிறிது பிலிற்றினன் பிலிற்றிட லோடும், பொருக்கென வெங்கும் பாலினிற் பிரைபோற் புரையறக் கலந்துபண் டுள்ள, திருக்கிளர் மதுரா நகரமாய்ப் புனிதஞ் செய்ததச் சிறுதுளி யம்ம.

(இ - ள்) கிருபா சமுத்திரம்போன்ற சோமசுந்தரக்கடவுள் தமது பிர காசிக்கின்ற சடையிலணிந்த சந்திரனது பெருக்கமைந்த அமுதத்தின் தட்ப மாகிய துளியைச் சிறிது சிந்தினார். (அவ்வாறு) சிந்தவும், பாலிற் பிரைபோல விரைந்து எவ்விடத்திலும் குற்றமறக் கலந்து, முன்னமைந்த செல்வமிக்க மதுராநகரமாக அந்தச் சிறிய அமுதநிவலை புனிதஞ் செய்தது.

(வி - ம்) அருட்கடலென்பதற்குச் சித்தமூர்த்தியாய் வந்தருளிய கரு ணைக்கடலெனவும் பொருள் கூறுவர். (உஉ)

இரவிமுன் னிருள தெனவிறை யருண்முன் னிருண்மல வலி யென வெங்கும், பரவிய வமுதால் விடமகன் றவசப் படிவொழிந் தியாவரு மின்பம், விரவிய களிப்பின் மேவினு ரிருந்தார் மீனவர் பெருந்தகை வேந்தன், அரவணி சடையார்க் கன்புருத் தானே யாகி மண் காவல்செய் திருந்தான்.

(இ - ள்) சூரியன் சந்நிதிக்குமுன்னே இருள் (ஓடுதல்) போலவும், சிவ பெருமானது திருவருளின் முன்னே ஆணவமலத்தின் வலிமை (சிதைதல்) போலவும், எவ்விடத்திலும் பரவிய அமுதத்தினுல் விஷத்துன்ப மகன்று எல்லோரும் துக்க சொரூபம் நீங்கி இன்பங்கலந்த சந்தோஷத்திற் பொருந்தி யிருந்தார். பாண்டியருள் பெருந்தகைமையமைந்த அனந்தகுண பாண்டி யன் சர்ப்பத்தையணிந்த சடையையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கு அன்பே ஒரு வடிவமாகி நிலவுலகத்தைப் பாதுகாத்திருந்தான்.

(வி - ம்) சூரியன்முன் இருள் கெடுதலும், சிவசந்நிதியில் ஆணவவலி கெடுதலும் போல, அமுதத்தின்முன் விடவலி நீங்கியது என்பதுகருத்து. (உங)

ஆ திருவிருத்தம் கஙூஉரு.

இருபத்தொன்பதாவது

மாயப்பசுவை வதைத்த படலம்

சுருதி யின்புறத் தவர்விடு மாவினைச் சுருதி
கருத ரும்பர னருளுடைக் கௌரியன் றுணித்த
பரிசி தங்கது பொருதமண் படிநர்பின் விடுப்ப
வருபெ ரும்பசு விடையினுன் மாய்த்ததும் பகர்வாம்.

(இ - ள்) வேதபாஹியர்களாகிய சமணர்களேவிய சர்ப்பத்தை, அவ்வேத மானது சிந்தித்தற்கரிய சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருவருளுடைய அனந்த குணபாண்டியன் துண்டித்த தன்மை இத்திருவிளையாடல். அச்செயல்கண்டு மனஞ்சகியாத சமணர்களாகிய வஞ்சகர் பின்னே செலுத்தவந்த பெரிய பசுவை, அதிகாரநந்திதேவரால் (சோமசுந்தரக்கடவுள்) வதைத்தருளிய திரு விளையாடலை (இனி யாம் எடுத்துக்) கூறுவாம். (க)

பணப்பெ ரும்பகு வாயுடைப் பாந்தளை யனந்த
குணப்பெ ருந்தகை துணித்தபின் பின்வரு குண்டர்
தணப்ப ருங்குழாங் காலினுற் றள்ளுண்டு செல்லுங்
கணப்பெ ரும்புயல் போலுடைந் தோடின கலங்கி.

(இ - ள்) படமமைந்த பெரிய பிளவுபட்ட வாயையுடைய சர்ப்பத்தை அனந்தகுண பாண்டியன் துண்டித்துச் சிதைத்த பிறகு, அச்சர்ப்பத்தின் பின்னே வந்த நீங்குதலில்லாத சமணக் கூட்டத்தவர், காற்றினால் கலக்குண்டு சிதைந்தோடும் பெரிய மேகசாலம்போலப் புறமுதுகிட்டு நிலைகலங்கி யோடினார்கள். (உ)

உடைந்து போனவ ரனைவரு மோரிடத் திருள்போல்
அடைந்து நாமுன்பு விடுத்தமால் யானைபோ லின்று
தொடர்ந்த பாம்பையுந் தொலைத்தனர் மேலினிச் சூழ்ச்சி
மிடைந்து செய்வதை யாதென வினயமொன் றோர்வார்.

(இ - ள்) புறமுதுகிட்டோடிய யாவரும் இருள்போல ஓரிடத்திற்சேர்ந்து, நாம் முன்புவிடுத்த மதமயக்கத்தையுடைய யானையைச் சிதைத்ததுபோலவே இப்பொழுது விடுத்த நாகத்தையும் நாசஞ்செய்தனர். இனிமேல் நாம் ஒருசேர நெருங்கி ஆலோசிப்பது யாதுளது? என்று, ஒரு வினயத்தை எண்ணத் தொடங்கினார்கள். (ந)

ஆவை யூறுசெய் யார்பழி யஞ்சுவா ரதனை
ஏவு வாமிது வேபுணர்ப் பென்றுசூழ்ந் திசைந்து
பாவ காரிகள் பண்டுபோற் பழித்தழல் வளர்த்தார்
தாவி லாவுரு வாகியோர் தானவன் முளைத்தான்.

(இ - ள்) பசுவைக் கொலைசெய்யார்கள்; பழிக்கஞ்சுவார்கள்; அதனை விடுப்போம்; இதுவே ஆலோசனையென்று சூழ்ச்சிசெய்து எல்லோருமொத்து, பாவகாரிகளாகிய சமணர்கள் முன்போல ஆபிசாரயாகஞ் செய்தார்கள்; கெடுதலில்லாத பசுவின்வடிவாகிய (அவ் யாகாக்கினியில்) ஓர் அசுரன் தோன்றினான்.

(வி - ம்) ஆவையூறு செய்யார் என்றது பசுவின் வடிவத்தில் தேவர் யாவரும் மிடைந்திருத்தலினென்க. இதனை, திருத்தொண்டர்புராணம் சண்டேசுரநாயனார் சரிதத்தும், சிவதருமோத்தரம் கோபுரவியலிலுங் கண்டுகொள்க. (ச)

குண்ட ழுற்கணின் றெழுந்தவக் கொடியவெம் பசுவைப்
பண்டு போலவர் விடுத்தனர் கூடலம் பதிமேல்
உண்டு மில்லையு மெனத்தடு மாற்றநூ லுரைத்த
பிண்டி யானுரை கொண்டுழல் பேயமண் குண்டர்.

(இ - ள்) உண்டென்றும் இல்லையென்றுங் கூறுந் தடுமாற்றத்தையுடைய நூலைக்கூறிய அசோகநிழலில் வசிக்கும் அருகனுடைய பொய்யுரையை (மெய்யெனக்) கொண்டு திரியும் பேய்க்குணம்வாய்ந்த சமணராகிய கீழ்மக்கள், யாகத்தீயினின்று மெழுந்த அக்கொடிய பசுவை, மதுரைப்பதியின்பேரில் முனபோல ஏவினார்கள்.

(வி - ம்) உண்டுமில்லையுமென என்றது "அஸ்தி நாஸ்தி" எனக்கூறுவது இது அவர் தத்துவார்த்தமொழி. [அஸ்தி - தாம் கூறியது உள்ளதெனவும், நாஸ்தி சுவர்க்கம் நரகம் கடவுள் இல்லையெனவுங் கூறல்] பிண்டியான் உரை என்பது பூர்வாகம முதலிய நூல்கள். அவை—பூர்வாகமம் - அங்காகமம் - வெகுசுருதி முதலியன. (ரு)

வேறு

மாடமலி மாளிகையி லாடுகொடி மானக்
கோடுகளி னேடுமுகில் குத்திமிசை கோத்துச்
சேடன்முடி யுங்கதிர்கொள் சென்னிவரை யுந்தூள்
ஆடவடி யிட்டுலவை யஞ்சிட வுயிர்த்தே.

(இ - ள்) மேல்மாடங்கள்மிக்க மாளிகையில் ஆடாநின்ற கொடிகளைப்போல, தனதுகொம்புகளினால் ஆகாயத்திலோடும் மேகங்களைக்குத்தி அவற்றின் மேற்கோத்து, ஆதிசேடன் முடியும் விளக்கமமைந்த சிகரத்தையுடைய மகமேருவும் பொடிபடக் கால்(பெயர்த்து) வைத்து, காற்றஞ்சும் பெருமூச்சுவிட்டு.

இதுமுதல் நான்கு பாடல்கள் குளகம். (சு)

விடுத்திடுமு யிர்ப்பினெதிர் பூளைநரை வீபோல்
அடுத்திடுச ராசர மனைத்துமிரி வெய்தக்
கடுத்திடுசி னக்கனலி னுக்குலக மெல்லாம்
மடுத்திடுத ழற்கடவுள் வார்புனலை மான.

(இ - ள்) பெருமூச்சிற்கு எதிர்ப்பட்ட நிலையியற்பொருளும் இயங்கியற்பொருளுமாகிய யாவும், தேன் சொரியும் பூளைப்பூப்போலப் பறக்கவும், மிகுந்த

கோபாக்கினிக்கு உலகமுழுவதையும் அழிக்கப் பரந்த தீக்கடவுள் வெப்பங் குறைந்து பெருகிய நீர் வெள்ளத்தை யொப்பத் தண்ணியதாகவும்.

(வி - ம்) இதன் கோபாக்கினிக்கு வடவாமுகாக்கினியும் குளிர்ந்துள்ள தன்மைபோலுமிருக்குமென்பார், "உலகமெலா மடுத்திடு தழற்கடவுள் வார் புனலை மான" என்றார். (எ)

உடன்றிறைகொள் புள்ளொடு விலங்கலறி யோட
மிடைந்தபழு வத்தொடு விலங்கலைம ருப்பால்
இடந்தெறிம ருத்தெனவெ றிந்தளவி லோரைத்
தொடர்ந்துடல்சி தைத்துயிர் தொலைத்திடியி னார்த்தே.

(இ - ள்) தம்முட் போர்செய்து வாழும் பறவைகளுடன் மிருகங்களுங் கதறியோட, நெருங்கிய சோலையோடு மலைகளையுங் கொம்பினால் வேரோடு பறித்து வீசுஞ் சண்டமாருதத்தைப்போல எங்குஞ் சிதறிவீசி, கணக்கிறந்தவர்களை யெதிர்த்துச் சரீரத்தையழித்து உயிர்போக்கி. இடிபோலக் கோஷித்து. ()

மறலிவரு மாறென மறப்பசுவ ழிக்கொண்
டறலிவர்த டம்பொருநை யாறுடைய மாறன்
றிறலிமலர் மங்கையுறை தென்மதுரை முன்னு
விறலிவரு கின்றதது மீனவ னறிந்தான்.

(இ - ள்) இயமனது வருகைபோலக் கொலைத்தொழிலையுடைய பசுவானது வழிக்கொண்டு, கருமணல் பரந்த விசாலித்த தாமிரபர்ணியையுடைய அனந்தகுணபாண்டியனுடைய (வறுமையோடு பகைத்து) வென்று, இலக்குமி வசிக்குந் தென்றிசையிலுள்ள மதுரையை முற்பட்டு (எதிர்ப்பட்டவர்களை) வெற்றிகொண்டு வாராநின்றது. அதனைப் பாண்டியன் தெரிந்துகொண்டான்.

(வி - ம்) திறலி - விறலி என்பன—பெயர்ச்சொல்லடியாகப் பிறந்த இறந்த காலத் தெரிநிலை வினையெச்சங்கள். (கூ)

மீனவனு மாநகருள் மிக்கவரு முக்கண்
வானவனை மாமதுரை மன்னவனை முன்னோர்
தானவனை யாழிகொடு சாய்த்தவனை யேத்தா
ஆனதுரை செய்துமென வாலய மடைந்தார்.

(இ - ள்) மீனக்கொடிதரித்த அநந்தகுணபாண்டியனும் பெரிய மதுராபுரியிலுள்ள மேலோரும், திரிநேத்திரங்களையுடைய கடவுளை, பெரிய மதுரையில் எழுந்தருளிய சோமசுந்தரபாண்டியனை, முற்காலத்தில் ஓர் அசுரனைச் சக்ராயுதங்கொண்டு கொன்றவனைத் தோத்திரஞ்செய்து, நிகழ்ந்தசெய்தியைக் கூறுவோமென்று திருக்கோயிலை யடைந்தார்கள்.

(வி - ம்) ஒரு தானவனை ஆழிகொடு சாய்த்ததாவது :—

ஒரு காலத்தில் தேவேந்திரன் திருக்கைலாய கிரியையடைய, சிவபெருமான் வடிவு மாறி வழியில் நிற்கக் கண்டு, "நீ யாவன்? யாது தொழில் செய்வோன்?" என, ஒன்றுங் கூறாதிருப்பக்கோபித்துத் தன் கைவச்சிரத்தைத்

தோளிற்றாக்க, அது பொடியாகவுதிர்ந்தது. உடனே பெருமானுக்குக் கோப முதித்து ஓர் உருத்திரவடிவேற்க, இந்திரன் பயந்து பலவகையாகத் துதிபுரிய, இறைவர் மனம்பொறுத்துத் தன் கோபத்தாலுண்டான வியர்வையை வழித்தெறிய, அஃது மேற்றிசைக் கடலில் வீழ்ந்து புத்திரவடிவாயிற்று. அதனைச் சமுத்திரராசன் மகன்மைகொண்டு வளர்த்தான். அச்சிறுவன் பிரமனால் சலந்தரனென்று நாமமெய்தி,காளைப்பருவமடைந்து,அவுணருடன் சேர்ந்து,ஆற்றல் மிகுந்து மயனென்பவனால் ஒரு நகரஞ்செய்வித்து,காலநேமியின் புதல்வி பிருந்தையை மணஞ்செய்து,சிறிதுகாலம் அரசிருந்து,மேருமலையிலிருந்த தேவர்களை யெதிர்க்க, அவர்கள் வேண்டுகோளின்மேல் விண்டு கருடாரூடரா யெதிர்வர, இருபதினாயிரம் வருடங் கடும்போர் புரிந்தனன். விண்டு அவனைவெல்லும் வல்லமையின்றிப் புகழ்ந்து சென்றனர். இந்திரன் தனக்கென்ன விபரீதம்விளையுமோ என்று திருக்கயிலையை யடைந்தனன். இந்திரன் செய்கையை யறிந்த சலந்தரன் அவனை அங்கேபோ யெதிர்க்கப் புறப்படுகையில், அவன் மனைவி தடுப்பவுங்கேளாது சேனையோடு கைலாயகிரியையடைய, இந்திரன் கண்டு இறைவர் முன் சாற்ற, பெருமான் வருந்தாதேயென்று தேற்றி, வடிவமாற்றிப் பின்வரப் பணித்து, நரைத்தவுருவும் ஊன்றிய தடியும் தளர்ந்த நடையும் உடைய விருத்த வடிவேற்றுச் சென்று சலந்தரனைக் கண்டு "நீ யார்? எங்கே செல்கின்றாய்?" என, "யான் சமுத்திரராசன் மகன்; என்பெயர் சலந்தரன்; சிவனுடன் போர் செய்யப் போகிறேன்" என, இறைவர் "நன்றாயிருந்தது! உயிர்ப்பிச்சை வேண்டுமானால் ஓடிப்போ; சிவனை யெதிர்த்தாற் செத்தாய்" என்று கூறிக் காலால் ஒரு வலயங்கீறி "இச்சக்கரத்தைச் சிரமேல் தாங்கவல்லையா?" என, சலந்தரன் இருமாப்புடன் "இது பெரிதா" என்று இருகையாலுமெடுத்து, மார்பிலும் புயத்திலுந் தாங்கிச் சிரசின்மீது வைத்துக்கொள்ள, அச்சக்கரம் அப்பொழுதே அவனை இரு பிளவாகப் பிளந்து சிவபெருமான் திருக்கரத்தை யடைந்தது. அவனுடன் வந்த அசுரர் கூட்டம் பெருமானது திருவிழித்தீயா லழிந்தது என்பதாம். (கo)

நாதமுறை யோபொதுவின் மாறிநட மாடும்
பாதமுறை யோபலவு யிர்க்குமறி விக்கும்
போதமுறை யோபுனித பூரண புராண
வேதமுறை யோவெனவி ளித்துமுறை யிட்டார்.

(இ-ள்) நாதனே! முறையோ, வெள்ளியம்பலத்திற் கான்மாறி நடித்தருளிய திருவடியையுடையாய்! முறையோ, பல ஆன்மாக்கட்கும் உணர்த்தும் போதனே! முறையோ, பரிசுத்தமானவனே! எங்கும் வியாபித்தவனே! பழம் பொருளாயுள்ளவனே! வேதசொரூபியே! முறையோ என்று விளித்து முறையிட்டார்கள். (கக)

நின்றுமுறை யிட்டவரை நித்தனரு ளேக்கால்
நன்றருள்சு ரந்திடப நந்தியைவி ளித்துச்

சென்றமண ரேவவரு திப்பசுவை நீபோய்
வென்றுவரு வாயெனவி ளம்பினன்வி டுத்தான்.

(இ - ள்) (இவ்வாறு திருமுன்) நின்று முறையிட்டவர்களுக்குச் சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவருள்நோக்கத்தால் மிகவுங் கருணைசெய்து,(அருகிலுள்ள) அதிகார நந்திதேவரை விளித்து, சமணர்கள் ஏவ வாராநின்ற கொடியபசுவை நீ போய் வென்று வருவாயென்று கூறி ஏவியருளினர். (கஉ)

வேறு

தண்டங் கெழுகூற் றமுமஞ்சத் தறுகட் செங்கட்
குண்டந் தழன்று கொதிப்பக் கொடுநாக் கெறிந்து
துண்டந் துழாவக் கடைவாய்நுரை சோர்ந்து சென்னி
அண்டந் துழாவ வெழுந்தன் றட லேறு மாதோ.

(இ - ள்) தண்டாயுதத்தை யேந்திய இயமனும் அஞ்சும்படி கொடுமையை யுடைய சிவந்த கண்களாகிய குழிகள் சுவாலித்துக் கொதிக்கவும், வளைந்த நாவினை யெறிந்து மூக்கினைத் துழாவவும், வாய்க்கடையில் நுரைசோரவும், சிரசானது வானுலகத்தைத் தடவவும், வெற்றியையுடைய அதிகார நந்திதேவர் எழுந்தருளினார்.

(வி - ம்) இதுமுதல் ஐந்து செய்யுள்களால் அதிகார நந்திதேவர் மாயப் பசுவை நோக்கி யெதிர்த்து வருகை கூறப்பட்டது. (கங)

நெற்றித் தனியோடை நிமிர்ந்து மறிந்த கோட்டிற்
பற்றிச் சுடர்செம் மணிப்பூண்பிறை பைய நாகஞ்
சுற்றிக் கிடந்தா லெனத்தோன்றவெள் ளாழி யீன்ற
கற்றைக் கதிர்போற் பருமம்புறங் கௌவி மின்ன.

(இ - ள்) நெற்றியிற்கட்டிய ஒப்பற்ற பட்டமானது மேற்பட்டு விளங்கவும், வளைந்த கொம்பினைப் பொருந்தி விளங்காநின்ற மாணிக்கத்தாலாகிய பூணானது, படத்தையுடைய கேதுவென்னும் பாம்பானது மூன்றாம் பிறையைச் சுற்றிக்கிடந்தாற்போலத் தோன்றவும், வெள்ளிய பாற்கடல் பெற்ற நெருங்கிய கிரணத்தையுடைய சூரியனைப்போலப் பொன்னாற் செய்த கவசமானது உடம் பின்புறத்துப் பொருந்தி விளங்கவும்.

இதுமுதல் நான்குபாடல்கள் குளகம். (கச)

கோட்டுப் பிறைகால் குளிர்வெண்கதிர்க் கற்றை போலச்
சூட்டுக் கவரித் தொடைத்தொங்கலு நெற்றி முன்னுப்
பூட்டுத் தாள முகவட்டும் பொலியப் பின்னல்
மாட்டுச் சதங்கைத் தொடைகல்லென வாய்விட் டார்ப்ப.

(இ - ள்) கொம்பாகிய மூன்றாம்பிறையானது கக்குகின்ற குளிர்ந்த வெள்ளிய கிரணத்திரட்சிபோல, உச்சியிற் சூட்டிய கவரிமயிராற் றொடுக்கப்பட்ட தொங்கணியும், நெற்றிக்கு முற்படப் பூட்டுதலையுடைய முத்தாலாகிய முகவட்

டமும் பொலிந்து விளங்கவும், (வெள்ளிய) பின்னலிற் கோத்த மாட்டுச் சதங் கைமாலை கல்லென்று வாய்விட்டுக் கோஷிக்கவும்.

(வி - ம்) பூட்டுத்தாளம் என்றது பெருமுத்து முந்நூறப் புனைதல். (கரு)

பணிநா வசைக்கும் படியென்னக் கழுத்தில் வீர
மணிநா வசைப்ப நகைமுத்தின் வகுத்த தண்டை
பிணிநாண் சிறுகிங்கிணிப் பிப்பல மாலைத் தொங்கல்
அணிநா ணலம்பச் சிலம்பார்ப்ப வடிக ணான்கும்.

(இ - ள்) பாம்பு நாவசைக்கும் விதம்போலக் கழுத்தில் வீரகண்டை நாவ சைத்தொலிக்கவும், பிரகாசிக்கின்ற முத்தைப் பருக்கையாகவுடைய தண்டை யும், கயிற்றிற் கோத்த சிறு சதங்கைகளும், அரசிலைவடிவாகச் செய்த மாலையா கிய ஆபரணமும், ஓர் அணியாகக் கயிறும் ஒலிக்கவும், நான்கு கால்களிலும் சிலம் புகள் முழங்கவும். (கசு)

அடியிட்டு நிலங்கிளைத் தண்டமெண் டிக்கும் போர்ப்பப்
பொடியிட் டுயிர்த்துப் பொருகோட்டினிற் குத்திக் கோத்திட்
டிடியிட் டதிர்கா ரெதிரேற்றெழுந் தாங்கு நோக்கிச்
செடியிட் டிருகண் ணழல்சிந்த நடந்த தன்றே.

(இ - ள்) காலிட்டுப் பூமியைக் கிளைத்து, அண்டமும் அட்ட திக்கும் புதைபடத் தூள்செய்து, பெருமூச்செறிந்து, போர்செய்யுங் கொம்புகளால் குத் திக்கோத்து முழங்கிக் கோஷிக்கும் மேகத்தோ டெதிர்த் தெழுந்தாற்போலப் பார்த்து, ஒளிமிக்க இரண்டு கண்களுங் கோபாக்கினி சொரிய நடந்தது.

(வி - ம்) செடியிட்ட - பெயரெச்சம்; இதில் அகரவீறு தொக்கது. (கஎ)

வேறு

பால்கொண்ட நிழல்வெண் டிங்கட் பகிர்கொண்ட மருப்பிற் கொண்மூச்
சூல்கொண்ட வயிற்றைக் கீண்டு துள்ளியோர் வெள்ளிக் குன்றங்
கால்கொண்டு நடந்தா லென்னக் கடிந்துடன் றுவைச் சீற்ற
மேல்கொண்டு நாற்றம் பற்றி வீங்குயிர்ப் பெறிந்து கிட்டா.

(இ - ள்) வெண்ணிறம்பொருந்திய அர்த்த சந்திரன்போன்ற கொம்பி னால், சூல்கொண்ட மேகத்தினது வயிற்றைக்கிழித்துத் துள்ளி ஒரு வெள்ளிய மலை கால் கொண்டு நடந்தாற்போல விரைந்துசென்று பகைத்து, பசுவைக் கோபித்து நாற்றம் பற்றி மேல்கொண்டு நெட்டுயிர்ப் பெறிந்து சமீபித்து. (கஅ)

குடக்கது குணக்க தென்னக் குணக்கது குடக்க தென்ன
வடக்கது தெற்க தென்னத் தெற்கது வடக்க தென்ன
முடக்குறு மருப்பிற் கோத்து முதுகுகீ ழாகத் தள்ளும்
எடுக்குறு மலையைக் கால்பேர்த் தெனத்திசைப் புறத்து வீசும்.

(இ - ள்) மேலைத்திசையிலுள்ள பசு அன்றே கீழைத்திசையிலுள்ள தென்று சொல்லவும், கீழைத்திசையிலுள்ளதன்றே மேலைத்திசையிலுள்ள

தென்று சொல்லவும், வடதிசையிலுள்ளதன்றே தென்றிசையி லுள்ளதென்று சொல்லவும், தென்றிசையிலுள்ளதன்றே வடதிசையி லுள்ளதென்று சொல்லவும் கொம்பினாற் கோர்த்து முதுகு கீழாகத்தள்ளும்; எடுக்கும்; மலையைக் காற்றானது பேர்த்து வீசினாற்போலத் திசைகளின் புறத்தே தள்ளும்.

(வி - ம்) குடக்கது முதலிய நான்கும் குறிப்பு வினைமுற்றுப்பெயர்கள்.

கோழுமணிச் சிகர கோடி சிதைபடக் குவட்டில் வீசும்
பழுமரச் செறிவில் வான்றோய் பணையிற வெறியும் வானின்
விழுமறப் பசுபோல் வீழ வேலைவாய் வீசு மிங்ஙன்
செழுமதிக் கோட்டு நந்தித் தேவிளை யாடல் செய்து.

(இ - ள்) உருவ முதிர்ந்த இரத்தினங்கள் நிறைந்த சிகரபந்திகள்பொடிபட எடுத்து மலைகளில் வீசும்; ஆலமரங்களின் செறிவிலுள்ள ஆகாயமளாவிய கொம்புகள் முறிய வீசும்; விண்ணுலகினின்று கடலில் வீழ்ந்து மறைந்த காமதேனுவைப் போலக் கடலில்வீழ எடுத்துவீசும்; இவ்வண்ணம் அர்த்தசந்திரன் போன்ற கொம்பினையுடைய அதிகார நந்திதேவர் போர்விளையாட்டுச்செய்து.

(வி - ம்) துருவாசமுனிவர் கோபத்தால், இந்திரன் செல்வங்கள் முற்றுங் காணப்படாது கடலிற் புக்கமையால், அவற்றோடுநின்ற காமதேனுவும் கடலிற் புகுந்தது பற்றி "வானின் விழும் அறப்பசு" என உவமித்தார். (உ௦)

பூரிய ரெண்ணி யாங்கே பொருதுயி ரூற்றஞ் செய்யா
தாரிய விடைதன் மாண்ட அழகினைக் காட்டக் காமுற்
றீரிய நறும்பூ வாளி யேறுபட் டாவி யோடும்
வீரியம் விடுத்து வீழ்ந்து வெற்புரு வாயிற் றன்றே.

(இ - ள்) சமணர்களாகிய கீழ்மக்கள் நினைத்தபடியே,போர்புரிந்து உயிர்த்துன்பஞ் செய்யாமல், அழகிய இடபமானது தனது மாட்சிமைப்பட்ட அழகினைக்காட்ட அப்பசுவானது விரும்பி, குளிர்ந்த நல்ல புஷ்பபாணம் பாய்தலால் [காமங் கொள்ளுதலால்], பிராணனோடும் வீரியம்விட்டுத் தரைமிசை விழுந்து (வடதிசையில்) ஒருமலையின் வடிவாய் விளங்கியது.

(வி - ம்) பூரியர்-சாமானியர் ; வஞ்சனையால் வெல்லக் கருதினவராகலின்.

வாங்கின புரிசை மாட மாநக ராளு வின்பந்
தூங்கின வரவாய் வேம்பின் றொடைவிழ் தாரான் திண்டோள்
வீங்கின விரவி தோன்ற வீங்கிரு ளுடைந்த தென்ன
நீங்கின நாண மோடு நிறையமண் குழாங்க ளெல்லாம்.

(இ - ள்) வளைந்த மதில்சூழ்ந்த மாடம்பொருந்திய பெரிய மதுராபுரியிலுள்ளோர் நீங்காத இன்பத்தில் அழுந்தினார்கள் ; அரம்போல் (இருபக்கங்களிலும்) வாயுள்ள வேப்பிலை நெருங்கிய வேப்பமாலையணிந்த அனந்தகுண பாண்டியனுடைய திண்ணிய தோள்கள் பருத்தன ; சூரியன் உதிக்கப் பேரிருள் புறங்கொடுத்ததுபோல வரிசை வரிசையாயுள்ள சமணக்கூட்டங்கள் நாணத்துடன் புறங்கொடுத் தோடின. (உஉ)

உலகறி கரியாத் தன்பே ருருவினை யிடபக் குன்றாக்
குலவுற நிறுவிச் சூக்க வடிவினாற் குறுகிக் கூடற்
றலைவனை வணங்க வீசன் றண்ணருள் சுரந்து பண்டை
இலகுரு வாகி யிங்ங னிருக்கென இருத்தி னானே.

(இ - ள்) உலகத்தார் அறிதற்குச் சாட்சியாகத் தனது பெரிய ஸ்தூலவடிவத்தை அவ்வடதிசையில் இடபமலையாக விளங்க நிறுத்தி, சூக்கும வடிவத்துடன் சென்று மதுரையில் எழுந்தருளிய இறைவரைப்பணிய, அப்பெருமான் தண்ணிய திருவருள் சுரந்து, முன்னுள்ள விளங்கும் உருவத்தையடைந்து இவ்விடத்திலிருக்க என இருக்கச் செய்தருளினார்.

(வி - ம்) சூக்குமம் - சூக்கமென்னும் பிராகிருதச் சிதைவு. (௨௩)

அந்நிலை நகரு ளாரு மாசனு மகிழ்ச்சி தூங்கிச்
சந்நிதி யிருந்த நந்தி தாளடைந் திறைஞ்சிப் போக
மின்னவிர் சடையா னந்தி வென்றிசால் வீறு நோக்கி
இன்னமு தனையா ளோடுங் களிசிறந் திருக்கு நாளில்.

(இ - ள்) அப்பொழுது நகரத்திலுள்ளவர்களும் அநந்தகுணபாண்டியனும் மகிழ்ச்சியிலமிழ்ந்து, திருச்சந்நிதியிலிருந்த அதிகார நந்திதேவருடைய திருவடியையடைந்து பணிந்து செல்ல, மின்னல்போலும் பிரகாசிக்குஞ் சடையையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் அந்த நந்திதேவருடைய வெற்றிமிகுந்த இறுமாப்பை நோக்கி, இனிய அமுதுபோன்ற அங்கயற்கண்ணம்மையாரோடு களிகூர்ந்திருக்குங்காலத்தில். (௨௪)

அவ்விடை வரைமேன் முந்நீ ரார்கலி யிலங்கைக் கேகுந்
தெவ்வடு சிலையி ராமன் வானர சேனை சூழ
மைவரை யனைய தம்பி மாருதி சுக்கி ரீவன்
இவ்வடல் வீர ரோடு மெய்தியங் கிருத்தான் மன்னோ.

(இ - ள்) அந்த இடபமலையின்பேரில், கடல் சூழ்ந்த இலங்கைக்குச் செல்லும் பகைவரைச் செயித்த இராமமூர்த்தி வானரசேனை புடைசூழ நீலமலை போன்ற இலட்சுமணரும் அநுமானும் சுக்கிரீவனுமாகிய இந்த வெற்றிபொருந்திய வீரர்களுடன் சேர்ந்து வசித்தார்.

(வி - ம்) வானர சேனை - வடசொற்புணர்ச்சி. (௨௫)

அன்னது தெரிந்து விந்த மடக்கிய முனியங் கெய்தி
மன்னவற் காக்கங் கூறி மழவிடைக் கொடியோன் கூடற்
பன்னரும் புகழ்மை யோது பனுவலை யருளிச் செய்ய
முன்னவன் பெருமை கேட்டு முகிழ்த்தகை முடியோ னாகி.

(இ . ள்) விந்தமலையை வீறுகுறைத்த அகத்தியமுனிவர் அதனையுணர்ந்து அவ்விடபமலையை யடைந்து, இராமமூர்த்திக்கு ஆசீர்வாதங்கூறி, இளமை பொருந்திய இடபக்கொடியையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய திருவாலவா

யின் சொல்லுதற்கரிய மான்மியத்தைக் கூறும் நூலினைத் திருவாய்மலர்ந்தருள, அவ்விறைவனது பெருமையைக் கேட்டுக் குவித்த கைகளேறிய முடியையுடையவராகி.

இதுமுதல் நான்கு பாடல்கள் ஒருதொடர். (உசு)

முனியொடு குறுகிச் செம்பொன் முளரியுண் மூழ்கி யாதித்
தனிமுத லடியை வேணி முடியுறத் தாழ்ந்து வேத
மனுமுறை சிவாக மத்தின் வழிவழா தருச்சித் தேத்திக்
கனிவுறு மன்பி லாழ்ந்து முடிமிசைக் கரங்கள் கூப்பி.

(இ - ள்) அகத்திய முனிவருடன் சென்று பொற்றாமரைத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, ஒப்பற்ற முழுமுதற்கடவுளது திருவடியைத் தனது சடாமுடி பொருந்தவணங்கி, வேதமந்திர முறையும் சிவாகமமுறையும் வழுவாமல் அருச்சனைசெய்து பணிந்து, கனிந்த பேரன்பிலழுந்தி, சிரசின்மேற் கைகளைக் குவித்து. (உஎ)

புங்கவ சீவன் முத்தி புராதிப புனித போக
மங்கல மெவற்றி னுக்குங் காரண வடிவ மான
சங்கர நினது தெய்வத் தானங்க ளநந்த மிந்த
அங்கண்மா ஞால வட்டத் துள்ளன வவைகள் தம்மில்.

(இ - ள்) (எல்லாத் தேவர்கட்கும்) மேம்பட்டவனே! சீவன்முத்திபுரத்திற்குத் தலைவனே! பரிசுத்தமானவனே! எல்லாப் போகங்கட்கும் மங்கலங்கட்குங் காரணவடிவாயுள்ள சங்கரனே! தேவரீரது தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தலங்கள் அளவுபடாமல் இந்த அழகிய இடம்பரந்த பெரிய நிலவுலகினிலுள்ளன. அத்தலங்களில், (உஅ)

வேறு

அற்பு தப்பெரும் பதியிந்த மதுரையீ தாற்றப்
பொற்பு டைத்தென்ப தெவன்பல புவனமு நின்பாற்
கற்பு வைத்துய நீசெய்த கருமத்தின் விருத்தம்
வெற்பு ருக்களாய்ப் புடைநின்று விளங்கலான் மன்னோ.

(இ - ள்) அற்புதம் பொருந்திய பெரிய தலமாயுள்ள இம்மதுரையாகிய இது, மிகவும் சிறந்ததென்று கூறுவது என்னகாரணம் (என்றால்) பல உலகங்களும் தேவரீரிடத்தில் அன்புவைத்துப் பிழைக்கத் தேவரீர் செய்த திருவிளையாடலின் சரித்திரம் மலைகளின் உருவங்களாய்ப் பக்கங்களிலிருந்து விளங்குதலால் (அல்லவோ).

(வி - ம்) உம்முடைய திருவிளையாடல்கள் இத்தலத்திலே காட்சிப் பிரமாணமாக விளங்கின என்பதாம். (உகூ)

கண்ட வெல்லையிற் றுன்பங்கள் களைதற்கு மளவைக்
கண்ட ரும்பெருஞ் செல்வங்க ளளித்தற்குங் கருணை

கொண்டு நீயுறை சிறப்பினாற் குளிர்மதிக் கண்ணி
அண்ட வாணவிவ் விலிங்கத்துக் கொப்புவே றுமோ.

(இ - ள்) தெரிசித்த அப்பொழுதே துன்பங்களை நீக்குதற்கும், அளவிடற்கரிய (இந்திரபோக முதலிய) பெருஞ் செல்வங்களைத் தந்தருளுதற்கும் திருவருள் கொண்டு தேவரீர் இடைவிடாது வசித்தருளுஞ் சிறப்பினால், குளிர்ந்த பிறைச் சந்திரனை மாலையாகவணிந்த தேவதேவனே! இந்த இலிங்க மூர்த்தத்திற்குச் சமானமாக வேறொன்று உளதோ? (இல்லை). (௩௦)

தோய்ந்தி டும்பொழு தீட்டிய தொல்வினைப் படலம்
மாய்ந்தி டும்படி மாய்த்துநின் மங்கல போகம்
ஈந்தி டும்படிக் கிருந்தமா தீர்த்தத்தி னியல்பை
ஆய்ந்தி டும்பொழு ததற்கொரு தீர்த்தமொப் பாமோ.

(இ - ள்) நீராடுங்காலையில் (பிறவிகள் தோறும்) தேடிய தொன்றுதொட்டுள்ள சஞ்சிதவினையின் திரட்சி கெடும்படி சிதைத்து, தேவரீரது மங்கலகரமாகிய சிவபோகத்தைக் கொடுக்கும்படிக்கு அமைந்த பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தின் இயற்கையை யாராயுமிடத்தில், அதற்கு ஒப்பாக ஒரு தீர்த்தமும் உள்ளதோ? (இல்லை). (௩௧)

எத்த லத்தினு மொவ்வொன் றுவிழுமி தாமிந்த
மெய்த்த லத்திலிம் மூவகை விழுப்பமும் விளங்கும்
அத்த வாதலா லித்தல மடைந்தவ ரெவர்க்குஞ்
சித்த சுத்தியும் பல்வகைச் சித்தியும் பயக்கும்.

(இ - ள்) பரிசுத்தனே! எந்தச் சிவதலத்திலும் (மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தமென்னும் மூன்றினுள்) ஒவ்வொன்று மேலாய் விளங்கும். இந்த வுண்மையாகிய தலத்தில் இம்மூவகைச் சிறப்பும் விளங்கும்; ஆகலால், இந்தத்தலமானது தன்னை யடைந்தோரெல்லாருக்கும் சித்தசுத்தியையும் (அணிமா முதலிய) பலவகைச் சித்திகளையுங் கொடுக்கும்.

(வி - ம்) சித்தசுத்தி - நித்தநைமித்திய கருமங்களைச் சிவார்ப்பணமாகச் செய்தலால் வரும் பேறு. பலவகைச்சித்தி - அணிமா - மகிமா - கரிமா - லகிமா - பிராப்தி - பிராகாமியம் - ஈசத்துவம் - வசித்துவம் எனப்படும். இவற்றின் சிறப்பிலக்கணங்களை அஷ்டமாசித்தி யுபதேசித்த படலத்திற் கண்டுகொள்க. (௩௨)

அடியனே னெண்ணுங் கருமமுஞ் சாதமே யாக
முடியு மாவரி தச்செயன் முடியுமெப் படியப்
படிபு ரிந்தருள் கடிதெனப் பணிந்தனன் பரனும்
நெடிய வான்படு மமுதென வெதிர்மொழி நிகழ்த்தும்.

(இ - ள்) அடியேன் எண்ணிய காரியமும் உண்மையாக முடியும் வண்ணமரியதோ? அந்தக்கருமம் இலேசாக முடியும். (திருவருள்) எவ்வாறோ அவ்வாறு செய்தருளாய் என்று பணிந்தார். சோமசுந்தரப் பெருமானும்

நெடிய ஆகாயத்திற்றோன்றும் அமிர்தம்போல (ஓர் அசரீரிப்) பிரதிவார்த்தை கூறியருளுகின்றார். (நக)

வேறு

இரவிதன் மரபின் வந்த இராமகே ளெமக்குத் தென்கீழ்
விரவிய திசையிற் போகி விரிகடற் சேது கட்டிக்
கரவிய வுள்ளக் கள்வன் கதிர்முடிப் பத்துஞ் சிந்தி
அரவமே கலையி னாளை யருஞ்சிறை யழுவ நீக்கி.

(இ - ள்) சூரிய பரம்பரையிற்றோன்றிய இராமனே ! கேளாய். எமக்குத் தெற்குங் கிழக்குமாய்க் கலந்த (தென்கீழ்த்) திசையிற்சென்று, பரந்த கடலிற் சேதுபந்தனஞ் செய்து, வஞ்சகமமைந்த மனத்தையுடைய இராவணனது விளக்கம் பொருந்திய பத்துத் தலைகளையுந் துண்டித்து, ஒலிக்கும் மேகலையையுடைய ஜாநகியை, அடைதற்கரிய சிறைக்கூடமாகிய நடுக்குமிடத்திலிருந்து விலக்கி. (நச)

மீண்டுநின் னயோத்தி யெய்தி விரிகட லுலகம் பன்னாள்
ஆண்டினி திருந்து மேனாள் வைகுண்ட மடைவா யாக
ஈண்டுநீ கவலை கொள்ளே லெனுமச ரீரி கேட்டு
நீண்டவன் மகிழ்ந்து தாழ்ந்து நிருத்தனை விடைகொண் டேகி.

(இ - ள்) மீளவும் உனது அயோத்யா புரியைச் சேர்ந்து, பரந்தகடல் சூழ்ந்த உலகத்தைப் பலகாலமும் அரசியல் புரிந்து இனிது வாழ்ந்து, அதன் மேல் நீ வைகுண்டமடைவாயாக. இப்பொழுது நீ கவலைகொள்ளாதே யென்று கூறிய அசரீரியைக் கேட்டு, இராமமூர்த்தி களித்துச் சோமசுந்தரக்கடவுளைப் பணிந்து விடைபெற்றுச் சென்று. (நரு)

மறைப்பொரு ளுரைத்தோன் சொன்ன வண்ணமே யிலங்கை யெய்தி
அறத்தினைத் தின்ற பாவி யாவிதின் றனையான் செல்வத்
திறத்தினை யிளவற் கீந்து திருவிரா மேசங் கண்டு
கறைப்படு மிடற்றி னானை யருச்சித்துக் கருணை வாங்கி.

(இ - ள்) வேதப்பொருளைக் கூறிய சோமசுந்தரக் கடவுள் (அசரீரியாய்ச்) சொன்னபடியே இலங்கையையடைந்து, தருமத்தைக் கடந்த பாவியாகிய இராவணனுடைய உயிரைக்குடித்து, அவனுடைய செல்வப்பகுதியை அவன் தம்பியாகிய விபீஷணனுக்குத்தந்து, இராமேஸ்வர மென்னுந் தலத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து, விஷம்பொருந்திய ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய சிவபெருமானை அருச்சித்து, அவர் திருவருளைப் பெற்று.

(வி - ம்) இராவணன் இலிங்கபூசைசெய்வதிற் சிறந்தவனாகலின் அவனைக் கொன்றதனால் வந்த பிரமஹத்தியைப் போக்கச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து தன் பெயரால் இராமேஸ்வரமெனப் பெயர் தந்தனரென்பது புராண வரலாறு. (நசு)

பற்றிய பழியி னீங்கி யிந்திரன் பழியைத் தீர்த்த
வெற்றிகொள் விடையி னானை மீளவும் வந்து போற்றி
அற்றிர ளனைய கோதை கற்பினுக் கரசி யோடுஞ்
சுற்றிய சடையி ராமன் றொன்னக ரடைந்தா னிப்பால்.

(இ - ள்) தன்னைப்பிடித்த பிரமஹத்தியிலிருந்து நீங்கி, தேவேந்திரனுடைய பிரமஹத்தியை யொழித்த வெற்றிபொருந்திய இடபவாகனத்தையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுளை மீளவும் வந்து பணிந்து, இருளின் திரட்சியைப் போன்ற கூந்தலையுடைய கற்பினுக்கரசியாகியஜாநகிதேவியோடும்(வட்டமாகச்) சுற்றிய சடையையுடைய இராமமூர்த்தி தொன்றுதொட்டுள்ள அயோத்தி நகரத்தை யடைந்தார். இப்பால். (௩௭)

வேறு

செங்கோ லனந்த குணமீனவன் றேயங் காப்பக்
கொங்கோ டவிழ்தார்க் குலபூடணன் றன்னை யீன்று
பொங்கோதை ஞாலப் பொறைமற்றவன் பாலி றக்கி
எங்கோ னருளாற் சிவமாநக ரேறி னானே.

(இ - ள்) செங்கோலை யேந்திய மீனக்கொடி தரித்த அனந்தகுணபாண்டியன், நிலவுலகங் காக்க மகரந்தத்தோடலர்ந்த மாலையணிந்த குலபூஷணனைப் பெற்று, (தான் சுமந்த) பேரொலியுடைய கடல்சூழ்ந்த பூமி பாரத்தை அக்குலபூஷணனிடத்திறக்கி, எமதிறைவராகிய சோமசுந்தரக் கடவுளினுடைய திருவருளால் சிவபுரத்திற் குடியேறினான். (௩௮)

ஆ திருவிருத்தம் - ௧௬௬௩.

முப்பதாவது

மெய்க்காட்டிட்ட படலம்

பாவமென வடிவெடுத்த படிற்றமணர் பழித்தழல்செய்
தேவவரு மறப்பசுவை யேறுயர்த்தோன் விடைநந்திக்
காவலனை விடுத்தழித்த கதையுரைத்து மட்டாலைச்
சேவகன்மெய்க் காட்டிட்டு விளையாடுந் திறமுரைப்பாம்.

(இ - ள்) பாவமே உருவேற்றதுபோன்ற வஞ்சனையையுடைய சமணர்கள் ஆபிசார யாகஞ்செய்து ஏவ வந்த கொலைத்தொழிலையுடைய பசுவை, இடபக்கொடியையுயர்த்திய சோமசுந்தரக்கடவுள் அதிகார நந்திதேவரையேவி அழித்த திருவிளையாடலைக் கூறினோம். அட்டாலைச் சேவகனுய் வந்த சோமசுந்தரக்கடவுள் திருமேனி காட்டி யருளிய திருவிளையாடலை (இனி யாம்) கூறுவோம்.

(வி - ம்) அட்டாலைச் சேவகன் என்றது குதிரை வீரனை. (௧)

வெவ்வியமும் மதயானை விறற்குலபூ டணன்சமணர்
அவ்வியவஞ் சனைகடந்த அனந்தகுணச் செழியன்பாற்
செவ்வியசெங் கோல்வாங்கித் திகிரிதிசை செலவுருட்டி
வவ்வியவெங் கலிதுரந்து மண்காத்து வருகின்றான்.

(இ - ள்) கொடிய மும்மதங்களையுடைய யானைச் சேனையின் வெற்றி பொருந்திய குலபூடண பாண்டியன் சமணர்களது பொருமையால் விளைந்த வஞ்சத்தைக் கடந்த அனந்தகுண பாண்டியனிடத்து, செவ்விய செங்கோலைத் தனது கையால் வாங்கி, (ஆக்கினை) சக்கரத்தைத் திசைகளிற் செல்லச் செலுத்தி, தன்வசப்படுத்திய உலகத்தைக் கொடிய கலியினை யோட்டிக் காத்து வருகின்றவனாயினன். (உ)

சவுந்தரசா மந்தனெனத் தானைகா வலனொருவன்
செவந்தசடை முடியண்ண லடியவரே சிவமாகக்
கவர்ந்தொழுகி யருச்சிக்குங் கடப்பாட்டி னெறிநின்றோன்
உவந்தரசற் கிருமைக்குந் துணையாகி யொழுகுநாள்.

(இ - ள்) சுந்தரசாமந்தர் என்ற சேனாபதி யொருவர், சிவந்த சடாமுடியை யுடைய சிவபெருமானது அடியவரையே அச்சிவபெருமானாகக் கொண்டு பத்திமை பூண்டு பூசிக்கும் உறுதியின் வழியில் நின்றவராய் விரும்பிக் குலபூடணபாண்டியனுக்கு இம்மைப் பலனுக்கும் மறுமைப்பலனுக்குந் துணைவராய் நடக்குங்காலையில். (ந)

வல்வேடர்க் கதிபதியாய் வருசேதி ராயனெனும்
வில்வேட னொருவனவன் விறல்வலியான் மேலிட்டுப்
பல்வேறு பரிமான்றேர்ப் பஞ்சவன்மேற் படையெடுத்துச்
செல்வேனென் றுறவலித்தான் றென்னர்பிரா னஃதறிந்தான்.

(இ - ள்) வலிய வேடராசனாகிய சேதிராய னென்னும் பெயரையுடைய வில்லையேந்திய வேடனொருவன் உள்ளான். அவன் வெற்றியின் வலிமையால் இறுமாப்படைந்து பலவேறு வகைப்பட்ட குதிரைகள் பூண்ட தேரையுடைய குலபூடண பாண்டியன்பேரில் தண்டெடுத்துச் செல்வேனென்று மனவூக்கங் கொண்டான். பாண்டியன் அதனை யுணர்ந்து. (ச)

தன்னதுதாள் நிழனின்ற சாமந்தன் றனைப்பார்த்தெம்
பொன்னறைதாழ் திறந்துநிதி முகந்தளித்துப் புதிதாக
இன்னமுநீ சிலசேனை யெடுத்தெழுதிக் கொள்கென்றான்
அன்னதுகேட் டீசனடிக் கன்புள்ளா னென்செய்வான்.

(இ - ள்) தனது கால்நிழலின் கீழ்நின்ற சுந்தர சாமந்தரைப்பார்த்து எமது பொக்கிஷத்தின் தாழைத்திறந்து (வேண்டிய அளவு)பொருள் எடுத்துச் செலவு செய்து, இன்னமும் புதிதாகச் சில சேனைகளை நீ நமக்குரிமையாய் எடுத்துக் கொள்ளக்கடவாய் என்றான். சிவபெருமானது திருவடிக்கு அன்புபூண்ட சுந்தர சாமந்தர் அதைக்கேட்டு என்ன செய்வாரென்றால்.

(வி - ம்) தாணிழற்கீழ் நின்ற என்றது அருகு நிற்றலின். (ரு)

தென்னவர்கோன் பணித்தபணி பின்றள்ளச் சிந்தையிலன்
புன்னவா னருள்வந்து முன்னீர்ப்ப வொல்லைபோய்ப்
பொன்னறைதாழ் திறந்தறத்தா றீட்டியிடும் பொற்குவையுட்
டன்னதுளத் தவாவமையத் தக்கநிதி கைக்கவரா.

(இ - ள்) குலபூடண பாண்டியன் ஏவிய ஏவல் பின்னே நின்று தள்ளவும், தமது மனத்திலுள்ள சிவபக்தியும் சிவபெருமானது திருவருளும் (யாவரும்) நினைக்கும்படி முன்னின்று இழுக்கவும், விரைந்துபோய்ப் பொக்கிஷத்தின் தாழைத் திறந்து தருமமார்க்கத்திற்றேடிய பொருட்குவியலில், தனது மனத்தி லெழுந்த ஆசைக்குப் பொருந்த மிக்க பொருளைக் கைக்கொண்டு. (சு)

எண்ணிறந்த களிப்பினொடுந் திருக்கோயி லிடத்தணைந்து
கண்ணிறைந்த பொன்முளரிக் சயந்தலைநீர் படிந்துதன
துண்ணிறைந்த மெய்யன்பி னொளியுருவாய் முளைத்தெழுந்த[ம்.
பண்ணிறைந்த மறைப்பொருளைப் பணிந்திறைஞ்சி யிதுவேண்டு

(இ - ள்) அளவில்லாத சந்தோஷத்தோடும் திருக்கோயிலையடைந்து. தேன் நிறைந்த பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து, தனது மனதில் நிறைந்த மெய்யன்பின் ஒளி வடிவமாய் முளைத்துத் தோன்றிய இசை நிறைந்த வேதத்தின் பொருளாயுள்ள சோமசுந்தரக்கடவுளைப் பணிந்து. இதனை வேண்டாநின்றார். (எ)

பண்ணியனுன் மறைவிரித்த பரமேட்டி யெங்கோமான்
எண்ணியகா ரியமுடிப்பா யிவையுனக்கு முன்னடிக்கீழ்
அண்ணியமெய் யடியவர்க்கு மாதக்க வெனவிரந்தப்
புண்ணியமா நிதிமுழுது மவ்வழியே புலப்படுப்பான்.

(இ - ள்) இசைமயமான நான்கு வேதங்களின் பொருள்களையும், (முனிவர்களுக்கு) விரித்தருளிச் செய்த பரமேஷ்டியே! எமது அரசனாகிய குலபூடண பாண்டியன் எண்ணிய காரியங்களை (முட்டின்றி) முடிப்பாய். இப் பொருள்கள் தேவரீருக்கும், தேவரீரது திருவடிக்கீழ்க் கலந்த உண்மை யடியவர்க்கும் ஆவக்கடவனவென்று குறையிரந்து, புண்ணிய வழியிற்றேடிய அப் பெரும்பொருள் முழுவதும், தான் குறையிரந்தவகையே செலுத்துவாராயினர்.

(வி - ம்) பரமேஷ்டி என்றது உயர்ந்த பதவியிலுள்ளானெனப் பொருள் படும். (அ)

அண்டமுக டுரிஞ்சுசிமிர் கோபுரமு மாயிரக்கான்
மண்டபமுங் கண்டிகையும் வயிரமணிக் கோளகையுங்
குண்டலமுந் தண்டாளக் குடைநிரையுங் கொடிநிரையுங்
கண்டனன்முன் னவனருளாற் பிறப்பேழுங் கரைகண்டோன்.

(இ - ள்) சோமசுந்தரக் கடவுளினுடைய திருவருளால் (ஏழு) பிறவியாகிய ஏழு கடல்களையுங் கரைகண்ட சுந்தரசாமந்தர் ஆகாயமுகட்டை யளாவி

யுயர்ந்த கோபுரத்தையும், ஆயிரக்கால் மண்டபத்தையும், கண்டிகையையும், வைரத்தாற் செய்த வாகுவலயத்தையும், குண்டலத்தையும், தண்ணிய முத்தாலாகிய குடை வரிசையையும், கொடிவரிசையையும் செய்தமைத்தார். (கூ)

வானூடர்க் கவியுணவின் வகைமுந்நூன் மன்றன்முதல்
நானாவாஞ் சிறுவேள்வி நான்மறையோர்க் கறுசுவையின்
ஆனாத பேருண்டி துறவடைந்தோர்க் கருத்துபலி
தானாதி பலவேறு தருமநனி தழைவித்தான்.

(இ - ள்) தேவர்களுக்கு அவியூட்டும் பெரிய யாகங்களும்,பூணூல் கலியாண முதலிய பலதிறப்பட்ட சிறு வேள்விகளும், வேதியருக்கு அறுசுவை பொருந்திய இனிய பேருணவுகளும், துறவிகளுக்கு உண்பிக்கும் பிச்சையும், பூதான முதலிய வேறு தருமங்களும் (ஆகிய இவையெல்லாம்) மிகவும் பெருகச் செய்து வந்தார்.

(வி - ம்) உபவீதம் பூணுதலே வேள்விக்கு அருகராக்குதலின், அதனையும் வேள்வியோடு உடனெண்ணிச் "சிறுவேள்வி" என்றார். (கo)

எவரேனு முருத்திரசா தனங்கண்டா லெதிர்வணங்கி
அவரேநம் பிறப்பறுக்க வடிவெடுத்த அரனென்று
கவராத அன்புள்ளங் கசிந்தொழுக அருச்சித்துச்
சுவையாறி னமுதருத்தி யெஞ்சியஇன் சுவைதெரிவான்.

(இ - ள்) எவராலுஞ் சிவசாதனந் தாங்குவாராயின், அவரை யெதிரே பணிந்து, அவரே நம்முடைய பிறவியையறுக்கத் திருவுருவமெடுத்த சிவபெருமானென்று, நீங்காத அன்புடன் வழிபட்டு அருச்சித்து, அறுசுவை யமைந்த திருவமுதை உண்பித்து, (பரிகலத்தில்) மிகுந்த (சேடத்தை) இனிய சுவை பார்த்து உண்பாராயினர்.

(வி - ம்) இச்செய்யுளில் எவரேனு முருத்திர சாதனங் கண்டால் என்பதை,

திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம்

"சங்கநிதி பதுமநிதி யிரண்டுந் தந்து
தரணியொடு வானாளத் தருவ ரேனும்
மங்குவா ரவர்செல்வ மதிப்போ மல்லோம்
மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்ல ராயின்
அங்கமெலாங் குறைந்தழுகு தொழுநோ யராய்
ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலைய ரேனுங்
கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்ப ராகில்
அவர்கண்டீர் யாம்வணங்குங் கடவு ளாரே"—என்பதனூனும், உருத்திர சாதனங் கண்டோரை அர்ச்சித்தலும் ஊட்டுதலும் சிவபெருமானுக்குச் செய்ததை நிகர்க்கும் என்பதை.

சிவதருமோத்தரம்

"அருத்துக வமலன் றன்னை யகத்துணர்ந் தவரை யன்னங்
கருத்திருந் தவர்க்குச் செய்த பூசனை கடவுள் கொள்வன்
ஒருத்தனுக் குபசா ரங்க ளுடலிடை யுலகர் செய்வர்
பிரித்துட லுயிரைப் பேணும் பெற்றியை யாரே பெற்றார்."

எனவரூஉந் திருவிருத்தத்தானு முணர்க. (௧௧)

இன்றைக்கா யிரநாளைக் கிருமடங்கு வருநாட்கும்
அன்றைக்கன் றிருமடங்கா அரசனது பொருளெல்லாங்
கொன்றைச்செஞ் சடையார்க்கு மடியார்க்குங் கொடுப்பதனைத்
தென்றற்கோன் செவிமடுத்தான் சேனைக்கோ னிதுசெய்வான்.

(இ - ள்) இன்றைக்கு ஆயிரம்பொன் - நாளைக்கு இரட்டிப்பு - இனிவரும் நாட்களுக்கும் அன்றைக்கன்று இரட்டிப்பு ஆகப் பாண்டியனது பொருளையெல்லாம் கொன்றை மாலையணிந்த சிவந்த சடையையுடைய சிவபெருமானுக்கும் அவர் அடியார்கட்குங் கொடுத்து வருதலை, பொதியமலைக்கதிபனாகிய பாண்டியன் கேள்விப்பட்டான். சேனாதிபதியாகிய சுந்தரசாமந்தர் (பின்வரும்) இக்காரியங்களைச் செய்யத் தொடங்கினார்.

(வி - ம்) தென்றல் - தென்றற்காற்று. இது தோன்றுதற்குரிய இடமாகிய பொதிய மலையை யுணர்த்தினமையின், இடவாகுபெயர். (௧௨)

வேறு

காவல னவையத் தெய்திக் காரியஞ் செய்வா ரோடு
மேவினன் பிறநாட் டுள்ள வீரர்க்கு வெறுக்கை போக்கிச்
சேவகம் பதிய வோலை செலவிடுத் தழைப்பான் போலப்
பாவகஞ் செய்து தீட்டிப் பட்டிமை யோலை யுய்ப்பான்.

(இ - ள்) (சுந்தரசாமந்தர்) பாண்டியன் சபையையடைந்து, இராச காரியஞ் செய்பவருடன் கலந்து, பிறதேசத்திலுள்ள சேனாவீரருக்குப் பொருளனுப்பிச் சேவகத்திற் பதிவுசெய்ய ஓலை செலுத்தி அழைப்பார்போலப் பாவனைகாட்டி, வஞ்சனையாகத் திருமுக மெழுதியனுப்புவாராயினர். (௧௩)

எழுதுக தெலுங்கர்க் கோலை யெழுதுக கலிங்கர்க் கோலை
எழுதுக விராடர்க் கோலை யெழுதுக மாராடர்க் கோலை
எழுதுக கொங்கர்க் கோலை யெழுதுக வங்கர்க் கோலை
எழுதுக துருக்கர்க் கோலை யென்றுபொய் யோலை விட்டான்.

(இ - ள்) தெலுங்கு நாட்டிலுள்ளாருக்கு ஓலை யெழுதக்கடவீர்; கலிங்க நாட்டிலுள்ளாருக்கு ஓலையெழுதக்கடவீர்; விராடநாட்டிலுள்ளாருக்கு ஓலை யெழுதக்கடவீர்; மாராடநாட்டிலுள்ளாருக்கு ஓலையெழுதக்கடவீர்; கொங்க நாட்டிலுள்ளாருக்கு ஓலை யெழுதக்கடவீர்; அங்கநாட்டிலுள்ளாருக்கு ஓலை யெழுதக் கடவீர்; துருக்கநாட்டிலுள்ளாருக்கு ஓலை யெழுதக் கடவீர் என்று பொய்த்திருமுகம் அனுப்பினர். (௧௪)

எங்குமிப் படியே யோலை செலவிடுத் திருப்ப ஆறு
திங்களி னளவு மந்தச் சேவகர் வரவு காணு
தங்கதிர் வேலோன் சேனைக் கரசனை யழைத்து நாளை
வெங்கதிர் படுமுன் சேனை யாவையும் விளித்தி யென்முன்.

(இ - ள்) இப்படியே எவ்விடத்துந் திருமுகமனுப்பி (வாளா) இருக்க, ஆறுமாதம்வரையிலும் அச்சேனுவீரர் (ஒருவரும்) வருகையைப் பாராத, அழகிய ஒளிபொருந்திய வேற்படை தாங்கிய பாண்டியன், (தனது) சேனாதிபதியாகிய சுந்தரசாமந்தரை யழைத்து நாளையதினம் சூரியாஸ்தமனத்திற்கு முன்னே சேனுவீரர்களை யெல்லாம் அழைப்பாயென்று கட்டளையிட்டான். (கரு)

என்றமன் னவனுக் கேற்கச் சாமந்த னிசைந்து வெள்ளி
மன்றவ னடிக்கீழ் வீழ்ந்து வள்ளலே யரச னீந்த
குன்றுறழ் நிதிய மெல்லாங் கொண்டெனைப் பணிகொண் டாயே
வன்றிறற் சேனை யீட்டும் வண்ணம்யா தென்ன நின்முன்.

(இ - ள்) என்று கூறிய குலபூஷண பாண்டியனுக்குப் பொருந்த, சுந்தர சாமந்தர் உடன்பட்டு, வெள்ளியம்பலத்தில் நடித்தருளும் பெருமானது திருவடிக்கீழ்ப் பணிந்து, "எனது வள்ளலே! (சேனுவீரரைச் சேர்க்க) அரசன் கொடுத்த மலைபோன்ற பொருளையெல்லாம் கொண்டு என்னைக் குற்றேவலனுகக் கொண்டனையே, வலிய சேனையைச் சேகரிக்கும் வகை யாது?" என்று இரந்து நின்முர்.

(வி - ம்) "சேனையீட்டும் வண்ணம் யாது" என்றது, தனது உடல்-பொருள்-ஆவி மூன்றையும் இறைவனுக்கு ஒப்புவித்துவிட்டவராதலின், சேனையீட்டி அரசனுக்கு ஒப்பிடாவிடின் அவ்விடையூறு எனதன்று, நினதே என்னும் ஒற்றுமை யுரிமைகள் தோன்றக் கூறியதாம். (கசு)

அடியவர் குறைவு தீர்த்தாண் டருள்வதே விரதம் பூண்ட
கொடியணி மாடக் கூடற் கோமகன் காமற் காய்ந்த
பொடியணி புராணப் புத்தேட் புண்ணிய னருளி ஞலே
இடியதிர் விசும்பு கீறி யெழுந்ததோர் தெய்வ வாக்கு.

(இ - ள்) தொண்டர்களது இடுக்கண்களைக் களைந்து அடிமைகொண்டருள்வதையே விரதமாகக் கொண்டருளிய, கொடிகள் கட்டிய மாடங்கள் பொருந்திய மதுராபுரியில் எழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளும், மன்மதனைப் பொடிபடுத்திய திருநீறு தரித்த பழம்பொருளும், தெய்வத தன்மை பொருந்திய தருமசொரூபியுமாகிய பெருமானது திருவருளினுல், இடிமுழங்கும் ஆகாயத்தின் வயிற்றினைக் கிழித்து ஓர் அசரீரித் திருவாக்கு எழுந்தது. (கஎ)

சூழ்ந்தெழு சேனை யோடுந் தோற்றுது நாளை நீயும்
வீழ்ந்தா சவையத் தெய்தி மேவுதி யென்ன விண்ணம்

போழ்ந்தெழு மாற்றங் கேட்டுப் பொருநரே றுவகை வெள்ளத்
தாழ்ந்தனன் முந்நீர் வெள்ளத் தலர்கதி ரவனு மாழ்ந்தான்.

(இ - ள்) (நம்மைச்) சூழ்ந்தெழுந்த சேனாவீரர்களோடும் நாளைக்கு வருகின்றோம். நீயும் பாண்டியன் சபையையடைய வருவாயென்று, ஆகாயத்தின் வயிற்றைக் கிழித்தெழுந்த அசரீரியைக் கேட்டு, போர் வீரர்கட்கு ஆண்சிங்கம் போன்ற சுந்தரசாமந்தர் சந்தோஷக் கடலில் மூழ்கினார். பூரந்த கிரணத்தையுடைய சூரியனும் கடற்பெருக்கில் மூழ்கினன். (கஅ)

மீனவன் காண மேரு வில்லிதன் றமரை வன்கண்
மானவேன் மறவ ராக்கி வாம்பரி வீர னாகத்
தானுமோர் கூத்துக் கோலஞ் சுமைந்துவந் தாட விட்ட
நீனிற எழினி போலக் காரிரு ணிவந்த தெங்கும்.

(இ - ள்) குலபூஷண பாண்டியன் காணும்படி, மேருமலையை வில்லாகவுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் தனது பிரதம கணங்களை மானமிக்க வேற்படை தாங்கிய போர்வீரர்களாக்கி, தானும் தாவிச்செல்லும் ஒரு குதிரை வீரனாக, திருவிளையாடல் செய்யுந் திருக்கோலம் பூண்டுவந்து விளையாடப்போட்ட, நீலநிறம் பொருந்திய திரைச்சீலைபோல, எவ்விடத்துங் கரிய இருள் நிரம்பியது

புண்ணிய மனையிற் போகிப் புலர்வதெப் போழ்தென் றெண்ணி
அண்ணல்சா மந்தன் றுஞ்சா னடிக்கடி யெழுந்து வானத்
தெண்ணிறை மீனை நோக்கி நாழிகை யெண்ணி யெண்ணிக்
கண்ணுத லெழுச்சி காண்பா னளந்தனன் கங்கு லெல்லாம்.

(இ - ள்) பெருமையிற் சிறந்த சுந்தரசாமந்தர் சிவபுண்ணியங்கள் குடிகொண்டுள்ள தனது வீட்டிற் சென்று எப்பொழுது விடியுமென்று கருதி, நித்திரை செய்யாமல் அடிக்கடி (படுக்கையினின்றும்) எழுந்து, ஆகாயத்தில் விளங்கும் கணக்கில்லாத நக்ஷத்திரங்களைப் பார்த்து, நாழிகை வரையறுத்து, சிவபெருமான் எழுந்தருளுந் திருக்கோலத்தைக் காண விரும்பி, இராப் பொழுது முற்றும் அளவுசெய்தார்.

(வி - ம்) அளந்தனரென்றது - தான் இறைவர் வருங் கோலத்தைக் காணப் பெருமகிழ்ச்சியுற்றிருத்தலின் நித்திரை பெறாது விழித்திருந்தனரென்பதாம். (௨0)

தெருட்டரு மறைகள் தேறாச் சிவபரஞ் சுடரோ னன்பன்
பொருட்டொரு வடிவங் கொண்டு புரவிமேற் கொண்டு போதும்
அருட்படை யெழுச்சி காண்பான் போலவார் கலியின் மூழ்கி
இருட்டுகள் கழுவித் தூய இரவிவந் துதயஞ் செய்தான்.

(இ - ள்) தெளிவுமிக்க வேதங்கள் தெளிந்துணராத பரஞ்சுடராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள், தனது அன்பராகிய சுந்தரசாமந்தர் பொருட்டு ஒரு திருவுருவேற்றுக் குதிரையின்மேல் ஆரோகணித்து வரும் திருப்படை யெழுச்சி

யைக் காண்பவன் போலப் புனிதமாகிய சூரியன் கடலில் மூழ்கி, இருளாகிய அழுக்கினைப் போக்கிக் (கீழ்க்கடலில்) வந்து உதித்தான்.

(வி - ம்) சிவபெருமானது திருப்படை யெழுச்சியைக் காணவேண்டிய சூரியன் தேகசுத்தி காரணமாக நீராடி வந்தானென்றார். சூரியாஸ்தமனமும், சூரியோதயமும் வர்ணித்துக் கூறுவது பெருங்காப்பிய வுறுப்புக்களிலொன்று.

பொருநரே றனையா னேர்ந்து போந்துநான் மாடக் கூடற்
கருணைநா யகனைத் தாழ்ந்து கைதொழு திரந்து வேண்டிப்
பரவிமீண் டொளிவெண் டிங்கட் பன்மணிக் குடைக்கீ ழேகிக்
குருமதி மருமான் கோயில் குறுகுவான் குறுகு மெல்லை.

(இ - ள்) வீரர்களில் ஆண்சிங்கம் போன்ற சுந்தரசாமந்தர் மனமிசைந்து சென்று, நான்மாடக் கூடலாகிய மதுராபுரியில் எழுந்தருளிய கிருபாமூர்த்தியாகிய சோமசுந்தரக்கடவுளை நமஸ்கரித்துக் கைகுவித்து யாசித்துத் துதித்துத் திரும்பி, ஒளி பொருந்திய வெள்ளிய சந்திரன்போன்ற முத்துக்குடையின் கீழ்ச்சென்று, சிறந்தங்கிய சந்திரன் மரபிற்றோன்றிய பாண்டியன் மாளிகைக்குச் செல்வாராயினர். அவர் அவ்வாறு செல்லுகையில். (உஉ)

கரைமதி யெயிற்றுச் சங்கு கன்னன்முன் னான வென்றிப்
பிரமத கணமுங் குண்டப் பெருவயிற் றுருவ னாதி
வரைபுரை குறுத்தாட் பூத மறவருங் குழுமி வீக்கு
குரைகழல் வலிய நோன்றாட் கோளுடை வயவ ராகி.

(இ - ள்) அர்த்த சந்திரன் போன்ற (வக்கிர) தந்தங்களையுடைய சங்குகன்னன் முதலான வெற்றி பொருந்திய பரிசனமாயுள்ள சிவகணங்களும், ஆழ்ந்த பெரு வயிற்றையுடைய குண்டோதரன் முதலான மலைபோன்ற குறிய கால்களையுடைய பூதவீரர்களும் நெருங்கி, கட்டிய சத்திக்கின்ற வீரகண்டையையுடைய வலிய காலையும் வன்மையையுமுடைய வீரர்களாகி.

(வி - ம்) குறுத்தாள்—வலித்தல்.

இதுமுதல் நான்கு செய்யுள்களால் சிவபெருமான் மெய்க்காட்டுக் கொடுக்க எழுந்தருளிய திருக்கோலம் வர்ணிக்கப்பட்டது. (உ௩)

நெட்டிலை வடிவாள் குந்தந் தோமர நேமி நெய்த்தோர்
ஒட்டிய கணிச்சி சாப முடம்பிடி முதலா வெண்ணப்
பட்டவெம் படைமூ வாறும் பரித்தசெங் கையர் காலிற்
கட்டிய கழலர் காலிற் கடியராய்ப் புறம்பு காப்ப.

(இ - ள்) நீண்ட அச்சவடிவாகிய வடித்தவாளும், குந்தமும், எறியாயுதமும், சக்கரமும், உதிரம் பொருந்திய மழுவும், வில்லும், வேலு முதலாக எண்ணப்பட்ட கொடிய பதினெட்டுவித ஆயுதங்களையுந் தாங்கிய சிவந்த கையையுடையவர்களும், காலிற் கட்டிய வீரக்கழலணிந்தவர்களும், காற்றினுங் கடிய நடையை யுடையவர்களுமாய்ப் புறத்திற் சூழ்ந்துவரவும். (உ௪)

வார்கெழு கழற்கா னந்தி மாகாளன் பிருங்கி வென்றித்
தார்கெழு நிகும்பன் கும்போ தரன்முதற் றலைவர் யாரும்
போர்கெழு கவசந் தொட்டுப் புண்டர நுதலிற் றீட்டிக்
கூர்கெழு வடிவா ளேந்திக் குதிரைச்சே வகராய்ச் சூழ.

(இ - ள்) வாரிற் கட்டிய வீரக்கழலணிந்த காலையுடைய நந்தி மாகாளரும், பிருங்கியும், வெற்றிமாலை தரித்த நிகும்பனும், கும்போதரனு முதலிய சிவ கணத்தலைவர் யாவரும் போர்த்தொழிற்குரிய கவசம் பூண்டு, திரிபுண்டரத்தை நெற்றியிலணிந்து கூர்மை மிக்க வடித்த வாட்படை தாங்கி, குதிரைச் சேவக ராய்ச் சூழ்ந்து வரவும். (உரு)

கற்றைச்சா மரைகள் பிச்சங் கவிகைபூங் கொடிக்கா டெங்கும்
முற்றக்கா ரொலியு நாணத் தூரிய முழுது மேங்கக் [ண்
கொற்றப்போர் விடையைத் தானே குரங்குளைப் பரியா மேற்கொ
டொற்றைச்சே வகராய் மாறி யாடிய வொருவர் வந்தார்.

(இ - ள்) நெருங்கிய சாமரைகளும், மயிற்பீலிகளும், குடைகளும், பொலி வையுடைய துவசக்காடுகளும், எங்குஞ் சூழ்ந்து வரவும், மேகவொலியும் நாண வாத்தியங்களெல்லாம் ஒலிக்கவும், வெற்றி பொருந்திய போருக்குரிய இடப வாகனத்தையே குதிரையாக ஆரோகணித்தருளி, ஒப்பில்லாத வீரராய்க் கான் மாறி யாடியருளிய சோமசுந்தரப் பெருமான் வந்தருளினன்.

(வி - ம்) குரங்கு உளை பரி - வளைந்த புறமயிரையுடைய குதிரை. (உசு)

பல்லிய மொலிக்கு மார்ப்பும் பாய்பரி கலிக்கு மார்ப்புஞ்
செல்லொலி மழுங்க மள்ளர் தெழித்திடு மார்ப்பு மொன்றிக்
கல்லெனுஞ் சும்மைத் தாகிக் கலந்தெழு சேனை மேனாள்
மல்லன்மா நகர்மேற் சீறி வருகடல் போன்ற தன்றே.

(இ - ள்) பல வாத்தியங்கள் ஒலிக்குங் கோஷமும், பாய்ந்து செல்லுங் குதிரைகள் கனைக்குங் கோஷமும், மேககோஷமானது மழுங்கும்படி வீரர்கள் பேரொலி செய்யுங் கோஷமுந் தம்முட் கலந்து, கல்லென்னும் ஆரவாரத்தை யுடையதாகிக் கலந்தெழுந்த சேனையின் வருகையானது, முற்காலத்தில் வளப்பம் பொருந்திய மதுராபுரியின்பேரில் (வருணன் ஏவக்) கோபித்து வராநின்ற கடலை யொத்திருந்தது. (உஎ)

சேனையின் வரவு நோக்கித் திருமகன் றிருமுன் னேகித்
தானையர் தலைவன் றென்னன் றுணைமுல் குறுகிக் கூற
மீனவ னுவகை பூத்து வெயின்மணிக் கடையிற் போந்தங்
கானமண் டபத்திற் செம்பொ னரியணை மீது வைகி.

(இ - ள்) சேனையின் வருகையைப் பார்த்து, பாண்டியனுக்கு முன் சென்ற சேனைத் தலைவராகிய சுந்தர சாமந்தர், அப்பாண்டியனது பாதநிழலை யடைந்து (சேனையின் வருகையைக்) கூற, குலபூஷணபாண்டியன் களிகூர்ந்து

விளக்கமமைந்த இரத்தின மழுத்திய கடைவாயிலில் வந்து, அவ்விடத்தமைந்த மண்டபத்திலே, செம்பொன்னாலாகிய சிங்காசனத்தில் இருந்து.

இதுமுதல் இரண்டு பாடல்கள் குளகம். (உஅ)

தெவ்வடு மகிழ்ச்சி பொங்கச் சேனையின் செல்வ நோக்கி
எவ்வெவ தேயத் துள்ளா ரிவரென எதிரே நின்று
கௌவையில் மனச்சா மந்தன் கையிற்பொற் பிரம்பு நீட்டி
அவ்வவர் தொகுதி யெல்லா மணியணி நிறுவிக் கூறும்.

(இ - ள்) (சேதிராயனென்னும் வேடுவப்) பகைவனைக் கொல்லும் மகிழ்ச்சி பொங்கச் சேனைப் பெருக்கத்தைக் கண்டு, இவர்கள் எந்தெந்தத் தேசத்திலிருந்து வந்த சேனாவீரர்கள்? என்று வினவ, வருத்தமில்லாத மனதையுடைய சுந்தரசாமந்தர் பாண்டியன் முன் நின்று, கையிற்றாங்கிய பொற்பிரம்பினை நீட்டி, அச்சேனாவீரர் கூட்டங்களை யெல்லாம் வரிசை வரிசையாக நிறுத்திச் சொல்லுகின்றார். (உகூ)

வேறு

கோங்கரிவ ரையகுரு நாடரிவ ரைய
கங்கரிவ ரையகரு நாடரிவ ரைய
அங்கரிவ ரையவிவ ராரியர்க ளைய
வங்கரிவ ரையவிவர் மாளவர்க ளைய.

(இ - ள்) ஐயனே! இவர்கள் கொங்குநாட்டவர்கள்; ஐயனே! இவர்கள் குருநாட்டவர்கள்; ஐயனே! இவர்கள் கங்கநாட்டவர்கள்; ஐயனே! இவர்கள் கருநடநாட்டவர்கள்; ஐயனே! இவர்கள் அங்கநாட்டவர்கள்; ஐயனே! இவர்கள் ஆரியநாட்டவர்கள்; ஐயனே! இவர்கள் வங்கநாட்டவர்கள்; ஐயனே! இவர்கள் மாளவநாட்டவர்கள். (௩௦)

இது முதல் நான்கு பாடல்கள் ஒரு தொடர்.

குலிங்கரிவ ரையவிவர் கொங்கணர்க ளைய
தெலுங்கரிவ ரையவிவர் சிங்களர்க ளைய
கலிங்கரிவ ரையகவு டத்தரிவ ரைய
உலங்கெழு புயத்திவர்க ளொட்டியர்க ளைய.

(இ - ள்) ஐயனே! இவர்கள் குலிங்கநாட்டார்கள்; ஐயனே! இவர்கள் கொங்கநாட்டார்கள்; ஐயனே! இவர்கள் தெலுங்குநாட்டார்கள்; ஐயனே! இவர்கள் சிங்களநாட்டார்கள்; ஐயனே! இவர்கள் கலிங்கநாட்டார்கள்; ஐயனே! இவர்கள் கௌடநாட்டார்கள்; ஐயனே! திரண்ட கல்போன்ற தோளையுடைய இவர்கள் ஒட்டிய நாட்டார்கள். (௩க)

கோல்லரிவ ரையவிவர் கூர்ச்சரர்க ளைய
பல்லரிவ ரையவிவர் பப்பரர்க ளைய
வில்லரிவ ரையநல்வி தேகரிவ ரைய
கல்லொலி கழற்புனை கடாரரிவ ரைய.

(இ - ள்) ஐயனே! இவர்கள் கொல்லர்கள்; ஐயனே! இவர்கள் கூர்ச்சர்கள்; ஐயனே! இவர்கள் பல்லவர்கள்; ஐயனே! இவர்கள் பப்பரர்கள்; ஐயனே! இவர்கள் வில்லர்கள் ; ஐயனே! இவர்கள் பரவிய விதேகநாட்டினர்கள் ; ஐயனே! இவர்கள் கல்லென்னு மொலியையுடைய வீரக்கழலணிந்த கடாரர்கள். (௩௨)

கேகயர்க ளாலிவர்கள் கேழ்கிளர் மணிப்பூண்
மாகதர்க ளாலிவர் மராடரிவர் காஞ்சி
நகரிக ராலிவர்கள் நம்முடைய நாட்டோர்
ஆகுமிவர் தாமெனமெய்க் காட்டியறி வித்தான்.

(இ - ள்) (ஐயனே!) இவர்கள் கேகய நாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் ; இவர்கள் நிறங்கொண்டு விளங்கும் இரத்தினமிழைத்த ஆபரணமணிந்த மகதநாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் ; இவர்கள் காஞ்சிநாட்டிலிருந்துவந்த நாகரிகத்தையுடையவர்கள் ; இவர்கள்தாம் நம்முடைய நாட்டினராவார்களென்று அவரவருடைய உருவத்தைக் காட்டி யறிவித்தார். (௩௩)

இத்தகைய சேட்புலனு ளாரையிவ ணுய்த்த
வித்தகைமை யென்னெனவி னுவியருள் செய்யேல்
அத்தநின ரும்பொருளை னைத்தும்வரை யாதே
உய்த்தலின டைந்தனர்க ளாலெனவு ரைத்தான்.

(இ - ள்) இத்தன்மையாகிய தூரநாட்டவர்களை இவ்விடம் வருவித்த சதுரப்பாட்டை என்னவென்று வினவியருளவேண்டாம், பெருமானே ! உனது பெறுதற்கரிய பொருளையெல்லாம் கணக்கின்றிச் செலவுசெய்தமையால் (இவர்கள் யாவரும்) வந்தார்கள் என்று கூறினர். (௩௪)

வேறு

அங்நெடுஞ் சேனை தன்னுட் சேணிடை யடன்மா வூர்ந்து
பின்னுற நிற்கு மொற்றைச் சேவகப் பிரானை நோக்கி
மன்னவ னிவர்யா ரென்னச் சாமந்தன் வணங்கி ஐய
இன்னவர் சேனை வெள்ளத் தியாரையென் றறிவ தென்றான்.

(இ - ள்) அந்தப் பெரிய சேனையுள் தூரத்தில் வெற்றிபொருந்திய குதிரையைச் செலுத்திப் பின்னே பொருந்தநிற்கும் ஒப்பில்லாத வீரத்தையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுளைப் பாண்டியன் பார்த்து, இவர் யாவர்? என்று வினவ, சுந்தரசாமந்தர் பணிந்து, ஐயனே! இவர் இந்தச் சேனைப்பெருக்கில் யாரென்று யான் உணர்ந்து சொல்லுவது? எனச் சொன்னர். (௩௫)

அவரையிங் கழைத்தி யென்று னரசன்றன் வழிச்செல் வார்போற்
கவயமிட் டவரும் போந்தார் காவலன் களிகூர்ந் தம்பொன்
நவமணிக் கலன்பொன் னுடை நல்கின னுள்ளத் தன்பு
தவறிலான் பொருட்டு வாங்கித் தரித்துத்தன் தமர்க்கு மீந்தார்.

(இ - ள்) அவரை யிவ்விடத்தில் அழைப்பாயென்று பாண்டியன் கூறினன். அப்பாண்டியனை வழிபட்டுச் செல்வார்போல, போர்க்கவசஞ்

சாத்திவந்த சோமசுந்தரப்பெருமானுஞ் சென்றார். பாண்டியன் மகிழ்ச்சி மிகுந்து அழகிய பொன்னாலாகிய நவமணிகளழுத்திய ஆபரணங்களையும் பீதாம்பரத்தையுங் கொடுத்தான். தன் மனதில் அன்பானது சிறிதுந் தவறுத லில்லாத சுந்தரசாமந்தர் பொருட்டு, (அவற்றை) ஏற்றுத்தரித்து, தனது பரி சனங்கட்குங் கொடுத்தருளினார். (௩௬)

ஆய்ந்தவெம் பரிமாத் தூண்டி யைங்கதி நடத்திக் காட்டி
யேய்ந்ததஞ் சேனை வெள்ளத் தெய்தினா ரெய்து மெல்லை
வேய்ந்ததார்ச் சேதி ராயன் வேட்டைபோய்ப் புலிகோட் பட்டு
மாய்ந்தன னென்றே ரொற்றன் வேந்தன்முன் வந்து சொன்னான்.

(இ - ள்) ஆராய்ந்தெடுத்த உத்தம அசுவத்தை நடத்தி ஐங்கதிகளிலுஞ் செலுத்திக் காண்பித்து, பொருந்திய தமது சேனாவெள்ளத்திற் சென்றருளி னார். (அப்படி) செல்லுங்காலத்தில், வெற்றிபொருந்திய (பூமாலையணிந்த) சேதிராயன் வேட்டைமேற் சென்று புலியினாற் கொல்லப்பட்டு மடிந்தா னென்று, ஒரு தூதுவன் பாண்டியன்முன் வந்து கூறினன். (௩௭)

முரசதி ரனிக நோக்கி முகமலர்ந் துவகை பூத்த
அரசனு மனிக வேந்தற் களவில்சீர்த் தலைமை யோடும்
வரிசைகள் மிதப்ப நல்கி வந்துமெய்க் காட்டுத் தந்து
பரசிய பதாதி தத்தம் பதிபுகச் செலுத்து கென்றான்.

(இ - ள்) முரசொலிக்குஞ் சேனையைப் பார்த்து முகமலர்ச்சியுற்று மகிழ்வுற்ற பாண்டியனும், சேனைத்தலைவராகிய சுந்தரசாமந்தர்க்குப் பெருஞ் சிறப்பமைந்த சேனைத் தலைமையோடு வேறு அதிகாரமும், மனம் வெறுக்கத் தக்க பரிசுகளுங் கொடுத்து, வந்து மெய்க்காட்டுக் கொடுத்து யாவருந் துதிக்க நின்ற சேனைகள் தத்தம் ஊர்க்குச் செல்ல விடைகொடுக்கவென்று பாண்டி யன் கூறினன். (௩௮)

அறைந்தவார் கழற்காற் சேனை காவல னனிகந் தத்தஞ்
சிறந்தசே ணாட்டிற் செல்லச் செலுத்துவான் போன்று நிற்ப
நிறைந்தநான் மாடக் கூடல் நிருத்தனந் நிலைநின் றாங்கே
மறைந்தனன் மனித்த வேடங் காட்டிய மறவ ரோடும்.

(இ - ள்) சத்திக்கின்ற நெடிய வீரக்கழலணிந்த காலையுடைய சுந்தரசாமந் தர், சேனைகள் தங்கள் தங்களது சிறந்த தூரதேசங்கட்குச்செல்ல விடைகொடுப் பார்போல நிற்க, (வளப்பம்) நிறைந்த நான்மாடக்கூடலாகிய மதுரையி லெழுந் தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுள் மானுட வடிவங் கொண்டு வந்த சிவகணங்க ளோடும் அவ்விடத்தில் நின்றருளினாற்போலவே அப்பொழுதே அந்தர்த்தான மாயினர்.

(வி - ம்) நின்றாங்கு=நின்ற+ஆங்கு. இதில் அகரம் தொகுத்தல். (௩௯)

கண்டனன் பொருனை நாடன் வியந்தனன் கருத்தா சங்கை
கொண்டனன் குறித்து நோக்கி யீதுநங் கூடல் மேய

அண்டர்தம் பெருமான் செய்த ஆடலென் றெண்ணிக் கண்ணீர்
விண்டனன் புளகம் போர்ப்ப மெய்யன்பு வடிவ மானான்.

(இ - ள்) தாமிரபர்ணி சூழ்ந்த நாட்டையுடைய குலபூடண பாண்டியன் கண்டு அதிசயித்து மனதில் ஐயங்கொண்டு ஆராய்ந்துபார்த்து, இஃது நமது மதுரைப் பதியிலெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுள் செய்தருளிய திருவிளையாடலென்று கருதி ஆனந்த பாஷ்பஞ் சொரிந்து உடல் முழுதும் மயிர்க்கூச் செறிய மெய்யன்பே வடிவமாகி நின்றான்.

(வி - ம்) அண்டர்தம் பெருமான் - தேவர் தலைவன். (சுo)

தனக்குயிர்த் துணையா நின்ற சாமந்தன் றன்னை நோக்கி
உனக்கெளி வந்தார் கூட லுடையநா யகரே யென்றால்
எனக்கவ ராவார் நீயே யென்றவற் கியாவு நல்கி
மனக்கவல் பின்றி வாழ்ந்தான் மதிவழி வந்த மைந்தன்.

(இ - ள்) தனக்கு உயிர்த்துணைவரா யிருந்த சுந்தரசாமந்தரைப் பார்த்து, மதுரைப்பதியையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுளே உமக்கு எளிதில் வந்தருளினாரென்றால், நீரே எனக்கு அச்சோமசுந்தரக் கடவுளென்று, சந்திரமரபில் வந்த குலபூடண பாண்டியன் அவருக்கு வேண்டுவன வெல்லாந் தந்து மனக் கவலை யில்லாமல் அரசியல் நடத்தி வந்தான்.

(வி - ம்) "எனக்கவ ராவார் நீயே" என்றது.—"தாவர சங்கமங்க ளென் றிரண் டுருவி னின்று - மாபரன் பூசை கொண்டு மன்னுயிர்க் கருளை வைப்பான்" என்றபடி சிவபெருமான் அடியவரிடத்து வசித்தலால், அவ்வடியவரை யுபசரித்தலே அவரை யுபசரித்தலாமாதலி னென்க. (சக)

ஆக திருவிருத்தம் - கஎoசு.

முப்பத்தொன்றுவது

உலவாக்கிழியருளிய படலம்

அடியார் பொருட்டுப் பரிவயவ ராகிச் செழியன் காணவிடைக்
கொடியார் வந்து மெய்க்காட்டுக் கொடுத்த வண்ண மெடுத்துரைத்துங்
கடியார் கொன்றை முடியாரக் கன்னி நாடன் றனக்கிசைந்த
படியா வுலவாக் கிழிகொடுத்த படியை யறிந்த படிபகர்வாம்.

(இ - ள்) அடியாராகிய சுந்தரசாமந்தர் பொருட்டுக் குதிரைச் சேவக ராகிக் குலபூஷணபாண்டியன் தரிசிக்க இடபக் கொடியையுடைய சோமசுந்த ரக் கடவுள் மெய்க்காட்டுக் கொடுத்தருளிய திருவிளையாடலை எடுத்துக் கூறி னோம். வாசநிறைந்த கொன்றை மலரை யணிந்த சடாமுடியையுடைய அப்

பெருமான், அப்பாண்டியன் தனக்கொத்த அன்பனுனபடியால் உலவாக்கிழி யருளிய திருவிளையாடலை (யாம் இனித்) தெரிந்த வண்ணங் கூறுவாம். (க)

வள்ளல் குலபூ டணன்றிங்கள் வாரந் தொடுத்துச் சிவதருமம்
உள்ள வெல்லாம் வழாதுநோற் றெழுகும் வலியாற் றன்னாட்டில்
எள்ள லில்லா வேதியரை யிகழ்ந்தா னதனால் மழைமறுத்து
வெள்ள மருக வளங்குன்றி விளைவஃ கியது நாடெல்லாம்.

(இ - ள்) வரையாது கொடுக்குந் தொழிலையுடைய குலபூஷண பாண்டி யன் சோமவார விரதமுதல் சிவதருமமாகவுள்ள விரதங்களையெல்லாம் தவறாது நோற்று நடக்கும் வன்மையால், தன்னுடைய நாட்டிலுள்ள நிந்தையில்லாத அந்தணர்களை இகழ்ந்து நடந்தான். அவ்வேதிய இகழ்ச்சியால் மழைவளங் குன்றி நீர்ப்பெருக்குக் குறைய, பாண்டியநாடு முற்றும் வளங்குறைந்து விளைவு சுருங்கிற்று.

(வி - ம்) சோமவார முதலான விரதங்கள் - அட்டமி, சதுர்த்தசி, பூரணை முதலியன. (உ)

அறவோ ரெல்லா நிரப்பெய்தி யாகங் கிடந்த நூலன்றி
மறைநூ லிழந்து முனிவேள்வி வானோர் வேள்வி தென்புலத்தின் [ன்
உறைவோர் வேள்வி யிழந்திழிந்த தொழில்செய் தாற்றாதுயிர்வளர்ப்பா
புறநா டணைந்தார் பசியாலே புழுங்கி யொழிந்த குடியெல்லாம்.

(இ - ள்) அந்தணர் யாவரும் வறுமையுற்று, மார்பில் விளங்கும் பூணநூலை யன்றி, வேதமாகிய பெருநூலையும் இழந்து, முனிவர் யாகம் - தேவர் யாகம் - பிதிர்யாகம் (இவற்றை) இழந்து, இழிந்த தொழில்களைச் செய்து உய்தி யறி யாது, தம்முயிரைக் காக்கப் புறநாட்டிற் சென்றார்கள். (அவ்வந்தணர்) ஒழிந்த குடிகளெல்லாம் பசியினால் மனம் புழுங்கி. (ரு)

எந்நா டணைவோ மெனவிரங்க விரங்கி மதிக்கோன் மதிநாளிற்
பொன்னாண் முளரித் தடங்குடைந்து சித்திக் களிற்றைப் பூசித்துத்
தன்னா தரவாற் கயற்கண்ணி தலைவன் றன்னை யருச்சித்து
முன்னா வீழ்ந்து கரமுகிழ்த்துப் பழிச்சி மகிழ்ந்து மொழிகின்றான்.

(இ - ள்) எந்த நாட்டிற்குப் போவோமென்று வருந்த (அதுகண்ட குல பூஷணபாண்டியன் மனம் வருந்தி, சோமவாரத்தில் அன்றலர்ந்த மலர்களை யுடைய பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, சித்திவிநாயகமூர்த்தி யைப் பூஜைசெய்து, தன்னுடைய அன்புடன் அங்கயற்கண்ணியார் தலைவராகிய சோமசுந்தரக் கடவுளை (ஆகமமுறையே) அருச்சித்து, சந்நிதிமுன் விழுந்து கைகுவித்துத் துதித்து மகிழ்ந்து சொல்கின்றான். (சு)

அத்த வுலகி னுயிர்க்குயிர்நீ யல்லை யோஅவ் வுயிர்ப்பசியால்
எய்த்த வருத்த மடியேனை வருத்து மாறென் யானீட்டி
வைத்த பொருளுந் தருமத்தின் வழியே சென்ற தினியடிகள்
சித்த மலர்ந்தென் னிடும்பைவினை தீர அருட்கண் செய்கவென.

(இ - ள்) தலைவனே! உலகிலுள்ள உயிர்களுக்கு உயிர் நீயல்லவோ? அந்த வுயிர்கள் பசியினால் இளைத்த வருத்தம் (தேவரீரைச் சாராது) அடியேனை வருத்துங் காரணம் யாது? யான் சேகரித்துவைத்த பொருளும் சிவதரும வழியே செலவாயது. இனித் தேவரீர் திருவுளமிரங்கி எனது துன்பநோய் தீரும்வண்ணம் திருவருணோக்கஞ் செய்தருளுக வென்று யாசிக்க. (௫)

கோளா டரவ மரைக்க சைத்த கூடற் பெருமான் குறையிரக்கு
மாளா வரசன் றவறுசிறி தகங்கொண் டதனைத் திருச்செவியிற்
கேளார் போல வாளாதே யிருப்ப மனையிற் கிடைத்தமலன்
றாளா தரவு பெறநினைந்து தரையிற் கிடந்து துயில்கின்றான்.

(இ - ள்) வன்மையுடைய ஆடாநின்ற சர்ப்பத்தை இடையிற் (கச்சாகக்) கட்டியருளிய சோமசுந்தரக்கடவுள், தனது குறைகூறி யாசிக்குந் தொண்டனாகிய பாண்டியன் தவறுபாட்டைச் சிறிது திருவுளத்திற்கொண்டு, அதனைத் தமது திருச்செவியிற் கேளாதவர்போல வாளாவிருப்ப, (அரசன்) தனது கோயிலிற் சென்று நிர்மலராகிய பெருமானது திருவடியை அன்புமிகச் சிந்தித்து, தரையிற்கிடந்து நித்திரை செய்கின்றவனாயினன். (௬)

அங்கண் வெள்ளி யம்பலத்து ளாடு மடிக ளருங்கனவிற்
சங்கக் குழையும் வெண்ணீறுஞ் சரிகோ வணமுந் தயங்கவுரன்
சிங்க நாதங் கிடந்தசையச் சித்த வடிவா யெழுந்தருளி
வெங்கண் யானைத் தென்னவர்கோன் முன்னின் றிதனை விளம்புவார்.

(இ - ள்) அப்பொழுது வெள்ளியம்பலத்தில் நடித்தருளும் சோமசுந்தரக் கடவுள் அக்குலபூஷணபாண்டியன் கனவில், சங்ககுண்டலமும் வெள்ளியதிருநீறும் சரிந்த கோவணமும் விளங்கவும், திருமார்பில் சிங்கநாதம் (ஒருபாற்) கிடந்து அசையவும், சித்தமூர்த்தியா யெழுந்தருளி, அஞ்சாமையைப் பொருந்திய யானைச்சேனையையுடைய அப்பாண்டியன் முன்னே நின்று இதனைக் கூறியருளுகின்றார்.

(வி - ம்) சிங்கநாதம்-ஒருவகை வாச்சியம்; கொம்பினாற் செய்யப்பட்டது.

ஏடா ரலங்கல் வரைமார்ப எம்பா லென்று மன்புடைமை
வாடா விரத விழுச்செல்வ முடையாய் வைய மறங்கடிந்து
கோடா தளிக்குஞ் செங்கோன்மை யுடையா யுனக்கோர் குறையுளதுன்
வீடா வளஞ்சேர் நாட்டிந்நாள் வேள்விச் செல்வ மருகியதால்.

(இ - ள்) இதழ்கள் பொருந்திய மாலைசூடிய மலைபோன்ற மார்பையுடைய பாண்டியனே! எம்மிடத்தில் எப்பொழுதும் அன்புடைமையும் அழியாத சிவவிரதமுமாகிய பெருஞ்செல்வத்தையுடையாய்! பூமியைக் கலிதூரந்து கோணுதலின்றிக் காக்குஞ் செங்கோலினையுடையாய்! உன்னிடத்தில் ஒரு குறையுளது. (அதனால்) அழியாத உனது வளம்பொருந்திய நாட்டில் இப்பொழுது வேள்விச் செல்வங்குறைந்தது. (அ)

மறையே நமது பீடிகையா மறையே நமது பாதுகையாம்
மறையே நமது வாகனமா மறையே நமது நூபுரமாம்
மறையே நமது கோவணமா மறையே நமது விழியாகும்
மறையே நமது மொழியாகு மறையே நமது வடிவாகும்.

(இ - ள்) வேதமே நமது பீடமாம்; வேதமே நமது பாதுகையாம்; வேதமே நமது வாகனமாம்; வேதமே நமது சிலம்பாம்; வேதமே நமது கோவணமாம்; வேதமே நமது விழிகளாம்; வேதமே நமது மொழியாகும்; வேதமே நமது வடிவமாகும்.

(வி - ம்) பாதுகை - திருவடிநிலை. (௯)

வேதந் தானே நமதாணைச் சத்தி வடிவாய் விதிவிலக்காய்ப்
போதங் கொளுத்தி நிலைநிறுத்திப் போகங் கொடுத்துப் பல்லுயிர்க்கும்
பேதஞ் செய்யும் பிணியவிழ்த்தெம் பிரியா வீடு தருவதுதேன்
நாதஞ் செய்யுந் தார்வேந்தே நமது செங்கோ லதுவாகும்.

(இ - ள்) வண்டுகள்பாடும் மாலையணிந்த மன்னவனே! வேதமே நமது ஆக்ஞையாகிய சத்தி வடிவாயும், விதிவிலக்குகளாயும், பலவுயிர்கட்கும் அறிவு கொளுத்தி நன்னிலையில் இருத்தி இஷ்டபோகங்கொடுத்து, எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும், ஐயமாதிகளை விளைக்கும் பந்தங்களைக் கெடுத்து, எம்மைப்பிரியாத மோக்ஷத்தைத்தருவதாயு முள்ளது. (ஆதலின்) நமது செங்கோலும் அவ்வேதமே யாகும். (க௦)

அந்த மறைகள் தமக்குறுதி யாவா ரந்நூல் வழிகலிநோய்
சிந்த மகத்தீ வளர்த்தெம்பாற் சிந்தை செலுத்து மந்தணரால்
இந்த மறையோர் வேள்விமழைக் கேதுவாகு மிவர்தம்மை
மைந்த இகழ்ந்து கைவிட்டா யதனான் மாரி மறுத்தன்றால்.

(இ - ள்) அந்த வேதங்கட்கு உறுதியாயுள்ளவர்கள், அந்த வேதநூல் வழியே கலிநோய்கெட யாகாக்கினி யோம்பி, எம்மிடத்தில் மனதைச்செலுத்தும் வேதியராவர். இவ்வாறுள்ள வேதியர்கள் செய்யும்யாகம் மழைக்குக் காரணமாம். நமது புதல்வனே! நீ இவர்களை அவமதித்துக் கைவிட்டாய்; அக்காரணத்தினால் மழைவளங் குறைந்தது. (கக)

மும்மைப் புவனங் களுமுய்ய முத்தீ வேட்கு மிவர்தம்மை
நம்மைப் போலக் கண்டொழுகி நாளு நாளு அறம்பெருக்கிச்
செம்மைத் தருமக் கோலோச்சித் திகிரி யுருட்டி வாழ்தியென
உம்மைப் பயன்போ லெளிவந்தா ருலவாக் கிழியோன் றுதவுவார்.

(இ - ள்) திரிலோகங்களும் உச்சீவிக்க (காருகபத்தியம் ஆகவனீயம் தக்ஷிணாக்கினியென்னும்) மூன்றக்கினியையும் வளர்க்கும் இந்தவேதியரை நம்மைப்போலச் சிந்தித்துநடந்து, எக்காலத்தும் பலதருமங்களையும்பெருகச்செய்து தருமவடிவான செங்கோலைச் செலுத்தி ஆக்கின சக்கரத்தைச் செலுத்தி

வாழ்வாய் என்று, முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினைப் பயன்போல எளிதில் வந்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுள் உலவாக்கிழி ஒன்று கொடுத்தருளினார். (கஉ)

இந்தக் கிழியி லெத்துணைப்பொன் னெடுத்து வழங்குந் தொறுநாங்கள்
தந்த அளவிற் குறையாத தன்மைத் தாகு மிதுகொண்டு
வந்த இலம்பா டகற்றென்று கொடுத்து வேந்தன் மனக்கவலை
சிந்தத் திருநீ றதுசாத்தி மறைந்தா ரையர் திருவுருவம்.

(இ - ள்) இந்த உலவாக்கிழியில் எவ்வளவு பொன்னானாலும் எடுத்துக் கொடுக்குந்தோறும் நாம் கொடுத்த அளவினின்றுங் குறையாத தன்மையதாகும். அப்பொருளைக்கொண்டு நேரிட்ட துன்பத்தை யொழிப்பாயென்று கொடுத்து, பாண்டியனுடைய மனத்துன்பமகலத் திருநீறிட்டு, சோமசுந்தரக் கடவுள் (சித்தமூர்த்தமாக வந்த) தமது திருவுருவ மறைததருளினர். (கங)

கண்ட கனவு நனவாகத் தொழுதா னெழுந்து கௌரியர்கோன்
அண்டர் பெருமான் றிருவடிபோ லம்பொற் கிழியை முடித்தலைமேற்
கொண்டு மகிழ்ச்சி தலைசிறப்ப நின்றோர் முகூர்த்தங் கூத்தாடித்
தண்டா அமைச்சர் படைத்தலைவர் தமக்குங் காட்டி யறிவித்தான்.

(இ - ள்) பாண்டியன் தான்கண்ட கனவு நனவாகப் பயன்படத் துயிலெழுந்து பணிந்து சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவடியைப்போல அழகிய உலவாக்கிழியைத் தனது முடிமேற்சூடி, மகிழ்ச்சிமேலோங்க ஒரு முகூர்த்தம் ஆநந்தக் கூத்தாடி,நீங்காதமந்திரிகட்கும் சேனாதிபதிக்கும் காட்டி (நடந்த விர்த்தாந்தங்களைத்) தெரிவித்தான்.

(வி - ம்) தொழுதெழுந்து என்பதனை 'எழுந்து தொழுது' என மாற்றிப் பொருள் கொள்க. 'தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள் - பெய்யெனப் பெய்யுமழை' என்னுந் திருக்குறளில் தொழுதெழுவாள் என்றது எழுந்து தொழுவாள் எனப் பொருள்படுமென்பர் பிரயோகவிவேகநூலார். (கச)

செங்க ணரிமான் பிடர்சுமந்த தெய்வ மணிப்பூந் தவிசேற்றிச்
சங்க முழங்க மறைமுழங்கச் சாந்தந் திமிர்ந்து தாதொழுகுந்
தொங்க லணிந்து தசாங்கவிரைத் தூப நறுநெய்ச் சுடர்வளைத்துக்
கங்கை மிலைந்த கடவுளெனக் கருதிப் பூசை வினைமுடித்தான்.

(இ - ள்) செவ்விய கண்ணினையுடைய சிங்கத்தின் பிடர்சுமந்த தெய்வத் தன்மைபொருந்திய இரத்தினத்தின் பொலிவையுடைய ஆசனத்திலேற்றி, சங்கங்கள் (ஒருபுறம்) முழங்கவும், வேதங்கள் (ஒருபுறம்) கோஷிக்கவும், சந்தனக் குழம்பைஅப்பி, மகரந்தம் சிந்த மலர்மாலையைச் சூட்டி,தசாங்கோபசாரத்தோடு வாசனைத்தூபத்தையும், மணங்கமழும் நெய்த்தீபத்தையும் வளைத்து, கங்காதரராகிய சிவபெருமானைப்போல (உலவாக்கிழியைச்) சிந்தித்துப் பூசைசெய்து முடித்தனர்.

(வி - ம்) தசாங்கோபசாரங்கள்.—ஆவாகனம் - தாபனம் - சந்நிதானம் - சந்நிரோதனம் - அவகுண்டனம் - தேனுமுத்திரை - பாத்தியம் - ஆசமனீ

யம் - அர்க்கியம் - புட்பதானம் எனப்படும். தூபம் ஐவகையென்பர்: அவை குந்துருக்கம் - பச்சைக் கர்ப்பூரம் - காரகில் - வெண்சந்தனம் - கருஞ்சீதாரி எனப்படும். (கரு)

அடுத்து வணங்கி வலஞ்செய்திட் டம்பொற் கிழியைப் பொதிநீக்கி
எடுத்து முத்தீ வினைஞர்க்கும் யாகங் களுக்கும் யாவர்க்கும்
மடுத்து நாளும் வரையாது வழங்க வழங்க அடியார்க்குக்
கொடுக்கக் குறையா வீட்டின்ப மாயிற் றையர் கொடுத்தகிழி.

(இ - ள்) அழகிய உலவாக்கிழியைச் சமீபித்துப் பணிந்து பிரதக்ஷிணம் செய்து முடியினின்று நீக்கிப் பொன்னையள்ளி, முத்தீயோம்பும் அந்தணர்கட்கும் யாகங்கட்கும் மற்றவர்கட்கும் எந்நாளும் அளவின்றிக் கொடுக்கக் கொடுக்க, சோமசுந்தரக்கடவுள் கொடுத்தருளிய உலவாக்கிழியானது, தமது அடியார்க்குக் கொடுக்கக் குறையாத மோட்ச இன்பத்தைப்போல (என்றுங் குறையாது) ஒரு படித்தா யிருந்தது.

(வி - ம்) வழங்க வழங்கவென்ற அடுக்கு மிகுதிப்பொருளது. (கசு)

ஆய பொதியில் வளைபொன்னா லசும்பு செய்து விசும்பிழிந்த
கோயி லதனை யகம்புறமுங் குயின்று ஞானக் கொழுந்தனைய
தாயி லறுகாற் பீடிகைவான் றடவு கொடிய நெடியபெரு
வாயில் பிறவு மழகெறிப்ப வேய்ந்தான் மறையின் வரம்பறிந்தான்.

(இ - ள்) உலவாக்கிழியினின்றெடுத்த வளைந்த பொன்னால், ஒளிவீசி விண்ணுலகினின்றிழிந்த இந்திர விமானத்தை அகத்திலும் புறத்திலும் இழைத்து, ஞானக்கொழுந்துபோன்ற அங்கயற்கண்ணம்மையார் திருக்கோயிலும் அறுகாற் பீடமும் ஆகாயமளாவிய கொடியையுடைய நெடிய பெரிய திருக்கோபுரவாயிலும் மற்றுள்ளனவும் அழகுவீசப் பொற்றகடுவேய்ந்தான் வேதத்தின் எல்லையை யறிந்த குலபூஷண பாண்டியன். (கஎ)

முந்திக் குறையா நிதிக்கடலை முகந்து முகந்து நாடோறுஞ்
சிந்திக் குலபூ டணக்கொண்டல் தெய்வ தருமப் பயிர்வளர்ப்பப்
பந்தித் திரைமுந் நீர்மேகம் பருகிச் சொரியப் பலவளனும்
நந்திக் கன்னி நாடளகை நகர்போற் செல்வந் தழைத்தன்றே.

(இ - ள்) குலபூஷண பாண்டியனாகிய மேகமானது குறையாத திரவிய மென்னுங்கடலை முற்பட்டு மொண்டு தினந்தோறுஞ்சிந்தி, தெய்வத்தன்மையையுடைய தருமமாகிய பயிரை வளர்த்துவர, வரிசையாகவரும் அலைகளையுடைய கடல் நீரை மேகமானது பருகிச் சொரியப் பல்வளங்களுமிகுந்து, பாண்டி நாடானது அளகா புரிபோலச் செல்வத்திற்றழைத்தது. (கஅ)

வேறு

வையா கரணர்க ளையா யிகர்மறை வல்லோர் மறைமுடி சொலாய்வோர், மெய்யா மிருதிகள் பொய்யா விரதிகள் வேள்வித் தழ

களை வாழ்விப்போர், பையா டரவணி யையா னனனுரை பகர்வோ ருல கிய லகல்வோர்கள், எய்யா துறைதவி னையா தளகைய தென்னப் பொலிவது தென்னாடு.

(இ - ள்) வியாகரண பண்டிதர்களும், நியாயநூற் புலவர்களும், வேதமுணர்ந்தவர்களும், உபநிஷதப்பொருளை யாராய்ந்தவர்களும், உண்மையாகிய ஸ்மிருதி நூல்களை வாசித்தவர்களும், பொய்யாத விரதமுடையவர்களும், யாகாக்கினியைப் பாதுகாப்பவர்களும், படம்விரித்தாட நின்ற சர்ப்பத்தை யணிந்த ஐந்து திருமுகங்களையுடைய சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஆகம நூலை அப்பியசித்தவர்களும், பாசபந்த மொழிந்தவர்களும், (வறுமையால்) வருந்தாது வாழ்தலால், பாண்டி நாடானது வருந்தாத அளகாபுரிபோல விளங்கா நின்றது.

(வி - ம்) வையாகரணம் - இலக்கணம். நையாயிகம் - நியாயநூல். (கக)

ஆ திருவிருத்தம் - களஉரு.

முப்பத்திரண்டாவது

வளையல் விற்ற படலம்

வேதந் தனது வடிவென்று விண்ணின் றிழிந்த விமானமறைக்
கீதன் செழியன் றனக்குலவாக் கிழிதந் தளித்த வழியிதுவப்
போதங் கடந்த பொருள்வணிகப் புத்தேள் மாட மணிமறுகு
பாதந் தடீவ நடந்துவளை பகர்ந்த பரிசு பகர்கிற்பாம்.

(இ - ள்) தனது திருவுருவம் வேதமேயென்று கூறி, விண்ணுலகினின் றிழிந்த இந்திரவிமானத்திலெழுந்தருளிய சாமகீதராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் குலபூஷணபாண்டியனுக்கு உலவாக்கிழி கொடுத்தருளிய திருவிளையாடல் இது. சுட்டறிவிற் கெட்டாத அக்கடவுள் வணிகராய், மாடங்கள் நெருங்கிய அழகிய வீதியில் தமது திருவடி தோய நடந்து, வளையல் விற்ற திருவிளையாடலை (இனிக்) கூறுவாம்.

(வி - ம்) 'வேதந் தனது வடிவென்று' என்பதனை விமானத்திற்கே அடையாக்கிக் கூறினும் அமையும். (க)

இறைவன் குலபூ டணன்றிகிரி யிவ்வா றுருட்டு நாண்முன்னாட்
சிறைவண் டறையுந் தாருவன தெய்வ முனிவர் பன்னியர்தந்
நிறைவன் றளந்து காட்டுகென நெடியோன் மகனைப் பொடியாக்கும்
அறவன் றனோர் காபாலி யாகிப் பலிக்கு வருகின்றான்.

(இ - ள்) குலபூஷண பாண்டியன் தனது ஆக்கினை சக்கரத்தை யிவ்வாறு செலுத்துங் காலத்தில், முன்னாளில் சிறைகளையுடைய வண்டுகளொலிக்கும் தாருவனத்திலுள்ள தெய்வீகம் பொருந்திய முனிபத்தினிகளுடைய கற்பு நிலையை அப்பொழுது அளவிட்டுக் காட்டும்படி, மன்மதனைப் பொடிபடுத்திய வீரனாகிய சிவபெருமான் ஒரு கபாலத்தையுடையவனாகிப் பலிக்கு வருகின்றவனாயினன்.

(வி - ம்) நெடியோன்மகன் - திரிவிக்கிரமாவதாரங் கொண்ட திருமாலின் புதல்வன். சிவபெருமான் மனைவியோடு கூடியிருப்பினும் சடைமுடி கல்லாடை முதலியன தாங்கிக் காமனைச் சாம்பராக்கினமையின் "நெடியோன் மகனைப் பொடியாக்கும் அறவன்" என்றார். (௬)

வேத மசைக்குங் கோவணமு மெய்யி னீறு முள்ளாளக்
கீத மிசைக்குங் கனிவாயு முள்ளே நகையுங் கிண்கிணிசூழ்
பாத மலரும் பாதுகையும் பலிகொள் கலனுங் கொண்டிரதி
மாதர் கணவன் றவவேட மெடுத்தா லொத்து வருமெல்லை.

(இ - ள்) வேதமாகிய கட்டுங்கோவணமும், திருமேனியில் விபூதியும் உள்ளாளக்கீதத்தைப் பாடாநின்ற கொவ்வைக் கனிபோன்ற திருவாயும், உள்ளே அரும்பிய புன்னகையும், சதங்கை யணிந்த பாததாமரையும், பாதுகையும், பிட்சாபாத்திரமுங்கொண்டு இரதிதேவியின் அழகிய நாயகனாகிய மன்மதன் தவவேட மெடுத்தாற்போல வந்தருளுங் காலத்தில்.

(வி - ம்) உள்ளாளக்கீதம் - வழக்கிற்கனம். அதாவது ஒற்றறுத்துப்பாடுதலென்பர். (௭)

விள்ளுங் கமலச் சேவடிசூழ் சிலம்பி னொலியு மிடறதிரத்
துள்ளுங் கீத வொலியுங்கைத் துடியி னொலியுந் துளைச்செவிகீண்
டுள்ளம் பிளந்து நிறைகளைந்தீர்த் தொல்லை வருமுன் வல்லியர்கள்
பள்ளங் கண்டு வருபுனல்போற் பலிகொண் டில்லின் புறம்போந்தார்.

(இ - ள்) மலர்ந்த தாமரை போன்ற சிவந்த திருவடியைச் சூழ்ந்த சிலம்பினொலியும், கண்டத்தில் அதிரத்துள்ளாநின்ற கீதவொலியும், திருக்கரத்தேந்திய தமருகவொலியும், செவித்தொளையைக் கிழித்து மனதை வெளி செய்து கற்பைக் கொள்ளை கொண்டு இழுத்து விரைந்து வருமுன், தாருகவன முனிபன்னியர் பள்ளத்தைக் கண்டு வருகின்ற நீரைப்போலப் பலிதாங்கி வீட்டினின்று புறம்போந்தார்கள். (௮)

வேறு

ஐயங்கொண் டணைவா ரையர் பரிகலத் தைய மன்றிக்
கையம்பொன் வளையும் பெய்வார் கருத்துநா ணன்றிக் காசு
செய்யும்பொன் மருங்கு ளுணு மிழப்பர்வேள் சிலையம் பன்றிக்
கொய்யுந்தண் மலர்க்க ணம்புங் கொங்கையிற் சொரியச் சோர்வார்.

(இ - ள்) பலிதாங்கி வருகின்ற முனிபன்னியர் ஐயாது பிக்ஷாபாத்திரத்தில் ஐயமல்லாமலும் தமது கையிலணிந்த அழகிய பொன்னாலாகிய வளையலையுமிடுவார்கள்; மனதிலுள்ள நாணையன்றி இரத்தினமிழைத்த பொன்னாலாகிய இடையிலணிந்த நாணையுமிழப்பார்கள்; மன்மதன் தனது வில்லில் ஏறிட்ட மலரம்பல்லாமல் கொய்யா நின்ற தண்ணிய தாமரை போன்ற தமது கண்களாகிய அம்பினையும் தமது தனத்தின்மேற் சிந்த நிலைதளர்வார்கள்.

(வி - ம்) மருங்குல்நாண் - மேகலாபரணம். சிலையம்பு - மன்மதனது கருப்பு வில்லிலேறிட்ட மலர்ப்பாணம். கண்ணம்பு - கண்ணீர். (ரு)

மடமயி லனையா ரெங்கள் வளையினைத் தருதி ரென்றார்
கடல்விட மயின்றா னுங்கள் கந்தரத் துள்ள தென்றான்
தடமதிக் கொம்ப னாரெங் கலையினைத் தருதி ரென்றார்
முடமதி மிலைந்தா னுங்கண் முகமதி யிடத்த தென்றான்.

(இ - ள்) இளமைதங்கிய மயில்போன்ற சாயலையுடைய மாதர்கள் எங்கள் வளையை [வளையலை]த்தாரும் என்றார்கள். கடலிற்றோன்றிய ஆலாலவிஷத்தைப் பானஞ்செய்தருளிய சிவபெருமான் வளை [சங்கம்] உங்கள் கண்டத்திலுள்ள தென்றுவிடைகொடுத்தார். பூரணசந்திரனுதித்த மலர்க்கொம்புபோன்ற மங்கையர் எமது கலை [வஸ்திரத்தைக்] கொடும் என்று கேட்டார்கள். வளைந்த இளஞ்சந்திரனை யணிந்த சிவபெருமான் (கலைகள்) உங்கள் முகமாகிய சந்திரனிடத்துள்ளனவென்று கூறினர்.

(வி - ம்) வளை கலை என்னு மிரண்டும் முறையே வளையல் சங்கு எனவும், வஸ்திரம் சந்திரகலை எனவும் சிலேடைப்பொருள்தரும். இவ்வாறு விடை யளித்தது அவர் கருத்துணர்ந்த சிவபெருமான் அதனை யுணரார் போன்று நும்பாற் காமவேட்கையுடையே மல்லமெனப் பொருள் தோன்றக் கூறினரென்க. (சா)

இடையறிந் தெம்மைச் சேர்மி னென்றன ரிளைய ரெங்கோன்
கடலமு தனையீர் நுங்கட் கிடையினிக் காணா தென்றான்
மடநலா ரஃதேற் பண்டை வண்ணமீந் தில்லிற் செல்ல
விடையளித் தருள்மி னென்றார் வேலைபுக் குறங்கு மென்றான்.

(இ - ள்) மங்கையர் இடை [சமயம்] அறிந்து எம்மைச்சேரும் என்றார்கள். எமது பெருமான் (பாற்) கடலிலுதித்த அமிர்தம்போலு மரிவைகாள்! உங்கட்கு இடை [இடுப்பு] இப்பொழுது புலப்படாதென்று கூறினர். மடமைக்குணமுடைய அம்மாதர்கள் அவ்வாறாயின், முன்னுள்ள நிறத்தைக் கொடுத்து எமது வீட்டிற்குச் செல்ல விடை [உத்தரவு] கொடுத்தருளவேண்டுமென்றார்கள். விடை [நமது இடபம்] கடலிற்புகுந்து அறிதுயில்கொள்ளுமென்று கூறினர்.

(வி - ம்) இடை விடை என்பன சிலேடைப் பொருளன.

'பண்டைவண்ண மீந்து' என்றது தமது இயற்கை வடிவொழிந்து பசலைநிற முற்றிருத்தலின், அவ்வாறு வீட்டிற்சென்றால் விபரீதம் விளையுமாதலின் அஃது நீங்க வேண்டிப் பிரார்த்தித்ததாம்.

சிவபெருமான் ஊர்ந்துவரும் இடபவாகனம் திருமாலாதலின் "விடை வேலைபுக் குறங்கும்" என்றாரென்க. (எ)

நங்கையர் கபாலிக் கென்று நடுவிலை போலு மென்றார்
அங்கண னடுவி லாமை நும்மனோர்க் கடுத்த தென்றான்
மங்கைய படிகள் நெஞ்சம் வலியகற் போலு மென்றார்
கொங்கலர் கொன்றை யானுங் கொங்கையே வன்க லென்றான்.

(இ - ள்) முனிநங்கையர் கபாலி ஆகிய உமக்கு ஒருபோதும் நடு [நடுவு நிலை] இல்லைபோலுமென்றார்கள். அழகிய கண்ணையுடைய சிவபெருமான் நடு [இடை] இலாமை உம்மைப் போல்வார்க்கே அடுத்தது என்று கூறினர். மாதர்கள் அடிகளுடைய நெஞ்சம் வலிய கல்போலு மென்றார்கள். மகரந்தத் தோடலர்ந்த கொன்றை மாலையணிந்த சிவபெருமான் உமது குசங்களே வலிய கற்கள் என்று கூறினர்.

(வி - ம்) நடு சிலேடைப் பொருளது. (அ)

காதுவே லன்ன கண்ணார் கங்கைநீர் சுமந்த தேதுக்
கோதுமி னென்றார் நம்பா லுண்பலி யேற்க வென்றான்
ஏதுபோ லிருந்த தைய னிசைத்தசெப் பென்றா ரீசன்
கோதுறு வமுதன் னீர்நுங் கொங்கைபோ லிருந்த தென்றான்.

(இ - ள்) கொல்லுகின்ற வேற்படைபோன்ற கண்ணையுடைய பெண்கள் கங்கை [கங்காநதி]யைத் தேவரீர் சுமந்திருப்பது யாதுநிமித்தம்? சொல்லும் என்று வினவினார்கள். கங்கை [பிரமகபாலத்தைக் கையில் தாங்கி நிற்றல்] உம்மிடத்தில் உண்ணும் பலியேற்பதற்காக வென்று கூறினர். ஐயன் கூறிய செப்பு [சொல்] யாது போன்றிருந்ததென்று கூறினர். பெருமான் குற்றமில்லாத அமுதம்போன்ற பெண்களே! செப்பு [கலயம்] உமது தனத்தைப் போன்றிருந்தது என்று கூறினர்.

(வி - ம்) கங்கை, செப்பு - சிலேடைப் பொருளன.

கம் - பிரமகபாலம்; கை - கரம். (கூ)

கறுத்தது யெவன்கொ லைய கந்தர மென்றார் வேளை
வெறுத்தவன் மாரி பெய்தற் கென்றனன் விழியால் வேலை
ஒறுத்தவர் யாவ தென்றீ ருத்தர மென்றார் கூற்றைச்
செறுத்தவன் தென்பால் நின்று நோக்கினுற் றெரிவ தென்றான்.

(இ - ள்) (முனி பன்னியர்) ஐயரே (உமது) கந்தரம் [கழுத்து] கறுத்தது யாதுகாரணம் எனவினவினர். மன்மதனை வெறுத்தெரித்த சிவபெருமான் (கந்தரங் கறுத்தது [மேகங் கறுப்புற்றது]) மழைபெய்தற்கென்று விடைகொடுத்தார். தமது கண்களால் வேலாயுதத்தை வென்ற மங்கையர் எங்கள் வினாவிற்கு உத்தரம் [விடை] யாதென்று கூறினீர்? எனக்கேட்டார்கள். இயமனை யுதைத்தருளிய சிவபெருமான் தென்றிசைக்கணின்று பார்த்தால் நீங்கள் கூறிய உத்தரம் [வடக்கு] தெரியத்தக்கது என்று கூறினர்.

(வி - ம்) கந்தரம், உத்தரம் என்பன - சிலேடைப் பொருளன. (௧௦)

சேக்கரஞ் சடையான் கண்ணிற் றம்முருத் தெரிய நோக்கி
இக்கொடி யார்போற் கண்ணு ளெம்மையு மிருத்தி ரென்றார்
நக்கனுந் தனையன் னார்கண் ணிடைக்கண்டு நகைத்து நம்மின்
மிக்கவர் நுங்க ணுள்ளார் விழித்தவர்க் காண்மி னென்றான்.

(இ - ள்) சிவந்த அழகிய சடாமுடியையுடைய சிவபெருமான் திருவிழியில் தமதுருவம் புலப்படப்பார்த்து, இக்கொடிபோன்ற இடையையுடைய பெண்களைப் போல உமது விழியில் எம்மையும் இருக்கச் செய்யுமென்றார்கள் சிவபெருமானும் தன்னை அப்பெண்கள் கண்ணிற்கண்டு நகைத்து நம்மைக் காட்டிலும் பேரழகர் உமது கண்களிலிருக்கின்றார்; சரிவர விழித்து அவரைப் பாருங்களென்றார்.

(வி - ம்) சிவபெருமான் விழியிற்றோன்றிய தமது பிரதிபிம்பத்தைக் காமவெறியாலுணராது மங்கையரைக் கண்ணிலமைத்தா ரென்றார். (கக)

அஞ்சலிப் போது பெய்வார் சரணமென் றடியில் வீழ்வார்
தஞ்செனத் தளிர்க்கை நீட்டித் தழுவிய கிடைக்குந் தோறும்
எஞ்சுவா னெஞ்சா தேத்தி யெதிர்மறை யெட்டுந் தோறும்
வஞ்சனு யகல்வான் மையல் வஞ்சியர்க் கணிய னாமோ.

(இ - ள்) (மங்கையர்) அஞ்சலித்து மலர் சூட்டுவார்கள் ; சரணம் என்று திருவடியிற் பணிவார்கள் ; (நீரே) பற்றுக்கோடென்று மாந்தளிர் போன்ற கைகளை நீட்டித் தழுவ, அவர்கட்குக் கிட்டுந்தோறும் (கிட்டாது) அப்பாற்படுவான். வேதங்கள் குறைபடாது வணங்கி எதிர்நின்று தொடுந்தோறும் அடைதற் கரியனாய் நிற்கும் பெருமான், மயக்கவலையிற் பட்ட பெண்களுக்குச் சமீபித்தவனாவானோ ? (கஉ)

அடுத்தெமைத் தழாதி ரேனீ ரவிழ்ந்தபூங் கலையை மீள
உடுத்துமி னும்பால் யாங்கள் மையல்நோ யுழப்ப நோக்கிக்
கடுத்தெமர் முனியா முன்னங் கழற்றிய வளையுங் கையில்
எடுத்திடு மென்றார் நாளை யிடுதுமென் றேகி னானே.

(இ - ள்) (ஐயரே ! நீர்) எம்மை யடுத்துத் தழுவாதிருப்பீராகில், சரிந்த அழகிய உடையை மீண்டு எடுத்து உடுத்தும். உம்மிடத்தில் நாங்கள் மயக்க நோயில் வருந்தக் கண்டு எம்மவர்கள் கோபித்து வெறுக்காததற்கு முன்னே கழற்றிய வளையலையாயினும் எமது கையில் எடுத்து இடும் என்றார்கள். (சிவ பெருமான்) நாளைக்கு இடுவோ மென்று சென்றருளினர்.

(வி - ம்) 'கழற்றிய வளை' என்றது சிவபெருமானைக் கருதிய வழி நிகழ்ந்த செயலாதலின், சிவபெருமான்மே லேற்றிக் கூறப்பட்டது. 'உடுத்துமின்' என்றது பரிசித்தலாற் காமமயக்கஞ் சிறிதொழியு மென்னுங் கருத்துடன் கூறியது.

பிள்ளைவெண் டிங்கள் வேய்ந்த பிரான்கொண்டு போன நாணும்
உள்ளமு மீட்க லாற்றா துயங்கினார் கலையுஞ் சங்குந்

துள்ளலுங் கணையான் வாளி துளைப்பவெம் பசலை யாகங்
கொள்ளை கொண் டுண்ண நின்று ரங்நிலை கொழுநர் கண்டார்.

(இ - ள்) வெள்ளிய இளஞ்சந்திரனையணிந்த சிவபெருமான் கைக்கொண்டு சென்ற தமது நாணத்தையும் மனத்தையும் மீட்கமுடியாது, மயங்கிய முனி பன்னியர் ஆடையும் வளையுஞ் சோரவும் பஞ்சபாணனுகிய மன்மதனது கணை கள் துளைக்கவும், (காமவிருப்பாலாகிய) கொடிய பசலை நிறம் தமது மார்பைக் கவர்ந்து படரவும் நின்றார்கள். அவர்களது நிலையை அவர்கள் கணவர்களாகிய தாருகவன முனிவர்கள் கண்டார்கள். (௧௪)

பொய்தவ வடிவாய் வந்து நம்மனைப் பொன்னி னன்னார்
மெய்தழை கற்பை நாணை வேரொடுங் களைந்து போன
கைதவன் மாடக் கூடற் கடவுளென் றெண்ணித் தேர்ந்தார்
செய்தவ வலியாற் கால மூன்றையுந் தெரிய வல்லார்.

(இ - ள்) பொய்த்தவ வடிவேற்றுவந்து, நமது இல்வாழ்க்கைக்குரிய மனைவியரது உடலுடன் வளர்ந்த கற்பையும் நாணையும் வேரொடு களைந்து சென்ற வஞ்சகன், மாடங்கள் நெருங்கிய மதுராபுரியி லெழுந்தருளிய சோம சுந்தரக் கடவுளே என்று சிந்தித்துணர்ந்தார்கள், செய்யுந் தவவலியால் திரி கால வர்த்தமானங்களையும் அறியவல்ல முனிவர்கள்.

(வி - ம்) பொன்னின் அன்னார் - திருமகள்போலும் வடிவுடைய மாதர்கள். முனிமாதரது கற்பை அறத் தவிர்த்தற்கே தவவடிவேற்று வந்தமையின் "பொய்தவ வடிவாய்" என்றார். (௧௫)

வேறு

கற்புத் திரிந்தார் தமைநோக்கிக் கருத்துத் திரிந்தீர் நீளாழி
வெற்புத் திரிந்த மதிற்கூடல் மேய வணிகர் கன்னியராய்ப்
பொற்புத் திரியா தவதரிப்பீர் போமென் றிட்ட சாபங்கேட்
டற்புத் திரிந்தா ரெங்களுக்கீ தகல்வ தெப்போ தெனமுனிவர்.

(இ - ள்) கற்புநிலை தவறிய தமது மனைவியரைப் பார்த்து, மனம் வேறு பட்டவர்களே! நெடிய சக்கரவாளகிரி தனதுருவந் திரிந்துவந்த மதில்சூழ்ந்த மதுராபுரியில் வாழும் வணிகமாதர்களாய்ச் சிறிதும் அழகு குறைபடாது பிறக் கக் கடவீர்கள். (இங்கிருந்து) போங்கள் என்று இட்ட சாபத்தைக் கேட்டு அஞ்சி, (இல்வாழ்க்கைக்குரிய) அன்பு மாறிய அப்பெண்கள் இச்சாபம் எங்க ளுக்கு எப்பொழுது அகல்வது? என வினவ, தாருகவன முனிவர்கள், (௧௬)

அந்த மாட மதுரைநகர்க் கரசா கியசுந் தரக்கடவுள்
வந்து நும்மைக் கைதீண்டும் வழியிச் சாபங் கழியுமெனச்
சிந்தை தளர்ந்த பன்னியருந் தென்னர் மதுரைத் தொன்னகரிற்
கந்த முல்லைத் தார்வணிகர் காதல் மகளி ராய்ப்பிறந்தார்.

(இ - ள்) மாடங்கள் நெருங்கிய அந்த மதுராபுரிக்கு இறைவராகிய சோம சுந்தரக் கடவுள் (மானுட வடிவேற்று) வந்து உங்களைக் கைதீண்டும்பொழுது

இச்சாபம் நீங்கும் என்று அனுக்கிரகிக்க, (அச்சாபத்தால்) மனந்தளர்ந்த முனிபத்தினிமாரும், சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய தொன்று தொட்டுள்ள மதுராபுரியில், வாசனை நிறைந்த முல்லைமாலை யணிந்த் வணிகர் குலத்தில் விருப்பமிக்க பெண்களாகப் பிறந்தார்கள். (௧௭)

வளர்ந்து பேதை யிளம்பருவ மாறி யல்குல் புடையகன்று
தளர்ந்து காஞ்சி மருங்கொசியத் ததும்பி யண்ணாந் தரும்புமுலை
கிளர்ந்து செல்லும் பருவத்திற் கிடைத்தா ராக இப்பால்மண்
அளந்த விடையான் வந்துவளை பகரும் வண்ண மறைகிற்பாம்.

(இ - ள்) (அம்மாதர்கள்) வளர்ந்து பேதைப் பருவமாறி அல்குல் புடை பரவ, காஞ்சியென்னும் ஆபரணமணிந்த இடையானது தளர்ந்தொசிய, முகங் கொண்டு மேலெழுந் தண்ணாந்து தோன்றிய முலைகள் பருத்தோங்கும் மங்கைப் பருவத்திலே வர, இப்பால் பூலோகத்தையளந்த இடபவூர்தியையுடைய சோம சுந்தரக் கடவுள் (மானுடத் திருவுருவங்கொண்டு) வந்து வளையல் விற்ற வகையைச் சொல்லுவோம்.

(வி - ம்) "அல்குற் புடையகன்று * * * முலை கிளர்ந்து செல்லும் பருவம்" என்ற குறிகள் மங்கைப் பருவத்திற் குரியன. (௧௮)

கங்கை கரந்து மணிகண்டங் கரந்து நுதற்கண் கரந்தொருபால்
மங்கை வடிவுங் கரந்துழையு மழுவுங் கரந்து மழவிடையூர்
அங்க ணழகர் வளைவணிக ராகி யேன மளந்தறியாச்
செங்க மலச்சே வடியிரண்டுந் திரைநீர் ஞால மகள்சூட.

(இ - ள்) கங்கையையும், நீலகண்டத்தையும், நெற்றிக் கண்ணையும், வாம பாகத்திலுள்ள உமாதேவி திருவுருவையும், மானையும் மழுப்படையையும் மறைத்து, இளமை தங்கிய இடப வாகனத்தை ஏறி நடத்தும் சோமசுந்தரக் கடவுள் வளையல் விற்கும் வணிகராகி, (திருமாலாகிய) வராகம் (நிலவுலகங் கீண்டு சென்று) அளந்தறியாத செந்தாமரை மலர்போன்ற சிவந்த திருவடிக ளிரண்டையும், கடலை யாடையாக அணிந்த பூமிதேவி சூடும்பொருட்டு. (௧௯)

இதுமுத லிரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

பண்டு முனிவர் பன்னியர்பாற் கவர்ந்த வளையே பட்டுவடங், கொண்டு தொடுத்து மீண்டவர்க்கே யிடுவே மெனுமுட் கோளினர் போற், றொண்டர் தொடுத்த வைவண்ணத் துணர்த்தார் போலத் தோள்சுமந்து, மண்டு வளையை விலைபகர்ந்து வணிக மறுகில் வருகின்றார்.

(இ - ள்) முன்பு முனிபன்னியரிடத்திற் கொள்ளைகொண்ட வளையலையே பட்டு வடத்திற் கோத்து, மீளவும் அவர்க்கே இடுவோமென்னும் உட்கருத்தினர் போல, அவரது அடியவர் சாத்திய பஞ்சவர்ணங்களையுடைய பூங்கொத்தா லமைந்த மாலைபோலத் திருத்தோளிற் சுமந்து, அடுக்காக நெருங்கிய வளையலை விலை கூறி வணிகர் வீதியில் வருவாராயினர். (௨௦)

மன்னு மறையின் பொருளுரைத்த மணிவாய் திறந்து வளைகொண்மின்
என்னு மளவிற் பருவமுகி லிமிழின் னிசைகேட் டெழுமயில்போற்
றுன்னு மணிமே கலைமிழற்றத் தூய வணிகர் குலமகளிர்
மின்னு மணிமா ளிகைநின்றும் வீதி வாயிற் புறப்பட்டார்.

(இ - ள்) நிலைபெற்ற வேதப்பொருளை (கண்ணுவர் முதலிய முனிவர்கட்கு) உபதேசித்தருளிய அழகிய திருவாயைத் திறந்து, வளையல் வாங்குங்கள் என்று விற்கையில், (கார்ப்) பருவத்திலே சூல்கொண்ட மேகம் ஒலிக்கும் இனிய இசையைக் கேட்டு (ஆடச் சிறைவிரித்து) எழுகின்ற மயில்போல, நெருங்கிய இரத்தினமிழைத்த மேகலாபரணமொலிக்கக் களங்கமில்லாத வணிகர் குலப்பெண்கள் பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினமழுத்திய மாளிகையினின்றும் வீதியிற் புறப்பட்டார்கள். (உக)

வளைக ளிடுவா ரெனத்தங்கள் மனமெல் லாந்தம் புடையொதுங்கத்
தளைக ளிடுவார் வருகின்றார் தம்மைக் கொம்மை வெம்முலையார்
துளைக ளிடுதீங் குழலிசைபோற் சுரும்பு பாடக் கருங்குழல்மேல்
விளைக ளொழுக நுடங்கிவரு மின்போ லடைந்து கண்டார்கள்.

(இ - ள்) வளையல்கள் தொடுப்பவர்போலத் தமது மனத்தையெல்லாம் தம்பாலொதுங்க விலங்கிடுவாராகிவருஞ் சோமசுந்தரக் கடவுளை, குவிந்த கொடுமை தங்கிய முலைகளையுடைய வணிக மாதர்கள், துளைகள் பொருந்திய இனிய வேய்ங்குழலி னிசையைப்போல வண்டுகள் பாடவும், கரிய கூந்தலினின்று சுரக்கும் அமுது சிந்தவும், (நிலவுலகின்மேல்) துவண்டுவரும் மின்னலைப்போலச் சென்று தரிசித்தார்கள். (உஉ)

கண்ட வடிவாற் றிளைப்பதற்குக் கழிபே ரன்பு காதல்வழிக்
கொண்டு செல்ல வொருசார்தங் குணனு நாண முதல்நான்கும்
மண்டி யொருசார் மறுதலைப்ப மனமுஞ் சுழன்று தடுமாற
அண்டர் பெருமான் விளையாடற் கமையச் சூழ்ந்தா ரமுதனையார்.

(இ - ள்) அவரைத் தரிசித்த திருவுருவத்தோடு கூடிக் கலப்பதற்கு எழுந்த பெரிய அன்பு (தமது மனதை) காமவழியிற்கொண்டு ஒருபுறஞ் செலுத்தவும், தமது குணமாகிய நாணமுதலிய நான்கும் நிலைகலங்கி ஒருபுறம் முரணவும், மனமும் நிலைதிரிந்து தடுமாறவும், சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவிளையாடல் செய்தற்கு, அமுதம்போன்ற வணிகருலப் பெண்கள் பொருந்த மொய்த்தார்கள். (உ௩)

வேறு

இரங்குமே கலைசிலம் பன்றி யேனைய
விரும்பிய குழைதொடி மின்செய் கண்டிகை
மருங்கிறச் சுமப்பினும் வளைகைக் கில்லெனில்
அரும்பிய முலையினார்க் கழகுண் டாகுமோ.

(இ - ள்) சத்திக்கும் மேகலாபரணமுஞ் சிலம்புமல்லாது, விரும்பப்பட்ட மற்றைய குண்டலமும் சூடகமும் பிரகாசிக்குங் கண்டிகையுமாகியவற்றை

இடை முறியச் சுமந்தாலும், கோங்கரும்புபோன்ற குசங்களையுடைய பெண்களுக்கு வளையல் கைகளுக்கு இல்லையாயின் அழகுண்டாகுமோ? (உண்டாகாது).

(வி - ம்) இச்செய்யுளால் வளையே மாதர்கட்கு மங்கலஞ் செய்வதென்றுராயிற்று. (உச)

செல்வநல் வணிகிரோஞ் செங்கைக் கேற்பன
நல்வளை தெரிந்திடு மென்று நாய்கர்முன்
வல்வள ரிளமுலை மகளிர் மின்னுமிழ்
கல்வளர் கடகமென் காந்தள் நீட்டினார்.

(இ - ள்) செல்வத்தையுடைய நல்ல வணிகரே! எமது கைகட்குத் தகுந்தனவாகிய வளையல்களுள் நல்ல வளையல்களைத் தெரிந்து (எடுத்துத்) தொடுமென்று, வணிக வேடங்கொண்ட சோமசுந்தரக் கடவுள்முன், சூதாடு கருவிபோல வளர்ந்த முற்றாத தனங்களையுடைய பெண்கள் ஒளிவீசும் நவமணிகளிழைத்த கடகம்பூண்ட தமது மெல்லிய காந்தள் (மலர்போன்ற கைகளை) நீட்டினார்கள். (உரு)

பண்டரும் கிளவியங் கயற்கட் பாவைகைத்
தண்டளிர் பற்றிய தடக்கை மாதர்கைம்
முண்டகம் பற்றியே முகிழ்த்துப் பல்வரி
வண்டுக ளேற்றுவார் மைய லேற்றுவார்.

(இ - ள்) இசைபோலும் மொழியையுடைய அங்கயற்கண்ணம்மையார் திருக்கரமாகிய தட்பமமைந்த தளிரைத் தொட்ட நெடிய திருக்கரத்தால், வணிக மாதர்கள் கைத்தாமரை மலரைப் பிடித்து (முன்னர்) நெரித்து, பல வரிகளையுடைய வளையல்களைச் செறிப்பவர்போலக் காமமயக்க மிகச்செய்வாராயினர். (உசு)

புங்கவ ணிடுவளை புடைத்து மீளவந்
தெங்களுக் கிடவிலை யிடுதி ராலெனக்
கொங்கவிழ் பைங்குழ லெருத்தங் கோட்டிநின்
றங்கர நீட்டுவா ராசை நீட்டுவார்.

(இ - ள்) வணிகேசர் தொடுத்த வளையல்களை நொறுக்கித் திரும்ப வந்து, எங்களுக்குத் தொடுக்கவில்லை தொடுமென்று, மகரந்தம் பரந்த பசிய கூந்தல் சரிந்த பிடரை வளைத்து நின்று, தமது அழகிய கரங்களை நீட்டுவார்போலத் தமது ஆசையை நீட்டுவாராயினர்.

(வி - ம்) அம்மாதர்கள் பரிசவின்பங்கருதி முன் தொடுத்ததை உடைத்து மீண்டும் வந்தார்கள் என்க. (உஎ)

எமக்கிடு மெமக்கிடு மெனப்பின் பற்றியே
அமைத்தடந் தோளினா ரனங்கன் பூங்கணை
தமைத்துளை படுத்தவோர் சார்பி லாமையாற்
கமைப்புறு நாண்முதற் காப்பு நீங்கினார்.

(இ - ள்) மூங்கில்போன்ற பருத்த தோளையுடைய வணிககுலப் பெண்கள் எமக்குத் தொடும் எமக்குத் தொடுமென்று பின்தொடர்ந்து, மன்மதனது மலர்ப்பாணம் தம்மைத் துளைக்க, (அதனை நீக்க) ஒரு பற்றுக்கோடில்லாமல், தமக்குச் சார்பாயுள்ள நாணமுதலிய காவலினின்றும் நீங்கினார்கள். (உஅ)

முன்னிடு வளையெலாங் கழல முன்புசூழ்ந்
தின்னவை பெரியவே றிடுமென் றிட்டபின்
அன்னவு மனையவே யாக மீளவந்
தின்னமுஞ் சிறியவா விடுமென் றேந்துவார்.

(இ - ள்) (அம்மாதர்கள்) தமக்கு முன்னே தொடுத்த வளைகளெல்லாஞ் சோர, முன்பு சென்று சூழ்ந்து, இவை பெரியன (ஆதலின் கழன்றன) வேறு வளையல் (கைக்கேற்பத்) தொடும் என்று, தொடுத்தபின்பு அவையும் அவ்வாறே யாக, மீளவும் வந்து இவற்றினுஞ் சிறியனவாகத் தொடுமென்று (கையை) ஏந்துவார்கள். (உகூ)

பின்னிடு வளைகளுஞ் சரியப் பேதுறு
முன்னெதிர் குறுகிநீர் செறித்த மொய்வளை
தன்னொடு கலைகளுஞ் சரிவ தேயென
மின்னென நுடங்கினார் வேல்நெ டுங்கணார்.

(இ - ள்) பிறகு இட்ட வளைகளுஞ் சரிய மயங்கி, தம்முன்னே வந்து, நீர் தொடுத்த நெருங்கிய வளையலோடு மேகலைகளுஞ் சரிவதேயென்று, வேற்படைபோலும் நெடிய கண்களையுடைய வணிககுலப் பெண்கள் மின்னல் போலத் (தமதுடல்) துவண்டார்கள். (௩0)

இவ்வளை போல்வளை யாமுன் கண்டிலேம்
மெய்வளை வணிகரிவ் வரிய வெள்வளை
எவ்வயி னுள்ளவின் றினிய வாகியெம்
மெய்வளர் பொடிப்பெழ வீக்கஞ் செய்தவே.

(இ - ள்) உடல் கூனிய வணிகரே! இவ்வருமையாகிய வெள்ளிய வளையல்கள் எவ்விடத்துள்ளன ? இன்று (எமது) மனத்திற்கினியனவாய் எம்முடம்பில் மயிர்க் கூச்செறியக் காமப்பெருக்குச் செய்தன. (ஆதலின்) இவ்வளை போன்ற வளையலை யாம் முன் (ஒருபோதும்) பார்த்திலோம். (௩க)

நாளையும் வளையிட நண்ணு மிங்கென்பார்
கோள்வளை விலையிது கொண்டு போமென்பார்
ஆள்விழி யீர்பினுள் வாங்கிக் கோடுமென்
றாளரி யேறனை ராடிப் போயினார்.

(இ - ள்) நாளைக்கும் வளையலிட இங்கே வாருமென்பார்கள். நாங்கள் கொண்ட வளையலுக்கு விலை இது ; கொண்டு போமென்பார்கள். ஆண் தன்மையையுடைய சிங்கவேறு போன்ற வணிகேசர் வாள்போலும் விழியையுடை

யீர்! நாளை வாங்கிக் கொள்ளுதுமென்று திருவிளையாடல் செய்து சென்றருளினர். (௩௨)

போயின வணிகர்தம் புடையின் மின்னெனப்
பாயின மகளிரும் பலருங் காணமுன்
மேயின விண்ணிழி விமானத் துள்ளொளி
ஆயின திருவுரு வாகித் தோன்றினர்.

(இ - ள்) (அவ்வாறு) சென்ற வணிகவேடப் பெருமானும், தம் பக்கலில் மின்னல்போலப் பாவிய பெண்களும் பிறரும் பார்த்து அதிசயிக்க, தாம் முன்பு எழுந்தருளிய விண்ணிழி விமானத்தில் ஒளிமயமாகிய திருவுருவமாகித் தோன்றியருளினர். (௩௩)

வேறு.

மட்ட லம்பு கோதை யார்முன் வளைப கர்ந்த வணிகர்தாம்
பட்டி சைந்த அல்குல் நங்கை பாக ராகு மெனவியந்
துட்ட தும்பு முவகை வெள்ள முற்றெ ழுந்த குமிழிபோற்
கட்ட தும்பு புனலி லாழ்ந்து களிய டைந்த நகரெலாம்.

(இ - ள்) தேன் சொரியும் மாலைசூடிய மாதர்கள்முன் வளையல் விற்ற வணிகேசர், செம்பட்டமைந்த அல்குலையுடைய உமாதேவியாரை வாமபாகத்திலுடைய சோமசுந்தரக் கடவுளாமென்று அதிசயித்து, மனதிற்றதும்பிய ஆனந்தவெள்ளத்தில் பொருந்தி யெழுந்த குமிழியைப் போல, மதுராபுரியிலுள்ளோர் யாவரும் கண்களிற்றதும்பிய ஆனந்தநீர்ப் பெருக்கிலமிழ்ந்து களிப்படைந்தார்கள்.

(வி - ம்) நகர் என்றதற் கேற்பக் களியடைந்த என்றார்.
நகர் - இடவாகுபெயர். (௩௪)

உருவி லாளி யுடல்பொ டித்த வொருவர் கூட லிருவரான்
மருவி லார்தி ருக்கை தொட்டு வளைசெ றித்த நீர்மையாற்
கருவின் மாத ராகி நாய்கர் கன்னி மார்கள் மின்னுவேற்
பொருவில் காளை யெனவ ரம்பில் புதல்வ ரைப்ப யந்தனர்.

(இ - ள்) மதனனது தேகத்தைப் பொடிபடுத்திய ஒப்பற்றவரும் (பிரமவிஷ்ணுக்களாகிய) இருவரால் தேடி யறிதற்கரிய மதுரைப்பதியி லுள்ளவருமாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் தமது திருக்கரதலத்தாற் பரிசித்து வளையலிட்ட தன்மையால், வணிகக் கன்னியர்கள் கருப்பம் வாய்ந்த மாதர்களாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற வேற்படை தாங்கிய முருகவேள்போல அளவில்லாத அழகு பொருந்திய புதல்வர்களைப் பெற்றார்கள். (௩௫)

பிறந்த மைந்த ரளவி றந்த பெருமை கொண்ட பெருமிதஞ்
சிறந்த வீர மாற்ற லேற்ற திறல்பு னைந்து வைகினார்
மறந்த தும்பு வேல்நெ டுங்கண் வணிக மாதர் சிறிதுநாள்
துறந்த ரன்ற னருள டைந்து துணைய டிக்கண் வைகினார்.

(இ - ள்) (அவ்வாறு) பிறந்த புத்திரர்கள் எல்லையில்லாத பெருமை மிக்க பெருமிதத்தையும், சிறந்த ஆண்மையையும், வன்மையையும், தக்க வெற்றியையும் வாய்ந்து வாழ்ந்தார்கள். கொலைத்தொழில் பொருந்திய வேல்போன்ற நெடிய கண்களையுடைய வணிக மங்கையர் சிறிது நாள் கழித்து, சிவபெருமானது திருவருளைப் பெற்று, அவரது உபய பாதங்களின் நீழலிற் கலந்து வாழ்ந்தார்கள். (௩௬).

ஆ திருவிருத்தம் - ௧௭௫௧

முப்பத்துமூன்றாவது

அஷ்டமாசித்தி யுபதேசித்த படலம்

கொத்தி லங்கு கொன்றை வேய்ந்த கூட லாதி மாடநீள்
பத்தி யம்பொன் மறுக ணைந்து வளைப கர்ந்த பரிசுமுன்
வைத்தி யம்பி னும்இ யக்க் மாதர் வேண்ட அட்டமா
சித்தி தந்த திறமி னித்தெ ரிந்த வாறு செப்புவாம்.

(இ - ள்) கொத்தாக விளங்குங் கொன்றை மலரையணிந்த மதுரைப்பதியிலெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுள், ஓங்கிய மாடபந்திகளையுடைய அவ்வழகிய (மதுரை) வீதியிற் சென்று வளையல் விற்ற திருவிளையாடலை முன்னெடுத்துக் கூறினேம். யக்ஷஸ்திரீகள் குறையிரக்க அஷ்டமாசித்தி யருளிய திருவிளையாடலை இனி (யாம்) தெரிந்தவளவிற் கூறுவாம்.

(வி - ம்) அம்பொன் மறுகு - செல்வமலிந்த திருவீதி. (௧).

மின்ன லங்கல் வாகை வேல்வி ழுப்பெ ருங்கு லத்தினிற்
றென்ன வன்ற னாணை நேமி திசையெ லாமு ருட்டுநாள்
முன்னை வைக லூழி தோறு மோங்கு மொய்வ ரைக்கணே
மன்னு தண்ப ராரை யால நிழன்ம ருங்கு மறைமுதல்.

(இ - ள்) வெற்றிமாலை சூடிய மின்னல்போன்ற வேலைத் தாங்கிய மேன்மை மிக்க பாண்டியர் குலத்துதித்த குலபூஷண பாண்டியன் தன் ஆக்கினை சக்கரத்தைத் திசைகளிலெல்லாஞ் செலுத்துங் காலத்தில், கழிந்தபொழுதாகிய ஊழிக்காலந்தோறும் (சிறிது) உயர்கின்ற கைலாயகிரியில் நிலைபெற்ற பருத்த தூரையுடைய தனது கல்லாலமர நீழலிலே வேத முதல்வராகிய சிவபெருமான்.

(வி - ம்) "ஊழிதோறு மோங்கு மொய்வரை" என்றதனை, "ஊழிதோறூழிமுற்று முயர்பொன் னெடித்தான்மலை" என நம்பியாரூரரும், "ஊழிதோறோங்கு மவ்வோங்கல்" என இந்நூலாரும் கூறியவாற்றா னுணர்க. (௨)

அடுப்ப மாசில் வெள்ளி வெற்பி னருகி ருக்கு மரகதங்
கடுப்ப வாம மிசையி ருந்து கனக வெற்பன் மகளெனும்
வடுப்ப டாத கற்பி னுண்ம டித்து வெள்ளி லைச்சுருள்
கொடுப்ப நேச மூறு போக குரவ னாகி வைகினான்.

(இ - ள்) களங்கமில்லாத வெள்ளிமலையினருகே பொருந்த விருக்கும் மரகதத் திரட்சிபோல, இடப்பாகத்திலிருந்து மலையரசன் புத்திரியாகிய மறுவில்லாத கற்பினையுடைய உமாதேவியார் வெற்றிலைச் சுருள் மடித்துக் கொடுக்க, அன்பு மிக்க போக குருமூர்த்தியாகி எழுந்தருளி யிருந்தனர். (௩)

பிருங்கி நந்தி யேமு தற்பெ ருந்த கைக்க ணத்தரும்
மருங்கி ருந்த சனக னாதி மாத வத்தர் நால்வரும்
ஒருங்கி றைஞ்சி யுண்ண வுண்ண வமுத மூறு சிவகதைக்
கரும்ப ருந்த வாய்ம லர்ந்து கருணை செய்யு மெல்லைவாய்.

(இ - ள்) பிருங்கி முனிவர் நந்தி நாயனார் முதலிய பெருந்தகைமையுடைய சிவகணத் தலைவரும், அருகிலிருந்த சனகர் முதலிய பெரிய தபோதனர்கள் நால்வரும் ஒரு சேரப் பணிந்து, (செவி வாயால்) உண்ணுந்தோறும் அமுத மூற்றெடுக்குஞ் சிவ கதையாகிய கரும்பினை யருந்த, தமது திருவாய் மலர்ந்து திருவருள் புரியுஞ் சமயத்தில். (ச)

பௌவ மூழ்கு சூர்த டிந்த பால னுக்கு முலைகொடுத்
தெவ்வ மாய வினைகள் தீரி யக்க மாத ராறுவருந்
தெய்வ நீறு முழுத ணிந்து செய்ய வேணி கண்டிகைச்
சைவ வேட மாதவந் தரித்து வந்து தோன்றினர்.

(இ - ள்) சமுத்திரத்தில் (மாமரவடிவாகி) மறைந்த சூரபன்மனுடைய உயிரை வாங்கிய குமாரக் கடவுளுக்கு முலை யூட்டித் துன்பமாகிய வினைச்சம்பந்தங்கள் நீங்கிய யக்ஷஸ்திரீகள் ஆறுபேரும், தெய்வீகமமைந்த திருநீற்றைத் தேகமுழுவதும் பூசி, சிவந்த சடையும் உருத்திராக்க கண்டிகையுமாகிய சைவ வேடத்தை யுடைய பெருந்தவ மேற்கொண்டு தோன்றினார்கள். (ரு)

மந்தி ரச்சி லம்ப லம்பு மலர டிக்கண் வந்திசெய்
தெந்தை யட்ட சித்தி வேண்டு மெங்க ளுக்கெ னத்தொழா
அந்த ளிர்க்கை யவரி ரப்ப அண்ணல் தன்ம டித்தலந்
தந்தி ருக்கு மாதை யங்கை சுட்டியீது சாற்றுமால்.

(இ - ள்) வேதமாகிய சிலம்பொலிக்கும் மலர்போன்ற திருவடியைப் பணிந்து, எமது தந்தையே! எங்கட்கு அஷ்டமாசித்தி வேண்டுமென்று பணிந்து, அழகிய தளிர்போன்ற கையையுடைய அம்மாதர்கள் யாசிக்க, சிவபெருமானார் தமது மடித்தலத்தி லெழுந்தருளிய உமாதேவியாரை அழகிய திருக்கரத்தாற் சுட்டி, (அம்மாதர்களை நோக்கி) இவ்வாறு கூறுகின்றார் : (சு)

வேறு

அலர்பசும் பொலங்கொம் பன்ன அணங்கிவள் நிறைவா லெங்கு
மலர்பரா சத்தி யாகி மகேசையா யணிமா வாதிப்
பலர்புகழ் சித்தி யெட்டும் பணிந்துகுற் றேவல் செய்யுஞ்
சிலதிய ராகிச் சூழ்ந்து சேவகஞ் செய்ய வைகும்.

(இ - ள்) மலர்ந்த பசிய பொற்கொம்பு போன்ற இவ்வுமாதேவி எமது நிறைவால் எங்கும் வியாபித்த பராசத்தியாகியும், மகேசையாகியும், பலரும் புகழும் அணிமா முதலிய அஷ்டமாசித்திகளுந் (தன்னைப்) பணிந்து குற்றேவல் புரியுந் தாதியராகிச் சூழ்ந்து பணிகளைச் செய்யாநிற்க இருக்கின்றனள். (எ)

இவளைநீர் சிந்தித் தான்முன் னீட்டிய வினையை நீக்கித்
தவலருஞ் சித்தி யெட்டுந் தருமெனக் கருணை பூத்துச்
சிவபரஞ் சோதி யெட்டுச் சித்தியுந் தெளிதல் செய்தான்
அவரது மறந்தா ரும்மை யாள்வினை வலத்தான் மன்னோ.

(இ - ள்) (ஆதலில்) நீர் இவ்வுமாதேவியைச் சிந்தித்தால், முன் நீங்கள் சம்பாதித்த வினைச்சம்பந்த மொழித்து, அழிவில்லாத அஷ்டமாசித்திகளையுந் தருவாளென்று திருவருள் புரிந்து, சிவபெருமானார் அஷ்டமாசித்திகளையும் உபதேசித்தருளினர். அப்பெண்கள் முற்பிறப்பிற் செய்த போகூழ்வலியால், அச்சித்திகளை மறந்தார்கள். (அ)

செழுமதிப் பிளவு வேய்ந்த தேவுமக் குற்ற நோக்கி
முழுமதி முகத்தி னாரை முனிந்துநீர் பட்ட மங்கைப்
பழுமர முதலஞ் ஞானப் பாறையாய்க் கிடமி னென்னக்
கழுமனுற் றவர்தாழ்ந் தென்று கழிவதிச் சாப மென்றார்.

(இ - ள்) ஒளி வீசும் பிறைச்சந்திரனை யணிந்த சிவபெருமானும் அக்குற்றத்தைப் பார்த்து, பூரண சந்திரன் போன்ற முகத்தையுடைய மாதர்களைச் சினந்து, நீங்கள் பட்டமங்கை யென்னுந் தலத்திலுள்ள ஆலமரத்தடியில் கருங்கற்பாறையாய்க் கிடங்கள் என்று சபிக்க, துன்பமுற்ற அப்பெண்கள் வணங்கி, இச்சாபம் எப்பொழுது கழிவது என்று வினவினார்கள். (கூ)

இப்படிக் கருங்க லாகிக் கிடத்திரா யிரம்யாண் டெல்லைக்
கப்புற மதுரை நின்று மடுத்துமைத் தொடுத்த சாபத்
துப்பற நோக்கி நுங்கள் தொல்லுரு நல்கிச் சித்தி
கைப்படு கனிபோற் காணக் காட்டுதும் போதி ரென்றான்.

(இ - ள்) இவ்விதமாகக் கருங்கற்பாறையாகக் கிடமின்கள். ஆயிரந் தேவ வருஷத்திற்குப்பின் (நாம்) மதுரையிலிருந்து வந்து, உம்மையடுத்த சாபத்தின் வன்மைகெடக் கடைக்கணித்து, உங்கள் பழைய வடிவைத் தந்து, அஷ்டமாசித்திகளை அங்கையிற் றோன்றிய (நெல்லிக்) கனிபோலக் காட்டுவோம்; போங்கள் என்று அருளிச் செய்தனர். (கo)

வேறு

கோடிய னார்க ளறுவரும், நெடிய வானி மிர்ந்துகார்,
படியும் பட்ட மங்கையால், அடியிற் பாறை யாயினார்.

(இ - ள்) பூங்கொடி போன்ற அந்த ஆறு மாதர்களும், விண்ணுலகவரையி லுயர்ந்தோங்கி (இருத்தலால்) மேகந்தவழும் பட்டமங்கையிலுள்ள ஆலமரத் தடியில், கருங்கற்பாறையா யிருந்தார்கள். (கக)

கதிர்க லம்பெய் காட்சிபோல், உதிர்ப ழத்தி னுடலெலாம்,
புதைப டக்கி டந்தனர், மதர ரித்த டங்கணார்.

(இ - ள்) மதர்த்த செவ்வரிபரந்த விசாலமான விழிகளையுடைய அம் மாதர்களறுவரும், பிரகாசிக்கின்ற ஆபரணத்தையணிந்த காட்சிபோல் (ஆல மரத்திலிருந்து) உதிர்ந்த பழங்களால் தேகமுழுவதும் புதைபடக் (கருங்கற் பாறையாய்க்) கிடந்தார்கள். (கஉ)

பருவ மாயி ரங்கழிந், தொருவ மாட மதுரையெங்,
குரவ னெண்கு ணத்தினான், றிருவு ளந்தி ரும்பினான்.

(இ - ள்) ஆயிரம் வருடங்கள் சென்றொழிய, மாடங்கள் நெருங்கிய மது ரையி லெழுந்தருளிய எமது ஆசிரியரும், எண்குணங்களை யுடையவருமாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் தமது திருவுளந் திரும்பியருளினார்,

(வி - ம்) எண்குணங்கள்—தன்வயம் - தூயவுடம்பு - இயற்கையுணர்வு - முற்றுணர்வு - இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல் - பேரருளுடைமை - முடிவி லாற்றலுடைமை - வரம்பிலின்பமுடைமை எனப்படும். (கங)

தன்ன திச்சை கொண்டதோர், இன்ன ருட்கு ரவனாய்,
அந்நெ டுங்க லாயினார், முன்னர் வந்து தோன்றினான்.

(இ - ள்) தமதிச்சையாற் கொண்டருளிய ஒப்பில்லாத இனிய ஞானாசிரிய ராகி, அந்த நெடிய கருங்கற்பாறையாயுள்ள பெண்கள் முன் வந்து திருவுருக் கொண்டு தோன்றியருளினார். (கச)

இருட்ட தும்பு கோதையார், மருட்ட தும்பு வினைகெட
அருட்ட தும்பு கண்ணினாற், றெருட்ட தும்ப நோக்கினான்.

(இ - ள்) இருண்மயம் போன்ற அளகபாரத்தையுடைய மாதர்களது அவிச்சை நிறைந்த (கன்ம) மலங்கெட, திருவருள் நிறைந்த திருவிழியால், அருண்ஞான மீக்கூரப் பார்த்தருளினர். (கரு)

அடிகள் நோக்க அம்புயங், கடிகொள் நெய்தல் காந்தள்பைங்
கொடிகொள் முல்லை குமுதமேற், படியப் பூத்த பாறையே.

(இ - ள்) சிவபெருமான் பார்த்தருள, தாமரைப்பூவும், வாசமிக்க குவளைப் பூவும், காந்தட்பூவும், பசிய கொடியாகப் படர்ந்த முல்லையரும்பும், ஆம்பற்பூவும் தம்மேற் பொருந்த அக்கருங்கற் பாறைகள் பூத்தன.

(வி - ம்) அம்புயம் - முகம், நெய்தல் - கண், காந்தள் - கை, முல்லை - பல், குமுதம் - வாய். ஈண்டு உவமானச் சொற்கள் தம் உவமேயங்களைக் குறித்தன. இச்செய்யுள் உருவக வுயர்வுநவிற்சியணி. (கசு)

தாக்க வேத கத்திரும், பாக்க முற்ற பொன்னென,
நீக்க மற்ற இருள்மல, வீக்க மற்று விட்டதே.

(இ - ள்) இரும்பானது, தாக்கிய அவ்வேதகத்தினால் ஆகிய பொன்னைப் போல, (நெல்லின் உமிபோல) நீங்குதலில்லாத ஆணவமல வீக்கம் ஒழிந்தது.

(வி - ம்) முன் செய்யுளிலுள்ள 'அடிகணோக்க' என்பதனை ஈண்டுக் கூட்டி, அருணோக்கம் வேதகமாகவும், இரும்பு மாசுநீங்கிப் பொன்னாதல்போல ஆணவ மாசு கழிந்து (ஆன்மா) திருவருள் வசமாயிற்று எனவுங் கொள்க. (கஎ)

நிறையு மன்பெ னுங்நதி, பொறைபெ னுங்க ரைகடந்,
திறைவ னின்ன ருட்கடற், றுறையின் வாய்ம டுப்பவே.

(இ - ள்) நிறைந்த அன்பென்னும் நதி (பெருகி) பொறுமை யென்னுங் கரையைக் கடந்து, சிவபெருமானுடைய இனிய திருவருளென்னுங் கடலிற் கலந்து பாய. (கஅ)

எழுந்தி றைய டிக்கணே, அழுந்து நேச மொடுதவக்,
கொழுந்த னார்க ளறுவரும், விழுந்தி றைஞ்சி னாரரோ.

(இ - ள்) தவக்கொழுந்துபோன்ற மாதர்கள் அறுவரும் எழுந்து சிவ பெருமானுடைய திருவடியிலே அழுந்திய அன்புடன் (சாஷ்டாங்கமாக) விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். (கக)

குமரற் கூட்டு மிளமுலை, உமைபோற் பார்கள் சென்னிமேல்,
அமலச் சோதி யங்கையாங், கமலப் போது சூட்டினான்.

(இ - ள்) முருகக்கடவுளுக்கருத்திய இளமைதங்கிய தனத்தையுடைய உமாதேவியார்போன்ற பெண்களுடைய சிரசின்பேரில், சிவபெருமானார் தமது திருக்கரமாகிய தாமரைமலரைச் சூட்டியருளினார்.

(வி - ம்) அமலச் சோதி - நின்மல தேஜோ வடிவர்.

சட்சுதீக்கையால் கன்மமலத்தினின்று நீக்கிப் பிராரத்துவ வாதனை யொழித்தற் பொருட்டுப் பரிசதீக்கை செய்தருளினர் என்க. (உ0)

சித்தி யெட்டு மங்கலார், புத்தி யிற்கொ ளுந்தவே,
கைத்த லத்தில் வைத்ததோர், முத்தெ னத்தெ ருட்டுவான்.

(இ - ள்) அஷ்டமாசித்திகளையும், அப்பெண்களது அறிவிற்பொருந்த உள்ளங்கையிலேந்திய ஒரு முத்துபோலத் தெரிவித்தருள்வார்.

சித்தியெட்டு - முன்பின்னாக நிலைமாறித் தொக்க பண்புத்தொகை. (உக)

வேறு

அணிமா மகிமா விலகிமா வரிய கரிமா பிராத்திமலப்
பிணிமா சுடையோர்க் கடைவரிய பிராகா மியமீ சத்துவமெய்
துணிமா யோகர்க் கெளியவசித் துவமென் றெட்டா மிவையுளக்கண்
மணிமா சறுத்தோர் விளையாட்டின் வகையா மவற்றின் மரபுரைப்பாம்

(இ - ள்) (சித்திகள்) அணிமா - மகிமா - இலகிமா - பெறுதற்கரிய கரிமா - பிராத்தி - மலபந்தமாகிய களங்கத்தையுடையவர்க்கு அடைதற்கரிய பிராகாமியம் - ஈசத்துவம் - உண்மையைத் துணிந்த பெரிய யோகிகளுக்கு எளிய வசித்துவம் என எண்வகையாம். இவ்வெட்டும் மனத்தில் கரிய களங்கத்தையறுத்த பெரியோர் திருவிளையாடலின் வகையாம். அவற்றின் முறைகளைக் கூறுவாம். (௨௨)

அறவுஞ் சிறிய வுயிர்தொறுந்தான் பரம காட்டை யணுவாய்ச்சென்
றுறையுஞ் சிறுமை யணிமாவா முவரி ஞால முதன்மேலென்
றறையுஞ் சிவாந்த மாறாறு முள்ளும் புறனு மகலாதே
நிறையும் பெருமை தனையன்றே மகிமா வென்னு நிரம்பியநூல்.

(இ - ள்) மிகவுஞ் சிறிய பிராணிகள் தோறும், தான் மிகவும் நுண்ணிய அணுவளவாய்ச் சென்று இருக்கும் அதிநுண்மை அணிமா என்பதாம். (பொருள் நிரம்பிய நூல்கள்) கடல் சூழ்ந்த பிருதிவிதத்துவ முதல் அதன்மேலுள்ள தத்துவ மென்று கூறும் சிவதத்துவமீறாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களினும் அகத்தும் புறத்தும் நீங்காது வியாபித்திருக்கும் பெருமையை யல்லவோ மகிமாவென்று கூறும்.

பரம காட்டை - மிகச் சிறிது. (௨௩)

இலகு மேரு பாரம்போ லிருக்கும் யோகி தனையெடுத்தால்
இலகு வான பரவணுப்போ லிருப்ப திலகி மாவாகும்
இலகு வான பரவணுப்போ லிருக்கும் யோகி தனையெடுத்தால்
இலகு மேரு பாரமென விருப்ப தன்றோ கரிமாவாம்.

(இ - ள்) விளங்கா நின்ற மகமேருவின் பாரம்போல விருக்குஞ் சிவயோகியை யெடுத்தால் இலகுவான பரமாணுவைப்போல (இலேசாக) விருப்பது இலகிமா வென்பதாம். இலகுவாயுள்ள பரமாணுவைப்போல இருக்குஞ் சிவயோகியை யெடுத்தால் விளங்காநின்ற மகமேருவின் பாரம்போலக் கனமாயிருத்தலல்லவா கரிமாவென்பதாம். (௨௪)

பிலத்தி லிருந்தோ னயனுலகிற் புகுதல் மீண்டும் பிலமடைதல்
பலத்தின் மிகுந்த பிராத்தியதாம் பரகா யத்தி னண்ணுதல்வான்
புலத்தி னியங்க லிச்சித்த போக மனைத்துந் தானிருக்குந்
தலத்தி னிணைந்த படிவருதல் பிராகா மியமாந் தவக்கொடியீர்.

(இ - ள்) தவக்கொடி போலும் பெண்களே! பாதலத்திலிருந்தவன் பிரமலோகத்திற்குச் செல்லுதலும் பயன் மிகுந்த பிராப்தியாம். பரகாயத்திற் பிர

வேசித்தலும், ஆகாயத்திற் சஞ்சரித்தலும், விரும்பிய போகமுற்றும் தான் இருக்குமிடத்தில் வருதலும் பிராகாமிய மென்பதாம். (உ௫)

விண்ணி லிரவி தன்னுடம்பின் வெயிலா லனைத்தும் விளக்குதல்போல்
மண்ணி லுளவாம் பொருள்பலவுங் கால மூன்றும் வானத்தின்
கண்ணி லுளவாம் பொருளுந்தன் காயத் தொளியா லிருந்தறிதல்
எண்ணி லிதுவு மறையொருசார் பிராகா மியமென் றியம்புமால்.

(இ - ள்) ஆகாயத்திலுள்ள சூரியன் தன் தேகத்திலுள்ள விளக்கத்தால் எல்லாவற்றையும் (தெரிவித்தலே யன்றித் தன்னையும்) விளக்குதல்போல, நில வுலகிலுள்ள பொருள் முழுவதும், திரிகாலங்களும், விண்ணுலகிற் பொருந்திய பொருள்களுமாகிய இவற்றைத் தனது தேகத்தின் ஒளியால் (விளக்குதலின் றித் தானும் இருந்த விடத்தினின்று) அறிதலுமாகிய இத்தொழிலையும் ஆலோசிக்குமிடத்தில் வேதங்கள் ஒரு பட்சம் பிராகாமிய மென்று கூறும். (உ௬)

ஈச னெனமுத் தொழிலுந்தன் னிச்சை வழிசெய் தெழுபுரவித்
தேசன் முதற்கோள் பணிகேட்பத் திகழ்வ தீசத் துவமாகும்
பூச லவுணர் புள்விலங்கு பூத மனிதர் முதலுலகும்
வாச வாதி யெண்மருந்தன் வசமாக் கொள்கை வசித்துவமாம்.

(இ - ள்) உருத்திர மூர்த்திபோல (சிருட்டியாதி) முத்தொழில்களையும் தன் விருப்பின்படியே நடத்தி, ஏழு குதிரை பூட்டிய சூரியன் முதலிய (நவக்) கிரகங்கள் தான் ஏவும் பணிகேட்க விளங்குதல் ஈசத்துவ மென்பதாம். போர் புரியும் அசுரரையும், பறவைகளையும், விலங்குகளையும், பூதங்களையும், மனிதர் முதலிய உலகினரையும், இந்திரன் முதலிய அஷ்டதிக்குப் பாலகரையும் தன் வசமாகக் கொள்வது வசித்துவமாகும். (உ௭)

எம்மை யுணர்ந்த யோகியர்க ளிவற்றை விரும்பா ரெனினுமவர்
தம்மைநிழல்போ லடைந்துலகர்க் கனையார் பெருமை தனையுணர்த்துஞ்
செம்மை யுடைய விவையென்னச் சித்தி யெட்டுந் தெளிவெய்தக்
கொம்மைமுலையா ளறுவருக்குங் கொளுத்தினனெண் குணச்செல்வன்.

(இ - ள்) எம்மை யறிந்த சிவயோகர்கள், இச்சித்திகளை விரும்பார் என்றாலும், அவரைத் தேகச் சாயல்போல் தொடர்ந்து உலகிலுள்ளவர்கட்கு அவர்கள் பெருமையை அறிவிக்கும் நியதியையுடையன இவைகளென்று, அஷ்ட சித்திகளையும் தெளிந்துணரும்படி எண்குணங்களையுடைய செல்வராகிய சிவ பெருமான் குவிவாகிய முலைகளையுடைய பெண்கள் அறுவர்க்கும் உபதேசித் தருளினர். (உ௮)

வேறு

தேவதே வுபதே சித்த சித்தியைச் சிலம்பன் செல்வி
பாவனை வலத்தால் நன்கு பயின்றுவான் வழிக்கொண் டேகிப்

பூவலர் கதுப்பி நல்லா ரறுவரும் புரமூன் றட்ட
காவலன் விரும்பி வைகுங் கைலைமால் வரையிற் புக்கார்.

(இ - ள்) மலர்கள் விகசித்த கூந்தலையுடைய மங்கைய ரறுவரும், மகா தேவன் உபதேசித்தருளிய அஷ்டமாசித்திகளை, உமாதேவியாரது தியான பலத்தால் மிகவும் பழகி, விண்ணின் வழிக்கொண்டு சென்று, திரிபுரங்களை நகைத்தெரித்தருளிய சிவபெருமான் விருப்பங்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் பெரிய கைலாயகிரியிற் சேர்ந்தார்கள். (உ௯)

ஆ_ திருவிருத்தம் - கஎஅஅ.

முப்பத்து நான்காவது

விடையிலச்சினையிட்ட படலம்

சந்து சூழ்மல யச்சி லம்பர்த வஞ்பு ரிந்தவி யக்கிமார்க்
கந்த நாவிரு சித்தி தந்தத றைந்த னந்தன தடிதொழா
வந்து மீள்வள வன்பொ ருட்டுவ டாது வாயிறி றந்தழைத்
திந்து சேகரன் விடையி லச்சினை யிட்ட வாறுவி ளம்புவாம்.

(இ - ள்) சந்தன மரஞ் சூழ்ந்த பொதியமலையையுடைய சோமசுந்தர பாண்டியர், தவஞ்செய்த யக்ஷஸ்திரீகளாகிய அறுவர்க்கு அந்த அஷ்டமாசித்திகளையு மருளிய திருவிளையாடலைக் கூறினோம். தமது திருவடியைப் பணிந்து தன் நாட்டிற்குச் செல்லுஞ் சோழன் பொருட்டு வடக்கு வாசலைத் திறந்தழைத்துச் சந்திரசேகராகிய அப்பெருமான் விடையிலச்சினை யிட்டருளிய திருவிளையாடலை (யாம் இனி)க் கூறுவாம்.

(வி - ம்) வடாது - வடக்குள்ளது. (க)

தோடு வெட்டிம லைத்து வாள்விதிர் துணைவி ழிக்குயி விளமுலைக்
கோடு வெட்டிய குறிகொண் மேனியர் குடிகொண் மாநகர் கடிகொள்
காடு வெட்டிய கார ணக்குறி காடு வெட்டிய சோழனென் [பைங்
றேடு வெட்டிய வண்டு சூழ்பொழி லெயில்கொள் கச்சியு ளானவன்.

(இ - ள்) (காதிலணிந்த) தோட்டினை வெட்டிப் போர்புரிந்து வாள் அசைத்தாற் போன்ற கண்களையுடைய குயிலிசை போன்ற சொல்லையுடைய உமாபிராட்டியாரது இளமை தங்கிய தனங்களாகிய கொம்பு உழுதகுறி பூண்டருளிய திருமேனியையுடைய பெருமானார் எழுந்தருளிய பெரிய காஞ்சியில், (காண்டற்கு) அச்சஞ் செய்யும் பசிய காடு வெட்டித் திருத்திய காரணத்தினால் காடுவெட்டிய சோழனென்று, மலரிதழ் பொருந்திய நெருங்கிச் சூழ்ந்த சோலையையுடைய மதில்சூழ்ந்த கச்சிநகரிலுள்ளவன் அவன்.

(வி - ம்) சிவபெருமானது திருவிழிகளை உமாதேவியார் திருக்கைலாய கிரியில் ஒரு விளையாடலாற் புதைத்தருள, திரிலோகங்களும் இருண்மயமாகி எவ்வுயிருந் துன்பத்தி லழுந்தின. இப்பாவந் தீரக் காஞ்சி நகரமடைந்து விதிப்படி சிவார்ச்சனை செய்கையில், சிவாக்கினையால் சர்வ தீர்த்தங்களும் ஒன்று சேர்ந்து கம்பையாற்றோடு கலந்து பெருக்கெடுத்துவர, அவ் வுமாதேவியார் எமது கணவர்மேலும் செல்லுமே யென்றஞ்சி வலக்காலூன்றித் தழுவிக் கொள்ள, அப்பெருமானார் முலைச்சுவட்டினையும் வளைக்குறியையும் பூண்டருளினர் என்பது காஞ்சிப் புராண வரலாறு. (உ)

உத்த மச்சிவ பத்த ரிற்பெரி துத்த மன்புது விரைகலன்
மித்தை யென்றுவெ ணீறு கண்டிகை யார மென்றணி மெய்யினான்
நித்த வேதபு ராண மாதிநி கழ்த்தி டும்பொருள் கண்ணுதல்
அத்த னேபர தத்து வப்பொரு ளென்ற ளந்தறி கேள்வியான்.

(இ - ள்) உத்தமராகிய சிவபக்தரில் மிகவும் உத்தமமானவன். வாசமிக்க சந்தனக் குழம்பும் ஆபரணமும் அநித்தியப் பொருளென்று கருதி, திருவெண்ணீற்றையும் கண்டிகையையும், நித்தியமாகிய சந்தனக் குழம்பென்றும் முத்தாரமென்றும் பூண்ட மேனியை யுடையவன். அழியாத வேதபுராணாதி நூல்கள் கூறும் பொருள் நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானே (ஆதலின் அவ்விறைவனே) பாதத்துவப் பொருள் என்று அளந்தறிந்த நூற்கேள்வியை யுடையவன். (ங)

அங்க மாறொடு வேத நான்கும றிந்து மெய்ப்பொரு ளாய்ந்துளஞ்
சங்கை கொண்டனு தினம ரன்புகழ் சாற்று சைவபு ராணநூல்
பொங்கு மின்சுவை யமுது தன்செவி வாய்தி றந்துபு கூட்டியுண்
டெங்க ணாயக னடியி ணைக்கணி ருத்து மன்புக ருத்துளான்.

(இ - ள்) அங்கங்கள் ஆறும் வேதங்கள் நான்குங் கற்று, உண்மைப பொருளை யாராய்ந்து தனது மனஞ் செல்லுதலால், எந்நாளும் சிவபெருமானது கீர்த்தியைக் கூறும் சிவபுராண நூல்களில் விளங்கும் இன்சுவை பொருந்திய அமுதை (பெரியோர்) ஊட்ட, தனது செவியாகிய வாய்திறந்துண்டு, எமது நாயகனாகிய அப்பெருமானது இரு பாதங்களினிடத்தும் இருக்கச்செய்யும் அன்பு பொருந்திய மனதை யுடையவன். (ச)

முக்க ணாயகன் முப்பு ரத்தைமு னிந்த நாயகன் மங்கையோர்
பக்க நாயகன் மிக்க வானவர் பரவு நாயக னரவணிச்
சொக்க நாயக னாட லுஞ்செவி யான்மு கந்துசு வைதருந்
தக்க பாலொடு தேன்க லந்துத ருக்கி யுண்பவ னாயினான்.

(இ - ள்) மூன்று விழிகளையுடைய இறைவனும், திரிபுரங்களைக் கோபத்தெரித்த இறைவனும், உமாபிராட்டியாரை வாமபாகத்திலுடைய இறைவனும், மேம்பட்ட பிரமன் (முதலிய) தேவர்கள் துதிசெய்யு மிறைவனுமாகிய, சர்ப்பாபரணந் தரித்த சொக்கநாயகருடைய திருவிளையாடல் ஆகிய அமுதையும் தனது செவியால் முகந்து, சுவைதருந் தகுதியாகிய தேன் பாலோடு கலந்து உண்டு களிப்பானாயினான். (ரு)

அங்க யற்கண்ம டந்தை பாகன டித்த லந்தொழு மாசைமேற்
பொங்கி மிக்கெழு மன்ப ளுய்மது ரேசன் மின்னுபொ லங்கழற்
பங்க யப்பத மென்று நான்பணி வேனெ னப்பரி வெய்தியே
கங்கு விற்றுயில் வான்க யற்புரை கண்ணி பங்கனை யுன்னியே.

(இ - ள்) அங்கயற்கண்ணம்மையாரை வாமபாகத்திலுடைய சோமசுந்தரப்பெருமானது திருவடியைப் பணியும் ஆசை மேலெழுந்து, அதிகரித்தெழும் அன்பனாகி, அம்மதுராபுரீசனுடைய பிரகாசிக்கின்ற அழகிய வீரக் கழலணிந்த தாமரை மலர்போன்ற திருவடியை எப்பொழுது நான் வணங்குவேன் என்னும் வருத்தமடைந்து அங்கயற்கண்ணியாரை இடப்பாகத்திலுடைய அக்கடவுளைக் கருதி, இரவில் துயில்புரிவானாயினன். (சு)

அன்று செம்பியர் கோம கன்கன வின்க ணையருள் வெள்ளிமா
மன்று ணின்றவர் சித்த ராயெதிர் வந்து மன்னவ நின்னுளத்
தொன்று மஞ்சலொ ருத்த னாகியு ருத்திரிந்துத னித்துவந்
தின்று வந்தனை செய்து போதியெ னப்பு கன்றன ரேகினர்.

(இ - ள்) அப்பொழுது, சோழர்களுட் சிறந்த காடுவெட்டிய சோழனுடைய சொப்பனத்திலே, அருள்மூர்த்தமாய்ப் பெரிய வெள்ளியம்பலத்திலே நின்றருளிய பெருமான் சித்தமூர்த்தியா யெதிர்வந்தருளி, அரசனே! உன் மனதிற் சிறிதும் அஞ்சாதே; நீ ஒருவனாய் மாறுவேடங் கொண்டு ஒன்றியாக வந்து இப்பொழுது வணங்கிப் போவாயென்று கூறிச் சென்றருளினர்.

(வி - ம்) நானே உனக்குத் துணையாதலின் "ஒன்று மஞ்சல்" என்றும், பாண்டியன் காணின் விபரீதம் விளையுமாதலின் "ஒருத்தனாகி யுருத்திரிந்து தனித்து" என்றுங் கூறினர். (எ)

கேட்டு வேந்தன்வி ழித்து ணர்ந்துகி ளர்ந்த வற்புத னாகியே
ஈட்டு சேனைய மைச்சு ளார்பிறர் யாரு மின்றிவ ழிக்கொளீஇ
நாட்ட மூன்றவ னும வாள்கொடு நல்ல ருட்டுணை யாய்வழி
காட்ட வன்பெனு மிவுளி மேல்கொடு கங்குல் வாய்வரு வானரோ.

(இ - ள்) சோழன் கேட்டு விழித்தறிந்து மிக்க ஆச்சரியமுடையவனாகி, நெருங்கிய சேனைகளும் மந்திரிகளும் பிறரும் ஆகிய ஒருவருந் துணையின்றி வழிச் சென்று, திரிநேத்திரங்களையுடைய சிவபெருமானது திருநாமத்தையே வாளாகக் கொண்டு, அவனது நல்ல திருவருளே துணையாகி முன்னின்று வழி யுணர்த்த, அன்பென்னுங் குதிரைமேலேறி இராப்பொழுதில் வருவானாயினன்.

கல்லு மாரழ லத்த மும்பல கனுழி யுங்குண கணைகடற்
செல்லு மாநதி பலவும் வானிமிர் கன்ன லுஞ்செறி செந்நெலும்
புல்லு மாநில னுங்க ழிந்துபு றங்கி டக்கந டந்துபோய்
வல்லு மாமுலை யார்க ணம்பயில் வைகை யந்துறை யெய்தினன்.

(இ - ள்) மலைகளும், நெருப்புப் பொருந்திய பாலைநிலமும், பலகாட்டாறும், ஒலிக்குங் கீழ்ச்சமுத்திரத்திற் சங்கமமாகும் பல பெரிய நதிகளும்,

ஆகாய மளாவிய கரும்பும் நெருங்கிய செந்நெற்பயிரும் பொருந்திய வளமிக்க (மருத) நிலமும், பிற்பட்டுப் புறத்திற் கழிய நடந்துபோய், சூதாடு கருவி போன்ற பெரிய முலையையுடைய பெண்கள் கூட்டம் நீராடிச் சஞ்சரிக்கும் வைகைத்துறையை யடைந்தான். (௯)

குறுகு முன்ன ரதிர்ந்து வைகைகொ தித்த கன்கரை குத்திவேர்
பறிய வன்சினை முறிய விண்டொடு பைந்த ருக்களை யுந்தியே
மறுகி வெள்ளமெ டுத்த லைத்தர மன்ன வன்கரை தன்னினின்
றிறுதி யில்லவ னைத்தொ ழுற்கிடை யூறி தென்றழு செய்துவான்.

(இ - ள்) அடைதற்கு முன்னமே வைகைநதி பெருக்கெடுத்துக் கோஷித்து, பரந்த கரைகளை யகழ்ந்து, வேர் அறவும் வலிய கொம்புகள் முறியவும் ஆகாயமளாவிய பசிய மரங்களைச் சாய்த்து, வெள்ளமெடுத்துச் சுழன்றலைக்க, சோழன் இறுதியில்லாத சோமசுந்தரக் கடவுளைப் பணியு இஃதோர் பெருந்தடையென்று, கரையினின்று துன்பமடைவானாயினன். (௧0)

இழுதொ டுஞ்சுவை யமுது பொற்கல னிட்டு ணாதிரு கண்கணீர்
வழிய வந்துவி லக்கு வாரின்வ ளைந்த தாறுப கற்செயும்
பொழுதெ ழும்பொழு தோம றுக்கம்வி ளைக்கு மேயிகல் பூழியன்
வழுதி யன்றியும் வைகை யும்பகை யான தென்றுவ ருந்தினான்.

(இ - ள்) நெய்யோடு கூடிய சுவை பொருந்திய அமுதைப் பொற்கலத்தி லிட்டு (பசிவந்த பொழுது) உண்ணாமல், இருகண்களினின்றும் நீர் சொரிய, இடையே வந்து விலக்குங் கொடியரைப்போல, வைகைநதி வளைந்து தடைபடுத்தியது. பகற்பொழுதைச் செய்யுஞ் சூரியன் உதிக்குங் காலத்திலோ போர் புரியும் பாண்டியன் பெருந்துன்பஞ் செய்வான். பாண்டியனுமன்றி வைகைநதியும் நமக்குப் பகையாயிற்றே யென்று வருத்தமுற்றான். (௧௧)

வெள்ள நோக்கிய ழுங்கு செம்பியன் மெலிவு நோக்கிவிரைந்தெழீஇக்
கள்ள நோக்கில கப்ப டாதவர் கனவு போலவ னனவில்வந்
துள்ள நோக்குடை யன்ப ருக்கரு ளுருவ மாகிய சித்தர்தாம்
பள்ள நோக்கிவ ரும்பெ ரும்புனல் வற்ற நோக்கினர் பார்த்தரோ.

(இ - ள்) வெள்ளத்தைக் கண்டு வருந்துஞ் சோழனது மெலிவைப் பார்த்து, பொய் வேடமுடையவர்பால் அகப்படாத சோமசுந்தரப்பெருமான் விரைந்து எழுந்து, கனவுபோல அச்சோழன் நனவில் வந்தருளி, அகப்பார்வை யாற்றறிசிக்கும் அன்பருக்குத் திருவருள் வடிவாய் வந்தருளுஞ் சித்தமூர்த்தி, கடலைநோக்கிப் பெருக்கு எடுத்துவரும் வைகை நதியானது வற்றப் பார்த்தருளினர். (௧௨)

வறந்த வாறுக டந்து வந்துவ டக்கு வாயிறி றந்துபோய்
நிறைந்த காவல்க டந்து வீதிக ணிந்தி நேரியர் வேந்தனைச்
சிறந்த வாடக புனித பங்கய திப்பி யப்புன லாடுவித்
தறந்த வாதறை சாம கண்டர்த மால யம்புகு வித்தரோ.

(இ - ள்) வற்றிய வைகையை (சோழராஜனுடன்) தாண்டிவந்து, (மதிலின்) வடக்குவாயிற் கதவைத் திறந்து சென்று, நிறைந்துள்ள காவல்களைக் கடந்து, (அந்தணர் முதலியோர் வசிக்கும்) வீதிகளைக் கடந்து சோழராசனை மேம்பட்ட பரிசுத்தமாகிய பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் நீராடச் செய்து, சிவதருமங் கெடாது கூறிய சாமகீத கண்டத்தையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுள் தமது ஆலயத்திற் செல்லச்செய்து,

இதுமுதல் இரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

(வி - ம்) திப்பியம் - திவ்ய என்னும் ஆரியச்சிதைவு. (கங)

வேறு

வெம்மைசெய் கதிர்கால் செம்பொன் விமானசே கரத்தின் மேய
தம்மையும் பணிவித் தெண்ணில் சராசர மனைத்து மீன்ற
அம்மையங் கயற்க ணாளா மணங்கையும் பணிவித் துள்ளஞ்
செம்மைசெய் தின்ப வெள்ளத் தழுத்தினர் சித்த சாமி.

(இ - ள்) வந்தருளிய சித்தமூர்த்தி, வெப்பஞ் செய்யுங் கிரணத்தை வீசும் செம்பொன்னாலாகிய இந்திரவிமானத்தி லெழுந்தருளிய தன்னையும் பணியச்செய்து, எல்லையில்லாத சராசரங்க ளெல்லாவற்றையும் பெற்றருளிய தாயாகிய அங்கயற்கண்ணம்மையாரையும் பணியச் செய்து உள்ளத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்திப் பேரின்பப் பெருக்கில் ஆழச்செய்தருளினர்.

(வி - ம்) விமான சேகரம் - விமானங்கட்குக் கிரீடம் போன்றது. (கச)

எண்ணிய வெண்ணி யாங்கே யான்பெற முடித்தாய் போற்றி
பண்ணியன் மறைகள் தேறாப் பான்மொழி பஙாள போற்றி
புண்ணியர் தமக்கு வேதப் பொருளுரை பொருளே போற்றி
விண்ணிழி விமான மேய சுந்தர விடங்க போற்றி.

(இ - ள்) எண்ணினவற்றை யெண்ணியபடியே யான் பெறும்படி முடித்தவனே! உன்னை வந்திக்கக்கடவேன். பண்ணமைந்த வேதங்கள் தேறாத பால்போலும் (சுவையையுடைய)மொழியையுடைய உமாதேவி தலைவனே! உன்னை வந்திக்கக்கடவேன். (சனகாதி) முனிவர்கட்கு வேதப்பொருளை உரைத்தருளிய மெய்ப்பொருளே! உன்னை வந்திக்கக் கடவேன். ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கிய விமானத்தில் எழுந்தருளியுள்ள அழகிய சுயம்புமூர்த்தியே உன்னை வந்திக்கக் கடவேன். (கரு)

எவ்வுட லெடுத்தேன் மேனா ளெண்ணிலாப் பிறவி தோறும்
அவ்வுட லெல்லாம் பாவ மறம்பொருட் டாக வன்றே
தெவ்வுடல் பொடித்தா யுன்றன் சேவடிக் கடிமை பூண்ட
இவ்வுட லொன்றே யன்றோ வெனக்குட லான தையா.

(இ - ள்) ஐயனே! முற்காலத்தில், கணக்கில்லாத பிறவிகள்தோறும் எவ்வெச்சரீரங்களை யெடுத்தேனோ அவ்வச்சரீரங்களெல்லாம் பாவ புண்ணியங்களின் பொருட்டாகவல்லவா? மன்மதனது உடலைப் பொடிபடுத்திய பெரு

மானே! உனது திருவடிகட்கு ஆட்பட்ட இந்தச் சரீரமொன்றல்லவா எனக்குரிய சரீரமாயிருந்தது. (கசு)

இன்னன பலவு மேத்தி யிறைஞ்சிப்பல் வரமும் வேண்டும்
மின்னகு வேலி னானை வேந்தநீ போந்த வண்ணந்
தென்னவ னறிந்தா லேதஞ் செய்யுமென் றார்த்தார்க் கண்ணி
மன்னனைச் சித்த சாமி யுத்தர வழிக்கொண் டேகா.

(இ - ள்) இவை போல்வனவாகப் பல துதிகளையுஞ் செய்து பணிந்து, பல வரங்களையும் யாசிக்கும் மின்னல்போலப் பிரகாசிக்கும் வேற்படை தாங்கிய சோழனை நோக்கி, அரசனே! நீ வந்த வகையைப் பாண்டியன் அறிந்தால் துன்பஞ் செய்வான் என்று, ஆத்திமாலை சூடிய சோழனை அந்த வடக்கு வழிக்கொண்டு சென்று. (கஎ)

மண்ணினை வளர்க்கும் வைகை வடகரை யளவு நண்ணிப்
புண்ணிய நீற்றுக் காப்புப் புண்டர நுதலிற் சாத்தி
உண்ணிறை கருத்துக் கேற்ப வுறுதுணை யுனக்குண் டாகி
நண்ணுக வென்று பொன்னி நாடனை விடுத்து மீண்டு.

(இ - ள்) உலகத்திலுள்ள பிராணிகளை (ஊட்டி) வளர்க்கும் வைகையினது வடகரை யெல்லைவரை, அவனோடு சென்று, அவனுக்குக் காவலாகப் புண்ணிய வடிவாகிய திருநீற்றுப் புண்டரத்தை அவன் நெற்றியிலிட்டு, உன் மனதில் நிறைந்த சிவநேயத்திற்குப் பொருந்த (இத்திருநீறே) உனக்கு மேம்பட்ட துணையாகிக் கூடச் செல்கவென்று, சோழனை யனுப்பி மீண்டு. (கஅ)

வேறு

காப்புச் செய்து கதவில் விடைக்குறி
யாப்புச் செய்தமைத் தீர்ஞ்சடைச் சித்தர்போய்த்
தூப்புக் கைவரை சூழ்வட மேருவிற்
கோப்புச் செய்தபொற் கோயிலின் மேயினார்.

(இ - ள்) (முன் திறந்த) கதவைச் சாத்தி, அக்கதவிற்கு (தமது) இடப முத்திரையைப் பொருத்தி, குளிர்ந்த சடையையுடைய சித்தமூர்த்தி சென்று, துவாரம் பொருந்திய துதிக்கையையுடைய அஷ்ட கஜங்கள் சூழ்ந்து சுமக்கும் வடபாலுள்ள மேருவைப் போலக் கோவை செய்தமைத்த பொற்றகடு வேய்ந்த திருக்கோயிலை யடைந்தருளினர். (கக)

கங்கு லின்கருங் கைகுறைப் பானெனச்
செங்கை நீட்டித் தினகரன் றோன்றலும்
எங்க ணாயக னிட்ட குறியறிந்
தங்கண் வாயி றிறப்பவ ரையுறா.

(இ - ள்) இராத்திரியின் கருமை பொருந்திய கையினைப் பறிப்பவன் போல, சிவந்த தனது கைகளை நீட்டிச் சூரியன் உதயமாக, எங்கள் பெருமா

ளுகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் பொறித்தருளிய இடப முத்திரையைத் தெரிந்து அந்த வாசற் கதவினைத் திறப்பவர்கள் சந்தேகித்து.

(வி - ம்) கருங்கை என்றதற்கேற்பச் செங்கையென்றது சொல் முரணணி.

மற்றை வாயில்கண் மூன்றினும் வல்லைபோய்
உற்று நோக்கினர் தாநென்ன லொற்றிய
கொற்ற மீனக் குறிபிழை யாமைகண்
டெற்றி தாங்கொலென் றேந்தன்மு னெய்தினார்.

(இ - ள்) மற்ற மூன்று திசைகளிலுமுள்ள வாசல்களிலும் விரைந்து சென்று தாம் உற்றுப் பார்த்து, நேற்றிட்ட வெற்றியையுடைய மீன முத்திரை பிறழாமலிருப்பதைப் பார்த்து, இம்முத்திரை யாதாய் முடியுமோ? என்று, பாண்டியன் முன் வாயிற் காவலாளர் சென்றார்கள். (உக)

போற்றி மன்னநம் பொன்னங் கயற்குறி
மாற்றி யுத்தர வாயிற் கதவதில்
ஏற்றி லச்சினை யிட்டனர் யாரையென்
றாற்றல் வேந்த அறிகிலம் யாமென்றார்.

(இ - ள்) மன்னவனே! போற்றி. வடதிசைவாயிற் கதவில் நமது அழகிய மீனமுத்திரையை மாற்றி, இடபமுத்திரை யிட்டவர் யாவரென்று யாமறியோம். வெற்றியையுடைய பாண்டியனே! என்றார்கள்.

(வி - ம்) யாரை என்றதில் ஐ தவிர் வழிச்சாரியை.
கதவது என்பதில் அது பகுதிப் பொருள் விகுதி. (உஉ)

வையை நாடனும் வந்தது நோக்குறீஇ
ஐய வின்னதோ ரற்புத மாயையைச்
செய்ய வல்லவர் யாரெனத் தேர்கிலான்
ஐய மெய்தி யகன்மனை நண்ணினான்.

(இ - ள்) வைகை நதி வளஞ் செய்யும் நாட்டையுடைய பாண்டியனும் அக்குறியைப் பார்த்து, இப்படிப்பட்ட ஓர் அதிசயம் விளைக்கும் மாயைத் திறத்தைச் செய்ய வல்லவர் யாரோ? என்று தெளியாது சந்தேகமடைந்து தனது கோயிலை யடைந்தான்.

(வி - ம்) தேர்கிலான் என்னும் வினைமுற்று வினையெச்சப் பொருளது.
ஐய என்பது அதிசயப் பொருள் குறிக்கும் ஓரிடைச் சொல். (உங)

மறுத்த வுண்டியன் மாமலர்ப் பாயலை
வெறுத்த கன்றரை மேற்பள்ளி கொள்ளவும்
பொறுத்த னன்றுயின் றானிருட் போழ்தினிற்
கறுத்த கண்டர் கனவினிற் கூறுவார்.

(இ - ள்) உணவு மறுத்து, மணம் பொருந்திய புஷ்பசயனத்தை வெறுத்து, இடம்பரந்த தரையின்மேற் பள்ளி கொள்ள, பரிசவின்பங் கருதாது நித்திரை செய்தான். இருட்டுக் காலம்போலக் கறுத்த ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுள் கனவில் வந்து கூறி யருளுகின்றார். (உச)

மட்ட லம்பிய தாதகி மாலையான்
உட்ட தும்பியொ ழுகிய வன்பினாற்
கட்டி லங்கெயிற் கச்சியிற் காடெலாம்
வெட்டி நம்புடை வித்திய பத்தியான்.

(இ - ள்) தேன் சிந்தும் ஆத்திமாலை யணிந்த சோழன் அகத்திற் றதும்பி வழிந்த சிவநேயத்தால், காவலாக விளங்கும் மதில்சூழ்ந்த காஞ்சியிலுள்ள காடுகளை யெல்லாம் வெட்டி நம்மிடத்துச் செலுத்தும் பத்தி (ஆகிய விதை)யை விதைத்தவன்.

(வி - ம்) 'வித்திய பத்தியான்' என்றது சிவபக்தி பெருகச் செய்தவனெனப் பொருள். (உரு)

வந்து நம்மை வழிபட வேண்டினான்
இந்த வாயி றிறந்தழைத் தின்னருள்
தந்து மீள விடுத்துப்பின் றாட்கொளீஇ
நந்த மால்விடை நாம்பொறித் தேமெனா.

(இ - ள்) இங்கு வந்து நம்மைத் துதிக்க விரும்பினான். (அவனை) இந்த வடவாயிலைத் திறந்தழைத்து (அவனுக்கு) இனிய அருள்செய்து திரும்பவும் (தன் நாட்டிற்குச்) செல்ல விடுத்து, பின்பு தாழிறுக்கி நமது பெரிய இடபமுத்திரையை நாம் இட்டோமென்று.

(வி - ம்) "இந்த வாயில் திறந்தழைத் தின்னருள்தந்து" என்றதனை "அடைந்தவர்க் கருளு மப்பா போற்றி" என்னும் திருவாக்கா னுணர்க. (உசா)

அருளி னானையந் தேற்றி யகன்றபின்
மருளி னீங்கி மலர்க்கண் விழித்தெழீஇ
வெருளி னான்வெயர்த் தான்விம்மி னான்பல
பொருளி னாற்றுதித் தான்குல பூடணன்.

(இ - ள்) சந்தேகத்தைத் துடைத்தருளி நீங்கியபின், குலபூஷண பாண்டியன் அம்மயக்கத்தினின்று தெளிந்து, தாமரை மலர்போலுங் கண்துயிலுணர்ந்து, அஞ்சி வெயர்த்து உடல் பூரித்து, பல நுண்பொருளமைந்த பாடல்களால் (சோமசுந்தரப் பெருமானைத்) துதித்தான். (உஎ)

வள்ள லன்புக் கெளிவந்த மாண்புகண்
டுள்ள வுள்ளநின் றூற்றெழு மற்புத
வெள்ள மும்பர மானந்த வெள்ளமுங்
கொள்ளை கொண்டுதன் கோமனை நீங்கினான்.

(இ - ள்) சிவபெருமான் தனது அன்புக்கு எளியனாகி வந்த மாட்சிமையை நோக்கி நினைக்குந்தோறும் இடைவிடாது சுரந்தெழா நின்ற சிவஞானப் பெருக்கையும் சிவபோகப் பெருக்கையுங் கொள்ளை கொண்டு தன் அரண்மனையினின்று நீங்கினான். (உஅ)

அளிய ருமனத் தன்புடை யன்பருக்
கெளிய ராடலை யார்க்கும் வெளிப்படத்
தெளியு மாறு தெளிவித்துத் தன்னைப்போல்
விளிவி லாவின்ப வெள்ளத் தழுத்தினான்.

(இ - ள்) சாந்தத்தினின்று நீங்காத மனதில் சிவநேயத்தையுடைய அடியவர்கட்கு எளியவராகிய சோமசுந்தரப் பெருமானது திருவிளையாடலை எல்லோர்க்கும் புலப்படத் தெரியும் வண்ணம் தெளிவித்து, (இன்பத்தி லழுந்திய) தன்னைப்போல அழிதலில்லாத பேரின்ப வெள்ளத்தில் (பிறரையும்) ஆழச் செய்தான்.

(வி - ம்) அளியரு மனம் - ஒடுங்கிய மனம். (உ௯)

வேறு

கோடாத செங்கோலும் வெண்குடையுங் கோமுடியும்
ஏடா ரலங்க லிராசேந் திரற்களித்துத்
தோடா ரிதழியான் றாட்கமலஞ் சூடிவான்
நாடா ளரசுரிமை பெற்றா னரபதியே.

(இ - ள்) குலபூஷண பாண்டியன் கோணுதலில்லாத தனது செங்கோலையும் சந்திரவட்டக் குடையையும் அரசுக்குரிய கிரீடத்தையும் இதழ் நிறைந்த வெற்றி மாலை யணிந்த இராஜேந்திர பாண்டியனுக்குக் கொடுத்து, இதழ் நிறைந்த கொன்றை மலர்மாலை யணிந்த சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவடித் தாமரையைச் சூடி, விண்ணுலகத்தை யாளும் இந்திரபட்டம் பெற்றான். (௩௦)

ஆ திருவிருத்தம் - ௧௮௧௮.

முப்பத்தைந்தாவது

தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்த படலம்

சம்பு மதுரைப் பரனிரவு தனியே வந்து தனைப்பணிந்த
வெம்பு கதிரோன் மருமானை விடுத்து மீண்டு தாழிறுக்கி
அம்பொற்கதவின் விடைபொறித்த தறைந்துந் தென்ன னடுபடைக்கு
வம்பு மலர்தோய் புனற்பந்தர் வைத்துக் காத்த வகைசொல்வாம்.

(இ - ள்) சம்புவாகிய மதுராபுரீசர், இரவில் துணையின்றி வந்து தம்மைப் பணிந்த சூரிய மரபிற்றோன்றிய காடுவெட்டிய சோழனை அவன் நாட்டிற்கு அனுப்பி, மீளவுந் தாழ்போட்டு அழகிய பொற்றகடு வேய்ந்த கதவில் இடப முத்திரையிட்ட திருவிளையாடலைக் கூறினோம். இராஜேந்திர பாண்டியனுடைய கொலைத் தொழிற்குரிய சேனைக்கு வாசம்பொருந்திய மலராளாவிய

தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்துக் காத்தருளிய திருவிளையாடலை (யாம் இனி)க் கூறுவாம். (க)

தென்ன னரச புரந்தரன்கோல் செலுத்து நாளிற் காடெறிந்த, மன்னன் பின்னர் வெளிப்படையாய்ப் போந்து போந்து மதுரேசன், பொன்னங் கமலத் தாள்வணங்கிப் போவான் முன்னிப் பொருப் பொருநைக், கன்னி நாடன் கேண்மைபெற விடுத்தான் வரிசைக் கையுறையே.

(இ - ள்) பாண்டியனாகிய இராஜேந்திரன் செங்கோல் செலுத்தி வருங் காலத்தில், காடு வெட்டிய சோழன், (பின்பு எல்லோருங் காண) பகிரங்கமாய் வந்து வந்து சோமசுந்தரக் கடவுளினுடைய பொன்போலும் அழகிய திருவடியைப் பணிந்து செல்லக் கருதி, கன்னியோடு மோதுந் தாமிரபர்ணி நதிசூழ்ந்த பாண்டிய நாட்டையுடைய இராஜேந்திரனது நட்பையடைய வரிசையாகக் கையுறை யனுப்பினான். (உ)

பொன்னி நாடன் வரவிடுத்த பொலம்பூ ணுடை முதற்பிறவுங்
கன்னி நாடன் கைகவர்ந்து தானுங் கலக்குந் தொடர்பினால்
உன்னி வேறு கையுறையுய்த் துறவு செய்ய வுவப்பெய்திச்
சென்னி காதன் மகட்கொடுப்பா னிசைந்தா னந்தச் செழியற்கு.

(இ - ள்) காவிரியைத் தன் நாட்டகத்துடைய சோழன் விடுத்த பொன்னாபரணம் ஆடை முதலிய பொருள்களை இராஜேந்திர பாண்டியன் கைக்கொண்டு தானும் (அவனோடு) அளவளாவுந் தொடர்ச்சியால் நட்பைக் கருதி, வேறு கையுறை விடுத்து உறவு கொள்ள, காடு வெட்டிய சோழன் களிப்படைந்து விருப்பம் பொருந்திய தன் மகளை அந்த இராஜேந்திர பாண்டியனுக்குக் கொடுக்கச் சம்மதித்தான். (௩)

செழியன் றனக்கு வரையறுத்த செய்தி கேட்டுச் செம்பியர்கோன்
கழியன் புடைய குலமகளைத் தான்போய்க் கொள்வான் கருதிமதி
வழிவந் தவற்குத் தம்பியென வந்த அரச சிங்கமெனும்
பழியஞ் சாதான் வஞ்சித்துப் பழனக் காஞ்சிப் பதிபுகுவான்.

(இ - ள்) சந்திரமரபில் வந்த இராஜேந்திர பாண்டியனுக்குத் தம்பியாகப் பிறந்த அரசசிங்க பாண்டியனென்னும் பெயரையுடைய பழிக்கஞ்சாதவன் (தன் மூத்தோனாகிய) இராஜேந்திர பாண்டியனுக்கு (மகட்கொடை) வரையறை செய்த செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு, காடுவெட்டிய சோழனது மிக்க அன்புடைய குல கன்னிகையைத் தான் சென்று மணமுடிக்கக் கருதி, (தன் தமயனை) வஞ்சனை செய்து வயல்சூழ்ந்த காஞ்சிநகரிற்குச் செல்வானாயினன்.

காஞ்சிப் பதிமுன் குறுகுமிளங் காவ லோனைக் கடற்சேனை
தாஞ்சூழ்ந் தியவந் தெதிர்கொடுபோய்த் தம்முன் றனக்கென் றிருந்தமக
ளாஞ்சிற் றிடையை மணப்புணர்த்தி யந்த மருகற் கரசுநிலை
வாஞ்சித் தரச புரந்தரனைப் பிடிக்க மதித்தான் வனமெறிந்தான்.

(இ - ள்) காஞ்சி நாட்டிற்கு முற்பட்டுச் செல்லும் இளவரசாகிய அரச சிங்க பாண்டியனை, கடல்போன்ற சேனை தன்னைச் சூழ்ந்துவர எதிர்கொண்டு சென்று அவன் தமயனுக்கு வரையறுத்திருந்த தனது புத்திரியைக் கலியாணஞ் செய்வித்து, அந்த மருமகனுக்கு (தமயனுடைய) அரசியலைக் கவர்ந்தளிக்க விரும்பி, இராஜேந்திர பாண்டியனைப் பிடிக்க, காடுவெட்டிய சோழன் கருதினான்.

(வி - ரை) வந்து என்பது வரவென்னும் செயவெனெச்சத் திரிபு. (ரு)

வேறு

மருமகன்ற னுடனெ ழுந்து மாம னான வளவர்கோன்
பொருமகன்ற சேனை யானை புடைநெ ருங்க மதிவழித்
திருமகன்றன் மேலமர்த்தி றங்கு றித்து முரசறைந்
துருமகன்ற பல்லியம்மொ லிப்ப வந்து ளானரோ.

(இ - ள்) மருகனாகிய இராஜேந்திரனுடன் போர்க்கெழுந்து மாமனாகிய காடுவெட்டிய சோழன், போர்புரியும் பரந்த சேனையும் யானையுந் தனது பக்கலில் நெருங்கிவர, சந்திரமரபிற் றோன்றிய இராஜசேகர பாண்டியன்பேரில் போர்த்திறங் குறித்து, முரசுகொட்டி இடிபோலப் பல வாத்தியங்கள் ஒலிக்கும்படி வந்தான். (சு)

திரண்ட திர்ந்தெ ழுந்து வந்த சென்னி சேனை தன்னகர்க்
கிரண்டு யோச னைப்பு றத்தி ருக்கு முன்ன ரொற்றரால்
தெருண்டு தென்னன் மாட நீடு கூடன் மேய சிவனதாள்
சரண்பு குந்து வேண்டு கென்று சார்ந்து தாழ்ந்து கூறுவான்.

(இ - ள்) நெருங்கிக் கோஷித்துப் (போர்க்கு) எழுந்துவந்த சோழனுடைய சேனை தன்னகரத்திற்கு இரண்டு யோசனைத் தூரத்திறகப்பால் (பாடி வீடுகொண்டு) வசிப்பதற்குமுன், பாண்டியன் வேவுகாரராலுணர்ந்து, மாடங்கள் நெருங்கிய மதுராபுரியி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருவடியில் அடைக்கலம் புக்குக் குறையிரக்கக் கடவேன் என்று வந்துபணிந்து சொல்வானாயினன். (எ)

அன்று பாதி யிரவில் வந்து னடிப ணிந்து தமியனுய்ச்
சென்ற சென்னி யென்னு நின்ன திருவ டிக்க ணன்பினான்
இன்று மந்நி லைய னாயெ னக்கு வேண்டு வனவிடுத்
தொன்று கேண்மை புரிகு வானு ளத்தி லொன்றை யுன்னினான்.

(இ - ள்) அக்காலையில், பாதியிரவில் வந்து உனது திருவடியைப் பணிந்து தனியனாய்ப் போன காடுவெட்டிய சோழனென்னும் உனது திருவடியி லன்புடையவன் இப்பொழுதும் அந்நிலையை யுடையவனாக எனக்கு வேண்டும் வரிசைகளை யனுப்பிப் பொருந்திய நட்பை விரும்பினவன் (இப்பொழுது) மனதில் வேறொன்றைக் கருதினான். (அ)

அறத்தி னுக்கு ளாகி யன்று நின்ற நீய வன்செயும்
மறத்தி னுக்கு ளாகி யின்று வன்மை செய்வ தேயறப்
புறத்தி னார்பு ரம்பொ டித்த புண்ணி யாவெ னக்கரைந்
துறைத்து வேண்டி னான வேலை யும்பர் நாத னருளினால்.

(இ - ள்) தருமத்திற்குட்பட்டு அப்பொழுது அவனுக்குத் துணையாய் நின்ற நீ அவன் செய்யுங் கொடுந்தொழிலுக் கிணங்கி இப்பொழுது அவனுக்குத் துணைசெய்வதோ? பாவத்தின் வழி நின்றவர்களது முப்புரங்களை யெரித்தருளிய புண்ணியனல்லவோ? என்று கூறி வலிந்து குறையிரந்தான். அக்காலையில் சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருவருளால்.

இதுமுதல் இரண்டு பாடல்கள் குளகம். (௯)

மெய்து றந்த வாய்மை யொன்று விண்ணி னின்று மண்ணலே
ஐது நுங்கள் சேனை யோடு மாக வந்து நாளைநீ
எய்தி வந்த தெவ்வ ரோடெ திர்ந்து ருத்து நின்றுபோர்
செய்தி வென்றி நின்ன தாதல் செய்து மென்றெ ழுந்ததால்.

(இ - ள்) பாண்டியனே! அழகிதாக உங்கள் சைநியங்களோடும் போர்க்களத்தில் அடைந்துவந்த பகைவரோடு நீ எதிர்ந்து கோபித்துநின்று போர்த்தொழில் புரிவாய். வெற்றி உன்னுடையதாகச் செய்வோம் என்று, ஆகாயத்தினின்றும் அசரீரி யொன்று எழுந்தது. (௧௦)

காய வாணி செவிநு ழைந்த காலை வேந்த ரிந்திரன்
நாய னார டிக்க ணேந யந்த வன்பு முவகையும்
ஆய வேலை வீழ்ந்து தாழ்ந்த கன்று தன்னி ருக்கைபோய்
மேயி னானி மிர்ந்து கங்குல் விடியு மெல்லை நோக்குவான்.

(இ - ள்) ஆகாயவாணி இராஜேந்திர பாண்டியன் செவியில் நுழைந்த காலத்தில், சோமசுந்தரக் கடவுளது திருவடியில் எழுந்த நேயமும் களிப்பும் பொருந்திய கடலில் விழுந்து மூழ்கி, அதனினின்று நீங்கி, தன் கோயிலிற் சென்று சேர்ந்து எழுந்தோங்கிய இராப்பொழுது விடியுமளவைப் பார்ப்பவனாயினன். (௧௧)

கழித்த கங்கு லிறவி சும்பு கண்வி ழிக்கு முன்னரே
விழித்தெ ழுந்து சந்தி யாதி வினைமு டித்து வானநீர்
சுழித்த லம்பு வேணி யண்ணல் தூய பூசை செய்தெழீஇத்
தெழித்தெ ழுந்த சேனை யோடு செருநி லத்தை நண்ணினான்.

(இ - ள்) மிக்க இராப்பொழுது நீங்க, ஆகாயங் கண் திறக்குமுன்னர் தான் துயிலுணர்ந்து, நித்ய கரும முதலிய கடனைச் செய்து, கங்காநதி சுழித்தொலிக்குஞ் சடாமுடியையுடைய சிவபெருமானது புனிதமாகிய பூஜையைச் செய்தெழுந்து, அதட்டிப் போர்க்கெழுந்த சேனையுடன் யுத்த பூமியை யடைந்தான். (௧௨)

அலைசி றந்த சலதி மீதொ ராறு செல்லு மாறுபோல்
மலைசி றந்த நேரி வெற்பன் மள்ளர் சேனை வெள்ளமேற்
கலைசி றந்த மதிநி றைந்த கன்னி நாடு காவலான்
சிலைசி றந்த சிறிய சேனை சென்ற லைத்து நின்றதே.

(இ - ள்) அலைமிக்க கடலின்பேரில் ஒரு நதி செல்லும் வகைபோல, மலைகளிற் சிறந்த நேரிமலையையுடைய சோழராஜனுடைய வீரர் சேனாசமுத்திரத்தின் பேரில் (அறுபத்துநான்கு) கலைகளின் தேர்ச்சியில் மேம்பட்ட பாண்டி நாட்டு மன்னனாகிய இராஜேந்திரனுடைய வில்லிற் சிறந்த சிறிய சேனையானது (போர்மேற் கொண்டு) சென்று வருத்தி நின்றது. (௧௩)

உருமு வன்ன குரலினு ருலவை யன்ன செலவினர்
வெருவு தீயின் வெகுளியார் வெடித்த வீர நகையினர்
செருவின் மான அணியினர் சினைஇம டித்த வாயினர்
இருவர் சேனை மள்ளரும்மெ திர்ந்து கைக லந்தனர்.

(இ - ள்) இடிபோன்ற குரலினையுடையாரும், காற்றுப்போன்ற நடையினையுடையாரும், அஞ்சத்தக்க நெருப்புப் போன்ற கோபத்தையுடையாரும், வெடிப்போடு புரிந்த வீரநகையையுடையாரும், போரில் (புறங்கொடாத) மானாபரணமுடையாரும், கோபித்த மடித்த வாயினையுடையாருமாகிய, இருதிறத்தவருடைய சேனாவீரரும் (தம்முள்) எதிர்ந்து கைகலந்தார்கள். (௧௪)

மன்ற லந்தெரிய னேரி மலைய வன்ற மர்க்கெலாந்
தென்ற லம்பொ ருப்பி னுன்றி ரண்ட நான்கு கருவியும்
மின்ற யங்கு செய்ய வேணி விடைய வன்ற னருளினால்
ஒன்ற னந்த மாக வந்து ருத்தெ திர்ந்து தோன்றுமால்.

(இ - ள்) வாசம் பொருந்திய அழகிய மாலையணிந்த நேரிமலையையுடைய காடு வெட்டிய சோழனது சேனாவீரர்கட்கெல்லாம், அழகிய பொதியமலையையுடைய இராஜேந்திரபாண்டியனது திரண்ட நால்வகைச் சேனையும், மின்னல் போன்று விளங்கும் செவ்விய சடையையுடைய சோமசுந்தரப்பெருமான் திருவருளால் ஓர் உரு அநந்த வுருவாகப் புலப்பட்டுவந்து தோன்றா நிற்கும். (௧௫)

தேரி னோதை கந்து கஞ்சி ரிக்கு மோதை சொரிமதக்
காரி னோதை பேரி யங்க றங்கு மோதை மறவர்தம்
போரி னோதை வீரர் தோள்பு டைக்கு மோதை யோடுமுந்
நீரி னோதை யொன்றெ னக்க லந்தொ டுங்கி நின்றதே.

(இ - ள்) தேரின் முழக்கமும், குதிரைகள் கனைக்குமோசையும், மதம் பொழியும் யானையின் கம்பலையும், பெரிய வாச்சியங்கள் ஒலிக்கும் அரவமும், சேனாவீரர்கள் தம்முட் போர்புரியுங் கோஷமும், அவ்வீரர்கள் தமது தோள் கொட்டி ஒலிக்கும் ஆரவாரத்துடன் கடலொலியுமொன்றென்று சொல்லத் தம்முட் கலந்து அடங்கி நின்றது. (௧௬)

சிலைப யின்ற வீர ரோடு சிலைப யின்ற வீரரே
கலைப யின்ற வாள ரோடு கலைப யின்ற வாளரே
கொலைப யின்ற வேல ரோடு கொலைப யின்ற வேலரே
மலைப யின்ற மல்ல ரோடு மலைப யின்ற மல்லரே.

(இ - ள்) வில்வித்தையிற் பழகிய வீரர்களோடு வில்வித்தையிற் பழகிய வீரர்களே! சஸ்திரநூலிற் பழகிய வாள்வீரர்களோடு சஸ்திரநூலிற் பழகிய வாள்வீரர்களே! கொலைத்தொழிலில் தேர்ந்த வேல்வீரர்களோடு கொலைத் தொழிலில் தேர்ந்த வேல்வீரர்களே! மற்போரிற் பழகிய மல்லர்களோடு மற் போரிற் பழகிய மல்லர்களே.

(வி - ம்) இது முதலிரண்டு பாடல்கள் ஒரு தொடர். மலை=மல்லை. ஐ - தொகுத்தல். (களு)

கரியு கைத்த பாக ரோடு கரியு கைத்த பாகரே
பரியு கைத்த மறவ ரோடு பரியு கைத்த மறவரே
கிரியு கைத்த வலவ ரோடு கிரியு கைத்த வலவரே
எரியு கைத்தெ திர்ந்த காலெ னக்க லந்து மலைவரால்.

(இ - ள்) யானையைச் செலுத்திய பாகர்களோடு யானையைச் செலுத்திய பாகர்களே. குதிரையைச் செலுத்திய வீரர்களோடு குதிரையைச் செலுத் திய வீரர்களே. (தேராகிய) மலையைச் செலுத்திய பாகரோடு (தேராகிய) மலையைச் செலுத்திய பாகரே (ஆக இவ்வாறு) வடவாமுகாக்கினியை முட்டி யெழுந்த பிரசண்ட மாருதம்போல (தம்முட்) கலந்து போர்புரிவார்கள்.

(வி - ம்) கிரி - உவமவாகு பெயர். (கஅ)

விடுக்கும் வாளி யெதிர்பி ழைப்பர் வெய்ய வாளி யெய்துபின்
தொடுக்கும் வாளி வில்லொ டுக்து ணிப்பர் பின்க ணிப்பற
மடுக்கும் வாளி மார்பு தைப்ப வாங்கி மற்றை வாளிகொண்
டடுக்கு மேவ லாரை யெய்த டர்ப்பர் கிள்ளி மள்ளரே.

(இ - ள்) சோழனுடைய சேனைவீரர்கள் (பாண்டிய வீரர்கள்) தொடுக்கும் பாணங்களை எதிர்நின்று தப்பி, கொடிய அம்புகளைத் தொடுத்து, பின்பு அவர் கள் தொடுக்கும் அம்புகளை வில்லுடன் துண்டு செய்வார்கள். அவர்கள் அள வில்லாமல் தொடுக்கும் பாணங்கள் தமது மார்பில் தைத்துருவ அவற்றை வாங்கி (மீண்டும்) அம்பு கொண்டு போருக்குவரும் பகைவர் மேலேவிக் கொல்வார்கள்.

(வி - ம்) கிள்ளி - சோழன்.

வீரர் தமது மார்பிற் றைத்த அம்புகளைப் பிடுங்கி மீளவும் எய்தனர் என் பது " களங்கெழுமிய படையிரிய - உளங்கழிந்த வேல்பறித்தோச்சின்று " என் றதுபோல், நூழிலாட்டுத்துறை. (கக)

சோனை மாரி யிற்ச ரஞ்சொ ரிந்து நின்று துள்ளுவார்
ஆன வாளி யெதிர்பி ழைத்தொ துங்கி நின்ற ழற்சரங்

கூனல் வாளி சிலையி றத்தொ டுத்தெ றிந்து கூவுவார்
மீன கேத னத்து வேந்தன் வீரர் சென்னி வீரர்மேல்.

(இ - ள்) மீனக்கொடியையுடைய பாண்டியன் சேனாவீரர், சோழன் சேனாவீரர்மேல் சோனைமாரிபோல அஸ்திரங்கட்கு எதிரே தப்பி யொதுங்கி நின்று, அக்கினி சொரியும் அஸ்திரங்களை வளைத்து வில்லுகள் துண்டுபடப் பிரயோகித்துத் துண்டித்து வீரகோஷஞ் செய்வார்கள். (உ0)

தறிந்த தாள்த கர்ந்த சென்னி தரையு ருண்ட வரையெனச்
செறிந்த தோள்ச ரிந்த தேர்சி தைந்த பல்ப டைக்கலம்
முறிந்த யானை கையி ருமு ழுங்கி வீழ்ந்த செம்புனல்
பறிந்த பாறு பாரி டங்கள் பைத்த கூளி மொய்த்தவே.

(இ - ள்) முறிபட்ட கால்களும் அறுபட்ட தலைகளும் நிலமேல் உருண்டன. மலைபோல் நெருங்கித் திரண்ட தோள்கள் சரிந்தன. தேர்கள் அழிந்தன. பல ஆயுதங்களு முறிந்தன. யானைகள் துதிக்கை துண்டுபட்டு அலறி வீழ்ந்தன. உதிர வெள்ளம் பறந்தன. கழுகுகளும் பூதங்களும் பரவிய பசாசுகளும் (போர்க்கள முழுதும்) நெருங்கின. (உக)

மடலி னீடு தார லங்கன் மன்னர் சேனை யின்னவா
றுடலி னீழ லடிய கத்தொ டுங்க வும்ப ருச்சியிற்
கடலி னீடு கதிர்ப ரப்பு கடவுளெய்து மளவுநின்
றடலி னீடி யிடைவி டாம லமரு ழந்த தாலரோ.

(இ - ள்) இதழ்கள் பொருந்திய (மண)மிக்க மாலையணிந்த சோழபாண்டியர் சேனைகள் இவ்விதமாகத் தேகத்தினிழல் காற்கீழொதுங்கி நிற்க, கடல்போல அளவின்றிப்பரந்த கிரணங்களைவீசுஞ் சூரியன் ஆகாயத்தின் மத்தியில் அடையும் நண்பகற்போதுகாறும் நின்று வலிமைகுன்றாது, இடைவிடாது போர்செய்தனர்.

(வி - ம்) "உடலினீழ லடியகத் தொடுங்க" என்றது, உச்சிப்பொழுதில் உடலின் நிழல் காற்கீழொதுங்குதல் மரபுபற்றி யென்க. (உஉ)

அந்த நாள னைத்தை யும்ம ழிக்க நின்ற வரனுதற்
சிந்து தீயெ னக்க னன்று ருத்து நின்று தெறுதலால்
எந்த யாறு மறவ றப்ப விம்ப ரன்றி யும்பரும்
வெந்து வான யாறும் வற்ற வேனில் வந்தி றுத்ததால்.

(இ - ள்) முடிவுகாலத்தில் எல்லாவற்றையும் அழிக்கும்படி நின்றருளிய உருத்திரமூர்த்தியின் நெற்றிக்கண் சிந்துந் தீயைப்போலக் கொதித்து உஷ்ணித்து நின்று (சூரிய கிரணங்கள்) வாட்டுதலால் எவ்வகைப்பட்ட நதிகளும் மிகவும் வற்றவும் இந்நிலவுலக மன்றி விண்ணுலகுங் கருகி ஆகாயகங்கையும் வறப்ப வேனிற் பொழுது வந்து நிலைபெற்றது.

(வி - ம்) நுதல் - இடவாகுபெயராய்க் கண்ணை யுணர்த்தியது. (உங)

மண்பி ளந்து பிலநு ழைந்து வரைபி ளந்து நிரையவாய்
எண்பி ளந்து நின்ற பொங்க ரிலையு கப்பி ளந்துமேல்
விண்பி ளந்து பரிதி நீடு வெங்க ரங்கள் யாரையுங்
கண்பி ளந்த மூன்று வீசு கான லெங்கு மானதே.

(இ - ள்) சூரியனுடைய மிக்க கொடிய கிரணங்கள், யாவரையுங் கண் கூசக் கொதித்து வீசுங் கனல், நிலவுலகைப் பிளந்து பாதலத்திற் சென்று மலைகளைப் பிளந்து ஒழுங்குபட்டனவாய், அளவு கடந்து நின்ற சோலையிலுள்ள இலைகள் சிந்த எரித்து, மீதுள்ள விண்ணுலகைப் பிளந்து எவ்விடத்தும் பரவியன.

(வி - ம்) கண் பிளந்து - செயவெனெச்சத்திரிபு. (உ௪)

வேறு

ஆயிடை யலகைத் தேரு மடைந்தவர் வெயர்வு மன்றித்
தூயநீர் வறந்த அந்தச் சுடுபுலந் தோய்ந்த காலும்
மீயுயர் மதிநி லாவும் வெய்யவாய்ச் சுடுநல் லோருந்
தீயவர் தம்மைச் சேர்ந்தாற் றீயவ ராவ ரன்றே.

(இ - ள்) அவ்விடத்தில், கானற்சலமும் அடைந்தவர்கள் வெயர்வுநீருமல்லாது புனிதமாகிய நீரும் வற்றின. அந்தச் சுட்டு வருத்தும் நிலத்தில் அளாவிய காற்றும் விண்ணுலகில் உயர்ந்து விளங்குஞ் சந்திரகிரணமுங் கொடியனவாகிச் சுடா நிற்கும். நல்லவருங் கெட்டவரைச் சேர்ந்தால், கெட்டவராவாரல்லவா.

(வி - ம்) அ+இடை=ஆயிடை. "சுட்டு நீளின் யகரமுந் தோன்றும்" என்பது சூத்திரம். (உ௫)

விளைமத வூற்று மாறி வெகுளியுஞ் செருக்கு மாறித்
துளையுடைக் கைம்மான் றூங்கு நடையவாய்ச் சாம்பிச் சோர்ந்த
உளர்தரு மூழிக் காலி னோடுவாம் புரவி யெய்த்துத்
தளர்நடை யுடைய வாகித் தைவரு தென்றல் போன்ற.

(இ - ள்) துளை பொருந்திய துதிக்கையையுடைய யானைகள் பெருக் கெடுக்கும் மதச்சுரப்பு மாறி, கோபமும் இறுமாப்பும் மாறி, மந்த நடையையுடையனவாகி வாடிச் சோர்ந்தன. சஞ்சரிக்கும் ஊழிக்காற்றுபோல வோடித் தாவா நின்ற குதிரைகள் சோர்ந்து தளர்நடை யுடையனவாகித் தவழ்ந்து செல்லுந் தென்றலை யொத்தன. (உ௬)

கானலந் தேர்மேற் சூறைக் காலெனும் பாகன் றூண்ட
வேனில்வேந் தேறிச் சீறி வெப்பமாம் படைகள் வீச
மாநிலங் காவல் பூண்ட மன்னவ ரிருவர் தங்கள்
தானையு முடைந்து தண்ணீர் நசைசுடச் சாம்பிற் றன்றே.

(இ - ள்) அழகிய கானலாகிய தேரின்மேல் சுழல் காற்றென்னும் பாகன் (இருந்து) தூண்ட, வேனிற் கால மென்னும் மன்னவனேறிக் கோபித்து,

வெம்மையாகிய ஆயுதங்களை யெறிய, பெரிய வுலகத்தைக் காக்கும் சோழ பாண்டியர்களாகிய இருமன்னர் சேனையும், (அவ் வெப்பத்திற்குத்) தோற்று நீர் வேட்கை வருத்தச் சோர்ந்தது.

(வி - ம்) கானல் தேராகவும், சூறைக்காற்று பாகனாகவும், வேனில் வேந்தாகவும், வெப்பம் படையாகவும் உவமிக்கப்பட்டன. (உஎ)

இரக்கமில் கொடிய செல்வர் மருங்குபோ யிரப்பார் போல
உருப்பமொண் டிறைக்குங் கள்ளி நீழல்புக் கொதுங்கு வாருந்
தருக்கற நிரப்பா லெய்த்தோர் தம்மினும் வறியர் பாற்சென்
றிரப்பபோ லிலைதீந் துக்க மாநிழ லெய்து வாரும்.

(இ - ள்) இரக்கமில்லாத கொடிய செல்வமுடையோரிடஞ் சென்று யாசிப்போர் (தீய பலனடைதல்)போல, வெப்பத்தை முகந்து வீசுங் கள்ளிமரத்தின் நிழலிற்போய் ஒதுங்குகின்றவர்களும், களிப்பில்லாமல் வறுமையி லிளைத்தவர்கள், தம்மைப் பார்க்கிலும் எளியாரிடஞ் சென்று யாசித்துப் (பலன் பெறாதது) போல, இலை கருகி யுதிர்ந்த மரநிழலடைவாரும். (உஅ)

கோல்லியம் பரிமான் றேரின் குறுநிழ லொதுங்கு வாரும்
அல்லிருள் வட்டத் தோல்வெண் கவிகையு ளடங்கு வாருஞ்
செல்லிடம் பிறிது காணார் வீரவான் சென்றோர் நின்ற
கல்லுட னிழல்சேர் வாரு மாயினார் களம ரெல்லாம்.

(இ - ள்) கொல்லாநின்ற யானை குதிரைபூட்டிய தேர் இவற்றின் குறு நிழலில் ஒதுங்குகின்றவர்களும், இருண்மிக்க கேடகத்துள்ளும் வெண்கொற்றக் குடையுள்ளும் அடங்குகின்றவர்களும், நிழலுக் கொதுங்குமிடம் வேறு காணாராகி வீரசுவர்க்கஞ் சென்றோரது பெயர் பொறித்து நட்ட கற்களின்கீழ் நிழலுக்குச் செல்வாருமாக, இருசேனை வீரர்களுமாயினர்.

(வி - ம்) வீரவான் சென்றோர் நின்ற கல் - போர்க்களத்திற் புறங்கொடாது உயிர்விட்ட வீரரது போர்வன்மையைக் கல்லிலெழுதி அப்போர்க்களத்தில் நடுதல் வழக்கு ஆதலின் அந்தக்கல் எனக் கொள்க. (உகூ)

ஆயதோ ரமையந் தன்னி லளவிலா வுயிர்க்கு மீன்ற
தாயனார் துலைபோல் யார்க்குஞ் சமநிலை யாய கூடல்
நாயனார் செழியன் றானை நனந்தலை வேத நாற்காற்
பாயதோர் தண்ணீர்ப் பந்தர் பரப்பியப் பந்தர் நாப்பண்.

(இ - ள்) இவ்வாறான சமயத்தில் எண்ணிறந்த வுயிர்கட்கெல்லாம் பெற்ற தாயைப்போலக் கருணையுடையவரும் நிறை கோலைப்போல எல்லோர்க்கும் நடுநிலையா யுள்ளவருமாகிய மதுராபுரியி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுள் இராஜேந்திர பாண்டியனுடைய சேனையின் நடுவில், வேதங்களே நான்கு கால்களாக நிலைபெற்ற தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்து, அப்பந்தர் நடுவில்.

இதுமுதல் மூன்று பாடல்கள் குளகம். (௩௦)

புண்டர நுதலுங் காதின் புறத்தணி மலரும் பாத
முண்டக மலர்மே லொற்றைக் கிண்கிணி முழக்குங் கச்சியாப்
புண்டதோ லுடையுங் கண்டோ ருள்ளமுங் கண்ணுங் கொள்ளை
கொண்டபுன் னகையு முள்ளக் கருணையின் குறிப்புந் தோன்ற.

(இ - ள்) திரிபுண்டர மணிந்த நெற்றியும், காதின் தொளைப்புறத் தணிந்த மலரும், பாததாமரைமே லணிந்த ஒற்றைச் சதங்கையின் கோஷமும், கச்சைகட்டிய புலித்தோலாடையும், பார்த்தோர் மனதையுங் கண்களையுங் கொள்ளைகொள்ளும் புன்சிரிப்பும், திருவுள்ளத்தி லெழுந்த அருளின் குறிப் பும் புலப்பட. (௩௧)

அருமறை யகத்து ணின்றுங் கருந்தவ ராகி வேணிப்
பொருபுனல் பூரித் தாங்கோர் புண்ணியச் சிரகந் தாங்கி
ஒருவருக் கொன்றே யாகி யிலக்கருக் கிலக்க மாகித்
தருகுறும் புழையால் வாக்கித் தணித்தனர் தண்ணீர்த் தாகம்.

(இ - ள்) அரிய வேதத்தினுள் நின்றருளு நிலைமைப்போல, அரிய தவ வேடமுடையவராகி, தமது சடையிலணிந்த கரையோடு மோதுங் கங்கா நீரை நிரப்பியதுபோல, ஒப்பில்லாத புண்ணிய வடிவாகிய நீர்க்கரகத்தை யேந்தி, ஒருவர்க்கு ஒன்றாய், லக்ஷம் பேர்க்கு லக்ஷமாய், சிறிய துவாரங்களால் தண்ணீர் வார்த்து (பாண்டியன் சேனைக்கு)த் தண்ணீர் வேட்கை யொழித்தருளினர்.

சுந்தரப் புத்தேள் வைத்த துறுமலர் வாசத் தெண்ணீர்ப்
பந்தர்புக் கடைந்து நன்னீர் பருகியெய்ப் பகல வாற்றல்
வந்தபின் செழியன் றன்னோர் வளவன்மே லேறிச் சீறி
அந்தமி லனிகஞ் சிந்தித் தும்பைவேய்ந் தடுபோர் செய்தார்.

(இ - ள்) சோமசுந்தரப் பெருமான் வைத்தருளிய மணமமைந்த மலரால் வாசமூட்டிய தண்ணீர்ப் பந்தலைச் சென்றடைந்து நல்ல நீரைப் பானஞ் செய்து இளைப்பு நீங்க, (முன் இளைப்பாலிழந்த) வலிமை வந்த பின்பு, பாண்டியன் சேனாவீரர்கள் காடுவெட்டிய சோழன்மேற் போர்க்கெழுந்து கோபித்துக் கணக்கில்லாத சேனையைப் புறங்காணத் தும்பை மாலை சூடி, கொல்லும் போர்த்தொழில் செய்தார்கள். (௩௩)

கடலுடைந் தென்னப் பொன்னிக் காவலன் றானை சாய
மடலுடை வாகை வேய்ந்து வளவனை மருக னோடும்
மிடலுடைத் தறுகட் சேனை வீரர்வெங் கையாற் பற்றி
அடலுடைக் கன்னி நாடர்க் கரசன்முன் கொண்டு போந்தார்.

(இ - ள்) கடற்பெருக்குக் குலைந்து சென்றாற்போல, காவிரி நாட்டை யுடைய சோழன் சேனை புறங்கொடுக்க, இதழ்கள் நெருங்கிய வாகை மாலை சூடி, அச்சோழனை அவன் மருமகனாகிய இராஜசிங்க பாண்டியனோடு, வன்மை யுடைய அஞ்சாமையைக் கொண்ட பாண்டியன் சேனாவீரர் தமது வலிய

கைகளாற் பிடித்து வெற்றியுடைய பாண்டிநாட்டார்க்கு அரசனாகிய இராஜேந் திர பாண்டியன் முன் கொண்டுபோனார்கள்.

(வி - ம்) "போர்க்களத்து மிக்கோர் செருவென்றது வாகையாம்" என்ற படி வாகைமாலை வெற்றி குறித்தது. (கூசு)

கோடுவந்த வளவன் றன்னைக் கோப்பெருஞ் செழியர் கோமான்
வடுவந்த தம்பி யோடு மாடநீள் கூடன் மேய
கடுவந்த மிடற்றார் முன்போய் விடுத்தெந்தை கருத்தியா தென்ன
நடுவந்த நிலையான் கேட்ப நாயக னிகழ்த்து மன்னோ.

(இ - ள்) (சேனை வீரர்பற்றிக்) கொண்டுவந்த காடுவெட்டிய சோழனை அரசியலையுடைய பெரிய பாண்டியருட் சிறந்த இராஜேந்திர பாண்டியன் (தன் குலத்திற்கு) குற்றம் வருவித்த தம்பியோடு, மாடங்களுயர்ந்த மதுராபுரியி லெழுந்தருளிய சுந்தரேசப் பெருமான் சந்நிதியிற் போய் விடுத்து, எந்தையே! நின் திருவுளம் யாது? என வினவி, நடுநிலையையுடைய அப் பாண்டியன் குறையிரக்க, சோமசுந்தரக் கடவுள் கூறுகின்றார்.

(வி - ம்) 'வடுவந்த தம்பி'யென்றது தன் மூத்தோனுக்கு என நியமித்த பெண் தனதன்னை யெனக் கருதாது தான் மணந்ததும், தமயன் அரசியலைக் கைக்கொள்ளக் கருதிப் போர்க்கெழுந்து வந்ததும்பற்றி யென்க. (கூரு)

அறவநீ யல்லை யோவுன் னகத்தினுக் கிசைந்த செய்கென்
றிறைவன தருளால் வானின் றெழுமொழி கேட்டு வைகைத்
துறைவனு மறத்தி னாற்றாற் சோழனைச் சிலமால் யானை
மறவயப் பரிபூண் மற்றும் வழங்கினன் விடுத்தான் பின்னர்.

(இ - ள்) நீ அறநெறி தவறாதவனன்றோ? உன் மனதிற் கிசைந்த காரியஞ் செய்கவென்று பெருமான் திருவருளால் ஆகாயத்தினின்றெழும் அசரீரியைக் கேட்டு, வைகைத் துறையையுடைய பாண்டியனும் அறநெறி யால், காடுவெட்டிய சோழனுக்கு, மத மயக்கத்தையுடைய சில யானைகளையும், வெற்றியையும், வன்மையையுமுடைய சில குதிரைகளையும், ஆபரணங்களையும் பிறவற்றையுங் கொடுத்தனுப்பினன்; பின்பு. (கூசு)

வள்ளறன் றம்பி யென்னு மன்னவர் சிங்கந் தன்னைத்
தள்ளருந் தறுக ணாண்மைத் தருக்கறத் தானுள் செல்வம்
உள்ளன சிறிது மாற்றி யொதுக்கியெவ் வுயிர்க்குந் தாயாய்ப்
பள்ளநீ ருலகங் காத்துப் பல்வளம் பழுக்க வாழ்ந்தான்.

(இ - ள்) இராஜேந்திர பாண்டியன் தனது தம்பியாகிய அரச சிங்கத்தை நீங்குதலில்லாத அஞ்சாமையும் ஆண்மைச் செருக்கும் (அவனுக்கு) நீங்க, தானுளுஞ் செல்வத்திற் சிறிது கொடுத்து விலக்கி, எல்லா வுயிர்கட்குந் தான் தாயாகி, கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகத்தைக் காத்து, பல வளங்களும் (தனது குடி கட்கு) கைகூடி வாழத் தானும் வாழ்ந்திருந்தான். (கூஎ)

ஆகத் திருவிருத்தம் - கஅருரு.

முப்பத்தாறுவது

இரசவாதஞ் செய்த படலம்

வரதன் மீனவன் படையிடை வந்துநீர்ப் பந்தர்
விரத ளுகிநீ ரருத்திய வினையுரை செய்தும்
பரத நூலிய ளுடகப் பாவையா ளொருத்திக்
கிரத வாதஞ்செய் தருளிய ஆடலை யிசைப்பாம்.

(இ - ள்) சோமசுந்தரக் கடவுள் வலிய மீனக்கொடி தாங்கிய பாண்டியன் சேனையிடையே வந்து தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தவராகி, (யுத்தத்தில் சோர் வடைந்த பாண்டியன் சேனைக்கு) தண்ணீர் உதவிய திருவிளையாடலைச் சொன் ஞேம். பரத நூலிற் கூறிய முறைப்படி நடனத் தொழில் புரியும் பதுமை போன்ற ஒப்பற்ற பொன்னனையாளுக்கு இரசவாதஞ் செய்தருளிய திருவிளை யாடலை (யான் இனி) கூறுவாம்.

(வி - ம்) நடனம் பரதநூற் பிரிவுகளி லொன்ருதலின் "பரத நூலியளுட கம்" எனக் கூறப்பட்டது. (க)

பருங்கை மால்வரைப் பூழியன் பைந்தமிழ் நாட்டின்
இரங்கு தெண்டிரைக் கரங்களா லீர்ம்புனல் வைகை
மருங்கி னந்தன மலர்ந்தபன் மலர்கடூஉய்ப் பணியப்
புரங்க டந்தவ னிருப்பது பூவண நகரம்.

(இ - ள்) பருத்த கையையும் மதமயக்கத்தையுமுடைய யானைச்சேனையை யுடைய பாண்டியனது பசிய தமிழ் நாட்டில், குளிர்ந்த நீரையுடைய வைகை நதியானது ஒலிக்கின்ற தெள்ளிய அலைகளாகிய கரங்களால் அருகிலுள்ள நந்த வனங்கள் புட்பித்த பல மலர்களா னருச்சித்துப் பணியும்படி, திரிபுரங்களை யெரித்தருளிய சிவபெருமான் வீற்றிருப்பது திருப்பூவணமென்னும் நகரம். (உ)

எண்ணி லங்குறை சராசர மிலிங்கமென் றெண்ணி
விண்ணி ளுள்களுங் கோள்களும் விலங்குவ தியாக்கைக்
கண்ணி ளுன்கதிர் முதற்பல கடவுளர் பூசை
பண்ணி வேண்டிய நல்வர மடைந்தநப் பதியில்.

(இ - ள்) அங்கு வசிக்குங் கணக்கில்லாத சராசரங்கள் யாவும் சிவலிங்கக் குறிகளென் றெண்ணி, ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும் நக்ஷத்திரங்களும் கிரகங்களும் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யும்படியுள்ளது. இந்திரன் சூரியன் முதலிய பலதேவர்கள் சிவபூசைசெய்து (தமக்கு) வேண்டிய நல்லவரங்களை (முற்காலத்தில்) அப்பதியி லடைந்தனர்.

(வி - ம்) யாக்கை கண்ணினுன் - உடல்முழுவதுங் கண்களை யுடையவன். முன்ஞெரு காலத்தில் இந்திரன் கௌதமமுனிவர் பன்னியைக் களவிற்புணர்ந்த

பொழுது, அஃதுணர்ந்த முனிவர் வெகுண்டு, யோனியை விரும்பிய நீ உடல் முழுதும் அதனை யடைகவெனச் சபிக்க, அவ்வாறே பெண்குறி தேகமுழுவதும் விளங்க, மனவருத்த முற்று அமராபதியை யடைந்து மறைந்து வாழ்ந்திருக்கையில், தேவர்கள் தங்கட் கரசனைக் காணமுடியாது விஷயத்தை யுணர்ந்து இந்திரனுடன் முனிவர்பா லடைந்து, அஃதொழியும் வண்ணமாக அருள்செய்கவென விண்ணப்பித்து முறையிட, கௌதமர், இந்திரா! அவை உனக்கு யோனிகளாகவும் மற்றையோர்க்குக் கண்களாகவும் புலப்படுக எனச் சாபானுக்கிரகஞ் செய்தன ரென்பது புராண வரலாறு. (௩)

கிளியு ளார்பொழிற் பூவணக் கிழவர்தங் கோயிற்
றளியு ளார்தவப் பேறனாள் தாதுகு பூந்தார்
அளியு ளார்குழ லணங்கனா ளந்தரத் தவர்க்குங்
களியு ளார்தர மயக்குறாஉங் கடலமு தனையாள்.

(இ - ள்) கிளிகள் தன்னுள்ளே நிறைந்து வாழுஞ் சோலை சூழ்ந்த திருப்பூவணத்தி லெழுந்தருளிய சிவபெருமானார் திருக்கோயிற் பாத்தையர்கள் (செய்த) தவப்பலன் போன்றவளும், மகரந்தஞ் சிந்தும் மலர்மாலையில் வண்டுகளுள்ளே பொருந்தி யிசைபாடும் அணங்கு போன்றவளும், தேவர்களுக்கும் மனக்களிப்பு மிக மயக்குங் கடலிற் றோன்றிய அமுதத்தை யொத்தவளும்.

இது முதல் நான்கு பாடல்கள் குளகம்.

(வி - ம்) அணங்கு - கொல்லியம்பாவை. (௪)

நரம்பி னேழிசை யாழிசைப் பாடலு நடநூல்
நிரம்பு மாடலும் பெண்ணல நீர்மையும் பிறவும்
அரம்பை மாதரை யொத்தன ளறனெறி யொழுகும்
வரம்பி னலவர் தமக்குமே லாயினள் மன்னோ.

(இ - ள்) தந்திகளா லுண்டாகிய சத்த சுரங்களையுடைய வீணாகானமும், இசைப்பாடலும், (பரதசாஸ்திர) நடனநூலிற் கூறிய முறை நிரம்பிய நடனமும், பெண் இலக்கணத் தன்மையும், பிறவும், தேவஸ்திரீகளை யொப்பப் பெற்றுள்ளவளும், தரும மார்க்கத்தில் நடக்கும் நடத்தையினால் அவ்வரம்பாஸ்திரீகளுக்கு மேலானவளும், (௫)

ஆய மாதர்பேர் பொன்னனை யாளென்ப வவள்தன்
நேய வாயமோ டிரவிரு ணீங்குமு னெழுந்து
தூய நீர்குடைந் துயிர்புரை சுடர்மதிக் கண்ணி
நாய னாரடி யருச்சனை நியமமு நடாத்தி.

(இ - ள்) ஆகிய இவள் பெயர் பொன்னனையா ளென்று சொல்லுவர். அவள் தன்னுடைய அன்பு பொருந்திய மங்கையர் குழாத்துடன் இரவின் இருள் புலரு முன்னர் நித்திரையினின் றெழுந்து, புனிதமாகிய (பொற்றாம

ைரத் தீர்த்தத்தில்) நீராடி, உயிர் போன்ற பிரகாசிக்கின்ற சந்திரனைச் சிரோ மாலையாகவணிந்த சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய பூசனைக் கடனை முடித்து. (சு)

திருத்தர் பூவண வாணரைச் சேவித்துச் சுத்த
நிருத்த மாடிவந் தடியரைப் பொருளென நினையுங்
கருத்த ளாயருச் சித்தவர் களிப்பவின் சுவையூண்
அருத்தி யெஞ்சிய தருந்துவா ளஃதவ ணியமம்.

(இ - ள்) புனிதராகிய திருப்பூவணநாதரைத் தரிசித்துக் குற்றமில்லாத (இலக்கண மமைந்த) நடனஞ் செய்து வந்து, சிவனடியவர்களையே உண்மைப் பொருளென்று கருதும் மனமுடையவளாய் (அவர்களைப்) பூஜித்து, அவ்வடியவர் களிப்பெய்தும்படி இனிய சுவையுடன் கூடிய அமுதத்தை யுண்பித்து, மிகுந்தவற்றைப் புசிப்பாள். அது அவளது நியமனம். (எ)

மாத ரிந்நெறி வழங்குநாண் மற்றவ ளன்பைப்
பூத லத்திடைத் தெருட்டுவான் பொன்மலை வல்லி
காத னாயகன் றிருவுருக் காணிய வுள்ளத்
தாத ரங்கொடுத் தருளினார் பூவணத் தையர்.

(இ - ள்) அழகிய இவ்வண்ணமே நடந்துவருங் காலத்தில், அப்பொன்னனையாளது பக்தியை உலகத்தி லுள்ளவர்கட் குணர்த்தும்படி, அழகிய மலை வல்லியாகிய பார்ப்பதிக்கு நாயகராகிய புஷ்பவனநாதருடைய திருவுருவஞ் சமைக்கும்படி, திருப்பூவண நாதர் அவள் மனதில் ஆசை கொடுத்தருளினர்.

(வி - ம்) காணிய வென்பது செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். இதற்குக் காணவென்பது பொருள். (அ)

ஐயர் தந்தபே ரன்புரு வாயினாள் மழுமான்
கையர் தந்திரு வுருவினைக் கருவினாற் கண்டு
மைய கண்ணினாள் வைகலும் வருபொரு ளெல்லாம்
பொய்யி லன்புகொண் டன்பர்தம் பூசையி னேர்வாள்.

(இ - ள்) மைதீட்டிய கண்களையுடைய பொன்னனையாள் சிவபெருமான் கொடுத்தருளிய சிறந்த அன்புருவமாய், மழுப்படையையும் மானையுந் திருக்கரத்தேந்திய சிவபெருமானது திருவுருவத்தைக் கருக்கட்டி, நாள்தோறும் தனக்கு வரும் பொருள் முழுவதையும் உண்மையாகிய அன்புடன் அடியவர் பூசையிற் செலவு செய்து வருவாளாயினள்.

(வி - ம்) 'கருவினாற்கண்டு' என்றது திருவுருவவிக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுவோர் முன்னர் மெழுக்கினாற் செய்து அதுபோலவே வார்ப்பிக்கவேண்டுதலின், ஈண்டு மெழுக்குருவத்தை யுணர்த்தியது; இதனைக் கருக்கட்டி யென்றும். (கூ)

அடியர் பூசனைக் கன்றியெஞ் சாமையா லடிகள்
வடிவு காண்பதெப் படியென்று மடியிலச் செழியற்

கொடிவில் பொற்கிழி நல்கிய வள்ளலை யுன்னிப்
பிடிய னாளிருந் தாளஃ தறிந்தனன் பெருமான்.

(இ - ள்) பிடியானைபோலும் நடையினையுடைய பொன்னனையாள் சிவனடியர் பூசைக்கல்லாமல் (பொருள்) மிகுதிப்படாமையால், சிவபெருமான் திருவுருவைச் சமைப்பதெவ்வாறென்று, (சிவநேயத்திற்) குறைவில்லாத அக்குலபூஷணபாண்டியனுக்கு எடுக்கக் குறையாத பொற்கிழி யருளிய சோமசுந்தரப் பெருமானைத் தியானித்து இருந்தனள். அப்பெருமான் அவளது கருத்தை யுணர்ந்தனர். (கo)

தூய்ய நீறணி மெய்யினர் கட்டங்கந் தொட்ட
கையர் யோகபட் டத்திடைக் கட்டினர் பூதிப்
பையர் கோவண மிசையசை யுடையினர் பவளச்
செய்யு வேணிய ரங்கொரு சித்தராய் வருவார்.

(இ - ள்) புனிதமாகிய திருவெண்ணீற்றினை யணிந்த திருமேனியை யுடையவரும், யோக தண்டந் தாங்கிய கையையுடையவரும், யோகப்பட்ட மணிந்த இடையையுடையவரும், திருநீற்றுப்பையை யுடையவரும், கோவண மீதுடுத்த ஆடையையுடையவரும், பவளம்போலச் சிவந்த சடையையுடைய வருமாய், அவ்விடத்தில் ஒரு சித்தமூர்த்தியாய் எழுந்தருளுவார். (கக)

வந்து பொன்னனை யாள்மணி மாளிகை குறுகி
அந்த மின்றிவந் தமுதுசெய் வாரொடு மணுகிச்
சிந்தை வேறுகொண் டடைந்தவர் திருவமு தருந்தா
துந்து மாளிகைப் புறங்கடை யொருசிறை யிருந்தார்.

(இ - ள்) (அவ்வகை வடிவேற்று) வந்து பொன்னனையாளுடைய அழகிய வீட்டினைச் சமீபித்து, கணக்கில்லாது வந்து திருவமுது கொள்ளும் அடியாரோடும் வந்து, திருவுள்ளத்தில் மற்றொன்று கருதிப்போந்த சித்தமூர்த்திகள் திருவமு தருந்தாது, ஒளிவீசும் மாளிகையின் கடைவாயிலில் ஒருபுறத்தி லிருந்தனர்.

(வி - ம்) 'சிந்தைவேறுகொண் டடைந்தவர்' என்பது பொன்னனையாள் வீட்டிலுள்ள உலோகங்களைப் பொன்னாக்கித் தமது திருவுருவஞ் சமைத்தற்குக் கொடுத்தருள வந்ததை உணர்த்துவதாம். (கஉ)

அமுது செய்தருந் தவரெலா மகலவே றிருந்த
அமுத வாரியை யடிபணிந் தடிச்சிய ரைய
அமுது செய்வதற் குள்ளெழுந் தருள்கென வுங்கள்
அமுத னாளையிங் கழைமினென் றருளலு மனையார்.

(இ - ள்) அருந்தவமுடைய அடியவர் யாவருந் திருவமுது செய்து செல்ல, வேற்றிடத்திலிருந்த அமுதக்கடலாகிய சித்தமூர்த்தியைக் குற்றேவல் செய்யுந் தாதியர் திருவடிபணிந்து, ஐயனே! திருவமுது செய்தற்கு உள்

ளெழுந்தருளவேண்டும் என வேண்ட, உங்கள் அமுதம் போன்ற பொன் னனையாளை இங்கழையுங்கள் எனக் கூறி யருள, அப்பணிப்பெண்கள். (கந)

முத்த ராமுகிழ் வாணகை யல்குலாய் முக்கண்
அத்த ரானவர் தமரெலா மமுதுசெய் தகன்றார்
சித்த ராயொரு தம்பிரான் சிறுநகை யினராய்
இத்த ராதலத் தரியரா யிருக்கின்றா ரென்றார்.

(இ - ள்) முத்துப்போன்ற ஒள்ளிய புன்னகையையும் பாம்பின் படம் போன்ற அல்குலையுமுடைய தலைவியே! திரிநேத்திரங்களையுடைய சிவபெரு மானது அடியவர் யாவரும் திருவமுதுசெய்து சென்றருளினர். (அதில்) சித்தமூர்த்தியாய் வந்த ஒரு தம்பிரானார் புன்னகையுடையராய் இந்நிலவுல கிற் கிடைத்தற்கரியராய் இருக்கின்றாரென்று கூறினர். (கச)

நவம ணிக்கலன் பூத்தபூங் கொம்பரி னடந்து
துவரி தழ்க்கனி வாயினாள் சுவாகதங் கிலவென்
றுவமை யற்றவர்க் கருக்கிய மாசன முதவிப்
பவம கற்றிய வடிமலர் முடியுறப் பணிந்தாள்.

(இ - ள்) நவரத்தினங்களிழைத்த ஆபரணங்கள் விகசித்த பூங்கொம்பு போல நடந்து பவளமபோன்ற இதழையுடைய கோவைக்கனிபோன்ற தனது வாயால் (உமது வரவு) நல்வரவல்லவாவென்று, ஒப்பில்லாத சித்தமூர்த்திகளுக்கு அருக்கியமும் ஆசனமுங் கொடுத்து (அடியவர்) பிறப்பை யகற்றுந் திருவடித் தாமரையைத் தனது தலையானது சூடும்படி பணிந்தனள்.

(வி - ம்) 'ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே' என்றதனால், அருக்கியம் என்பதற்கேற்ப, பாதியம் ஆசமனீயமுங் கொள்க. (கரு)

சு + ஆகதம் + கில - நல் வரவு அல்லவா.

எத்த வஞ்செய்தே னிங்கெழுந் தருளுதற் கென்னாச்
சித்தர் மேனியும் படிவெழிற் செல்வமு நோக்கி
முத்த வாணகை யரும்பநின் றஞ்சலி முகிழ்ப்ப
அத்தர் நோக்கினா ரருட்கணா லருள்வலைப் பட்டாள்.

(இ - ள்) சித்த மூர்த்திகளது திருவருட் பார்வையால் அவர் அருள்வலையி லகப்பட்ட பொன்னனையாள், தேவரீர் அடியேன் சிறுகுடிலுக் கெழுந்தருள யாதுதவஞ் செய்தேனென்று, சித்த மூர்த்திகள் திருமேனியையும் திருவுரு வத்தின் அழகின் பெருக்கையும் பார்த்து, முத்துப்போன்ற ஒள்ளிய புன்னகை தோன்ற நின்று தனது கரங்குவிக்க, சித்தமூர்த்திகள் பார்த்தருளினர். (கசு)

ஐய வுள்ளெழுந் தருளுக வடிகணீ ரடியேன்
உய்ய வேண்டிய பணிதிரு வுளத்தினுக் கிசையச்
செய்ய வல்லனென் றஞ்சலி செய்யவுண் ணகையா
மைய னோக்கியை நோக்கிமீ னோக்கிதன் மணாளன்.

(இ - ள்) அடிகளே! தேவரீர் உள்ளெழுந்தருளக்கடவீர்; அடியேன் உச்சிவிக்கவேண்டிய பணிவிடையைத் தேவரீர் திருவுள்ளத்திற்குப் பொருந் தச் செய்யக்கடவேன் எனக் கைகூப்ப, வாயுள்ளே புன்னகை யரும்பி அங்கயற் கண்ணியார் தலைவராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் பிறர்க்கு மையல்பூட்டும் பார்வையுடைய பொன்னனையாளைப் பார்த்து,

இதுமுத லிரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

(வி - ம்) ஐய - அசைநிலை. (கஎ)

வடியை நேர்விழி யாய்பெரு வனப்பினை சிறிதுன்
கொடியை நேரிடை யெனவிளைத் தனையெனக் கொன்றை
முடியி னடி யாரமென் முகிழ்முலைக் கொடிதாழ்ந்
தடிய னேற்குவே றுயொரு மெலிவிலை யையா.

(இ - ள்) மாவடுவின் பிளவுபோன்ற கண்களை யுடையாய்! பேரழகினை யுடையாய்! உன் கொடிபோன்ற இடையைப்போலச் சிறிது இளைத்திருக் கின்றனை (யாது காரணம்?) என, மெல்லிய அரும்பாகிய தனமுகிழ்த்த பூங் கொடி போன்ற அப் பொன்னனையாள் கொன்றை மலரணிந்த சடைமுடியை யுடைய சித்தமூர்த்திகளின் திருவடியைப் பொருந்த வணங்கி, ஐயனே! அடியேனுக்கு வேறு ஒரு குறையில்லை. (கஅ)

எங்க ளுயகர் திருவுருக் காண்பதற் கிதயந்
தங்கு மாசையாற் கருவுருச் சமைத்தனன் முடிப்பேற்
கிங்கு நாடோறு மென்கையில் வரும்பொரு ளெல்லாம்
உங்கள் பூசைக்கே யல்லதை யொழிந்தில வென்றாள்.

(இ - ள்) எங்க ளிறைவராகிய சிவபெருமானார் திருவுருவஞ் சமைக்க என் மனதிற் பொருந்திய விருப்பத்தாற் கருக்கட்டி, முடிக்கக் கருதிய எனக்கு இவ்விடத்து நாடோறும் என் கைம்முயற்சியால் வரும் பொருள்கள் யாவும் உங்கள் பூசைக்கே யன்றி, சேடமானவை யில்லையென்று கூறினள். (கக)

அருந்து நல்லமு தனையவ ளன்புதித் திக்கத்
திருந்து தேனென விரங்குசொற் செவிமடுத் தையர்
முருந்து மூரலாய் செல்வமெய் யிளமைநீர் மொக்குள்
இருந்த வெல்லையு நிலையில வென்பது துணிந்தாய்.

(இ - ள்) உண்ணும் இனிய அமுதம் போன்ற உருவத்தையுடையவள் தனது அன்பு கைகூட வடித்த தேன் சுவைபோல இசைக்குஞ் சொல்லைக் கேட்டு, சித்தமூர்த்திகள், முருந்து போன்ற பற்களையுடையவளே! செல்வமும் சரீரமும் இளமையும் நீரிற்றோன்றிய குமிழி நின்ற அளவும் நிற்கும் அளவின வல்ல என்பதை நீ உணர்ந்திருக்கிறாய்.

(வி - ம்) முருந்து - மயிலிறகின் அடி.

அடியவர் பூசைப் பேறே நிலையுடையதெனக் கருதியவளாதலின் "செல்வ மெய்யிளமை நீர்மொக்கு - ளிருந்த வெல்லையு நிலையில வென்பது துணிந் தாய்" என்றார். (உ0)

அதிக நல்லற நிற்பதென் றறிந்தனை யறத்துள்
அதிக மாஞ்சிவ புண்ணியஞ் சிவார்ச்சனை யவற்றுள்
அதிக மாஞ்சிவ பூசையு ளடியவர் பூசை
அதிக மென்றறிந் தன்பரை யருச்சனை செய்வாய்.

(இ - ள்) சிறந்த நல்ல தருமமே நிலையுள்ள தென்றறிந்தாய்; அப் புண்ணியத்துட் சிவபுண்ணியங்கள் மேம்பட்டனவாம். அச் சிவபுண்ணியங்களுள் சிவார்ச்சனை மேம்பட்டதாம். அச் சிவபூசையுள் அடியவர் பூசை மேம்பட்டதென்று அறிந்து, சிவனடியவரை (நாடோறும்) அருச்சனை செய்துவருகின்றாய்.

(வி - ம்) சிவபுண்ணியம் பத்து. இதனை :—

“ அயிங்கிதை பொறையே மெய்மை யறைதலே யரிய நாணே
உயர்ந்தவா தாவே யுள்ள மொடுக்கலே கொடுக்கை தானே
வியந்தவர்ச் சனையே மெய்யூன் வெறித்துறு தவமே மேனி
நயந்தபா வனையே யென்னத் தசமிவை நன்னெறி நாளும் ”

என்பதனாலும்,

அடியவர் பூசை யதிகம் என்பதை :—

“ படிய னூலின் படியிப் படியிடை
முடிவி லன்பு முதிருபு ஞற்றும்வெண்
பொடிகொண் மேனியன் பூசையி னும்மவன்
அடியர் பூசை யதிக மதிகமே.”

என்பதனானு மறிக. (உக)

உறுதி யெய்தினை யிருமையு முன்பெயர்க் கேற்பீ
இறுதி யில்லவன் றிருவுரு வீகையாற் காணப்
பெறுதி யாகநின் மனைக்கிடைப் பித்தளை யீயம்
அறுதி யானபல் கலன்களுங் கொணர்தியென் றறைந்தார்.

(இ - ள்) இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் உரிய பயனை யடைந்தாய். உனது பெயருக்கேற்ப, தமக்கோ ரிறுதியில்லாத பெருமானார் திருவுருவத்தைப் பொன்னாற் செய்யப் பெறும்படி உன் மனையிற் கிடக்கும் பித்தளை ஈயம் முதலான உலோகங்களாற் செய்த பல பாத்திரங்களையுங் கொண்டு வருவாயென்று கூறியருளினர். (உஉ)

ஈயஞ் செம்பிரும் பிரசித மென்பவும் புணர்ப்பாற்
றோயும் பித்தளை வெண்கலந் தாராமுதற் றொடக்கத்
தாயும் பல்வகை யுலோகமுங் கல்லெனு வலம்பத்
தேயுஞ் சிற்றிடை கொண்டுபோய்ச் சித்தர்முன் வைத்தாள்.

(இ - ள்) ஈயமுஞ் செம்பும் இரும்பும் வெள்ளியும் என்று சொல்லப் படுவனவும் (ஒன்றோடொன்றின்) சம்பந்தத்தாலாகிய பித்தளையும் வெண் கலமுந் தாராவுமாகிய தொடக்கத்தையுடைய ஆராயும் பலவகைப்பட்ட உலோ

கங்களும் கல்லென்றொலிக்க மெலிந்த சிறிய இடையையுடைய பொன்னனை யாள் கொண்டு சென்று சித்தமூர்த்திகள் திருமுன் வைத்தனள்.

(வி - ம்) 'கல்லென வலம்பத்தேயுஞ் சிற்றிடை' யென்றதால் தான் கொண்ட கருத்து முற்றியதென்னுங் குறிப்புத் தோன்றியது. (உரு)

வைத்த வேறுவே றுலோகமு மழுவுழை கரந்த
சித்த சாமிக ணீற்றினைச் சிதறினர் பாவித்
தித்தை நீயிரா வெரியிலிட் டெடுக்கினன் பொன்னும்
அத்தை நாயகன் றிருவுருக் கொள்கென அறைந்தார்.

(இ - ள்) மழுவையு மானையு மொளித்து வந்தருளிய சித்த மூர்த்திகள் (பொன்னனையாள்) வைத்த பல வேறு வகைப்பட்ட உலோகங்களின் மீதும் (பொன்னாகக் கடவது என்று) திருவுளஞ் செய்து திருநீற்றைத் தெளித்து, இவ்வுலோகத்தை நீ இரவிற் புடம்போட்டெடுத்தால் மாற்றுயர்ந்த பொன்னாகும்; அதனால் சிவபெருமான் திருவுருவத்தைச் செய்யக் கடவாயென்று கூறியருளினர்.

(வி - ம்) சிதறினரென்னும் வினைமுற்று வினையெச்சப் பொருளது. (உசு)

மங்கை பாகரை மடந்தையு மிங்குநீர் வதிந்து
கங்குல் வாயமு தருந்தியிக் காரிய முடித்துப்
பொங்கு காரிருள் புலருமுன் போமெனப் புகன்றாள்
அங்க யற்கணு டனைப்பிரி யாதற் கிசையார்.

(இ - ள்) உமாதேவியாரை வாமபாகத்திலுடைய பெருமானைப் பொன்னனையாளும், இவ்விடத்தில் நீர் தங்கியருளி இராப்போது திருவமுதுசெய்து இந்தக் காரியத்தை முடித்து, மிக்க கரிய இருட்போது புலர்வதற்குமுன் எழுந்தருளும் என்று வணங்கிக் கூறினள். அங்கயற்கணம்மையாரைப் பிரியாத அப்பெருமானார் அவ்வார்த்தைக் குடன்படாது.

இது முதல் இரண்டு பாடல்கள் குளகம். (உரு)

சிறந்த மாடநீண் மதுரையிற் சித்தர்யா மென்று
மறைந்து போயினார் மறைந்தபின் சித்தராய் வந்தார்
அறைந்த வார்கழ லலம்பிட வெள்ளிமன் றுடி
நிறைந்த பேரொளி யாயுறை நிருத்தரென் றறிந்தாள்.

(இ - ள்) சிறப்புற்ற மாடங்கள் பொருந்திய மதுரைத் திருநகரிலுள்ள சித்தமூர்த்திகள் யாமென்று திருவுருவ மறைந்தருளினர். மறைந்தருளியபின் சித்த மூர்த்திகளாய் வந்த பெருமானார் சத்திக்கின்ற நெடிய வீரக்கழலொலிக்க வெள்ளியம்பலத்தில் திருநடனஞ் செய்து நிறைந்த பெருஞ்சோதியா யெழுந்தருளிய திருத்தாண்டவ மூர்த்திகள் என்று (பொன்னனையாள்) அறிந்தனள்.

மறைந்து போயினா ரெனச்சிறி தயர்ச்சியு மனத்தில்
நிறைந்த தோர்பெருங் கவற்சியை நீக்கினா ளென்னச்

சிறந்த தோர்பெரு மகிழ்ச்சியு முடையளாய்ச் சித்தர்
அறைந்த வாறுதீப் பெய்தன ளுலோகங்க ளனைத்தும்.

(இ - ள்) மறைந்து சென்றருளினரெனச் சிறிது துன்பத்தையும், (திருவுருவ முடியாமையால் என்றும்) தன் மனதில் நிறைந்துள்ள துன்பத்தை நீக்கியருளினரென்று மேலெழுந்தோங்கிய ஒப்பில்லாத பெருமகிழ்ச்சியையுமுடையளாகி, சித்தமூர்த்திகள் கூறியருளிய வண்ணம் உலோகங்களை யெல்லாம் தீயிற் புடம் போட்டனள். (உஎ)

அழல டைந்தபி னிருண்மல வலிதிரிந் தரன்றாள்
நிழல டைந்தவர் காட்சிபோ னீப்பருங் களங்கங்
கழல வாடக மானதா லதுகொண்டு கனிந்த
மழலை யீர்ஞ்சொலாள் கண்டனள் வடிவிலான் வடிவம்.

(இ - ள்) சிவபெருமானது திருவடிநீழலை யடைந்த மெய்யன்பர் ஆணவ மலத்தின் வலிமை கெட்ட தோற்றம்போல (உலோகம்) நெருப்பினைச் சேர்ந்த பிறகு நீங்காத மாசுகழியப் பொன்னாகியது. சுவைபழுத்த தண்ணிய மழலைச் சொல்லையுடைய பொன்னனையாள் அப்பொன்னினைக் கொண்டு உருவமில்லாத சிவபெருமானுக்கோர் திருவுருவத்தை வார்த்தனள். (உஅ)

வேறு

மழவிடை யுடையான் மேனி வனப்பினை நோக்கி யச்சோ
அழகிய பிரானோ வென்னா அள்ளிமுத் தங்கொண் டன்பிற்
பழகிய பானை யானாப் பரிவினாற் பதிட்டை செய்து
விழவுதேர் நடத்திச் சின்னாள் கழிந்தபின் வீடு பெற்றாள்.

(இ - ள்) இளமை வாய்ந்த இடபவாகனத்தையுடைய பெருமானார் திருவுருவத்தின் பொலிவைப் பார்த்து, (தனது கைகளால் திருக்கன்னத்தை) அள்ளி முத்தமிட்டுத் தனது மெய்யன்பில் இடைவிடாதிருந்த சிவபெருமானை நீங்காத பேரன்பினால் பிரதிட்டை செய்து நித்த நைமித்திய மகோற்சவாதிகள் நடத்தி இவ்வாறு சில நாள் கழிந்த பின்பு சிவகதி யடைந்தனள்.

(வி - ம்) அச்சோ என்றது வியப்பிடைச் சொல். (உகூ)

நையுநுண் ணிடையி னாளந் நாயகன் கபோலத் திட்ட
கையுகிர்க் குறியுஞ் சொன்ன காரணக் குறியுங் கொண்டு
வெய்யவெங் கதிர்கால் செம்பொன் மேனிவே றாகி நாலாம்
பொய்யுகத் தவர்க்குத் தக்க பொருந்துரு வாகி மன்னும்.

(இ - ள்) இளைத்த நுண்ணிய இடையையுடைய அப்பொன்னனையாள் அப்பெருமானுடைய கன்னத்தி லள்ளிய நகக்குறியையும் அழகிய பிரானோ வென்று சொல்லிய காரணக் குறியையுங் கொண்டு, விரும்பத்தக்க சூரியன் போலக் கிரணத்தை வீசுஞ் செம்பொன்னாலாகிய திருமேனி வேறுபட்டுக் கலியுகத்தவர்க்குத் தக்க பொருந்திய திருவுருவமாகி எழுந்தருளி யிருக்கின்றனர்.

(வி - ம்) அப்பெருமானுக்கு இப்பொழுதும் நகக்குறி மன்னும் எனவும், திருநாமம் பொன்னனையாள் கூறியபடியே அழகிய பிரானெனவே மன்னும் எனவுங் கொள்க. (௩0)

ஆகூ திருவிருத்தம் - கஅஅடு.

முப்பத்தேழாவது

சோழனை மடுவில் வீட்டிய படலம்

மின்னனை யார்பூங் கொன்றை வேணிய ரிரத வாதம்
பொன்னனை யாள்முன் செய்து போந்தது புகன்றே மார்த்தார்
மன்னனை மடுவில் வீட்டி மலரடிக் கன்ப னானை
தென்னனை யமரிற் காத்த திருவிளை யாடல் சொல்வாம்.

(இ - ள்) மின்னல் போன்ற ஆத்திமாலையும் அழகிய கொன்றைமாலையும் அணிந்த சடாமுடியையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் பொன்னனையாள் முன் இரசவாதஞ் செய்து சென்றருளிய திருவிளையாடலைக் கூறினோம். ஆத்திமாலை யணிந்த சோழனை மடுவில் தள்ளி, தாமரைமலர்போன்ற தமது திருவடிக்கு அன்பனாகிய சுந்தரேசபாதசேகரபாண்டியனைப் போரிற் காத்தருளிய திருவிளையாடலை (யாம் இனி)க் கூறுவாம்.

(வி - ம்) மின்னனையார் என்றதற்கு ஈண்டு மின்னல்போலத் தோன்றி மறைந்தருளினமை நோக்கிக் கூறினதாகப் பொருள் உரைப்பினும்பொருந்தும்.
அனைய என்னும் குறிப்புவினைப் பெயரெச்சத்தின் அகரவீறு தொக்கது.

பொன்னெடுந் தேரி ராச புரந்தரன் புரந்த ராதி
பன்னெடுந் தேவ ரேத்தப் பரனுல கடைந்தா னிப்பால்
அந்நெடுந் தகையோன் மைந்த னடலிரா சேச னென்போன்
இந்நெடுந் தகையோன் மைந்த னிராசகம் பீர னென்போன்.

(இ - ள்) பொன்னாலாகிய பெரிய தேரையுடைய இராசேந்திரபாண்டியன் இந்திரன் முதலிய பல தேவர்களுந் துதிக்கச் சிவலோகத்தை யடைந்தனன். இப்புறம் அப்பெருந்தகைமையுடைய இராசேந்திரபாண்டியன் புத்திரன் வெற்றியையுடைய இராசேசபாண்டியனென்று சொல்லப்படுவான். இந்த இராசேசபாண்டியனுடைய புத்திரன் இராசகம்பீரபாண்டியனென்று சொல்லப்படுவான். (௨)

மற்றிவன் குமரன் பாண்டி வங்கிய தீப னன்னான்
பொற்றிணி தடந்தோள் மைந்தன் புரந்தர சித்தா மன்னான்
வெற்றிகொள் குமரன் பாண்டி வங்கிய பதாகன் வீரம்
பற்றிய சுந்த ரேச பாதசே கரன வன்சேய்.

(இ - ள்) இந்த இராசகம்பீர பாண்டியனுடைய புத்திரன் பாண்டிய வங்கியதீப பாண்டியனென்று சொல்லப்படுவான். அவனுடைய பொன்னிறம் வாய்ந்த திண்ணிய தோளையுடைய புத்திரன் புரந்தரசித்துப் பாண்டியனும். அந்தப் புரந்தரசித்துப் பாண்டியனுடைய வெற்றிகொண்ட புத்திரன் பாண்டி

வங்கியபதாகனென்று சொல்லப்படுவான். அவனுடைய புத்திரன் வீரமிக்க சுந்தரேசபாதசேகர பாண்டியனென்று சொல்லப்படுவான்.

(வி - ம்) புரந்தரசித்தபாண்டியன் உக்கிரகுமாரபாண்டியனைப்போலவே இந்திரனை யெதிர்த்துச் சயங்கொண்டதாகவுஞ் சரிதமுளது. (ங)

பலர்புகழ் சுந்த ரேச பாதசே கரனுந் தென்னன்
அலைபுன லுடுத்த கூட லடிகளுக் கன்ப னாகிக்
கொலைபுணர் வேலால் வெங்கோற் குறும்பெனுங் களைகள் தீர்த்
மலர்தலை யுலக மென்னும் வான்பயிர் வளர்க்கு நாளில். [து

(இ - ள்) பலரும் புகழும் அந்தச் சுந்தரேசபாதசேகரபாண்டியன், அலை வீசும் நீர் சூழ்ந்த மதுரையிலெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுளுக்கு மெய் யன்பு பூண்டவனாகி, கொலைத்தொழிலில் மிக்க வேலினால் கொடுங்கோலையுடைய குறுநில மன்னரென்னுங் களைகளைக் களைந்து, பரந்த இடத்தையுடைய உல கில் வசிக்கும் உயிர்களாகிய பெரிய பயிரை வளர்த்துவருங்காலையில்.

(வி - ம்) சுந்தரேசபாதசேகரனென்னுந் தன் பெயர்க்குப் பொருந்த நின்றானதலின் "சுந்தரேசபாதசேகரனுந் தென்னன் கூடலடிகளுக்கன்பனாகி" என்றார். (ச)

பத்துமான் றடந்தேர் நூறு பனைக்கைமா நூற்றுப் பத்துத்
தத்துமா னயுத மள்ளர் தானையின் வளவே யீட்டி
இத்துணைக் கேற்ப நல்கி யெஞ்சிய பொருள்க ளெல்லாஞ்
சித்துரு வான கூடற் சிவனுக்கே செலுத்த லானான்.

(இ - ள்) குதிரை பூட்டிய தேர் பத்து; பனைபோன்ற துதிக்கையை யுடைய யானைகள் நூறு; தாண்டிச் செல்லுங் குதிரைகள் ஆயிரம்; காலாட்கள் பதினாயிரம்; இவ்வளவாகவே சேனைகளைச் சேகரித்து இவ்வளவிற்குப் பொருந்தப் பொருளுதவி, சேடமான எல்லாப் பொருளையும் அறிவே திரு வுருவமான மதுரையிலெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுள் திருப்பணிக்கே செலவிட்டு வருவானாயினான்.

(வி - ம்) சதுரங்கசேனைகள் அரசனைக் காத்துநிற்கவும், அரசன் வரு வதை யுணர்த்த அறிகுறிக்குமேயன்றி, வெற்றி கொடுக்க அல்ல ஆதலின் இவ்வாறு செய்தனனென்க. (ரு)

கண்டிகை மகுட மாதிக் கலனிரை குயின்றுந் திங்கள்
மண்டல மிடறுஞ் சென்னிக் கோபுர மாட மாதி
எண்டிசை யிருள்கால் சீப்ப வெரிமணி யிழைத்து வேய்ந்துந்
திண்டிற லுடையா னின்ன திருப்பணி பிறவுஞ் செய்தான்.

(இ - ள்) கண்டிகை கிரீட முதலிய ஆபாணபங்திகளைச் செய்தும், சந்திர மண்டலத்தை யிடறியோங்கிய சிகரத்தையுடைய கோபுரமும் திருமாளிகையு முதலியனவற்றை எண்டிசையிலுமுள்ள இருளை (ஒளியாகிய) காலாற் சீத்துக் கொடுக்க, நெருப்புப்போல ஒளிவீசும் மாணிக்கமிழைத்து அலங்கரித்தும், வன்

மையுடைய சுந்தரேசபாதசேகரபாண்டியன் இவைபோன்ற திருப்பணிகளையும் பிறவற்றையுஞ் செய்து வந்தனன்.

(வி - ம்) பிற என்றது நித்தநைமித்திக முதலியவற்றையென்க. (௬)

கல்லுமா றகன்ற மார்பன் கருவியின் சிறுமை நோக்கி
மல்லுமா றாத திண்டோள் வளவர்கோ னொருவன் காலிற்
செல்லுமா யிரம்ப ரிக்கோர் சேவக னென்போன் றனை
வெல்லுமா றெண்ணி வஞ்சி வேய்ந்துகொண் டெழுந்து போந்தான்.

(இ - ள்) மலைகளும் (திண்மையாலும் விசாலத்தாலும்) மாறுபட்டகன்ற மார்பையுடைய சுந்தரேசபாதசேகர பாண்டியனுடைய சேனையின் சிறுமையை நோக்கி, மல் யுத்தத்தில் நீங்காத திண்ணிய தோளையுடைய சோழனொருவன் காற்றுப்போலச் செல்லும் ஆயிரங் குதிரை வீரர்களுக்கு ஒரு குதிரை வீரனென்று சொல்லப்படுவான். அவனே யப்பாண்டியனை வெல்லும் வகை கருதி வஞ்சிமாலையைச் சூடிப் போர்மேற் கொண்டெழுந்து சென்றனன்.

(வி - ம்) வஞ்சிமாலை பகைவர்மேற் செல்வதற்கோர் அறிகுறி. இதனை, "வட்கார்மேற் செல்லுதல் வஞ்சியாம்" என்பதனானறிக. (எ)

பல்வகைக் கருவி யீட்டப் படையொடும் பரவை சீறிச்
செல்வது போலக் கன்னித் தீம்புன னாடு நோக்கி
மல்வரை யாத தோளான் வரவறிந் தெழுந்து மேருக்
கல்வரி சிலையான் முன்போய்க் கைதவன் றாழ்ந்து கூறும்.

(இ - ள்) பலவிதப்பட்ட ஆயுதங்களைத் தாங்கிய சேனைத்தொகுதியோடு, சமுத்திரமானது கொதித்து வருவதுபோல, இனிய நீர்சூழ்ந்த பாண்டிநாட்டை எதிர் நோக்கி, அளவிடப்படாத மற்போர் பொருந்திய தோளையுடைய சோழனது வருகையை யறிந்து, பாண்டியன் (துண்ணென்று சிங்காதனத்தை விட்டு) எழுந்து, மேருமலையாகிய கட்டமைந்த வில்லைத் தாங்கிய சோமசுந்தரக் கடவுள்முன் சென்று பணிந்து (பின்வருமாறு) கூறுகின்றான்.

(வி - ம்) கருவிப்படை என்பதனை இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகையெனக் கொண்டு, கருவியாகிய படை யெனப் பொருளுரைப்பினும் பொருந்தும். (அ)

பொன்னது வனைய வேணிப் புனிதவிப் பூமி நேமி
உன்னது வலத்தி னாலே யுருட்டுமென் வலத்தை நோக்கான்
தன்னது வலத்தி னாலென் றானையின் சிறுமை நோக்கி
என்னது தேயங் கொள்வா னெண்ணினான் போலு மன்றோ.

(இ - ள்) பொன்போலுஞ் சடாமுடியையுடைய சுந்தரேசப்பெருமானே! இப்பூமியில் உமது திருவருள்வலத்தினால் ஆக்கினைசக்கரத்தைச் செலுத்தும் எனது வன்மையைச் சிறிதும் நோக்காமல், தன் பெருஞ்சேனையின் வன்மை

யால் என் சேனையின் சிறுமையைப் பார்த்து, (சோழன்) எனது நாட்டைக் கைக்கொள்ளக் கருதினவன் போலும்.

(வி - ம்) பொன்னது என்பதில் அது பகுதிப்பொருள் விகுதி. (கூ)

காவிரி நாடன் சேனைக் கடலிடை யெரிபோன் மூண்டு
மேவின னென்று கூறி மீனவன் வேண்ட வானிற்
பூவிரி வாகை நீயே புனையநாம் பொருது மென்று
நாவிரி யாத மாற்ற நாயகன் கூறக் கேட்டான்.

(இ - ள்) (இவ்வாறு கருதிய) சோழன் தனது சேனையாகிய கடலிடத்தெழுந்த வடவாமுகாக்கினிபோலக் கோபமூண்டு வந்தானென்று சொல்லிப் பாண்டியன் குறையிரக்க, மலர்கள் விகசித்த வெற்றிமாலையை நீயே சூட நாம் துணையாக வந்து போர்புரிவோமென்று சோமசுந்தரக் கடவுள் ஆகாயத்தில் அசரீரியாய்க் கூறியருள, (சுந்தரேச பாதசேகர பாண்டியன்) கேட்டனன்.

(வி - ம்) இவன், போர்வந்த விடத்துச் சிவகடாக்ஷத்தாலேயே ஜயிக்க வேண்டுமன்றிச் சேனையால் ஒன்றுமில்லை யென வுறுதியாகக் கொண்டவனாதலின், பெருமான் அவ்வாறே துணைநிற்போமென அசரீரியாகக் கூறினனெனக் கொள்க. (க0)

எல்லியங் கமலச் செவ்வி யெனமுக மலர்ந்து நாதன்
அல்லியங் கமலச் செந்தா ளகந்தழீஇப் புறம்பு போந்து
பல்லியந் துவைப்பத் தானைப் பரவையுட் பரிமா வூர்ந்து
கொல்லியம் பொருப்பன் சேனைக் கடலெதிர் குறுகி னானே.

(இ - ள்) விடியற்காலத்தில் (விகசித்த) தாமரையின் அழகுபோல முக மலர்ச்சி யுற்றுச் சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய அழகிய தாமரை மலர் போன்ற சிவந்த திருவடிகளைத் தன் மனதிற்கொண்டு வெளியே வந்து பல வாத்தியங்களு மொலிக்க, தனது சேனைப் பரப்பின் நடுவிற் குதிரையை நடத்தி, கொல்லி மலையையுடைய சோழனது சேனாசமுத்திரத்தி னெதிரே (போருக்கு) வந்தனன்.

(வி - ம்) அம் இரண்டுஞ் சாரியைகள். (கக)

பண்ணுத லிசைவண் டார்க்கும் பசுந்தொடைச் செழியன் றானை
எண்ணுத லிலவாஞ் சென்னி யிரும்படைக் கடனே ராறாய்
நண்ணுத லெனப்போய்ப் பொன்னி நாடவன் றமர்கட் கெல்லாங்
கண்ணுத லருளா லங்கோர் கடலெனத் தோன்றிற் றம்ம.

(இ - ள்) பண்ணோடமைந்த இசையை வண்டுகள் பாடும் பசிய வேப்ப மலர் மாலை யணிந்த பாண்டியனுடைய சேனையானது, கணக்கில்லாததாகிய சோழனுடைய பெரிய சேனையாகிய கடலுக்கு நேரே ஆறு ஒன்று செல்லுதல் போலச் சென்று சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருவருளால் சோழனுடைய சேனைகளுக்கெல்லாம் அவ்விடத்தில் ஒரு பெருங்கடல் வந்ததுபோலத் தோன்றியது.

கடலென வருமா வூர்ந்து கைதவன் சேனை முன்போய்
அடலணி மேருக் கோட்டி யாலவாய் நெடுநாண் பூட்டி
மடல்விழ் துழாய்க்கோ ளூட்டி வாயெரி புரத்தி லூட்டி
மிடலணி கூடற் கோமான் வேடுரு வாகி நின்றான்.

(இ - ள்) வலிமை மிக்க மகமேருவை (வில்லாக) வளைத்து, விஷம்பொருந்திய வாயையுடைய (வாசுகியாகிய) நெடிய நாணினை யேற்றிட்டு, இதழ்விரிந்த துளவமாலை யணிந்த (திருமாலாகிய) அம்பினை யேறிட்டு, (அந்த அம்பின்) வாயிலுள்ள அக்கினியைத் திரிபுரத்திற் கொளுவி வெற்றி பூண்ட மதுரையிலெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுள், வேடுவத் திருவுருவங் கொண்டு கடல்போல (விரைந்து) வருங் குதிரையைச் செலுத்தி, பாண்டியன் சேனையின் முன்னணியிற் சென்று நின்றருளி.

இது முதல் நான்கு பாடல்கள் குளகம். (கரு)

கங்குல்வாய்த் திங்கள் போலக் காதணி தந்தத் தோடுங்
கங்குல்வாய் முளைத்த மீன்போற் கதிர்முத்த வடமுங் குஞ்சிக்
கங்குல்வாய்ச் சிலைபோல் வெட்சிக் கண்ணிசூழ் கலாபச் சூட்டுங்
கங்குல்வாய் கிழிக்குந் தந்தக் கடகமு மின்னுக் கால.

(இ - ள்) இரவில் நிலவிய சந்திரன்போல விளங்குங் காதிலணிந்த தந்தத் தாலாகியதோடும், இராப்போதில் முளைத்த நட்சத்திரத்தைப்போல விளங்கும் முத்து மாலையும், சிகையாகிய இரவில் (எழுந்த) இந்திரதனுசுபோல வெட்சி மாலை சூழ்ந்த மயிலிறகணிந்த உச்சிக் கொண்டையும், இருட்போதைக் கிழித்து விளங்கும் மின்னல்போலத் தந்தத்தாலாகிய கடகமும் ஒளிவீச. (கச)

அண்டத்தா ரமரர் நாம மன்றுதொட் டடையத் தோற்று
கண்டத்தா ரிருளே யெங்குங் கலந்தெனக் கறுத்த மேனி
கொண்டத்தா ரரி னுற்கோர் கூற்றெனக் கொல்வே லேந்திச்
சண்டத்தீ யென்ன நின்றான் காவிரித் தலைவன் காணு.

(இ - ள்) ஆகாயத்தில் வசிக்குந்தேவர்கள் அமரர் என்னும் பெயரை (விடமுண்டருளிய) அக்காலமுதலடையத் தோற்றிய ஸ்ரீகண்டத்தில் நிறைந்த விடவிருளே எவ்விடத்துங் கலந்தாற்போலக் கறுத்த திருமேனியைக் கொண்டு, அந்த ஆத்திமாலையணிந்த சோழனுக்கு ஒரு யமனைப் போலக் கொல்லும் வேற்படை தாங்கி வடவைத்தீப் போல நின்றருளினர். (அதனை) சோழன் கண்டு.

சீறியா யிரம்ப ரிக்கோர் சேவகன் வந்தே னென்னுக்
கூறினு னெதிர்த்தான் வெள்ளிக் குன்றவன் பத்து நூறு
மாறிலாப் பரிக்கு மட்டோர் வயவனீ யன்றோ வெண்ணில்
ஈறிலாப் பரிக்கு மொற்றைச் சேவகன் யானே யென்றான்.

(இ - ள்) கோபித்து ஆயிரங் குதிரைகட்கு ஒரு சேவகன் வந்தேனென்று சொல்லிச் சோழனெதிர்த்தான். வெள்ளிமலையையுடைய சிவபெருமானார்,

நீ பகைமையில்லாத ஆயிரங் குதிரைகளுக்கு மட்டும் ஒரு வீரனல்லவா, கணக்கிடில் முடிவில்லாத குதிரைகளுக்கும் நானே ஒரு சேவகனென்று கூறினர்.

(வி - ம்) இது செடுமொழி வஞ்சித்துறை என்பர்.

நீயோ ஆயிரங் குதிரைகட்கு வீரனென்று மகிழ்ந்தாய்; நான் எண்ணில்லாப் புரவிகட்கு வீரனென்று சிவபெருமான் கூறினர் என்பது. (கசு)

என்றசொல் லிடியே றென்ன இருசெவி துளைப்பக் கேட்டு
நின்றவ னெதிரே மின்னு நீட்டிச்செல் மேகம் போலச்
சென்றுவேல் வலந்தி ரித்துச் செயிர்த்தன னதிர்த்துச் சீற
வன்திற னூற்றுப் பத்து வயப்பரிக் கொருவ னஞ்சா.

(இ - ள்) வேடுவ உருவாய்வந்த சிவபெருமான் கூறியசொல் இடியேற்றினொலியைப் போல, தன் இருசெவிகளுந் துளைபடக் கேட்டு நின்ற சோழனெதிரே மின்னலைவீசிச் செல்லும் மேகம்போலச் சென்று, வேலை வலப்பாற்றிரித்துக் கோபித்து மாறுபட்டுச்சீற, வன்மையையும் வெற்றியையுமுடைய ஆயிரங் குதிரைகளுக்கொருவனாகிய சோழன் அஞ்சி.

இதுமுத லிரண்டுபாடல்கள் குளகம். (கஎ)

யாமினி யிந்த வேலா லிறப்பதற் கைய மில்லை
யாமென வகன்றான் மாவோ டாயிரம் பரிக்கோர் மள்ளன்
காமனை வெகுண்ட வேடன் மறைந்தனன் கங்குற் சோதி
மாமக னதுகண் டோடும் வளவனைத் துரந்து சென்றான்.

(இ - ள்) ஆயிரங் குதிரைகளுக் கொருவீரனாகிய சோழன் இனி யாம் இந்த வேற்படையால் மரிப்பதற்குச் சந்தேகமில்லையாமென்று புறங்கொடுத்தோடினான். மன்மதனை யெரித்த வேடுவவுருக்கொண்டருளிய சிவபெருமான் மறைந்தருளினர். சந்திரமாபிற்றோன்றிய சுந்தரேச பாதசேகர பாண்டியன் பார்த்துப் புறங்காட்டியோடும் அச்சோழனைத் துரத்திப்போயினன்.

(வி - ம்) கங்குற் சோதி - இரவில் ஒளிகொடுக்குஞ் சந்திரன்.

பாண்டியன்பக்ஷம் வெற்றி யுண்டாயினமையின் சிவபெருமான் மறைந்தருளினர் எனக் கொள்க. (கஅ)

துரந்திடு மளவி லோடுஞ் சோழனுந் திரும்பி நோக்கிக்
கருந்தடங் கண்ணி பாகங் கரந்தவே டுவனைக் காணான்
வருந்துய ரச்சந் தீர்ந்தான் மதுரையி னளவும் பற்றிப்
புரந்தரற் புறங்கண் டானைப் புறங்கண்டு முடுக்கிப் போனான்.

(இ - ள்) பாண்டியன் துரத்துங்காலத்தில் (புறங்காட்டி) ஓடுகின்ற சோழனுந் திரும்பிப் பார்த்து, கரிய பரந்த கண்களையுடைய உமாதேவி பாகத்தை மறைத்து வந்தருளிய வேட்டுவ மூர்த்தியைக் காணமல் வந்த துன்பமும் பயமும் நீங்கி மதுரையினெல்லை வரையில்பற்றி, இந்திரனைப் புறங்கண்ட பாண்டியனை முதுகுகண்டு விரைந்து துரத்திப் போயினன். (கசு)

காலொன்று முடுக்கப் பட்ட கனலொன்று நடந்தா லொத்து
வேலொன்று தடக்கை நேரி வேந்தனுன் முடுக்குண் டோடுஞ்
சேலொன்று கொடிய னுன்றன் செழுநகர் விரைந்து செல்வான்
மாலொன்று களிற்றி னுங்கோர் மதுமலர்க் கிடங்கில் வீழ்ந்தான்.

(இ - ள்) காற்றொன்றினால் விரைந்து மூட்டப்பட்ட நெருப்பொன்று விரைந்து நடந்தாலொத்து வேலையேந்திய நெடியகையையுடைய சோழனால் துரத்தப்பட்டுப் புறங்காட்டியோடும் மீனக்கொடியையுடைய பாண்டியன் தனது வளமமைந்த மதுரை நகருக்கு விரைந்து செல்கிறவன் மதமயக்கத்தையுடைய யானை வீழ்ந்ததுபோல அத்திருநகரிலுள்ள ஒப்பில்லாத தேன்சிந்துந் தாமரை மலரகழியில் வீழ்ந்தான். (உ0)

மீனவன் மதுரை மூதூர் மேற்றிசைக் கிடங்கில் வீழ
மானவெம் புரவி யோடும் வளவனும் வீழ்ந்தான் கூடற்
கோனவ னருளால் வானோர் குரைகடல் கடையத் தோன்றும்
ஆனையி னெழுந்தான் றென்னன் கோழிவேந் தாழ்ந்து போனுன்.

(இ - ள்) பாண்டியன் மதுரையென்னுந் தொன்றுதொட்டுள்ள திருநகரத்தின் மேற்றிசையிலுள்ள அகழியில்விழ, மானத்தையுடைய கொடிய குதிரையோடும் சோழனும் அந்த அகழியில் வீழ்ந்தான். அம்மதுரையிலெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருவருளால் தேவர்கள் ஒலிக்குங் கடலைக் கடையத் தோன்றிய வெள்ளையானையைப் போலப் பாண்டியனெழுந்தனன். உறையூர்க்கரசனுகிய சோழன் அந்த அகழியி லாழ்ந்திறந்தான்.

(வி - ம்) இச் செய்யுளில், வளவனும் வீழ்ந்தானென்றது வீராவேசமுற்றபொழுது உயிர்க்கிறுதி நோக்காமையும், தென்னனெழுந்தான் கோழிவேந் தாழ்ந்தான் என்பன பாண்டியனுக்கு வெற்றி கைகூட்ட வேண்டியது பெருமான் கடமை யென்பதும் புலப்படுத்தின.

மானம் தன்னிலையிற் றுழாது நிற்றலும் தாழ்வு வந்தவிடத்து உயிர் விடுதலும் அறிஞர் கொள்கை. (உக)

வேறு

பிலத்தள வாழ்ந்த கடிமலர்க் கிடங்கிற் பெருந்தகை யவிந்தவன் றுகில்பூண், கலத்தரும் பேழை படைபரி மான்றேர் கரியெலாங் கவர்ந்துதன் பொருளைத், தலத்தவன் றங்க ளுயக ரணியத் தக்கது சணிகல னல்கி, நலத்தகை யவர்பே ரருட்கடற் கன்பு நதியெனப் பெருகிவீற் றிருந்தான்.

(இ - ள்) பாதலத்தினளவு ஆழ்ந்துள்ள வாசமிக்க தாமரை யகழியில் வீழ்ந்தெழுந்த தண்ணிய தாமிரபர்ணி நதிசூழ்ந்த நாட்டையுடைய சுந்தரேசபாதசேகர பாண்டியன், ஆழ்ந்திறந்த சோழனுடைய ஆடையும், பூணும், ஆபரணங்கள் வைத்த அருவிலைப்பெட்டியும், சேனையும், குதிரையும், தேரும் யானையுமாகிய இவற்றையெல்லாம் கைக்கொண்டு, தங்களிறைவரணியத்தக்க ஆடையாபரணங்களைக்கொடுத்து, அவ்விறைவரது பெரிய திருவருளென்னுங் கடலினுக்குத் தான் கொண்ட அன்பு நதியாக உவட்டெடுக்க நிகரின்றியிருந்தான்.

(வி - ம்) பெருகி - செய்வெனச்சத் திரிபு. (உஉ)

ஆ திருவிருத்தம் - கககூ0எ.

முப்பத்தெட்டாவது
உலவாக்கோட்டை யருளிய படலம்

மின்ப ணிக்கதிர் வேணி வானவன் மீன வன்றனை மானவேல்
முன்ப ணிக்கவ லந்தி ரித்துமு டுக்கி நேரிய டுக்கலான்,
பின்ப ணிக்கம லத்த டத்திற விட்ட வாறிது பெருமைசால்
அன்ப னுக்குல வாத கோட்டைய ளித்த வாறுகி ளத்துவாம்.

(இ - ள்) மின்னல்போல ஒளிவீசுஞ் சடா முடியையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுள் பாண்டியன் பொருட்டு மானமழிக்க வேற்படையை, நடுக்கமுற எதிரே வலப்பால் திரித்துத் தூத்தி, நேரிமலையையுடைய சோழன் பின்பு குளிர்ந்த தாமரைநெருங்கிய அகழியில் வீழ்ந்திறக்கச் செய்தருளிய திருவிளையாடலிது (ஆகும்.) பெருமை மிக்க தமது அன்பராகிய அடியார்க்குநல்லார்க்கு உலவாக் கோட்டை யருளிய திருவிளையாடலை(யாம் இனி)ச் சொல்லுவோம்.

(வி - ம்) மீனவன்றனை இதில் ஐ உருபுமயக்கம் ; மீனவன்றனக்கு என்பது பொருள். (க)

வேறு

பொடியார்க்கு மேனிப் புனிதர்க்குப் புனித வேற்றுக்
கொடியார்க்கு வேதக் குடுமிக்கிணை யான கூடற்
படியார்க்குஞ் சீர்த்திப் பதியேருழு வோரு ணல்லான்
அடியார்க்கு னல்லா னறத்திற்கும் புகழ்க்கு நல்லான்.

(இ - ள்) திருநீறு நிறைந்த திருமேனியையுடைய புனிதராகிய தரும விடைக்கொடியையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுளுக்கு (உறையுளாகிய) வேதசிரமான உபநிடதத்தை யொத்த மதுரையென்னும் நிலவுலகைத் தன்வசமாக்குங் கீர்த்திநிறைந்த அப்பதியில் வசிக்கும் வேளாளர்குலத்திற் றோன்றிய நல்லொழுக்க முடையவராய் அடியார்க்கு நல்லார் என்னும் (காரணப்) பெயர் பூண்டவர். புண்ணியத்திற்கும் அதன் கீர்த்திக்கும் நல்லவராயுள்ளார். (உ)

அனையா னறத்திற் கருள்போன்றவ ளான்ற கற்பின்
மனையாள் மரபின் வழுவாத தரும சீலை
எனையாரு நன்கு மதிக்க விருக்கு நீராள்
தனையாள் பதிக்குக் கதிக்குத் தனிச்சார்பு போல்வாள்.

(இ - ள்) அவ்வடியார்க்கு நல்லாரது புண்ணியத்தை வளர்க்க ஓரருள் போன்ற சிறந்த கற்பினையுடைய மனைவி குலவொழுக்கந் தவறாத தருமசீலை யென்பவள். தங்குலத்தவர் யாவரும் நன்கு மதிக்க நடக்குந் தன்மையுடையவள். தன்னைக் கொண்ட கணவனுக்கு(அடையவேண்டிய)மோக்ஷத்திற்கு ஒப்பில்லாத பற்றுக்கோடு போன்றவள். (ங)

பல்லே ருழவின் ஜெழில்பூண்டு பயன்கள் கொள்வான்
வில்லே ருழவன் கடன்கொண்டு மிகுந்த வெல்லாம்
இல்லே ருழத்தி மடைச்செல்வ மியற்றி யேந்த
அல்லேறு கண்ட னடியாரை யருத்து நீரான்.

(இ - ள்) பல ஏர்களால் உழுதொழில் பூண்டு பயன்களடையும் அடியார்க்கு நல்லார், வில்லாகிய ஏரினுற் பகைப்புலத்தையுழும் அரசனு கொள்ளும் வரியைக்கொடுத்து, மிகுந்த எல்லாப்பொருள்களையும் இல்லறமாகிய ஏரால் (விருந்தின் புலத்தைத்) திருத்துந் தருமசீல அமுதாகிய செல்வத்தைப் பாகஞ் செய்தேந்த,ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய சிவனடியாரை யுண்பிக்குந் தன்மையுடையவர்.

தோகைமாண்ட தொண்டர் சுவையாறு தழீஇய நான்கு
வகைமாண்ட மாறு படுமுண்டி மறுத்த ருந்த
நகைமாண்ட வன்பின் றலையாயவ னல்க நல்கப்
பகைமாண்ட செல்வ மணற்கேணியிற் பல்கு நாளின்.

(இ - ள்) எண்ணிறந்த அடியார்கள் அறுசுவை பொருந்திய நான்கு வகையாய் மாட்சிமைப்பட்ட (தம்முள்) மாறுதலையுடைய உணவுகளுள் (சூடில்லாததை) மறுத்துச் (சூடுள்ளதை) உண்ண, மகிழ்ச்சிமாறாத அன்பிற்சிறந்த அடியார்க்கு நல்லவர் ஊட்டுந்தோறும், எவர்க்கும் மனமிசைந்த செல்வமானது மணற்கேணி நீர் (சுரத்தல்)போல ஓங்கிவளருங்காலத்தில்.

(வி - ம்) அறுசுவை—கார்ப்பு - துவர்ப்பு - இனிப்பு - உவர்ப்பு - புளிப்பு - கைப்பு என்பன. நான்கு உண்டி-உண்ணல் தின்னல் நக்கல் பருகல் என்பன.

இந்நீர வாய வளங்குன்றினு மின்மை கூருத்
தன்னீர்மை குன்ற னெனுந்தன்மை பிறர்க்குத் தேற்ற
நன்னீர் வயலின் விளைவஃகி நலிவு செய்ய
மின்னீர வேணி மதுரேசர் விலக்கி னரே.

(இ - ள்) இத்தன்மையான பெருஞ்செல்வங் குறைந்து வறுமையடையினும் தனது பக்தித்திறஞ் சிறிதுங் குறையாதென்னுந் தன்மையைப் பிறர்க்கு விளக்க, மின்னல்போலுஞ் சடையையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் தெள்ளிய நீர் நிறைந்த வயலின் விளைவு குறைந்து வருத்த, அவ்விளைவை விலக்கியருளுவர். (சு)

குன்ற விருத்திக் கடன்கொண்டுகொண் டன்பர் பூசை
நன்ற நடத்தத் தொடுத்தான்கடன் றானுங் கிட்டா
தொன்றானுங் கொண்ட விரதத்துக் குறுதி யின்றி
நின்ற னுடம்பை யொறுக்கின்ற நியமம் பூண்டான்.

(இ - ள்) குறைவுபடாத வட்டிக்குக் கடன்வாங்கி வாங்கி, அடியவர் பூசையை நன்றாக நடத்தத்தொடங்கி, கடனுங்கிடையாமையால் தாம்கொண்ட விரதத்திற்கு மற்றொன்றினாலும் பற்றுக்கோடில்லாமல் வாளாநின்றனர். (அடிய

ருண்ட பிறகே உண்ணு நியமமுடையாதலின்) தமதுடம்பை வருத்துகின்ற நியமத்தைப் பூண்டவர்.

(வி - ம்) 'குன்ருத விருத்திக்கடன்' என்றமையால் நாடோறும் அதிகப்படுவதாகிய வட்டிக்கு வாங்குங் கடன் எனக்கொள்க. (எ)

கோடுப்பா ரவரே விளைவுங்கடன் கோளு மாற்றித்
தடுப்பா ரெனின்மற் றதையாவர் தடுக்க வல்லார்
அடுப்பார் விழுமங் களைவாரடி யார்க்கு நல்லூண்
மடுப்பா னியமந் தடைபட்டு வருந்து கின்ருன்.

(இ - ள்) தம்மை யடைந்தவர் துன்பங்களை நீக்கும் பெருமானுர் (அடியார்க்கு வேண்டியபடி) கொடுப்பவருமாவர், அவரே விளைவையும் கடன் கொள்ளலையும் மாற்றித் தடுப்பாராயின், அதனைத் தடுக்கவல்லவர் யார்? (ஒருவருமிலர்.) அடியவர்க்கு நல்லுணவூட்டும் அடியார்க்கு நல்லார் (தமது) ஏற்பாடு தடைப்பட்டு வருந்துவாராயினர். (அ)

விண்ணூறு சூடும் விடையான்றமர்க் கூட்டி யன்றி
உண்ணு தவன்றன் னுயிர்க்குத்துணை யாய கற்பிற்
பண்ணூர் மொழிதன் னொடும்பட்டினி விட்டு நெஞ்சம்
புண்ணாக வாகம் பசித்தீயிற் புழுக்கப் பட்டான்.

(இ - ள்) சிவபெருமானுடைய அடியவர்க்கு அமுது செய்வித்தல்லாமல் உண்ணாத அடியார்க்குநல்லார் தமது உயிர்த் துணையாகிய கற்பினையுடைய இசைபோன்ற சொல்லமைந்த மனைவியோடும் பட்டினியிருந்து தமது மனம் புண்ணாயழுங்க, சரீரம் பசியாகிய தீயாற் சுட வருத்தப்பட்டனர்.

(வி - ம்) விண்ணூறு சூடும் விடையான் - ஆகாய கங்கையணிந்த (சடையையுடைய) வரும், இடபவாகன முடையவருமாகிய சிவபெருமான். (கூ)

இறக்கும் முடம்பாற் பெறும்பேறினி யாவ தென்னு
அறக்குன் றனையான் மனையோடு மடைந்திச் செய்தி
நிறக்கின்ற செம்பொற் சிலையார்க்கு நிகழ்த்தி யாவி
துறக்கின் றதுவே துணிவென்று துணிந்து போனான்.

(இ - ள்) தருமமலைபோன்ற அடியார்க்குநல்லார், இறக்கும் இவ்வுடலால் இனி நாமடையும் பயன் யாது? என்றுகருதித் தமது மனைவியோடுஞ்சென்று, விளங்குகின்ற மேருமலையை வில்லாகவுடைய சிவபெருமானுக்கு இச்செய்தியைக்கூறி, உயிரை விடுவதே தக்கதென்று மனந் துணிந்து சென்றார். (௧0)

ஐயன் றிருமுன்ன ரடைந்தடி தாழ்ந்து வானோர்
உய்யும் படிநஞ் சமுதுண்ட வொருவ வுன்றன்
மெய்யன்பர் பூசைக் கிடையூறு விளைய வென்றன்
செய்யும் புலமும் விளைவின்றிச் சிதைந்த வென்னு.

(இ - ள்) சோமசுந்தரக்கடவுள் திருச்சந்நிதியை யடைந்து திருவடியைப் பணிந்து, தேவர்களுய்ய விஷபானஞ் செய்தருளிய பெருமானே! உனது

உண்மையடியவர் பூசைக்குத் தடையுண்டாக எனது நன்செய்யும் புன்செய்யும் விளைவு சுருங்கிக் கெட்டன. (கக)

விடனல்கு சூலப் படையாய்கடன் வேறு காணேன்
கடனல்க வல்லார் தமைக்காட்டுதி காட்டி லாயேல்
மடனல்கு மிந்த வுடம்பின்சுமை மாற்று வேனென்
றுடனல்கு கற்புக் குரியாளொடும் வேண்டு மெல்லை.

(இ - ள்) விஷஞ்சொரியுஞ் சூலாயுதமேந்திய பெருமானே! கடன் கொடுக்கத்தக்கவர் ஒருவரையுங் காணேன். (நீ யாவும் வல்லவனாதலின்) கடன் கொடுக்கத்தக்கவ ரிவரெனக் காட்டுவாய்: (அவ்வாறு) காட்டாவிட்டால், அறியாமைமிக்க இந்த வுடற்பாரத்தை யொழிப்பேனென்று, தன்னுடனின்ற கற்புடைய மனைவியாகிய தருமசீலையோடு வேண்டுங்காலத்தில். (கஉ)

பஞ்சாதி வேதப் பொருள்சொன்ன பரமன் வாக்கொன்
றஞ்சாதி வேளாண் டலைவாவு னகத்தி லின்றோர்
செஞ்சாதி யாய செழுவாலரிக் கோட்டை யுய்த்தேம்
எஞ்சா திருக்கு மெடுக்குந்தொறு மென்று மாதோ.

(இ - ள்) பஞ்சாதியையுடைய வேதத்திற்குப் பொருள்கூறிய சோமசுந்தரக் கடவுளது அசரீரிவாக்கொன்று, வேளாளர் குலத்திற்றோன்றிய தலைவனே! உன்வீட்டிலிப்பொழுது ஒப்பிலாத செந்நெல்லாலாகிய முனைமுரியாத களங்கமற்ற அரிசிக்கோட்டையொன்று செலுத்தினோம். (நீ சிறிதும்) அஞ்சாதே. எடுக்குந்தோறும் அது எப்பொழுதுங் குறையாதிருக்கும்.

(வி - ம்) பஞ்சாதி - சந்தை கூட்டி வேதாத்தியயனஞ் செய்வோர் நிறுத்துதற் கிடமாக வைத்த ஐம்பது பதங்கொண்ட ஒரு முடிபு. பஞ்சாது என்பதன் மரூஉ. (கங)

நீநாளும் பூசித் ததில்வேண்டிய கொண்டு நித்தம்
ஆனாத வன்பர்க் கமுதூட்டி யெவர்க்கு மன்ன
தானாதி நான தருமங்களுஞ் செய்தி வீடு
மேனா ளளிக்கின் றனமென்று விசும்பிற் கூற.

(இ - ள்) நீ தினந்தோறும் அருச்சித்து அவ்வரிசிக் கோட்டையில் (தினமும்) வேண்டுமளவு அரிசிகொண்டு, தினமும் சிவநேசம் மிக்க அடியார்கட்கு அமுதருத்தி எல்லோருக்கும் அன்னதான முதலிய பல தருமங்களையுஞ் செய்வாய். இறுதியிற் சிவகதி தந்தருளுகின்றோம் என்று ஆகாயத்திற் கூறியருள.

இதுமுத லிரண்டு செய்யுள்கள் குளகம். (கச)

கேட்டின்ப மெய்திக் கிளர்விம்மித னாகி வேதப்
பாட்டின் பயனைப் பணிந்தில்ல மடைந்து பண்டை
ஈட்டுந் தவப்பே றெனக்கண்டனன் தொண்டர்க் கெந்தை
கூட்டுங் கதிபோ லுலவாமற் கொடுத்த கோட்டை.

(இ - ள்) (அவ்வசரீரியைக்) கேள்வியுற்று இன்பமடைந்து மேலெழும் வியப்புடையவராகி வேதவாக்கியப் பொருளாகிய சுந்தரேசப் பெருமானைப்

பணிந்து (தமது) வீட்டையடைந்து முன்புதேடிய தவப்பயன்போல, அடிய வர்க்கு எமது பெருமானுர் அடைவிக்கும் பேரின்பம் (குறையாது என்றும் ஒரு படித்தாயிருப்பது) போல, அழியாதிருக்கக் கொடுத்தருளிய அரிசிக்கோட்டை யைப் பார்த்தருளினர்.

(வி - ம்) வேதப்பாட்டின் பயன்=சிவபெருமான். வேதம் பல கடவுளரை யும் பதியெனப் பல காரணங்களாற் கூறினும் சிவபெருமானே பதியாவர். இது அரசன் தன் ஆக்கினையைப் பலர்மூலமாகவுஞ் செலுத்துவதுபோலவென் றறி யத்தக்கது. (கரு)

வானாறு சூடி தருகோட்டையை வைகல் தோறும்
பூநாறு சாந்தம் புகையொண்சுடர் கொண்ட ருச்சித்
தானாத செவ்வி யடிசிற்கு மதற்கு வேண்டும்
நானா கருவி விலைக்கும்மது நல்க வாங்கா.

(இ - ள்) கங்காதராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் தந்தருளிய உலவாக் கோட்டையைத் தினந்தோறும் புஷ்பம் பரிமளகந்தம் தூபம் ஒள்ளிய தீபம் இவற்றால் அருச்சித்து, பதம் நீங்காத அன்னத்திற்கும், அதற்கு வேண்டிய (கறிமுதலிய) பலவித உபகரணங்களைப்பெறும் விலைப்பொருள்கட்கும், அக் கோட்டையானது கொடுக்கக் கைக்கொண்டு. (கசா)

மின்னார் சடையான் றமராய்ந்தவர் வேதச் செல்வர்
தென்னாடர் தெய்வம் விருந்தொக்கல் செறிந்து நட்டோர்
முன்னா மெவர்க்கும் முகில்போல் வரையாம னல்கி
எந்நாளு நோயின் றளகாதிப னென்ன வாழ்ந்தான்.

(இ - ள்) மின்னல்போன்ற சடையையுடைய சிவபெருமானது அடிய வர் (ஆகம) ஆராய்ச்சி யுடையவர் வேதியர் பிதிர்க்கள் தெய்வம் விருந்தினர் சுற்றத்தார் ஒன்றுபட்டுச் சிநேகித்தவர் முதலிய எல்லோருக்கும், மேகம்போல (கைம்மாறு கருதாது) அளவின்றிக் கொடுத்து எப்பொழுதும் வறுமையின்றிக் குபேரனைப்போல வாழ்ந்திருந்தனர். (கஎ)

வேறு

அன்பன் னடியார்க் கினியா னனிநா ளளந்தல்கித்
தன்பன் னியொடு மயலார் சுற்றந் தமரோடும்
பின்பந் நிலையே யிமவான் மகளைப் பிரியாத
இன்பன் னுருவாய்ச் சிவமா நகர்சென் றிறைகொண்டான்.

(இ - ள்) அன்புபொருந்திய அடியார்க்கு நல்லவர் அநேககால மிருந்து ஆயுள் முடிந்து தமது மனைவியோடும், அயலாரும் சுற்றத்தாரும் கிளைஞரு மாகிய இவர்களோடும், பின்பு இவ்வுலகினின்றபடியே, பர்வதராஜ புத்திரி யாகிய மகாதேவியைப் பிரிந்தறியாத சிவபெருமானது சாரூப்பியம் பெற்றுச் சிவபுரத்திற் சென்று வாழ்ந்தனர்.

(வி - ம்) அயலார் என்பதற்கு ஏவல்செய்வோரெனச் சிலர் பொருள்படு மென்பர். (கஅ)

ஆக திருவிருத்தம் - ககூஉரு.

முப்பத்தொன்பதாவது

மாமனாகவந்து வழக்குரைத்த படலம்

தாமநா றிதழி யார்தந் தமர்க்கன்பன் வறுமைப் பட்டோன்
ஆமநா னாலவாக் கோட்டை யருளிய முறையீ தையன்
தேமனாண் முல்லைத் தீந்தார்ச் சிறுதகை வணிகற் காக
மாமனாம் படிவங் கொண்டு வழக்குரை வண்ணஞ் சொல்வாம்.

(இ - ள்) மணங்கமழுங் கொன்றைமாலையணிந்த பெருமானார் தமது அடியார்க்கடியவர் வறுமைப்பட்ட அந்நாளில் உலவாக்கோட்டையருளிய திருவிளையாடலிது. தேனானது நிலைபெற்ற அன்றலர்ந்த இனியமுல்லைமலர்மாலையணிந்த பிள்ளைப் பருவத்தையுடைய ஒரு வணிகனுக்காக அப்பெருமானார், அவன் மாமனாக வடிவங்கொண்டு வழக்குப்பேசி (அவன் தாயாதிகளை வென்றருளிய) திருவிளையாடலை (யாம் இனி)க் கூறுவாம். (க)

கன்னிநான் மாடக் கூடற் கடிநகர் வணிக மாக்கள்
தன்னின்மா நிதிக்கோ னன்னான் றனபதி யென்னும் பேரான்
மன்னினா னனையான் கற்பின் மடவரல் சுசீலை யென்பாள்
பொன்னினாண் முளரிச் சேக்கைப் புண்ணியத் திருவி னன்னாள்.

(இ - ள்) எந்நாளு மழியாத நான்மாடக் கூடலாகிய மதுரையென்னுங் காவல் பூண்ட திருநகரில் வசிக்கும் வணிகரில், குபேரன்போன்ற தனபதியென்னும் பெயரையுடைய ஒருவணிக னிருந்தான். அவனது கற்பினையுடையமனைவி சுசீலையென்னும் பெயருடையவள். (அழகில்) அன்றலர்ந்த பொற்றாமரைத் தவிசில் வசிக்கும் புண்ணியவடிவாகிய திருமகள் போன்றவள்.

(வி - ம்) 'கன்னி நான்மாடக்கூடல்' என்பதற்கு, கன்னியென்பது மதுரை நாட்டின் ஒரு பெயராதலின் கன்னிநாடாகிய நான்மாடக்கூடலென இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகையாக வுரைப்பினும் பொருந்தும். தனபதி என்ற பெயராலும் பெருஞ்செல்வ முடைமையாலும் இவன் குபேரனே யென்னப் பட்டனன். (உ)

எனவிவர் தமக்கு மைந்தற் பேறின்றி யிரங்கு நாளில்
தனபதி மருகன் றன்னைத் தகவுசால் மகவாக் கொண்டு
மனமகிழ் சிறப்பா னல்க மனைவியுந் தொழுது வாங்கிப்
புனைவன புனைந்து போற்றிப் பொலிவுற வளர்த்துக் கொண்டாள்.

(இ - ள்) என்று சொல்லப்பட்ட இவர்களுக்குப் புத்திரப்பேறின்றி வருந்துங்காலத்தில், தனபதியென்னும் வணிகன் தனது (தங்கையின் புத்திரனை) மருகனை நல்லொழுக்க மிக்க புத்திரனாகக்கொண்டு மனமகிழ்ந்து சிறப்போடு கொடுக்க, மனைவியுங் கைகூப்பி வாங்கி,(பிள்ளைப்பருவத்திற்கேற்ப) அணியும் ஆபரணங்களை யணிந்து பாதுகாத்து நாளுக்குநாள் ஓங்க வளர்த்து வந்தனள்.

(வி - ம்) 'மனமகிழ் சிறப்பால்' என்பதற்கு ஸ்வீகாரஞ் செய்து எனப் பொருள் படும். (௩)

தனபதி மகப்பே றற்று னாயினும் தணவாக் காதல்
மனைவிமேல் வைத்த ஆசை மயக்கினால் வருந்தி யீன்ற
தனையனை மகவாத் தந்த தங்கைமேற் றீராப் பூசல் [வாள்.
வினைவிளைத் தொழுக வோர்நா ளிளையளும் வெகுண்டு சொல்

(இ - ள்) தனபதி யென்னும் வணிகன் புத்திரப்பேறில்லாதவனாயினும், நீங்காத விருப்பமுடைய தனது மனைக்கிழத்தியின்மேல்வைத்த ஆசையினால், தான்வருந்திப்பெற்ற புத்திரனைத் தனக்குப் புத்திரனாகத்தந்த தங்கையின்மேல் நீங்காத போர்செய்துவர, ஒருநாள் அவன் தங்கையுங் கோபித்து, (தன் தமயனை நோக்கிக்) கூறுகின்றாள். (௪)

பெருமித முனக்கேன் பிள்ளைப் பேறற்ற பாவி நீயென்
அருமைநன் மகனா லன்றோ இருமையு மடைவா யென்னப்
பெரிதுநா ணடைந்து மேலைக் காயினும் பிள்ளைப் பேறு
தருதவம் புரிவே னென்னாத் தனபதி தவமேற் செல்வான்.

(இ - ள்) (அண்ணா!) உனக்கு வந்த இறுமாப்பென்ன? நீயோ புத்திரப் பேறில்லாத பாவி. என்னுடைய பெறுதற்கரிய நல்ல புத்திரனாலல்லவா இக போகத்தையும் பரபோகத்தையும் அடையப் போகிறாய்? என்றுகூற, தனபதி மிகவும் நாணங் கூர்ந்து, இனிவரும் பிறப்பிற்காயினும் புத்திரபாக்கியத்தைத் தருந் தவஞ் செய்வேனென்று தவவினை மேற்கொண்டு போயினன். (௫)

தன்பெருஞ் செல்வ மெல்லா மருமகன் றனக்கே யாக்கி
அன்புகொள் மனைவி யோடு மருந்தவ நெறியிற் சென்றான்
பின்பவன் வரவு தாழ்ப்ப மருமகன் பெற்ற வெல்லாம்
வன்பினால் வழக்குப் பேசி வௌவினார் தாய மாக்கள்.

(இ - ள்) தன்னுடைய பெரும்பாக்கிய முழுதும் தனது மருகனுக்கே யுரியதாக்கி, அன்புபொருந்திய மனைவியோடும் அரிய தவநெறிமேற்கொண்டு சென்றனன்: பிறகு (தவமேற்கொண்டு சென்ற) அவனது வருகை நீட்டிக்க, மருகன் (தனபதியிடத்துப்) பெற்ற பெருஞ் செல்வமுழுவதும், (தனபதியின்) ஞாதிகள் நீதிகோடி வழக்குப்பேசிக் கவர்ந்து கொண்டார்கள். (௬)

விளைநில னடிமை பைம்பூண் வெறுக்கை நன்பசுக்க ளேனை
வளனுமாற் றவர்கைக் கொள்ள வன்சிறை யிழந்த புட்போல்
தளர்வுறு மகனுந் தாயுஞ் சார்பிலாத் தம்ம னோர்க்கோர்
களைகணா யிருக்குங் கூடற் கடவுளே சரண மென்னா.

(இ - ள்) விளைநிலங்களும், அடிமையாட்களும், பசிய ஆபரணங்களும், திரவியமும், நல்ல பசுக்களும், பிற பொருள்களுமாகிய இவற்றைப் பகைவர்கள் கவர, வலிய சிறகிழந்த பறவையைப் போல வருந்துந் தாயும் பிள்ளையும்

ஒரு பற்றுக்கோடு மில்லாத தம்போலியர்க்கு ஒருபற்றுக்கோடாயுள்ள மதுரா புரியிலுள்ள சோமசுந்தரக் கடவுளே அடைக்கலமென்று கருதி. (எ)

இது முதலிரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

வந்துவா னகடு போழ்ந்த மணிமுடி விமானக் கோயிற்
சுந்தர நாதன் பாதத் துணைதொழு திறைஞ்சி யார்க்குந்
தந்தையுந் தாயு மாகுந் தம்பிரா னீரே யெங்கட்
கெந்தையும் யாயு மென்னு விரங்கிநின் றினைய சொல்வாள்.

(இ - ள்) ஆகாயத்தில் வயிற்றைக் கிழித்துவந்த இரத்தின சிகரத்தை யுடைய இந்திர விமானமாகிய திருக்கோயிலி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய உபய பாதங்களையும் பணிந்து, எவ்வுயிர்க்கும் அம்மையப்பராகிய தலைவர் நீரே ; ஆதலால், (நீரே) அவவுயிர்களுளொன்றாகிய எங்களுக்கும தந்தையுந் தாயுமென்று கூறி வருந்தி, இத்தன்மையான குறைகளைச் சொல்கின்றனர். (அ)

என்மகன் றன்னை ஐமந்த னின்மையா லெவருங் காணத்
தன்மக னாகக் கொண்டு தகுதியா லன்றே காணி
பொன்மனை பிறவு நல்கிப் போயினு னெம்மு னிப்பால்"
வன்மையாற் றாயத் தார்க ளவையெலாம் வௌவிக் கொண்டார்.

(இ - ள்) என்மூத்தோன் என் புதல்வனைத் தனக்குப் புத்திரனின்மையால் யாவருமறியத் தனக்குப் புத்திரனுகக் கொண்டு, தகுதியுடன் அப்பொழுதே காணி பொன் வீடு முதலிய பிறவும் கொடுத்துத் (தவமேற் கொண்டு) சென்றனன் ; பிறகு (அவன்) ஞாதிகள் வலியவழக்குப்பேசி அப்பொருள்களையெல்லாங் கவர்ந்து கொண்டார்கள். (கூ)

ஒருத்திநா னொருத்திக் கிந்த வொருமக னிவனுந் தேறுங்
கருத்திலாச் சிறியன் வேறு களைகணுங் காணே னைய
அருத்திசா லறவோர் தேற மருட்பெருங் கடலே யெங்கும்
இருத்திநீ யறியாய் கொல்லோ என்றுபார் படிய வீழ்ந்தாள்.

(இ - ள்) ஐயனே ! நானே ஒருத்தி ! துணையில்லாத எனக்கு இப்பிள்ளையோ ஏகபுத்திரன் ; இப்புத்திரனும் பகுத்தறியுங் கருத்தறியாத சிறுவன். (உன்னையன்றிவேறு) ஆதாரவுமறியேன். அன்புமிக்க அடியவர் தெளிந்துணரும் பெரிய கிருபாசமுத்திரமே ! எவ்விடத்திலும் நீ நிறைந்திருக்கிறாய் ; (இவற்றை) நீ யறியமாட்டாயோ ? என்று நிலமிசைப் படிய (சாஷ்டாங்கமாக) வீழ்ந்து பணிந்தாள். (கo)

மாறுகொள் வழக்குத் தீர்க்க வல்லவ ரருளி னாலே
சீறுகொள் வடிவேற் கண்ணாள் சிறுதுயி லடைந்தாள் மெய்யில்
ஊறுகொள் கரண மைந்து முற்றறி கனவிற் கங்கை
யாறுகொள் சடையார் வேதச் செல்வரா யடுத்துச் சொல்வார்.

(இ - ள்) மாறுபட்ட கொடுவழக்கைத் தீர்க்கவல்ல சிவபெருமான் கிருபையால், கோபங்கொண்ட வடித்த வேல்போன்ற கண்களையுடையவள் சிறு துயில் செய்தனள். தேகத்தில் பரிசமுதலிய ஐம்புலன்களையும் (அறிவு வாயிலாக) மனஞ்சென்றறியும் சொப்பனத்தில், கங்காநதியை யணிந்த சடையையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுள் அந்தணத் திருவுருவேற்றுச் சொல்கின்றனர்.

புலர்ந்தபின் றாயத் தோரைப் புரவல னாணை யாற்றால்
வலந்தரு மன்றத் தேற்றி மறித்தனை யிருத்தி யாம்போந்
தலந்தரு மறிவான் மூத்தோ ரனைவரு மிசைய வந்தச்
சலந்தரு வழக்குத் தீர்த்துத் தருகுவம் போதி யென்றார்.

(இ - ள்) விடிந்த பிறகு, தனபதி ஞாதிகளை அரசனுக்கினை வழியால் மறித்து, வெற்றிபொருந்திய சபையிலேற்றி யிருப்பாய். அமைந்த அறிவில் முதிர்ந்த யாவருமிசையும்படி நாம் வந்து அந்தக் கொடுவழக்கினை, யொழித்து (உன் பொருளை) வாங்கித்தருகின்றோம், போவாயென்று கூறியருளினர்.

(வி - ம்) 'சலந்தருவழக்கு' என்றது தம்புதல்வருள் ஒருவனை ஸ்வீகாரங் கொள்ளாது தங்கைபுத்திரனைக்கொண்டனனென ஞாதிகட்கெழுந்த கோபத்தாலுண்டான வழக்கு. (கஉ)

வேரியங் குவளை யுண்கண் விழித்தனள் வியந்து கெட்டேன்
ஆருமில் லார்க்குத் தெய்வந் துணையென்ப தறிந்தே னென்னாக்
காரிருங் கயலுண் கண்ணாள் கணவனைத் தொழுது வாழ்த்திச்
சீரிளங் குமர னோடுந் தெரிவைதன் மனையிற் சென்றாள்.

(இ - ள்) தனபதி தங்கை தேனொழுகும் அழகிய குவளையை வென்ற கண்களைவிழித்து அதிசயித்து, நான்கெட்டேன்! யாருமில்லார்க்குத் தெய்வமே துணை யென்னும் உலக வழக்கை இன்று அறிந்தேனென்று, கரிய பெரிய கயற்கெண்டையை வென்ற கண்களையுடைய மீனாட்சிதேவி நாயகராகிய சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தொழுது வணங்கி, அழகிய தனது புத்திரனோடுந் தன் வீட்டிற்குச் சென்றனள்.

(வி - ம்) கெட்டேன் - வியப்பிடைச் சொல். (கரு)

சென்றவள் கங்கு லெல்லை தெரிந்தபி னெழுந்து வெள்ளி
மன்றவன் கோயில் வாயில் வந்துவந் தனைசெய் தம்பொற்
குன்றவ னுரைத்த வாற்றாற் கொடுமைசால் வழக்குப் பூட்டி
வென்றவ ரிருக்கை யெய்தி விளம்புவாள் பலருங் கேட்ப.

(இ - ள்) சென்ற தனபதி தங்கை விடிந்தபின் னெழுந்து வெள்ளியம்பலத்தையுடைய பெருமானாது திருக்கோயிலின் வாயிலையடைந்து பணிந்து, அழகிய மகமேருவை (வில்லாக) உடைய சிவபெருமான் கூறியருளிய வகையால், கொடுமை மிக்க வழக்கினைப்பூட்டி வென்ற ஞாதிகளுடைய வீடுகளையடைந்து, பலருமறியக் கூறுகின்றாள். (கச)

அட்டில்வாய் நெருப்பி டேலோ ரடியிடே லறத்தா றன்றிப்
பட்டிமை வழக்கால் வென்று போகொட்டேன் பலருங் கேட்க
இட்டன னரச னாணை யறத்தவி சேறி யான்றோர்
ஓட்டிய படிகேட் டெங்க ளூரிப்பொருள் தந்து போமின்.

(இ - ள்) சமைக்குமிடத்தில் தீமூட்டுதலொழிக. (புறஞ்செல்ல) ஓரடியெ டுத்து வைத்தலொழிக. தருமவழியாலன்றிக் கொடுவழக்காலெங்களை வென்று (நீங்கள்) போக உடன்படேன். பலருமறிய அரசன்மேல் ஆணையிட்டேன். நியாயஸ்தானத்திற்கு வந்து நியாயாதிபதிகள் ஆராய்ந்துரைத்த முடிவைக் கேட்டு எங்களுக்குரிய பொருளைக்கொடுத்துச் செல்லுங்கள். (௧௫)

என்றனள் மறித்த லோடு மிழுக்குரை யாடி வைது
வன்றிறல் வலியார் தள்ளி யடித்தனர் மைந்த னோடுஞ்
சென்றனள் முறையோ வென்னாத் திருந்தறத் தவசி னோர்முன்
நின்றுரை யாடி னாள்கேட் டறிந்தனர் நீதி நூலோர்.

(இ - ள்) என்று கூறி மறிக்க, வலிமைமிக்க ஞாதிகள் தவறுவார்த்தைக ளுரைத்துத் திட்டி (பிடர்பிடித்து) த்தள்ளி, புத்திரனோடும் (அவளை) அடித் தார்கள். திருந்திய நியாயபீடத்திலுள்ளோர் முன்சென்று இதுமுறையோ வென்று (கூவிக்) கூறினள். நீதிநூல்களை யுணர்ந்த நியாயாதிபதிகள் அதனைக் கேட்டறிந்தார்கள். (௧௬)

அறத்தவி சிருப்போ ரேவ லாடவ ரோடும் போந்து
மறித்தவைக் களத்திற் கூட்டி வந்தனள் வந்த வெல்லை
அறக்கொடி பாகர் வெள்ளி யம்பல வாணர் தாமத்
திறத்தன பதியே யென்னத் திருவுருக் கொண்டு செல்வார்.

(இ - ள்) நியாயபீடத்தி லிருப்பவர் ஏவிய வேவுகாரரோடுஞ் சென்று, (ஞாதிகளை) மறித்து, நியாயஸ்தலத்திற்கு உடன் கொண்டு சென்று அடைந்த காலையில், உமாதேவியாரை வாமபாகத்திலுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் (தவ மேற் கொண்டு சென்ற) தனபதியைப் போலவே திருவுருவங்கொண்டருளி வருவாராயினர்.

(வி - ம்) 'அறக்கொடி' என்றது உமாதேவியார் முப்பத்திரண்டறங்களை யுங் காஞ்சிப்பதியில் வளர்த்தவராதலின். (௧௭)

வேறு

பெருவிலைக் குண்டலம் பிடரிற் பத்திபாய்ந்
தெரிகதிர் கவிழ்ப்பவா ளெறிக்கு மங்கதம்
அருவரைத் தோள்கிடந் திமைப்ப வாகமேற்
குருமணிக் கண்டிகை குலாய்ப்பின் கோட்டவே.

(இ - ள்) பெருவிலையுடைய குண்டலமானது பிடரில் வரிசைப்பட பரவிவிளங்குங் கிரணத்தை (ஒருபாற்) பரப்பவும், கிரணத்தை வீசும் வாகு

வலயம் பெரிய மலைபோன்ற தோளிற்கிடந்து (ஒருபால்) விளங்கவும், மார்பின் மேல் நிறந்தங்கிய முத்துக் கண்டிகை விளங்கிப் பின்புறத்து (ஒருபால்) விளங்கவும்.

இதுமுதல் மூன்று பாடல்கள் ஒரு தொடர். (கஅ)

முரலளி புறவிதழ் மொய்ப்பச் செய்யதா
மரைசிறி தலர்ந்தென மணிசெய் மோதிரக்
கரதலம் வீசியோர் கடுங்க ணேறெனப்
பெருமித நடைகொடு நடக்கும் பெற்றியார்.

(இ - ள்) இசைபாடும் வண்டுகள் புறவிதழில் நெருங்கி மொய்க்க, செந்தாமரை சிறிதுமலர்ந்ததைப் போல இரத்தினங்களிழைத்த மோதிரத்தை யணிந்த கைகளை வீசி, ஒப்பில்லாத கோபம் பரந்த கண்களையுடைய இடபம் போலப் பெருமித நடையோடு நடக்குந் தன்மையுடையவராகி. (கக)

வாடிய முளரிபோல் மாறிட் டாரிடத்
தூடியு மலர்ந்தபோ தொப்ப மைந்தன்மேல்
நாடிய தண்ணளி நயந்து முட்கிடை
கூடிய முகத்தினர் குறுகு லாரவை.

(இ - ள்) முகங் கூம்பிய தாமரை மலரைப் போலப் பகைகொண்ட ஞாதிகளிடத்துச் சிறுதுளிகொண் டெழுந்த வாட்டமும், (அன்று) அலர்ந்த தாமரைப் பூப்போல (தாம் சுவிகாரங் கொண்ட) புத்திரன்மே லெழுந்தடர்ந்த தண்ணிய கிருபாநயப்பும் தம்மனதிற் கிடந்தபடி தோன்றிய திருமுகத்தை யுடையவராய் நியாயசபைக்கு வரும் பெருமானர்.

(வி - ம்) ".அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சங்-கடுத்தது காட்டு முகம்" என்றாற்போல, "உட்கிடைகூடிய முகத்தினர்" என்றார். (உ௦)

வேறு

அரசனிங் கில்லை கொல்லோ ஆன்றவ ரில்லை கொல்லோ
குரைகழல் வேந்தன் செங்கோல் கொடியதோ கோதில் நூல்கள்
உரைசெயுந் தெய்வந் தானு மில்லைகொ லுறுதி யான
தருமமெங் கொளித்த தேகொ லென்றறத் தவிசிற் சார்வார்.

(இ - ள்) இந்நாட்டிலே அரசனில்லையோ ? அறிவான் மிக்க முதியோ ரில்லையோ ? ஒலிக்கும் வீரக்கழலணிந்த அரசன் செங்கோல் கொடுங்கோலா யிற்றோ ? குற்றமில்லாத (வேதாகமாதி) நூல்கள் கூறுந் தெய்வமும் இங்கில் லையோ? (மக்களுயிர்க்குப்) பெரும்பயனுயுள்ள அறக்கடவுள் எவ்விடத்தொளித் ததோ ? என்றுபுலம்பி நியாயபீடத்திற் கெதிரே வந்தருளுகின்றார். (உக)

தனபதி வரவு நோக்கி வஞ்சனைத் தாயத் தார்கள்
இனைவுறு மனத்த ராகி விம்மித மெய்தி வெல்லும்

மனவலி யிழந்து பண்டு வழக்கலா வழக்கால் வென்ற
வினைநினைந் துள்ள மச்ச நாணினுல் விழுங்கப் பட்டார்.

(இ - ள்) தனபதிவணிகனது வருகையைக்கண்டு வஞ்சமுள்ள ஞாதிகள் வஞ்சனை பொருந்திய மனதையுடையவராய் அதிசயமுற்று (வழக்கினை) வெல்லக்கருதிய மனவன்மையிழந்து, முன்பு கொடுவழக்கால் (தனபதி தங்கையை) வென்ற கொடுந்தொழிலைக்கருதி, தமதுமனம் (அரசனறியின் என்னவிளையுமோ? என்னும்) பயத்தாலும் நாணத்தினுலும் விழுங்கப்பட்டார்கள். (உ உ)

மாதுல ராகி வந்தோர் மருகனைத் தம்பின் வந்த
தூதுல ராத கோதை தன்னொடுந் தழீஇத்தங் கண்ட
மீதுல ராத சாம வேதமார்ப் பவர்போல் வாய்விட்
டாதுல ரானீ ரந்தோ வையவென் றழுது நைந்தார்.

(இ - ள்) மாமனுகத் திருவுருவங்கொண்டுவந்த சோமசுந்தரக்கடவுள் தமது மருகனை, தமக்குப் பின்னே வந்த மகரந்தம் வாய்ந்த கூந்தலையுடைய தங்கையொடு தழுவி, தமது திருக்கண்டத்தால் அழியாத சாமகீதத்தைப்பாடுவோர்போல வாய்திறந்து,நீங்கள் தரித்திரர்களானீர்கள். ஐயோவென்று புலம்பி வருந்தி அழுதனர்.

(வி - ம்) அந்தோ ஐய - இரக்கப்பொருள்தரும் இடைச் சொற்கள். (உங)

குடங்கையி னெடுங்க ணளுங் குமரனும் வணிகர் தாளிற்
றடங்கணீ ராட்ட வீழ்ந்தார் தடக்கையா லெடுத்துப் புல்லி
மடங்கலே றனையார் தாமு மற்றவர் தமைத்தங் கண்ணீர்
நெடுங்கடல் வெள்ளத் தாழ்த்திக் குமரனை நோக்கி நைவார்.

(இ - ள்) உள்ளங்கைபோன்ற நெடிய கண்களையுடைய தனபதி தங்கையும் சுவிகார புத்திரனும், (வந்தருளிய) வணிகமூர்த்தியின் திருவடியைத்தமது பரந்த கண்ணீரால் அபிஷேகஞ் செய்ய (அவர் திருவடியில்) வீழ்ந்தார்கள். (அவர்களைத் தமது) நெடிய திருக்கரங்களா லெடுத்துத்தழுவி, சிங்கவேறு போன்ற வணிகமூர்த்தியும் அவர்களைத் தமது கண்ணீராகிய பெருங்கடற் பெருக்கில் அழுத்தி, அச்சுவிகார புத்திரனைப்பார்த்து மனம் வருந்துவாராயினர்.

(வி - ம்) தாளில் - இரண்டனுருபிற்கு ஏழனுருபுவந்தது. தாளை என்று பொருள். தடங்கண் என்ற விடத்துச் சிறப்புவிதியால் இனவெழுத்தாயது என்றும், தடக்கை என்ற விடத்துப் பொதுவிதியால் வல்லெழுத்து மிக்கது என்றுங் கொள்க. (உச)

ஐம்படை மார்பிற் காணேன் சிறுசிலம் படியிற் காணேன்
மொய்ம்பிடை மதாணி காணேன் முகத்தசை சுட்டி காணேன்
மின்படு குழைகள் காணேன் வெற்றுடல் கண்டே னப்பா
என்பெறு மென்று பிள்ளைப் பணிகளுங் கவர்ந்தா ரென்னு.

(இ - ள்) பஞ்சாயுதப் பணியை மார்பிற்காணேன். சிறுசிலம்பினைக் காலிற் காணேன். தோளிற்பூண்ட வாகுவலயத்தைக் காணேன். முகத்திற்றொங்கிய சுட்டியைக் காணேன். விளக்கம் பொருந்திய குண்டலங்களைக் (காதிற்) காணேன். அப்பா! (இவ்வாறு) உன்னுடைய வெற்றுடலைக் கண்டேன். என்ன விலை பெறுமென்று குழந்தைக்குப் பூட்டிய (சிறிய) ஆபரணங்களையுங் கொள்ளை கொண்டார்களென்று.

இதுமுதல் நான்கு பாடல்கள் குளகம்.

(வி - ம்) ஐம்படை திருமாலின் பஞ்சாயுதங்களின் வடிவமாகச்செய்யும் ஒருவகை யாபரணம். இது குழந்தைப்பருவத் தணியத்தக்கது. (உரு)

அனைவரு மிரங்க வாய்விட் டழுதவ ரிளையாள் தன்னைத்
தனையனைக் கண்ணீர் மாற்றித் தடக்கையான் முதுகு தைவந்
தினையன்மின் னென்முன் வேறொன் றெண்ணன்மி னெண்ணு வஞ்ச
வினைஞர்வல் வழக்குச் சோர்ந்து விடுவது காண்மி னென்னு.

(இ - ள்) கண்டோர் யாவரு மனமிரங்க வாய்திறந்தழுத வணிகமூர்த்திகள் இளையவளையுஞ் சுவிகார புத்திரனையுங் கண்ணீர் துடைத்துத் தமது நெடிய திருக்கரத்தால் அவர்கள் முதுகைத் தடவி வருத்தப்படாதீர்கள்; என் முன்னே வேறொன்றும் நினையாதீர்கள்; வஞ்சிக்குங் கொடுந் தொழிலையுடைய எனது ஞாதிகள் கொடு வழக்குச் சோர்ந்து விடுவதைப் பாருங்கள் என்று கூறி. (உசு)

நட்பிடை வஞ்சஞ் செய்து நம்பினோர்க் கூன்மா றூட்டத்
துட்படக் கவர்ந்து மேற்றோர்க் கிம்மியு முதவா ராயும்
வட்டியின் மிதப்பக் கூறி வாங்கியுஞ் சிலர்போ லீட்டப்
பட்டதோ அறத்தா றீட்டு நம்பொருள் படுமோ வென்னு.

(இ - ள்) சிநேகித்தவரிடத்தில் வஞ்சனைசெய்தும், நம்பியடைந்தவர்கட்கு மயக்கங்கலந்த உணவூட்டித் தமது வசப்பட (அவர்கள்) பொருளைக் கவர்ந்தும், யாசித்தவர்கட்கு இம்மியுங் கொடாதவராகியும், வட்டியில் வரம்பில்லாது பேசி வாங்கியும், சிலர்போலத் தேடப்பட்ட பொருளோ? தரும வழியிற் றேடிய நமது பொருள் கெடுமோ? என்று கூறி. (உஎ)

மங்கல மாட மோங்கு மதுரைநா யகனை நோக்கிச்
செங்கரஞ் சிரமேற் கூப்பி மாணிக்கந் தேற்றி விற்கும்
எங்குல வணிக ரேறே யெம்மனோர் வழக்கை யிந்தப்
புங்கவ ரிடனுத் தீர்த்துத் தருகெனப் புலம்பி யார்த்தார்.

(இ - ள்) மங்கலகரமாகிய மாடங்கள் உயர்ந்த மதுரைப்பதியிலெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுளை நோக்கித் தமது சிவந்த கரத்தைச் சிரமேற் குவித்து, மாணிக்கத்தி னிலக்கணத்தைத் தெளிவித்து விற்றருளிய எமது வணிக மரபிற்கு ஓர் ஆண்சிங்கமே! எம்போலிகள் வழக்கை (நியாயசபையிலுள்ள) இந்தப் பெரியோரிடத்துத் தீர்த்துத்தரக்கடவாயென்று புலம்பிக் கதறினார். (உஅ)

ஆவலித் தழுத கள்வர் வஞ்சரை வெகுண்டு நோக்கிக்
காவலன் செங்கோல் நுண்ணூல் கட்டிய தருமத் திட்டில்
நாவெனுந் துலைநா விட்டெம் வழக்கையு நமராய் வந்த
மேவலர் வழக்குந் தூக்கித் தெரிகென விதந்து சொன்னார்.

(இ - ள்) வாய்த்திறந்தழுத பொய்வேடமுடைய பெருமானார், தமது ஞாதிகளைக் கோபித்துப் பார்த்துப் பாண்டியனுடைய செங்கோலாகிய நுண்ணியநூல்கொண்டு கட்டிய தருமமாகிய துலாக்கோலில் உங்கள் நாவைத் துலைநாவாகச் சேர்த்து எமது வழக்கென்னும் பொருளையும் எம்முடையவராய்வந்த பகைவர்கள் வழக்கென்னும் பொருளையுமிட்டுச் சீர்தூக்கி அளந்தறியக்கடவீரென்று எடுத்துக் கூறினார். (உகூ)

நரைமுது புலியன் னான்சொற் கேட்டலு நடுங்கிச் சான்றோர்
இருவர்சொல் வழக்கு மேற்கொண் டநுவதித் திரண்டு நோக்கித்
தெரிவழி யிழுக்கு ஞாதி வழக்கெனச் செப்பக் கேட்டு
வெருவினர் தாயத் தார்கள் வலியரின் வேறு சொல்வார்.

(இ - ள்) நரைத்த கிழப்புலியைப் போன்ற தனபதி வணிகனது சொல்லைப் பெரியோர் கேட்டலும் நடுங்கி, இருவர் சொல்லும் வழக்கையுங் கேட்டுப் பின்பு அனுவதித்து, இரண்டிலும் (உள்ள குணங்குற்றங்களைப்) பார்த்துச் சோதிக்கு மிடத்து, ஞாதிகள் வழக்கு இழுக்கெனக் கூறக்கேட்டு, அந்த ஞாதிகள் பயந்து (புறத்தில்) அஞ்சாதவர்போல வேறு கூறுகின்றார்கள்.

(வி - ம்) அநுவாதம் - முன் விளக்கப்பட்டுள்ளது. (ங0)

தவலருஞ் சிறப்பி னான்ற தனபதி வணிக ரல்லர்
இவரென அவையங் கேட்ப இருகையும் புடைத்து நக்குக்
கவளமா னுரித்துப் போர்த்த கண்ணுதல் வணிகர் கோமான்
அவரவர் குடிப்பேர் பட்டங் காணிமற் றனைத்துங் கூறும்.

(இ - ள்) இங்கு நிற்பவர் கெடுதலில்லாத சிறப்பமைந்த தனபதி வணிகரல்லரென்று கூற, யானையின் தோலையுரித்துப் போர்த்த சோமசுந்தரக் கடவுளாகிய வணிகர்பெருமான் தமதிருகரங்களையுங் கொட்டிச் சிரித்து, நியாய சபையிலுள்ளோர் கேட்கும்படி, அவரவருடைய குடிப்பேரும், பட்டமும் காணியுமாகிய யாவையு முறையாகக் கூறியருளுகின்றார்.

(வி - ம்) தாம் தனபதி வணிகரல்லவென ஞாதிகள் கூறினமையின், சபையார் தமது சொல்லை நம்பும்படி அவரவர் குடிப்பேர் - பட்டம் - காணி முதலியவற்றைக் கூறினர் என்க. (ஙக)

தந்தைதாய் மாமன் மாமி தாயத்தா ரிவரை யீன்றார்
மைந்தர்க ளுடன்பி றந்தார் மனைவியர் கிளைஞர் மற்றும்
அந்தமில் குணங்கள் செய்கை யாதிய அடையா ளங்கள்
முந்தையின் வழுவா வண்ண முறையினால் மொழிந்தான் முன்னோன்.

(இ - ள்) பிதாவும், மாதாவும், மாமனும், மாமியும், ஞாதிகளும், அவரைப் பெற்றாரும், புதல்வரும், சகோதரரும், மனைவியரும், சுற்றத்தாரும் அளவில்லாத குணங்களும், தொழில்களும் முதலிய அடையாளங்களை முன்னைய முறைப்படி சிறிதுந் தவறாமல் (வணிகராக வந்த) முதல்வர் முறையாகக் கூறியருளினர். (௩௨)

அனையது கேட்ட ஆன்றோ ரனைவரு நோக்கி யந்தத்
தனபதி வணிகர் தாமே யிவரெனச் சாற்ற லோடும்
மனவலித் தாயத் தார்தம் வழக்கிழுக் கடைந்த தீது
நனைவழி வேம்பன் றேரிற் றண்டிக்கு நம்மை யென்று.

(இ - ள்) அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட பெரியோர் எல்லோரும் ஆராய்ந்து, இவர் அத் தனபதி வணிகரே யென்று கூற, மனவன்மையுடைய தனபதி ஞாதிகள் தமது வழக்குக் குற்றமடைந்தது ; தேனொழுகும் வேப்பமலர் மாலை யணிந்த பாண்டியன் இதனை யறிந்தால் நம்மைத் தண்டிப்பானென்றஞ்சி.

(வி - ம்) நியாயசபையோர் பெருமானது அடையாள வார்த்தைகளால், அவரே தனபதி வணிகரென ஒப்புக்கொண்டமையாலும், தாம் முன் இழி வழக்கால் வென்றவராதலாலும், அரசன் செங்கோலுக்குத் தீமை விளைத்தோமென்று பெருந்தண்டம் விதிப்பானென் றஞ்சினார் என்றார். (௩௩)

இல்லினுக் கேகி மீள்வன் யானென்றுங் குளத்திற் கேகி
ஒல்லையில் வருவே னென்று மொவ்வொரு வார்த்தை யிட்டு
வல்லெழு வனைய தோளா ரனைவரும் வன்கா றள்ளச்
செல்லெழு முகில்போற் கூட்டஞ் சிதைந்தன ரொளித்துப் போனார்.

(இ - ள்) யான் வீட்டிற்குப் போய் வருகிறேனென்றும், குளத்திற்குப் போய் விரைந்து வருவேனென்றும் (இவ்விதமாக) ஒவ்வொரு வார்த்தை யுரைத்து, வலிய தூண்போன்ற தோளையுடைய (ஞாதிகள்) யாவரும், பெருங் காற்றானது அடித்துத் தள்ளச் சிதறிச் செல்லும் மேகம்போலக் கூட்டத்துள் (ஒவ்வொருவராய்ச்) சிதைந்து ஒளித்துச் சென்றார்கள். (௩௪)

அனையவர் போக நின்ற அறனவில் மன்றத் துள்ளோர்
தனபதி வணிகர் தந்த தனமெலாந் தத்த மைந்தற்
கெனமனை யெழுதி வாங்கி யீந்தன ரீந்த வெல்லை
மனமொழி கடந்த நாய்கர் மறைந்துதங் கோயில் புக்கார்.

(இ - ள்) அந்த ஞாதிகள் (போக்குக் காட்டி) ஒழிந்துபோக, ஒழியாது நின்ற தருமத்தைக் கூறும் நியாயஸ்தலத்திலுள்ளவர்கள், தனபதி வணிகர் தாமுன்பு தந்த பொருள்கள் யாவும் தமது ஸ்வீகார புத்திரனுக்கே யுரியன வென்று (அவராற்) சாசன மெழுதி வாங்கிக் கொடுத்தார்கள். அப்படிக் கொடுத்த சமயத்தில் வணிகத் திருவுருவங் கொண்ட மனவாக்கிறந்த சோம சுந்தரக்கடவுள் உருவங் கரந்து தமது திருக்கோயிலு ளெழுந்தருளுவர்.

(வி - ம்) மனமொழி கடந்த நாய்கர் - பெருமான் காரண நிமித்தமாக வணிகவேடந் தரித்துவரினும் மனவாக்குகட்கு அதீதப்பட்டவரென்க. (௩௫)

இம்மெனப் பலருங் காண மறைந்தவ ரிருந்தண் கூடற்
செம்மலென் றறிந்து நாய்கச் சிறுவனுக் குவகை தூங்க
விம்மித மடைந்து வேந்தன் வரிசையுள் வெறுப்ப நல்கிக்
கைம்மறி வணிகர் கோயில் புதுக்கினன் கனகங் கொண்டு.

(இ - ள்) இம்மென்னு மளவில் யாவருமறிய மறைந்தருளிய வணிகேசர் பெரிய தண்ணிய மதுரையி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளே யென்று (நியாய சபையோரால்) தெரிந்து, சுந்தரேசபாதசேகர பாண்டியன் வியப் புற்று, வணிகச் சிறுவனுக்குக் களிப்பு மிக, வரிசைகள் மனம் வெறுப்பக் கொடுத்து, திருக்கரத்தில் மானேந்தியவரும் வணிகவடிவேற்று வந்தவருமாகிய சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய திருக்கோயிலைப் பொன்னாற் புதுக்கினன்.

(வி - ம்) உவகை தூங்க, உள்வெறுப்ப என்பன மிகுதிப் பொருள்படக் கூறியவாம். (௩௬)

வேறு

பூத நாயகன் பூரண சுந்தரப் புத்தேள்
பாத சேகரன் வரகுண பாண்டியன் புயத்தில்
ஓத நீருல கின்பொறை சுமக்கவைத் தும்பர்
நாதர் சேவடித் தாமரை நகைநிழ லடைந்தான்.

(இ - ள்) பஞ்சபூதங்கட் கிறைவராகி (அவற்றுள்ளும் புறம்பும்) நிறைந்த சுந்தரேசபாதசேகரபாண்டியன் கடல்சூழ்ந்த பூபாரத்தை வரகுணபாண்டியன் புயத்தில் ஏற்றி, தேவநாயகராகிய சிவபெருமானுடைய தாமரை மலர்போன்ற சிவந்த திருவடியின் பிரகாசிக்கின்ற நிழலின்கீழ்க் கலந்தனன்.

(வி - ம்) பூதநாயகன் என்றதற்குப் பூதகணங்கட் கிறைவரெனினுமமை யும். மக்களுயிர்க்குக் கோடை வெப்பாற்றும் மாநிழல்போலப் பிறவி வெப் பாற்றுந் திருவடி நீழல் இருண்மய மற்றதென்பார் "சேவடித்தாமரை நகை நிழல்" என்றார். (௩௭)

ஆ திருவிருத்தம் - ககசுஉ

நாற்பதாவது

வரகுணனுக்குச் சிவலோகங் காட்டிய படலம்

பண்கொண்ட வேதமுத விடையீறு நாடரிய பரன்மாம னாகியொரு வணிகன், எண்கொண்ட காணிபொருள் கவர்ஞாதி மாதுலரை யெதிரேறி வென்றபடி யிதுவாந், தண்கொண்ட நேமிவர குணதேவ னெய்துபழி தன்னைத் துடைத்தனைய மனவன், கண்கொண்டு காண வுயர் சிவலோக மதுரைதனில் வருவித்த காதையினி மொழிவாம்.

(இ - ள்) பண்ணோசை பொருந்திய வேதங்களால் ஆதிமத்தியாந்தங் காணு தற்கரிய சோமசுந்தரக்கடவுள் ஒரு செட்டிச் சிறுவனது மாமனாகிய தனபதி வணிகர் வேடங்கொண்டு, (அவனது) அளவிடப்பட்ட நிலங்களையும் பொருளையும் அபகரித்த தனபதி ஞாதிகளாகிய மாமன்மார்களை யெதிர்த்து, (நியாயஸ் தலம்) ஏறி வெற்றிகொண்ட திருவிளையாடல் இதுவாகும். தண்ணிய ஆக்கினா சக்கரத்தையுடைய வரகுணபாண்டியன் அடைந்த பிரமஹத்தியையொழித்து, அப்பாண்டியன் தனது கண்களாற் கண்டு தரிசிக்க (எல்லா வுலகங்களிலும்) உயர்ந்த சிவலோகத்தை மதுரையில் வருவித்துக் காட்டியருளிய திருவிளை யாடலை (யாம்) இனிக் கூறுவாம். (க)

இயமான னிந்திரவி யெரிவானி லஞ்சலில மெறிகா லெனும் பகுதி யிருநான், மயமான சுந்தரனை மனம்வாய்மெய் யன்பினிறை வழிபா டடைந்தவர குணனுய்ச், சயவேளை வென்றவடி வினனீறில் வென்றிபெறு சதவேள்வி யிந்திரனை நிகர்வோன், இயன்மேனி கொண்டவொளி யினிலேழ் பசும்புரவி யினன்றேசு வென்றவர குணனே.

(இ - ள்) ஆன்மாவும், சந்திரனும், சூரியனும், அக்கினியும், ஆகாயமும், நிலமும், சலமும், எறிகின்ற காற்றுமென்னும் அஷ்டமூர்த்தமாகிய சோமசுந் தரக் கடவுளை, மனவாக்கு (காயங்)களோடு மெய்யன்பு நிறைந்த வழிபாடு பூண்ட காரணத்தினால் சிரேஷ்டமான குணத்தையுடையவனாகி, (சாமுத்திரிக) இலக்கணமமைந்த தனது மேனியின் ஒளியால், பசிய ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய தேரையுடைய சூரியனது ஒளியை வென்ற வரகுணதேவ பாண்டியன், தனது வடிவத்தால் வெற்றியமைந்த மன்மதனை வென்றவன். முடிவில்லாத வெற்றி பெற்ற நூறு யாகத்தால் தேவேந்திரனைப் போன்றவன்.

(வி - ம்) "இயமான * * * இருநான் மயமான" என்றது. சிவபெருமான் அஷ்டமூர்த்தமாக விளங்குதலின். இதனை,

திருவாசகம்

"நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்

உலகே ழெனத்திசை பத்தெனத்தா னொருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ''—என்பதனு னுணர்க.

மறையாதி கலைபலவு மகமாதி பலவினையும் வழுவாது நிறுவுத லின் மலர்மேல், இறையாகி மலர்வனிதை பிறிவான திருமகளி ரிக போகம் விளையமுறை செயலாற், கறையாழி வளைகளணி கரனுகி யிகல்செய்பொறி காணுதி பகைகளையு நெறியால், அறைவாய்மை யுரையின்முழு துணர்வாலெவ் வுயிருநிறை யரனுகி யுலகுமுறை செயுநாள்.

(இ - ள்) வேதமுதலிய நூல்கள் பலவற்றையும், யாகமுதலிய பல கருமங் களையும், வழுவாது நிலைபெறச் செய்தலால், தாமரை மலரில் வசிக்கும் பிரம தேவராகியும், தாமரையில் வாழுந் திருமகளின் கூறுன (அன்னலக்ஷ்மி முத லிய) திருமகளிரால், இகபோகம் (ஆகிய பயிர்) விளைய அரசு செலுத்துதலால் உதிரந் தோய்ந்த சக்கரத்தையுஞ் சங்கத்தையுமேந்திய திருக்கரங்களையுடைய திருமாலாகியும், (தம்முட்) போர்புரியும் இந்திரியமும் அந்தக்கரணமுமாகிய பகைகளைக் களையும் நல்லொழுக்கத்தாலும் வேதநூற்பொருளா லடைந்த முற் றுணர்ச்சியாலும் எல்லா வுயிர்களிலும் நிறைந்த அபர சிவமாகியும், உலகத்தை (மனுமுறைப்படி) அரசு செய்து வருங் காலத்தில்.

(வி - ம்) இச்செய்யுளும், இயமானனென்னுஞ் செய்யுளும் எது வுருவகவணி. (௩)

வேட்டஞ்செய் காதலொரு நாட்டங்க ஏகிவன மேட்டெங்கு மாதடவி யெரியா, நாட்டஞ்செய் காயுழுவை நீட்டுங்கை யானைமுக நாட்டும்ப லேனமிவை முதலா, ஓட்டஞ்செய் தேரிரவி கோட்டின்க ணேறியிரு ளூட்டந்தி மாலைவரு மளவாக், கோட்டஞ்செய் வார்சிலை யின் மாட்டம்பி னூறியுயிர் கூட்டுண்டு மாநகரில் வருவான்.

(இ - ள்) ஒருநாள் வேட்டையாடும் விருப்பம் தனக்குண்டாக, காடாகிய மேட்டு நிலமுழுதுஞ் சென்று, மிருகங்களைத் தேடி, கோபாக்கினி பரக்குங் கண்களையுடைய கொலைத்தொழில் பொருந்திய புலியும், நீட்டிய துதிக்கையை யுடைய யானையும், முகத்தால் நிலத்தை யுழும் ஆண் பன்றியுமாகிய இம்மிரு கங்கள் முதலாக (மேற்றிசையாகச்) செல்லுந் தேரையுடைய சூரியன் அத்தமய கிரியிற் சென்று இருளைப் பரப்பும் அந்தி மாலைவரும் அளவாக, வளைத்த வில் லிற் பூட்டிய அம்புகளினுற் கொன்று உயிர்களைக் கொள்ளை கொண்டு பெரிய மதுரை நகரத்தை நோக்கி வருவானுயினன். (௪)

காவிற்கடும்புரவி மேலிற்கடிந்துவரு காலக்கடந்தனிலொர் மறையோன், மாலுற் றயர்ந்துமுகம் வேர்வைக் குறுந்திவலை வாரக் கிடந்துவிழி துயில்வோன், மேலக்கடும்புரவி கால்வைப்ப அந்தண னும் வீவுற்ற விந்தனன தறியான், கோலிற்செ லும்பரியின் மீனத்த னுந்தனது கோயிற்பு குந்தனன வளவே.

(இ - ள்) காற்றுப்போல வேகமாய்ச் செல்லுங் குதிரைமேல் விரைவாய்ச் செல்லும்பொழுது, அக்காட்டில் ஒரு வேதியன் நித்திரை மயக்கங் கொண்டு சோர்ந்து முகத்தில் வியர்வாகிய சிறுதுளி சிந்தக்கிடந்து துயில்கின்றவன் மேல், அந்த வேகத்தையுடைய குதிரையானது தன் கால் வைத்துச் செல்ல, (அதனால்) அம்மறையவனும் அறிவழிந்திறந்தான். அதனை யறியாதவனாகி அம்புபோல விரைந்து செல்லுங் குதிரையோடு வாகுணபாண்டியனுந் தனது கோயிற்குச் சென்றனன். அச்சமயத்தில்.

(வி - ம்) அறியான் என்றது முற்றெச்சம். பயிலின் என்பதனிறுதியில் ஒடு உருபு தொக்குகின்றது. (ரு)

வேறு

கனவட்டத் தடியிடறப் பொறிவிட்டுப் புலனவியக் காணத்துட்
பொதியுயிர்விட் டவனாகந், தலைமொய்த்தக்கற் பனவரெடுத் தனர்கிட்டிக்
குரிசில்கடைத் தலையிட்டத் திறமொழியத் தமிழ்மாறன், இனைவுற்றுப்
பனவர்கையிற் கனகக்குப் பைகணிறைவித் தெமதிக்குற் றவனையெடுத்
தெரிமாலே, புனைவித்தக் கடன்முடிவித் தனன்மற்றப் பழிபடரிற்
புதையப்பற் றியதிடைவிட் டகலாதே.

(இ - ள்) குதிரையின் காலிடறுதலால் ஐம்புலன்களும் இந்திரியங்களிற் செல்லுதலொழிந்துகெட, (மனமுதலிய) அந்தக்கரணங்களிற் பொதிந்தவுயிரிழந்த வேதியனுடைய தேகத்தை (அவனது) உறவினராகிய வேதியரெடுத்து, பாண்டியனுடைய கடைவாயிலையடைந்து (அப்பிரேதத்தை) இட்டு, அந்தச் செய்தியைக் கூற, தமிழ்வளர்க்கும் பாண்டியன் (அதனைக்கேட்டு) வருத்தமெய்தி, அவ்வேதியர்கையிற் பொற்குவை நிறைவாகத்தந்து, யமபுரியடைந்த வேதியனையெடுத்துத் தகனகிரியை முற்றுவித்தான். (வாகுணபாண்டியன்) துன்பத்திலழுந்த அப்பிரமஹத்தி இடையறாது பற்றியது.

(வி - ம்) **கனவட்டம்** என்றது பாண்டியன் பட்டத்துக் குதிரையின் பெயர். (சு)

வேறு

பற்றிய பழிக்குத் தீர்வு பழமறைக் கிழவர் சொன்ன
பெற்றியி னேவே றுண்டி நதிக்கரை பெருநூற் கேள்வி
முற்றிய மறையோர்க் கீந்து மூவராந் தாரு வேந்தைச்
சுற்றியுந் தூர்வை கொய்து சுரபிகள் சுவைக்க வீந்தும்.

(இ - ள்) (வாகுணபாண்டியன் தன்னைப்) பற்றிய பிரமஹத்திக்குப் பிராயச்சித்தமாகத் தொன்றுதொட்டுள்ள வேதத்திற்குரிய அந்தணர்கூறிய தன்மையின்படி ஐவகைப்பட்டவுணவுகளைப் புண்ணியநதிதீரத்திலே, வேதநூற் கேள்வியிற்கைபோன வேதியருக்குக் கொடுத்தும், திரிமூர்த்திகளின் வடிவமாகிய அரசமரத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்தும், அறுகம்புல்லை அறுத்துப் பசுக்கள் உண்ணக் கொடுத்தும்.

இதுமுதலிரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

(வி - ம்) அரசமரத்தின் முதற்பாகம் பிரமமூர்த்தமும், இடைப்பாகம் விஷ்ணுமூர்த்தமும், இறுதிப்பாகம் உருத்திரமூர்த்தமும் என்பாதலின் "மூவராந்தாருவேந்து" என்றார். (எ)

அகமரு டணத்தா லோம மாற்றியு மானைந் தாவின்
நகைமணிக் கோடு தோய்ந்த நளிர்புனல் குடித்துந் தான
வகைபல கொடுத்து நீங்கா வலியதா யிழுது பெய்த
புகையழ லெனமே விட்டுப் புலப்பட வளைந்த தன்றே.

(இ - ள்) அகமருஷண மந்திரத்தினாலே ஹோமஞ்செய்தும், பஞ்சகவ்வியத்தையும் பசுவினது பிரகாசிக்கின்ற அழகியகொம்பு தோய்ந்த நீரையுங் குடித்தும், பலவகைப்பட்ட தானங்களைக் கொடுத்தும், நீங்காதவன்மையுடையதாய், நெய்வார்த்து மூட்டிய புகையையுடைய நெருப்பானது மூண்டெழுதல் போல (கண்களுக்குப் புலப்பட்ட பிரமஹத்தி) எழுந்தோங்கி வளைந்தது.

(வி - ம்) அகமருஷணம் = பாவத்தைப்போக்குவது. கட்கம் என்னுமோர் மிருகம் புண்ணியமிருகமாதலாலும், கோவென்னும் பரியாயநாமமுடையதாதலாலும் அதன் கொம்பால் முகந்த தீர்த்தமெனப் பொருள் கோடலுமமையும்.

பஞ்சகவ்வியங்களில், கோசலம் - செல்வமுண்டாக்கும். கோமயம் - நோயொழிக்கும். பால் - சத்துருநாசஞ் செய்யும். தயிர் - புத்திரருண்டாக்கும். நெய் - யாவராலும் பூசிக்கச் செய்யும் என்பது நூன்முறை. (அ)

வேறு

ஏங்கும் பெருமூச் செறிநூங்கை யெறியுங் குன்றின்
ஓங்குஞ் சிறுகு முடன்றூர்த்திடு முன்னும் பின்னும்
பாங்குந் தொடருஞ் சிரிக்கும்பகு வாயை மெல்லும்
நீங்குங் குறுகும் பழிதாவென நேர்ந்து பற்றும்.

(இ - ள்) ஏங்கும்; பெருமூச்சுவிடும்; கைகொட்டும்; மலைபோலெழுந்தோங்கும்; (அணுப்போலச்) சிறுகும்; கோபித்து இரைச்சலிடும்; முன்புறமும் பின்புறமும் நடுவிலும் (மாறிமாறித்) தொடர்ந்து நிற்கும்; அட்டகாசஞ் செய்யும்; (பழிக்குப்பழி வாங்குவேனென்று) தனது பிளந்தவாயினைமெல்லும்; (சிறிது) நீங்கியிருக்கும்; (மீண்டும்) சமீபிக்கும்; (பழிக்குப்) பழிகொடுவென்று எதிர்த்து (வரகுணபாண்டியனைப்) பிடிக்கும். (க)

மாசுண்ட தெய்வ மணிபோற்பணி வாயிற் பட்ட
தேசுண்ட தீந்தண் மதிபோலொளி தேம்பி வண்டு
மூசுண்ட தான முகமாவுண்ட வெள்ளில் போலக்
காசுண்ட பூணு னறைபோய கருத்த னானன்.

(இ - ள்) சாணைபிடியாத தெய்வத்தன்மையுடைய மாணிக்கம்போலவும், இராகுவின் வாயிலகப்பட்ட ஒளியிழந்த இனிய தண்ணிய சந்திரன்போலவும், பொலிவிழந்து வண்டுமொய்த்த மதம்பொருந்திய முகத்தையுடைய யானை

யுண்ட விளங்கனி போலவும் இரத்தினங்களிழைத்த ஆபரணம் பூண்ட வரகுண பாண்டியன் ஒட்டையான மனமுடையவனானன்.

(வி - ம்) யானைநோயைப் பெயர் ஒற்றுமைபற்றிக் களிறுண்ட விளங்கனி, யானையுண்ட விளங்கனியெனக் கூறுவது நூன்மரபாதலின் "வண்டு மூசுண்ட தான முகமாவுண்ட வெள்ளில்" என்றார்.

யானைநோயடைந்த விளங்கனி உள்ளீடிழத்தல் போலப் பாண்டியன் அறைபோய கருத்தனானனெனக் கொள்க. (கo)

மறையோர்கள் பின்னும் பழிமேலிடு வண்ண நோக்கி
இறையோ யிதுநான் முகன்சென்னி யிறுத்த கூடல்
அறவே தியனைத் தினமாயிரத் தெண்காற் சூழல்
உறவே யொழிக்கப் படுமின்ன முரைப்பக் கேட்டி.

(இ - ள்) (பாண்டியன் செய்த புண்ணியங்களாலொழியாது) மீளவும் பிரமஹத்தி மேலோங்கிவரும் வகையை வேதியர்கள் பார்த்து, அரசனே! இப்பிரமஹத்தி பிரமன் சிரத்தைக் கொய்த மதுரையி லெழுந்தருளிய தரும மூர்த்தியாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளை நாடோறும் ஆயிரத்தெட்டுதரம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தா லொழிக்கப்படும். இன்னமுங் கூறக் கேட்பாய். (கக)

ஆறு விரத நெறியாலிரண் டைந்து வைகல்
வாறு டனையம் முறையால்வலஞ் செய்து வந்தா
யாறு லதற்கு வழிகாட்டுமென் றையர் கூறப்
போறு னரசன் புனிதன்றிருக் கோயில் புக்கான்.

(இ - ள்) நீங்காத விரதநெறியில் நின்று, சோமசுந்தரக்கடவுளை அம் முறையாகப் பத்துநாள் பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவருவாயாகில், அப் பிரமஹத்திக்குத் தீர்வு காட்டியருளுவரென்று அந்தணர்கள் சொல்ல, வரகுணபாண்டியன் சென்று அச்சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருக்கோயிலை யடைந்தனன்.

(வி - ம்) ஆறுவிரதம் - அதிவிரதம் என்க. (கஉ)

விழியா யிரத்தோன் பழிதீர்த்தனை வேதி யன்றன்
கழியாத மாபா தகந்தீர்த்தனை கௌவைக் கங்கைச்
சுழியா றலைக்குஞ் சடையாயெனைத் தொட்ட லைக்கும்
பழியா னதுந்தீர்த் தருளென்று பணிந்து வீழ்ந்தான்.

(இ - ள்) ஆயிரங் கண்களையுடைய இந்திரன் (தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த விருத்திராசுரனைக் கொன்றதனால்) அடைந்த பிரமஹத்தியை யொழித்தருளினை. ஒருவராலும் நீக்குதற்கரிய (தாயைப் புணர்ந்து தந்தையைக் கொலை செய்த வேதியனது) மகாபாதகத்தை யொழித்தருளினை. ஒலியையுடைய கங்கை யென்னுஞ் சுழித்தல் பொருந்திய நதியானது அலைக்குஞ் சடையையுடைய பெருமானே! என்னைப்பற்றி வருத்தும் பழியையுந் தீர்த்தருளா யென்று வணங்கி நமஸ்கரித்தான்.

(வி - ம்) இந்திரனுக்குற்ற பிரமஹத்தியும், வேதியனுக்குற்ற மஹா பாதகமும் புத்தி பூர்வமாகச் செய்யப்பட்டன. யானோ அபுத்தி பூர்வமாகச் செய்தேன். அவற்றை நீக்கியருளிய தேவரீர் என் துயரைத் தீர்த்தல் அரிதன்றே யென்பது புதைபொருளாகத் தோன்றும். (கங)

எண்ணும் படியம் முறையால்வளைந் தேத்த ஐயன்
விண்ணின் றியம்பு மரசேபரி மேத வேள்வி
நண்ணும் பயனோ ரடிவைப்பினி னண்ண வெம்மைப்
பண்ணும் வலத்தான் மகிழ்ந்தேம்பழி யஞ்சல் மன்னோ.

(இ - ள்) அம்முறைப்படி நின்றெண்ணப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து துதிக்க, சோமசுந்தரக்கடவுள் ஆகாயத்தினின்று (அசரீரியாகக்) கூறி யருளுவார் : அரசனே ! பிரதக்ஷிணஞ் செய்வேமென்று) ஓரடி யெடுத்துவைக்கில், அசுவமேதயாகப் பயன் கிட்டும். எம்மைச் செய்யும் பிரதக்ஷிணத்தால் மகிழ்வுற்றேம். பழிக்கு அஞ்சுதலொழிவாய்.

(வி - ம்) இது முதல் மூன்று பாடல்கள் ஒரு தொடர். (கச)

பொன்னோடு முத்தங் கொழிக்குந்துறைப் பொன்னி நாடன்
நின்னோ டமராற்ற நினைந்தெழு நீயு நேர்வாய்
அன்னோ னுனக்குப் புறகிட்டகன் றோடு நீயும்
பின்னோடி யெட்டிப் பிடிப்பாரிற் றுரத்து மெல்லை.

(இ - ள்) பொற்கட்டிகளோடு முத்துக்களை அலைகளொதுக்குந் துறையையுடைய காவிரி நாட்டரசனாகிய சோழன் உன்னுடன் போர் செய்யக் கருதி வருவான். நீயும் அவனோடு எதிர்ப்பாய். அவன் உனக்குப் புறங்காட்டிப் போர்க்களத்தினின்று நீங்கி யோடுவான். நீயும் அவன் பின் சென்று எட்டிப் பிடிப்பவர்போலத் துரத்துங் காலையில். (கரு)

எமையா மருச்சித் திருக்குந்தலத் தெய்து வாயால்
அமையாத வன்கட் பழியாற்றுது மென்னச் சேற்கண்
உமையாள் மணாள னருள்வாழ்த்தி யுரக னுச்சிச்
சுமையாறு தோளான் றொழுதான்ற னிருக்கை புக்கான்.

(இ - ள்) எம்மை நாமே யருச்சனைசெய்து வழிபட்டிருக்குந் தலமாகிய திருவிடைமருதூரில் வருவாய். பொறுத்தற்கரிய கொடிய பழியை (அங்கே) ஒழிப்போம் என்றருள, ஆதிசேடன் தனது உச்சிச்சுமை யாறுதற் கெல்லையாகிய தோளையுடைய வரகுணபாண்டியன், மீனாட்சி தேவியார் தலைவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருவருளைத் துதித்து வணங்கித் தனது இருப்பிடத்தைச் சேர்ந்தனன்.

(வி - ம்) எமையாமருச்சித் திருக்குந்தலமென்றது :—

காசிபர் முதலிய முனிவர்கள் **அகஸ்தியர்** கட்டளைப்படி தவஞ் செய்து **சரஸ்வதி**யால் வேதாகமங்களி னுண்மைப்பொரு ளுணர்ந்து, **இலட்சுமி**யால் சிவபூஜாவுபகரணங்களைப் பெற்று, உமாதேவியாரருளை நாடி ஒரு நந்தவன

முண்டாக்கித் தவஞ் செய்து உமாதேவி தரிசனம் பெற்று, சிவதரிசனம் வேண்டுமென வரங் கேட்க, உமாதேவியார் தமதிதய கமலத்திற் பெருமானை நினைக்க, அவர் **சோதிமயமானலிங்கமூர்த்தி**யாய் எழுந்தருளிக் காட்சி தந்து, உமையே! நாம் இப்போது எழுந்தருளிய சோதிலிங்கத்தோடு இத்தலத்தில் அநாதியாயுள்ள இலிங்கத்தைக் கூட்டி யாவரும் பூசித்துக் கடைத்தேறும்படி நாமே பூசித்தருளுகின்றோமெனக் கூறிக் கலப்பித்துப் பூசித்தருளினர் என்பது **திருவிடைமருதூர்ப்புராண** வரலாறு. (கசு)

ஆர்த்தார் முடியோன் சிலநாள்கழித் தாற்ற லேற்ற
போர்த்தாவு வேங்கைக் கொடித்தானை புடவி போர்ப்பப்
பேர்த்தார் கலிவந் தெனப்பேரிய மார்ப்பக் கன்னிப்
பார்த்தாம வேல்மீ னவனூட்டிற் படர்ந்த வெல்லை.

(இ - ள்) சிலநாள் கழித்து, ஆத்திமாலை யணிந்த முடியையுடைய சோழனுடைய வன்மை பொருந்திய போர்மேற் செல்லும் புலிக்கொடியை யுயர்த்திய சேனையானது, உலகம் புதைபடக் கடலானது நிலைபெயர்ந்து வந்தாற்போல, பெரிய போர் முரசொலிக்க, கன்னிநாட்டை யாளும் வெற்றிமாலை புனைந்த வேலேந்திய பாண்டியனூட்டில் வந்த காலையில். (கஎ)

மிடைந்தேறு நேரிப் பொருப்பன்படை வேலை மேற்சென்
றடைந்தேறி மீனக் கொடியோ னமராட ஆழி
கடைந்தேறு வெற்பிற் கலங்கிற் றெனக்கிள்ளி சேனை
உடைந்தேக வெந்நிட் டுடைந்தோடின னுள்ளம் வெள்கா.

(இ - ள்) நெருங்கிப் போருக்குவந்த நேரிமலையையுடைய சோழனது சேனை சமுத்திரத்தின்மேல் மீனக்கொடியையுடைய பாண்டியன் சென்று போருக்கெழுந்து போர்புரிய, திருப்பாற்கடலானது கடையவெழுந்த மந்தரகிரியால் நிலை கலங்கியதுபோலச் சோழன் சேனையானது நிலைகலங்கி யோட, (சோழன்) மனநிலைகலங்கிப் புறமுதுகிட்டு ஓடினன்.

(வி - ம்) சோழன் சேனை கடலாகவும், பாண்டியன் மந்தரமாகவும், சோழன் சேனை ஓடியது மந்தரகிரியாற் கலங்கிய கடலாகவும் உவமித்தார். (கஅ)

சுறவக் கொடியண்ணல் துரந்துபின் பற்றிச் செல்வோன்
புறவக் கடிமுல்லையுந் தாமரைப் போது மேந்தி
நறவக் கழிநெய்தலங் கானலின் ஞாங்கர் மொய்த்த
இறவப் புலவு கழுவீர்ந்துறைப் பொன்னி சேர்ந்தான்.

(இ - ள்) மீனக்கொடியையுடைய வரகுணபாண்டியனால் துரத்திப் பின் பற்றிச் செல்லப்பட்ட சோழன், முல்லை நிலத்திலுள்ள வாசம் பொருந்திய முல்லை மலரையுந் தாமரை மலரையு மேந்தித் தேன்சிந்துங் கழிசூழ்ந்த நெய்தனிலத்திலுள்ள சோலையின் பக்கத்தில் நெருங்கிய இறாலின் புலால் நாற்றத்தைப் போக்கும் குளிர்ந்த துறையையுடைய காவிரி நதியை யடைந்தனன்.

பூசத் துறையிற் புகுந்தாடியப் பொன்னித் தென்சார்
வாசத் திடைமா மருதைப்பணி தற்கு வைகைத்
தேசத் தவன்கீழ்த் திசைவாயில் கடந்து செல்லப்
பாசத் தளையும் பழியும்புற நின்ற வன்றே.

(இ - ள்) வைகை நதிசூழ்ந்த பாண்டி நாட்டையுடைய வரகுண பாண்டியன் பூசத்துறையிற் சென்று நீராடி, அக்காவிரி நதியின் தக்ஷிணதீரமாகிய பெருமை பொருந்திய திருவிடைமருதூரி லெழுந்தருளிய சிவபெருமானை வணங்க, கீழ்த்திசை வாயிலைக் கடந்து உள்ளே செல்ல, பாசமாகிய பந்தமும் பிரமஹத்தியும் (அவனுடன் செல்லாது) புறத்தில் நின்றன.

(வி - ம்) பூசத்துறை என்றது தைமாச பூர்ணிமை என்க.

திருஇடைமருது என்றதால், முதல் மருதும், கடைமருதும் வேறுண்டெனக் கொள்க. (உ௦)

சுருதிச் சுரும்பு புறஞ்சூழ்ந்து குழறத் தெய்வ
மருதிற் சிறந்த பெருந்தேனைக்கண் வாயங் காந்து
பருகிப் படிந்து தழல்வாய்வெண் ணெய்ப் பாவை யொப்ப
உருகிச் செயலற் றுரையற் றுணர் வாகி நின்றான்.

(இ - ள்) வேதங்களாகிய வண்டுகள் புறஞ்சூழ்ந்து பண்பாட, தெய்வத் தன்மையுடைய இடைமருதில் சிறந்து விளங்கும் பெருந்தேனை, கண்ணாகிய வாயைத் திறந்து படியப்பருகி, நெருப்பிலிட்ட வெண்ணெயாற் செய்த பதுமைபோ லுருகிச் செயலொழிந்து வசனித்த லொழிந்து அறிவின் வடிவாகி நின்றனன்.

(வி - ம்) திருக்கைலாயமே மருதமரமாக வந்திருத்தலின் தெய்வமருது எனப்பட்டது. அதாவது:—ஒரு காலத்தில் உமாதேவியார் சிவபெருமானைப் பணிந்து தேவரீர் பூமியில் எழுந்தருளியிருக்குந் தலங்களைக் காட்டியருளவேண்டும் எனக் கேட்க, சிவபெருமான் அவ்வாறே தாமெழுந்தருளி யிருக்கும் எல்லாத் தலங்களையுந் தேவியாருக்குக் காட்டிக் கொண்டு காவிரித தென்கரையிலுள்ள திருவிடைமருதூர்க்கு நேரே எழுந்தருளுகையில், திருக்கைலையானது எம்பெருமானையும் பிராட்டியாரையும் பிரிவாற்றாது மருத விருக்ஷ வடிவாக நிற்கக் கண்டு சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடு அதன் நிழலில் எழுந்தருளி நின்றன ரென்பது திருவிடைமருதூர்ப் புராண வரலாறு.

"இடைமருதிற் சிறந்த பெருந்தேன்"—இதனை,

திருவாசகம்

"அந்த விடைமருதி லானந்தத் தேனிருந்த
பொந்தைப் பரவிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ"—என்பதனு னுணர்க.

வேறு

நிராமய பரமா னந்த நிருத்தநான் மாடக் கூடற்
பராபர விமையா முக்கட் பகவபார்ப் பதிம ணாள

புராதன வகில நாத புண்ணிய மருத வாண
அராவணி சடையா வென்றென் றளவிலாத் துதிகள் செய்தான்.

(இ - ள்) நோயில்லாதவனே! (கண்டோர்க்குப்) பேரானந்தந்தருந் திருக் கூத்தை யுடையவனே! நான்மாடக் கூடலாகிய மதுரையி லெழுந்தருளிய பராபரனே! இமையாத திரிநேத்திரங்களையுடைய பகவானே! உமாதேவி யார் தலைவனே! (எல்லாத் தேவர்கட்கும்) மூத்தவனே! பாம்பை யணிந்த சடையை யுடையவனே! என்று இடையறாது கணக்கில்லாத தோத்திரங்கள் செய்தனன்.

(வி - ம்) ஆமயம் - நோய். நிராமயன் - பிறப்பும் இறப்புமில்லான் என்ப தும் பொருந்தும். (௨௨)

சொற்பதங் கடந்த சோதி துதித்தடி பணிந்த வேந்தை
மற்பெருந் தோளாய் கீழை வாயிலிற் பிரமச் சாயை
நிற்பதந் நெறியாற் செல்லே லிழன்மதி யுரிஞ்சு மேலைப்
பொற்பெரு வாயி னீங்கிப் போதிநம் மதுரைக் கென்றான்.

(இ - ள்) சொல்லளவையைக் கடந்து நின்ற ஒளிமயமாகிய பெருமானார் தம்மைத் துதித்து அடிபணிந்த வரகுண பாண்டியனைப் (பார்த்து) மற்போர் நிறைந்த பெரிய தோளையுடையாய்! (நீ வந்த) கீழைவாயிலிற் பிரமஹத்தி நிற்கின்றது; அவ்வழியாற் செல்லாதே. ஒளியமைந்த சந்திரமண்டலத்தை யளாவும் மேற்றிசையிலுள்ள பொன்னாலாகிய பெரிய வாயிலினின்று நீங்கி, நமது மதுரைக்குச் செல்வாயென்று கூறியருளினர். (௨௩)

வரகுண னதுகேட் டையன் மருதினை வளைந்து நீங்கற்
கருமையால் வாயில் தோறு மடிக்கடி வீழ்ந்து வீழ்ந்து
வரைதொளைத் தன்ன மேலை வாயிலாற் போவா னன்ன
திருமணிக் கோபு ரந்தன் பெயரினாற் செய்து சின்னாள்,

(இ - ள்) வரகுணபாண்டியன் அத்திருவார்த்தையைக் கேட்டு, இறைவர் எழுந்தருளி யிருக்கும் இடைமருதினைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, பிரிதற்கருமை யால் வாயில்தோறும் அடிக்கடி வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து, மலையைத் தொளைத் தாற் போன்ற மேலை வாயிலின் வழியாகச் செல்கின்றவன், அந்த வாயிலி லுள்ள அழகிய இரத்தினமிழைத்த கோபுரமொன்றைத் தன் பெயராற் கட்டு வித்து, சிலநாள் (அங்கிருந்து.) (௨௪)

இதுமுத லிரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

திருப்பணி பலவுஞ் செய்து தென்றிசை வழிக்கொண் டேகிச்
சுருப்பணி நெடுநாண் பூட்டுஞ் சுவைத்தண்டச் சிலையாற் காய்ந்த
மருப்பணி சடையான் கோயில் வழிதொறுந் தொழுது போற்றிப்
பொருப்பணி மாடக் கூடற் பொன்னக ரடைந்தான் மன்னோ.

(இ - ள்) பிற திருப்பணிகள் பலவற்றையுஞ் செய்து முடித்து, தென் றிசையின் வழிக்கொண்டு சென்று, வண்டி னிரையாகிய நெடிய நாண்பூட்டிய

கருப்பு வில்லைத் தாங்கிய மன்மதனை யெரித்தருளிய (வராகத்தின்) கொம்பினை யணிந்த சடாமுடியையுடைய மருதவாணர் திருக்கோயிலை, (தனது கண்கட்குப் புலப்படு மெல்லையும்) வழிதோறும் பணிந்து துதித்து, மலைபோலும் அழகிய மாடங்களையுடைய மதுரைத் திருநகரத்தை யடைந்தனன்.

(வி - ம்) வரகுணபாண்டியன் செய்த ஏனைத் திருப்பணி பல என்றதை:—

பதினோராந் திருமுறை - திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை

"* * வெள்ளைநீறு மெய்யிற் கண்டு - கள்ளன் கையிற் கட்டவிழ்ப் பித்தும்
ஓடும் பன்னரி யூளைகேட் டரனைப் - பாடின வென்று படாம்பல வளித்தும்
குவளைப் புனலிற் றவளை யரற்ற - ஈசன் றன்னை யேத்தின வென்று
காசும் பொன்னுங் கலந்து தூவியும் - வழிபடு மொருவன் மஞ்சனத் தியற்றிய
செழுவிதை யெள்ளைத் தின்னக் கண்டு -, பிடித்தலு மவனிப் பிறப்புக் கென்ன
இடித்துக் கொண்டவ னெச்சிலை நுகர்ந்தும், மருத வட்டத் தொருதனிக்கிடந்த
தலையைக் கண்டு தலையுற வணங்கி - உம்மைப் போல வெம்மித் தலையும் [பு
கிடத்தல் வேண்டுமென் றடுத்தடுத் திரந்தும் - கோயின் முற்றத் துமீமிசைக்கிடப்
வாய்த்தனவென்று †நாய்க்கட்ட மெடுத்தும்- காம்புகுத்து திர்ந்தகனியுருக்கண்டு
வேம்புகட்கெல்லாம்விதானமமைத்தும் - விரும்பினகொடுக்கைபரம்பரற்கென்று
புரிகுழற் றேவியைப் பரிவுடன்கொடுத்த - பெரிய வன்பின் வரகுணதேவரும்"

என வரும் பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திருவாக்கா னறிக. இச் சரிதங்கள் எழுத விரியுமாதலின் இம்மட்டும் விடுத்தோம். (உரு)

தோடுபழி தொலைவித் தாண்ட சுந்தரத் தோன்றல் பாதக்
கடிமல ரடைந்து நாளுங் கைதொழு துலக மெல்லாம்
வடுவறு செங்கோ லோச்சும் வரகுண னறவோர் நாவால்
அடுசுவை யமுத மன்ன வரன்புகழ் செவிம டுப்பான்.

(இ - ள்) (விடாது) தொடர்ந்த பிரமசாயை யொழித்து அடிமை கொண்ட சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய வாசம் பொருந்திய திருவடித்தாமரையை யடைந்து, எப்பொழுதுங் கைகூப்பிப் பணிந்து உலக முற்றுங் குற்றமற்ற செங்கோல் நடாத்தும் வரகுணபாண்டியன், முனிவர்கள் தமது நாவால் அட்ட சுவைபொருந்திய அமிர்தத்தை யொத்த சிவபெருமானது பெருமையைச் செவி (ஆகிய நாவினால்) அருந்துவானாயினன். (உசு)

வேதமா கமம்பு ராண மிருதிகள் முதலா நூலும்
ஓதுவ துலகின் மிக்க துருத்திர வுலக மென்னும்

---

†திருக்கோயிலின் முன் நாய்மலங் கிடக்கக்கண்ட வரகுணபாண்டியர் இதனை யெடுப்போர் என் தேயத்திற் காற்கூறு பெறுவரென்று முதற் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தும், அரைக்கூறு பெறுவர் என்று இரண்டாவது பிரதக்ஷிணஞ் செய்தும், முக்காற்கூறு பெறுவரென்று மூன்றாவது பிரதக்ஷிணஞ் செய்தும், முழுக்கூறு பெறுவரென்று நான்காவது பிரதக்ஷிணஞ் செய்தும், ஒருவராலும் எடுக்கப்படாமை கண்டு, என் தேயத்தை நானே யுடையனென்று தனது திருக்கரத்தெடுத்துப் புறம்பே யெறிந்தாரென்பது சரிதம்.

புராதன வகில நாத புண்ணிய மருத வாண
அராவணி சடையா வென்றென் றளவிலாத் துதிகள் செய்தான்.

(இ - ள்) நோயில்லாதவனே! (கண்டோர்க்குப்) பேரானந்தந்தருந் திருக் கூத்தை யுடையவனே! நான்மாடக் கூடலாகிய மதுரையி லெழுந்தருளிய பராபரனே! இமையாத திரிநேத்திரங்களையுடைய பகவானே! உமாதேவி யார் தலைவனே! (எல்லாத் தேவர்கட்கும்) மூத்தவனே! பாம்பை யணிந்த சடையை யுடையவனே! என்று இடையறாது கணக்கில்லாத தோத்திரங்கள் செய்தனன்.

(வி - ம்) ஆமயம் - நோய். நிராமயன் - பிறப்பும் இறப்புமில்லான் என்பதும் பொருந்தும். (உஉ)

சொற்பதங் கடந்த சோதி துதித்தடி பணிந்த வேந்தை
மற்பெருந் தோளாய் கீழை வாயிலிற் பிரமச் சாயை
நிற்பதந் நெறியாற் செல்லே லொளிமதி யுரிஞ்சு மேலைப்
பொற்பெரு வாயி லீங்கிப் போதிநம் மதுரைக் கென்றான்.

(இ - ள்) சொல்லளவையைக் கடந்து நின்ற ஒளிமயமாகிய பெருமானார் தம்மைத் துதித்து அடிபணிந்த வரகுண பாண்டியனைப் (பார்த்து) மற்போர் நிறைந்த பெரிய தோளையுடையாய்! (நீ வந்த) கீழைவாயிலிற் பிரமஹத்தி நிற்கின்றது; அவ்வழியாற் செல்லாதே. ஒளியமைந்த சந்திரமண்டலத்தை யளாவும் மேற்றிசையிலுள்ள பொன்னாலாகிய பெரிய வாயிலினின்று நீங்கி, நமது மதுரைக்குச் செல்வாயென்று கூறியருளினர். (உங)

வரகுண னதுகேட் டையன் மருதினை வளைந்து நீங்கற்
கருமையால் வாயில் தோறு மடிக்கடி வீழ்ந்து வீழ்ந்து
வரைதொளைத் தன்ன மேலை வாயிலாற் போவா னன்ன
திருமணிக் கோபு ரந்தன் பெயரினாற் செய்து சின்னாள்,

(இ - ள்) வரகுணபாண்டியன் அத்திருவார்த்தையைக் கேட்டு, இறைவர் எழுந்தருளி யிருக்கும் இடைமருதினைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, பிரிதற்கருமை யால் வாயில்தோறும் அடிக்கடி வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து, மலையைத் தொளைத் தாற் போன்ற மேலை வாயிலின் வழியாகச் செல்கின்றவன், அந்த வாயிலி லுள்ள அழகிய இரத்தினமிழைத்த கோபுரமொன்றைத் தன் பெயரால் கட்டு வித்து, சிலநாள் (அங்கிருந்து.)

இதுமுத லிரண்டு பாடல்கள் குளகம். (உச)

திருப்பணி பலவுஞ் செய்து தென்றிசை வழிக்கொண் டேகிச்
சுருப்பணி நெடுநாண் பூட்டுஞ் சுவைத்தண்டச் சிலையாற் காய்ந்த
மருப்பணி சடையான் கோயில் வழிதொறுந் தொழுது போற்றிப்
பொருப்பணி மாடக் கூடற் பொன்னக ரடைந்தான் மன்னோ.

(இ - ள்) பிற திருப்பணிகள் பலவற்றையுஞ் செய்து முடித்து, தென் திசையின் வழிக்கொண்டு சென்று, வண்டி னிரையாகிய நெடிய நாண்பூட்டிய

களுக்கு அரிய சிவபெருமானெழுந்தருளிய சிவபுரமானது விண்ணினின்று மிழிந்து (திருக்கோயிலுள்) விளங்க. (௩௦)

ஆண்ட நாயக னந்தியை யழைத்தெமக் கன்பு
மாண்ட காதலான் வரகுண வழுதிநம் முலகங்
காண்டல் வேண்டினான் காட்டெனக் கருணையா லேவல்
பூண்ட வேத்திரப் படையினான் றொழுதனன் போந்தான்.

(இ - ள்) (நம்மை) அடிமை கொண்ட சோமசுந்தரக்கடவுள் திருநந்திதேவரை யழைத்து, எமக்கு அன்பு மிக்க விருப்பினையுடைய வரகுணபாண்டியன் நமது சிவலோகத்தைத் தரிசிக்க விரும்பினான்; (அதனை அவனுக்கு) காட்டா யென்றருள, (இறைவர்) கிருபையால் (தேவர்கள் நெருக்கை யொதுக்கும்) திருப்பணி மேற்கொண்ட வேத்திரப் படையையுடைய அந்நந்திதேவர் வணங்கிப் புறம்போந்து.

(வி - ம்) தொழுதனன்; போந்தான்—வினையெச்சப் பொருளன. (௩௧)

வருதி யாலெனப் பணிந்தெழு வரகுணற் கொடுபோய்க்
கருதி யாயிரம் பெயருடைக் கடவுள்நான் முகத்தோன்
சுருதி யாதியீ றளப்பருஞ் சுயம்பிர காசப்
பரிதி யால்சிவ புரமிது பாரெனப் பணித்தான்.

(இ - ள்) வருவா யென்றருள, வணங்கி யெழுந்த வரகுணபாண்டியனைக் கொண்டு சென்று, ஆயிரம் பெயர்களையுடைய திருமாலும் பிரமனும் எண்ணி வேத முதலியவற்றால் தனது முடிவை யளத்தற்கரிய ஸ்வயம்பிரகாசத்தை யுடைய ஞான சூரியனாகிய சிவபெருமானார் ஆண்டருளும் சிவபுரம் இதுவாம் பாராயெனப் பணித்தருளினர். (௩௨)

கருப்பு ரங்கமழ்ந் துளர்பசுங் கால்களா லுதையுண்
டருப்பி னஞ்சிதைந் தாயிரப் பத்தியோ சனைபோய்
மருக்க மழ்ந்துநூ றாயிரம் வாலிதழ்க் கமலம்
இருக்கு மோடைகள் புடைதொறுந் தழுவிய யாறும்.

(இ - ள்) கருப்பூரவாசங் கமழ்ந்து சஞ்சரிக்குந் தென்றற் காற்றுகளால் மொத்துண்டு அரும்பின் கூட்டங்கள் முறுக்கவிழ்ந்து பதினாயிர யோசனை யெல்லை சென்று மணம்வீசி, வெள்ளிய லக்ஷம் இதழ்களையுடைய வெண்டாமரை மலர்களிருக்கும் ஓடைகள் பக்கங்கடோறுந் தழுவிய யாறுகளும்.

இதுமுதல் பதினேழு பாடல்கள் ஒரு தொடர். (௩௩)

வரம்பின் மாதரார் மதுரவாய் திறந்துதேன் வார்க்கும்
நரம்பி னேழிசை யாழிசை நகைமலர்த் தருவின்
சுரும்பி னேரிசை நாரத தும்புரு விசைக்கும்
இரும்பு நீர்மெழு காக்கிய வின்னிசை யெங்கும்.

(இ - ள்) எண்ணிறந்த தெய்வமாதர்கள் இனியவாயைத் திறந்து தேனைச் சொரியும் நரம்பின்கண்ணமைந்த ஏழிசைகளையுடைய வீணையோடு பாடும்

இசையும், விகசித்து விளங்கும் மலர்களையுடைய விருக்ஷங்களில் வண்டுகள் பாடுந் தம்முளொத்த இசையும், நாரதருந் தும்புருவும் பாடும் இரும்பின் தன்மையை மெழுகுபோற்செய்யும் இனிய இசையும் எவ்விடத்திலுமுள்ளனவாம்.

அமுத வாவியும் பொன்மல ரம்புயத் தடமுங்
குமுத வாயர மாதராங் குயிலினம் பயிலும்
நிமிர வாள்விடு மரகத நெடியபைங் காவுந்
திமிர மாசறக் கழுவிய தேவர்வாழ் பதமும்.

(இ - ள்) அமுதம் பொருந்திய நடைக்கிணறுகளும், பொற்றாமரைத் தடாகங்களும், ஆம்பல்போலும் வாயையுடைய தேவமாதர்களாகிய குயிற்கூட்டங்கள் சஞ்சரிக்கும் நிரம்ப ஒளிவீசும் மரகதமாகிய நெடிய பசிய சோலையும், இருளாகிய களங்கமொழிய ஒளிவீசுந் தேவர்வாழ் பதமும்.

(வி - ம்) தேவர்வாழ் பதம் - சிவபுரத்தில் மேற்புறத்துள்ளதென்பர். (கூரு)

அலங்கு பாற்கடல் போற்புறத் தமுதநீ ரகழும்
பொலஞ்செய் ஞாயில்சூழ் புரிசையும் பொன்செய்கோ புரமும்
நலங்கொள் பூவியல் வீதியு நவமணி குயின்ற
துலங்கு மாளிகைப் பந்தியுஞ் சூளிகை நிரையும்.

(இ - ள்) சத்திக்கும் பாற்கடல்போலப் புறத்தே அமுதநீர் நிறைந்த அகழியும், பொன்னாற் செய்த ஏறுப்புகளமைந்த மதிலும், பொன்னாற் செய்த கோபுரங்களும், அழகு பொருந்திய பொலிவமைந்த வீதிகளும், நவரத்தினங்களிழைத்த விளங்காநின்ற உபரிகையின் வரிசைகளும், அவற்றின் இறப்பின் வரிசைகளும். (கூசு)

ஐம்பு லங்களும் வைகலும் விருந்ததா அருந்த
வெம்பு நால்வகை யுண்டியும் வீணையுஞ் சாந்துஞ்
செம்பொ னாரமு மாடலின் செல்வமுந் தெய்வப்
பைம்பொன் மேகலை யோவியப் பாவையொப் பாரும்.

(இ - ள்) ஐம்புலன்களும் நாடோறும் விருந்தாகவுண்ண நால்வகை யுணவும், வீணாநாதமும், கலவைச்சந்தனமும், செம்பொன்னாரங்களும், (பரத) நாட்டியச் செல்வமும், தெய்வத்தன்மையுடைய பசும்பொன்னாற் செய்த மேகலாபரணமணிந்த சித்திரப்பதுமை போன்ற பெண்களும்.

(வி - ம்) 'ஐம்புலன்களும் விருந்ததாக அருந்த' என்றது—மெய்யால் நுகரும் பொருள் ஓவியப்பாவை. வாயால் நுகரும் பொருள் நால்வகையுண்டி. கண்ணால் நுகரும் பொருள்கள் செம்பொன்னாரமும் ஆடலின் செல்வமும். மூக்கால் நுகரும் பொருள் சாந்து. செவியால் நுகரும் பொருள் வீணையெனக் கொள்ளக் கிடந்தன. (கூஎ)

படர்ந்த வார்சடை யுருத்திரர் பணைத்திறு மாந்த
வடங்கொள் பூண்முலை யுருத்திர மகளிரோ டமரும்

இடங்கொள் மாளிகைப் பந்தியு மிகல்விளை துன்பங்
கடந்த செல்வமுங் கவலையில் போகமுங் காட்டி.

(இ - ள்) பரவிய நெடிய சடையையுடைய உருத்திரர்கள் பூரித்திறு மார்ந்த முத்துவடமாகிய ஆபரணமணிந்த தனங்களையுடைய பெண்களோடு வசிக்கும் இடம் பரந்த உபரிகையின் வரிசையும், பகைமையுந் துன்பமு மொழிந்த செல்வமும், கவலையில்லாத போகங்களும் (ஆகிய இவற்றைத் தனித் தனியே) காண்பித்து. (௬அ)

முண்ட காசனன் பதமிது மூவுல களந்த
தண்டு ழாயவன் புரமிது தனிமுதல் வடிவங்
கொண்டு வீறுசா லுருத்திரர் கோப்பதி யின்ன
எண்டி சாமுகங் காவல ருறைவிட மிவைகாண்.

(இ - ள்) பிரமபதவி யிது; திரிலோகங்களையுமளந்த தண்ணிய துளவ மாலை யணிந்த விஷ்ணுபதவி யிது; ஒப்பற்ற சிவபெருமானுரது திருவுருவங் கொண்டு பெருமை மிக்க சிறந்த உருத்திரபதவி யிது; எண்டிசைகளையுங் காக்கும் (இந்திரன் முதலிய) திக்குப்பாலகர்கள் வசிக்கும் பதவிகளிவை: பாராய்.

புலரு முன்புன லாடிநீ றுடிநம் புனிதன்
இலகு மாலயம் விளக்கிநந் தனப்பணி யியற்றி
மலர்கொய் தாய்ந்தனர் தொடுத்தரன் புகழ்செவி மடுத்திவ்
வுலக வாணராய்ப் போகமுற் றுறைகுந ரிவர்காண்.

(இ - ள்) விடியுமுன் நீராடி (முறைப்படி) திருவெண்ணீறு தரித்து, நமது பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குந் திருக்கோயிலைத் திருவலகிட்டு, திருநந்தவனத் திருப்பணி செய்து, மலர் கொய்து ஆராய்ந்து தொடுத்து, சிவபெருமான் திருப்புகழைச் செவியாற் கேட்டு, இந்நிலவுலக வாசிகளாய் (இறுதியில்லாத) போகம் நுகர்ந்து வாழ்பவர்களிவர்கள் : பாராய்.

(வி - ம்) இச்செய்யுளில், தாதமார்க்கமாகிய சரியை செய்தோரைக் கூறினர். இதனை,

"தாதமார்க் கஞ்சாற்றிற் சங்கரர்தங் கோயிற்
றலமலகிட் டிலகுதிரு மெழுக்குஞ் சாத்திப்
போதுகளுங் கொய்துபூந் தார்மாலை கண்ணி
புனிதற்குப் பலசமைத்துப் புகழ்ந்து பாடித்
தீதில்திரு விளக்கிட்டுத் திருநந்த வனமுஞ்
செய்துதிரு வேடங்கண் டாலடியேன் செய்வ
தேதுபணி யீரென்று பணிந்தவர்தம் பணியு
மியற்றுவதிச் சரியைசெய்தோ ரீசனுல கிருப்பர்"

என்பதனுனறிக. (௬௦)

தூய ராகியைஞ் சுத்திசெய் தகம்புற மிரண்டின்
நேய ராய்விதி நெறியினுன் முகமனீ ரெட்டாற்

காயம் வாய்மன வொருமையா லர்ச்சித்துக் கடவுள்
நாய னாருறை பத நண்ணின ரிவர்காண்.

(இ - ள்) பரிசுத்தமுடையவராகிப் பஞ்சசுத்திசெய்து உள்ளும் புறம்புஞ் சிவநேயமுடையவராய், ஆகமவிதி முறையால் சோடசோபசாரத்தாலும், மன வாக்குக் காயங்களின் ஒருப்பாட்டாலும் அருச்சனைசெய்து கடவுள் நாயகராகிய சோமசுந்தரக் கடவுளின் பக்கலிலுள்ள பதவியை அடைந்தவர்கள் இவர்கள்: காண்பாய்.

(வி - ம்) பஞ்ச சுத்திகள்—பூதசுத்தி - ஆன்ம சுத்தி - திரவிய சுத்தி - மந்திர சுத்தி - லிங்கசுத்தியாம்; இவற்றுள், தத்துவங்கள் சடமென்றுணர்தல் பூதசுத்தி யென்றும், அவ்வாறுணர்வது திருவருளாலே யன்றித் தன்னாலன்றென் றுணர்தல் ஆத்மசுத்தி யென்றும், ஆன்மாவுக் குணர்வில்லை யாதலின் அதுவுந் திருவருளேயென் றுணர்தல் திரவியசுத்தி யென்றும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரித்து அதனுண்மையை யறிதலே மந்திரசுத்தி யென்றும், சிவமே ஸகல ஜகத்காரண பூதமென்றும், அச்சிவம் சிவலிங்க மூர்த்தத்தில் எழுந்தருளியிருக்குமென்றும் உணர்தல் லிங்கசுத்தியென்றுங் கூறுவர்.

இச்செய்யுளால் புத்திரமார்க்கமாகிய கிரியையைக் கூறினர். (சுக)

கிளர்ந்த காலினா லங்கியை நிமிர்த்துமேற் கிடைத்து
வளர்ந்த பிங்கலை யிடைநடு வழியுகு மதியின்
விளைந்த வின்னமு துண்டுநம் விடையவன் வடிவங்
குளந்த னிற்குறித் தவனுருக் கொண்டவ ரிவர்காண்.

(இ - ள்) மேலெழுந்த பிராணவாயுவால் (இதயத்திலுள்ள) அக்கினியை யெழுப்பி மேற்சென்று, குன்றாத இடைகலை பிங்கலைகட்கு நடுவிலுள்ள சுழி முனை வழியாகச் சிந்துஞ் சந்திரமண்டலத்தில் விளைந்த இன்னமுதத்தை நுகர்ந்து, நமது சிவபெருமான் திருவுருவத்தை லலாட ஸ்தானத்திற் சிந்தித்து, அவனது சாரூப்பியத்தை யடைந்தவர்கள் இவர்கள்: பாராய்.

(வி - ம்) இச்செய்யுளாற் சகமார்க்கத்தின் நிலையினர்களாகிய யோகிகளைக் கூறினர்.

'உளர்தனிற் குறித்தவ னுருக்கொள்ள' லென்பது, நெற்றியாகிய ஆக்கினை ஸ்தானத்தில் அந்தர் முகமாகத் தரிசித்தோர்க்குச் சிவபெருமானது ஜோதிரூப தரிசனங் கிடைக்குமாதலின், இதனை "நெற்றிக்கு நேரே நீண்ட புருவத் திடையே - உற்றுற்றுப் பார்க்க வொளிதோன்றும்" என்பதனாலறிக. (சுஉ)

முக்க ணாயகன் பொருட்டென வேள்விகள் முடித்துத்
தொக்க வேதிய ரிவர்புனற் சாலையித் தொடக்கத்
தக்க பேரறம் புகழ்பயன் றமைநன்கு மதிக்கும்
பொக்க மாறிய நிராசையாற் புரிந்தவ ரிவர்காண்.

(இ - ள்) திரிநேத்திரங்களை யுடைய சிவபெருமானுக்குப் பிரீதியாக யாகங்களைச் செய்து சிவபதவி யடைந்த அந்தணர்களிவர்கள். தண்ணீர்ப் பக்

தல் வைத்தல் முதலிய தகுந்த பெரும் புண்ணியங்களையும், புகழையும், பயனை யும் நன்கு மதிக்கும் குற்றம் நீங்கிய நிராசையோடு செய்தவர்க ளிவர்கள்: பாராய்.

(வி - ம்) நிராசையால் என்றதிலுள்ள மூன்றனுருபு உடனிகழ்ச்சிப் பொருளது. (சரு)

மறையி னாற்றினாற் றந்திர மரபினான் மெய்யில்
நிறையு நீற்றினர் நிராமய னிருத்தனைந் தெழுத்தும்
அறையு நாவினர் பத்தரா யரன்புகழ் கேட்கும்
முறையி னாலிவர் வினைவலி முருக்கினார் கண்டாய்.

(இ - ள்) வேத நெறியாலாவது ஆகம நெறியாலாவது, தமதுடம்பி லணிந்த விபூதி யுடையவரும், நோயில்லாதவனும் நடனஞ் செய்வோனுமாகிய சிவபெருமானுடைய திருவைந்தெழுத்தையும் உச்சரிக்கும் நாவை யுடைய வருமாய், சிவபெருமானுக்கு அடியாராய், அச் சிவபெருமான் திருப்புகழைக் கேட்கும் முறைமையினால் வினை வலிமையைக் கெடுத்தவர்க ளிவர்கள்: பாராய்.

மறைக ளின்சத வுருத்திர மந்திர நவின்றோர்
நிறைகொள் கண்டிகை நீறணி நீரர்யா ரேனுங்
குறிகு ணங்குலன் குறித்திடா தன்பரைச் சிவனென்
றறியு மன்பினாற் பிறவிவே ரறுத்தவ ரிவர்காண்.

(இ - ள்) வேதங்களிலுள்ள சதவுருத்திர மந்திரத்தை யுச்சரித்து, (சிவ புண்ணியம்) நிறைந்த உருத்திராக்ஷ கண்டிகையையுந் திருநீற்றையும் அணிந்த தன்மையுடையோர் எவராயிருப்பினும், அவர் பெயரையுங் குணத்தையுஞ் சாதியையுங் குறியாது அடியவரைச் சிவனேயென் றுணரும் அன்பினால் பிறவியின் வேரை யறுத்தவர்கள் இவர்கள்: பாராய்.

(வி - ம்) சதவுருத்திரம் - வேதங்கள் பிரமன் முதல் சதாசிவ மீறாக முறையே யேற்றங் கூறுவதால், அவற்றுள் நடுவாகவுள்ள சதவுருத்திர மந்தி ரங்களை யோகநாமத்தால் உருத்திரகணங்களைச் சங்காரக்கிரமத்தில் வைத்து அதீதசிவம்வரை வரைப்படுத்திக் கூறுவது ஆதலின், "மறைகளின் சத வுருத்திரம்" என்றார். (சசு)

ஆனஞ் சாடிய பரஞ்சுட ரிறைசிவ ஞான
தானஞ் செய்தவர் தருப்பணஞ் செய்தவர் சாம
கானஞ் செய்தவற் காலயங் கண்டுதா பித்தோர்
ஊனஞ் சேர்பிறப் பறுத்துவா ழுத்தம ரிவர்காண்.

(இ - ள்) பஞ்சகவ்விய மாடிய சிவபெருமானுடைய சிவஞானதானஞ் செய்தவரும், தருப்பணஞ் செய்தவரும், சாமகீதம் பாடுஞ் சிவபெருமானுக்கு ஆலயத்தை விதிப்படி தாபித்தவரும், குற்றமடைந்த பிறப்பினை யொழித்து வாழும் நல்லவர்களும் இவர்கள் : பாராய்.

(வி - ம்) பரஞானம் அபரஞான மெனச் சிவஞான மிருவகை. சிவனோ டிரண்டற்று அபேதமாயிருத்தல் பரஞானம். காமிகாதி சிவாகமங்கள் கூறுவது

அபாஞானம். ஆகம வுண்மையைப் பக்குவர்க் குபதேசித்தலும், ஆகம மளித்த லும், அதனை யெழுதுவதற்கு ஏடுகொடுத்தலும் சிவஞானதானம் எனப்படும். தருப்பணமென்றது ஈண்டுச் சிவப்பிரீதியாகச் செய்வதை. (சகூ)

சிவனை யர்ச்சனை செய்பவர்க் கிசைவன செய்தோர்
அவனெ னக்குறித் தடியரைப் பூசைசெய் தாறு
சுவைய வின்னமு தருத்தினோர் தொண்டர்தம் பணியே
தவமெ னப்புரிந் துயர்ச்சியைச் சார்ந்தவ ரிவர்காண்.

(இ - ள்) சிவபெருமானை அருச்சிப்பவர்கட்கு இசையுங் காரியங்களைச் செய்து வந்தவரும், அடியவரைச் சிவபெருமானே யென்று கருதிப் பூசித்து அறுசுவை பொருந்திய இனிய உணவை உண்பித்தவரும், சிவனடியவர்க் குச் செய்யுங் குற்றேவலே பெருந்தவமாக விரும்பிச் செய்து உயர்பதவியடைந் தவர்களும் இவர்கள் : பாராய். (சஎ)

ஆதி சுந்தரக் கடவுளுக் காலயம் பிறவும்
நீதி யாலருச் சனைபிற பணிகளு நிரப்பிப்
பூதி சாதன வழிநிலம் புரந்திவ ணடைந்த
கோதி லாதநின் குடிவழிக் கொற்றவ ரிவர்காண்.

(இ - ள்) முதற்கடவுளாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கு ஆலயமும், மற் றுள்ளனவும், முறைப்படி அருச்சனையும், பிறதிருப்பணிகளுமாகிய இவற்றைச் (செய்து) முடித்து, திருநீற்றையும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தையுங் கொண்டு நிலவுல கைக் காத்து இச்சிவலோக மடைந்த குற்றமில்லாத உன்னுடைய குடியிற் றோன்றிய அரசர்கள் இவர்கள்: பாராய். (சஅ)

என்று வேத்திரங் கொடுகுறித் தெம்மிறை நந்தி
கொன்றை வேணிய னடியர்தங் குழாத்தினைத் தேற்றி
நின்று வீழ்ந்துவீழ்ந் தஞ்சலி முகிழ்த்திட நெறியே
சென்று வானவர் நாயகன் றிருமுன்பு விடுத்தான்.

(இ - ள்) என்று கூறிப் பிரம்பாயுதத்தாற் சுட்டி, எமதிறைவராகிய திருநந்திதேவர், கொன்றைமாலைசூடிய சடைமுடியையுடைய சிவபெருமா னது அடியார் கூட்டத்தியல்பை விளக்கி, முறைப்படியே வரகுணபாண்டியன் நின்று வீழ்ந்து வீழ்ந்து கைகுவிக்கத் (திருநந்திதேவர்) சென்று, தேவதேவ னாகிய சிவபெருமான் சந்நிதியில் (அவ்வரகுணனைச்) செலுத்தினார். (சகூ)

மறைக ளாகமம் வடிவெடுத் திருபுடை வாழ்த்த
நறைகொள் யாழ்தழீ இத் தும்புரு நாரதர் பாட
அறைகொள் வண்டிமிர் கொம்பரி னரம்பைய ராடக்
குறைகொள் வானவர் பதங்கிடை யாதிறை கொள்ள.

(இ - ள்) வேதங்களும் ஆகமங்களும் உருவங்கொண்டு இருபால் நின்று வாழ்த்தவும், இன்னிசை பொருந்திய வீணையைத் தழுவித் தும்புரு நாரதர்கள்

(ஒருபால்) பாடவும், இசை பாடும் வண்டுகளொலிக்கும் பூங்கொம்புபோல அரம்பாஸ்திரீகள் (ஒருபால்) நடிக்கவும், குறையிரக்குந் "தேவர்கள் சமயம் பெருது (ஒருபால்) தங்கவும்.

இதுமுதல் ஏழு பாடல்கள் ஒருதொடர். (ருௗ)

மதங்க விழ்க்குமால் வரைமுக மைந்தனுஞ் சூரன்
கதங்க விழ்த்தவேற் கந்தனுங் கருதலன் வேள்வி
விதங்க விழ்த்தவாள் வீரனும் வெயின்முடித் தார்தேன்
பதங்க விழ்ப்பவீழ்ந் தேவின பணிவழி நிற்ப.

(இ - ள்) மதத்தைச் சிந்தும் யானைமுகக் கடவுளும், சூரபன்மனுடைய கோபத்தைக் கெடுத்த வேற்படை தாங்கிய முருகக்கடவுளும், தக்கனுடைய யாகவகையைச் சிதைத்த வாட்படையேந்திய வீரபத்திரக் கடவுளும், விளங்குங் கிரீடத்தி லணிந்த மாலையானது தேன் சொரியப் படிந்து பணிந்து (பெருமான்) ஏவிய திருப்பணியின் வழியில் (ஒருபால்) நிற்கவும்.

(வி - ம்) 'மதங்கவிழ்க்கு மால்வரை' யென்றது விநாயகருக்கு யானைமுக முடைமையின் யானையென்னுஞ் சாதியொருமை நோக்கிக் கூறியது. விநாயகருக்குப் பரஞானமும் அபரஞானமு மிரண்டு மதங்களெனச் சாஸ்திரங் கூறும். யானைகட்கு இருகன்னத்தும் வலப்புறத்துமாக மூன்று மதங்கள் உள்ளன. (ருக)

தூங்கு தானையை யொதுக்கிவாய் துணைக்கரம் பொத்தி
ஓங்கு மாலயன் றங்குறை யொதுங்கிநின் றுரைப்ப
வாங்கு வான்சிலை யிந்திரன் முதற்றிசை வாணர்
தாங்க டாம்புரி காரியக் குறைநின்று சாற்ற.

(இ - ள்) உயர்ந்த திருமாலும் பிரமனும், முன் அசையும் ஆடையை யொதுக்கித் தமது வாயை இருகரத்தாலு மமைத்து, தமது குறைபாடுகளை (ஒருபால்) ஒதுங்கி நின்று உரைக்கவும், வளைந்த பெரிய வில்லைத் தாங்கிய இந்திராதி திக்குப்பாலகர்கள் தாங்கள் செய்யுங் காரியங்களிலுள்ள குறைபாடுகளை (ஒருபால்) நின்று சொல்லிக் கொள்ளவும். (ருஉ)

எழுவி னோடுதண் டேந்திவாய் மென்றெயி றதுக்கிக்
குழுமு பாரிடத் தலைவருங் கோடிகூற் றொதுங்கி
விழும மூழ்கிமெய் பனித்திட விதிர்க்குமுக் குடுமிக்
கழுமு ளேந்திய கணத்தவர் கடைதொறுங் காப்ப.

(இ - ள்) வளைதடியோடு தண்டாயுதத்தைத் தாங்கி, வாயை மென்று பற்களை யதுக்கி நெருங்கிய பூதகணத்தலைவரும், எண்ணிறந்த கூற்றுவர்கள் (அஞ்சி) ஒதுங்கித் துன்பத்தி லழுந்தி உடல் நடுங்க அசைக்கும் முத்தலைச் சூலத்தைத் தாங்கிய சிவகணங்களும் வாயில்கடோறுங் காத்து நிற்கவும். (ருங)

சித்தர் வானவர் தானவர் சாரணர் திணிதோள்
வைத்த யாழினர் கின்னரர் மாதவ ரியக்கர்

பைத்த பாரிடர் காருடர் பாதல வாணர்
சுத்த யோகியர் முதற்கணத் தொகையெலாம் பரவ.

(இ - ள்) சித்தர்களும், தேவர்களும், அசுரர்களும், சாரணர்களும், வலிய தோளிற் சாத்திய வீணையையுடைய விஞ்சையர்களும், கின்னரர்களும், பெருந் தபோதனர்களும், யக்ஷர்களும், பரவிய பூதகணத் தலைவர்களும், கருடர்களும், நாகலோகத்தவர்களும், சுத்த (மனமுடைய) யோகவான்களும் முதலிய ஆகாய வாசிகள் யாவரும் (ஒருபால்) வணங்கவும். (ருச)

இனிவ ரும்பிறப் பறுத்தெமைக் காத்தியா லெனத்தங்
கனிவ ரும்பிய வன்பெழு கருணையா ரமுதைப்
பனிவ ருந்தடங் கண்களாற் பருகிமெய் பனிப்ப
முனிவர் சங்கர சிவசிவ வெனமுறை முழங்க.

(இ - ள்) இனி வாாநின்ற மறுமையை விலக்கி எம்மைக் காப்பாயென்று, தமது கனிந்த அன்பென்னும் வெள்ளத்திலெழுந்த அருணிறைந்த சிவமாகிய அமுதினை, ஆனந்த பாஷ்பஞ்சிந்தும் பரந்த தமது கண்களாற் பருகி, உடல் கம்பிக்க, முனிவர்கள் சங்கா ! சிவ ! சிவ ! என்று (ஒருபால் நின்று) வேத கோஷஞ்செய்யவும். (ருரு)

வரந்த வாதன யாவர்க்கும் வரன்முறை வழங்கி
முருந்த வாநகை மலைக்கொடி முகிழ்நகை யரும்பத்
திருந்த வாயிரங் கதிர்விடு சிங்கமெல் லணைமேல்
இருந்த நாயக னிருக்கைகண் டிறைஞ்சினு னிறைவன்.

(இ - ள்) (தாம் அருளும்) வாங்கள் பிறழாமல் எல்லோர்க்கும் முறைப்படி தந்தருளி, மயிலிறகினடியை நட்புக் கொண்ட தந்த பந்தியையுடைய உமா தேவியார் (வாமபாகத்திலிருந்து) புன்னகை செய்தருள, முறையாகக் கணக்கில்லாத கிரணங்களை வீசும் மெல்லிய சிங்காசனத்தின்மேல் எழுந்தருளியிருந்த சிவபெருமானது இருப்பினைத் தரிசித்துப் பணிந்தான் வரகுண பாண்டியன்.

(வி - ம்) தவாதன—முற்றெச்சம். (ருசு)

உரைக ளுந்தடு மாறமெய் யுரோமமுஞ் சிலிர்ப்பக்
கரையி றந்தவின் னருட்பெருங் கடலிலன் பென்னுந்
திரையி றந்தவா றீர்த்திட மிதந்துபோய்ச் செப்பின்
வரையி றந்தவா னந்தவா ரமுதைவாய் மடுத்தான்.

(இ - ள்) பேசுஞ் சொற்கள் தடுமாறவும், உடலில் உரோமங்கள் புளகிக்கவும், எல்லையில்லாத இனிய அருளாகிய பெருங்கடலில், அன்பாகிய அலையொழிந்த நதியானது (தன்னை) இழுத்துச் செல்ல, (அந்நதியில்) மிதந்து சென்று, சொல்லளவையைக் கடந்த பேரின்பமாகிய அரிய அமுதத்தை (மனநிறைய)ப் பருகினன். (ருஎ)

தன்பு லன்களுங் கரணமுந் தன்னவே யாக்கி
அன்பு டம்புகொண் டவனெதி ரருட்சிவ லோகம்
பின்பு பண்டுபோல் மதுரையாப் பிராட்டியுந் தானும்
முன்பி ருந்தவா றிருந்தனன் சுந்தர மூர்த்தி.

(இ - ள்) தனது இந்திரியங்களையும் அந்தக் கரணங்களையுந் தன்னுடையனவாகவே செய்து, அன்பே உடம்பாகக் கொண்ட வரகுணபாண்டியனுக்கெதிரே, அருள்வடிவாகிய சிவபுரமானது பின்னர் முன்புபோல மதுரையாக, சோமசுந்தரக் கடவுள் தானும் அங்கயற்கண்ணியாருமாக முன்னிருந்த வகையே இருந்தருளினர். (ருஅ)

வேந்தர் சேகரன் வரகுணன் விண்ணிழி கோயில்
ஏந்தல் சேவடி யிறைஞ்சிநின் றிறையருட் பெருமை
ஆய்ந்த வாவுதன் னகம்புக வின்பமோ டன்பு
தோய்ந்து தாரைநீர் துளும்பநாக் குழறிடத் துதிப்பான்.

(இ - ள்) வரகுணபாண்டியன், விண்ணிழி விமானத்திலெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய சிவந்த திருவடிகளைப் பணிந்து நின்று, அவ்விறைவனுடைய திருவருட் பெருமையானது ஆராய்ந்து விரும்புந் தனது மனதிற் பிரவேசிக்க, பேரின்பத்திலுஞ் சிவநேயத்திலுமழுந்தி, கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பந் ததும்பவும், நாக்குழறவும் பணிவானாயினன்.

(வி - ம்) வேந்தர் சேகரன் - அரசர்கட்கு முடிபோன்றவன். (ருகூ)

வேறு

நாயினேன் றன்னை நடுக்கும் பழியகற்றித்
தாயினே ராகித் தலையளித்தாய் தாள்சரணஞ்
சேயினேன் காணச் சிவலோகங் காட்டிப்பின்
கோயினேர் நின்றவருட் குன்றேநின் றாள்சரணம்.

(இ - ள்) நாய்போன்ற என்னை வருத்தும் பிரமஹத்தியை நீக்கி, (கருணை செய்வதில்) தாய்போன்று தலையளிதந்தாண்டவனே! உன் திருவடிக்கு வந்தனம். உனக்குத் தூரமாயுள்ள யான் கண்டு தரிசிக்கச் சிவலோகத்தைக் காட்டிப் பின்னர், திருக்கோயிலில் என்னெதிர் நின்றருளிய கிருபாமலையே! உன் திருவடிக்கு வந்தனம்.

(வி - ம்) நான் தரிசித்தற் கருகனல்லனாயினுந் தேவரீர் செய்த அருள் பெரிது என்பதுதோன்ற "சேயினேன் காணச் சிவலோகங் காட்டி" என்றார்.

மாழாந்து செய்யும் வினைவழிபோய் வன்னரகிற்
றாழா தடியனேற் கன்புதந்தாய் தாள்சரணம்
ஏழாகி நான்கு வகையா யெழுபிறப்பும்
பாழாக வென்னைப் பணிகொண்டாய் தாள்சரணம்.

(இ - ள்) மயங்கிச் செய்யும் வினைவழிச் சென்று கொடிய நரகிலழுந்தாமல் அடியேனுக்கு அன்பு தந்தாண்டவனே! உன் திருவடிக்கு வந்தனம். எழு

வகை (தோற்றம்) ஆகி, நான்கு வகையுளடங்கிப் பரந்த பல பிறப்புக்களும் என்னிடத்துப் பாழ்பட என்னைக் குற்றேவல் கொண்டவனே! உன் திருவடிக்கு வந்தனம்.

(வி - ம்) எழுபிறப்பு - மக்கள் - தேவர் - விலங்கு - புள் - ஊர்வன - நீர் வாழ்வன - தாவரம் எனப்படும். நான்கு வகை - அண்டசம் - சுவேதசம் - உத்பீசம் - சராயுசம் எனப்படும். அவ்வெழு பிறப்பும் நான்குவகையுளடங்குவதால் "ஏழாகி நான்கு வகையா யெழுபிறப்பும்" என்றார். (கூக)

வெங்கட் பழியின் வினையேனை வேறுக்கித்
திங்கட் குலக்களங்கந் தீர்த்தாய்நின் றாள்சரணம்
அங்கட் சிவபுரமுண் டன்புடையார்க் கென்பதையின்
றெங்கட்குக் காட்டி யிசைவித்தாய் தாள்சரணம்.

(இ - ள்) வினைப்பற்றுடைய என்னைக் கொடிய பழியினின்று வேறு படுத்தி எமது சந்திரகுலத்திற்கு நேர்ந்த குற்றத்தைத் தீர்த்தவனே! உன் திருவடிக்கு வந்தனம். சிவநேயமுடையார்க்கு அவ்விடத்துச் சிவபுரமுண்டென்று (சிவாகமாதிகள்) கூறுவதை இப்பொழுது எங்களுக்குக் காட்டித் தெளிவித்தவனே! உன் திருவடிக்கு வந்தனம். (கூஉ)

வேறு

என்ன வேத்தியின் னருள்முகந் திறிலா வன்பாற்
பின்னர் வேறுபல் பூசையும பிறக்குவித் திருந்தான்
மன்ன ரேறடை யார்க்கொரு மடங்கலே றடல்வேற்
றென்ன ரேறெனத் தோன்றிய வரகுண தேவன்.

(இ - ள்) என்று துதி செய்து, அரசர்களாகிய யானைகளுக்கு ஆண் சிங்கம் போல்பவனும், சத்துருக்கட்கு இடியேறுபோல்பவனும், வெற்றி பொருந்திய வேற்படை தாங்கிய பாண்டியருள் ஆண்சிங்கம் போல்பவனுமெனச் சொல்லும்படி அவதரித்த வரகுணதேவனென்னும் பாண்டியன், இனிய திருவருளை யடைந்து அளவிலடங்காத பேரன்பினால், பின்பு பலவகைப்பட்ட பூசைகளையும் விளங்கச் செய்வித்திருந்தனன். (கூஙூ)

என்ற தென்மலை முனிவனை யிருடிகள் நோக்கி
அன்று வாசவன் பழிகரி சாபமந் தணனைக்
கொன்று தாயொடுங் கூடிய கொடுவினை முதலாத்
துன்று பாவமு மதுரையிற் றுலைத்தன னன்றே.

(இ - ள்) என்று கூறியருளிய பொதியாசலத்திலுள்ள அகஸ்திய முனிவரை மற்ற முனிவர்கள் பார்த்து, அக்காலத்தில் [பூர்வத்தில்] இந்திரனுடைய பிரமஹத்தி, வெள்ளையானையின் சாபம், தந்தையைக் கொன்று தாயைப் புணர்ந்த (பிராமணனுடைய) மஹாபாதகம் முதலாக நெருங்கிய பாவங்களையெல்லாம் (சோமசுந்தரக் கடவுள்) மதுரையிலேயே தொலைத்தருளினர்.

(வி - ம்) இச்செய்யுளாற் பிறவிடங்களிற் செய்த பாவங்களெல்லாவற்றையும் இத்தலமே தீர்க்கவல்லது எனக் கூறப்பட்டது. (கூச)

பரம னெண்குணன் பசுபதி வரகுணற் பற்றும்
பிரம வன்பழி யிடைமரு திடைவிட்டுப் பெயர
வரம ளித்தவா றென்னைகொல் வள்ளலே யிதனைத்
திரமு றப்புக லெமக்கென முனிவர்கோன் செப்பும்.

(இ - ள்) பரமனும் எண்குணங்களையுடையவனும் பசுபதியுமாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் வரகுண பாண்டியனைப் பிடித்த வலிய பிரமஹத்தியை, திருவிடைமருதில் விட்டு நீங்க வரமருளியவகை யாது? அருட்கொடையாளராகிய அகஸ்திய முனிவரே! இதனை எங்களுக்குச் சந்தேகமகலக் கூறியருளவேண்டும் எனக் கேட்க, முனிவர் பெருமானாராகிய அகஸ்திய முனிவர் கூறியருளுகின்றார். (கூரு)

பூத நாயகன் சுந்தரன் புண்ணிய மூர்த்தி
யாத லாலன்ன தலத்துறை யடியவ ரஞ்சிப்
பாத கஞ்செயா தொழுகுறாஉம் படிநினைந் தினைய
தீது றாஉம்பழி தனையிடை மருதினிற் றீர்த்தார்.

(இ - ள்) பஞ்ச பூதங்கட்கிறைவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் தருமசொரூபியாதலின், அந்தத் திருவாலவாயிலில் வசிக்கும் அடியவர் அஞ்சிப் பாதகஞ் செய்யாமல் நல்லொழுக்கமுறத் திருவுளங்கொண்டு, இந்தக் கொடிய பாதகத்தைத் திருவிடைமருதூரில் தீர்த்தருளினர்.

(வி - ம்) அன்ன இனைய—சுட்டுத்திரிபுகள்.

பூதநாயகன் என்றதற்குப் பூத கணங்கட் கிறைவனாகிய சிவபெருமான் எனப் பொருளுரைப்பது மமையும்.

மதுரையிற் செய்த புண்ணியம் வளருதல்போலப் பாவமும் வளருமென்பது தோன்ற "அஞ்சிப்பாதகஞ் செயாதொழுகுறும்படி" என்றார். (கூகூ)

என்ற கத்திய முனியிறை யிறைகொடுத் தியம்ப
நன்றெ னச்சிரம் பணித்துமெய்ஞ் ஞானவா னந்தந்
துன்றி நற்றவர் சுந்தரச் சோதிசே வடிக்கீழ்
ஒன்று மற்புத வானந்த வுததியுட் குளித்தார்.

(இ - ள்) என்று முனிசிரேஷ்டராகிய அகஸ்திய முனிவர் விடைகொடுத்தருள, (கேட்ட) நல்ல முனிவர்கள், தக்கதென்று சிரமசைத்து, உண்மையறிவானந்தத்திற் றோய்ந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய சிவந்த திருவடியின்கீழ்ப் பொருந்திய அற்புதம் விளைக்கும் பேரின்பமாகிய கடலிலாழ்ந்து களிகூர்ந்தார்கள். (கூஎ)

வேறு

அன்ன தனித் தொன்மதுரை யன்றுதொடுத் தின்றெல்லை
தன்னனைய தாயகில தலங்கள்சிகா மணியாகிப்

பொன்னகரின் வளஞ்சிறந்து பூவுலகிற் சிவலோகம்
என்னவிசை படப்பொலிந்த தேழிரண்டு புவனத்தும்.

(இ - ள்) அந்த வொப்பில்லாத தொன்றுதொட்டுள்ள மதுரைத் திருநகரமானது பதினுன்குலகங்களிலும் அன்றுமுதல் இன்றுவரை தனக்குத் தானே சமானமானதாய் எல்லாச் சிவதலங்களுக்கும் ஒரு சிகாமணியாய், வளப்பத்தால் தேவருலகத்தினு மேம்பட்டுப் பூலோக சிவலோகமென்று புகழுண்டாக விளங்கியது. (கூஅ)

ஆ திருவிருத்தம் - உ0௯0.

நாற்பத்தொன்றுவது

விறகு விற்ற படலம்

நெடியவனும் பிரமன் றேட நீண்டவன் றென்னற் கேழின்
முடியதாஞ் சிவலோ கத்தைக் காட்டிய முறையீ தையன்
படியிசை நடந்து பாடிப் பாணன்றன் விறகா ளாகி
அடிமையென் றடிமை கொண்ட அருட்டிற மெடுத்துச் சொல்வாம்.

(இ - ள்) திருமாலும் பிரமதேவரும் (முறையே திருவடியையுந் திருமுடியையுந்) தேடும்படி (அவர்கட்கெட்டாது ஒளிப்பிழம்பாக) நின்ற சோமசுந்தரக் கடவுள், ஏழுலகினுக்கும் ஒரு மகுடமாகிய சிவபுரத்தை வரகுணபாண்டியனுக்குக் காட்டியருளிய திருவிளையாடலிது. அச் சோமசுந்தரக்கடவுள் நிலவுலகின்மேல் விறகு விற்கும் ஆளாகத் திருவுருவங்கொண்டு நடந்து (இசை) பாடி, பாணபத்திரருடைய அடிமையென்று கூறி, அவரை யடிமைகொண்டருளிய திருவிளையாடலின் திறத்தை (யாம் இனி) எடுத்துச் சொல்லுவாம். (க)

மன்றலந் தெரியன் மார்பன் வரகுணன் செங்கோ லோச்சிப்
பொன்றலங் காவ லானிற் பொலியுநா ளேம நாதன்
என்றொரு விறல்யாழ்ப் பாணன் வடபுலத் திருந்தும் போந்து
வென்றிகொள் விருதி னேடும் விஞ்சைசூழ் மதுரை சார்ந்தான்.

(இ - ள்) வாசம் பொருந்திய அழகிய வேப்பமலர்மாலை யணிந்த வரகுணபாண்டியன் செங்கோல் செலுத்தி இந்திரனைப்போல விளங்குங் காலத்தில், ஏமநாதனென்று வெற்றி பொருந்திய ஒரு யாழ்ப்பாணன் வடதிசையினின்றும் வந்து வெற்றிகொண்ட விருதுகளோடும் கல்விமிக்க மதுரைப்பதியை யடைந்தான்.

(வி - ம்) வென்றிகொள் விருது என்ற அடையானே, ஏமநாதனென்பான் பல அரசர் சபையிலுஞ் சென்று தன் இசைவன்மையைப் புலப்படுத்தி

ஆங்குள்ள இசைநூற்புலவரை வென்று, அவ்வரசர் கொடுத்த பல சின்னங்களைப்பெற்றவன் என்பது கொள்ளக் கிடந்தது. (உ)

பூழியர் பெருமான் கோயில் புகுந்துவேத் தவையத் தெய்திச்
சூழிமால் யானை யானைத் தொழுதுபல் புகழ்கொண் டாடி
ஏழிசை மழலை வீணை யிடந்தழீஇச் சுருதி கூட்டி
வாழியின் னிசைத்தேன் மன்ன னஞ்செவி வழியப் பெய்தான்.

(இ-ள்) பாண்டியர் பெருமானை வரகுணபாண்டியனது கோயிலிற் சென்று, அரசசபையை யடைந்து, முகபடாமணிந்த யானைச்சேனையையுடைய அப்பாண்டியனைப் பணிந்து, பலவிதமான புகழ்களைப் புகழ்ந்து பாடி, மழலைச் சொல்போலும் இனிமை வாய்ந்த ஏழிசையமைந்த வீணையை யிடப்பால் தழுவி, சுருதி கூட்டி இனிய இசையாகிய தேனை அவ்வரசன் செவியினுள் நிரம்பி வழியவாக்கினான். (௩)

முகையுடைந் தவிழ்ந்த மாலை முடித்தலை துளக்கித் தூசு
பகலவிர் மணிப்பூ ணல்கிப் பல்லுணாக் கருவி நல்கி
அகன்மனை வேறு காட்டி யரசர்கோன் வரிசை செய்ய
இகலறு களிப்பி னோடு மிசைவல்லா னில்லிற் புக்கான்.

(இ-ள்) அரும்பின் முறுக்குடைந்தவிழ்ந்த மாலை சூடிய கிரீடத்தைத் தரித்த தலையை யசைத்து, ஆடையையும் விளங்கும் இரத்தினாபரணங்களையுந் தந்து, பலவகைச் சுவைபொருந்திய உணவுப் பொருள்களை யளித்து, இடம் பரந்த வீடொன்றைத் தனியே கொடுத்து, வரகுணபாண்டியன் வரிசைகள் செய்ய, பகை யகன்ற இறுமாப்போடும் இசைநூலில் வல்ல ஏமநாதன் (தனக்குக் காட்டிய) வீட்டிற் சென்றனன். (௪)

மீனவன் வரிசை பெற்ற செருக்கினும் விருதி னானும்
மானமேல் கொண்டு தன்னோ டின்னிசை பாட வல்ல
தானயாழ்ப் புலவர் வேறிங் கில்லெனத் தருக்குஞ் செய்தி
கோனறிந் துழையர்க் கூவிப் பத்திரற் கொணர்தி ரென்றான்.

(இ-ள்) பாண்டியன் செய்த வரிசையைப் பெற்ற செருக்கினாலும், (பல அரசரிடம் பெற்ற) விருதினாலும், மானம்மீக்கூர்ந்து தன்னோடு இசைபாடுதலில்வல்ல தானமமைந்த யாழ்வல்லவர்கள் இவ்விடத்தில் வேறொருவரில ரென்று இறுமாந்திருக்கும் வகையினை வரகுணபாண்டியன் தெரிந்து வேவுகாரரை யழைத்துப் பாணபத்திரரைக் கொண்டு வாருங்களென்று கட்டளையிட்டான்.

(வி-ம்) தானம் - ஏழு சுரங்களுந் தங்குமிடங்கள். (௫)

உழையரால் விடுக்கப் பட்ட பத்திர னுவரி வென்றோன்
கழல்பணிந் தருகு நிற்பக் கௌரிய னோக்கிப் பாணி
பழகிசை வல்லா னோடும் பாடுதி கொல்லோ வென்ன
மழலையா ழிடந்தோ ளிட்ட பாணர்கோன் வணங்கிச் சொல்வான்.

(இ - ள்) வேவுகாரராற் செலுத்தப்பட்ட பாணபத்திரர், கடலை வென்ற வரகுண பாண்டியனுடைய பாதத்தைப் பணிந்து பக்கலில் நிற்க, அப்பாண்டியன் பார்த்து, தாளங்களில் வல்ல ஏமநாதனோடு பாடவல்லையோ? என வினவ, மழலைச் சொல்போல இனிமை வாய்ந்த வீணையை இடதுதோளிலிட்ட பாணர்கட் கிறைவராகிய பத்திரர் பணிந்து கூறுகின்றார்.

(வி - ம்) உக்கிரகுமார பாண்டியன் கடல்சுவற வேல்விட்டு வென்றதை அம்மரபினனாகிய இப்பாண்டியன்மீது உரிமை தோன்றக் குறித்து "உவரி வென்றோன்" என்றார்.

பாணி=தாளம். அது, கொட்டு-அசை - தூக்கு - அளவு என நால்வகைப்படும். கொட்டாவது அமுக்குதல். அசையாவது தாக்கி யெழுதல். தூக்காவது தாக்கித் தூக்குதல். அளவாவது தாக்கின ஓசை நேரே மூன்று மாத்திரைபெறு மளவும் வருதல் என இசைநூலார் கூறுவர். (சு)

தென்னவர் பெரும யானுன் றிருவுள வலனுங் கூடல்
முன்னவ னருளு மூட்டு முயற்சியான் முயன்று பாடி
அன்னவன் விருது வாங்கி யவனவீ றழிப்ப னென்றான்
மன்னவ னாளைப் பாடு போகென வரைந்து சொன்னான்.

(இ - ள்) பாண்டியருட் சிறந்த அரசனே! அடியேன் உனது திருவுளக் கருத்தின் வன்மையும், மதுராபுரியிலெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருவருளுங் கூட்டி முடிக்கும் நன்முயற்சியின் வழியே சென்று இசைபாடி, அவ் ஏமநாதனுடைய விருதினை வாங்கி, அவனைச் செருக்கழிப்பே னென்று கூறினர். வரகுணபாண்டியன் நாளைக்கு (வந்து) அவனோடு பாடுக. (இன்றைக்குப்) போகக் கடவாய் என்று கால வரையறுத்துச் சொல்லினன். (எ)

இற்கண்ணே யிசைவல் லான்போ யிருந்துழி யனையான் பாங்கர்
கற்கும்பாண் மக்கண் மல்ல லாவணங் கவலை மன்றம்
பொற்குன்ற மனைய மாட மறுகெங்கும் போகிப் போகிச்
சொற்குன்று வகையாற் பாடித் திரிந்தனர் வீறு தோன்ற.

(இ - ள்) தமது வீட்டினிடத்திற் பாணபத்திரர் சென்றிருந்த காலத்தில், அந்த ஏமநாதன் பக்கலில் இசைகற்கும் பாணர்கள் வளம் பொருந்திய கடைவீதியிலும், முச்சந்தி கூடுமிடத்திலும், அம்பலத்திலும், மேருமலை போன்ற மாடங்களையுடைய வீதிகளில் எவ்விடத்திலுஞ் சென்று சென்று (இசைநூலிற்குரிய) சொற்கள் (தத்தமக்குரிய) மாத்திரைகளிற் குறைவுபடாதபடி, தமது இசைநூலின் வன்மை யாவர்க்கும் புலப்படப் பாடித்திரிந்தார்கள். (அ)

இவ்விசை கேட்டு நன்றென் றதிசயித் திசைவல் லான்பால்
வவ்விசை மைந்தர் பாடும் வண்ணமீ தென்னை கேட்டேன்
அவ்விசை வல்லான் பாடு முறையெற்றோ அவனை நாளைச்
செவ்விசை பாடி வெல்வ தெவனெனத் திவவுக் கோலான்.

(இ - ள்) வாரினாற் கட்டப்பட்ட வீணையில் வல்ல பாணபத்திரர், இந்த இசையைக் கேட்டு நன்றாயிருக்கிறதென்று அதிசயித்து, இசைநூலில் வல்ல ஏமநாதனிடத்துக் கற்கும் மாணாக்கர்கள் பாடும்வகை யிதுவாயின் ஆ கெட்டேன்! அந்த ஏமநாதன் பாடும்வகை எவ்வாறுள்ளதோ? அவனை நாளைக்குச் செவ்விய இசையைப்பாடி வெல்வ தெங்ஙனம்? என்று.

(வி - ம்) கெட்டேன்—வியப்பிடைச் சொல். (கூ)

மையணி மிடற்றி னானை மதுரைநா யகனை வந்தித்
தையனே யடியேற் கின்று னருட்டுணை செய்யல் வேண்டும்
மெய்யனே யென்று போற்றி வேண்டுகொண் டன்பு தோய்ந்த
பொய்யறு மனத்தா னில்லம் புக்கினி திருந்தா னிப்பால்.

(இ - ள்) விஷத்தை யணிந்த ஸ்ரீ கண்டத்தையுடைய பெருமானாகிய மதுராபுரியிலெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுளை வணங்கி, ஐயனே! உண்மை வடிவாயுள்ளவனே! அடியேனுக்கு இப்பொழுது உன் திருவருள் முன்னிற்க வேண்டும் என்று துதித்துவேண்டி, சிவநேயங் கலந்த பொய்புகலாத மனத்தையுடைய பாணபத்திரர் தமது வீட்டை யடைந்து கவலையின்றி யிருந்தார். இப்புறம். (கூ0)

வேறு

வருத்த னாகிவந் திரந்தவ னிசைப்பகை மாற்ற
விருத்த னாம்விற காளென விண்ணிழி விமானத்
தொருத்த னாறி வாகிய வுண்மையா னந்தத்
திருத்த னார்தம திச்சையாற் றிருவுருக் கொள்வார்.

(இ - ள்) வருத்தமுடையவராகி வந்து தமது குறை கூறியிரந்த பாணபத்திரருக்குப் பகைவனாகிய ஏமநாதனைக் குடியோட்ட, விண்ணிழி விமானத்திலெழுந்தருளிய ஒப்பில்லாதவரும், சச்சிதானந்த வடிவுடையவருமாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் விருத்தவடிவாகிய விறகுதலையன்போலத் தமது இச்சையால் திருவுருவங் கொள்வாராயினர். (கக)

அழுக்கு மூழ்கிய சிதரசைத் தவிர்சடை யமுதம்
ஒழுக்கு வெண்மதி வாங்கியே செருகிய தொப்ப
மழுக்கு கூனல்வெள் வாய்க்குயம் வலம்படச் செருகி
இழுக்கு தேய்செருப் பருமறை கடந்ததா ளேற்றி.

(இ - ள்) அழுக்குமயமாகிய கந்தையுடுத்தி, விளங்குஞ் சடையிலணிந்த அமுதஞ் சொரியும் வெள்ளிய பிறையை வாங்கிப் (பின்புறஞ்) செருகியது போல, மழுங்கிய வளைந்த வெள்ளிய வாயையுடைய கொடுவாளை வலப்பாற் செருகி, இழுத்துத் தேய்ந்த செருப்பினை அரிய வேதமுடிவைக் கடந்த திருவடியிற்றொடுத்து. (கஉ)

பழையதோர் பொல்லம் பொத்திய பத்தர்யாழ்க் கோளுள்
உழைய தாகவிட் டெருத்தலைத் தூசலா டியவொண்

குழைய காதினிற் களவிணர்க் குறியகாய் தூக்கித்
தழையும் வார்சிகை சரிந்திடச் சுமையடை தாங்கி.

(இ - ள்) பழையதாகிய ஒப்பில்லாத பொல்லம் பொருந்திய பத்தரை யுடைய வீணையானது தோளினிடத்ததாகத் தொங்கவிட்டு, பிடரை யலேத்து ஊசல்போலசைந்தாடிய ஒள்ளிய குண்டலத்தை யணிந்த காதினிற் களாவின் பூங்கொத்தோடு அதன் சிறிய காய்க்கொத்தையுந் தொங்கவிட்டு, தழைந்த நீண்ட சிகைசரியச் சும்மாடு தாங்கி.

இதுமுதல் ஐந்து பாடல்கள் குளகம்.

(வி - ம்) பத்தர் - வீணைதண்டத்தின் கோட்டின்புறத்துள்ள சுரைக் குடுக்கை. அஃது வீணையுறுப்புகளுள் ஒன்று. அஃது பழையதாதலின் "பொல்லம் பொத்திய" என்றார்.

வீணையுறுப்புகளை "கோடே பத்தர் ஆணி நரம்பே - மாடக மெனவரும் வகையின தாகும்" என்பதனுணறிக. (கங)

நறிந்த விந்தனந் தினந்தொறுந் தாங்கிநீள் பங்கி
பறிந்து தேய்ந்தழுந் தியதலை யுடையராய்ப் பரிந்து
மறிந்த கங்கையும் பங்குறை மங்கையுங் காணா
தெறிந்த விந்தனச் சுமைதிரு முடியின்மே லேற்றி.

(இ - ள்) முறிபட்ட விறகைத் தினந்தோறுஞ் சுமத்தலால், நீண்ட உரோமங் கழிந்து தேய்ந்து அழுந்திய தலையையுடையவராய், அன்புகொண்டு (அலைகளால்) மடங்கிவருங் கங்காதேவியாரும் இடதுபாகத்தில் வசிக்கும் உமா தேவியாருங் காணமல் வெட்டிய விறகு சுமையைத் தமது திருமுடியின்மேல் வைத்து.

(வி - ம்) கங்காதேவியும் உமாதேவியுங் காணில் மனந்தாளாராதலின், "மறிந்த கங்கையும் பங்குறை மங்கையுங் காணது" என்றார். (கச)

என்பு தோன்றியூ னின்றியே யிளைத்தயாக் கையராய்
அன்பு தோன்றியே கண்டவ ரகங்கனிந் திரங்க
வன்பு தோன்றிய மனமொழி கடந்ததாள் மலர்பார்
முன்பு தோன்றிய தவத்தினுன் முடிமிசைச் சூட.

(இ - ள்) எலும்புகள் தெரிந்து தசையில்லாமல் இளைத்த தேகத்தை யுடையவராய், பார்த்தவர்கள் அன்பு கொண்டு மனநெக்குவிட் டிரங்க, தம்பா லுருகுதலில்லாத மனத்தையும் வாக்கையுங் கடந்துநின்ற பாததாமரைகளை, நிலமகள் முன்பு செய்த தவத்தால் தனது முடிமேற் சூடவும். (கரு)

திருமுகத்துவேர் வரும்பவாய் குவிந்தொலி செய்ய
வருவர் கற்சுமை தாங்கிமேற் சார்த்துவர் மடுநீர்
பருகு வாரெடுப் பார்தலை வெம்மைவேர் பறிய
இருகை யாலடிக் கடியெடுத் தேந்தியூர் புகுவார்.

(இ - ள்) திருமுகத்தில் வியர்வை தோன்றத் திருவாய் குவிந்தொலி செய்ய வாரா நிற்பர். கல்லாலாகிய சுமைதாங்கிமேற் சார்த்தா நிற்பர். மடுவி லுள்ள நீரைப் பருகா நிற்பர். (விறகு சுமையை) எடுத்துத் தமது திருமுடி மேல் வைப்பர். தலையில் உஷ்ணத்தாலாகிய வியர்வை கழியத் தமது இருகரங் களாலும் அடிக்கடி (சுமையை) மேலே யெடுத்தேந்தி ஊரிற் செல்லா நிற்பர்.

(வி - ம்) இச்செய்யுளில் விறகாளின் தொழிற்றன்மை தோன்றக் கூறிய தால் **தொழிற்றன்மையணி.** (கசு)

நடந்து கொள்ளுநர்க் கருவிலை பகர்ந்துநான் மாடம்
மிடைந்த வீதியுங் கவலையு முடுக்கரு மிடைந்து
தொடர்ந்த வேதமும் பிரமன்மால் சூழ்ச்சியும் பகலுங்
கடந்து போகியவ் விசைவலான் கடைத்தலைச் செல்வார்.

(இ - ள்) (இவ்வாறு) நடந்து வாங்குவோர்க்கு மேற்பட்ட விலை கூறியும், நான்மாடக் கூடலாகிய மதுரைப்பதியில் நெருங்கிய வீதிகளையும், முச்செருக் கூடுமிடத்தையும், முடுக்குச்சந்திகளையும் நெருங்கிப் பின்பற்றிய வேதத்தை யும் பிரம விஷ்ணுக்களுடைய ஆலோசனையையும் பகற்பொழுதையுங் கடந்து போய், அந்த இசைநூலில்வல்ல ஏமநாதன் கடைவாயிலில் அடைவாராயினர்.

(வி - ம்) "அருவிலை பகர்ந்து" என்றதால், விறகு விற்கவந்தவரல்ல ரென்பதும், "அவ்விசைவலான் கடைத்தலைச் செல்வார்" என்றதால், ஏம நாதன் தன்னை விறகு சுமையோடு காணவேண்டுமென்று சென்றவரென்பதும் புலப்பட்டன. (கஎ)

வரவு நேர்ந்தழைப் பவரென ஆம்பல்வாய் மலர
இரவு கான்றவெண் மதிநகைத் தெழவுயிர்த் துணைவன்
பிரிவு நோக்கினு ரெனக்கணீர் பில்குதா மரையின்
நிரைகள் கூம்பிடக் கதிரவன் குடகடல் நீந்த.

(இ - ள்) (சந்திரனது) வருகையை நோக்கி அழைப்பவர்போல ஆம்பல் கள் வாய்மலர, வெள்ளிய சந்திரன் இரவை வெளிப்படுத்திப் புன்னகையரும்பி உதையஞ் செய்யவும், தமது உயிர்போன்ற கணவருடைய பிரிவுநோக்கி வருந் திய பெண்கள்போல, தேனுகிய நீரைச் சொரியுந் தாமரைகள் குவியவும், சூரியன் மேலைக்கடலில் நீந்திச் செல்லவும்.

(வி - ம்) இதுமுதல் ஐந்து செய்யுள்களால் மாலைக்காலம் வருணிக்கப் பட்டது.

கண்ணீர் என்றதைக் கள் நீர் எனப் பிரித்துத் தேனுகிய நீரெனக.

ஒருபால் இன்பமும் ஒருபால் துன்பமும் உண்டாதல் உலகியல்பு என் பார் "ஆம்பல்வாய்மலர நகைத்தெழ" என்றும், "தாமரையின் நிரைகள் கூம் பிட" என்றுங் கூறினர். (கஅ)

பறவை வாயடைத் தருகணை பார்ப்பொடும் பெடையைச்
சிறக ராலணைத் திரும்பொழிற் குடம்பையுட் செறிய

நறவ வாய்ப்பெடை யுண்டதே னக்கிவண் டோடைப்
பொறைகொள் தாமரைப் பள்ளியுட் புகுந்துகண் படுக்க.

(இ - ள்) ஆண் பறவைகள் கூவாது, அருகேவந்த குஞ்சுகளோடும் பெண் பறவைகளைச் சிறகாலணைத்து, பெரிய சோலைகளிலுள்ள கூடுகளிலணையவும், பெண் வண்டுகள் வாயாலுண்ட தேனினை ஆண்வண்டுகள் நக்கி ஓடைகளிலுள்ள இதழ்ப்பாரத்தையுடைய தாமரைகளாகிய சயனத்திற் சென்று துயிலவும். (௧௯)

புல்லெ னீணிலைக் குரங்கினம் பொதும்பர்புக் குறங்க
முல்லை யாய்மகா ருய்த்தரக் கன்றுள்ளி மூந்திக்
கொல்லை யானிரை மனைதொறுங் குறுகிடச் சிறுபுன்
கல்வி மாணவச் சிறுர்பயில் கணக்கொலி யடங்க.

(இ - ள்) குரங்கின் கூட்டங்கள் சோலையிலுள்ள உயர்ந்த மரங்களில் விரைந்து சென்று துயில் புரியவும், முல்லை நிலத்திலுள்ள ஆயர்குலச் சிறுவர்கள் செலுத்தத் தமது கன்றுகளைக் கருதி அம்முல்லை நிலத்திலுள்ள பசுக்கள் முற்பட்டுத் தமது வீடுகள்தோறுஞ் செல்லவும், இளங்கல்வி பயிலும் மாணாக்கச் சிறுவர்கள் கூறும் நெடுங்கணக்கொலி யடங்கவும்.

(வி - ம்) நீணிலை - வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை. (௨0)

புனைந்த ஆழ்கடற் கரும்படா முடம்பெலாம் போர்த்து
வனைந்த பூண்முலை நிலமகள் துயில்வது மானக்
கனைந்த காரிருள் மெல்லெனக் கவிதாப் பிரிவால்
இனைந்த காதலர் நெஞ்சில்வே ளெரிகணை நாட்ட.

(இ - ள்) (தன்னைச்) சூழ்ந்த ஆழ்ந்த கடலாகிய கரியபோர்வையை உடல் முழுதும் போர்த்து, ஆபரணமணிந்த தனங்களையுடைய பூமிதேவி கண்துயில் கூருதலை யொப்ப, மிக்க கரிய இருளானது மெல்லென வந்து உலகினைப் போர்க்கவும், (கணவர்) பிரிவால் வருந்திய மகளிருடைய மனத்தில் விளங்கும் நெருப்புப்போன்ற அம்புகளை மன்மதன் நாட்டவும்.

(வி - ம்) அகத்திணையியல்,

"பரத்தையிற் பிரிதல் ஓதற்குப் படர்தல்
அருட்டகு காவலொடு தூதிற் ககறல்
உதவிக் கேகல் நிதியிற் கிகத்தலென்
றுரைபெறு கற்பிற் பிரிவறு வகைத்தே"

எனப் பிரிவு பலதிறப்படுதலின் பிரிவால் எனப் பொதுப்படக் கூறினர். (௨௧)

திங்கள் வாணுதல் முயற்கறைத் திலகமுஞ் சிவந்த
மங்கு லாடையு மயங்கிரு ளோதியும் வான்மீன்
பொங்கு மாரமும் பொலிந்துதன் கொண்கனைப் பொருப்பன்
மங்கை தேடிவந் தாளென வந்தது மாலை.

(இ - ள்) சந்திரனாகிய நெற்றியில், முயற்களங்கமாகிய திலகமும், செவ்வானமாகிய வுடையும், கரிய அந்தகாரமாகிய கூந்தலும், நக்ஷத்திரங்களாகிய விளங்காநின்ற முத்துமாலையுமாகிய இவற்றால் விளங்கி, உமாதேவியார் தனது கணவனைத் தேடிவந்ததைப்போல மாலைக்காலம் வந்தது.

(வி - ம்) முயற்கறை - இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகைநிலைத் தொடர். (உஉ)

எடுத்த இந்தன மொருபுறத் திறக்கியிட் டூன்றி
அடுத்த வன்புறந் திண்ணைமீ தமர்ந்திளைப் பாறித்
தொடுத்த வின்னிசை சிறிதெழீஇப் பாடினார் சுருதி
மடுத்தி யாரவன் பாடுவா னென்றிசை வல்லான்.

(இ - ள்) எடுத்த விறகின் சுமையை, ஒருபுறத்திலிறக்கி நிலத்திலூன்றி மறுபுலத்திலிருந்து, வந்த ஏமநாதனுடைய வீட்டின் புறத்திலுள்ள திண்ணையின் மேலே இளைப்பாறி, இடைவிடாது பாடும் இனிய இசையைச் சிறிதெழுப்பிப் பாடினார். அச்சுருதியைக் கேட்டு, பாடுகின்ற அவன் யார்? என்று இசைநூலில் வல்ல ஏமநாதன். (உ௩)

வேறு

வண்டறை கொன்றை யான்முன் வந்துநீ யாரை யென்றான்
பண்டரு விபஞ்சி பாண பத்திர னடிமை யென்றான்
முண்டக மலரோன் மாயோன் புரந்தரன் முதன்மற் றேனை
அண்டருந் தன்குற் றேவ லடிமையாக் கொண்ட வம்மான்.

(இ - ள்) வண்டுகளொலிக்குங் கொன்றைமாலை யணிந்த சிவபெருமான் முன்னே வந்து, நீ யார்? என்று வினவினன். தாமரைமலரைப் பீடமாகக் கொண்ட பிரமதேவரையும், திருமாலையும், இந்திரன் முதலிய மற்றைத் தேவர்களையுந் தமது குற்றேவல் செய்யும் அடிமைகளாகக் கொண்ட (விறகாள் வடிவங் கொண்டுவந்த) சிவபெருமான், இசையமைந்த யாழில் வல்லவராகிய பாணபத்திரனடிமை யென்று கூறினர்.

(வி - ம்) சிவபெருமான், தமது அடியார்க்கடியவராகிய பாணபத்திரர் தம்மிடம் வேண்டிக்கொண்டது கருதி ஏமநாதனை மறுபுலத்துய்ப்ப வேண்டி வந்தவர் ஆதலின், அப்பாணபத்திரரை யுயர்த்திப் "பண்டரு விபஞ்சி பாணபத்திரனடிமை" என்றார். (உ௪)

கனியிசைக் கிழவன் றன்கீழ்க் கற்பவ ரனேகர் தம்முள்
நனியிசைக் கிழமை வேட்டு நானுமவ் வினைஞ னானேன்
தனியிசைக் கிழவ னோக்கித் தசையெலா மொடுங்க மூத்தாய்
இனியிசைக் கிழமைக் காகா யென்றெனைத் தள்ளி விட்டான்.

(இ - ள்) சுவைகனிந்த இசையில்வல்ல பாணபத்திரர் கீழ் இசைகற்போர் அநேகருளர். அவருள் சிறந்த இசைநூல் கற்கும் உரிமையை நானும் விரும்பிக் கற்குந் தொழிலுடையனாயினேன். ஒப்பில்லாத இசைநூலில்வல்ல அந்தப்

பாணபத்திரர் (என்னைப்) பார்த்து, (உடம்பிற்) சிறிதுந் தசையில்லாதொழிய விருத்தனாயினை; (ஆதலால்) இனி இசைநூல் கற்கும் உரிமைக்குதவாயென்று என்னைக் கற்போரினின்றுந் தள்ளிவிட்டனர்.

(வி - ம்) தாம் ஒருவரே பாணபத்திரர்கீழ் இசை கற்றாரென்று கருதாது "கனியிசைக் கிழவன்றன்கீழ்க் கற்பவர் அநேகர்" என்றும், அவருள் யான் வயது முதிர்ந்து இசைநூற் பயிற்சிக்குத் தகுதியின்றித் தள்ளப்பட்டேன் என்பார் "தசையெலா மொடுங்க மூத்தா யினியிசைக் கிழமைக்காகா யென்றெனைத் தள்ளிவிட்டான்" என்றுங் கூறினர்.

இதனால், தன்னாண்ட ஒருவன் இவ்வாறு பாடுவானாயின், அவராற் கொள்ளப்பட்ட மாணாக்கரும் அவ்வண்ணம் பாடப் பயிற்றிய பாணபத்திரரும் எவ்வாறு பாடார் என்பதும் கூறாதே கருத உரைத்தாராயினர். (உரு)

வெவ்விற கெறிந்து கட்டி விலைபகர்ந் தேனு மைய
இவ்வயி றோம்பு கேனென் றித்தொழில் பூண்டே னென்ன
நைவளந் தெரிந்த ஏம நாதனும் விறகு மள்ளா
அவ்விசை யொருகா லின்னும் பாடென ஐயன் பாடும்.

(இ - ள்) ஐயனே! உலர்ந்த விறகினை வெட்டி விற்றாயினும் இந்த வயிற்றினை யோம்பக் கடவேனென்று இவ்விறகு விற்குந் தொழிலைப் பூண்டேனென்று கூற, பண்ணில் வல்ல ஏமநாதனும், விறகு சுமக்குந் திண்ணியா! அந்தத் தேவகாந்தாரத்தை இன்னுமொருதரம் பாடாயென்று கூற, சிவபெருமானார் பாடுகின்றார்.

(வி - ம்) "வெவ்விற கெறிந்து கட்டி விலைபகர்ந்தேனு மைய இவ்வயிறோம்புகேனென் றித்தொழில் பூண்டேன்" என்றது ஆசிரியன் சொல்வழி மாணாக்க னொழுகுதல் கடனாதலின் அவ்விசைத் தொழிலாற் சீவியாது இவ்விறகு விற்றற் றொழிலாற் சீவிக்கின்றேனெனக் கூறியதாம். தாம் பாடிய தேவகாந்தாரம் முற்றும் பாடினரல்ல ராதலின் "ஐயன் பாடும்" என்றார். நைவளம் - ஒரு பண். (உசா)

குண்டுநீர் வறந்திட் டன்ன நெடுங்கொடிக் குறுங்காய்ப் பத்தர்த்
தண்டுநீ ணிறத்த நல்யா ழிடந்தழீஇத் தெறித்துத் தாக்கிக்
கண்டுமா டகந்தி ரித்துக் கௌவிய திவவிற் பாவ
விண்டுதே னொழுகிற் றென்ன வீக்கிமென் சுருதி கூட்டி:

(இ - ள்) மடுவிலுள்ள நீர் வறந்தாற்போல, நீண்ட கொடியிலுள்ள சிறிய காயாகிய குடுக்கையைப் பின்புறத்திலுள்ள தண்டையுடைய மிக்க நிறமமைந்த வீணையை இடப்பால் தழுவி, நரம்பினைத் தெறித்துத் தாக்கிப்பார்த்து, முறுக்காணியைத் திரித்து, அதில் விடாதுபற்றிய கட்டிற் பாவ, தேனானது மலரினின்றும் ஒழுகியது போல நரம்பினை வீக்கி, மெலிவுபடச் சுருதியை யெழுப்பி.

(வி - ம்) "நல் யாழ்" என்றதனால் குற்றந் தீர்ந்த தென்பதும், "நிறத்த யாழ்" என்றதனால் நிறம் ஐந்தும் அமைந்ததென்பதும், "விண்டுதே னொழு

கிற்றென்ன வீக்கி" என்றதனுல், நரம்பின் வீக்கு மலரினின்று ஒழுகுந் தேனொழுக்குப்போ லுள்ளதென்பதும் பெறப்பட்டன.

இக்குற்றங்கள் யாழ்செய்யும் மரத்தால் நேரும் எனக்கொள்க. இதனை,

சீவகசிந்தாமணி - காந்தர்வதத்தையாரிலம்பகம்

["நீரிலே நிற்ற லழுகுதல் வேத னிலமயங்கும்
பாரிலே நிற்ற லடிவீழ்த லேய்மரப் பாற்படல்கோ
ணேரிலே செம்பகை யார்ப்பொடு கூட மதிர்வு நிற்றல்
சேரினேர் பண்க ணிறமயக் கம்படுஞ் சிற்றிடையே"]

எனக் காட்டிய நச்சினர்க்கினியர் மேற்கோளால் அறிக. இக்குற்றம் செம்பகை - ஆர்ப்பு - கூட்டம் - அதிர்வு என நான்கு வகை யென்பர். அதனை,

ஷ உதாரணச் செய்யுள்

["செம்பகை யார்ப்பு கூட மதிர்வு
செம்பகை யென்பது பண்ணோ டொரா
வின்பமி லோசை யென்மனர் புலவர்.
ஆர்ப்பெனப் படுவ தளவிறந் திசைக்கும்
கூட மென்பது குறியுற விளம்பின்
வாய்வதின் வாராது மழுங்கியிசைப் பதுவே.
அதிர்வெனப் படுவ திழுமென லின்றிச்
சிதறி யுரைக்கு ருச்சரிப் பிசையே"] எனவும்,

பஞ்சபாரதீயம்

"இன்னிசை வழிய தன்றி யிசைத்தல்செம் பகைய தாகும்
சொன்னமாத் திரையி னேங்க விசைத்திடுஞ் சுருதி யார்ப்பே
மன்னிய விசைவ ராது மழுங்குதல் கூட மாகும்
நன்னுதால் சிதற வுந்த லதிர்வென நாட்டி னரே"

எனவுங் காட்டியவற்று னுணர்க.

இனி, இவ்வகைக் குற்றந்தரும் விலக்கு மரங்களை நீக்கி உத்தமமாகிய விதிக்கப்பட்ட மரங்களால் வீணைதண்டஞ் செய்ய வேண்டுமென்பதனை,

"சொல்லிய கொன்றை கருங்காலி மென்முருக்கு
நல்ல குமிழுந் தணக்குடனே—மெல்லியலா
உத்தம மான மரங்க ளிவையென்றார்
வித்தக யாழோர் விதி.

தளமாய்ச் சமநிலத்துத் தண்காற்று நான்கு
முளதா யொருங்கூன மின்றி—யளவு
முதிரா திளகாது மூன்றுங்கூ றாய
வதுவாகில் வீணைத்தண் டாம்"

என வருவனவற்றாலறிக.

"பதுமங் கழல்குடந் தாடியொ டொள்ளியண் பூண்டு நின்ற
விதியமர் தண்டு குடையே குடுமிமெய்க் கோட்டுறுப்பு
மதியமர் போதிகை புட்டின் முகஞ்சுவர் மன்னெ ருத்தம்
விதியமர் பத்தர்க் குறுப்பென் றுரைத்தனர் மின்னிடையே"

என்றபடி தக்க சிற்பனூல் இலக்கண சம்பந்தமாகச் செய்யப்பட வேண்டு மென்க.

'நிறம் ஐந்து' என்றதனை,

"மாத்திரைக ளொன்பானுந் தாளங்க ளெட்டானும்
ஏத்துங் கிரியையென் றீரைந்துங்—கோத்துப்
பதின்மூன் றெழுத்தாற் றொழிலைந்தும் பண்ணின்
மதியோர்க ளைந்துநிற மாம்" என்னுஞ் செய்யுளானும்,

'விண்டுதே னொழுகிற்றென்ன வீக்கி' யென்றதனை,

"பசும்பொன் யாழ் - நரம்புதே னூர்த்தென" என வருவதனானுமறிக.

விசையொடு தானந் தோறும் விரனடந் தூச லாட
இசைமுத லேழிற் பல்வே றின்னிசை யெழுஞ்சா தாரி
அசையொடு வீதிப் போக்கு முடுகிய லாகம் யார்க்கும்
நசைதரு நரம்பு கண்ட மொற்றுமை நயங்கொண் டார்ப்ப.

(இ - ள்) (சுரங்களேழும்) தானங்கள் தோறும் விசையுடன் விரல் சென்று போக்குவரவு செய்ய, குரல் முதலிய ஏழிசைகட்கு முதலாயுள்ள சத்தசுரங்களில் பலவேறுவகைப்பட்ட இனிய இசைகளில் ஒன்றாயெழும் சாதாரிப் பண்ணும், அசையும், வீதிப்போக்கும், வண்ணமும், திறமுமாகிய இவைகளால் எல்லோர்க்கும் விருப்பந்தரும் நரம்பினோசையும் சாரீர வோசையும் ஒற்றுமை நயத்தோடொலிக்க.

(வி - ம்) அசை=ஒரு மாத்திரையளவுள்ள தாளம். அது "கொட்டு மசையுந் தூக்குமளவும் - ஒட்டப் புணர்ப்பது பாணி யாகும்" என்றபடியே, கொட்டு - அசை - தூக்கு - அளவு என்னும் நான்கனு ளொன்றெனக்.

வீதிப்போக்கு—நகர முதலிய நாலெழுத்துக்கள் நேராய்ச் செல்லுதல். முடுகியல் என்றது வண்ணம். அது பெருவண்ணம் இடைவண்ணம் வனப்பு வண்ணம் என மூவகைத்து. ஆராகம் - யாழ்த்திறம்.

அசைவு என்னும் பாடத்தை அசையெனக் கொள்வ துசிதம். (உஅ)

வயிறது குழிய வாங்க லழுமுகங் காட்டல் வாங்குஞ்
செயிரறு புருவ மேறல் சிரநடுக் குறல்கண் ணாடல்
பயிறரு மிடறு வீங்கல் பையென வாயங் காத்தல்
எயிறது காட்ட லின்ன வுடற்றொழிற் குற்ற மென்ப.

(இ - ள்) (பாடும்பொழுது) வயிறு குழிபட வாங்குதலும், அழுமுகங் காட்டுதலும், வளைந்த குற்றமில்லாத புருவங்களை நெரித்தலும், தலையை அசைத்தலும், கண்களை ஆட்டலும், பாடுதற்குக் கருவியாயுள்ள கண்டம் வீங்குதலும், பையைப்போல வாயைத் திறத்தலும், பற்களைக் காட்டுதலுமாகிய இவை போல்வனவற்றை உடலின் தொழிலால்வருங் குற்றங்களென (இசைநூலார்) கூறுவர்.

(வி - ம்) சிவபெருமான் பாடியது தேவகாந்தாரமாதலின்; அதற்கியைய இக்குற்றங்கள் ஒழியப் பாடவேண்டுமென்றார். இதனை,

"கண்ணிமையா கண்டங் குடியா கொடிறசையா
பண்ணளவும் வாய்தோன்றாப் பற்றெரியா—வெண்ணிலிவை
கள்ளார் நறுந்தெரியற் கைதவனே கந்தருவர்
உள்ளாளப் பாட லுணர்."

"உள்ளாளம் விந்துவட னாத மொலியுருட்டுத்
தள்ளாத தூக்கெடுத்த றான்படுத்தல்—மெள்ளக்
கருதி நலிதல்கம் பித்தல் குடிலம்
ஒருபதின்மே லொன்றென் றுரை"—என வருவதனானும்.

கல்லாடம்

"வீரனுன் கமைத்த வணிகுரல் லீங்காது
நான்மறை துள்ளும் வாய்பிள வாது
காட்டியுள் ளுணர்ந்து நோக்கமா டாது
பிதிர்கனன் மணிசூழ் முடிநடுக் காது
வயிறுகுழி வாங்கி யழுமுகங் காட்டாது" (உக)

என வருவதனானு மறிக.

வெள்ளைகா குளிகீ ழோசை வெடிகுர னாசி யின்ன
எள்ளிய வெழாலின் குற்ற மெறிந்துநின் றிரட்ட லெல்லை
தள்ளிய கழிபோக் கோசை யிழைத்தநெட் டுயிர்ப்புத் தள்ளித்
துள்ளலென் றின்ன பாடற் றொழிற்குற்றம் பிறவுந் தீர்ந்தே.

(இ - ள்) வெள்ளோசையும், காகுளிப்பாட்டும், கீழோசையும், வெடித்த குரலும், நாசிப்பாட்டுமாகிய இவைபோல்வன (இசைநூலார்) விலக்கிய சாரீரவோசையின் குற்றமாம். எறிந்து நின்றிரட்டலும், அளவுகடந்த கழிபோக்கும், ஓசை யிழைத்தலும், பெருமூச்செறிதலும், ஒருபுற 'மோட்டலு மென்று சொல்லப்பட்ட இவைபோல்வனவாகிய பாடுந் தொழிற்குற்றத்தினும் பிற குற்றத்தினுந் தீர்ந்து நீங்கி.

(வி - ம்) நிறமென்றது மேற்காட்டி யிருத்தலின், வெள்ளை யென்பதற்கு நிறமில்லாத வெள்ளோசை யெனப் பொருள் கொள்க. காகுளி - பேய்க் கூச்சல்போற் பாடுவது. கீழோசை - நிறமுந் தானமுங் குறைபட்டது; இதனைக் கட்டையோசை யென்பர். நாசிப்பாட்டு - ஒரு தானத்தே பாடுகையில் ஒரு தானத்தில் நழுவுவது; இதனை மூக்காற் பாடுதலெனவுங் கூறுவர். எறிந்துநின்றிரட்டல் - ஒரு பண்ணைப் பாடுகையில் பிறிதொரு பண்ணிற் பிறழ்தல். கழிபோக்கு - ஓரோசையான தன்மை நீக்கிப் பலவோசையுங் கலத்தல். பிற என்றதால் அசைவு முதலியவற்றையுங் கொள்க. அசைவு = சோம்பல்.

குற்றந் தெரிந்து என்ற பாடத்தைக் குற்றமெறிந்து என்றும், ஓசையிளைத்த நெட்டுயிர்ப்பு என்ற பாடத்தை ஓசை யிழைத்த நெட்டுயிர்ப்பு என்றுங் கொள்வது உசிதம். இச்செய்யுளின் கருத்தை,

கல்லாடம்

" நாசி காகுளி வெடிகுரல் வெள்ளை
பேசாக் கீழிசை யொருபுற மோட்டல்
செட்டுயிர்ப் பெறித லெறிந்துநின் றிரட்டல்
ஓசை யிழத்தல் கழிபோக் கென்னப்
பேசுறு குற்ற மசையொடு மாற்றி "

என வருவதனுனுணர்க. (௩௦)

எழுதுசித் திரம்போல் மன்னி யிழுமெனு மருவி யோதை
முழவொலி கஞ்ச நாதம் வலம்புரி முரலு மோசை
கொழுதிசை வண்டின் முரரி யெனவிசைக் குணனும் வேரல்
விழுமிலை சிரன்மீன் மேல்வீழ் வீழ்ச்சுபோற் பாடற் பண்பும்.

(இ - ள்) (சிற்ப நூலோர்) எழுதிய சித்திரப்பதுமைபோல (பதுமாசனத்தில்) இருந்து இழுமென்றொலிக்கும் அருவியினோசையும், மத்தள வொலியும், கஞ்சக்கருவியின் நாதமும், வலம்புரிச்சங்கு முழங்கும் முழக்கமும், (மலர்களை மூக்கால்) உழுதுபாடும் வண்டின் முழக்கமும்போல இசைக்கும் இசையின் குணமும், மூங்கிலினின்று விழாநின்ற இலையினது வீழ்ச்சியும், மீனெறி பறவையானது மீன்மேல் விழும் வீழ்ச்சியும்போலப் பாடும் பாடலின் குணமும்.

சிலப்பதிகாரம்

[" பதுமுக முற்கட் டிதமே யொப்படி
இருக்கை சம்புட மயமுகம் சுவத்திகம்
தனிப்புட மண்டில மேக பாதம்
உளப்பட வொன்பது மாகும்
திரிதர வில்லா விருக்கை "]

எனக் காட்டிய மேற்கோளால் ஓவிய நூலுட் கூறிய விருத்தி யொன்பதுட் சிறந்த பதுமாசனத்தைக் கூறினும்.

வலம்புரி நாதமும் வண்டி னோசையும் உத்தமமென்றதை,

" தூய்யமொழி மென்குயிலுஞ் சோலைவரி வண்டினமும்
வைய முழங்கும் வலம்புரியும்—கைவைத்துத்
தும்புருவு நாரதரும் பாடியமூ வோசையென
நம்புசீர் நால்வேதத் துள்.

சிச்சிலி பூனை குடமுழக்கஞ் செம்மைத்தாம்
உச்சிமலை நீர்விழுக்கா டொண்பருந்து—பச்சைநிற
வேயினிலை வீழ்ச்சியுடன் வெங்கா னிழற்பறவை
ஏயுங்கா லோசை யியல்பு."

என இசைநூன் மரபு வழக்கெடுத்து உதகரித் துளவற்றா னுணர்க. அன்றியும், பருந்தின் வீழ்ச்சி, பூனையின் புணர்ச்சி, வானம்பாடி நிலை, குயிலோசை முதலியனவற்றைக் கூறுவதுமுண்டு. அதனை,

கல்லாடம்

" வண்டின் முரரியுங் கஞ்ச நாதமும்
சிரல்வா னிலையுங் கழையிலை வீழ்வதும்

அருவி யோசையு முழவின் முழக்கமும்
வலம்புரிச் சத்தமும் வெருகின் புணர்ச்சியும்
இன்னுமென் றிசைப்பப் பன்னிய விதியொடு "

என்பதனுனுணர்க. (௩௧)

பொருந்தமந் தாரத்தி னோடு மத்திமந் தாரம் போக்கித்
திருந்திய துள்ளல் தூங்கல் மெலிவது சிறப்பச் செய்து
மருந்தன செய்யு ளோசை யிசையோசை வழாமல் யார்க்கும்
விருந்தெனச் செவியின் மாந்தப் பாடினார் வேதகீதர்.

(இ-ள்) படுத்த லோசையோடு சமனோசையும் எடுத்த லோசையுமாகிய இவற்றில் இசைய அடக்கி, திருத்தமாகத் துள்ளப்படுதலும் தூங்கப்படுதலும் மெலிக்கப்படுதலுமாகிய இவை சிறந்து நிற்கச்செய்து, அமுதத்தை யொத்த பாடலினோசையும் இசையினோசையுந் தம்முள் வழுவாமல், சாமவேத கீதராகிய பெருமானார் எல்லோர்க்கும் விருந்துபோலக் காதாற் பருகப் பாடியருளினார்.

(வி-ம்) மந்தரம் மத்திமம் தாரம் என்பன முறையே படுத்தல் நலிதல் எடுத்தல் எனப்படும். இவை இசை வேறுபாடுகள். "நீடவுங் குறுகவு நிவப்புத் தூக்கிப் - பாடிய புலவர் " என்றார் ஐயனாரிதனாரும்.

"பாவோ டணைத லிசையென்றார் பண்ணென்றார்
மேவார் பெருந்தான மெட்டானும—பாவாய்
எடுத்தன் முதலா விருநான்கும் பண்ணிப்
படுத்தமையாற் பண்ணென்று பார் " என்பதனானறிக.

[மந்தர மத்திம தார மென்பவற்றை, திருத்தொண்டர் புராணத்தில், "மந்தரத்தும் மத்திமத்துந் தாரத்தும் வரன்முறையாற் - றந்திரிகண் மெலிவித்துஞ் சமங் கொண்டும் வலிவித்தும் " என வரும் ஆனாயநாயனார் புராணச் செய்யுளானும்,

உகூ-வது செய்யுள்முத லிதுகாறுங் கூறியவற்றைக் கல்லாடம் "நீர்நிலை " என்னும் உஉ-வது அகவலுரையானுமுணர்க.] (௩௨)

வேறு

விரைசார் மலரோ னறியா விகிர்தன்
அரசாய் மதுரை யமர்ந்தா னென்னே
அரசாய் மதுரை யமர்ந்தா னவனென்
புரைசார் மனனும் புகுந்தா னென்னே.

(இ-ள்) வாசம் பொருந்திய தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவர் கண்டறியாத வேறுபாட்டினையுடைய சிவபெருமான் பாண்டியர் திருக்கோலங் கொண்டு மதுராபுரியில் வீற்றிருந்தனன். அஃதியாது காரணமோ? அரசனாய்

அம்மதுரைப்பதியில் வீற்றிருந்த அப்பெருமான் என்னுடைய களங்கமமைந்த மனத்திலுங் குடிபுகுந்தான். அஃதியாது காரணமோ ? (அறியேன்.)

(வி - ம்) தம்மை மதியாது இருமாப்புற்றோ ரறிதற்கரிய ரென்பார் "விரை சார் மலரோ னறியா விகிர்தன் " என்றும், அத்தகையினர்க்கன்றி அன்பர்க் கெளியரென்பார் "அரசாய் மதுரை யமர்ந்தான் " என்றும், அவ்வாறிருத்தல் வியப்பு; அதனினும் களங்கமுடைய என் மனத்திற் குடிபுக்கது பெருவியப்பு என்பார் "புரிசார் மனனும் புகுந்தா னென்னே " என்றுங் கூறினர். இதனை,

"மூவரானு மறியொ ணாமுத லாய வானந்த மூர்த்தியான்
யாவ ராயினு மன்ப ரன்றி யறியொ ணாமலர்ச் சோதியான் ",

என்பதனுனறிக. (ருரு)

பாடன் மறையுந் தெளியாப் பரமன்
கூடல் கோயில் கொண்டா னென்னே
கூடல் போலக் கொடியே னகமும்
ஆட லரங்கா வமர்ந்தா னென்னே.

(இ - ள்) பாடலமைந்த வேதங்களுந் தெளியாத பரமசிவன் மதுராபுரியில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளினன். அஃதியாது காரணமோ ? அம் மதுராபுரியைப்போல, கொடுந்தொழிலையுடைய என் மனத்தையும் ஆடற் றொழி லமைந்த நடனசாலையாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தருளினன். அஃதியாது காரணமோ ?

(வி - ம்) "பாடன் மறையுந் தெளியாப் பரமன் " என்றது, சுட்டறிவிற் பட்ட பாசஞானமாகிய சொற்பிரபஞ்ச மாதல்பற்றியும், "கூடல்போலக் கொடியே னகமும் ஆடலரங்கா வமர்ந்தான் " என்றது, இறைவன் அடியவர் மனத்தில் இடையறாது வசிப்பவனாதல்பற்றியு மென்க. இதனைத் தேவாரம் "நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே - புக்கு நிற்கும்பொன் னார்சடைப் புண்ணியன் " என்றும், சிவஞானசித்தியார் "தாவர சங்கமங்க ளென்றிரண் டுருவி னின்று, மாபரன் பூசை கொண்டு மன்னுயிர்க் கருளை வைப்பன் " என் றுங் கூறியவாற்றா னறிக. (ருச)

நீல வண்ணன் றேரு நிமலன்
ஆல வாயி லமர்ந்தா னென்னே
ஆல வாயா னலரில் வாசம்
போலென் னுளமும் புகுந்தா னென்னே.

(இ - ள்) நீலமேகவண்ணனாகிய திருமால் தேடியுணராத சிவபெருமான் திருவாலவாயி லெழுந்தருளி யிருந்தனன். அஃதியாது காரணமோ ? அத் திருவாலவாயிலில் எழுந்தருளிய சிவபெருமான் மலரில் மணம் (அபேதமாயிருப் பது) போல, ஏழையேன் மனத்திலுங் குடிபுகுந்தனன். அஃதியாது காரணமோ ?

(வி - ம்) "அலரில் வாசம் போலென் னுளமும் புகுந்தான்" என்றது அன்புஞ் சிவமும் அபேதமா யிருத்தல்பற்றி யென்க. இதனை,

திருமந்திரம்

"அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவிலார்
அன்பு சிவமாவ தாரு மறிகிலார்
அன்பு சிவமாவ தாரு மறிந்தபின்
அன்பே சிவமா யமர்ந்திருப் பாரே" என்பதனானும்,

திருவாசகம்

"மாறிநின் றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப் புலனைந்தின் வழியடைத் தமுதே
ஊறிநின் றென்னு ளெழுபரஞ் சோதி யுள்ளவா காணவந் தருளாய்
தேறலின் றெளிவே சிவபெரு மானே திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஈறிலாப் பதங்க ளியாவையுங் கடந்த இன்பமே யென்னுடை யன்பே"

என்பதில் "அன்பே" என்னும் ஏதுவினானுங் கண்டுகொள்க. (௩௫)

வேறு

பாணர்தம் பிரானைக் காப்பான் பருந்தொடு நிழல்போக் கென்ன
யாணரம் பிசையின் செல்ல விசைந்தவின் னிசைத்தே னண்ட
வாணர்தஞ் செவிக்கா லோடி மயிர்த்துளை வழியத் தேக்கி
யாணரின் னமுத யாக்கை யிசைமய மாக்கிற் றன்றே.

(இ - ள்) பாணபத்திரரைக் காக்கும்படி, பருந்தினோடு நிழல்செல்வது போல, வீணைநரம்பிலெழுந்த இசையின் பின்செல்லப் பாடிய இனிய இசையாகிய தேனானது, (விஞ்சையர் முதலிய) ஆகாயவாசிகளுடைய காதாகிய கால் வழியே சென்று, உரோமங்களின் துளைவழியாய் வழிய நிரப்பி, (உண்ணுந்தோறும்) புதுமை விளக்கும் இனிய அமுதத்தாற் பெருகிய அவர்கள் சரீரத்தை இசைமயமாக்கியது.

(வி - ம்) "பருந்தொடு நிழல்போக் கென்ன" என்றது, பருந்தினுடனே அதன் நிழலும் பின்பற்றிச் செல்வதுபோல, வீணையோசையோடு சாரீர வோசையும் பின்பற்றிச் செல்லுதலின். இதனை, **சீவகசிந்தாமணி** காந்தருவதத்தையாரிலம்பகத்தில் "பருந்து மதனிழலும் பாட்டு மெழாலும்" என்றவிடத்தில் [பருந்து பறக்கின்றவிடத்து முறையே யுயர்ந்து தன்னிலத்தின்கட் டாழ்ந்து பின்னு மம்முறையே மேன்மேலுயர்கின்றாற்போலப் பாடவேண்டுதலி னுவமையாயிற்று] என்றார் **நச்சினார்க்கினியர்.**

யாழ்+நரம்பு=யாணரம்பு. (௩௬)

தருக்களுஞ் சலியா முந்நீர்ச் சலதியுங் கலியா நீண்ட
பொருப்பிழி யருவிக் காலு நதிகளும் புரண்டு துள்ளா
அருட்கடல் விளைத்த கீத வின்னிசை யமுத மாந்தி
மருட்கெட வறிவன் றீட்டி வைத்தசித் திரமே யொத்த.

(இ - ள்) (ஓரறிவுயிர்களாகிய) மரங்களுஞ் சலியாவாய், முத்தொழில் புரியும் நீரையுடைய கடலும் ஒலியாவாய், உயர்ந்த மலையினின்றிழியும் அருவியாகிய கால்களும் நதிகளும் (அலைகளாற்) புரண்டுதுள்ளாவாய், கிருபாசமுத்திரமாகிய இறைவன் பாடிய இனிய இசையாகிய அமுதத்தைப் பருகி மயக்கமகல, சிற்பநூற்றலைவ னெழுதிய சித்திரங்களையே போன்றிருந்தன.

(வி - ம்) தருக்கள் முதலியன தமது சலித்த லொழிந்து சித்திரித்த தருக்கள் முதலியன போன்றிருந்தன வென்பதாம். (௩எ)

வீணைகை வழுக்கிச் சோர்வர் சிலர்சிலர் விரன டாத்தும்
யாணரம் பெழாலுங் கண்டத் தெழாலும்வே றுக வேர்ப்பார்
நாணமோ டுவகை தள்ள நாத்தலை நடுங்கித் தங்கள்
மாணிழை யவர்மேல் வீழ்வார் விஞ்சையர் மயங்கிச் சில்லோர்.

(இ - ள்) (கின்னாருள் இறைவர் இசையைக்கேட்ட) சிலர் (தாம் ஏந்திய) வீணையானது கையினின்றும் வழுவிவிழச் சோர்வடைவார்கள். (வேறு) சிலர் விரல்கள் சென்றலைவும் வீணையின் நரம்பிலெழுந்த வோசையுங் கண்டத்தோசையும் வேறுபட, வெயர் வரும்புவார்கள். விஞ்சையருட் சிலர் நாணமும் மகிழ்ச்சியும் (ஒவ்வொரு பக்கம்) மேலோங்க நாக்குழறி மதிமயங்கி, தங்கள் தங்கள் மனைவிமார்மேற் சோர்ந்து வீழ்வார்கள்.

(வி - ம்) கின்னரர் முதலியோர் தந்தொழிலிழந்து பாவசமாயினர் என்பதாம். (௩அ)

போதுளான் பரமன் பாதப் போதுளா னுனன் வேலை
மீதுளான் பரமா னந்த வேலைமீ துள்ள னுனன்
தாதுளாங் கமலக் கண்போற் சதமக னுடல மெல்லாங்
காதுளா னல்லே னென்றுன் கண்ணுளான் கானங் கேட்டு.

(இ - ள்) நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமான் பாடியருளிய தேவகானத்தைக் கேட்டு, தாமரை மலரின்மேல் வாழும் பிரமதேவன் அச்சிவபெருமான் திருவடித் தாமரையின்கீ ழுள்ளவனுனன். திருப்பாற்கடலில் (அறிதுயில்கொண்டு) விளங்குந் திருமால் பேரின்பக் கடலின்மே லுள்ளவனுனன். இந்திரன் (தனக்குள்ள) மகரந்தம் பொருந்திய தாமரைமலர் போன்ற கண்கள் போல, உடல் முழுதுஞ் செவிகளுடையவ னல்லனுயினே னென்று கவலையுற்றுன்.

(வி - ம்) சதமகன் = நூறு யாகங்களைச் செய்தவன்; இந்திரன். (௩௯)

முனிவருந் தவத்த ராதி முத்தர்மா சித்த ரன்பின்
துனிவரும் பழங்கண் டீர்ப்பான் சுந்தரத் தோன்றல் கீதங்
கனிவருங் கருணை யென்னுங் கடலிலன் பென்னு மாற்றிற்
பனிவருங் கண்ணீர் வெள்ளம் பாய்ந்திட வின்பத் தாழ்ந்தார்.

(இ - ள்) வெறுப்பில்லாத தவத்தினர் முதலிய முத்தர்களும், மகா சித்தர்களும் அன்பினையுடைய பாணபத்திரர் கொண்ட துன்பமிக்க நடுக்கத்தை

யொழித்தற் பொருட்டு, சுந்தரேசப் பெருமான் பாடியருளிய தேவகான மானது (பாணபத்திராது) கனிந்த கிருபையென்னுங் கடலில் அன்பென்னும் நதியுடன் அளிக்கும் ஆனந்த பாஷ்பமுங் கலந்து பாய, இன்பக் கடலிலழுந் தினர். (சo)

ஊடிவே றொதுங்கித் துன்ப வுவரியுட் குளித்தார் தம்மிற்
கூடிவே றற்ற வின்பக் குளிர்கடல் வெள்ளத் தாழ்ந்தார்
நாடிவே றிடைப்பி ரிந்தார் மேன்மன நடாத்தி மேனி
வாடிவே ளலைப்பச் சோர்ந்து மம்மர்நோ யுழந்தார் மண்ணோர்.

(இ - ள்) நிலவுலகி லுள்ளவர்களில், பிணங்கி வேறிடத்தொதுங்கித் துன்பக் கடலில் மூழ்கிய பெண்கள் தமது கணவருடன் கலந்து ஒன்றுபட்ட இன்பமாகிய தண்ணிய கடல் வெள்ளத்தில் அழுந்தினார்கள். (பொருள் முதலியவற்றை) நாடி மறுபுலத்துச் சென்ற கணவர்மேல் தமது மனத்தைச் செலுத்திய மாதர்கள் உடல்மெலிந்து, மன்மதன்வருத்த வுணர்வழிந்து, காமநோயில் வருந்தினார்கள்.

(வி - ம்) ஊடிய மாதர்கள் கூடினார்களென்றதால் **மெய்ப்பாடு மகிழ்ச்சி**யும், கணவரைப் பிரிந்த மகளிர் தங்கணவர்மேல் மனஞ்செலுத்தின ரென்றதால் **மெய்ப்பாட்டவல**முமாகிய அகப்பொருட்டுறைகள் விளங்கின. (சக)

பைத்தலை விடவாய் நாகம் பல்பொறி மஞ்ஞை நால்வாய்
மத்தமா னரிமான் புல்வாய் வல்லிய மருட்கை யெய்தித்
தத்தமா றறியா வாகித் தலைத்தலை மயங்கிச் சோர
இத்தகை மாவும் புள்ளு மிசைவலைப் பட்ட வம்மா.

(இ - ள்) படம் பொருந்திய தலையையும் விடம் பொருந்திய வாயையுமுடைய பாம்பும், பல பொறிகள் வாய்ந்த மயிலும், தொங்கி யசையும் வாயையுடைய யானையும், சிங்கமும், மானும், புலியும் மயங்கித் தத்தம் செல்வழி தெரியாதனவாகி, இடங்கள்தோறுந் தலைதடுமாறி மயங்கிச் சோரும்படி, இத் தன்மையாக மிருகங்களும் பறவைகளும் இசையாகிய வலையிலகப்பட்டன.

(வி - ம்) "வானவர் மக்கள் நரகர் விலங்குபுள் ளாதி செவியறிவோடையறி வுயிரே" என்றபடி, ஐயறிவுடையனவாய்ப் பகுப்புணர்ச்சியின்றி நின்ற மிருகங்களும் தாம் செல்லும் வழியும் பகைமையுமின்றிச் சலியாதிருந்தன வென, இசையின் றொழிற் குணங் கூறுவோர், அவற்றின்மேலேற்றி வியப்பிடைச்சொல் வைத்து "இசைவலைப்பட்ட அம்மா" என்றார். (சஉ)

வன்றரை கிழிய வீழ்போய் வான்சினை கரிந்து நின்ற
ஒன்றறி மரங்க ளெல்லாஞ் செவியறி வுடைய வாகி
மென்றளி ரீன்று போது விரிந்தகண் ணீருஞ் சோர
நன்றறி மாந்தர் போல நகைமுக மலர்ந்த மாதோ.

(இ - ள்) வலிய நிலமானது கிழிபட விழுதுவீழ்த்திப் பெரிய கிளைகள் கரிந்துபோக நின்ற (பரிசமென்னும்) ஓரறிவையுடைய மரங்கள் யாவும் (ஓசையுணரும்) செவியுணர்ச்சியையு முடையனவாகி, மெல்லிய தளிர் தளிர்த்து

அரும்பி, மலர்ந்து, கண்ணீருஞ் சிந்த, நன்று தீது பகுத்துணரும் மக்கள்போல நகையுடன் முகமலர்ந்தன.

(வி - ம்) "புன்மர முதலவுற் றறியுமோ ரறிவுயிர்" என்றபடி—ஒன்றறி வுயிர் எனப்பட்டது. கரிந்தமரங்கள் தளிர்த்து அரும்பி மலர்ந்து கள்ளொழுக்கி நிற்பச் செய்வது இசையின் குணமாதலின் அதனை அவற்றின் மேலேற்றிச் "செவியறி வுடையவாகி நன்றறி வார்ந்தர்போல நகைமுக மலர்ந்த வன்றே" என உபசரித்தார். (சங)

வாழிய வுலகின் வானோர் மனிதர்புள் விலங்கு மற்றும்
ஆழிய கரண மெல்லா மசைவற வடங்க ஐயன்
ஏழிசை மயமே யாகி யிருந்தன வுணர்ந்தோ ருள்ளம்
ஊழியி லொருவன் றாள்புக் கொடுங்கிய தன்மை யொத்த.

(இ - ள்) ஆகாயத்திலும் பூமியிலுமுள்ள தேவர்களும், மனிதர்களும், பறவைகளும், மிருகங்களும், பிறபொருள்களும், ஆழ்ந்த (மன முதலிய) அந்தக்காரணங்களெல்லாம் அசைவற்று அடங்கி நிற்க, சுந்தரேசப்பெருமான் பாடியருளிய ஏழிசையின் மயமாய் முடிந்திருத்தலால், பரஞானமுடையோர் உள்ளம் ஊழிக்காலத்திலும் அழியாதுள்ள சிவபெருமான் திருவடியிற் சென்றொடுங்கிய தன்மையை யொத்திருந்தன. (சச)

கண்ணிறை நுதலோன் சாம கண்டத்தி னெழுந்த முல்லைப்
பண்ணிறை தேவ கீதஞ் சராசர வுயிரும் பாரும்
விண்ணிறை திசைக ளெட்டும் விழுங்கித்தன் மயமே யாக்கி
உண்ணிறை யுயிரு மெய்யு முருக்கிய திசைவல் லானை.

(இ - ள்) தீக்கண் பொருந்திய நெற்றியையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுளின் சாமகீதம்பாடுந் திருக்கண்டத்தினின்றெழுந்த சாதாரிப் பண்ணாகிய நிறைந்த தேவகானம் சராசரங்களையும், நிலவுலகத்தையும், விண்ணுலகத்தையும், நிறைந்த அட்டதிக்குகளையும் விழுங்கித் தன்மயமாகச் செய்து, இசைநூலில் வல்ல ஏமநாதனை உள்ளே நிறைந்த உயிரு முடலும் நெக்குவிட் டுருகச் செய்தது. (சரு)

வேறு

சிந்தை தோயுமைம் பொறிகளுஞ் செவிகளாப் புலன்கள்
ஐந்து மோசையா விசைவலா னிருந்தன னாகப்
பந்த நான்மறை நாவினாற் பத்திர னாய்
வந்து பாடினா ரிந்தனச் சுமையொடு மறைந்தார்.

(இ - ள்) இசைநூலில் வல்ல ஏமநாதன் மனத்தின் வழியே யியங்கும் ஐம்பொறிகளுஞ் செவிகளாகவும் ஐம்புலன்களுஞ் சத்தவுணர்வாகவும் இருக்க, நான்கு வேதங்களையுந் தமது திருநாவாற் பாடியருளிய சோமசுந்தரக்கடவுள் பாணபத்திரர் அடிமையாய் வந்து, கட்டமைந்த சாதாரிப் பண் பாடி, விறகின் சுமையுடன் மறைந்தருளினர்.

(வி - ம்) "பந்த நான்மறை" என்றது—பதம் கிரை பாழி சாகை பஞ்சாதி அநுவாகமெண உறுப்புகளுடைமையாலும், "ஐம்பொறிகளுஞ் செவிகளாப் புலன்க ளைந்து மோசையா" என்றது, மனத்தின் வழியே செல்லும் ஐம் பொறிகளும் அதன்வழியே நின்றதாலும், ஒருணர்ச்சி அதிகரித் தெழுங்கால் ஏனை யுணர்ச்சிகள் சுருங்குவதாலுமெனக் கொள்ளக் கிடந்தது. (சசு)

யான றிந்தசா தாரியன் றிம்பரு ளிதனை
நானு றிந்தனென் றொருவரு நவின்றிலர் தேவ
கான மீதிவற் குணர்த்தினோன் கடவுளே யன்றி
ஏனை மானுடர் வல்லரோ இதுவியப் பென்னா.

(இ - ள்) இது நான் கற்ற சாதாரிப் பண்ணல்ல. இவ்வுலகத்தில் இப் பண்ணினை நான் கேட்டறிந்துளேனென்று ஒருவருங் கூறிற்றிலர், (இங்கு வந்த விறகாள் பாடிய) இது தேவகானமாம். இவனுக்குக் கற்பித்தவன் கட வுளே யல்லாமல், மற்ற மாநுடர் கற்பிக்கவல்லரோ? இது அற்புதமான செய்தி யென்று. (சஎ)

இழுக்கி விட்ட இக் கிழமக னிசையிதே லந்த
வழுக்கில் பத்திரன் பாடலெற் றோவென மதியா
அழுக்க முற்றெழுந் திசைவலா னடுத்ததன் பண்டர்
குழுக்க ளுங்குலை குலைந்திட இருள்வழிக் கொண்டான்.

(இ - ள்) பாணபத்திரனால் தள்ளிவிடப்பட்ட இந்தக் கிழவனே பாடும் இசை இத்திறத்ததாகில், அந்தக் குற்றமில்லாத பாணபத்திரன் பாடும்பாடல் எத்திறத்ததோ?, என்று கருதி, இசைநூலில் வல்ல ஏமநாதன் கவலையுற் றெழுந்து, தன்கீழ்ப் பாடல் கற்ற மக்கள் கூட்டங்களும் தலைதடுமாறிச் செல்ல, பாதியிரவில் (பிறர்க்குத் தெரியாமல்) ஓடத் தலைப்பட்டனன். (சஅ)

மடக்கு பல்கலைப் பேழையு மணிக்கலம் பிறவும்
அடக்கு பேழையுங் கருவியாழ்க் கோலுமாங் காங்கே
கிடக்க மானமு மச்சமுங் கிளர்ந்துமுன் னீர்த்து
நடக்க வுத்தர திசைக்கணே நாடினா னடந்தான்.

(இ - ள்) பல வஸ்திரங்களை வைக்கும் மடக்குப் பெட்டியும், இரத்தினாப ணங்களும் மற்றுள்ளனவ மடக்கிய பெட்டிகளும், வீணையும், வைத்தவிடந் தோறும் அவ்வாறே யிருக்க, மானமும் பயமும் மேலெழுந்து முன்னிழுத்துச் செல்ல, வடதிசையின்கண்ணே நாடிச்சென்றனன்.

(வி - ம்) தான் பாணபத்திரரோடு பாடினால் தனக்கு மானக்கேடு வரு மென அச்சமெய்தி, வைத்த யாவுமறந்து சென்றானென்பார் "மானமும் அச்ச முங் கிளர்ந்து முன்னீர்த்து நடக்க மடக்கு * * * ஆங்காங்கே கிடக்க" என்றார். (சகூ)

சிவிகை யோர்வழி விறலிய ரோர்வழி செல்லக்
கவிகை யோர்வழி கற்பவ ரோர்வழி கடுகக்

குவிகை யேவல ரொருவழி கூடநா ணுள்ளத்
தவிகை யேர்வரு மொருவழி யகன்றிட வகன்றான்.

(இ - ள்) பல்லக்கு ஒரு வழியிலும் பாடும் பெண்கள் ஒரு வழியிலுஞ் செல்லவும், குடை ஒரு வழியிலும் தன் கீழ்க்கற்பவர் ஒரு வழியிலும் விரைந்து செல்லவும், கூப்பிய கையையுடைய ஏவலாளர் ஒரு வழியிற் செல்லவும், மனத்தில் நாணொழிந்த பாடற் கீழ்மக்களும் ஒரு வழியிற் செல்லவும், (ஏமநாதன் ஒரு வழியிற்) சென்றான். (ரு௰)

அன்று பத்திரன் கனவில்வந் தாடலேற் றழகர்
இன்று பத்திர விசைவலா னிடைவிற காளாய்ச்
சென்று பத்திர னடிமையா மென்றுபாண் செய்து
வென்று பத்திரஞ் செய்துநின் வேண்டுகோ ளென்றார்.

(இ - ள்) வெற்றி வாய்ந்த இடப வாகனத்தையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுள் அப்பொழுது, பாணபத்திருடைய சொப்பனத்திலே வந்து, பாண பத்திரனே! இப்பொழுது இசைவல்லானாகிய ஏமநாதனிடத்தில் நாம் விற காளாகச் சென்று, பாணபத்திர னடிமையா ளென்று இசைபாடி (அவனை) வென்று உனது வேண்டுகோளால் உன்னைக் காவல்செய்தோமென்று கூறியருளினர்.

(வி - ம்) திருநாவுக்கரசு நாயனார்

"சலமிலன் சங்கரன் சார்ந்த வர்க்கலால்
நலமில னூடொறு நல்கு வானவன்" எனவும்,

மாணிக்கவாசகர்

"அளவ றுப்பதற் கரியவ னிமையவர்க் கடியவர்க் கெளியானங்
களவறுத்து நின்றாண்டமை கருத்தினுட் கசிந்துணர்ந் திருந்தேயும்"

எனவும் கூறிய ஏதுக்களால், சிவபெருமான் அடியார்க் கெளியராதலின், "விற காளாய்ச் சென்று பத்திர னடிமையாமென்று நின் வேண்டுகோள் பத்திரஞ் செய்தோம்" என்றார். (ருக)

குஞ்சி நாண்மலர்க் கொன்றையா ரங்ஙனங் கூறும்
நெஞ்சி னுல்நினைப் பரியசொற் கேட்டலு நெஞ்சம்
அஞ்சி னனிது செய்யவோ அடியனேன் மறைகட்
கெஞ்சி னுரையின் றிரந்தவா றென்றுகண் விழித்தான்.

(இ - ள்) அன்றலர்ந்த கொன்றைமலர் மாலையைச் சிகையிலணிந்த சிவபெருமான் அப்படிக் கூறியருளும் மனத்தாலும் நினைத்தற்கரிய சொல்லைக் கேட்டபொழுதே, (பாணபத்திரர்) மனந் துணுக்குற்றார். வேதங்களுக்கும் எட்டாத பெரியவரை அடியேன் இந்த இழிதொழிலைச் செய்யவா இப்பொழுது குறைகூறியிரந்த வகை? என்று கண் விழித்தெழுந்தார். (ருஉ)

கண்ம லர்ந்தெழு பத்திரன் கரையிலா வுவகை
உண்ம லர்ந்தெழு மன்புகொண் டுக்கவெங் கதிரோன்

விண்ம லர்ந்தெழு முன்புபோய் விசும்பிழி கோயிற்
பண்ம லர்ந்தநான் மறைப்பொரு ளடித்தலம் பணிந்தான்.

(இ - ள்) துயிலுணர்ந்தெழுந்த பாணபத்திரர் எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சியை உள்ளே பெருக்கியெழுந்த அன்பானது செலுத்த, சூரியன் ஆகாயத்தி லுதயஞ் செய்து எழுதற்கு முன்னமே போய், விண்ணிழி விமானத்தி லெழுந்தருளிய இசையமைந்த நான்கு வேதங்களின் பொருளாயுள்ள சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருவடியைப் பணிந்தார்.

(வி - ம்) அன்பால் மகிழ்ச்சி பெருகுதலாலும், அன்பாலேயே சிந்தித்தலுஞ் சேவித்தலும் உளவாகலாலும் "உவகையுண் மலர்ந்தெழு மன்பு கொண்டேக்க * * அடித்தலம் பணிந்தான்" என்றார். இதனை,

திருவாசகம்

"அன்பினு வடியே னாவியோ டாக்கை யானந்த மாய்க்கசிந் துருக" என்றும், "சிந்தனை நின்றனக் காக்கி நாயினேன்றன் கண்ணிணைநின் றிருப்பாதப் போதுக் காக்கி, வந்தனையு மம்மலர்க்கே யாக்கி வாக்குன் மணிவார்த்தைக் காக்கி யைம் புலன்க ளார வந்தனை" என்றும் வருவனவற்று னுணர்க. (௫௩)

கடிய கானகம் புகுதவோ கட்டிய விறகை
முடியி லேற்றவோ முண்டகத் தாள்கணோந் திடவந்
தடிய னேன்பொருட் டடாதசொற் பகரவோ வஞ்சக்
கொடிய னேன்குறை யிரந்தவா விளைந்ததே குற்றம்.

(இ - ள்) வெப்பம் பொருந்திய காட்டிற் செல்லவோ? கட்டிய விறகைத் திருமுடியில் ஏற்றவோ? தாமரை மலர்போலுந் திருவடிகள் நோவ நடந்தருளி, சிற்றடியேன் காரணமாக (பாணபத்திர னடிமை யென்னுந்) தகாத சொல்லைக் கூறவோ? வஞ்சக் கொடுந் தொழிலையுடையேன் குறைகூறி யிரந்தவகை (ஆ! ஆ!) குற்றம் விளைந்தது. (௫௪)

நெடிய னேமுதல் வானவர் நெஞ்சமுஞ் சுருதி
முடிய னேகமுங் கடந்தநின் முண்டகப் பாதஞ்
செடிய னேன்பொருட் டாகஇச் சேணிலந் தோய்ந்த
அடிய னேற்கெளி தாயதோ ஐயநின் பெருமை.

(இ - ள்) விஷ்ணுமூர்த்தி முதலிய தேவர்களிதயங்களையும் எண்ணிறந்த வேதங்களையும் கடந்துநின்ற உனது கமலபாதங்கள் இழிதொழிலுடையேன் காரணமாக இந்தப் பெரிய நிலவுலகத்திற் றோய்ந்தன. ஐயனே! அளத்தற்கரிய உனது பெருமை அடியேனளவில் எளிதாகி நின்றதோ. (௫௫)

நாத அந்தமுங் கடந்தமெய்ஞ் ஞானவா னந்த
போத மென்பரம் தின்றொரு புடவிமா னுடமாய்
ஆத பந்தெறத் தறிந்தவிந் தனஞ்சுமந் தடியேன்
பேதை யன்பள வாயதோ பெருமநின் னுருவம்.

(இ - ள்) பெருமானே ! தேவரீர் திருவுருவம் நாதாந்தத்தையுங் கடந்த சச்சிதானந்தமென்று கூறுவர். அத்தகைய திருவுருவம் இப்பொழுது (இவ்வுலகில்) ஒருமாநுடத் திருவுருவமாய், வெயில் சுட்டு வருத்தலால் முறிபட்ட விறகினைச் சுமந்து, பேதைமைத் தன்மையையுடைய அடியேனது அன்பென்னும் எல்லையில் எளிதாகி நின்றதோ. (ருசு)

மறிந்த தெண்டிரை கிடந்தவ னுந்தியில் வந்தோன்
அறிந்த தன்றரும் பொருள்வரம் பகன்றெழு விசும்புஞ்
செறிந்த அண்டமுங் கடந்தது சிறியனேன் பொருட்டாத்
தறிந்த விந்தனஞ் சுமந்ததோ தம்பிரான் முடியே.

(இ - ள்) தேவரீர் திருமுடி, மடங்கிவருந் தெள்ளிய அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலில் அறிதுயில் புரியும் திருமாலும், அவனுந்தியினின்று தோன்றிய பிரமதேவனும் உணர்ந்ததன்று. அணுவளவையுங் கடந்து, பரந்த விண்ணுலகத்தையும் ஏனைய அண்டங்களையுங் கடந்து நின்றது. (அது கடைப்பட்ட) சிறியேன் காரணமாக முறிபட்ட விறகுசுமையைச் சுமந்து திரிந்ததோ. (ருஎ)

என்ன வந்தனை செய்துநின் றேத்தியங் கயற்கண்
மின்ன மர்ந்தபங் கொருவனை வலங்கொடு மீண்டு
மன்னர் தம்பிரா னாகிய வரகுண தேவன்
தன்னை வந்தடி பணிந்தனன் தந்திரிக் கிழவோன்.

(இ - ள்) என்று வீணையில் வல்ல பாணபத்திரர் வணங்கி நின்று துதித்து, அங்கயற் கண்ணம்மையார் எழுந்தருளி யிருக்கும் (இடப்) பாகத்தையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுளைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து திரும்பி, அரசர்கட்கரசனாகிய வரகுணதேவ பாண்டியனிடம் வந்து பாதங்களைப் பணிந்து (ஒருபுடை) நின்றனர்.

(வி - ம்) தந்திரி=வீணையின் நரம்பு. அஃது வீணையை யுணர்த்தியது.

வந்த வேழிசைத் தலைமகன் வரவறிந் தரசன்
அந்த வேழிசைக் கிழவனை யழையென வுழையோர்
பந்த யாழ்மக னிருக்கைபோய்ப் பார்த்தனர் காணார்
சிந்தை யாகுல மடைந்தவன் போனவா றெளியார்.

(இ - ள்) வரகுணதேவ பாண்டியன் தன்னிடம் வந்த ஏழிசையில் வல்ல பாணபத்திரரது வருகையை யுணர்ந்து (வடதிசையி லிருந்துவந்த) அந்த ஏழிசையில் வல்ல ஏமநாதனை யழைப்பீரெனப் பணிக்க, வேவுகாரர் நரம்பின் கட்டமைந்த வீணையில் வல்ல ஏமநாதனுடைய விடுதியிற் போய்ப் பார்த்து அவனைக் காணாது, மனத்தில் வருத்தமுற்றெழுந்த ஏமநாதன் போனவழி உணராதவர்களாய்.

இதுமுத லிரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

(வி - ம்) ஆறு என்னும் இடப்பெயர்ச்சொல் ஈறுதொக்கது. (ருக)

எங்கு ளானெனத் தேடுவா ரிவரெதி ரயல்வாய்
அங்கு ளார்சில ரறிந்தவா றறைகுவா ரவனேற்
றிங்கு ளான்விற கெடுத்தொரு முதுமக னிவன்பாற்
பொங்கு மேழிசைப் பத்திர னடிமையாய்ப் போந்தான்.

(இ - ள்) (அந்த ஏமநாதன்) எங்கொளித்தானெனத் தேடித் திரியும் அந்த வேவுகாரருக் கெதிரே (அவ்விடுதியின்) பக்கலில் வசிப்பவர்களிற் சிலர் அங்கு தெரிந்த வகையை யொருவாறு கூறுவர்: அவன் நேற்றைப் பொழு திங்கிருந்தான். ஒரு விருத்தன் விறகு சுமை யெடுத்துக்கொண்டு, இவ்வேம நாதனிடத்தில், விளங்கும் ஏழிசையில் வல்ல பாணபத்திர ரடிமையென்று வந்தான். (சுO)

பாடி னான்பின்பு பட்டது தெரிகிலேம் பானாள்
ஓடி னானெனக் கேட்டலு மொற்றர்போய்க் கொற்றஞ்
சூடி னானவை யடைந்தவர் சொல்லிய வாறே
ஆடி னார்வியப் படைந்தனு மானமுற் றரசன்.

(இ - ள்) (அம் முதுமகன்) பாடினன். பிறகு நடந்த செய்தியை யறி யோம். பாதியிரவில் ஓடினனென்று கூறக்கேட்ட அப்பொழுதே வேவுகாரர் சென்று, வெற்றிமாலை யணிந்த பாண்டியன் சபையை யடைந்து, அங்குள் ளோர் கூறியபடியே கூறினார்கள். அவ் வரகுணதேவ பாண்டியன் (அதனைக் கேட்டு) அதிசயங் கூர்ந்து சந்தேகமுற்று.

(வி - ம்) ஏமநாதன் தன்னிடம் போந்த முதுமகனாகிய பாணபத்திர ரடிமையின் பாட்டால் ஓடினனென வியப்பும், பாணபத்திரர் தம்மிடம் பழகிய ஒரு முதுமகனால் ஏமநாதனை வென்றனரோவென அநுமானமுங் கொண்ட னன் பாண்டியன் என்பார் "வியப்படைந் தனுமானமுற் றரசன்" என்றார்.
இதுமுத லிரண்டு பாடல்கள் குளகம். (சுக)

தன்ன டைந்தஅத் தந்திரித் தலைவனை நோக்கி
என்ன வாறவன் போனவா றிங்கினும் போன
பின்னை யாதுநீ செய்தனை யெனவிசைப் பெருமான்
தென்னர் கோனடி தொழுதுதன் செய்தியை மொழிவான்.

(இ - ள்) (வரகுணதேவ பாண்டியன்) தன்னிடம் வந்த அந்த யாழில் வல்ல பாணபத்திரரைப் பார்த்து அவன் போனவகை யாதுவகை? நீ இங்கு நின்றும் போனபின்பு யாது செய்தனை? என வினவ, இசையில் வல்ல பாண பத்திரர் பாண்டியர் பெருமானது பாதங்களைப் பணிந்து, தம்மிடத்து நிகழ்ந்த செய்தியைச் சொல்லுவாராயினர்.

(வி - ம்) இங்கு + இன் + உம் = இங்கினும் - இங்கிருந்தும் என்பது பொருள். இன் உருபு ஐந்தாம் வேற்றுமை நீக்கப்படு பொருளில் வந்தது. (சுஉ)

நென்னல் வாயடி யேன்றின தாள்நிழல் நீங்கிப்
பின்னல் வார்சடை மௌலியெம் பிரானடி பணிந்தேன்

இன்ன லார்குறை யிரந்துமீண் டிருக்கைபுக் கிருந்தேன்
கன்ன லார்மொழி பங்கரென் கனவில்வந் தருளி.

(இ - ள்) நேற்றைப்பொழுதில் அடியேன் உமது பாத நிழலினின் றும் நீங்கி, பின்னிய நெடிய சடாமகுடம் பொருந்திய எமது சோமசுந்த ரப் பெருமானுருடைய திருவடியைப் பணிந்து, துன்பம் பொருந்திய எனது குறைபாடுகளை யிரந்து, திரும்பி என் வீட்டிற் சென்றிருந்தேன். கரும்பின் சுவைபோன்ற சொற்களையுடைய மீனாட்சி தேவியை வாமபாகத்திலுடைய அச் சோமசுந்தரக்கடவுள் என் கனவில் வந்தருளி.

(வி - ம்) "காதலர்க் கெய்ப்பினில் வைப்பு வாழ்க"—என்னும் திருவாச கத்தின் படியே, சோமசுந்தரக் கடவுளே அடியவர் குறையை முடிப்பவராத லின், அவர் திருவடியில் என் குறையை யொப்புவித்து என்னிருக்கையி லிருந்தே னென்றார். (சுங)

ஓடி யுன்பொருட் டாகநாம் விறகெடுத் துழன்று
வாடி நின்பகைப் புறங்கடை வந்துசா தாரி
பாடி வென்றுநின் பகைவனைத் துரந்தன மெனச்சொல்
ஆடி னார்விழித் தேனிது நிகழ்ந்ததென் றறைந்தான்.

(இ - ள்) (காட்டிற்குச்) சென்று உன் காரணமாக நாம் விறகு சுமை யெடுத்துழன்று வருந்தி, நின் பகைவனாகிய ஏமநாதனுடைய தலைவாயிலில் வந்து, சாதாரிப் பண் பாடி வெற்றிகொண்டு உனது பகைவனை யோட்டி னோம் என்றருளிச்செய்தனர். (அடியேன்) துயிலொழிந்தனன். இதுவே நடந்த செய்தியென்று (பாணபத்திரர்) கூறினர்.

(வி - ம்) தம்மைச் சரணடைந்தோரது துயரத்தை யொழித்தல் சிவ பெருமானரது பாரமாதலால் "ஓடியுன்பொருட்டாக * * * பகைவனைத் துறந்தனம்" என்றார். இதனை, திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் "தன்னை யடைந் தோர் வினை தீர்ப்பதன்றோ தலையாயவர்தங் கடனாவதுதான்" எனக் கூறிய தனு னுணர்க. (சுச)

ஏவன் மைந்தர்போய் விளங்கிவந் திசைத்ததும் வீணைக்
காவ லன்கன நிகழ்ச்சியு மொத்தலிற் கைக்கும்
பூவ லங்கலா னிஃதுநம் பொன்னகர்க் கூடல்
தேவர் தம்பிரான் திருவிளை யாட்டெனத் தெளிந்தான்.

(இ - ள்) வேவுகாரர்கள் சென்று தெரிந்துவந்து கூறியசெய்தியும், வீணை யில் வல்ல பாணபத்திரர் கண்ட கனவின் நிகழ்ச்சியுந் தம்முளொத்தலால், வேப்ப மலர்மாலை யணிந்த பாண்டியன் இச்செயல் நமது அழகிய நகரமாகிய மதுரைப்பதியி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருவிளையாடலே யெனத் தெளிந்துணர்ந்தனன்.

(வி - ம்) கைக்கும் பூ=கசப்பாகிய மலர்; வேம்பு. (சுரு)

இகழ்ந்த கூற்றெறி சேவடிக் கிடையறு நேயந்
திகழ்ந்த பத்திர னன்பையுந் தேவரைக் காப்பான்

அகழ்ந்த ஆழிநஞ் சுண்டவ னருளையும் வியந்து
புகழ்ந்து போய்மது ராபுரிப் புனிதனைப் பணியா.

(இ - ள்) அவமதித்த இயமனை யுதைத்தருளிய சிவந்த திருவடிகளுக்கு நீங்காத சிவநேயத்தால் விளங்கிய பாணபத்திரருடைய பத்திமையையும், (பிரமாதி) தேவர்களைக் காத்தற்பொருட்டு (சகரர்) தோண்டிய கடலிற்றோன்றிய நஞ்சினைத் திருவமுது செய்தருளிய பெருமானாரது திருவருளையும் மெச்சிப் புகழ்ந்து சென்று, மதுரையிலெழுந்தருளிய பரிசுத்தனாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளைப் பணிந்து.

(வி - ம்) இதிற்பொதிந்த சரிதங்கள் முன் விளக்கப்பட்டனவே யாதலின் ஆங்காங்குக் கண்டு கொள்க. (சுசு)

பத்தர் யாழிசைக் கிழவனைப் பனைக்கைமா னெருத்தில்
வைத்து மாடநீ ணகர்வலஞ் செய்வித்து மலர்ந்த
சித்த மாழ்ந்திட வரிசைகள் மிதப்புறச் செய்து
தத்து மான்றொடைத் தேரினன் றன்மனை புகுவான்.

(இ - ள்) பத்தரமைந்த வீணையில் வல்ல பாணபத்திரரைப் பனந்துண்டு போன்ற துதிக்கையையுடைய யானையின் பிடரின்மேல் வைத்து, உபரிகைகள் நிறைந்த மதுராபுரியினைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்வித்து, (சிவநேயத்தில்) மலிந்த அவரது மனமுமயங்கப் பல வரிசைகளையும் அளவின்றி (அவாவடங்க்)க் கொடுத்து, தாவிச் செல்லுங் குதிரையைப் பூட்டிய தேரையுடைய வரகுணதேவபாண்டியன் தனது கோயிலுக்குச் செல்லுவோன். (சுஎ)

தேவ ருந்தவ முனிவருந் தேவரிற் சிறந்தோர்
யாவ ருந்தமக் காட்செய விருப்பவ ரிருதாள்
நோவ வந்துமக் காட்செய்து நுங்குறை முடித்தார்
ஆவ ரேனுமக் கனைவரு மேவல ரன்றோ.

(இ - ள்) தேவர்களும், தவத்தையுடைய முனிவர்களும், தேவர்களுட் சிறந்த (பிரமன் முதலிய) யாவரும், தமது குற்றேவல் செய்யவிருக்குஞ் சிவபெருமானார், தமது உபயபாதங்களும் வருந்தவந்து உமக்கு அடிமை செய்து, உமது குறைபாட்டினை யொழித்தருளினராகில், உமக்கு (அத்தேவர் முதலிய) யாவரும் (குற்றேவல் புரியும்) ஏவல் மக்களல்லரோ? (சுஅ)

ஆத லாலெனக் குடையர்நீ ருமக்குநா னடியேன்
ஈத லாலெனக் கும்மொடு வழக்குவே றிலைநான்
ஓத லாவதோர் குறையுள தின்றுதொட் டுமக்கு
வேத நாதனைப் பாடலே கடனென விடுத்தான்.

(இ - ள்) ஆகையினால், என்னை யாளாகவுடையவர் தேவரீரே! தேவரீருக்கு நான் அடிமை; இதுவன்றித் தேவரீரொடு எனக்கொரு தொடுவழக்கில்லை; அடியேன் தேவரீரிடத்திற் கூறும் ஒரு குறைபாடுள்ளது. (அதாவது) இன்று முதல் நான்கு வேதங்கட்குந் தலைவராகிய சோமசுந்தரக் கடவுளைப்

பாடுவதே தேவரீர்க்குக் கடமையென்று (பாணபத்திரருக்கு விடை கொடுத்து) அனுப்பினன். (சுகூ)

அரச னல்கிய வெறுக்கைபூ ணுடைகள் பிறவும்
பரசு நாவலர் மாணவர் யாவர்க்கும் பகிர்ந்து
வரிசை யாலிசைக் கிளையொடு மனையில்வந் தெய்திக்
கரைசெ யாமகிழ் சிறந்திசைக் காவல னிருந்தான்.

(இ - ள்) இசைநூலில்வல்ல பாணபத்திரர் வரகுணபாண்டியன் கொடுத்த திரவியமும் ஆபரணமும் ஆடைகளும் மற்றுள்ளனவுமாகிய எல்லாவற்றையும், தம்மை வணங்குங் கவிஞரும் இசைகற்கும் மாணாக்கர்களுமாகிய யாவர்க்கும் பங்கிட்டுக்கொடுத்து, (பாண்டியன்)கொடுத்த வரிசையுடன் (தம்மைச்) சூழ்ந்த இசைநூல் வல்லாரோடு தமது வீட்டில் வந்தடைந்து, அளவில்லாத மகிழ்ச்சி யுற்று இருந்தனர்.

(வி - ம்) "யாவர்க்கும் பகிர்ந்து" என்றதனல், பாணபத்திரர் உயிர்ச்சார் பும் பொருட் சார்புமாகிய பற்றொழிந்தவரென்றும், "கரைசெயா மகிழ்சிறந்து" என்றதனல், சிவபெருமான் அடியவரிடத்திற் கொண்ட திருவருளைக் கருதுந் தோறும் ஆராமகிழ்ச்சி யடைந்தனரென்றுங் கொள்க. (எ0)

ஆக திருவிருத்தம் - உக00.

நாற்பத்திரண்டாவது

திருமுகங்கொடுத்த படலம்

முன்னவன் மதுரை மூதூர் முழுமுத லிசைவ லானை
இன்னிசை பாடி வென்ற தென்னுரை செய்கே னந்தத்
தென்னவன் சேரன் மாடே திருமுகங் கொடுத்துப் பாணர்
மன்னவன் தனக்குச் செம்பொன் வழங்கிய வழக்கஞ் சொல்வாம்.

(இ - ள்) (பிரமாதிதேவர்கட்கெல்லாம்) முற்பட்டவனும், தொன்று தொட்டுள்ள மதுராபுரிக்கு முதல்வனுமாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் (வடபுலத் திருந்துவந்த) இசைநூலில் வல்ல ஏமநாதனை (தேவகாந்தாரம்) பாடி வென்ற திருவிளையாடலை எவ்வாறு கூறி முடிப்பேன். அந்தப் பாண்டியர் திருக்கோலங்கொண்ட சோமசுந்தரக் கடவுள் சேரமான் பெருமானருக்குத் திருமுகங் கொடுத்தருளிப் பாணர் பெருமானர்க்குச் செம்பொன் அருளிய திருவிளையாடலை (யாம் இனி) எடுத்துக் கூறுவாம்.

(வி - ம்) 'என்னுரை செய்கே' னென்றது தனக்குச் சிறுமை கற்பித்து அஃதோர் அற்புதத் திருவிளையாடலெனத் தன்மை யொருமை வினைமுற்று லும், 'வழக்கஞ்சொல்வாம்' என்றது "அம்மா மென்பன முன்னிலை யாரையும்,

எம் ஏம் ஓ மிவைபடர்க்கை யாரையும், உம்மூர் கடதற விருபாலாரையுந், தன்னொடு படுக்குந் தன்மைப்பன்மை" என்ற சூத்திரப்படி உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை வினைமுற்றாலும் அமைந்தன. (க)

இனிமதி யெமக்கீ தென்று யாழ்வல்லோ னன்று தொட்டுப்
பனிமதி மருமான் கோயிற் பாணிசைக் கிழமை நீத்துக்
குனிமதி மிலைந்த நாதன் கோயில்முப் போது மெய்திக்
கனிமதி யன்பிற் பாடுங் கடப்படு நியமம் பூண்டான்.

(இ - ள்) வீணையில்வல்ல பாணபத்திரர் இப்பணி யெமக்கு இனிநல்லறிவு கொளுத்து மென்று, அந்நாள்முதல் குளிர்ந்த சந்திரமரபில்வந்த பாண்டியனதுகோயிலில் இசைபாடும் உரிமையையொழித்து, வளைந்த பிறையை யணிந்த சோமசுந்தரக் கடவுள் திருக்கோயிலை முப்பொழுதிலுஞ் சென்றடைந்து, தமது மனத்திற்கனிந்த அன்பின் முதிர்ச்சியாற்பாடுங் கடமையாகிய நியமத்தை மேற்கொண்டனர். (௨)

இத்தொழி லன்றி வேறு தொழிலிவற் கின்மை யாலே
பத்திர னிலம்பா டெய்தப் பொறுப்பரோ பழனக் கூடற்
சித்தவெம் மடிகள் வேந்தன் பொன்னறைச் செல்வம் வெளவிப்
பத்தர்யா ழிடத்தோ ளேந்திப் பாடுவோன் காண வைப்பார்.

(இ - ள்) இப்பணியன்றி வேறுபணி இவருக்கில்லாமையின் பாணபத்திரர் (வருவாயில்லாது) வறுமையடைய, வயல்சூழ்ந்த மதுரையிலெழுந்தருளிய சித்தமூர்த்திகளாகிய எமது பெருமான் மனந்தாளுவரோ? (தாளாதவராய்) அரசனுடைய பொக்கிஷத்திலுள்ள பொருள்களை (எவர்க்குந் தெரியாது) கவர்ந்து, பத்தர்பொருந்திய வீணையை இடத்தோளிலேந்திப்பாடும் பாணபத்திரர்காண நாடோறும் வைத்தருளுவர்.

(வி - ம்) பாணபத்திரருக்கு அன்றன்றுள்ள குறைக ளொழிய அவ்வவற்றிற்கேற்பக் கொடுத்து வந்தமையின் "பாடுவோன் காண வைப்பார்" என்றார்.

சிலபொலங் காசு சின்னாள் மணிக்கலன் சின்னாள் செம்பொற்
கலைவகைச் சின்னா ளம்பொற் சாமரைக் காம்பு சின்னாள்
அலர்கதி ராரிமான் சேக்கை யாடகத் தகடு சின்னாள்
குலமணி வருக்கஞ் சின்னாள் கொடுத்திடக் கொண்டு போவான்.

(இ - ள்) சில பொற்காசுகளைச் சிலநாளும், சில இரத்தினாபரணங்களைச் சிலநாளும், பீதாம்பரங்களைச் சிலநாளும், அழகிய பொன்வேய்ந்த சாமரையின் காம்புகளைச் சிலநாளும், பரந்த ஒளிவாய்ந்த சிம்மாசனத்தில் வேய்ந்த பொற்றகட்டைச் சிலநாளும், இரத்தினவகைகளைச் சிலநாளும் (சிவபெருமான்) கொடுத்தருள, (பாணபத்திரர்) கொண்டுபோவா ராயினர்.

(வி - ம்) பெருமான் பாணபத்திரருக்குக் கொடுத்த பொருள்கள்யாவும் பாண்டியன் கருவூலத்திருந்தே கொடுக்கப்படலின், ஒரே பொருளிலெடுத்தால் களவு வெளிப்படுமென்று கருதிச் சிற்சில தினங்கள்வரையில் ஒவ்வொரு பொருளைக் கொடுத்து வந்தனர் எனக்கொள்க. (௩)

கைவரும் பொருளைத் தந்த கள்வருந் தானு மன்றி
எவ்வெவர் தமக்குந் தோற்றா தெரியிலிட் டழித்துஞ் சின்னஞ்
செய்வன செய்துந் தன்னைச் சேர்ந்தவ ரிரந்தோர் கைபார்த்
துய்பவர் பிறர்க்கு மாறா துதவியுட் கவலை தீர்ப்பான்.

(இ - ள்) தமது கையிற் கிடைத்தபொருளைத் தந்தருளிய கள்வருந் தாமுமன்றி, யாவர்க்கும் புலப்படாமல் நெருப்பிலிட்டுருக்கியும் உருவேறு படுத்தும் பொருள்களை உருவேறுபடுத்தியும், தம்மையடைந்தவரும் தம்பாலி ரப்பவரும் தமது கைவரவைப் பார்த்துப் பிழைப்பவரும் பிறருமாகிய யாவருக் குங் குறையாது கொடுத்து, மனக்கவலையொழித்து வருவார் (பாணபத்திரர்).

(வி - ம்) எரியிலிடல் முதலியன பாண்டியன் பொருள்களாதலின், அவன் அவற்றைக் கண்டு ஐயுறாவண்ணஞ் செய்த செயல்களென்க. (ரு)

வைகலுங் கொடுப்போர் பின்னாள் மறுத்தன ராகப் போய்ப்போய்க்
கைதொழு திறைஞ்சி வாளா வருமவன் கலியின் மூழ்கி
உய்வகை வேறு காணு தொக்கலு மொக்க வாடிக்
கையற வடைய நோனு துறங்கினன் கனவி னெல்லை.

(இ - ள்) தினந்தோறுங் கொடுத்துவருஞ் சோமசுந்தரக்கடவுள் பின் வருநாளில் மறுக்க, (அதுமுதல்) சென்று சென்று கைகுவித்துப்பணிந்து (இசைபாடி) ஒன்றும் பெறாதவரும் பாணபத்திரர் வறுமையி லழுந்திப் பிழைக்கும்வகை பிறிதொன்று உணராது, தமது சுற்றத்தோடு ஒருசேரவாடித் துன்பமிக, அதனையாற்றாது கண்துயில் கூர்ந்தார். (அவர்) கனவில்.

(வி - ம்) உதவி செய்துவந்த பெருமான் மறுத்தமையின், "உய்வகை வேறுகாணாது வாடி யுறங்கினன்" என்றார். (சு)

சித்தவெழ் பெருமான் வந்து செப்புவா ரப்பா நிம்பத்
தொத்தவன் கோசந் தன்னிற் றும்பியுண் கனியின் வெளவி
இத்தன மின்று காறு மீந்தன மெம்பா லன்பு
வைத்தவ னறிந்தாற் சங்கை மனத்தனாய் விகற்பங் கொள்வான்.

(இ - ள்) சித்தமூர்த்திகளாகிய எமது பெருமானார்வந்து சொல்கின்றார்: அப்பா! வேப்பமலர் மாலையணிந்த பாண்டியனுடைய பொக்கிஷத்தில், யானை யுண்ட விளங்கனிபோல (அதிலுள்ள பொருளைக்) கவர்ந்து இப்பொருளை இத்தினம்வரையிற் கொடுத்துவந்தோம். எம்மிடத்து நின்போல் அன்பு வைத்த வாருணபாண்டிய னறிந்தால், ஆசங்கைகொண்ட மனமுடையவனாய் வேறுபாடு கொள்வான். (எ)

மயலறக் கற்புக் காக்கு மகளிர்போற் றுறவு காக்க
முயலும்யோ கரிலுட் காப்பு முரசெறி புறஞ்சூழ் காப்பும்
கயலிலச் சினையு நிற்கக் கவர்ந்ததற் புதமிக் கள்வன்
உயிர்தொறு மொளித்த கள்வ னொருவனே யறியே னென்பான்.

(இ - ள்) மயக்கமறக் கற்பினைக்காக்குங் கற்புடை மகளிர்போலவும், அற வறத்தைக் காக்க முயலுஞ் சிவயோகிகளைப் போலவும் அகக்காவலும், மூா செறிந்து புறஞ்சூழ்ந்துவரும் புறக்காவலும், இட்ட மீனமுத்திரை இட்டபடி யாயுமிருக்க, (கருவூலத்திருந்த பொருளை) வௌவியது பெருவியப்பு. (நினைத் துப்பார்க்கில்) இக்கள்வன் உயிர்கள்தோறு மொளித்துநின்ற கள்வனுகிய இறைவனே? அறியேனென்று கூறிச் சந்தேகிப்பான். (அ)

கோமக னினையச் செய்தி யறியுமேற் கோசங் காப்போர்க்
காழ்று தண்ட நின்போ லன்பகத் தெம்மை வைத்த
தேமரு போந்தின் கண்ணிச் சேரமான் றனக்கிப் போது
நாமொரு முடங்கல் தீட்டி நல்குவம் போதி யென்ன.

(இ - ள்) வரகுணபாண்டியன் இச்செய்தியையறிவனுயின், கருவூலங்காப் பவர்க்குத் தண்டனையுண்டாம். உன்னைப்போல அன்பால் தம்மனததிலென் றும் எம்மை நீங்காதுவைத்த தேன்பொருந்திய பனைமாலையையணிந்த சேரமான்பெருமானுராகிய கழறிற்றறிவார் நாயனுருக்கு இப்பொழுது நாமொரு திருமுகம்வரைந்து கொடுப்போம் போவாயென்று.

(வி - ம்) சேரமான்பெருமாணுயனுர் சேரர்குலத்திலவதரித்து இராஜ போகத்தை வெறுத்து, **திருவஞ்சைக்களத்தை**யடைந்து சிவபெருமானுடைய திருவடிக்கன்பு பூண்டொழுகியும், தமது தந்தை அரசினைவெறுத்துத் தவஞ் செய்ய வனத்திற்குச் சென்றபொழுது மந்திரிமுதலானுர்வந்துவேண்டச் சிவ பெருமான் கட்டளைப்படி முடிசூடியும், சிவசந்நிதியிற்சென்று பணிந்து யானை மேல் திருவீதி உலாவருகையில், தாம் கொண்டுவரும் உவர்மண் மழையால் நனைந்து உடல்முழுது மொழுகியுலர்ந்து வெண்ணிறமுற்ற ஓர் *ஈர்ங்கொல்லி தம்மெதிர்வரக்கண்டு சிவனடியரென யானையினின் றிறங்கிப்பணிய, அவ்வீர்ங் கொல்லி மதிமயங்கி எதிர்பணிந்து "அடியேன் **அடிவண்ணுன்**" எனக்கூற, நாயனுர் "**அடிச்சேரன்,** திருநீற்றுத் திருவேடத்தை நினைப்பித்தீர் வருந்த வேண்டாம்" எனமொழிந்தும், நடராஜப்பெருமான் திருவடிக்குப் பக்தியுடன் அர்ச்சித்துத் திருச்சிலம்பொலிகேட்டுக் களித்துவருநாளில், ஒருபொழுது அத் திருச்சிலம்பொலி கேளாமையால் "யாது தவறிழைத்தேனே" என்று உடை வாளையுருவி மார்பில்நாட்டி உயிர்விட நின்றபொழுது எம்பெருமான் மகிழ் வுடன் திருச்சிலம்பொலி கேட்பிக்கப்பெற்றும் விளங்குதலின் "நின்போலன் பகத் தெம்மைவைத்த - தேமருபோந்தின் கண்ணிச் சேரமான்" என்றூர். இதனை, **திருத்தொண்டர்புராணம்** சேரமான்பெருமாணுயனுர் புராணத்திற் கண்டுகொள்க. (கூ)

மறைக்குறை செய்த வாக்கான் மதிமலி புரிசை யென்னுஞ்
சிறப்பியற் சீர்சால் செய்யுட் பாசுரஞ் செப்பித் தீட்டிப்
பிறைச்சடைப் பெருமா னல்கி மறைந்தனன் பெரும்பாண் செல்வன்
உறக்கீத் தாடிப் பாடி யுவகைமா கடலி லாழ்ந்தான்.

---

* ஈர்ங்கொல்லி - வண்ணுன்.

(இ - ள்) (கண்ணுவர் முதலிய முனிவர்கட்காக வேதத்திற்குப்) பொருளருளிச்செய்த திருவாக்கினால் "மதிமலி புரிசை" என்னும் (முதலையுடைய) சிறப்புப் பொருந்திய சீரமைந்த செய்யுளாகிய திருமுகப்பாசுரமொன்று திருவாய்மலர்ந்து வரைந்தருளி, பிறைச்சந்திரனை யணிந்த சடையையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் கொடுத்து அந்தர்த்தானமாயினர். பெரிய பண்பாடுதலில் வல்ல பாணபத்திரர் துயிலுணர்ந்தெழுந்து (ஆநந்தப்பெருக்கால்) ஆடியும் பாடியும் மகிழ்ச்சி யென்னும் பெரிய கடலிலழுந்தினர்.

(வி - ம்) இச்செய்யுளிற் கூறிய விஷயத்தை:—

"அதிர்கழ லுதியர் வேந்தற் கருள்செய்த பெருமை யாலே
எதிரில்செல் வத்துக் கேற்ற இருநிதி கொடுக்க என்று
மதிமலி புரிசை யென்னும் வாசகம் வரைந்த வாய்மைக்
கதிரொளி விரிந்த தோட்டுத் **திருமுகங்** கொடுத்தார் காண"

எனத் திருத்தொண்டர்புராணம் மாறுபடாது கூறுதல் காண்க. (கo)

திருமுகப்பாசுரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

"மதிமலி புரிசை மாடக் கூடற்
பதிமிசை நிலவும் பானிற வரிச்சிற
கன்னம் பயில்பொழி லால வாயின்
மன்னிய சிவன்யா மொழிதரு மாற்றம்
பருவக் கொண்மூப் படியெனப் பாவலர்க்
குரிமையி னுரிமையி னுதவி யொளிதிகழ்
குருமா மதிபுரை குலவிய குடைக்கீழ்ச்
செருமா வுகைக்குஞ் சேரலன் காண்க
பண்பால் யாழ்பயில் பாண பத்திரன்
தன்போ லெம்பா லன்பன் றம்பால்
காண்பது கருதிப் போந்தனன்
மாண்பொருள் கொடுத்து வரவிடுப் பதுவே"

திருச்சிற்றம்பலம்

என்றது—(சிற்பநூல் வல்லோர்) நுண்ணுணர்வு நிறைந்த மதில்சூழ்ந்த நான்மாடக்கூடலென்னுந் திருநகரமாகிய மேலே பறந்துலவும் வெண்ணிறமும் வரிகளுமமைந்த சிறகையுடைய அன்னங்கள் சஞ்சரிக்குஞ் சோலைசூழ்ந்த திருவாலவாயிலில் நிலைபெற்றுள்ள சிவன் யாம் கூறியருளும் வார்த்தை: கார்கால மேகம்போல, கவிவல்லுநர்க்குத் தனதுரிமையினின்று அவர்களுக்குரிமைப்பட வுதவி, வெண்ணிறம்பொருந்திய பூரணசந்திரன்போல விளங்கும் வெண்கொற்றக் குடை நிழல்செய்ய (தேவமணி முதலிய இலக்கணங்களால்) ஒளிவாய்ந்து பகைவர் முனையில் அஞ்சாது செல்லுங் குதிரையைச் செலுத்தும் சேரமான் காண்க— (இசைத்தொழிற்) பண்பால் யாழ் வாசித்தலில் வல்ல பாணபத்திரன் தன்னைப் போல எம்மிடத்தில் அன்பு மிக்கோன். தன்னைக் காணக்கருதி வந்தனன். (அறத்தாறீட்டிய) மாட்சியையுடைய பொருளைக் கொடுத்து என்னிடத்து வர விடுக்க—எனப் பொருள்படும்.

வேறு

வாங்கிய திருமுக மணிப்பட் டாடையிட்
டாங்கிறை யடிபணிந் தகன் று பத்திரன்
ஓங்கிய கோயிலை வலங்கொண் டொல்லென
நீங்கிமேல் வரைப்புல நெறிக்கொண் டேகுவான்.

(இ - ள்) பாணபத்திரர் தாம் வாங்கிக்கொண்ட திருமுகத்தினை அழகிய பட்டாடையில் வைத்து, சித்தமூர்த்திகளாய் வந்த சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவடியைப் பணிந்து அங்கு நின்றும் நீங்கி, (விண்ணளவு) ஓங்கிய திருக்கோயிலைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து விரைந்து புறம்போந்து, மேற்றிசையிலுள்ள மலைநாட்டின் வழிக்கொண்டு செல்லத் தொடங்கினர். (கக)

கோல்லையுங் குறிஞ்சியுங் கொதிக்கும் வெம்பரற்
கல்லத ரத்தமுங் கடந்து முட்புறப்
பல்சுளைக் கனியடி யிடறப் பைப்பைய
நல்வளங் கெழுமலை நாடு நண்ணினன்.

(இ - ள்) முல்லை நிலத்தையுங் குறிஞ்சி நிலத்தையும் வெம்மையாற் கொதிக்கும் பருக்கைக் கற்களை வழியிலுடைய பாலை நிலத்தையுங் கடந்து, முள்ளைப் புறத்திலுள்ள பல சுளைகளமைந்த பலாக்கனிகள் தமது காலிலிடற, மெல்ல மெல்லச்சென்று, நல்ல வளமிக்க மலைநாட்டை யடைந்தனர் (பாணபத்திரர்.)

(வி - ம்) அதர்=வழி. அத்தம் - பாலைநிலம். (கஉ)

அலைகடல் நெடுந்துகி லந்த நாடெனுந்
தலைமகள் தனக்குவான் றடவு குன்றுபூண்
முலையென விளங்கின முகத்திற் றீட்டிய
திலகமே யானது திருவஞ் சைக்களம்.

(இ - ள்) அலைக்குங் கடலாகிய நெடிய ஆடையை யுடுத்த அந்த மலைநாடென்னுந் தலைமகளுக்கு, வானமளாவிய மலைகளே ஆபரணமணிந்த முலைகள்போல விளங்கின. திருவஞ்சைக்களமென்னுந் திருநகரம் (அத்தலைமகள்) முகத்திலிட்ட திலகமாக விளங்கியது. (கங)

அறமக ளாக்கமு மலரின் மேயசெந்
நிறமக ளாக்கமு நீதி சான்றபோர்
மறமக ளாக்கமும் வடசொற் றென்கலைத்
திறமக ளாக்கமுஞ் சிறந்த தந்நகர்.

(இ - ள்) தரும மங்கையாலாகிய ஞானச் செல்வமும், தாமரை மலரில் வசிக்குஞ் செந்நிறம் பொருந்திய திருமகளாலாகிய பொருட் செல்வமும், நீதியின் வழியமைந்த போர்த்தொழிற்குரிய வீரலக்ஷ்மியினாலாகிய பிரதாபச் செல்

வமும், ஆரியம் தமிழ் என்னும் பகுப்பமைந்த கலைமகளாலாகிய கல்விச் செல்வ மும் அத்திருநகரிற் பொலிந்து சிறந்தன.

(வி - ம்) வடசொல் - ஆரியம். தென்கலை - தமிழ். (௧௪)

மண்புக ழூங்நகர் மறுகின் மாடொரு
தண்புனற் சாலையிற் சார்ந்து ளானிப்பால்
விண்புகழ் நீதியவ் வேந்தற் கன்றிராக்
கண்புனை நுதலினார் கனவிற் றோன்றினார்.

(இ - ள்) பாணபத்திரர், நிலவுலகு புகழும் அந்நகரத்தின் வீதியிலுள்ள ஒரு தண்ணிய நீர்ப்பந்தலிற் சேர்ந்திருந்தனர். பின்னர், தேவர்களும் புகழத் தக்க நீதியையுடைய அச்சேரமான் பெருமானுக்கு அன்றிரவில் நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமானார் சொப்பனத்தி லெழுந்தருளினர். (௧௫)

தென்னவன் மதுரையி லிருக்குஞ் சித்தர்யாம்
நின்னிடை வந்துளோம் நின்னைக் கண்டுதான்
நன்னிதி வேண்டநம் மோலை கொண்டுநம்
இன்னிசைப் பாணபத் திரனிங் கெய்தினான்.

(இ - ள்) நாம் பாண்டியன் அரசு செலுத்தும் மதுரையிலிருக்குஞ் சித்தர்; நின்னிடத்தில் வந்தோம். நின்னைக் கண்டு, தான் மிக்க பொருளைப் பெற நமது திருமுகங்கொண்டு நம்மிடத்தன்புள்ள இனிய இசையில் வல்ல பாணபத்திரன் இங்கு வந்திருக்கின்றனன். (௧௬)

மற்றவற் கருநிதி கொடுத்து மன்னநீ
தெற்றென வரவிடு கென்று சித்தர்தாஞ்
சொற்றனர் போயினார் சுரக்குந் தண்ணளி
ஒற்றைவெண் குடையினா னுறக்க நீங்கினான்.

(இ - ள்) அரசனே! அப்பாணபத்திரனுக்குப் பெறுதற்கரிய பொருள் கொடுத்து விரைந்து அவனை எம்பால் வர நீ அனுப்புகவென்று, சித்தமூர்த்திகள் சொல்லிச் சென்றருளினர். தண்ணிய கருணை சுரக்கும் ஒப்பில்லாத வெண்கொற்றக் குடையையுடைய சேரமான் பெருமானார் துயிலுணர்ந்தனர். (௧௭)

கங்குல்வாய்க் கண்டஅக் கனவைப் பெண்ணையந்
தொங்கலான் தமரொடு சொல்லிச் சேற்கணாள்
பங்கினான் திருமுகங் கொணர்ந்த பத்திரன்
எங்குளான் கொல்லெனத் தேட வெண்ணுவான்.

(இ - ள்) இரவிற் கண்ட அந்தச் சொப்பனத்தை அழகிய பனைமாலையணிந்த சேரமான் பெருமானார் தமது உறவினராகிய மந்திரிகளோடு கூறி, அங்கயற்கண்ணியாரை வாமபாகத்திலுடைய சோமசுந்தரக் கடவுள் அருளிய திருமுகத்தைக் கொண்டு வந்த பாணபத்திரர் எங்கிருக்கின்றனரோ வெனத் தேடக் கருதுவார்.

(வி - ம்) சிவபெருமான் திருவருட் பெருமை தம்மு ளடங்காது மேவிடுத லின் "தமரொடு கூறினர்" என்றார். (கஅ)

மற்றவர் தமைத்துரீஇ வருக தில்லெனக்
கொற்றவ னேவலோர் குறுகி மாடமுந்
தெற்றியு நியமமு மன்றுஞ் சென்றுசென்
றெற்றிகழ் மணிநக ரெங்குந் தேடுவார்.

(இ - ள்) அப்பாணபத்திரரை விரைந்துதேடி வருகவென்றேவ, சேரமான் பெருமானுருடைய வேவுகாரர் பலவிடங்களிலுஞ் சென்று, மாடங்களிலும் திண்ணைகளிலும் கடைவீதிகளிலும் அம்பலங்களிலும் போய்ப்போய், சூரியன்போலப் பிரகாசிக்கும் அழகிய நகரமெங்குந் தேடுவாராயினார்கள்.

(வி - ம்) தில் என்னுமிடைச்சொல் "விழைவே கால மொழியிசைக் கிளவியென் றம்மூன் றென்ப தில்லைச் சொல்லே" என்பது சூத்திரமாகலின், காலத்தின்மேல் நிற்றலால் விரைந்து எனப் பொருள் கொண்டாம். (கக)

தருமநீர்ப் பந்தரி லிருக்குந் தந்திரி
வருமிசைக் கிழவனைக் கண்டு வல்லைபோய்த்
திருமகற் குணர்த்தினார் சேனை யொடெழீஇப்
பெருமகன் பாணர்தம் பிரானை நண்ணினான்.

(இ - ள்) தருமத்தின் பொருட்டு வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தலில் (இளைப்பாறி) வசிக்கும் வீணையில் வல்ல பாணபத்திரரைக் கண்டு, விரைந்து சென்று சேரமான் பெருமானுர்க்குக் கூறினார்கள். அன்பினிற் பெரிய அச்சேரமான் பெருமானுர் தமது சேனையொடெழுந்து பாணர் பெருமானாராகிய பாணபத்திரரை யடைந்தனர்.

(வி - ம்) 'திருமகன் பெருமகன்' என்பன—சேரமான் பெருமானுர் முறையே அருட்செல்வம்போல அரசியலுக் குறுப்பாகிய பொருட் செல்வத்தினும் பெரியரெனக் குறித்தன. (௨0)

கண்டனன் முகிழ்த்தகைக் கமலஞ் சென்னிமேற்
கொண்டனன் பாடினன் கூத்து மாடினன்
தண்டென வீழ்ந்தன னன்பிற் றண்ணறு
வண்டென மகிழ்ந்தனன் மன்னர் மன்னனே.

(இ - ள்) அரசர்கட் கரசராகிய சேரமான் பெருமானுர் கண்டு, அன்போடு கூப்பிய கைத்தாமரைகளைத் தமது சிரசின்மேற் குவித்துப் பாடி, ஆனந்தக் கூத்தாடி, தண்டம்போல நிலமிசை வீழ்ந்து, தண்ணிய தேனைக் கண்ட வண்டு போலப் பாணபத்திரரைக் கண்டு மகிழ்கூர்ந்தனர்.

(வி - ம்) சேரமான் பெருமானுர் பாணபத்திரரைத் தூரத்திற் கண்டபொழுதே திரியாங்கம் [சிரமேல் இருகரங் கூப்புதல்] செய்து பணிந்தனரென்பார் "முகிழ்த்தகைக் கமலஞ் சென்னிமேற் கொண்டனன்" என்றும், தேனைக் கண்ட வண்டு மகிழ்வுற்றாற்போலப் பாணபத்திரரைக் காண ஏக்

குற்றிருந்த சேரமான்பெருமானர் கண்டபொழுதே அன்பு சிறந்து தன்வய நீங்கிப் பாடியாடி அஷ்டாங்கமாகத் திருவடியில் வீழ்ந்து பணிந்து ஆராவின்ப முற்றனரென்பார் "தண்ணரு வண்டென மகிழ்ந்தனன் மன்னர்மன்னனே" என்றுங் கூறினர்.

திருத்தொண்டர் புராணம்

"கேட்ட பொழுதே கைதலைமேற் கொண்டு கிளர்ந்த பேரன்பால்
நாட்டம் பொழிநீர் வழிந்திழிய வெழுந்து நடுக்க மிகவெய்தி
ஒட்டத் தம்பொன் மாளிகையின் புறத்தி லுருகுஞ் சிந்தையுடன்
பாட்டின் றலைமைப் பாணனர் பாதம் பலகாற் பணிகின்றார்"

என வருதலுங் காண்க. திரியாங்கம் என்றதை,

சிவபுண்ணியத் தெளிவு

"சிரமே காங்கம், வலக்கரத்தைச் சிரத்திற் குவித்தல் துவிதாங்கம்,
சிரமேல் வாம கரத்தினையுஞ் சேர்த்தல் திரிவி தாங்கமதாம்,
சிரநீள் கரஞ்சா னுக்கணிலந் தீண்டிற் பஞ்சாங் கமதாகும்,
சிரமோ வாய்கா துகைசானு செகத்திற் படித லட்டாங்கம்"

என்பதனுலறிக. (உ௧)

வாங்கினன் திருமுக மலர்க்க ணொற்றினன்
தாங்கினன் முடிமிசைத் தாமம் போல்மகிழ்
தூங்கினன் றடங்கணீர் துளிப்ப மெய்யெலாம்
வீங்கினன் பொடிப்பெழ வேந்தர் வேந்தனே.

(இ - ள்) அரசர்க் கரசாகிய சேரமான் பெருமானர் சிவபெருமானர் கொடுத்தனுப்பிய திருமுகத்தை வாங்கித் தமது தாமரைமலர்போன்ற கண்களிலொற்றி, சிரசின்மேல் மலர்மாலைபோலச்சூடி மகிழ்ச்சிமிகுந்து, பரந்த கண்களினின்றும் ஆனந்த பாஷ்பஞ் சிந்தவும் மயிர்க்கூச் செறியவும் தேக முழுதும் விம்மித மடைந்தனர்.

(வி - ம்) திருத்தொண்டர் புராணம்

"அடியேன் பொருளாத் திருமுகங்கொண் டணைந்த தென்ன வவர்தாமுங்
கொடிசேர் விடையார் திருமுகங்கை கொடுத்து வணங்கக் கொற்றவனர்
முடிமேற் கொண்டு கூத்தாடி மொழியுங் குழறிப் பொழிகண்ணீர்
பொடியார் மார்பிற் பரந்துவிழப் புவிமேற் பலகால் வீழ்ந்தெழுவார்."

எனக் கூறுவதுங் காண்க. (உஉ)

வேறு

மின்னவிருஞ் செம்பொன்மணி மாடக் கூடல் மேயசிவன் யாமெழுதி விடுக்கு மாற்றம், நன்னர்முகி லெனப்புலவர்க் குதவுஞ் சேர நரபாலன் காண்கதன்போல் நம்பா லன்பன், இன்னிசையாழ்ப் பத்திரன்றன் மாடே போந்தா னிருநிதியங் கொடுத்துவர விடுப்ப தென்னத், தென்னர்பிரான் திருமுகத்தின் செய்தி நோக்கிச் சேரர் பிரான் களிப்பெல்லை தெரியா னகி.

(இ - ள்) ஒளி விளங்கும் செம்பொன்னாலாகிய மாடங்களையுடைய நான் மாடக் கூடலாகிய மதுரையிலெழுந்தருளிய சிவபெருமானாகிய யாம் (திருக் கையால்) வரைந்தனுப்பும் திருமுகம்: (உலகிற்கு) நன்மைபயக்கும் மேகம்போலப் புலவர்க்கு நன்மைபயக்கும் சேரமானாகிய நரபதி காண்க: தன்னைப்போல நம்மிடத்து அன்பனாகிய இனிய இசையமைந்த யாழ் வாசித்தலில் வல்ல பாண பத்திரன் தன்னிடத்து வந்தனன். அவனுக்குப் பெருநிதி கொடுத்து வர விடுப்பது - என்று, பாண்டியர் பெருமானாராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் வரைந்தருளிய திருமுகத்தின் செய்தியை (வாசித்து)ப் பார்த்து, சேரர்பெரு மானார் தமக்கு உண்டாகிய மகிழ்ச்சியால் அளவு தெரியாதவராகி.

இதுமுதல் எழு செய்யுள்கள் குளகம்.

(வி - ம்) இச்செய்யுளும் "மதிமலி புரிசை" என்னுந் திருமுகப்பாசுர மும் கருத்துப் பேதமின்றி இருப்பது கண்டுகொள்க. (உரு)

வேறு

பொன்னின் றளிகை மிசைவைத்துப் புழைக்கை மதமான் றலையேற்றி
மன்னுங் கொளையாழ்ப் புலவனைமுன் வைத்துப் பின்னே தானிருந்து
மின்னுங் கதிர்கா விணைக்கவரி வீசிப் பலவே றியங்கலிப்பத்
தென்னென் றளியா ரிசைத்தாரான் திருமா நகரை வலஞ்செய்யா.

(இ - ள்) பொன்னாற் செய்த பீடத்தின்மேலிருத்தி, துவாரம் பொருந் திய துதிக்கையையும் மதமயக்கத்தையுமுடைய யானையின் மத்தகத்தின்மே லேற்றி, நிலைபெற்ற இசையமைந்த யாழில்வல்ல பாணபத்திரரை முன்னர் வைத்துத் தான் பின்னரிருந்து, விளங்காநின்ற ஒளிவீசும் இணைக்கவரிகளை வீசி, பலவேறு வகைப்பட்ட வாத்தியங்க ளொலிப்ப, தென்னென்றிசை பாடும் வண்டுகள் பொருந்திய மாலையை யணிந்த சேரர்பெருமானார் பெரிய அழகிய திருநகரினை வலஞ்செய்வித்து.

(வி - ம்) சைவ சமய நெறி

"தேசிகர் தம்மைச் சிவநேசர் தம்மையும்
ஈசனென வேயுளத்து ளெண்"

என்றபடி, சிவனடியவரைச் சிவமேயென வுணர்ந்த ஆரா அன்பினர் என்பார் "முன் வைத்துப் பின்னே தானிருந்து - மின்னுங் கதிர்கா விணைக்கவரி வீசி" என்றார். (உச)

பஞ்சு தடவுஞ் சீறடியார் பலமங் கலங்கொண் டெதிர்போத
மஞ்சு தடவு நீள்குடுமி மாட மனையிற் கொடுபோகி
நஞ்சு தடவு மணிகண்ட னன்பன் றனைநன் னீராட்டி
அஞ்சு தடவி யோவியஞ்செய் தமைத்த மணிமண் டபத்தேற்றி.

(இ - ள்) செம்பஞ்சுக் குழம்பூட்டிய சிற்றடியையுடைய மாங்கல்யமாதர் கள் அஷ்டமங்கல மேந்தி எதிரே வர, மேக மளாவிய நீண்ட சிகரத்தையு டைய தமது கோயிலுக்குக் கொண்டு சென்று, ஆலகாலவிடம் பொருந்திய

ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுள் அன்பராகிய பாணபத்திரனை (வாசமிக்க) நல்லநீரால் ஸ்நானஞ் செய்வித்து, பஞ்சவர்ணங்களாற் சித்திரஞ் செய்தமைத்த இரத்தின மிழைத்த மண்டபத்திலிருந்தருளச் செய்து.

(வி - ம்) அஷ்ட மங்கலங்கள் : கண்ணாடி - இடபம் - விளக்கு - சீவற்சம் - கவரி - சங்கு - சுவத்திகம் - நிறைகுடம் - வாசநீர். இவை திருமணப்படலத்தில் முன்னே விளக்கப்பட்டுள்ளன. (௨௫)

அம்பொற் றவிசிட் டருச்சனைசெய் தாறு சுவையின் னமுதருத்திச்
செம்பொற் கலவை நறுஞ்சாந்தந் தீம்பூ வாதி முகவாசம்
பைம்பொற் கலத்து வெள்ளிலைதீம் பழுக்காய் பிறவு முறைநல்கி
உம்பர்க் கிறைவன் திருமுகத்தி லுய்ப்ப தெனலா லுய்த்துமென.

(இ - ள்) அழகியபொற்பீடமளித்து, அருச்சித்து, அறுசுவை பொருந்திய இனிய அமுதமுண்பித்து, செம்பொன்நிறம்வாய்ந்த கூட்டுவர்க்கமாகிய நறு மணங்கமழுஞ் சந்தனமும், இனியமலர் முதலிய முகவாசமும், பசியபொற்றட்டில் வெற்றிலையுஞ் சுவையமைந்த பாக்கும், பிறவும் முறைப்படிகொடுத்து, தேவதேவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் வரைந்தருளிய திருமுகத்தில், அனுப்பு வது என்றிருத்தலால், (அவ்வாறே) அனுப்புவோமென்று,

(வி - ம்) சிவனடியாரைச் சிவனைப்போலவேகருதி அருச்சனைசெய்தல் முறையாதலின், சேரமான்பெருமானார் பாணபத்திரரைப் பூசித்தனரென்க. (௨௬)

செம்பொ னறையைத் திறந்தழைத்துக் காட்டி யினைய திருவெல்லாம்
உம்பர் பெருமா னடியீர்நீ ருடையீர் கவர்ந்து கொண்மினென
இம்பர் நிழற்றும் வெண்குடையா னிசைப்ப எதிர்தாழ்ந் திசைக்கிழவ
நம்ப னருளுக் குரியீர்நீர் நல்கிற் றமையு மெனக்கென்ன. [ன்

(இ - ள்) பொக்கிஷத்தைத்திறந்து அழைத்துக் காண்பித்து,மகாதேவனுக் கடியவரே! இச்செல்வம் முழுவதையும் நீரேயுடையீர் ; கைக்கொள்ளுமென்று, இவ்வுலகிற்கு நிழல்செய்யும் வெண்குடையையுடைய சேரமான் பெருமானார் கூற, பாணபத்திரர் எதிர்பணிந்து, நீர் சிவபெருமான் திருவருளுக்குரியீர்; நீர் கொடுப்பது எனக்குப்போதுமென்று கூற. (௨௭)

மன்னன் றனெண் ணியவாற்றால் வழங்க வழங்க மறுத்துமறுத்
தின்னல் தீரு மிசைக்கிழவ னிலங்கும் பொலம்பூ ணிருநிதியம்
பொன்னஞ் சிவிகை கரிபரிமான் பொற்பட் டாடை பலபிறவுந்
தன்ன வென்னு மளவாற்றாற் றனே கொள்ளத் தார்வேந்தன்.

(இ - ள்) சேரமான்பெருமாணயனார் நினைத்தபடியே கொடுக்குந்தோறும் போதும் போதுமென்று மறுத்து, வறுமைநீங்கிய பாணபத்திரர் விளங்கும் பொன்னாலாகிய ஆபரணமும் பெருஞ்செல்வமும் பொன்னாலாகிய அழகிய பல்லக்கும் யானையும் குதிரையும் பீதாம்பரமும் பிரபலவகைப்பொருள்களும் [சிறி யனவென்னும்] அளவின் வகையால் பாணபத்திரரே கைக்கொள்ள, பனைமாலை யணிந்த சேரமான்பெருமானார்.

(வி - ம்) திருத்தொண்டர் புராணம்

"பரந்த நிதியின் பரப்பெல்லாம் பாண ளுர்பத் திரஞர்க்கு
நிரந்த தனங்கள் வெவ்வேறு நிரைத்துக் காட்டி மற்றிவையும்
உரந்தங் கியவெங் கரிபரிகள் முதலா வுயிருள் ளனதனமும்
புரந்த அரசுங் கொள்ளுமென மொழிந்தார் பொறையர் புரவலனுர்.

பாண ளுர்பத் திரனும் பைம்பொன் மௌலிச் சேரலனுர்
காணக் கொடுத்த நிதியெல்லாங் கண்டுமகிழ்வுற் றதிசயித்துப்
பேண வெனக்கு வேண்டுவன அடியேன் கொள்ளப் பின்னுகனுர்
ஆணை யரசு மரசுறுப்புங் கைக்கொண் டருளு மெனவிறைஞ்ச.

இறைவ ராணை மறுப்பதனுக் கஞ்சி யிருந்தார்"— என வருதல்காண்க.

சேரர் பெருமான் தமது சேனைமுதலியவற்றுடன் அரசியலையுந் தந்தன ரென்பார் "மன்னன் ருனெண் ணியவாற்ருல் வழங்க வழங்க" என்றும், பாணபத்திரர் அரசியலையும் அரசுறுப்பையும் ஒறுத்தனரென்பார் "மறுத்து மறுத்து" என்றும், அவ்வாறு பாணபத்திரர் பெற்றது அளவிலவாயினுஞ் சேரமான்பெருமாளுர் கருத்திற்குச் சிறிதென்பார் "தன்ன வென்னு மளவாற்ருற் ருனே கொள்ள" என்றுங் கூறினுர். (உஅ)

பின்னே ழடியோ சேட்சென்று பெருமை சான்ற வரிசையின்ற்
றன்னே ரிசையான் றணைவிடுத்து மீண்டா ளுகத் தமிழ்மதுரை
மின்னேர் சடையா ரிசைத்தொண்டன் ருனு மீண்டு வெயில்விரிக்கும்
பொன்னேர் மௌலி நிதிக்கிழவன் போல மதுரை நகர்புக்கான்.

(இ - ள்) பிறகு ஏழடி தூரமோ (சென்றனர்); நகர்கடந்து நெடுந்தூரம் பின்சென்று, பெருமை மிக்க வரிசையோடு இசையில் வல்ல தம்மையொத்த (சிவபக்தி யுடைய) பாணபத்திரரையனுப்பி (அவர் உத்தரவுபெற்று) சேரமான் பெருமாளுர்மீள, தமிழ் பயிலு மதுரைநகரிலெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுளுக்கு இசைத்தொண்டு பூண்ட பாணபத்திரரும் திரும்பி, சூரியனைப்போலப் பிரகாசிக்கும் பொலிவமைந்த முடியையுடைய குபேரனைப்போல மதுரைத் திருநகரிற் சேர்ந்தார்.

(வி - ம்) "பின்னே ழடியோ சேட்சென்று" என்றதால், தமது வீட்டிற்கு வந்து போகும் பெரியோர்பின் ஏழடித்தூரஞ் சென்று வழிவிடுதல் முறையாயிருக்க, இவர் அன்பின் மிகுதியால் நகர்நீங்கு மெல்லையும் பின் சென்ருரென்றும், "மீண்டாளுக" என்றதால், அவர் உத்தரவுபெற்றுத் திரும்பினுரென்றும், "நிதிக்கிழவன் போல" என்றதால், அவர் யானைமேற் கொண்டு சென்றன ரென்றுங் குறித்தன.

திருத்தொண்டர் புராணம்

"பண்பு பெருகும் பெருமாளும் பாணனுர்பத் திரனுர்பின்
கண்கள் பொழிந்த காதல்நீர் வழியக் கையாற் ருெழுதனைய
நண்பு சிறக்கு மவர்தம்மை நகரின் புறத்து விடைகொண்டு" என்றும்,

"அறைமும் மதத்துக் களிறுபரி யுள்ளிட் டனவேண் டுவகொண்டோர்
பிறைவெண் கோட்டுக் களிற்றின்மேற் கொண்டுபோந்தார் பெரும்பாணர்"

என்றும் வருதல் காண்க.

சைவ சமய நெறி

"போம்பொழுது பின்னே பதினுன் கடிபோக
நாம்பெற்றே மென்றெண்ணி நன்று"

என்றபடி, பதினுன்கடி தூரம் பின்சென்று வழிவிட வேண்டுமென்பதும் ஒருவகை. (உ௯)

வந்து மதுரைப் பெருமானை வணங்கிக் கொணர்ந்த நிதியெல்லாம்
இந்து மருமா னகருள்ளார் யாரு மறிய யாவர்க்கும்
முந்தை வேத முதல்வர்க்கும் புலவோர் தமக்கு முறைநல்கிச்
சந்த யாழி னிசைப்பாணர் தரும மனையான் வைகினன்.

(இ - ள்) சந்தமமைந்த வீணையிசையில் வல்ல பாணர்கள்செய்த புண்ணியம் போன்ற பாணபத்திரர் வந்து, மதுராபுரீசனுகிய சோமசுந்தரக்கடவுளைப் பணிந்து கொண்டுவந்த பொருள்கள் எல்லாவற்றையும், சந்திரமரபில் வந்த வரகுணதேவபாண்டியனது மதுரைப்பதியிலுள்ளவர் யாவருமறிய யாவருக்கும், முற்பட்ட வேதநூலுணர்ந்த முதன்மைபெற்ற அந்தணருக்கும், புலவர்களுக்கும் முறையே கொடுத்து மகிழ்வோடிருந்தனர்.

(வி - ம்) "யாருமறிய முறைநல்கி" என்றதால் உலகினர் தாம்பெற்ற பொருளைப் பிறர்க்கு உதவி உய்யும்படித் தாமே கொடுத்துக் காட்டினர் என்பது பெறப்பட்டது. (௩0)

ஆ திருவிருத்தம் - உ௧௩0.

நாற்பத்து மூன்றுவது

பலகையிட்ட படலம்

கருந்துழாய் முகிலொருபாற் கலந்தவர்பத் திரற்குநிதி
திருந்துதா ருதியனிடைத் திருமுகமீந் தளித்ததிது
வருந்தியா ழுவனிசைப்ப மழைதூங்கு நள்ளிரவில்
இருந்துபா டெனப்பலகை யிட்டதூஉ மினிப்பகர்வாம்.

(இ - ள்) கரிய துளவமாலை யணிந்த மேகவண்ணராகிய திருமாலை ஒரு பாகத்திற்கொண்ட பெருமானுர், திருந்திய பனைமாலை யணிந்த சேரமான் பெருமானுருக்குப் பாணபத்திரரிடத்தில் திருமுகங் கொடுத்தனுப்பித் திரவியங் கொடுத்தருளிய திருவிளையாடலிது. வீணையில் வல்ல பாணபத்திரர் மழை பொழியும் நடுராத்திரியில் வருத்தமுற்று இசைபாட, அச் சோமசுந்தரக்

கடவுள் இருந்துபாடாயென்று பலகை தந்தருளிய திருவிளையாடலையும் இனி (யாம்) கூறுவாம்.

(வி - ம்) "கருந்துழாய் முகிலொருபாற் கலந்தவர்" என்றதில், ஒருபால் என்றதற்கு வலப்பாக மெனப் பொருள்கொண்டு விஷ்ணுசத்தியை வலப்பாகத் துடையர் எனப் பொருள் கொள்வது மொன்று. இதனை,

கூர்மபுராணம்

"வலப்புற மதனின் மேய வண்டுகண் படுக்குங் கூந்தல்
உலப்பருங் காலா தீத வுருவமா யொளியா யொன்றாய்க்
கலப்பிலவ் வியத்தந் தோன்றுங் காரண மாகி யானு
நலத்தகு குணக்குன் றாகு நாரண னாகு மன்றே."

என்பதனானுணர்க. அன்றியும், சிவபெருமான் சிருட்டியில் இச்சைகூர்ந்து அக்காலத்தில் பிரமனைத் தனது வலப்பாகத்திலும் விண்டுவைத் தன திடப் பாகத்திலு மிருந்து பிறக்கச்செய்து, அவர்களால் சிருஷ்டியாதிகாரியங்களை யியற்றுவித்து, சர்வசங்காரகாலத்தில் அண்டாண்ட பிரமாண்டங்களையும் அழித்து, எஞ்சிநின்ற பெருந்தேவர்களாகிய இவ்விருவரையும் அவர் தோன்றி யபடியே தமதிருபுறத்திலும் ஒடுக்கிக் கொள்வாராதலின் "ஒருபால்" என்ற தற்கு வாமபாக மென்றும் பொருள் கூறக்கிடந்தது. இதனை,

"மைந்த நின்னையென் வலப்புறத் தளித்தன னறிய
பைந்து ழாய்மது வண்ணனை யெனதிடப் பாலில்
தந்த ளிததன னீவிர்வெங் கரிமுகன் றழல்வேற்
கந்த னேரெனக் கருணையி னுச்சிமோந் துரைத்தான்" எனவும்,

ஊக்ஷிணாம்ஶஹவொவ்யூஹ ஹரிவாமாம்ஶஹவஹ |
ஹ்ருதயா நீரோபதஸ்தே ஶிவஸ்யஶிவஸம்ஜ்ஞக: ||

எனவும் வருவனவற்றா னுணர்க. (க)

முன்புடைய நாயகனை முப்போதும் புகுந்திறைஞ்சி
இன்புறுமே ழிசைக்கிழவ னிருநிதிய மருளியபின்
அன்புசிறந் தரையிரவு மடைந்துபணிந் தடல்விடையின்
பின்புறநின் றேழிசையும் பாடிவரும் பேறடைவான்.

(இ - ள்) முன்பே தம்மை யாளாகவுடைய சோமசுந்தரக்கடவுளை (காலை உச்சி மாலையென்னும்) முக்காலங்களிலுஞ் சென்று பணிந்து மகிழ்ச்சிபொருந் தும் பாணபத்திரர், (சேரமான் பெருமானார்) கணக்கில்லாத பொருளைத் தந் தருளியபின் தலையன்பிற்பட்டு அர்த்த யாமத்திலுஞ் சென்றுபணிந்து, வெற் றியையுடைய திருநந்தி தேவர் பின்னே நின்று, (குரல் முதலிய) ஏழிசை களையுந் தினந்தோறும் பாடிவரும் பயனை யடைவாராயினர். (உ)

தோழுந்தகையன் பருந்தேவர் தொகுதிகளுந் தொழத்திங்கட்
கொழுந்தலைய நதியலையக் குனிக்கின்ற தனிக்கடவுள்

செழுந்தரளச் சிவிகையின்மேற் றேவிதிருப் பள்ளியறைக்
கெழுந்தருளும் போதுபணிந் தேத்துவா ரோரிரவில்.

(இ - ள்) யாவரும் பணியும் பெருந்தகைமையுடைய அடியார்களும், தேவர் கூட்டங்களும் வணங்கவும், இளஞ்சந்திரன் (ஒருபால்) அசையவும், கங்கை (ஒருபால்) அசையவும், வெள்ளியம்பலத்திலே திருநடனஞ் செய்தருளும் ஒப்பில்லாத பெருமானார் பருத்த முத்துக்களாலமைந்த சிவிகையின் மேல் உமாதேவியார் திருப்பள்ளியறைக்கு எழுந்தருளுங் காலையில், ஓரிரவில் வணங்கித் துதிக்க. (௩)

இன்னிசையாழ்ப் பெரும்பாண னெவ்விடையூ றடுத்தாலுந்
தன்னியம நெறியொழுக்கந் தவானென்ப துலகறியப்
பொன்னியலுஞ் சடைமௌலிப் புராணர்திரு விளையாட்டால்
அந்நிலையிற் கருங்கொண்மூ வார்த்தெழுந்த திசையெல்லாம்.

(இ - ள்) இனிய இசையமைந்த யாழில் வல்ல பாணபத்திரர் எவ்வகைப் பட்ட இடையூறுவந்தாலும், தமது கடப்பாடாகிய ஒழுக்க நெறியினின்றுஞ் சிறிதுந் தவறா ரென்பதை உலகினரறிய, பொன்போன்ற சிவந்த சடா மகுடத்தை யுடைய சோமசுந்தரக் கடவுள் திருவிளையாடலினால், அந்த இராப் போதில், திசையெல்லாம் சூல்கொண்ட மேகங்கள் இடித்தெழுந்தன. (௪)

தடித்துநிரை புடைபரப்பித் தடுமாறித் திசைமயங்கத்
துடித்துவிட வாயரவஞ் சோர்ந்துசுருண் டளையொதுங்க
இடித்துடுவின் கணம்புதைப்ப இருள்கான்று சலபதிமுன்
முடித்திடுவான் வரவழைத்த முகிலேழும் வளைந்ததென.

(இ - ள்) மின்னல் வரிசைகளை யயலிற் பரப்பி, எண்டிசையி லுள்ளோருந் தடுமாறி மயங்கவும், விடமமைந்த வாயையுடைய பாம்புகள் (உடல்) துடித்துச் சோர்ந்து பிலங்களிற் புகவும் இடியிடித்து, நட்சத்திரத் தொகுதிகள் புதைபட இருளைவீசி, வருணன் முன்பு மதுரையையழிக்க அனுப்பிய சத்த மேகங்களும் அம் மதுரையை வளைந்ததுபோலும் வளைந்தது. (௫)

கருங்கடலை விசும்பெடுத்துக் கவிழ்ப்பதென வெண்டாரை
நெருங்கிருளி னிருப்புக்கோ னிரைத்ததென நிறங்கருக
ஒருங்குசொரிந் துள்ளுணரா ருள்ளம்போ லுட்புறம்பு
மருங்கொடுகீழ் மேலென்று தெரியாத மயங்கிருள்வாய்.

(இ - ள்) ஆகாயமானது கரிய கடலை (தலைகீழாக) எடுத்துக் கவிழ்ப்பது போலவும், மிக்க இருளில் நாராசங்களை வரிசையாக வைத்ததுபோலவும், வெள்ளிய மழைத்தாரைகள் நிறந்திரிந்து தோன்றவும் ஒருசேர வருஷித்து, தம்மை யறியாதவர் மனம் இருண்டிருத்தல்போல உள்ளென்றும் புறமென்றும் அயலென்றும் கீழென்றும் மேலென்றும் பகுத்தற்கரிய இருண்ட இருட்பொழுதில்.

(வி - ம்) "உள்ளுணரா ருள்ளம்போல்" என்றது, இருளோடுகூடிய கண் இருண்மயமாய் நிற்றல்போல, பாசத்தோடுகூடிய ஆன்மா அப் பாசமயமாய் நிற்றலினெனக் கொள்க. (சு)

மாமாரி யிடைநனைந்து வருவானம் மாரிதனைப்
பூமாரி யெனநினைந்து திருக்கோயில் புகுந்தெய்திக்
காமாரி தனைப்பணிந்து கருணைமா ரியினனைந்து
தேமாரி பொழிவதெனத் தெள்விளியாழ் வாசிப்பான்.

(இ - ள்) பெருந்தாரைகளால் விழும் மழையில் நனைந்துவரும் பாணபத்திரர் அந்த மழையை மலர்மழைபோலக் கருதி, திருக்கோயிலுக்குச் சென்று சேர்ந்து, சோமசுந்தரக்கடவுளைப் பணிந்து, அவர் திருவருள் மழையால் நனைந்து, தேன்மழையைப் பொழிந்ததுபோலத் தெள்ளிய இசையமைந்த வீணை வாசிக்கத் தொடங்கினார்.

(வி - ம்) காமாரி - காமனைச் சங்கரித்த சிவபெருமான். (எ)

விடைக்கடவுள் பின்னின்று வீணையிடத் தோள்கிடத்திப்
புடைத்துநரம் பெறிந்துமிடற் றொலிபோக்கிப் பொலங்கொன்றைச்
சடைக்கடவுள் செவிவழிபோ யருட்பைங்கூழ் தலையெடுப்பத்
தொடைத்தமிழி னிசைப்பாணிச் சுவையமுத மடைதிறந்து.

(இ - ள்) திருநந்தி தேவருக்குப் பின்னே நின்று, வீணையை யிடத்தோளிற் சேர்த்து, வீணையின் நரம்பைத் தாக்கித் தடவி, சாரீரத் தொனியெழுப்பி, பொன்னிறம் வாய்ந்த கொன்றைமாலையணிந்த திருச்சடையையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருச்செவியாகிய கால்வழியேசென்று, திருவருளாகிய பயிரானது தலையெடுத்தோங்க, தமிழாற் றொடுத்த இசைப்பாடலாகிய சுவை கனிந்த அமுதமானது மடையெடுத்து. (அ)

இது முதல் இரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

நரம்புநனைந் திசைமழுங்க நனைந்துடலம் பனிப்பவிசை
வரம்பொழுகு விரன்மிறைத்து வலிவாங்க மயிர்சிலிர்ப்ப
நிரம்பியசே றடிபுதைப்ப நின்றுநிறை யன்பிசையாய்
அரும்புதல்போ லென்புருக்கு மமுதவிசை பாடுமால்.

(இ - ள்) வீணைநரம்புகள் (மழையால்) நனைந்து இசைகுன்றவும், தமது உடல் (மழையால்) நனைந்து நடுங்கவும், இசையினெல்லை கடவாது செல்லும் விரல்கள் விறைத்து வலிகொள்ளவும், மயிர் சிலிர்க்கவும், நிரம்பிய சேறு தமது காலைப் புதைக்கவும், (உடல்) கம்பியாதுநின்று, நிறைந்த அன்பே இசைவடிவாய்ப்பொங்கி மேலெழுதல்போல, எலும்பினையு முருக்கும் அமுதம்போலச் சுவைகனிந்த இசை பாடுவாராயினர். (கூ)

வேறு

மாதர் நகையாய் மதுரேச ருண்பலிக்கெம் மனைவாய் வந்து
காதன் முகத்தரும்பிக் காட்டியென் சிந்தை கவர்ந்தார் போலுங்

காதன் முகத்தரும்பக் கையறவு தீரக் கலப்பேன் பாதி
பேதையுரு வாயிருந்தார் நாணிவிழித் தாவி பிழைத்தேன் போலும்.

(இ - ள்) அழகிய தந்தபந்திகளையுடைய தோழியே! மதுரைப்பதியி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுள் உண்ணும் ஐயத்தின் பொருட்டு எமது இல்லில்வந்து புணர்ச்சிக்குறிப்பைத் தமது திருமுகத்திலே தோற்றுவித்து எனது மனத்தைக் கைக்கொண்டார். அக் காதற் குறிப்பு என் முகத்திலுந் தோன்றக் காமவாதை தீரக் கலக்கத்தொடங்கினேன். (தமது திருமேனி யிற்) பாதி பெண்வடிவாயிருந்தனர். (அதுகண்டு) வெட்கமுற்று விழித்து உயிர் பிழைத்தேன்.

(வி - ம்) இச்செய்யுளைக் கனவுநிலை யென்னுந் துறைப்பொருண்மேல் வைத்துத் தலைவி கூற்றாகக் கூறினர். (௧0)

ஒண்ணுதலாய் வெண்டலைகொண் டுண்பலிக்கு நம்மனையி னூடேகூடற்
கண்ணுதலா ருள்ளாளக் கானமிசைத் தென்னுள்ளங் கவர்ந்தார் போ
கண்ணுதலார் பாடு மவிநயங்கண் டாகங் கலப்பேன் பாதி [லுங்
பெண்ணுருவ மாயிருந்தார் வெள்கிவிழித் தாவி பெற்றேன் போலும்.

(இ - ள்) ஒள்ளிய நெற்றியையுடைய தோழியே! நான்மாடக் கூடலாகிய மதுரையி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுள் தசையொழிந்த கபாலத்தை யேந்தி உண்ணும் பலியின் பொருட்டு நமது இல்லின்கண்ணே உள்ளாளக் கீதம்பாடி என்மனத்தைக் கொள்ளைகொண்டார். நெற்றிக்கண்ணையுடைய அச் சோமசுந்தரக்கடவுள் பாடிய அவிநயத்தைக் கண்டு அவரது திருமார்பிற் கலக்கத்தொடங்கினேன். (தமது திருமேனியிற்) பாதிபெண்வடிவமாயிருந்த னர். (அதுகண்டு) வெட்கி விழித்து உயிர் பிழைத்தேன். (௧௧)

ஐயரியுண் கண்ணாய் திருவால வாயுடையா ரையங் கொள்வான்
மையனகை செய்தென் வனமுலையின்மேற்செங்கை வைத்தார்போலும்
மையனகை செய்தென் வனமுலைமேற் கைவைப்ப மாழ்கிச் சோர்வேன்
தையலிடங் கண்டு நடுநடுங்கி விழித்தாவி தரித்தேன் போலும்.

(இ - ள்) அழகிய அரிபரந்த கண்களையுடையபெண்ணே! திருவாலவா யென்னும் மதுராபுரியை யுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் பலி யேற்கும் பொருட்டு, காமக் குறிப் புணர்தரும் புனனகை செய்து எனது சந்தனக் கோலத்தையுடைய தனத்தின்மேல் கை வைக்க, மயங்கிச் சோரும் யான், உமா தேவியார் இடப்பாகத்திலிருக்கக்கண்டு நடுக்குற்று விழித்து உயிர்பிழைத்தேன்.

வேறு

பாடுவா ரிருவர்க் கன்று பரிசிலாக் கொடுத்த சங்கத்
தோடுவார் செவியி னூட்டுந் தொண்டுகண் டிதன்மே னின்று
பாடுவா யுனக்கே யிந்தப் பலகையென் றுழ்ந்த அன்பின்
நாடுவார் விசும்பிற் கூறி நகைமணிப் பலகை யிட்டார்.

(இ - ள்) பாடுந் தும்புரு நாரதரிருவருக்கும் அக்காலத்தில் பரிசாகக் கொடுத்தருளிய சங்கத்தோடணிந்த நீண்ட திருச்செவியிலூட்டும் இசைத்

தொண்டை யுணர்ந்து, இந்தப்பலகையின் மேலேநின்று பாடுவாய் உனக்கே இந்தப்பலகை யுரியதென்று, மெய்யன்பினை நாடியருளும் சோமசுந்தரக்கடவுள் ஆகாயவாணியாற் கூறி, விளங்கும் இரத்தினமழுத்திய பலகையொன்றினைக் கொடுத்தருளினர்.

(வி - ம்) "பாடுவா ரிருவர்க் கன்று பரிசிலாக் கொடுத்த சங்கத்தோடு" என்றதைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள் "தோடுடையு செவியன்" என முதற்கண் விதந்ததானும், நக்கீரதேவர் திருவெழுகூற்றிருக்கையில் "இரண்டு நின் குழையே யொன்றுநின் னேறே" எனக்கூறியதனானு முணர்க. (கூ)

இறையருு ளாணை யஞ்சி யிட்டபொற் பலகை யேறி
நறைகெழு மதுர கீதம் பாடிநான் மறைகள் சூடும்
அறைகழ லகத்துட் கொண்டு பலகையு மங்கை கொண்டு
மறைவழி யாழ்வல் லோன்றன் மனைவயிற் செல்லு மெல்லை.

(இ - ள்) சோமசுந்தரக்கடவுள் அருளிய கட்டளையை யஞ்சி, (அவர்) கொடுத்தருளிய பொற்பலகையின்மீதேறி, தேனி னினிமைபோன்ற இனிய கீதத்தைப்பாடி, நான்கு வேதங்களுஞ் சூடிய ஒலிக்கும் வீரக்கழலணிந்த திருவடியைத் தமது மனத்திற்கொண்டு, (இறைவர் கொடுத்தருளிய) அப்பலகையையுந் தமது கையிலேந்தி, இசைநூல்வழி யாழ் வாசித்தலில் வல்ல பாணபத்திரர் தமது வீட்டிற்குச் செல்லுங் காலையில். (கச)

மின்னுமா மேக நீங்கி விசும்புவாய் விளங்கித் தென்றல்
மன்னுமா மலையின் மேய மாதவன் குடித்த வைகற்
பொன்னுமா மணியு முத்தும் புலப்படக் கிடந்த வேலை
என்னமீன் விளங்கித் தோன்ற வேகியில் புகுந்தா னிப்பால்.

(இ - ள்) தென்றற்காற்று நிலைபெற்ற பெரிய பொதியாசலத்திற் பொருந்திய பெருந்தவத்தையுடைய அகத்தியமுனிவர் ஆசமனியஞ் செய்தகாலத்தில், பொன்னும் சிறந்த இரத்தினங்களும் முத்தங்களும் கண்ணுக்குப் புலப்பட இருந்த கடல்போல, மின்னல் வீசும் பெரிய மேகங்கள் நீங்குதலால் ஆகாயத்தின் வாய் விளங்க நட்சத்திரங்கள் விளங்கிததோன்ற; (பாணபத்திரர் வழி தெரிந்து) சென்று தமது வீட்டிற் சேர்ந்தார். பின்னர்.

(வி - ம்) 'விசும்புவாய் விளங்கி' யென்றதில் விளங்கி செயவெனெச்சத்திரிபு. விசும்பு கடலாகவும், நக்ஷத்திரங்கள் பொன்னும் இரத்தினங்களும் முத்தங்களுமாகவும் உவமிக்கப்பட்டன. இஃது பண்புவமையணி. (கரு)

பாயிருட் படலங் கீண்டு பரிதிகண் விழித்துச் செங்கை
ஆயிரம் பரப்பி முந்நீ ரலைகடல் நீந்து மெல்லை
மாயிரு ஞாலங் காக்கும் வரகுண னிரவு தங்கள்
நாயகன் பாடற் கீந்த நல்லருட் பரிசில் கேட்டான்.

(இ - ள்) சூரியன் கண்விழித்து, பரவிய இருட்டொகுதியைக்கிழித்து, சிவந்த ஆயிரங்கரங்களைப் பரப்பி, முத்தொழிற்குணங்களையுடைய அலைக்குந்

கடலை நீந்திச்செல்லுகையில், பெரிய நிலவுலகைக் காக்கும் வரகுணதேவ பாண்டியன் (அன்று) இரவில், தங்கள் தெய்வமாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் பாணபத்திரர் பாடலுக்குக் கொடுத்தருளிய அருட்கொடையைக் கேள்வியுற்றனன். (கசு).

இன்னிசைக் கரசை யிட்ட பலகைமீ திருத்தி மன்னர்
மன்னவ னிவனே எங்கள் மதுரைநா யகனென் றுன்னி
மின்னிவர் மணிப்பூ ணல்கி விளைநில மிகவு நல்கி
நன்னிதி வெறுப்ப நல்கி வரிசையா நடத்தி வந்தான்.

(இ - ள்) இனிய இசையில்வல்ல பாணபத்திரரை (பெருமான்) கொடுத்தருளிய (அந்தப் பொற்) பலகையின்மே லிருக்கச்செய்து, மன்னர்மன்னனாகிய வரகுணதேவபாண்டியன் இவரே எங்கள் (குலதெய்வமாகிய) சோமசுந்தரக்கடவுளென்றுகருதி, ஒளிபரந்த இரத்தினாபரணங்களைக் கொடுத்து, விளைவையுடைய கழனிகளையு மிகவுங்கொடுத்து, நல்ல செல்வத்தையும் அவாவடங்கக் கொடுத்து (அதுமுதல் இவ்வாறே) வரிசையாகக் கொடுத்து நடத்திவந்தனன். (கஎ)

வேறு

இறையருள் வரிசை பெற்றபத் திரனுமே றுயர்த்தவரைநாற்போதும்
முறையினால் வழிபட் டொழுகுவா னாக முடிகெழு வரகுண வேந்து
மறைமுத லடிகள் வந்துவந் தனையால் வழுத்துவான் சில்பகல் கழிய
நிறைபெருஞ் சுடரோன் றிருவுரு வடைந்து நெறியினாற் சிவபுர மடைந்தான்.

(இ - ள்) வரகுணதேவபாண்டியன் கொடுத்தவரிசைகளைப் பெற்ற பாணபத்திரரும், இடபத்தைக் கொடியாகவுயர்த்திய சோமசுந்தரக்கடவுளை நான்கு காலங்களிலும் முறைப்படி வழிபாடுசெய்து நடந்துவர, கிரீடஞ் சூடிய வரகுண பாண்டியனும் வேதமுதல்வாகிய சோமசுந்தரக்கடவுளை வலஞ்செய்து வந்தனையோடு துதிப்பவன், சிலநாள் கழிய எங்கும் நிறைந்த பெருஞ்சுடர் வடிவாயுள்ள சிவபெருமானுருடைய சாரூபம்பெற்று, திருவருள்வழித்தாகச் சிவபுரத்தையடைந்தனன்.

(வி - ம்) நாற்போது: காலை - நண்பகல் - மாலை - அர்த்தயாமம் எனப்படும்.

ஆக திருவிருத்தம் - உகசஅ.

நாற்பத்து நான்காவது

இசைவாதுவென்ற படலம்

கூட லம்பதியி லாடக மேருக் கொடிய விற்குரிசி லடியவ னுக்குப், பாட லின்பரிசி லாகிய செம்பொற் பலகை யிட்டபடி பாடின மன்னுன், வீட ரும்பொருவில் கற்புடை யாளோர் விறலி யைப்பரம னிறையருள் பற்றி, மாட கஞ்செறியும் யாழ்வழி பாடி வாது வென்றவரலாறு மிசைப்பாம்.

(இ - ள்) மதுரைத் திருநகரத்தில், பொன்மேருவாகிய (வெற்றிக்) கொடி கட்டிய வில்லையேந்திய சோமசுந்தரக்கடவுள் பாணபத்திரருக்கு (அவர் பாடிய) பாடலுக்குப் பரிசாகச் செம்பொன்னுற் செய்த பலகையைத்தந்தருளிய திருவிளையாடலைக் கூறினேம். அப்பாணபத்திரருடைய அழியாத கற்பினையுடைய மனைவியார் சிவபெருமானுர் திருவருளைப் பற்றி, முறுக்காணிகள் பொருந்திய வீணையின் வழியே பாடி, ஒருபாடினியை வாதில்வென்ற திருவிளையாடலையும் (இனிக்) கூறுவாம். (க)

வாகு ணன்கதி யடைந்தபி னம்பொன் மௌலி சூடிய இராச இராசப், புரவு லன்புவி மடந்தையை வேட்டுப் புயந்த ழீஇக்கொடு நயந்தரு நாளிற், பரவு மன்பதை புரந்தொழு கந்தப் பஞ்ச வற்குரிய ரஞ்சன வுண்கண், மரபின் வந்தமட வார்பல ரேனை மையல் செய்யுமட வார்பலர் மாதோ.

(இ - ள்) வாகுணதேவ பாண்டியன் சிவகதியடைந்த பின்னர், அழகிய பொற்கிரீட மணிந்த இராசராச பாண்டியன் பூதேவியை மணந்து புயத்தில் தழுவி (குடிகளுக்கு) இன்பந்தந்து வருங்காலையில், பரவிய குடிகளைப் பாதுகாத்து நடந்தொழுகும் அப்பாண்டியனுக்கு உரிய மாதர்கள் தனது மரபின் வந்த மை தீட்டிய கண்களையுடைய பெண்கள் பலர். அவரல்லாத மயக்கஞ் செய்யுங் காமக்கிழத்தியர் பலர். (உ)

அன்ன போகமட வாரு ளொருத்தி யரச னுக்கமுது மாவியுமாகும், மின்ன னுள்மதுர கீத மிசைக்கும் விஞ்சை யின்றுறைவலாளவ ளுக்கும், பன்ன காபரண னின்னிசை பாடும் பத்தி ரன்பொருவில் கற்புடை யாட்கும், மன்னு கீதவினை யாலிகல் மூள வழுதிகாதன்மட மாது பொருளாய்.

(இ - ள்) அந்தக் காமக்கிழத்தியரு ளொருத்தி இராசராசபாண்டியனுக்கு உணவுமுயிருமாகிய மின்னல் போன்றவள். இனிய இசைபாடுங் கல்வியின் துறையில் வல்லவள். அக்காமக்கிழத்திக்கும் சர்ப்பாபரணமணிந்த சிவபெருமானுர் திருச்சந்நிதியில் இன்னிசைபாடும் பாணபத்திரருடைய ஒப்பில்லாத

தற்புவாய்ந்த மனைக்கிழத்திக்கும், நிலைபெற்ற கீதத்தொழிலால் (ஒருவரோ டொருவர்) பகையுண்டாக, அப்பாண்டியன் காமக்கிழத்தி கோபங்கொண்டு.
இதுமுதல் இரண்டு பாடல்கள் குளகம். (௩)

பாடி னிக்கெதிரோர் பாடினி தன்னைப் பாட விட்டிவள் படைத்த செருக்கை, ஈட ழிப்பலென வெண்ணி யெழீஇத் தன் னிறைம கற்கஃ திசைத்தனு மந்தத், தோடி றப்பொரு கயற்கணி ளுள் தான் சொன்ன வாறெழுகு மன்னவர் மன்னன், நாடி யத்தனிகய விறலியை யீழ நாட்டி னும்வரவ ழைத்து விடுத்தான்.

(இ - ள்) பாணபத்திரன் மனைவிக்கெதிரே ஒரு பாடினியைப் பாட விடுத்து, இப்பாணபத்திரன் மனைவி படைத்த கர்வத்தை அடியோடழிப்பே னென்று கருதியெழுந்து, தன் தலைவனாகிய பாண்டியனுக்கு அதனைக் கூற, தோடுபுறங் காட்டப் போர் செய்யுஞ் சேற்கெண்டைபோலுங் கண்களையுடைய அந்தக் காமக்கிழத்தி சொன்னவகையே (அவள்மீதுள்ள அன்பினால்) நடக்கும் இராசராச பாண்டியன் யோசித்து,வெல்லும் அத்தகைமையுடைய பாடினியை ஈழநாட்டினின்றும் வரவழைத்தனன். (௪)

பந்த யாழ்முதுகு தைவர விட்டுப் பாட லாயமிரு பக்கமு மொய்ப்ப, வந்த பாடினி மடந்தையு மன்னர் மன்ன னைத்தொழு தொர் கின்னர மாதிற், சந்த வேழிசை மிழற்றினள் நின்றாள் தன்னை நோக்கியொரு மின்னிடை யாள்மேற், சிந்தை போக்கிவரு தீப்பழி நோக்காத் தென்ன ருக்கரச னின்னது செப்பும்.

(இ - ள்) பாடுந் தோழிக ளிருபக்கலிலுஞ் சூழ்ந்துவர, கூட்டமைந்த வீணை யானது முதுகைத் தடவும்படி தொங்கவிட்டு, (மரக்கலத்தினின்றிறங்கி) வந்த பாடினியும் இராசராச பாண்டியனைப் பணிந்து, ஒரு கின்னரப் பெண் போலப் பண்ணால் அமைந்த ஏழிசைகளையும் பாடிநின்ற ஈழநாட்டுப் பாடினியை நோக்கி, ஒரு காமக்கிழத்திமேல் தன் மனத்தைச் செலுத்தி அதனால் வருங் கொடும்பழியை நோக்காத பாண்டியர்க்குள் வீரம் வாய்ந்த இராசராசபாண்டி யன் இவ்வாறு கூறுகின்றான் : (௫)

பத்தி ரன்மனைவி தன்னையெம் முன்னர்ப் பாடு தற்கழைய தற்கவ ளாற்றா, துத்த ரஞ்சொலினும் யாமவள் சார்பா யுனைவி லக்கினும் விடாது தொடர்ந்தே, சித்த நாணமுற வஞ்சின மிட்டுச் செல்ல னில் லெனவ ளைந்துகொ ளென்னா, எய்த்த நுண்ணிடையி னாளை யிருக் கைக் கேகி நாளைவரு கென்று விடுத்தான்.

(இ - ள்) பாணபத்திருடைய மனைவியை எமது சமுகத்தில் (இசை) பாடுதற்கு அழைப்பாய் ; அவள் (உன்னுடன் பாட முடியாமல்) போக்குச் சொன்னபோதிலும், யாம் அவள் பக்ஷமாக நின்று உன்னைத் தடுத்தாலும் நீ விடாமற் பின்றொடர்ந்து, அவள் மனத்தில் நாணமுறச் சபதங்கூறி, போகாதே ; நில் எனத் தடுப்பாய் என்று கூறி, இளைத்த நுண்ணிய இடையை

யுடைய ஈழநாட்டுப்பாடினியை (இன்றுனக்குவிடுத்த) விடுதிக்குச் செல்க; நாளைவருகவென விடைகொடுத்தனுப்பினன். (சு)

வேறு

பின்ன ரின்னிசைப் பத்திரன் பெருந்தகை விரலி
தன்னை யங்கழைத் துளத்தொன்று புறத்தொன்று சாற்றும்
என்னோ டின்னிசை பாடுவா ருளர்கொலோ இங்கென்
றுன்னி வந்திருக் கின்றனை ளிசைவலா ளொருத்தி.

(இ - ள்) இனிய இசைபாடுதலில் வல்ல பாணபத்திரனது கற்பு பொருந்திய மனைவியைப் பின்னர் (தனியே) வரவழைத்து, உள்ளத்திலொன்றும் புறத்திலொன்றுமாகக் கூறுகின்றான்: இச்சபையில் என்னுடன் இசைபாடுதலில் வல்லவர் (ஒருவரேனும்) உளரோவென்று, இசைநூலில் வல்ல பெண்ணொருத்தி நினைத்து (மமதையுடன்) வந்திருக்கின்றனள். (எ)

ஆட மைத்தடந் தோளினா யவளொடுங் கூடப்
பாட வல்லையோ பகரெனப் பாடினி பகர்வாள்
கோட ருந்தகைக் கற்புமிக் கூடலெம் பெருமான்
வீட ருங்கரு ணையுமெனக் கிருக்கையால் வேந்தே.

(இ - ள்) அசைகின்ற மூங்கில் போன்ற பெரிய தோளினையுடையாய்! அப்பாடினியுடன் கூடநின்று நீ பாடவல்லையோ? சொல்கவென வினவ, பாணபத்திரர் மனைவியார் கூறுகின்றனர்: அரசனே! கோணுதலில்லாத அருந்தகைமையுடைய கற்பும் இம்மதுரையி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளின் அழிவில்லாத கிருபையும் எனக்குக் கூடியிருத்தலால். (அ)

பாடி வெல்வதே யன்றிநான் பரிபவ முழந்து
வாடு வேனலே னென்றுரை வழங்கலு மதுக்கால்
ஏடு வார்குழ லவளையு மிருக்கையுய்த் திருந்தான்
நீடு வார்திரைப் பொருநையந் தண்டுறை நிருபன்.

(இ - ள்) நான் பாடி வெற்றிகொள்வதேயன்றித் (தோல்வியால்) துன்புற்று வாட்டமுறேன் எனக் கூற, தேன் சிந்தும் மலரிதழ்கள் பொருந்திய கூந்தலையுடைய பாணபத்திரர் மனைவியாரையும் அவர் வீட்டிற்குச்செலுத்தி, நீடிய பெரிய அலைகளையுடைய தாமிரபர்ணியின் அழகிய தண்ணிய துறையையுடைய பாண்டிய னிருந்தனன். (கூ)

மற்றை வைகலவ் விருவரைப் பஞ்சவன் மதுரைக்
கொற்ற வன்றன தவையிடை யழைத்துநேர் கூட்டிக்
கற்ற வேழிசை கேட்குமுன் கலத்தினும் போந்த
வெற்றி வேல்மதர் நெடுங்கணாள் விறலியை வைதாள்,

(இ - ள்) மறுநாள், அவ்விரண்டு பாடினிகளையும் மதுரைக்கரசனாகிய பாண்டியன் தனது சபையில் வருவித்து, நேரிற் சந்திப்பித்து, அவர்கள் கற்ற

(குரல் முதலிய) ஏழிசைகளையுங் கேட்பதற்குமுன், மாக்கலத்தினின்றும் வந்து வெற்றிபொருந்திய வேல் போன்ற மதர்த்த நெடிய கண்களையுடைய யாழ்ப் பாணப் பாடினி பாண பத்திரர் மனைவியாரை வைதனள்.

(வி - ம்) ஏழிசையாவன : குரல் - துத்தம் - கைக்கிளை - உழை - இளி - விளரி - தாரம். இவற்றுள் மிடற்றுற் குரல், நாவினுற்றுத்தம், அண்ணததாற் கைக்கிளை, சிரத்தாலுழை, நெற்றியாலிளி, நெஞ்சால் விளரி, மூக்காற்றாரமாகத் தனித்தனிப் பிறக்கும். இவையே ஏழ்சுரமென்றும் வீணையி லேழ்நரம்பென்றும் கூறப்படும். இவற்றிற் கோசையுவமை : மயில் இடபம் ஆடு கொக்கு குயில் குதிரை யானை. சுவையுவமை: பால் தேன் கிழான் நெய் ஏலம் வாழை மாது ளங்கனி. வாசனையுவமை: மௌவல் முல்லை கடம்பு வஞ்சி நெய்தல் பொன்னு விரை புன்னை. அக்கரம் : ஆஅ ஈஇ ஊஉ ஏஎ ஐஇ ஓஒ ஔஉ. மாத்திரை: நான்கு குரல், நான்கு துத்தம், இரண்டு கைக்கிளை, மூன்று உழை, நான்கு இளி, மூன்று விளரி, இரண்டு தாரம். இவற்றுலெழுபாலை பிறக்கும். அவையாவன: குரலே குரலாயிற் செம்பாலை. துத்தமே குரலாயிற் படுமலைப்பாலை. கைக்கிளையே குரலாயிற் செல்வழிப்பாலை. உழையே குரலாயின் அரும்பாலை. இளியே குரலாயிற் கொடிப்பாலை. விளரியே குரலாயின் விளரிப்பாலை. தாரமே குரலாயின் மேற்செம்பாலை. இவற்றுட் செம்பாலைக்குக் கொடிப்பாலை வலிது. கொடிப் பாலைக்கு விளரிப் பாலையும் மேற்செம்பாலையும் வலிது. அன்றியுந் தாரத்துள் உழையும், உழையுட் குரலும், குரலுள் இளியும், இளியுள் துத்தமும், துத்தத் துள் விளரியும், விளரியுள் கைக்கிளையும் பிறப்பது தகுதி. இவற்றிற்கிறைவர்: விச்சுவாமித்திரன் - ஜமதக்கினி - சந்திரன் - சூரியன் - கௌதமன் - காசிபன்- ஈசன். இவற்றிற்குயிர் ஈசன் எனப்படும். (கறு)

குற்ற மெத்தனை யெத்தனை குணங்கள்யாழ்க் கோலுக்
குற்ற தெய்வமே திசைப்பதெவ் வுயிருடம் புயிர்மெய்
பெற்ற வோசையெவ் வளவவைக் குத்தரம் பேசி
மற்றெ னோடுபா டில்லையேல் வசையுனக் கென்றாள்.

(இ - ள்) வீணைதண்டத்திற்குக் குற்றங்கள் எத்தனை? குணங்கள் எத்தனை? பொருந்திய தெய்வங்கள் யாவை? எந்த வுயிரெழுத்து எந்த மெய்யெழுத்து எந்த உயிர்மெய்யெழுத்து இசைப்பது? (அவைகட்கு) பொருந்திய ஒலி யெவ் வளவின? அவற்றிற்கு விடை (முதலிற்) கூறி, பிறகு என்னுடன் பாடுக. இல்லையாயின், உனக்குக் குற்றம் விளையு மென்றனள்.

(வி - ம்) குற்றங்கள்: செம்பகை ஆர்ப்பு கூடம் அதிர்வு. இவை பிறத்தற் குரிய நீரில் நின்றழுகுதலும், மெல்குதலும், வேதலும், தக்கவிடத்திற் பிறவாதா தலும், இடிவீழ்தலும், நோயுறலுமான மரங்கள் - இதனை,

"நீரிலே நிற்ற லழுகுதல் வேத லிலமயங்கும்
பாரிலே நிற்ற லடிவீழ்தல் நோய்மரப் பாற்படல்கோ
ணேரிலே செம்பகை யார்ப்பொடு கூட மதிர்வுநிற்றல்
சேரினேர் பண்க ணிறமயக் கம்படுஞ் சிற்றிடையே"

என்பதனுனறிக. மேற்கூறிய செம்பகையாதி குற்றங்களை,

பஞ்சபாரதீயம்

" இன்னிசை வழிய தன்றி யிசைத்தல்செம் பகைய தாகும்
சொன்னமாத் திரையி னேங்க விசைத்திடுஞ் சுருதி யார்ப்பே
மன்னிய விசைவ ராது மழுங்குதல் கூட மாகும்
நன்னுதால் சிதற வுந்த லதிர்வென காட்டி னாரே."—என்றும்,

சீவகசிந்தாமணி உதாரணச் சூத்திரம்

செம்பகை யென்பது பண்ணோ டொரா
வின்பமி லோசை யென்மனார் புலவர்
ஆர்ப்பெனப் படுவ தளவிறந் திசைக்கும்.

கூட மென்பது குறியுற விளம்பின்
வாய்வதின் வாராது மழுங்கியிசைப் பதுவே.

அதிர்வெனப் படுவ திழுமென லின்றிச்
சிதறி யுரைக்குந ருச்சரிப் பிசையே."

என்றும் கூறியுள்ளனவற்றானுணர்க.

இனி, குணங்கள் என்றது செம்பகையாதி குற்றங்களின்மையாகிய குணங்கள். அவை, கொன்றை கருங்காலி முருக்கு குமிழ் தணக்கென்னும் மரங்களுள்ளே நால்வகைக் காற்றும் மயங்கா நிலத்தில் வளர்ந்து இளமையும் நெடும்பிராயமுமின்றி நடுத்தரமாகிய மாத்திரை யரிந்தெடுத்து விதிப்படி செய்த வீணா தண்டத்தால் உண்டாகும். இதனை,

" சொல்லிய கொன்றை கருங்காலி மென்முருக்கு
நல்ல குமிழுந் தணக்குடனே - மெல்லியலா
யுத்தம மான மரங்க ளிவையென்றார்
வித்தக யாழோர் விதி.

தளமாய்ச் சமநிலத்துத் தண்காற்று நான்கு
முளதா யொருங்கூன மின்றி - யளவு
முதிரா திளகாது மூன்றாங்கூ றாய
வதுவாகில் வீணாதண் டாம்."—என்பதனானறிக.

தெய்வம் மேற்செய்யுளிற் காட்டப்பட்டன. உயிரும் உயிர்மெய்யும் பன்னிரு மாத்திரையீறாகவும், மெய் பதினொருமாத்திரையீறாகவும் இசைக்கும். இவற்றை யெல்லாம் இசைநூலுட் பரக்கக்காண்க. ஈண்டு விரிவு கருதி விடுத்தாம்.

" தெய்வம் பொருளா லுயர்திணையேனும் சொல்லாலஃறிணை யாதல் பற்றி யாவென அஃறிணைப் பயனிலையான் முடிக்கப்பட்டதென்க. (கக)

இருமை யும்பெறு கற்பினா ளியம்புவாள் கலத்தின்
வருமருப் பெறற் கல்வியும் வாதின்மே லாக்கப்
பெருமை யும்பலர் விரும்புறு பெண்மையின் செருக்குந்
திருமகன்சபை யறியவாய் திறக்கவேண் டாவோ.

(இ - ள்) இகத்தையும் பரத்தையும் பெறுதற்குரிய கற்பினையுடைய பாணபத்திரர் மனைவியர் கூறுகின்றனர் : மாக்கலத்தினின்றுவந்த பெறுதற்

கரிய கல்வியையும், வாதின்மேற்சென்ற ஊக்கப் பெருமையையும், பலரும் அவாவும் உனது பெண்ணலத்தின் சிறப்பையும் இப்பாண்டியன் சபையிலுள்ளோர் அறியும்படி வாய்திறக்க வேண்டாமோ ? (கஉ)

நெய்யுண் பூங்குழல் மடவரால் நின்னொடும் வாது
செய்யும் பூசலுக் கெதிரலாற் றீயவாய் திறந்து
வையும் பூசலுக் கெதிரலேன் மானம்விற் றுன்போல்
உய்யும் பாவைய ரேயதற் கெதிரென வுரைத்தாள்.

(இ - ள்) நெய்பூசிய மலரையணிந்த அளகபாரத்தையுடைய ஈழநாட்டுப் பாடினியே! உன்னோடும் இசைவாது செய்யும் போருக்கு நான் எதிரேயல்லாமல், கொடிய வாயைத்திறந்து கொடுஞ்சொற்களைப் பேசும்போருக்கு நான் எதிரல்லேன் ; உன்னைப்போல மானத்தைவிற்று உயிர்பிழைக்கும் விலைமாதர்களே அக்கொடுஞ்சொற்களுக் கெதிராவார்கள் என்று கூறினர். (கந)

வென்றி மீனவன் விலக்குவான் போலெதிர் விலக்கித்
துன்று தார்க்குழல் மடந்தைமீர் பாடுமின் தோற்றோர்
வென்ற மாதரார்க் கடிமையாய் விடுவதே சபதம்
என்று மானமுண் டாக்கலு மீழநாட் டரிவை.

(இ - ள்) வெற்றியையுடைய பாண்டியன் (இருவரையும்) விலக்குவானைப் போல எதிர்நின்று விலக்கி, நெருங்கிய மாலையையணிந்த கூந்தலையுடைய மங்கையரே! பாடுங்கள். தோல்வியுற்றவர் வென்றவர்க்கு அடிமையாய் விடுதலே யுங்கட்குள் சபதமென இருவருக்கும் மானமுண்டாக்கலும், ஈழநாட்டினின்றும் போந்த பாடினி. (கச)

முந்தி யாழிடந் தழீஇக்குரல் வழிமுகிழ் விரல்போய்
உந்த வேபெரு மிதநகை யுட்கிடந் தரும்பச்
சந்த வேழிசை யிறைமகன் றாழ்செவிக் கன்பு
வந்த காதலாள் மழலையி னமுதென வார்த்தாள்.

(இ - ள்) தான்முற்பட்டு வீணையை யிடத்தோளிற்றழுவி, குரல் என்னும் நரம்பின் வழியே முகிழ்த்த விரல்சென்று தாக்கவும், பெருமிதப்புன்னகையானது உள்ளிருந்து முகிழ்ப்பவும், பண்ணுகவமைந்த எழிசைகளும் இராசராசபாண்டியனுடைய தாழ் செவியில் அவனன்பு கைவந்த காமக்கிழத்தியின் மழலைச் சொல்லாகிய இனிய அமுதம்போல வார்த்தனள். (கரு)

வீணை வாங்கினள் மாடக முறுக்கினள் விசித்து
வாண ரம்பெறிந் திருசெவி மடுத்தன ரியக்கர்
நாண மெல்விர னடைவழி நாவினோ யமுதம்
பாணர் கோமகன் விறலியும் பலர்செவி நிறைத்தாள்.

(இ - ள்) வீணையை எடுத்து மாடகத்தை முறுக்கிக் கட்டமைத்து, ஒள்ளிய நரம்புகளைத் தடவி, தமது இருசெவியாலுமடுத்து யக்ஷர்களும் நாண

மீதூர, மெல்லிய விரல்களை அந்நரம்புகளில் நடத்தலின் வழியே தமது நாவால் விளக்கும் இசையமுதத்தை, பாணபத்திரர் மனைவியாரும் பலர் செவிக்கும் ஊட்டினார். (௧௬)

அரச னுட்கிடை யறிந்தில ரவைக்களத் துள்ளார்
விரைசெய் வார்குழற் பாடினி பாடலை வியந்தார்
புரைசை மானிரைப் பூழிய னிலங்கையிற் போர்த
வரைசெய் குங்குமக் கொங்கையாள் பாடலை மகிழ்ந்தான்.

(இ - ள்) சபையிலுள்ளோர் அரசனுடைய உட்கருத்தை யுணராதவர்களாய் வாசனைமழுங் கூந்தலையுடைய பாணபத்திரர் மனைவியின் பாடலை மெச்சினார்கள். கழுத்திற் கயிறுபூண்ட யானைக்கூட்டங்களையுடைய பாண்டியன் இலங்கையினின்றும் வந்த குங்குமக்குழம்பு பூசிய குன்றுபோன்ற குசங்களையுடைய ஈழப்பாடினியின் பாடலை மெச்சினன்.

(வி - ம்) புரசை - புரைசை; "அஐ முதலிடை யொக்குஞ் சஞயமுன்" என்றபடி மொழியிடைப்போலி. (௧௭)

வேறு

தென்னவ னுட்கோ ளெல்லை தெரிந்தன ரவையத் துள்ளார்
அன்னவன் புகழ்ந்த வாறே புகழ்ந்தன ரவளைத் தானே
முன்னவ னருளைப் பெற்று மும்மையுந் துறந்தோ ரேனும்
மன்னவன் சொன்ன வாறே சொல்வது வழக்கா றன்றோ.

(இ - ள்) சபையிலுள்ளவர்கள் பாண்டியனது உள்ளக்கருத்தை யுணர்ந்து அந்த ஈழப்பாடினியையே பாண்டியன் புகழ்ந்தவண்ணமே புகழ்ந்தார்கள். சிவபெருமான் திருவருளைப்பெற்று (மண் பெண் பொன் என்னும் ஈஷணைத் திரவியங்கள்) மூன்றனையுந் துறந்தவராயினும், அரசன் சொல்லியவழியே சொல்லுதல் வழக்கல்லவா? (௧௮)

பொன்றளி ரனையாள் மையற் புதுமது நுகர்ந்து தீது
நன்றறி யாத கன்னி நாடவ னவையை நோக்கி
இன்றொரு நாளிற் றேரத் தக்கதோ இதுவென் றந்த
வென்றடு வேற்க ணாரைப் போமென விடுத்தான் மன்னே.

(இ - ள்) பொன் தளிர்த்தாலொத்த மேனியையுடைய காமக்கிழத்தி தரும் காமமாகிய புதிய தேனைப்பருகி, நன்மைதீமைகளைப் பகுத்தறியாத பாண்டியன், சபையிலுள்ளோரைப் பார்த்து, இவ்விசைத்திறத்தை யிப்பொழுதே ஒருநாளி லளந்தறியக்கூடுமோ? என்றுகூறி, அந்த இரு பாடினிகளையும் போகக்கடவீரென விடை கொடுத்தனன்.

(வி - ம்) வென்றடு வேற்கணார்-பகைவரை வெற்றிகொள்ளும் வேற்படை போன்ற கண்களையுடையவர்கள். (௧௯)

மருவிய வாய மேத்த விருந்தினள் மனைவந் தெய்திப்
புரவலன் றனது பாட்டைப் புகழ்ந்ததே புகழ்ந்த தாகப்

பெருமிதந் தலைக்கொண் டாளுப் பெருங்களிப் படைந்து மஞ்சத்
திருமல ரணைமே லார்வந் திளைத்தினி திருந்தா ளிப்பால்.

(இ - ள்) தன்னைச் சூழ்ந்த பெண்கள் கூட்டம் வாழ்த்த ஈழநாட்டிலிருந்து வந்த பாடினி தன்விடுதியில் வந்தடைந்து, பாண்டியன் தனது பாட்டைப் புகழ்ந்ததே புகழ்ச்சியாகக்கொண்டு இறுமாப்பு மேற்கொண்டு நீங்காத பெருஞ் செருக் கடைந்து மஞ்சத்திற் பரப்பிய புஷ்பசயனத்தின்மேல் மகிழ்ச்சியுடன் இனிதாகவிருந்தனள். இப்பால்,

(வி - ம்) 'புரவலன் றனது பாட்டைப் புகழ்ந்ததே புகழ்ந்ததாக' என்றது, பின் வருவது தெரியாமையின் இகழ்ச்சி புலப்படுத்தக் கூறினர். (௨௰)

வணங்குறு மருங்கிற் கற்பின் மடவரன் மதங்கி தானும்
அணங்கிறை கொண்ட நெஞ்ச ளங்கயற் கண்ணி பாகக்
குணங்குறி கடந்த சோதி குரைகழ லடிக்கீ ழெய்தி
உணங்கினள் கலுழ்கண் ணீர ளொதுங்கிநின் றிதனைச் சொன்னாள்.

(இ - ள்) வளையுமிடையையும் கற்பினையுமுடைய பாணபத்திரர் மனைவியாரும் துன்பங் குடிகொண்ட மனமுடையவளாய், அங்கயற்கண்ணியாரை வாமபாகத்திலுடையவராய்க் குணங்குறிகளைக் கடந்த பேரொளியாகிய சோம சுந்தரக் கடவுளுடைய சத்திக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த திருவடியையடைந்து, புலர்ந்து சிந்துங் கண்ணீருடையாராய், ஒருபாலொதுங்கி நின்று இதனைக் கூறுகிறார்: (௨௧)

தென்னவ னாகி வையஞ் செய்யகோல் செலுத்திக் காத்த
மன்னவ வழுதி வார வழிவழக் குரைப்ப தானான்
அன்னவன் கருத்துக் கேற்ப அவையரு மனைய ரானார்
பின்னடு நிலைமை தூக்கிப் பேசுவார் யாவ ரையா.

(இ - ள்) ஐயனே! பாண்டியர்மரபிற்றோன்றி உலகினைச் செங்கோல் செலுத்திக் காக்கும் அரசனாகிய இராசராச பாண்டியன் நடுநிலைமையைக் கைவிட்டு அழிவழக்குப்பேசுவதானான். அப்பாண்டியனுடைய கருத்துக்குப் பொருந்த அவன்சபையிலுள்ள பெரியோரும் அத்தன்மையரேயாயினர். பின்பு நடுநிலைமையினின்று சீர்தூக்கிப் பேசத்தக்கவர் யாவரிருக்கின்றனர்? (நீரே யன்றி ஒருவருமிலர்.) (௨௨)

உன்னருட் டுணைசெய் தென்பா லுறுகணோய் துடைப்ப தென்ன
மின்னனாய் நீயே நாளை வெல்லுமா செய்து மஞ்சேல்
என்னவா காய வாணி யீறிலா னருளாற் கேட்டு
மன்னருங் கற்பி னாள்தன் மனைபுகுந் திருந்தாள் மன்னோ.

(இ - ள்) உனது திருவருட்டுணைசெய்து என்னிடத்திலுள்ள துன்ப நோயையொழிக்கக் கடவாயென்றிரக்க, மின்னல் போன்றவளே! நீயே நாளையதினத்தில் வெல்லும்படி செய்வோம். அஞ்சற்கவென்று கூறிய

அசரீரியைச் சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருவருளாற் கேட்டு, நிலைபெற்ற அரியகற்பினையுடைய பாணபத்திரர் மனைவியார் தமதில்லிற் சென்றிருந்தனர்.

அன்றுபோல் மற்றை ஞான்று மழைத்தனன் பாடல் கேட்டுக்
குன்றுபோற் புயத்தா னென்னற் கூறிய வாறே கூற
மன்றுளார் பலரு மன்ன வண்ணமே சொன்னார் கேட்டு
நின்றபாண் மடந்தை பாண்டி நிருபனை நோக்கிச் சொல்வாள்.

(இ - ள்) மலைபோலுயர்ந்த புயத்தையுடைய பாண்டியன் அன்றுபோல மறுநாளிலும் (அவ்விருவரையும்) அழைப்பித்து, அவர்கள் பாடல்களைக் கேட்டு, நேற்றுக் கூறியதுபோலவே (இன்றுங்) கூறச் சபையிலுள்ள பெரியோர் பலரும் அவ்வாறே சொல்லினர். அதனைக்கேட்டு, அங்கு நின்று பாணபத்திரர் மனைவியார் பாண்டியராசனைப் பார்த்துக் கூறுகின்றனர் :

(வி - ம்) சொல்வாள் - நிகழ்காலப் பொருளில்வந்த வினையெச்சம். (உச)

தென்னரே றனையாய் ஞால மனுவழி செங்கோ லோச்சும்
மன்னரே றனையாய் வார வழக்கினை யாத லானீ
சொன்னவா றவையுஞ் சொல்லத் துணிந்தது துலைநா வன்ன
பன்னகா பரணர் முன்போய்ப் பாடுகேம் பாடு மெல்லை.

(இ - ள்) பாண்டியருள் ஆண்சிங்கம் போன்றவனே! உலகத்தில் மனுமுறையே செங்கோல் செலுத்தும் மன்னவருள் ஆண்சிங்கம் போன்றவனே! நடுநிலைமையிகந்த வழக்கினையுடையாயாதலால், நீ கூறியபடியே சபையுஞ் சொல்லத்துணிந்தது. துலையின் முள்ளைப்போன்ற சர்ப்பாபரணத்தையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் சந்நிதியிற் சென்று நாங்களிருவரும் பாடுகின்றோம். பாடுங்காலத்தில். (உரு)

இருவரேம் பாட்டுங் கேட்டுத் துணிந்திவள் வென்று ளென்று
ஒருவர்சந் நிதியிற் சொன்னாற் போதுமென் றுரைத்தாள் பாண்டித்
திருமக னனைய வாறே செய்மினீர் செய்மி னென்ன
மருவளர் குழலி னார்தம் மனைபுகுந் திருந்தார் பின்னாள்.

(இ - ள்) எங்களிருவருடைய பாடலையுங் கேட்டு ஒருவர் மனந்துணிந்து (இவருள்) இவள்தான் வென்றாளென்று அச் சந்நிதியிற் சொன்னால் அமையுமென்று கூறினார். பாண்டிநாட்டரசனாகிய இராசராசபாண்டியன் அப்படியே நீங்கள் செய்யுங்களென்று கூற, வாசம்பொருந்திய கூந்தலையுடைய பாடினிகளிருவரும் தமதில்லிற் சென்றிருந்தார்கள். (உசு)

வேறு

தென்ற னாடனு மந்திரச் செல்வரும்
நன்று தீதுணர் நால்வகைக் கேள்வியோர்
ஒன்ற வேகி யொளிவிடு வெள்ளிமா
மன்ற வாணர்மா மண்டபத் தெய்தினார்.

(இ - ள்) பாண்டியனும் மந்திரிகளும் (இசையிலுள்ள) குணங் குற்றங்களைப் பகுத்தறியும் நான்கு வகைப்பட்ட கேள்வி நிறைந்த இசைநூற் புலவர்கள் தம்மைச் சூழ்ந்துவரச் சென்று, ஒளிவீசும் வெள்ளியம்பலவாணர் மகா மண்டபத்தி லடைந்தார்கள்.

(வி - ம்) கீத ஞானம் - இலய ஞானம் - சுருதி ஞானம் - தாள ஞானம் என்பன நால்வகை ஞானங்களென்பர். (உஎ)

எய்தி யம்மட மாதரை யிங்குறச்
செய்தி ரென்னத் திருமக னேவலோர்
நொய்தி னோடி நொடித்தழைத் தாரொடு
மைதி கழ்ந்த விழியார் வருவரால்.

(இ - ள்) அடைந்து, அப்பாடினிகளை யிங்கு வரச்செய்யுங்களென்று பணிக்க, பாண்டியனது ஏவல்வழி நிற்கும் வேவுகாரர் விரைந்தோடி அரசன் கட்டளையைக் கூறி அழைத்த அவ்வேவுகாரரோடு, மைவிளங்கிய கண்களையுடைய பாடினிகள் வரா நிற்பர். (உஅ)

படிமை யார்தவப் பாடினி வந்தெனக்
கடிமை யாவளின் றையமின் றுலெனக்
கொடுமை யார்மனக் கோட்டச் செருக்கொடுங்
கடுமை யாகவந் தாள்கலத் தின்வந்தாள்.

(இ - ள்) தவவேடமுடைய பாடினிவந்து எனக்கு இப்பொழுது அடிமை யாவாள்; சந்தேகமில்லையென்று, கொடுமை மிக்க மனக்கோணலால் செருக்கோடும் மரக்கலத்தில் வந்த பாடினி விரைந்து வந்தனள். (உகூ)

கற்பின் மிக்கெழு கற்புங் கருத்தினிற்
சிற்ப ரஞ்சுடர் சேவடி மேல்வைத்த
அற்பு மிக்கெழ மெல்லவந் தாளரோ
பொற்பு மிக்குள பத்திரன் பொன்னனாள்.

(இ - ள்) கல்வி யறிவால் மேம்பட்டு விளங்குங் கற்பும், தமது மனத்திற் சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய சிவந்த திருவடிமேல் வைத்த பத்திமையும் பொலிந்து தோன்ற, அழகுமிக்க பாணபத்திருடைய மனைவியார் மெல்லென வந்தனர். (௩0)

அலங்கு மாரமொ டங்கத மாதிபல்
கலன்கள் தாங்கிக் கலைஞர்கு ழாத்திடை
இலங்கு மாட மதுரைக் கிறைவரும்
புலங்கொள் நாவலர் போல்வந்து வைகினர்.

(இ - ள்) விளங்குகின்ற மாடங்கள் நெருங்கிய மதுரைப்பதியி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளும், அசைகின்ற முத்தாரத்தோடு வாகுவலய முதலிய ஆபரணங்க ளணிந்து, இசைப்புலவர் கூட்டத்துள் இசைநூலில்வல்ல புலவர்போல (வடிவேற்று) வந்து தங்கியருளினர். (௩க)

அந்த வேத்தவை தன்னி லருங்கலம்
வந்த வேய்த்தடந் தோளிசை மாதராள்
முந்த வேத்திசை பாடினள் முந்தையோர்
சிந்தை வேட்டொன்றுஞ் செப்பின ரில்லையால்.

(இ - ள்) அந்த அரசசபையில், அரிய மரக்கலத்தில் வந்த மூங்கில்போலும் பருத்த தோளையுடைய (ஈழநாட்டுப்) பாடினி முற்பட நால்வகை வருண வாழ்த்தும் பாடினள். (அச்சபையிலிருந்து அதைக் கேட்ட) முதியோர் மனம் விரும்பி ஒன்றுங் கூறிற்றிலர்.

(வி - ம்) அவள் இசை அச்சபையோரை மகிழ்வுறச் செய்யாமையின் அவர்கள் ஒன்றுஞ் செப்பினரிலர் என்றார். நால்வகை வருணவாழ்த்தாவது - நால்வகை வருணப் பூதரைச் சிறுதேவபாணியாற் றுதித்து மூவடி முக்கால் வெண்பாவால் அவர் அணிமாலை ஆடை நீறம் கொடி முதலியவற்றைத் துதித்து அவர்களா லொன்று பெறுதல். இதனை,

மதிவாணனார் இசைநூல்
[சீவகசிந்தாமணி உதாரணச் செய்யுள்]

"அந்தணர் வேள்வியோ டருமறை முற்றுக
வேந்தன் வேள்வியோ டியாண்டுபல் வாழ்க
வணிக ரிருநெறி நீணிதி தழைக்க
பதினெண் கூலமு முழவர்க்கு மிகுக
அரங்கியற் கூத்து நிரம்பிவினை முடிக
வாழ்க நெடுமுடி கூர்கவென் வாய்ச்சொலென்
றிப்படிப் பலிகொடுத் திறைவனிற் றெருக்குச்
சேட்பட வமைத்துச் செழும்புகை காட்டிச்
சேவடி தேவரை யேத்திப் பூதரை
மூவடி முக்கால் வெண்பா மொழிந்து
செவியிழுக் குறாமை வேந்தனை யேத்திக்
கவியொழுக் கத்து நின்றுழி வேந்தன்
கொடுப்பன கொடுக்க வமையு மென்ப."

எனக் கூறுதலானுணர்க. (௩௨)

வீணை தோளிட னேந்திய வெண்மலர்
வாணி பாட இருக்கையின் வைகியே
யாண ரம்பெறிந் தின்னிசை யோர்ந்தெழீஇப்
பாணர் கோமகன் பன்னியும் பாடுமால்.

(இ - ள்) வீணையை யிடத்தோளிலேந்திய கலைமகள் பாடும் அவ்வாசனத்திலே தாமுமிருந்து, வீணையின் நரம்பினைத் தடவி, இன்னிசையை யாய்ந்தெழுப்பி, பாணர்கட்கிறைவராகிய பத்திரரது மனைவியாரும் பாடலுற்றனர்.

(வி - ம்) வாணியிருக்கை யென்றது பதுமாசனம். அது காலடிகளை மாற்றிக் குதிமேலாக விருத்தல். அஃதொன்பது விருத்தியு ளொன்று. இதனை,

"பதுமுக முற்கட் டிதமே யொப்படி'
இருக்கை சம்புட மயமுகஞ் சுவத்திகம்

தனிப்புட மண்டில மேக பாதம்
உளப்பட வொன்பதும்
ஆருந் திரிதர வில்லா திருக்கை."—என்பதனுனறிக. (௫௲)

வேறு

குடங்கை நீரும் பச்சிலையு மிடுவார்க் கிமையாக் குஞ்சரமும்
படங்கொள் பாயும் பூவணையுந் தருவாய் மதுரைப் பரமேட்டி
படங்கொள் பாயும் பூவணையுந் தருவாய் கையிற் படுதலைகொண்
டிடங்கள் தோறு மிரப்பாயென் றேசு வார்க்கென் பேசுவனே.

(இ - ள்) மதுரையிலெழுந்தருளிய பெருமானே! அகங்கை யளவு நீரை யும் பச்சிலையையுமிட்டு வழிபடும் அடியார்க்கு ஐராவதத்தையும் சேஷசயனத் தையும் தாமரைத் தவிசையுந் தந்தருளுவாய். (வழிபடும் அடியார்க்கு) சேஷ சயனத்தையுந் தாமரைத் தவிசையுந் தந்தருளும் நீயே திருக்கரத்திற் கபாலத் தைத் தாங்கி (தாருவன முனிவர்) வீடுகள் தோறும் இரக்கின்றாயென்று இகழும் புறச்சமயிகட்கு (யான்) யாதினை (விடையாகக்) கூறுவேன்?

(வி - ம்) இமையாக்குஞ்சரம் - கண்ணிமையாத யானை. இந்திரனும் பிரம னும் திருமாலும் சிவபிரானை வழிபாடு செய்தே தமது பதவியை யடைந்தன ரென்பது தோன்ற நிற்றலின் குறிப்பெச்சம். பரம + இஷ்டி = பரமேஷ்டி. தாருவன முனிவர் கௌதம முனிவரை வீணே பதிதராகத் தமது மாயையாற் கற்பித்து அதனாற் பாபமேற்றுத் துன்புற்றிருந்தனராதலின் அதனை விலக்கற் பொருட்டுச் சிவபெருமான் அவர்பால் பலியேற்றனர். *இவ்விஷயத்தை அகச் சமயிக ளறிந்து அருமை பாராட்டி மகிழ்வர். புறச்சமயிகள் அதனை யுணராது அவமதிப்பராதலின் "ஏசுவார்க் கென்பேசுவனே" என்றார். (௫௪)

தேனார் மொழியார் விழிவழியே செல்லா தவர்க்கே வீடென்று
நானு வேதப் பொருளுரைத்தாய் நீயே மதுரை நம்பரனே
நானு வேதப் பொருளுரைத்தாய் நீயே பாதி நாரியுரு
ஆனு யென்று பிறர்பழித்தா லடியேன் விடையே தறைவேனே.

(இ - ள்) மதுரையி லெழுந்தருளிய நமது பரமனே! தேன்போலுஞ் சுவை பொருந்திய மொழியையுடைய மாதர்களது கட்பார்வையின் வழியே செல்லாத சிவயோகிகட்கே மோக்ஷமென்று, பலவகைப்பட்ட வேதப்பொருளை நீயே விரித்துக் கூறினை. பலவகைப்பட்ட வேதப்பொருளை விரித்துக் கூறிய நீயே இடப்பாதி பெண்ணுருவாயினை யெனப் புறச்சமயிகள் இகழில் அடி யேன் யாது விடையாகக் கூறுவேன்.

(வி - ம்) வேதம் விச்சுவரூபியெனக் கூறுதற்கியைய ஆன்மாக்களுக்கு வீடருளுதற் பொருட்டுப் பந்தமருளப் பாதிநாரி யுருவானுயென்று அகச்சமயி கள் மகிழ்வர். புறச்சமயிகள் அதனை யுணராது அவமதிப்பாராதலின், "பழித் தால் அடியேன் விடையே தறைவேனே" என்றார்.

*தமிழ் வசன நடையில் வெளியிட்டிருக்கும் **சிவமகாபுராணம்** - ஞான சங்கிதையிற் கௌதமேசுவரலிங்க மகிமை யுரைத்த அத்தியாயத்திற் காண்க.

'பாதி நாரி யுருவானாய்' என்பதனை,

திருவாசகம்

"தென்பா லுகந்தாடுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
பெண்பா லுகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடீ
பெண்பா லுகந்திலனேற் பேதா யிருநிலத்தோர்
விண்பா லியோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ" என்றும்,

சித்தாந்த நூலார்

"ஆகமங்க ளெங்கே யறுசமயந் தானெங்கே
போகங்க ளெங்கே புணர்ப்பெங்கே—பாகத்
தருள்வடிவுந் தானுமா யாண்டிலனே லந்தப்
பெருவடிவை யாரறிவார் பேசு"

என்றும் வருவனவற்றா னறிக. (௩௫)

வரத னாகி யெவ்வுயிர்க்கு மாயா விருத்தி வலியடக்கிச்
சரத மான வீட்டின்பந் தருவாய் மதுரைத் தனிமுதலே
சரத மான வீட்டின்பந் தருவாய் வீடு பெறுவார்போல்
விரத யோக நிலையடைந்தா யென்பார்க் கென்னான் விளம்புவனே.

(இ - ள்) மதுரையி லெழுந்தருளிய ஒப்பில்லாத முதற்கடவுளே! அருட் கொடையை யுடையவனாகி எல்லா வுயிர்கட்கும் மாயாமலத்தின் விருத்தி வன்மையை யடக்கி, நித்தியமான மோக்ஷ இன்பத்தைத் தந்தருளுகின்றனை. நித்தியமான மோக்ஷ இன்பத்தைத் தந்தருளுகின்ற நீயே மோக்ஷ இன்பத்தை யடைய முயல்வார் போல நோன்பாகிய யோக நிலையினைக் கைக்கொண்டருளினை என்னும் புறச் சமயிகளுக்கு நான் யாது (விடையாகக்) கூறுவேன்?

(வி - ம்) தனு கரண புவன போகங்களாய்க் கன்மத்துக்கேற்ற சரீரங்களைக் கொடுத்தல் மாயா மலத்தின்றொழில். அழுக்கைக் கொண்டே அழுக்கை யொழித்தல்போல, மாயையைக்கொண்டே அந்த மாயையை யொழிதததன் வலியடக்கலாம். முக்திநிலை வாக்கிறந்ததாதலின் சனகர் முதலிய மகருஷிகள் நால்வர்க்குணர்த்திய சிவயோக நிலையை அகச்சமயிகளுணர்வர். புறச்சமயிகள் அதனை யுணராது அவமதிப்பாராதலின் "விரதயோக நிலையடைந்தா யென்பார்க் கென்னான் விளம்புவனே" என்றார். இதனை,

திருவாசகம்

"நன்றாக நால்வருக்கு நான்மறையி னுட்பொருளை
அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தான் காணேடீ
அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தா னாயிடினும்
கொன்றான்காண் புரமூன்றுங் கூட்டோடே சாழலோ"

என்பதனுனறிக. (௩௬)

கண்ணுதல் மதுரைப் பிரானையிவ் வாறு கருதிய பாணியாற் கனிந்து, பண்ணுதல் பரிவட் டணைமுத லிசைநூல் பகர்முதற் றொழி லிரு நான்கும், எண்ணுறு வார்தல் வடித்திடன் முதலா மெட்டி

சைக் கரணமும் பயப்ப, மண்ணவர் செவிக்கோ வானவர் செவிக்கும் வாக்கினுள் நாவிளை யமுதம்.

(இ - ள்) நெற்றிக்கண்ணையுடைய மதுராபுரீசனை இவ்வண்ணமாகப் பொருளமைந்த பண்ணினால் மனங்கனிந்து, பண்ணுதல் பரிவட்டணை முதலாக இசை நூல் கூறும் முதற்றொழில்களாகிய எட்டும், எண்ணிநிற்கும் வார்தல் வடித்தல் முதலிய எண்வகைப்பட்ட இசைக்கரணங்களும் பயன்பட, மண்ணுலக வாசிகள் செவிக்குமட்டுமோ, தேவர்களது செவிக்கும் தமது நாவால் விளைந்த இசையமுதத்தை வார்த்தனர் (பாணபத்திரர் மனைவியார்).

(வி - ம்) பண்ணுதல் பரிவட்டணை முதல் முதற்றொழிலிருநான்கு—பண்ணல் - பரிவட்டணை - ஆராய்தல் - தைவரல் - செலவு - கையூழ் - விளையாட்டு - குறும்போக்கு எனப்படும். அவற்றுள், பண்ணல் - பாடநினைத்த பண்ணுக்கு இணை கிளை பகை நட்பான் நரம்புகள் பெயருந்தன்மை மாத்திரை யறிந்து வீக்குதல். பரிவட்டணை - அவ்வீக்கின நரம்பை அகமும் புறமும் விரல்களாற் கரணஞ்செய்து தடவிப்பார்த்தல், ஆராய்தல் - ஆரோகண அவரோகணவகையால் இசையைத் தெரிதல். தைவரல் - அநுசுருதி யேற்றுதல். செலவு - ஆலத்தியே நிரம்பப் பாடுதல். விளையாட்டு - பாடநினைத்த வண்ணத்திற் சந்தத்தை விடுத்தல். கையூழ் - பாட நினைத்த வண்ணத்திற் செய்த பாடலெல்லாம் இன்பமாகப் பாடுதல். குறும்போக்கு - குடகச் செலவுந் துள்ளற்செலவும் பாடுதல் என்பர்.

வார்தல்வடித்திடன் முதலா மெட்டிசைக்கரணம்—வார்தல் - வடித்தல் - உந்தல் - உறழ்தல் - உருட்டல் - தெருட்டல் - எள்ளல் - பட்டடை யெனப் படும். அவற்றுள், வார்தல் - எடுத்தல் ; வடித்தல் - படித்தல் ; உந்தல் - நலிதல் ; உறழ்தல் - கும்பித்தல் ; உருட்டல் - உருட்டு; தெருட்டல் - ஒலி ; எள்ளல் - குடிலம்; பட்டடை - தூக்கு என்பர். (ருஎ)

இடையினோ டேனைப் பிங்கலை யியக்க மிகந்துமூ லந்தொடுத் தியக்கி, நடுவுறு தொழிலாற் பிரமரந் திராந்த நடைபெற விசைக்குமுள் ளாளம், மிடறுவீங் காள்கண் ணிமைத்திடா தொயிறு தெளிப் படாள் புருவமேல் நிமிராள், கொடிறது துடியாள் பாடலு மதுகேட் டனைவருங் குதூகல மடைந்தார்.

(இ - ள்) இடைகலையுடன் மற்றப் பிங்கலையிலுமியங்குஞ் சஞ்சரிப்பொழிந்து மூலாதாரத்தினின்றும் வாயுவை யெழுப்பிச் சுழிமுனையின் றொழிலால் பிரமரந்திர முடிவுகாறுஞ் செல்லப்பாடுந் தேவகாந்தருவத்தை, கண்டம் வீங்காமலும், கண்ணிமை கொட்டாமலும், பற்கள் தோன்றாமலும், புருவமேறாமலும், கபோலந் துடியாமலும் (பாணபத்திரர் மனைவியார்) பாட, அத்தேவகாந்தருவத்தை எல்லோருங் கேட்டுக் களிப்படைந்தார்கள்.

(வி - ம்) உள்ளாளக் கீதம் பதினொருவகையாற் பாடப்படுமென்பார். இதனை,

" உள்ளாளம் விந்துவட நாதை மொலியுருட்டுத்
தள்ளாத தூக்கெடுத்தல் தான்படுத்தல்—மெள்ளக்

கருதி நலிதல் கம்பித்தல் குடிலம்
ஒருபதின்மே லொன்றென் றுரை."

கண்ணிமையா கண்டர் துடியா கொடிறசையா
பண்ணளவும் வாய்தோன்ற பற்றெரியா—எண்ணிலிவை
கள்ளார் நறுந்தெரியற் கைதவனே கந்தருவர்
உள்ளாளப் பாட லுணர்"—என்பதனு னறிக.

இவ்விஷயம் சீவகசிந்தாமணி காந்தருவதத்தையாரிலம்பகத்தில் நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரையிலும், இசை நூல்களிலுங் கண்டுகொள்க. (௩அ)

கன்னிநா டுடையான் கைதவ னெனும்பேர்க் காரணந் தேற்றுவா னெனத்தான், இன்னிசை யறிஞ னாகியு முன்போ லியம்புவா னொருப்படு கின்றான், முன்னவ னருளாற் றன்மனக் கோட்ட முரண்கெடப் பொதுமையா னோக்கி, இன்னிவள் தானே வென்றன ளென்று னினையவா றனைவரு மொழிந்தார்.

(இ - ள்) பாண்டிநாட்டையுடைய இராசராசபாண்டியன் (தனக்குரிய) கைதவன் என்னும் பெயருக்குக் காரணத்தைத் தெளிவிப்பவன்போல, தான் இனிய இசைநூலில் வல்ல புலவனாகியும், முன்புபோலக் கூற உடன்படுகின்றவன், சோமசுந்தரக்கடவுளின் அருளால் தனது மனக்கோணலின் மாறுபாடு கெட, நடுநிலைமையினின்று சீர்தூக்கி, இந்தப் பாணபத்திரன் மனைவியே வென்றாளென்று கூறினன். இப்படியே அங்கிருந்தார் யாவருங் கூறினர்.

(வி - ம்) கை தவன்=தவம் கைகூடியவன். இஃதிவன்பால் ஒரு சொல்லின் தன்மைத்தாய வஞ்சகமுடையான் எனக் காரணக்குறியாக மாறுகின்றானதலின் "கைதவனெனும்பெயர்க் காரணந் தேற்றுவான் போல" என்றார். கைதவம்=வஞ்சனை (௩௯)

கரியுரை மொழிந்த கைதவ னிலங்கைக் கைதவப் பாடினி கழுத்திற், புரிகுழல் மாதை யிருத்தெனை இருத்தும் போதுமை யிடங்காந் திருந்த, அரியநா வலரீ தற்புத மீதற் புதமென அறைந்தவை காண, விரிகதிர் மின்போல் மறைந்தனர் யாரும் வியந்தனர் பயந்தனன் வேந்தன்.

(இ - ள்) சாக்ஷிமொழி கூறிய பாண்டியன் இலங்கையினின்றுவந்த வஞ்சகப்பாடினியின் கழுத்தில், கட்டமைந்த கூந்தலையுடைய பாணபத்திரர் மனைவியை யிருத்தா யென்றேவ, ஏவற்பெண்க ளிருத்துங்காலையில், உமாதேவியாரை வாமபாகத்திற்காந்து (மானுடத்) திருவுருவங் கொண்டிருந்த அரிய (இசைநூலில் வல்ல) நாவலர் பெருமானாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள், இச்செயல் அற்புதமென்று கூறிச் சபையிலுள்ளோ ருணர விரிந்த கிரணத்தையுடைய மின்னல்போல மறைந்தருளினார். (அதனைக் கண்ட) யாவரும் அதிசயித்தார்கள். இராசராசபாண்டியன் பயந்தனன். (௪௦)

செங்கணே றழக ராடலீ தென்றே யாவருந் தெளிந்தன ரேத்தி
அங்கணு யகர்தங் கருணையின் திறனு மடியவ ரன்பையுந் தூக்கித்

தங்கணு ரருவி பெருகஆ னந்தத் தனிப்பெருஞ் சலதியி லாழ்ந்தார்
வங்கமேல் வந்தாள் பிடர்மிசை யிருந்த மாணிழை விறலியை மன்னன்.

(இ - ள்) சிவந்த கண்களையுடைய விடைமேலழகர் திருவிளையாடலிது என்று யாவருந் தெளிந்து துதித்து, அவ்விடத்துச் சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருவருளின் திறத்தையும் அடியவர்களின் அன்பின் திறத்தையுஞ் சீர்தூக்கி, தமது கண்களில் ஆனந்தவெள்ளம் உவட்டெடுத்தூற்ற வொப்பில்லாத பேரின்ப சாகரத்தி லழுந்தினார்கள். மாக்கலத்தின்மேல் வந்த பாடினியின் பிடர்மேலிருந்த பாணபத்திரர் மனைவியை, இராசராசபாண்டியன். (சுக)

இறக்குவித் தவட்கு முந்தமுத் தார மெரிமணிக் கலன்றுகில் வரிசை, பெறக்கொடுத் தேனை யவட்குமுள் மகிழ்ச்சி பெறச்சில வரிசைதந் தவையிற், சிறக்கவந் தொருங்கு வைகிவா னிழிந்த தெய்வதக் கோயில்புக் கிருந்த,அறக்கொடி யிடஞ்சேர் பெரும்புல வோர்க்கு மருங்கல ளுதிகள் நல்கா.

(இ - ள்) இறக்குவித்து, அப்பாணர் மனைவியாருக்கு முற்பட முத்துமாலிகையையும் தீப்போலச் செந்நிறம் வாய்ந்த இரத்தினாபரணங்களையும் பீதாம்பரங்களையும் வரிசையாகப் பெறத் தந்து, ஈழப்பாடினிக்கும் மனத்தில் மகிழ்ச்சியரும்பச் சிலவரிசைகள் கொடுத்து, சபையில் மேம்பட ஒரு சேரவிருந்து, விண்ணின்றும் இழிந்த தெய்வத்தன்மையுடைய திருக்கோயிலிற் சென்று, ஆங்குஎழுந்தருளிய உமாதேவியாரை இடப்பாகத்திலுடைய பெரிய புலவர் சிகாமணிக்கும் அரிய ஆபரணாதிகளைக்கொடுத்து. (சுஉ)

வேறு

மன்னவர் வலிக ளெல்லாந் தெய்வத்தின் வலிமுன் னில்லா
அன்னமா தெய்வஞ் செய்யும் வலியெலா மாண்முன் றட்ட
முன்னவன் வலிமுன் னில்லா வெனப்பலர் மொழிவ தெல்லாம்
இன்னபாண் மகளிற் காணப் பட்டதென் றிறும்பூ தெய்தா.

(இ - ள்) அரசருடைய வலிமைகளெல்லாம் தெய்வத்தின் வலிமைக்கு முன் நில்லாவாம். அந்தப் பெரிய தெய்வங்கள் செய்யும் வலிமைகளெல்லாம் திரிபுரங்களை நகைத்தெரித்தருளிய சிவபெருமான் வலிமைக்கு முன் நில்லாவாமென்று, பலருங் கூறுவதெல்லாம் இந்தப் பாடினியாரிடத்து (ஐயமறக்) காணப்பட்டதென்று வியப்படைந்து. (சுங)

மின்னியல் சடையி னானை விடைகொடு வலஞ்செய் தேகி
இன்னிய மியக்கஞ் செய்ய எழில்கொடன் கோயி லெய்தித்
தொன்னிதி பெற்றான் போலச் சுகுணபாண் டியனைப் பெற்று
மன்னிய மகிழ்ச்சி வீங்க வைகினான் இராச ராசன்.

(இ - ள்) மின்னலையொத்த சடையையுடைய சோமசுந்தரப்பெருமானிடத்து விடைபெற்றுச்சென்று இனிய வாச்சியங்களொலிக்க, அழகுபொருந்திய தனது கோயிலையடைந்து, தொன்றுதொட்டுள்ள சங்கநிதி பதுமநிதிகளைப் பெற்றவன்போல, சுகுணபாண்டியனைப் பெற்ற மகிழ்ச்சி மிக இராசராசபாண்டியனிருந்தனன். (சுச)

ஆக திருவிருத்தம் - உகககஉ.

நாற்பத்தைந்தாவது

பன்றிக்குட்டிக்கு முலைகொடுத்த படலம்

இருளைக்கந் தரத்தில் வைத்தோன் தன்னிடத் தென்று மன்பின்
தெருளைத்தந் தவட்கு மாறுந் தெரிவையை யிசையால் வெல்ல
அருளைத்தந் தளித்த வண்ண மறைந்தனந் தாயாய்ப் பன்றிக்
குருளைக்கு முலைதந் தாவி கொடுத்தவா றெடுத்துச் சொல்வாம்.

(இ - ள்) ஸ்ரீகண்டத்தில் விஷத்தைப்பொருத்திய சிவபெருமானார் தம்மிடத்தில் எப்பொழுதும் மெய்யன்பினை வைத்த பாணபத்திரர் மனைவியாருக்குப் பகையாயுள்ள ஈழநாட்டுப் பாடினியை இசைப்பாட்டினால் வெல்லத் திருவருள் வைத்துப் பாலித்த திருவிளையாடலைக் கூறினோம். பன்றிக் குட்டிகளுக்குத் தாயாக வந்து முலைகொடுத்துப் பாலித்த திருவிளையாடலை யினியெடுத்துக் கூறுவாம். (௧)

முறையென இமையோர் வேண்ட முளைத்தநஞ் சயின்று சான்றாய்
உறையென மிடற்றில் வைத்த வும்பரான் மதுரைக் காரந்
திறையென வெறிநீர் வைகைத் தெற்கது குருவி ருந்த
துறையென வுளதோர் செல்வத் தொன்மணி மாட மூதூர்.

(இ - ள்) தேவர்கள் முறையோவென்று யாசிக்க, (கடலில்) தோன்றிய ஆலாலவிஷத்தை யுண்டு (அதனை) சாக்ஷியா யிருவென மிடற்றில் வைத்தருளிய சிவபுரத்தையுடைய பெருமானார் (எழுந்தருளிய) திருவாலவாய்க்குத் திறையாக முத்தங்களை வீசும் வைகைநதியின் தென்பால் குருவிருந்த துறையெனவுள்ளது, ஒப்பில்லாத செல்வமிக்க தொன்றுதொட்டுள்ள இரத்தினங்க ளழுத்திய மாடங்களையுடைய பெரிய நகரம். (௨)

தருநாத னாதி வானோர் தங்குரு விருந்து நோற்பக்
குருநாத னெனப்பேர் பெற்றுக் கோதிலா வரந்தந் தேற்றில்
வருநாதன் சித்தி ரத்தேர் வலவனு ருடனே கஞ்சத்
திருநாதன் பரவ வைகி யிருக்குமச் சிறந்த வூரில்.

(இ - ள்) பஞ்சதருக்களுக்குத் தலைவனாகிய இந்திரன் முதலிய தேவர்களுடைய குருவாகிய பிரகஸ்பதிமுனிவர் இருந்து நோற்றலால், குருநாதனெனக் காரணப் பெயர் கொண்டருளி, குற்றமில்லாத வரங்களை அவருக்குக் கொடுத்து, இடபவாகனத்தில் வருஞ் சிவபெருமான் சித்திரரதனென்னுங் கந்தருவனுடனே, தாமரை மலரில் வாழுந் திருமகள் கொழுநனாகிய திருமால் பணிசெய்ய எழுந்தருளி யிருக்கும் அந்தச் சிறந்த (குருவிருந்த துறையென்னும்) திருப்பதியில். (௩)

சுகலனென் றொருவே ளாள னவன்மனை சுகலை யென்பாள்
இகலருங் கற்பி னுள்பன் னிருமகப் பெற்றாள் செல்வப்
புகலருஞ் செருக்கா லன்ன புதல்வரைக் கடியா ராகி
அகலருங் களிப்பு மீதூ ரன்பினால் வளர்க்கு நாளில்.

(இ - ள்) சுகலனென்றொரு வேளாளனுள்ளான். அவன் இல்லாள் சுகலை யென்னும் பெயருடையாள். மிகுந்த கற்பினையுடைய அந்தச் சுகலை பன்னிரு புதல்வரைப் பயந்தனள். பெருஞ் செல்வத்தாலாகிய சொல்லுதற்கரிய இறுமாப்பால் அம்மக்களை (குற்றங் கண்டவிடத்து)த் தண்டியாதவர்களாகி, நீங்காத களிப்புமிக்க அன்புடன் வளர்க்குங் காலத்தில். (௪)

தந்தையுந் தாயு மாயத் தறுகண்மிக் குடையா ராகி
மைந்தரும் வேட ரோடு கூடிவெங் கானில் வந்து
வெங்தொழில் வேட்டஞ் செய்வார் வெயில்புகாப் புதற்கீ ழெய்தி
ஐந்தவித் திருந்து நோற்குங் குரவனை யங்குக் கண்டார்.

(இ - ள்) தமது பிதாவும் மாதாவு மிறக்கக் கொடுந் தொழிலை மிகவு முடையாராகி, அப்பன்னிரண்டு புத்திரர்களும் வேடருடன் கலந்து வெப்பம் பொருந்திய காட்டில் வந்து கொடுந்தொழிலாகிய வேட்டையாடுகின்றவர்கள், சூரியகிரணஞ் செல்லாத அடர்ந்த ஒரு புதலின் கீழ்ச்சென்று ஐம்புலன்களையும் வென்றிருந்து தவஞ்செய்யும் பிரகஸ்பதி முனிவரை அவ்விடத்திற் பார்த்தார்கள்.

(வி - ம்) ஐந்து - புலன்கண்மேனிற்றலின், பண்பாகு பெயர். (௫)

கைத்தலம் புடைத்து நக்குக் கல்லும்வெம் பரலும் வாரி
மெய்த்தவன் மெய்யிற் றாக்க வீசினார் வினையை வெல்லும்
உத்தமன் வீக்கஞ் செய்தார் தவத்தினுக் குவரென் றுன்னிச்
சித்தநொந் தினைய வஞ்சத் தீயரைச் செயிர்த்து நோக்கா.

(இ - ள்) கைகொட்டிச் சிரித்து, கல்லையுங் கொடிய பருக்கைகளையும் பொறுக்கி உண்மைத் தவத்தையுடைய பிரகஸ்பதிமுனிவர் தேகத்திற் படும்படி யெறிந்தார்கள். வினையை யொழிக்கும் உத்தமராகிய அப்பிரகஸ்பதி முனிவர், இவர்கள் நமது தவத்திற்கு அழிவு செய்தனரென்று கருதி மனநொந்து, இந்த வஞ்சம் பூண்ட கொடியரைக் கோபித்துப் பார்த்து.

இதுமுதல் இரண்டு பாடல்கள் குளகம். (௬)

தொழுந்தொழில் மறந்து வேடத் தொழிலுழந் துழல்வீர் நீர்மண்
உழுந்தொழி லுடைய நீராற் பன்றியி னுதரத் தெய்திக்
கொழுந்தழ லனைய ஏனக் குருளையாய்த் தந்தை தாயை
இழந்தல முறுமி னென்னா இட்டனன் கடிய சாபம்.

(இ - ள்) (பெரியோரைக் கண்டவிடத்து) பணியுந்தொழிலைக் கைவிட்டு வேட்டுவத் தொழிலை மேற்கொண்டுழல்கின்ற செய்கையையுடையீர்! நீங்கள்

நிலத்தை யுழுந்தொழிலையுடைய குலத்திற் பிறந்த தன்மையால், பன்றியின் கர்ப்பத்தை யடைந்து முதிர்ந்த நெருப்பை யொத்த வெய்ய கோபத்தை யுடைய பன்றிக்குட்டிகளாய், (பிறந்தபோதே) தந்தை தாயை யிழந்து வருந் துங்களென்று கடுஞ்சாபங் கொடுத்தனர். (எ)

பாவத்தை யனைய மைந்தர் பன்னிரு பேரு மஞ்சிச்
சாவத்தை யேற்றெப் போது தணிவதிச் சாப மென்ன
ஆவத்தை யகற்று மீச னருட்கழல் நினைந்து வந்த
கோவத்தை முனிவு செய்தக் கடவுளர் குரவன் கூறும்.

(இ - ள்) பாவம் உருவெடுத்தாற்போன்ற பன்னிரு புதல்வரும் அச்சங் கொண்டு (முனிவர்) சாபத்தை மேற்கொண்டு, இந்தச்சாபம் எங்களுக்கெப்பொழுது நீங்குவதென, (ஆன்மாக்களின்) இடையூற்றினை யொழிக்குஞ் சிவபெருமானது கருணை வடிவாகிய திருவடியை நினைத்துத் தமக்குவந்த கோபத்தை வெறுத்துத் தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதி முனிவர் கூறுகின்றனர். (அ)

என்னையா ளுடைய கூட லேகநா யகனே யுங்கட்
கன்னையாய் முலைதந் தாவி யளித்துமே லமைச்ச ராக்கிப்
பின்னையா னந்த வீடு தருமெனப் பெண்ணோர் பாகன்
றன்னையா தரித்தோன் சொன்னான் பன்னிரு தனயர் தாமும்.

(இ - ள்) என்னையாளாகவுடைய நான்மாடக்கூடலி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளே உங்களுக்குத் தாயாகவந்து முலைகொடுத்துக்காத்து, சிலநாட்களின் பின்னர் (உங்களைப்) பாண்டியனுக்கு மந்திரிகளாக்கிப் பின்பு சிவ்கதி தந்தருளுமென்று, உமாபிராட்டியாரை ஒருபாகமாகவுடைய அக் கடவுளே முதல்வனென்றுபற்றிய பிரகஸ்பதிமுனிவர் கூறினர். பன்னிருபுதல்வரும். (கூ)

தோன்மைசால் குருவி ருந்த துறையதன் புறத்த வான
பன்மைசால் கான வாழ்க்கைப் பன்றிகட் கரசாய் வைகுந்
தன்மைசால் தனியே னத்தின் றன்பெடை வயிற்றிற் சென்று
வன்மைசால் குருளை யாகிப் பிறந்தனர் வழக்கான் மன்னோ.

(இ - ள்) தொன்றுதொட்டுள்ள குருவிருந்த துறையின் புறத்திலுள்ள பல வகைப்பட்ட காட்டில் வாழும் பன்றிகளுக்கு வேந்தாய் நிலைபெற்ற தன்மைமிக்க வொப்பில்லாத ஆண்பன்றியின் உயிர்த்துணையாகிய பெண்பன்றியின் கருப்பத்திலடைந்து, வன்மைமிக்க குட்டிகளாகி (சாபம் இடையீடுபடாத) வழக்கினால் அன்றே பிறந்தார்கள். (கஓ)

ஆனநா ளொருநா ளெல்லை யரசருக் கரச னான
மீனவன் மதுரை நீங்கி மேற்றிசைக் கான நோக்கி
மானமா வேட்டஞ் செய்வான் மத்தமா வுகைத்துத் தண்டாச்
சேனைதன் புறம்பே மொய்ப்பச் செல்கின்றான் செல்லு மெல்லை.

(இ - ள்) இவ்வாறான காலையில் ஒருநாளளவில் அரசர்க்கரசனான இராசராச பாண்டியன் மதுரையினின்றும் நீங்கி, மேற்றிசையிலுள்ள அவ்வனத்தை நோக்கிப் பெரிய மிருகவேட்டையாடுதற் பொருட்டு மதமயக்கத்தையுடைய யானையைச் செலுத்தி, நீங்காத சேனைகள் தன்புறத்தே சூழ்ந்துவரச் செல்லுவானாயினான். அவ்வாறு செல்லுகையில். (௧௧)

மாவழங் கிடங்கள் தேர வல்லதோல் வன்தா ளொற்றர்
பாவடிச் சுவடு பற்றிப் படர்ந்துநா றழல்பு லால்வாய்த்
தீவிழி யுழுவை யேனந் திரிமருப் பிரலை புல்வாய்
மேவிட னறிந்து வல்லே விரைந்துவந் தெதிரே சொன்னார்.

(இ - ள்) மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கும் இடங்களையறியத்தக்க தொடுதோல் வீக்கிய முருட்டுக்கால்களையுடைய தூதுவர்கள், பரந்த காலடிச்சுவட்டைப் பற்றிப் பின் சென்று, தோன்றுங் கோபாக்கினியையும் புலால் நாறும் வாயையும் தீக்கொப்புளிக்குங் கண்களையுமுடைய புலிகளும், பன்றிகளும், திருகிய கொம்புகளையுடைய கலைமானும், மானும் இருக்குமிடங்களையுணர்ந்து, கடுகவிரைந்து வந்து பாண்டியன் முன் கூறினார்கள். (௧௨)

மறத்துறை வேட்ட மாக்கள் வல்லைபோ யொடியெ றிந்து
புறத்துவார் வலைகள் போக்கி நாயதன் புறம்பு போர்ப்ப
நிறைத்துமா வொதுக்கி நீட்டும் படைஞராய் நிரைசூழ் நிற்ப
அறத்துறை மாறாக் கோலா னனைமேல் கொண்டு நிற்ப.

(இ - ள்) கொலைத்தொழிலின் வழியே சென்ற வேட்டுவத்தொழிலோர் விரைந்து சென்று ஒடி வீசிப் புறம்பே வாராலாகிய வலைகளைக்கட்டி, நாய்கள் வலையின் புறம்பே நிறைத்துக் கூட்டி, மிருகங்களை விலக்கி யோட்டுகின்ற ஆயுதங்களை யுடையர் போலச் சூழ்ந்து நிற்கவும், அற வழியினின்று மாறுபடாத செங்கோலை யுடைய இராசராசபாண்டியன் யானைமேலேறி ஒருபால் நிற்கவும்.

(வி - ம்) ஒடியெறிதல் - மூலைபோக்குதல். (௧௩)

சில்லரித் துடிகோ டெங்குஞ் செவிடுறச் சிலையா நிற்பப்
பல்வகைப் பார்வை காட்டிப் பயில்விளி யிசையா நிற்ப
வல்லிய மிரலை மையல் மானினம் வெருளா நிற்ப
வில்லிற வளித்து வாங்கி மீளிவெங் கணைகள் தூர்த்தார்.

(இ - ள்) சில்லரிவாச்சியமும், உடுக்கையும், கொம்பும் எவ்விடத்துஞ் செவிபட வொலியா நிற்கவும், பலவகைப்பட்ட பார்வைகளையும் காட்டி சைகையோசை ஒருபா லிசையாநிற்கவும், புலியுங் கலைமானும் மயக்கம் பொருந்திய மான்கூட்டமுமஞ்ச, வில்முறியும் வண்ணம் மண்டலாகாரமாக வளைத்து, வெற்றிமிக்க கொடிய பாணங்களைத் தூர்த்தனர்.

(வி - ம்) பார்வை காட்டல் என்றது புலிபோலப் புலியும், மான்போல மானுங்காட்டி வரவழைத்தல். பயில்விளி யென்றது ஓசையுவமையால் அவ்வம் மிருகங்களை விளித்தல். (௧௪)

வேறு

சேறிந்த மான்மு றிந்த தாள்சி தைந்த சென்னி செம்புனற்
பறிந்த வாறு வெண்ணி ணம்ப ரிந்து வீசு கையிரு
மறிந்த வேழு யர்ந்த வேழ மாண்ட வெண்கு வல்லியம்
பிறிந்த வாவி யோடும் வாய்பி ளந்த வாய்வி ழுந்தவே.

(இ - ள்) நெருங்கிய மான்கள் கால்கள் முரிந்து தலையறுபட்டு உதிர வெள்ளம் பெருக்கின. ஏழுமுழ முயர்ந்த யானைகள் வெள்ளிய நிணங்களைச் சிந்தி வீசுந் துதிக்கையற்று மயங்கிவீழ்ந் திறந்தன. காடிகளும் புலிகளும் நீங்கிய பிராணனோடும் வாய் பிளந்து விழுந்தன.

(வி - ம்) முறிந்த சிதைந்த மறிந்த - முற்றெச்சங்கள். ஏழு முழ முயர்தல் முன் காட்டப்பட்டது. (கரு)

தோட்ட புற்கி ழங்கு வாடை தொடவி ரைந்து கண்ணியுட்
பட்ட வும்பொ றித்து வைத்த பார்வை வீழ்ந்த டுத்தவுங்
கட்டி யிட்ட வலைபி ழைத்து ஞமலி கௌவ நின்றவும்
மட்டி லாத வொட்டி நின்ற மள்ளர் வேலின் மாய்ந்தவே.

(இ - ள்) கல்லி யெடுத்துவைத்த புல்லின் கிழங்கின் வாடைவீச விரைந்தோடிக் கௌவி வலையிற்பட்டனவும், எழுதி நாட்டிய பார்வையை நோக்கி விரும்பிவந்தடுத்தனவும், கட்டிய வலையினின்று தப்பி நாய்கள் கௌவ நின்றனவுமாகிய அளவில்லாத மிருகங்கள் பதுங்கிநின்ற வேட்டமாக்கள் வேலினு லிறந்தன. (கசு)

பட்ட மாவொ ழிந்து நின்ற மறவி லங்கு பல்சில
வட்ட மாவ ளைந்து டுத்த வலையி னுந்தி யப்புறத்
தெட்டி நின்ற கொலைஞர் மேலெ திர்ந்து மீள வெயில்வளைந்
தொட்டி னுரை மலையு மாப்பொ றிக்க ணங்க ளொத்தவே.

(இ - ள்) இறந்த மிருகங்களொழியப் பிழைத்துநின்ற மிருகங்களுள் பலவுஞ் சிலவும் மண்டலமாக வளைந்து சூழ்ந்த வலையினின்றுந் தாவி அப்புறத்தில் அடுத்துநின்ற வேட்டுமாக்கள்மேற் பாய்ந்து மீளுதல், மதிலை முற்றுகைசெய்து போர் செய்யநின்ற வீரர்களோடு போர் செய்யவமைத்த யந்திரங்களாகிய மிருகங்களை யொத்திருந்தன. (கஎ)

வல்லி யந்து ளைத்த கன்று மான்று ளைத்த கன்றுவெங்
கல்லி யங்கு மெண்கி னைத்து ளைத்த கன்று கயவுவாய்
வெல்லி பந்து ளைத்து மள்ளர் விட்ட வாளி யிங்ஙனஞ்
சொல்லி னுங்க டிந்து போய்த்து ணித்த மாவ ளப்பில.

(இ - ள்) சேனுவீரர்களெய்த அம்புகள் (முனிவர்) சாபத்தினும் விரைந்து சென்று புலிகளைத் துளைத்துருவி, மான்களைத் துளைத்துருவி, வெவ்விய மலைகளில் வாழும் காடிகளைத் துளைத்துருவி, பெரிய வாயையுடைய வெற்றி

பொருந்திய யானை மேற்றைத்து, இவ்வாறு துண்டுபடுத்திய மிருகங்கள் எண்ணிறந்தன.

(வி - ம்) முனிவர் சாபம் சபிக்கப்பட்டவர்பேரில் அப்பொழுதே செல்லுதலின் 'சொல்லினுங் கடிந்துபோய்' என்றார். (கஅ)

மடுத்த வாளி யிற்பி ழைத்து வலையை முட்டி யப்புறத்
தடுத்த மானை வௌவி நாய லைத்து நின்ற வாதிநாள்
உடுத்த பாச வலையி னின்று மூய்கு வாரை யொய்யெனத்
தடுத்தவா விளைத்து நின்ற தைய லாரை யொத்தவே.

(இ - ள்) பாய்ந்த அம்பினின்றுந் தப்பி, கட்டிய வலையினின்றுந் தாண்டி, அப்புறஞ்சென்ற மானினை நாய்கள் சென்று புறஞ்செல்லவொட்டாமல் வருத்தி நின்றன. இது முன்னுளிலே விடாது தொடர்ந்த ஆணவமலமாகிய வலையினின்றுந் தப்பிப் பிழைக்க முயலும் பெரியோர்களை, விரைந்து செல்லவொட்டாமற் றடுத்து முன்னின்று (ஆடை யணி முதலியவற்றால்) ஆசையை விளைவிக்கும் பெண்கள் செயலை யொத்திருந்தன. (கக)

மதியை நேர்வ கிர்ந்து கௌவி யணைய வான்ம ருப்புவெங்
கதிய வேழ மீது தாது காலு நீல முகையினில்
நுதிய வேனு ழைந்த செம்பு ணூழில் வீழு முதிரநீர்
முதிய கான வரியின் மீது மொய்த்த தீயை யொத்தவே.

(இ - ள்) சந்திரனைச் சரிபாதியாகப்பிளந்து கௌவியதுபோன்ற வெள்ளிய கொம்புகளையுடைய வெய்ய நடையையுடைய யானையின்மேல், மகரந்தத்தைச் சிந்தும் நீலோற்பலத்தின் அரும்புபோல விடம் பூசிய முனையையுடைய வேற்படை தைத்தலால், அந்த யானையின் சிவந்த தசைகளினின்றும் விழுகின்ற உதிரவெள்ளமானது, பெரிய காடடர்ந்த மலையின்மேல் நெருங்கிய தீத்திரளை யொத்திருந்தன.

(வி - ம்) நுழைந்த - காரணப்பொருளில் வந்த பெயரெச்சம். தைத்தலால் என்றும். 'நீலமுகையில் நுதிய' என்றது பண்புபற்றிய வுவமையாதலின் விடம் பூசிய வெனப் பொருளின் குணத்தை விரித்தாம். (உ0)

மள்ள ரோசை துடியி னோசை வயிரி னோசை வாளிபோய்த்
தள்ள வீழ்வி லங்கி னோசை தப்பி யோடு மானின்மேற்
றுள்ளு நாய்கு ரைக்கு மோசை கான மூடு தொக்குவான்
உள்ளு லாயு டன்றொ லிக்கு முருமி னோசை புரையுமால்.

(இ - ள்) வீரர்கோஷமும், உடுக்கையொலியும், ஊதுகொம்பின் முழக்கும், அம்புகள் சென்று தாக்க விழும் மிருகங்களின் ஆர்ப்பரிப்பும், தப்பியோடிய மான்களின்மேலே தாவிச்செல்லும் நாய்கள் குரைக்கின்ற குரைப்பும், காட்டில் ஒருசேரத் திரண்டு, மேகத்திற்றோன்றி மிக்கொலிக்கும் இடியினோசையை யொத்திருக்கும். (உக)

இன்ன வேறு பல்வி லங்கெ லாம லைத்தி லங்குவேல்
மன்ன ரேறு தென்னர் கோம கன்கு டக்கி னேகுவான்
அன்ன போதொ ரேன மேன வாசி ருக்கு மடவியாய்
முன்ன ரோடி வந்து நின்று வந்த செய்தி மொழியுமால்.

(இ - ள்) இப்படிப் பல வேறுவகைப்பட்ட மிருகங்களையெல்லாம் வருத்தி விளங்கும் வேற்படை தாங்கிய அரசர்களுள் ஆண்சிங்கத்தையனைய இராசராச பாண்டியன் (அங்கிருந்து) மேற்றிசை நோக்கிச் செல்கின்றவனாயினன். அப்பொழுது ஒரு பன்றியானது பன்றிவேந்திருக்குங் காட்டில் முற்பட வோடி வந்து (ஒதுங்கி) நின்று, தான் வந்த செய்தியைக் கூறாநிற்கும். (௨௨)

வேறு

எங்களுக் கரசே கேட்டி யிங்குள விருக மெல்லாந்
திங்களுக் கரசன் கொன்று வருகின்றா னென்று செப்ப
வெங்களிப் படைந்து பன்றி வேந்தனு மடுபோ ராற்றச்
சங்கையுற் றெழுந்து போவான் றன்னுயிர்ப் பெடையை நோக்கா.

(இ - ள்) எங்களுக்கரசனே! கேட்பாய். இக்காட்டிலுள்ள மிருகங்களையெல்லாம் இராசராசபாண்டியன் கொலைசெய்து வருகின்றானென்று கூற, பன்றியரசனும் வீரச்செருக்கடைந்து, கொல்லும் போர்த்தொழில்புரிய மேற்கொண்டெழுந்து போகின்றவன் தனது உயிர்போன்ற பெண்பன்றியைப் பார்த்து. (௨௩)

இன்றுபாண் டியனைநேரிட் டிருஞ்சம ராடி வென்று
வன்றிறல் வாகை யோடு வருகுவ னேயோ வன்றிப்
பொன்றுவ னேயோ நீயுன் புதல்வரைப் பாது காத்து
நன்றிவ ணிருத்தி யென்ன நங்கைப்பே டின்ன கூறும்.

(இ - ள்) இப்பொழுது பாண்டியனை யெதிர்த்துப் பெரிய போர் புரிந்து வலிய வீரத்தால் அவனை வென்று வெற்றிமாலை புனைந்துவருவேனோ? அன்றி அவனால் இறப்பேனோ? நீ உன் மக்களைப் பாதுகாத்துச் சுகமாயிருப்பாயென்று கூற, சிறந்த பெண்பன்றி யிதனைக் கூறாநிற்கும். (௨௪)

ஆவியங் கேக இந்த வாகமிங் கிருப்ப தேயிப்
பாவியோ மேனு ளிந்தப் பறழினை வகுத்த தெய்வம்
மாவம ராடி வென்று வருதியேல் வருவே னன்றி
நீவிளிந் திடத்து மாய்வே னிழலுக்குஞ் செயல்வே றுண்டோ.

(இ - ள்) எனது பிராணன் அங்குப் போர்க்குச்செல்ல, இந்தத்தேகம் இவ்விடத்திற் சுகமாயிருப்பதும் வழக்கோ? முற்பிறப்பில் இந்தப் பாவமிகுதியையுடைய எனக்கோ இக் குட்டிகளைத் தெய்வம் தந்தது. (பாண்டியனோடு). பெரிய போர்செய்து வருவாயானால் வருவேன். அதுவன்றி நீ (இறந்தால்) இறந்தவிடத்தி லிறப்பேன். உனது தேகநிழல் போலப் பின்செல்லும் எனக்கும் வேறுசெயலுளதோ? (எனக்கூற). (௨௫)

போதுக மெழுக வென்னுப் பொருக்கென வெழுந்து நீலத்
தாதுற ழேனப் பாட்டி தன்புடை தழுவிச் செல்லும்
பேதுறு பறழை நூக்கிப் பின்றொடர்ந் தணைந்து செல்லக்
காதெயிற் றெறுழி வேந்தன் காலென நடந்தா னன்றே.

(இ - ள்) போவோம் எழக்கடவாயென்று பன்றியரசன் கூற, நீலோற்பலத்தின் மகரந்தத்தைப் போன்ற கருமைநிறம் பொருந்திய பெண்பன்றி (கணவனுக்கு முன்) விரைந்தெழுந்து, தனது பக்கலில் தழுவிச் செல்லும் மயக்கமிக்க குட்டிகளைத் தள்ளி, பின்றொடர்ந்து விடாது செல்ல, கொல்லும் வக்கிர தந்தங்களையுடைய அப்பன்றியரசன் காற்றைப்போலப் போருக்கு விரைந்து சென்றனன். (உசு)

பல்வகைச் சாதி யுள்ள பன்றியின் கணங்க ளெல்லாம்
வெல்படைத் தறுகட் சேனை வீரராய் முன்பு செல்லச்
செல்லெனத் தெழித்துச் செங்கட் டீயுக மான மென்னும்
மல்லல்வாம் புரவி மேல்கொண் டெழுந்தனன் வராக வீரன்.

(இ - ள்) பலவகைப்பட்ட சாதியாயுள்ள பன்றியின் தொகுதிகள் யாவும், வெல்லும் ஆயுதங்களை யேந்திய அஞ்சாமையையுடைய சேனைவீரராய் முன்னே செல்ல, மேகம்போலக் கோஷித்து, சிவந்த கண்களினின்றுங் கோபாக்கினி சிந்த, பன்றிகளுள் மிக்க வீரம் வாய்ந்த அரசன், மானமாகிய மிகவுந் தாவுங் குதிரையின்மேற் கொண்டெழுந்தனன்.

(வி - ம்) மானம் - போர்புரிகையில் அபஜயம நேரிடின் பின்வாங்கி உயிர் வாழாமை எனப்படும். (உஎ)

முற்படு தூசி யாக நடக்கின்ற முரட்காற் பன்றி
மற்படு சேனை நேரே வருகின்ற மன்னர் மன்னன்
வெற்படு தடந்தோள் வன்றாள் வீரர்மேற் சீறிச் செல்லப்
பிற்பட வொதுங்கி வீரர் பெய்தன ரம்பு மாரி.

(இ - ள்) முன்னணியாகச் செல்கின்ற முருட்டுக்கால்களையுடைய பன்றிகள், மற்போரில் மிக்க தமது சேனைக்கு நேரே வருகின்ற இராஜராஜ பாண்டியனுடைய மலையைச் செயித்த பெரிய தோளையும் முருட்டுக்கால்களையுமுடைய சேனை வீரர்கள்மேல் சீறிப்பாய, அவ்வீரர்கள் சிறிது பின்னே யொதுங்கி நின்று அஸ்திர மழையைச் சொரிந்தார்கள். (உஅ)

சொரிந்தன சோரி வெள்ளஞ் சொரிந்தன வீழ்ந்த யாக்கை
சரிந்தன குடர்க ளென்பு தகர்ந்தன வழும்பு மூளை
பரிந்தன சேனங் காகம் படர்ந்தன வுயிரு மெய்யும்
பிரிந்தன வேன நின்ற பிறைமருப் பேனவீரர்.

(இ - ள்) (பாய்ந்த) பன்றிகளிற் சிற்சில (மேகங்கள்போல) உதிர வெள்ளத்தைச் சிந்தின; உடலறுபட்டு விழுந்தன; குடல்சரிந்தன; எலும்புகள் நறுங்கின; வழும்பும் மூளைகளுங் கசிந்தன; பருந்துகளுங் காகங்களும் பரவின.

(சில) உயிரும் மெய்யுந் தம்மினின்று நீங்கின. (உயிர் பிழைத்து) நின்ற பிறைச் சந்திரன் போன்ற வக்கிர தந்தங்களையுடைய ஏனைப்பன்றி வீரர்கள்.

(வி - ம்) சொரிந்தன வென்னும் வினைமுற்று, பெயராய் வினைமுதற் பொருண்மேல் நின்றது. (உகூ)

பதைத்தன ரெரியிற் சீறிப் பஞ்சவன் படைமேற் பாய்ந்து
சிதைத்தனர் சிலரைத் தள்ளிச் செம்புனல் வாயிற் சோர
உதைத்தனர் சில்லரை வீட்டி யுரம்புதை படக்கோ டூன்றி
வதைத்தனர் சிலரை நேரே வகிர்ந்தனர் சிலரை மாதோ.

(இ - ள்) பதைத்துத் தீப்போலக் கோபித்துப் பாண்டியனுடைய சேனை வீரர்மேற் பாய்ந்து சில வீரர்களை யழித்தார்கள்; உதிரவெள்ளம் வாயினின்றுஞ் சோரச் சில வீரர்களைக் கீழே தள்ளி யுதைத்தார்கள்; சில வீரர்களை மார்புகளிற் புதையத் தமது வக்கிர தந்தங்களை யழுத்தி வதைத்தார்கள்; சில வீரர்களை நேரே பிளந்தார்கள். (௩0)

தாள்சிதைந் தாருஞ் சில்லோர் தலைசிதைந் தாருஞ் சில்லோர்
தோள்சிதைந் தாருஞ் சில்லோர் தொடைசிதைந் தாருஞ் சில்லோர்
வாள்சிதைந் தாருஞ் சில்லோர் வரையறுத் தலரோன் றீட்டும்
நாள்சிதைந் தாருஞ் சில்லோர் நராதிபன் சேனை வீரர்.

(இ - ள்) இராஜராஜ பாண்டியனுடைய சேனை வீரர்களில், சிலர் கால் முரிந்தவரும், சிலர் தலையறுபட்டு வீழ்ந்தவரும், சிலர் தோளறுபட்டு வீழ்ந்தவரும், சிலர் வாளையேந்திய கையறுபட்டு வீழ்ந்தவரும், சிலர் வரையறை செய்து பிரமதேவ னெழுதிய ஆயுள்காலங் கழிந்தவருமாயினார்கள்.

(வி - ம்) வாள் - கைமேல் நின்றது. இது விடாதவாகு பெயர். (௩க)

கண்டனர் கன்னி நாடு காவல னமைச்சர் சீற்றங்
கொண்டனர் முசல நேமி கூற்றென வீசி யார்த்தார்
விண்டனர் மாண்டார் சேனை வீரரு மனைய வெல்லைப்
புண்டவ ழெயிற்று வேந்தைப் புடைநின்ற பேடை நோக்கா.

(இ - ள்) பாண்டிநாட்டிறைவனாகிய இராஜராஜ பாண்டியனுடைய மந்திரிகள் கண்டு சினங்கொண்டு இருப்புலக்கைகளையுஞ் சக்கரங்களையு மெறிந்து கோஷித்தார்கள். பன்றிச் சேனைவீரரு முயிர்விட்டிறந்தார்கள். அப்பொழுது தசையுலவும் வக்கிரதந்தங்களையுடைய பன்றிராசனைப் பக்கலினின்ற பெண் பன்றி பார்த்து.

இதுமுத லிரண்டு செய்யுள்கள் குளகம்.

(வி - ம்) கண்டனர் கொண்டனர் விண்டனர் என்னும் வினைமுற்றுகள் வினையெச்சப் பொருளன. (௩உ)

ஏவிய சேனை யெல்லா மிறந்தன வினிநாஞ் செய்ய
லாவதென் வாளா நாமு மழிவதிங் கென்னை தப்பிப்

போவதே கரும மென்று புகன்றதத் துணையை நோக்கிச்
சாவதை யஞ்சா ஏனத் தனியர சொன்று சாற்றும்.

(இ - ள்) (நாம் போருக்கு) ஏவியசேனை யாவும் மடிந்தன. இனி நாம் செய்யக்கடவதென்ன ? இவ்விடத்திற் பயனின்றி நாமும் உயிர்விடுதலிற் பயனென்னை ? உயிர்தப்பிப் பிழைத்துப்போவதே காரியம் என்று கூறியது. உயிர் விடுகைக்கு அஞ்சாத அப்பன்றியானது அப்பெண் பன்றியைப் பார்த்து ஒரு செய்தி கூறுகிறது. (ருங)

நுண்ணறி வுடைய ராகி நூலொடு பழகி னாலும்
பெண்ணறி வென்ப தெல்லாம் பேதைமைத் தாத லாலுன்
கண்ணறி வுடைமைக் கேற்ற காரிய முரைத்தாய் மானம்
எண்ணறி வுடையோர்க் கெல்லா மிழுக்குடைத் தன்றோ வீதால்.

(இ - ள்) நுட்ப புத்தியையுடையவராகி நூலாராய்ச்சியிற் பழகினாலும், பெண்புத்தியென்று கூறுவதெல்லாம் பேதைமையுடையது ஆகையால், உன்னிடத்துள்ள உணர்ச்சியுடைமைக்குப் பொருந்திய செய்கையளவு கூறினாய். மானத்தைக் கருதும் உணர்வுடையவர்க் கெல்லாம் இச்செயல் குற்றமுடையதல்லவா ?

(வி - ம்) "நுண்ணறி வுடையராய் நூலொடு பழகினும்
பெண்ணறி வென்பது பெரும்பே தைமைத்தே"

என்றது ஆன்றோர் வசனம் ; என்னை ?

" முன்னோர் மொழிபொருளே யன்றி யவர்மொழியும்
பொன்னேபோற் போற்றுவ மென்பதற்கு—முன்னோரின்
வேறுநூல் செய்துமெனு மேற்கோளில் லென்பதற்குங்
கூறுபழஞ் சூத்திரத்தின் கோள்" என்றது முறையாதலின். (ருச)

தூங்கிருள் வறுவாய்ச் சிங்க மிரண்டுறை துறையின் மாடோர்
வாங்கிரு மருப்புக் கேழல் வந்துநீர் பருகி மீளும்
வீங்கிரு ளுடற்கா ரேன மொன்றுறை துறையில் வீரந்
தாங்கிரு மடங்க லீர்க்குந் தலைப்பட அஞ்சு மன்றே.

(இ - ள்) நிலைபெற்ற இரவில் உலர்ந்த வாயையுடைய இரண்டு சிங்கங்கள் வசிக்கும் நீர்த்துறையினிடத்தில், வளைந்த வக்கிர தந்தங்களையுடைய ஒரு பன்றி வந்து நீர்பருகித் திரும்பும். மிக்க கருநிறம் வாய்ந்த சரீரத்தையுடைய பெரிய பன்றி யொன்று வசிக்கும் நீர்த்துறையில், வீரமிக்க இரண்டு சிங்கங்கள் தண்ணீர் பருகுதற்கு வர அஞ்சா நிற்கும். (ருரு)

அத்திட மரபின் வந்து பிறந்துளே னாத லாலே
கைத்திடு தாரான் வீரங் கவர்ந்திசை திசையும் வானும்
வைத்திட வல்லே னன்றி மடிந்திட வல்லே னாகிற்
பொய்த்திடு முடம்பே யன்றிப் புகழுடம் பழிவ துண்டோ.

(இ - ள்) (யான்) அவ்வகைய திறம்வாய்ந்த குடிப்பிறப்பிற் பிறந்தவனாதலின், வேப்ப மாலையணிந்த பாண்டியனுடைய வீரத்தைக் கொள்ளை கொண்டு என் பிரதாபத்தைத் திக்குகளிலும் ஆகாயத்திலும் நிறுத்த வல்லேன். அல்லது இறக்க வல்லேனாகில், நிலைபெறாத பூதவுடம்பு அழிவதல்லாமல், புகழுடம்பு அழிதலுளதா? (இல்லை.)

(வி - ம்) கைத்தல் - கசத்தல். குணகுணிகட் கொற்றுமை யுண்மையின், குணத்தைக் குணிமேலேற்றிக் "கைத்திடு தாரான்" என்றார். (௫௬)

வேறு

நீநில் லெனத்தன் பெடைதன்னை நிறுத்தி நீத்தென்
கானில் லெனவாழ் கருமாவின் கணங்க ளெல்லாம்
ஊனில் லுயிருண் டனமென் றினி யோடல் கூடற்
கோனில் லெனஆர்ப் பவன்போலக் கொதித்து நேர்ந்தான்.

(இ - ள்) (அஞ்சுகின்ற) நீ நிற்கவென்று தன் பெண் பன்றியை நிறுத்திப் பிரிந்து, என் காட்டை வீடாகக் கொண்டு வாழும் பன்றிக் கூட்டங்களின் உடம்பிலுள்ள வுயிரைக் கவர்ந்தோமென்று இனிச்செல்லற்க. பாண்டியனே! நிற்கவென வீரகோஷஞ் செய்பவனைப்போலப் பொங்கிப் போர்செய்ய எழுந்தான்.

(வி - ம்) இச்செய்யுள் நெடுமொழி வஞ்சித்துறை. (௫௭)

நிலத்தைக் கிளைத்துப் பிலங்காட்டி நிமிர்ந்த தூள்வான்
றலத்தைப் புதைப்பத் தனியேன வரவு நோக்கி
வலத்தைப் புகழ்ந்தான் வியந்தான் சிலைவாங்கி வாளிக்
குலத்தைச் சொரிந்தான் பொருநைத்துறைக் கொற்கை வேந்தன்.

(இ - ள்) பூமியைப் பறித்துப் பாதலத்தைக் காட்டி மேலெழுந்த தூட்படலம் விண்ணகத்தைப் பொதியவரும் ஒப்பில்லாத பன்றியைப் பார்த்து, தாமிரபர்ணித் துறைக்கும் வைகைத் துறைக்கும் அரசனாகிய பாண்டியன், அதன் வீரத்தைப் புகழ்ந்து மெச்சி, வில்லைவளைத்துப் பாணகூட்டத்தை (மழையாக)ப் பொழிந்தான்.

(வி - ம்) கொற்கை - வைகையின் துறையெனச் சிலப்பதிகாரத்துக்கு அடியார்க்கு நல்லார் எழுதிய உரையிற் கண்டது. (௫௮)

குறித்துச் செழியன் விடுவாளியைக் கோல வேந்தன்
பறித்துச் சிலவாளியை வாய்கொடு பைம்பு லென்னக்
கறித்துச் சிலவாளியைக் கால்கொடு தேய்த்துத் தேய்த்து
முறித்துச் சிலவாளியை வாலின் முறித்து நின்றான்.

(இ - ள்) தன்னைக் குறியாகக்கொண்டு பாண்டியனெய்யும் பாணங்களைப் பன்றியரசன் உடலினின்றும் பறித்தும், சில பாணங்களைப் பசிய புல்லைப் போலக் கறித்தும், சில பாணங்களைக் காலால் நிலத்திற் றேய்த்துத் தேய்த்து முறித்தும், சில பாணங்களை வாலினால் முறித்தும் நின்றனன். (௫௯)

மானம் பொறாது மதியின்வழி வந்த வேந்தன்
தானம் பொழுது கவிழ்க்கும்புகர்த் தந்தி கையில்
ஊனம் பொறாத முசலங்கொடுத் தேறி யுய்த்தான்
ஏனம் பொறாதார்த் திடியேற்றி னெழுந்த தன்றே.

(இ - ள்) சந்திரமரபிற் றோன்றிய இராஜராஜபாண்டியன் மானமீக் கூர்ந்து, மதப்பெருக்கினை யாற்றாதொழுக்கும் புள்ளி தங்கிய (முகத்தை யுடைய) யானையின் துதிக்கையில், குற்றமற வகுத்த இருப்புலக்கையைக் கொடுத்து, அந்த யானைமேலேறிச் செலுத்தினன். பன்றியானது கோபமாற் றாது கோஷித்து இடியேறு போலப் போருக்கெழுந்தது. (சுo)

தந்திப் பொருப்பைத் துணிக்கென்று தழன்று சீற்றம்
உந்திக் கதலிக் கொழுந்தண்டென வூசற் கையைச்
சிந்திப் பிறைவா ளெயிற்றேச்சிச் சிதைத்து வீட்ட
முந்திக் கடுந்தேர் மிசைப்பாய்ந்தனன் மூரித் தாரான்.

(இ - ள்) யானையாகிய மலையைத் துண்டுபடுத்தக் கடவேனென்று கருதிக் கொதித்துக் கோபங்கொண்டு, கொழுவிய வாழைத்தண்டுபோல ஊசலாடுங் கையைத் துணித்து, பிறைபோன்ற ஒள்ளிய வக்கிர தந்தத்தால் குத்தி யழுத் திக் கொல்ல, பழைமையாகிய (வேப்பமலர்) மாலை யணிந்த இராஜராஜ பாண்டி யின் விரைந்து செல்லுந் தேரின்மேல் முற்பட்டுப் பாய்ந்தனன். (சுக)

திண்டேர் மிசைநின் றடனேமி திரித்து விட்டான்
கண்டேன வேந்தன் விலக்கிக் கடுங்காலிற் பாய்ந்து
நண்டே ருடையத் தகர்த்தான்பரி தன்னிற் பாய்ந்து
வண்டேறு தாரான் விடவேலை வலந்தி ரித்தான்.

(இ - ள்) வலிய தேரின்மேலேறிக் கொல்லுஞ் சக்கரத்தைச் சுழற்றி யெறிந்தனன். பன்றி யரசன் கண்டு அதனை விலக்கி, கடிய காற்றைப்போல விரைந்து பாய்ந்து தண்ணிய நிழல்வாய்ந்த தேர் சிதையும்படி யுடைத்தான். வண்டுகள் குடிகொண்ட மாலையணிந்த பாண்டியன் குதிரைமேற் பாய்ந்து விஷம் பூசிய வேலினை வலம்படத் திரித்தனன். (சுஉ)

சத்திப் படைமேல் விடுமுன்னர்த் தறுகண் வீரன்
பத்திச் சுடர்மா மணித்தார்ப்பரி மாவின் பின்போய்
மொத்திக் குடர்செம் புனல்சோர முடுகிக் கோட்டாற்
குத்திச் செகுத்தான் பொறுத்தானலன் கூடல் வேந்தன்.

(இ - ள்) வேற்படையை விடுவதற்கு முன்னரே அஞ்சாமையையுடைய பன்றி வேந்தன், கிரண வரிசையையுடைய சிறந்த இரத்தினங்களழுத்திய கிண்கிணி மாலை பூண்ட அக்குதிரையின் பின் சென்று தாக்கி, குடலும் உதிர முஞ் சோர விரைந்து தனது வக்கிர தந்தத்தாற் குத்திக் கொன்றனன். பாண்டியன் மானமீக் கூர்ந்து. (சுங)

மண்ணிற் குதித்து வலிகண்டு வராக வேந்தை
எண்ணித் தலையிற் புடைத்தான்கை யிருப்புத் தண்டாற்
புண்ணிற் படுசெம் புனலாறு புடவி போர்ப்ப
விண்ணிற் புகுந்தான் சுடர்கீறி விமான மேலால்.

(இ - ள்) (குதிரையினின்றும்) பூமிமேற் குதித்து, அதன் வன்மையைக் கண்டாராய்ந்து, கையிலேந்திய இருப்புத் தண்டத்தாற் பன்றி வேந்தனைத் தலையி லடித்தனன்; அடிபட்ட புண்ணினின்றொழுகும் உதிரவெள்ளம் நிலவுலகைப் போர்க்க, சூரியமண்டலத்தைக் கிழிததுச் சென்று விமானமேல் வீரசுவர்க்கஞ் சென்றனன். (சுசு)

வேனிற் கிழவோனில் விளங்கி வியந்து வானோர்
தேனிற் பொழிபூ மழைபெய்ய நனைந்து தெய்வக்
கானத் தமுதுண் டிருகாது களித்து வீர
வானத் தமுதுண் டரமங்கையர் கொங்கை சேர்ந்தான்.

(இ - ள்) மன்மதனைப்போல விளங்கித் தேவர்கள் அதிசயித்துப் பொழியும் புஷ்பவருஷம் தேனைப் பெய்ய நனைந்து, தேவகானமாகிய அமுதை இரண்டு காதாலும் பருகிக் களிப்படைந்து, வீரசுவர்க்கததிலுள்ள தேவாமிர்தத்தை வாயாற் பருகி, அரமகளிர் குஜத்தை யணைந்தனன்.

(வி - ம்) உம்மை-இனைத்தென அறிபொருளில் வந்த முற்றுப்பொருட்டு. என்னை? "இனைத்தென் றறிபொரு ளுலகி னிலாப்பொருள் - வினைப்படுத துரைப்பி னும்மை வேண்டும்" என்பது சூததிரம். (சுரு)

வேறு

பின்றுணை யாய பெடைத்தனி யேனம்
என்றுணை மாய விருப்பது கற்போ
வென்றில னேனும் விசும்படை வேனல்
என்றிகல் வேந்தை யெதிர்த்த துருத்தே.

(இ - ள்) அதன்பின், துணையாகநின்ற ஒப்பில்லாத பெண் பன்றியானது எனது உயிர்க்கேள்வன் இறக்க நானிருந் துயிர்வாழ்வது கற்பியலோ? வெற்றி பெறுகலேனாயினும், வீரசுவர்க்கத்தை யடைவேனென்று, பகைகொண்ட இராசராசபாண்டியனைக் கோபித்துப் போர்செய்ய எதிர்த்தது. (சுசு)

விறனவில் பேட்டை விளிப்பது வேந்தர்க்
கறனல வென்றவ னுள்வினை மள்ளர்க்
கிறைமக னான சருச்சர னென்றோர்
மறமக னேர்ந்தம ராட வளைந்தான்.

(இ - ள்) வீரங்கூறிப் போர்க்கெதிர்ந்த பெண்பன்றியைக் கொல்வது இராசராசபாண்டியனுக்குப் போர்த்தருமமல்லவென்று, அப்பாண்டியனேவிய வினைமுயலும் மறவீரர்களுக்குப் பதியாகிய சருச்சரனென்று சொல்லப்பட்ட ஒரு வீரன் எதிர்த்து (அப்பன்றியோடு) போர்புரியச் சூழ்ந்தான். (சுஎ)

நணிபொழு தாடம ராடின னஞ்சிற்
கனிசின வன்பெடை காய்சினவேடத்
தனிமகனைத் தரை வீட்டின தாற்றல்
இனியிலை யென்ன இளைத்துயிர் சோர்வான்.

(இ - ள்) நெடுநேரம் வெற்றிதரும் போர் செய்தனன்; விஷம்போலக் கொடுமை பழுத்த கோபத்தையுடைய வலிய பெண் பன்றி, கொதித்தெழுங் கோபத்தில் ஒப்பற்ற வேட்டுவ வீரனை நிலத்திற் றள்ளியது. போராற்றும் வன்மை இனிச் சிறிதுமில்லையென்று கூற இளைத்து உயிர்சோரும் அவ்வீரன்.

இரும்புசெய் தண்டினை யிம்மென வோச்சிப்
பொரும்பெடை சென்னி புடைத்து விளிந்தான்
விருந்தின ராயிரு வோரும் விமானத்
தருந்திறல் வான மடைந்தன ரன்றே.

(இ - ள்) இரும்பினாற் செய்த தண்டாயுதத்தை விரைந்து ஓச்சி, போர் செய்யும் அப்பெண் பன்றியின் தலைமேலடித்துத் தானும் இறந்தான். (மடிந்த) இருவரும் (தேவர்கட்கு) விருந்தினராய் விமானத்திலேறி, அரிய வீரசுவர்க்கத்தில் அடைந்தார்கள். (சகூ)

வன்றிறன் மன்னவர் மன்னவ னுந்தன்
பொன்றிகழ் மாநகர் புக்கன னிப்பாற்
பன்றி விழுந்து பருப்பத மாகா
நின்றது பன்றி நெடுங்கிரி யென்ன.

(இ - ள்) மிக்க வெற்றிவாய்ந்த இராசராசபாண்டியனும் தன்னுடைய இலக்குமி விளங்குந் திருநகரமடைந்தனன்; இப்புறம், நெடிய 'வராககிரி யென்று (கண்டோர்) சொல்லப் பன்றியானது வீழ்ந்து பருப்பதமாகிப் பொலிந்தது. (ருo)

அன்று தொடுத்தத னுக்கது பேராய்
இன்றும் வழங்குவ திம்பரி னந்தக்
குன்றி லருந்தவர் விஞ்சையர் கோபம்
வென்றவ ரெண்ணிலர் வீடுற நோற்பார்.

(இ - ள்) இவ்வுலகத்தில், அக்காலந்தொட்டு இதுகாறும் அம்மலைக்குப் பன்றிமலை யென்று அப்பெயரேயாய் வழங்காநின்றது. அந்த மலையில் அரிய தபோதனர்களும் வித்தியாதரர்களும் கோபத்தை யொழித்த யோகிகளுமாகிய அளவிறந்தோர் வசித்து, சிவகதியடையத் தவஞ் செய்கின்றார்கள்.

(வி - ம்) 'கோபம் வென்றவர்'—கோபம் தவத்திற் கிடையூறாதலின் அதனைச் செயித்தவரென்றது பொருள். (ருக)

வேறு

என்று கூறிய அருந்தமிழ்க் கிறைவனை நோக்கித்
துன்று மாதவ ரறிவிலாச் சூகர வுருவக்

குன்றின் மீதிருந் தவமெலாங் கோதற நோற்று
நின்ற காரணம் யாதெனக் குறுமுனி நிகழ்த்தும்.

(இ - ள்) என்று சொல்லிய அகத்திய முனிவரைப் பணிந்து நெருங்கிய பெருந் தபோதனர்கள், அறிவில்லாத பன்றி வடிவமைந்த மலையின் மேலிருந்து அவ்விஞ்சையர் முதலிய யாவரும் குற்றமறத் தவஞ்செய்து நின்ற காரணம் யாது ? என வினவ, அந்த அகத்திய முனிவர் கூறியருளுகின்றார்.

(வி - ம்) தமிழ்க்கிறைவர் என்றது அகத்தியருக்குக் காரண ஆக்கப்பெயர். இது வடமொழிக்குப் பாணினியார் இறைவராதல் போலத் தென்மொழிக்கு அகத்தியர் இறைவராதலி னென்க. (௫௨)

வேனில் வேளென விளங்குவிச் சாதர னென்னுந்
தான யாழ்மகன் புலத்தியன் றவத்தினுக் கிடையூ
றான பாண்செயப் பன்றியாச் சபித்தன னறவோன்
ஏன மாகுவே னுய்வதென் றெனக்கென முனிவன்.

(இ - ள்) வேனிற் காலத்திற்குரிய மன்மதனைப்போல விளங்கும் வித்தியாதரனாகிய தானங்களமைந்த வீணையில் வல்ல* ஒரு யக்ஷன், புலத்தியமுனிவர் தவத்திற்கிடையூறுள்ள இசைப்பாடல் பாட, அம்முனிவன் (வித்தியாதரனை)ப் பன்றியாகச் சாபந்தந்தனன். பன்றி வடிவாகும் அந்த யக்ஷன் (பன்றி வடிவினின்று) எப்பொழுது எனக்குத் தீர்வு உறுவதென்று வினவ, அப்புலத்திய முனிவன். (௫௩)

மன்னர் மன்னனுந் தென்னவன் வந்துநின் வனத்திற்
றுன்னு பல்வகை விலங்கெலாந் தொலைத்துனை மாய்க்கும்
பின்ன ரிவ்வுருப் பெறுகெனப் பணித்தன னியக்கன்
அன்ன வாறுவந் திறந்துபின் பழவுரு வடைந்தான்.

(இ - ள்) இராசராசனாகிய பாண்டியன் வேட்டைமேல் வந்து, உனது காட்டில் நெருங்கிய பலவகை மிருகங்களை யெல்லாங் கொன்று, உன்னையுங் கொல்லுவான். பின்பு இந்த யக்ஷவடிவத்தைப் பெறக்கடவாயென்று பணித்தருளினர். அவ்வித்தியாதரன் அப்படியே வந்து (பிறந்து) இறந்து பின்னர் பண்டுள்ள உருவத்தை யடைந்தனன்.

(வி - ம்) பணித்தல் - அருளிச்செய்தல். (௫௪)

ஆய புண்ணிய விஞ்சைய னுகமாய்க் கிடந்த
தூய நீரதா லவ்வரை மீமிசைத் துறந்த
பாய கேள்விய ரிறைகொளப் பட்டதெவ் வுயிர்க்கும்
நாய னார்மது ரேசரு நயந்தவ ணுறைவார்.

(இ - ள்) அந்த மலை இவ்வாறாகிய புண்ணிய சொரூபமுடைய யக்ஷன் சரீரமாயிருந்த பரிசுத்தத் தன்மையையுடையது; (அதனால்) தன்மேல், பரந்த

---

*இவன் பெயர் ரிங்கி யென வடநூலார் கூறினர்.

நூற்கேள்வியை யுடைய முனிவர்களால் வசிக்கப்பட்டது; எல்லா உயிர்கட்குந் தலைவராகிய சோமசுந்தரக் கடவுளும் அவ்விடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். (ருரு)

என்ற கத்தியன் விடைகொடுத் தியம்பின னிப்பாற்
பன்றி யேற்றையும் பாட்டியும் பைம்புனத் திட்டுச்
சென்ற விந்தபின் பின்னிரு குருளையுந் திகைப்புற்
றன்ற லக்கணே யுழந்தமை யாரளந் துரைப்பார்.

(இ - ள்) என்று அகத்திய முனிவர் விடை தந்தருளினர்; இப்புறம், ஆண் பன்றியும் பெண் பன்றியும் பசிய வனத்தில் தங்குட்டிகளை யிட்டுப் போர்க்குச் சென்று இறந்த பின், அப்பன்னிரண்டு குட்டிகளும் (தாய் தந்தையரை இழத்தலால்) மயங்கி, அக்காலையில் துன்ப நோயடைந்ததை வரையறுத்துக் கூறுவோரெவர்? (ஒருவருமிலர்.) (ருசு)

ஓடு கின்றன தெருமா லுறுவன நிழலைத்
தேடு கின்றன தாய்முலைத் தீயபால் வேட்டு
வாடு கின்றன தாகவெம் பசிநனி வருத்த
வீடு கின்றன வெயில்சுட வெதும்புகின் றனவால்.

(இ - ள்) (தாய் தந்தையர்களைப் பெறுமல்) ஓடியும், சுழன்றும், நிழலைத் தேடிச் சென்றும், தாய்முலையின் இனிய பாலை விரும்பி வாடியும், தாகமுங் கொடிய பசியும் மிகவும் வருத்த உயிர் சோர்ந்தும், சூரியகிரணஞ் சுட்டுவருத்த வெம்பி வருந்தா நின்றன.

(வி - ம்) ஓடுகின்றன - உறுவன - தேடுகின்றன - வாடுகின்றன - வீடுகின்றன என்பன வினையெச்சப் பொருளில் வந்த வினைமுற்றுகள். (ருஎ)

இன்ன வாறிவை யணங்குறு மெல்லைவேல் வல்ல
தென்ன ராகிய தேவர்கள் தேவரங் கயற்கண்
மின்ன ளொடு மின்னவிர் விமானமீ தேறி
அன்ன கானகத் திச்சையா லாடல்செய் திருந்தார்.

(இ - ள்) இவ்வகையாகப் பன்றிகள் வருந்துங் காலையில், வேற்படையில் வல்ல சவுந்தரபாண்டியராய்த் திருக்கோலங் கொண்டருளிய தேவர்கட்குத் தேவராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் அங்கயற்கண்ணியாராகிய மின்னலையொத்த உமாதேவியாரோடும், ஒளி வீசி விளங்கும் விமானத்தின்மேலெழுந்தருளி, அக்காட்டில் தமதிச்சையால் திருவிளையாடல் செய்தருளி யிருந்தனர்.

(வி - ம்) ஈண்டு இச்சை யென்றது இச்சாசத்தியை. இதனை,

"ஒன்றதா யிச்சா ஞானக் கிரியையென் றொருமூன் றாகி
நின்றிடுஞ் சத்தி யிச்சை யுயிர்க்கரு ணேச மாகும்
நன்றெலா ஞான சத்தி யானயந் தறிவ னிதன்
அன்றருட் கிரியை தன்னு லாக்குவ னகில மெல்லாம்"

என்பதனுனறிக. (ருஅ)

ஏன மென்பற ழுறுகணேயக் கிரங்கின ரிச்சை
ஆன வன்புதந் தத்துய ரகற்றுவா னின்ற
மான வன்புடைப் பேடையின் வடிவெடுத் தயருங்
கான வன்பறழ் கலங்கலூர் கலங்கநேர் வந்தார்.

(இ - ள்) பன்றியின் மெல்லிய குட்டிகளுற்ற துன்பமிக்க பசிநோய்க் கிரங்கி, தமதிச்சையாலாகிய அன்பு கூர்ந்து அத்துன்பத்தை யொழித்தருள, நிலைபெற்ற மிக்க வலிமையையுடைய பெண்வராகத்தின் கோலங் கொண்டு, காட்டிற்சேரும் வலிய அந்தக் குட்டிகளை வருத்தும் பசித்துன்பங்கெட எதிரே வந்தருளினர். (ருகூ)

கிட்டு கின்றதந் தாயெதிர் குட்டியுங் கிட்டி
முட்டு கின்றன மொய்ப்பன முதுகுறத் தாவி
எட்டு கின்றன கால்விசைத் தெறிவன நிலத்தை
வெட்டு கின்றன குதிப்பன வோடுவ மீள்வ.

(இ - ள்) நெருங்கிய தமது தாய்க்கெதிரே பன்றிக்குட்டிகளும் நெருங்கி முட்டியும் மொய்த்தும் முதுகிற் பொருந்தத் தாவி யெட்டியும் காலால் விசைத்தெறிந்து நிலத்தை வெட்டியும் குதித்தும் ஓடியும் திரும்பாநின்றன.

(வி - ம்) தாயிழந்து துன்புறும் பன்றிக்குட்டிகள் தமது தாயைக் காணப் பெற்றதால் அவை செய்யும் ஆர்ப்பரிப்பை இச்செய்யுளிற் கூறினர். (சுO)

ஏன மின்னமுங் காண்பரி தாகிய ஏனம்
ஆன மெய்ம்மயிர் முகிழ்த்திடத் தழுவிமோந் தருளின்
மான மென்முலை யருத்திமா வலனும்வன் றிறனும்
ஞான மும்பெருந் தகையுநற் குணங்களு நல்கா.

(இ - ள்) (திருமாலாகிய) வராகம் இன்னுங் காண்டற்கரிய வராகமானது தனது சரீரத்திலுள்ள மயிர்கள் சிலிர்க்கத் தழுவி மோந்து, தனது பேரருளாற் சுரந்த பெரிய முலைப்பாலூட்டி, பெரிய வலிமையும் மிக்க சதுரப்பாடும் ஞானமும் பெருந்தகைமையும் (இவையேயன்றிப் பிற) நற்குணங்களுமாகிய இவைகளை (அத் திருமுலைப்பாலுடன்) கொடுத்தருளி. (சுக)

துங்க மாமுக மொன்றுமே சூகர முகமா
அங்கம் யாவையு மானுட யாக்கைய வாக்கிக்
கங்கை நாயகன் கடவுளர் நாயகன் கயற்கண்
மங்கை நாயகன் கருணையாந் திருவுரு மறைந்தான்.

(இ - ள்) உயர்ந்த பெரிய முகமொன்றே (முன்புள்ள) பன்றி முகமாக அமைத்து, (மற்ற) உறுப்புகள் எல்லாவற்றையும் மானுடசரீர வுறுப்புகளாகச் சமைத்து, கங்கையின் தலைவரும் தேவர்களின் இறைவரும் அங்கயற்கண்ணியார் கணவருமாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் அருளுருவாகிய திருவுருவைக் கரந்தருளினார். (சுஉ)

இம்மை யிப்பவத் தன்னையா யினிவரு பவமுஞ்
செம்மை செய்தசே தனத்தையுஞ் சேதனஞ் செய்தார்
எம்மை யெப்பவத் தாயினு மெனைப்பல வுயிர்க்கும்
அம்மை யப்பராய்க் காப்பவ ரவரலா லெவரே.

(இ - ள்) இவ்வுலகத்தில் இப்பிறவியில் (பன்றிக் குட்டிகளுக்குத்) தாயாய், இனி (அவைகட்கு) வரும் பிறவிகளையும் புனிதமாக்கி அறிவில்லாத அவ்வுயிர்களையும் அறிவுடைய உயிர்களாகச் செய்தருளினர். எப்பிறப்பிலாயினும் எமக்கும் மற்றைப் பல உயிர்களுக்குந் தாய் தந்தையாகிக் காப்பவர் அவரன்றி யாருளர். (ஒருவருமிலர்.)

(வி - ம்) எம்மை - நான்கனுருபு நிற்குமிடத்து இரண்டனுருபு நிற்றலின் உருபுமயக்கம்; ஈண்டு உம்மை தொக்கிநின்றது; எமக்கும் எனக்கொள்க. (சுரு)

ஆக திருவிருத்தம் - உஉருரு.

நாற்பத்தாறுவது

பன்றிக் குட்டிகளை மந்திரிகளாக்கிய படலம்

தந்தை தாயிழந் தலமருங் குருளையைத் தாயாய்
வந்து நாயகன் முலைகொடுத் தருளிய வகையீ
தந்த ஆறிரு மைந்தரு மந்திர ராகி
எந்தை யார்சிவ புரம்புகுந் திருந்தவா றிசைப்பாம்.

(இ - ள்) மாதா பிதாக்களை யிழந்து வருந்தும் பன்றிக் குட்டிகளுக்குச் சோமசுந்தரக் கடவுள் தாயாய்த் திருவுருவங்கொண்டு வந்து முலை கொடுத்தருளிய திருவிளையாடலிது. அந்தப் பன்னிரு புதல்வரும் (இராசராச பாண்டியனுக்கு) மந்திரிகளாகி, பின்னர் எமது பெருமானரது சிவபுரத்தை யடைந்த திருவிளையாடலை (இனி)க் கூறுவாம். (க)

ஆதி நாயகன் திருவுரு மறைந்தபின் னனைய
கோதி லாறிரண் டேனமாக் குமாருங் காலைச்
சோதி யாறிரண் டருக்கர்போற் றோன்றியப் பொருப்பில்
ஓதி யாய்ந்தபல் கலைஞரா யொருங்குவீற் றிருந்தார்.

(இ - ள்) (தேவர்கள் யாவரிலும்) முதற்கடவுளாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவுருவங் கரந்தருளிய பின்னர், அந்தக் குற்றமில்லாத வராகமுகத்தினையுடைய பன்னிரண்டு குமாரர்களும் காலையிலுதித்த கிரணத்தையுடைய

பன்னிரண்டு சூரியர்களைப்போல வொளிவாய்ந்து, கற்றாய்ந்த பல கலைகளி லும் வல்லுநராய் அவ்வராக மலையில் ஒருசேர வீற்றிருந்தார்கள்.

திருவாசகம்

(வி - ம்) "மன்ன வெம்பிரான் வருக வென்னெனை
மாலு நான்முகத் தொருவன் யாரினு
முன்ன வெம்பிரான் வருக வென்னெனை
முழுது யாவையு மிறுதி யுற்றநாட்
பின்ன வெம்பிரான் வருக"

எனக் கூறிய பெரியோர் வாக்கின்படி, ஆதிநாயகன் என்றார். (உ)

அனைய ராயவர் வைகுநா ளறைபுனற் கூடற்
புனித நாயக னருட்டிற முயிர்க்கெலாம் பொதுவாய்
இனிய வாவன வென்பதை யாவருந் தேற
வனிதை பான்மொழி மங்கைதன் மணாளனை வினவும்.

(இ - ள்) அவர்கள் அத்தன்மையராய் வாழுங்காலத்தில், ஒலிக்கும் நீர் சூழ்ந்த மதுராபுரியி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருவருளின் திறங்கள் எல்லா வுயிர்கட்கும் பொதுமையாய் நின்று இன்பந்தருவனவென்று உண்மை நூல்கள் கூறுதலை யாவருந் தெளிய, பால்போன்ற (இனிய) சொற் களையுடைய அங்கயற்கண்ணம்மையார் தமது கணவரை வினவுகின்றார்.

(வி - ம்) அருட்டிறம் - அவரவர் திறத்திற்கேற்பத் திருவருட்டிறமும் பலவாறாக நிற்றல். (ந)

வெவ்வி லங்கினும் வெய்யவா யசேதன விலங்காம்
இவ்வி லங்கெயிற் றேனமென் குருளைகட் கிரங்கிக்
கைவி லங்கினை யெய்தநீ கருணையாய் முலைதந்
திவ்வி லங்கறி வகற்றிய தியாதென இறைவன்.

(இ - ள்) கொடிய மிருகங்களிலுங் கொடியதாய், இழிந்த மிருகமாக விளங்குகின்ற வக்கிர தந்தங்களையுடைய இந்தப் பன்றியினது மெல்லிய குட்டி களுக்குங் கருணைகூர்ந்து (சமணர்களேவிய) யானையையெய்து சங்கரித்த தேவ ரீர் திருவருளால் தாயாக வந்து முலைகொடுத்தருளி, அந்த மிருகத்தின் அறி வொழித்தருளியது யாது? என்று வினவ, சோமசுந்தரக் கடவுள்.

(வி - ம்) பூர்வம் விக்கிரமபாண்டியனுக்கிரங்கி அவனைக் காத்தற்பொருட் டுச் சமணர்களேவிய யானையைக் கொன்றதேவரீர், இராசராச பாண்டியனால் வேட்டையாடிக் கொல்லப்பட்ட பன்றியின் குட்டிகளுடைய பாதையையகற்றி அவைகளைக் காக்கக் கருதி மனமிரங்கிய காரணம் யாது என வினவியதாம். (ச)

அகில வேதமு மாகம பேதமு நம்மைச்
சகல சீவத யாபர னென்றுரை சால்பால்

இகலில் சேதன மசேதன மாகிய விரண்டும்
புகலில் வேறல வெயக்கவை பொதுமைய வதனல்

(இ - ள்) எல்லா வேதங்களும் பலதிறப்பட்ட ஆகமங்களும் எல்லா ஆன்மாக்களிடத்தும் ஒருதன்மைத்தான தயாமூர்த்தியெனக் கூறும் பெருந்தகைமையால், மாறுபடுதலில்லாத வுணர்வுடைய வுயிர்களும் உணர்வில்லாத உயிர்களுமாகிய இரண்டு பொருள்களும், சொல்லுமிடத்து எமக்கு அவைகள் வேறல்ல. ஒரு தன்மையன. அக்காரணத்தால்.

(வி - ம்) ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டு வகையினவாதலின் "ஆகமபேதம்" என்றார். (௫)

தாயி ழந்துவெம் பசித்தழ லகஞ்சுடத் தழன்று
காயு மாதபம் புறஞ்சுடக் கானிடைக் கிடந்து
தீயு மேனமென் குருளைகள் தெருமர விரங்கி
ஆயு மாய்முலை யளித்துயி ரளித்தன மதனல்.

(இ - ள்) தாயை யிழத்தலாலும், கொடிய பசியாகிய தழல் உள்ளே சுட்டு வருத்துதலாலும், கொதித்து வருத்துஞ் சுடுவெயிலானது புறத்திற் சுட்டு வருத்தலாலும், காட்டிற் கிடந்து தீயாநின்ற பன்றியின் மெல்லிய குட்டிகள் சுழன்று வருந்த அவற்றிற்கிரங்கி, தாயுமாகி முலைகொடுத்து அவ்வுயிர்களை ஓம்பினேம் ; அக்காரணத்தினல்,

திருமந்திரம்

(வி - ம்) "வேதமோ டாகம மெய்யா மிறைவனூல்
ஓதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றன்னுக
நாத னருளவை நாடிலிரண் டந்தம்
பேதம தென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே"

என்றபடி சிவபெருமான் தம்மாற்கூறிய வேத சிவாகமங்கள் பொதுமைய வென்பதை யாவருங் கடைப்பிடித்துய்ய அசேதன யாக்கையைக் கொண்டருளினராதலின் ஆயுமாய் என்றதில் உம்மை இழிவு சிறப்பு. (௬)

அளவி லாற்றலுந் திறனுநல் லரும்பெறற் கல்வி
விளைவு ஞானமுங் கிடைத்தனர் மீனவற் கினிமேல்
வளைவி லாதகோ லமைச்சராய் வளம்பல பெருக்கிக்
களைவில் பாசநீத் தெம்பெருங் கணத்தவ ராவார்.

(இ - ள்) எல்லையில்லாத வல்லமையும், திறமும், பெறுதற்கரிய நல்ல கல்வித் தேர்ச்சியும், ஞானமும் (எமது முலைப்பாலுண்ட சம்பந்தத்தால்) அடைந்தார்கள். இனிமேல் பாண்டியனுக்குக் கோடாத செங்கோலையுடைய மந்திரிகளாய் (அவனுக்குப்) பல செல்வ வளங்களையும் (மென்மேலும்) பெருகச் செய்து, நீங்குதலில்லாத பாசங்களினின்று நீங்கி, எமது பெரிய சிவகணத்தலைவர்களாவார்கள்.

(வி - ம்) இச்செய்யுள் காரணகாரிய மாலையணி. ஒரு காரியத்தை முற்றுவிக்க வல்லமை வேண்டுதலின் அறிவிலாற்றலும், குணங்குற்றங்களை யாய்ந்து காரியங்களில் முயலச் சதுரப்பாடு வேண்டுதலின் திறனும், கல்வி யறிவாலல்லாமல் இடையூறின்றி அத்திறன் முற்றுப்பெறுதாதலின் அதன் பின் அரும்பெறற் கல்வி விளைவும், ஞானமின்றி அக்கல்வி யறிவு பயன் பெறுதாதலின் அதன்பின் ஞானமும், என முறைப்பட வைத்துக் கூறினர்.

வெட்டுவாய்தோறும், செம்பிற் கலந்து நிற்குங் களிம்புபோலப் பாசம் ஆன்மபோதத்தோடுங் கலந்து நிற்றலின் "களைவில் பாசம்" எனப்பட்டது. (எ)

என்று நாயக னுயகிக் கிறைகொடுத் தியம்பி
அன்று மீனவன் கனவில்வந் தரசகேள் பன்றிக்
குன்றி லேனமா முகத்தராய்ப் பன்னிரு குமரர்
வென்றி வீரராய் வைகுநர் மிக்கறி வுடையார்.

(இ - ள்) என்று சோமசுந்தரக் கடவுள் அங்கயற்கண்ணம்மையாருக்கு விடை கொடுத்தருளி, அப்பொழுதே இராசராசபாண்டியனுடைய சொப்பனத்தில் வந்தருளி, அரசனே! கேள்: வராகமலையிற் பன்றி முகத்தையுடையவராய்ப் பன்னிரண்டு குமாரர்கள் வெற்றிபொருந்திய வீரர்களாய் வசிக்கின்றார்கள். அவர்கள் அறிவின் மிகுதியுடையவர்கள்.

(வி - ம்) இச்செய்யுளில் "வென்றி வீரராய் மிக்கறிவுடையோர்" எனக் கூறினமையின் உதாரவணி. (அ)

அவரை நின்கடைக் கமைச்சராக் கோடியென் றளவில்
சிவப ரஞ்சுட ரருள்செயச் செழியர்கோ வேந்தன்
கவல ருங்களிப் புடையனுய்க் கண்மலர்ந் தெழுமான்
தவழ்நெ டுந்திரைக் கருங்கடல் தத்திநீந் தெல்லை.

(இ - ள்) அக்குமாரர்களை உனது திருவாயிலின் மந்திரிகளாகக் கொள்வாய் என்று, எல்லையில்லாத சிவபரஞ்சோதியாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவருள் செய்ய, இராசராசபாண்டியன் கவர்ச்சியில்லாத களிப்புடையவனுய்த் துயி லுணர்ந்து சூரியன் தேரிற்பூட்டிய எழுகுதிரைகளும் நெடிய அலைகள் தவழுங் கரிய கீழைக்கடலைத் தாவி நீந்தி யுதயமாம் வைகறைப் பொழுதில்.

(வி - ம்) களிப்புத் திளைக்குமிடத்து இடையிடையே கவலை வந்துறுமாத லின் அவ்வாறற்றில னென்பார் "கவலருங் களிப்புடையனுய்" என்றார். (கூ)

மாண்ட கேள்விசான் மந்திரர்க் குணர்த்தியம் மலைமேற்
காண்ட கேனமா வீரரைக் கொணர்கெனக் கருணை
பூண்ட காவல னமைச்சரும் போயவர்க் கண்டு
வேண்ட வீரரு மீண்டினர் மீனவன் திருமுன்.

(இ - ள்) மாட்சிமைப்பட்ட நூற்கேள்வியில் மிக்க மந்திரிகட் குணர்த்தி, அவ்வராககிரியில் வாழும் பொலிவு மிக்க வராக வீரர்களைக் கொண்டுவாக்கடவீ ரென்று கூற, கருணையில் மிக்க பாண்டியன் சொல்வழி மந்திரிகளுஞ் சென்று,

அக்குமாரர்களைக் கண்டு தமது அரசன் கட்டளையைக்கூற, அவ்வராக வீரர்களும், அப்பாண்டியன் சபையின் கண்ணே வந்தார்கள். (கO)

வந்தி றைஞ்சிய வராகமா மைந்தரை நேர்கண்
டந்த மில்களிப் படைந்துவேந் தமைச்சியற் கிழமை
தந்து வேறுபல் வரிசையுந் தக்கவா நல்கிக்
கந்துசீறிய கடகரிக் கைதவன் பின்னர்.

(இ - ள்) கட்டுத்தறியை முறிக்கும் மதயானைச் சேனையையுடைய அப்பாண்டியன் (தனது சபையின்கண்) வந்து பணிந்த வராக வீரர்களை நேரே பார்த்து, எல்லையில்லாத மகிழ்வு கூர்ந்து, மந்திரக்கிழமையுங் கொடுத்து, பலவகைப்பட்ட வெவ்வேறு வரிசைகளையும் அவர்கள் தகுதிக்கேற்றபடி செய்து, பின்னர். (கக)

பழைய மந்திரக் கிழார்மடப் பாவைபோல் வரரை
விழவு சால்கடி மங்கலம் விதியினாற் புணர்த்தி
அழகி தாமென நடத்தின னனையரும் வீரக்
கழலி னாற்கொரு கவயமுங் கண்ணுமாய் நடப்பார்.

(இ - ள்) பண்டைய அமைச்சர்கள் பெற்ற இளமை வாய்ந்த பதுமை போன்ற பெண்களோடு சிறப்பு மிக்க விவாகோற்சவத்தை வேதவிதிப்படி (பன்னிரு குமரர்க்கும்) கூட்டி, (பார்த்தோர்) இஃதழகினதெனச் சொல்ல முடித்தான். அக்குமாரர்களும் வீரக்கழலணிந்த பாண்டியனுக்குக் கவசமுங் கண்ணுமாகி நடந்தார்கள்.

(வி - ம்) கண்ணுங் கவசமும் என்றது, பாண்டியனைத் தீவழியினின்று நல்வழியிற் செலுத்துதலாற் கண்ணையும், ஓரிடையூறு சம்பவிக்கையில் அதனை விலக்கிப் பாதுகாத்தலின் கவசத்தையும் போன்றனரென்க. (கஉ)

வேறு

உடம்பா றிரண்டிற் குயிரொன்றென வொன்றி யைவாய்
விடம்பா யரவம் விழுங்குமிரை யொத்து நெஞ்சந்
திடம்பாடு கொள்ள வினைவாங்கிச் செழியன் கல்வி
இடம்பாடு நல்கும் பயன்போல்மகிழ் வெய்த நின்றார்.

(இ - ள்) அக்குமாரர்கள் பன்னிரண்டு தேகத்திற்கும் உயிர் ஒன்றென்று சொல்லக் கலந்து, ஐந்து தலைகளையுடைய விடம்பரவிய சர்ப்பம் விழுங்கும் இரையை யொத்து, மனம் சலனமின்றி நிற்கக் கருமத்தை முடித்து, பாண்டியன் கற்ற கல்வி மிகவும் பயக்கும் பயனைப்போல மகிழ்ச்சியடையத் தொழிற்றலை நின்றார்கள். (கந)

நல்லாவின் பாலி னறுந்தேன்கலந் தென்னப் பன்னூல்
வல்லாரு மாகி மதிநுட்பரு மாகிச் சோர்வில்

சொல்லா லடையார் மனமுங்களி தூங்கச் சொல்லிப்
பல்லார் பிறர்சொற் பயனுய்ந்து கவர வல்லார்.

(இ - ள்) நல்ல பசுவின் பாலில் நறுமணங்கமழுந் தேனைக் கலந்தாற்போல, பல நூல்களில் வல்லவருமாய் நுண்ணறிவுடையவருமாய் (இடையில்) மறதியில்லாத சொற்களாற் பகைவர் மனங் களிப்படையப் பேசிப் பலரும் பிறருஞ் சொல்லும் சொற்களிலுள்ள பயனை யாராய்ந்து கைக்கொள்ளவல்லவராகி.

பழையே மிறையூழ் கொளப்பட்டமென் றேமாப் பெய்தார்
உழையேவல் செய்யுஞ் சிறுர்போல வொதுங்கி வேந்தன்
விழைவே ததனை விடம்போல வெறுத்து வெஃகார்
அழல்போ லணுகா ரகலார்நிழ லன்ன நீரார்.

(இ - ள்) பாண்டியன் தேகசாயைபோல விடாது நிற்குந் தன்மையையுடைய அப்பன்னிரண்டு குமரரும், நாம் பழையோம், அரசனால் முறையாக நன்கு மதிக்கப்பட்டோமென் றிறுமாப்படையாது, பக்கலில் நின்று ஏவிய ஏவல் செய்யுஞ் சிற்றாள்களைப்போல ஒதுங்கி நின்று, அரசன் விரும்பிய பொருள் யாதோ அதனை விஷம்போல வெறுத்து விரும்பாமல், அரசனைத் தீப்போலக் கருதி யவனை அணுகவுமாட்டார் ; நீங்கவுமாட்டார். (கரு)

மறுக்குஞ் செயல்நீத்து நடக்கையின் வையத் தோரை
ஒறுக்கும் பொருளும் பணிகேட்கையி னென்ன லாரைச்
செறுக்கும் பொருளுங் கவரார்விளை செல்வ மாக்கள்
இறுக்கும் பொருளே யிறைவற்கிவ ரீட்டுஞ் செல்வம்.

(இ - ள்) விலக்கத்தக்க தீத்தொழில்களை விலக்கி (விதிப்படி) நடக்கையில், (தவறிய வழி) குடிகளைத் தண்டித்தலால் வரும் பொருளையும், தாம் பணித்த பணியைக் கேட்டொழுகுகையில் பகைவரைக் கோபித்தலால் வரும் பொருளையுங் கைக்கொள்ளாது, விளைவு முதலியவற்றால் வருஞ் செல்வத்தையுடைய குடிகள் இறையிறுக்கும் பொருளே அரசனுக்கு இவர்கள் தேடும் பொருள்களாம். (கசு)

மறத்தாம வேலான் மனக்கொள்கைதந் நெஞ்சுள் வான
நிறத்தாடி நீழ லெனத்தோற்ற நிறுத்து மற்ற
தறத்தா றெனிலாற் றுவரன்றெனி லாக்க மாவி
இறத்தான் வரினு மனத்தானு மிழைக்க வெண்ணார்.

(இ - ள்) கொலைத்தொழிற் பயின்ற வேற்படைதாங்கிய இராசராசபாண்டியனுடைய மனக்கொள்கை தமது மனத்தில் ஆகாயம்போல(ப் புகை) நிறம் வாய்ந்த கண்ணாடி நிழல்போலப் புலப்படுதலால் அதனைச் சீர்தூக்கி, அக்கொள்கை அறநூல் வழிப்பட்டதானாற் செய்தலும், அல்லையாயின் தனது செல்வமும் உயிரும் அழிய (அரசர்க்குக் கோபம்) வரினும், தமது மனத்தாலாயினுஞ் (சிறிதுஞ்) செய்யக் கருதாது தவிர்தலும் உடையார்.

தன்னெஞ்சுள் எனப் பாடங் கூறுவதுமுண்டு. (கஎ)

வேறு

இன்னவா றெழுகும் பன்னிரு வோரு மீகையுந் தருமமும் புகழுந், தென்னர்கோ மகற்கு வைகலும் பெருகத் திசையெலாம் விசயமுண் டாக்கிப், பன்னகா பரணன் சிவபுர மடைந்து பரன்கண நாதருட் கலந்து, மன்னிவீற் றிருந்தார் மன்னர்மன் னவனும் வான்பத மடைந்துவீற் றிருந்தான்.

(இ - ள்) (மன்னவனுக்குத் தக்கவை யியற்றி) இவ்வண்ணமாக நடக்கும் பன்னிரு குமரரும், பொருளும் அறமும் புகழ்ச்சியும் பாண்டியனுக்கு நாடோறும் வளர்ந்தோங்க, எண்டிசையிலுஞ் செயத்தை நிறுத்தி, சர்ப்பாபரணத்தை யணிந்த சிவபெருமானுரது சிவபுரத்தை யடைந்து சிவகணநாதருள் கலந்து நிலைபெற்று வசித்திருந்தார்கள். இராசராசபாண்டியனும் இந்திர பதவியை யடைந்து வீற்றிருந்தனன்.

(வி - ம்) மன்னவர்க்கு வகுத்த அங்கம் ஆறனுள், படை குடி அமைச்சு நட்பு அரணென்னும் ஐந்திற்கும், பொருளே முக்கிய கருவியாதலின் "ஈகை" யென்றும், அதனாலேயே தருமமும் புகழும் நாடோறும் பெருகலின் "தருமமும் புகழும் வைகலும் பெருக" என்றும், அதனாற் பகைவர் அவனடிக் கீழ்ப் படுதலின் "திசையெலாம் விசயமுண்டாக்கி" என்றுங் கூறினர்.

இச்செய்யுள் காரணமாலையணி. (கஅ)

ஆக திருவிருத்தம் - உஉஎஙு.

நாற்பத்தேழாவது

கரிக்குருவிக்குபதேசித்த படலம்

வரிக்குருகிப் பத்திரற்குப் பலகையிட்ட மணிகண்டன்
அரிக்குருளை வடிவான அடல்வீரர்க் கரசன்பார்
பரிக்குமமைச் சியலளித்த பரிசுரைத்தாம் பசுபதிபாற்
கரிக்குருவி குருமொழிகேட் டருளடைந்த கதைபகர்வாம்.

(இ - ள்) இசைப்பாடலுக்குருகிப் பாணபத்திருக்குப் பலகை தந்தருளிய நீலகண்டராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் பன்றிக்குட்டிகளின் வடிவாகிய வெற்றி பொருந்திய பன்னிரு வீரர்களுக்கும் பாண்டியநாட்டினைத் தாங்கும் மந்திரக் கிழமை கொடுத்தருளிய திருவிளையாடலைக் கூறினோம். அச்சோமசுந்தரக் கடவுளிடம், கரிக்குருவியானது உபதேசமொழி கேள்வியுற்று அவரது திருவருளையடைந்த திருவிளையாடலை (யாம் இனி)க் கூறுவாம்.

(வி - ம்) பசுபதி என்றது எல்லா வுயிர்கட்கும் பொதுமைய னென்பது தோன்றக் கூறப்பட்டது. (க)

வேறு

மன்னவ னிராச ராசன் வானவர்க் கரச னான
பின்னவன் குமார னான பெருவலி மடங்க லன்னான்
துன்னல ரடுபோர் சாய்க்குஞ் சுகுணபாண் டியனீர் ஞாலம்
இன்னல்தீர்த் தறக்கோ லோச்சி யீர்ங்குடை நிழற்று நாளில்.

(இ - ள்) இராசராசபாண்டியன் தேவர்களுக்கரசனாய் இந்திரபதத்தை யடைந்த பிறகு, அவன் புத்திரனாகிய பெரிய வன்மைவாய்ந்த ஆண் சிங்கத்தைப்போன்று, பகைவர் செய்யுங் கொலைத்தொழில் வாய்ந்த போர்முனையைச் சாய்க்குஞ் சுகுணபாண்டியன் கடல்சூழ்ந்த நிலவுலகிற்கு நலிவினை விலக்கிச் செங்கோலைச் செலுத்தித் தண்ணிய தவளவட்டக்குடையால் நிழல்செய்யுங் காலையில்.

(வி - ம்) இச்செய்யுளில், இன்னல் என்றது அரசனாலும், அவன் பரிசனத்தாலும், பகைவராலும், கள்வராலும், விலங்குகளாலுங் குடிகளுக்கு வரும் நலிவு என்க. (உ)

ஆற்றல்சா லொருவன் மேனா ளாற்றவு மறனே யாற்றி
மாற்றமில் சிறிது பாவஞ் செய்ததன் வலத்தால் வந்து
தேற்றமில் கயவா யாகிச் செனித்தலாற் காக மாதி
கூற்றென வூற்றஞ் செய்யக் குருதிசோர் தலைய தாகி.

(இ - ள்) வலிமைமிக்க ஒருவன் முற்பிறப்பிற் பெரும்பாலுந் தருமத்தையே செய்து, மாறுதலில்லாத பாவத்தைச் சிறுபான்மை செய்து, அப்பாவ வன்மையால் அசேதனமாகிய கரிக்குருவியாய்ப் பிறத்தலால், காக முதலிய பறவைகள் (அதனை) இயமனைப்போல இடையூறு செய்ய, உதிரஞ் சொரியுந் தலையையுடையதாகி.

(வி - ம்) அரவஞ் சிறிதாயினும் விடம் உயிர்க்கிறுதி தந்தே யொழிதல் போலப் பாவஞ் சிறிதாயினும் இழிபிறப்பைத் தந்தே யொழியுமாதலின் "மாற்றமில் சிறிது பாவம்" என்றார். (ங)

புட்கெலா மெளிதா யூறு பாடஞ்சிப் புறத்துள் வைகி
உட்கினீள் வனத்துட் போகி வழிமருங் கொருசார் நிற்குங்
கட்கவிழ்ந் தொழுகப் பூத்த கவிழிணர் மரமேல் வைகி
வெட்கமீ தூரச் சாம்பி வெய்துயிர்த் திருக்கு மெல்லை.

(இ - ள்) எல்லாப் பறவைகட்கும் வருத்துதற்கெளிய பறவையாய், (அவை செய்யும்) இடையூற்றினுக்குப் பயந்து, நகர்ப்புறத்திலிருந்தும், (அங்கும் பறவைகள் செய்யும் வருத்தத்திற்கு அஞ்சியாற்றாது) பெரிய காட்டிற் சென்று வழியில் ஒருபால் நிற்கும். தேனைச் சொரிந்து சிந்த மலர்ந்த கவிழ்ந்த பூங்கொத்துகளையுடைய மாமரத்தின் மேலிருந்து வெட்கமீதூரச் சோர்ந்து பெருமூச்செறிந்து வாழுமளவில். (ச)

விடையவ னீறு பூசு மெய்யவன் பூண்ட கண்டித்
தொடையவன் புறம்பு முள்ளுந் தூயவன் குடையுங் கையில்
உடையவன் தரும தீர்த்த யாத்திரை யொழுக்கம் பூண்ட
நடையவ னொருவ னந்த நறுந்தரு நிழலிற் சார்ந்தான்.

(இ - ள்) சிவபெருமானது திருநீறு பூசுந் திருமேனியையுடையவனும், (ஆபரணமாகப்) பூண்ட உருத்திராக்க கண்டிகையாகிய மாலையையுடையவனும், அகமும் புறமுந் தூய்மையையுடையவனும், கையிலேந்திய குடையையுமுடையவனும், புண்ணிய வடிவாகிய தீர்த்த யாத்திரை செல்லும் நியதியையே தனக்கோராபரணமாகப் பூண்ட கடைப்பிடியையுடைய வொருவன் அந்த நறுமணமிக்க மாமரத்தின் நிழலை யடைந்தனன்.

(வி - ம்) "விடையவனீறு" என்றதைத் "திருவாலவாயான் றிருநீறே" எனத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் பாண்டியன் சுரமொழித்து, அவனது கூன்பாண்டிய னென்னும் பெயரைப் போக்கி, நின்றசீர் நெடுமாறபாண்டியனெனப் பெயர் சூட்டத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருநீற்றுப் பதிகத்தானுணர்க. (ரு)

இருந்தவன் சிலரை நோக்கி யியம்புவா னெவர்க்கும் பேறு
தருந்தலந் தீர்த்த மூர்த்தித் தன்மையிற் சிறந்த அன்பு
வருந்தமிழ் மதுரை பொற்றா மரைத்தடஞ் சுந்த ரேசப்
பெருந்தகை யென்று சான்றோர் பேசுவா ராத லாலே.

(இ - ள்) (அந்த மாமர நிழலில்) இருந்த முனிவன் (அங்குள்ள சிலரைப் பார்த்துக் கூறுகின்றான் : எல்லோருக்கும் முக்திப் பயனைக் கொடுக்குந் தலமும் தீர்த்தமும் மூர்த்தியுமாகிய தன்மைகளுட் சிறந்தன (கேட்போருக்கு) அன்புபயக்கும் தமிழ்வழங்கும் மதுரையும், பொற்றாமரைத் தீர்த்தமும், சோமசுந்தரமூர்த்தியுமே யென்று பெரியோர் கூறுவர் ஆதலின். (சு)

ஓரிடத் தினைய மூன்று விழுப்பமு முள்ள தாகப்
பாரிடத் தில்லை யேனைப் பதியிடத் தொன்றே யென்றுஞ்
சீருடைத் தாகுங் கூடற் செழுநக ரிடத்தம் மூன்றும்
பேருடைத் தாகு மென்றாற் பிறிதொரு பதியா தென்றான்.

(இ - ள்) ஒரு தானத்தில் (தலமேன்மையுந் தீர்த்த மேன்மையும் மூர்த்தி மேன்மையுமாகிய) இம் மூன்று மேன்மையும் உளதாக (இங்கன்றி) இந்நிலவுலகிலில்லை. மற்றைத் தலங்களில் ஒன்றேயுள்ளது. எப்பொழுதும் திருவிழாச் சிறப்புடையதாகிய மதுரையென்னும் வளமிக்க திருநகரில், அம்மூன்று மேன்மையும் பேர்பெற்றதா யுளதாமென்னில், (இதுபோற் சிறந்த) வேறொரு தலம் யாதுள்ளது? என்றனன். (எ)

இம்மது ரேசன் சேவித் தேத்துவோர்க் கெளிய னாகிக்
கைம்மலர் நெல்லி போலக் கருதிய வரங்க ளெல்லாம்
இம்மையி னுடனே நல்கு மேனைய தலத்து வானோர்
அம்மையி னன்றி நல்கா ராதலா லதிக னென்றான்.

(இ - ள்) இந்த மதுரையிலெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுள், தன்னை வணங்கும் அடியவர்க் கெளியவராகி, கையிலேந்திய நெல்லிக்கனியைப்போலக் கருதிய எல்லா வரங்களையும் இப்பிறப்பில் உடனே தந்தருளுவர். மற்றைத் தலங்களிலுள்ள மூர்த்திகள் மறுமையினன்றிக் கொடார்கள்; ஆகையால், சோமசுந்தரக்கடவுளே மேம்பட்டவரென்று கூறினன்.

(வி - ம்) உள்ளங்கையிலேந்திய நெல்லிக்கனியானது தனது புறவடிவையேயன்றி, புலப்படாத அகவடிவையும் புலப்படுத்தல்போல, வேண்டிய வரங்களை இப்பிறப்பிலேயே தந்தருளுவதால் "கைம்மலர் நெல்லிபோலக் கருதிய வரங்களெல்லா மிம்மையி னுடனே நல்கும்" என்றார். (அ)

மற்றது கேட்டுக் கொம்பர் வைகிய கயவாய் ஞானம்
பெற்றது பறவை யாகிப் பிறந்ததும் பிறவுந் தேற்றம்
உற்றது நாமிச் சன்ம மொழிப்பதற் கறவோ னிங்ஙன்
சொற்றதே யுறுதி யென்று துணிவுகொண் டெழுந்த தன்றே.

(இ - ள்) கொம்பிலிருந்த கரிக்குருவியானது அதனைக் கேள்வியுற்ற அப்பொழுதே ஞானமடைதலால், பறவையாய்த் தான்வந்து பிறந்ததையும், மற்றுள்ளனவற்றையுந் தெரிந்து, நாம் இந்தப் பிறப்பினை யொழித்தற்கு, இம் முனிவன் இங்குக் கூறியதே உறுதிபயப்பதென்று கருதித் துணிந்து, (மதுரைக்கேக) எழுந்து.

இதுமுதல் பத்துப் பாடல்கள் குளகம். (கூ)

ஆய்மலர்க் கான நீங்கி யாடக மாடக் கூடற்
போய்மலர்க் கனக கஞ்சப் புண்ணியப் புனல்தோய்ந் தாம்பல்
வாய்மலர்க் கயலுண் கண்ணாள் மணாளனை வலஞ்செய் தன்பிற்
றோய்மலர்க் கழலி னானை யகத்தினுற் றொழுதர்ச் சித்தே.

(இ - ள்) (வண்டுகள்) ஆராயும் மலர்களையுடைய காட்டினின்றும் நீங்கி, பொற்றகடுவேய்ந்த மாடங்கள் நெருங்கிய மதுரையிற் சென்று, மலர்ந்த பொற்றாமரை மலர்களையுடைய புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து, ஆம்பல் மலர்போன்ற திருவாயினையுடைய அங்கயற்கண்ணியார் கணவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, (அடியவர்) அன்பிற் கலந்த (தாமரை) மலர்போன்ற திருவடியையுடைய அச்சோமசுந்தரக் கடவுளை மனத்தினுலருச்சனைசெய்து பணிந்து.

(வி - ம்) அகத்தினுற் றொழுதர்ச்சித்து - மானத பூசை செய்து. (கo)

இன்னண மூன்று வைகல் கழிந்தபி னெம்பி ராட்டி
தன்னமர் காத லானைத் தாழ்ந்தெதிர் நோக்கி யைய
என்னையிக் கயவாய் செய்யுஞ் செயலிதன் வரவியா தென்ன
முன்னவ னதன்றன் செய்தி வரவெலா முறையாற் கூறு.

(இ - ள்) இவ்வாறு மூன்று தினங்கள் கழிந்தபிறகு, எமது பிராட்டியாராகிய அங்கயற்கண்ணியார் தம்மால் விரும்பப்பட்ட கணவராகிய சோமசுந்தரக்

கடவுளைப் பணிந்து எதிரே நின்று, ஐயனே! இந்தக் கரிக்குருவி செய்யுஞ் செய்கை யாது? என வினவ, அச்சோமசுந்தரக்கடவுள் அதனது முன் னிகழ்ந்த செய்தியும், இங்குவந்த செய்தியுமாகிய இவற்றையெல்லாம் முறைபடக் கூறி. (கக)

பத்திமை நியமம் பூண்ட பறவைமேற் கருணை நாட்டம்
வைத்திமை யாத முக்கண் மறைமுத லொருசேய்க் கன்று
நித்திய நிலைமை நல்கி நேர்ந்தவெங் கூற்றைக் காய்ந்த
சத்திய ஞான மிர்த்திஞ் சயத்தினை யுபதே சித்தான்.

(இ - ள்) இமைத்தலில்லாத திரிநேத்திரங்களையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுள், பத்திசெய்து வழிபடுதலையே கடப்பாடாகக் கொண்ட கரிக்குருவியின் மேல் கிருபாநோக்கம் வைத்து, மார்க்கண்டேயருக்கு அக்காலையில் நித்தியத்துவத்தைத் தந்தருளி, அவர்மேலெதிர்த்த கொடிய இயமனை யுதைத்தருளிய உண்மை ஞானமாகிய மிருத்யுஞ்சய மந்திரத்தை (அதனுக்கு) உபதேசித்தருளினர்.

(வி - ம்) மிருத்யுஞ்சயம் - இயமனைச் சயிக்கத்தக்க மந்திரம். (கஉ)

வேறு

உவமை யற்றவ னுரைத்த மந்திரஞ்
செவிம டுத்தலுஞ் சிற்று ணர்ச்சிபோய்ப்
பவம கற்றிடப் படுக ரிக்குரீஇ
கவலை விட்டான் கழல்வ ழுத்துமால்.

(இ - ள்) சமானமற்றவராகிய சிவபெருமான் உபதேசித்தருளிய (மிருத்யுஞ்சய) மந்திரத்தைக் காதிற் கேட்டலுஞ் சிற்றறிவு நீங்கி, (அத் திருமந்திரத்தால்) இனிவரும் பிறவி நீக்கப்பட்ட கரிக்குருவியானது கவலையொழிந்து அப்பெருமான் திருவடியைத் துதிக்கும். (கங)

எண்ணி லாவுயிர்க் கிறைவ போற்றிவான்
றண்ணி லாமதிச் சடில போற்றியென்
புண்ணி யப்பயன் போற்றி யங்கயற்
கண்ணி நாதநின் கருணை போற்றியால்.

(இ - ள்) எல்லையில்லாத ஆன்மகோடிகளுக்குத் தலைவனே! உன்னை வந்திக்கக்கடவேன்; ஆகாயத்திற்றவழுந் தண்ணிய கிரணம் வாய்ந்த சந்திரனை யணிந்த சடாமகுடத்தையுடையவனே! உன்னை வந்திக்கக்கடவேன்; எனது சிவபுண்ணியத்தின் பேறுயுள்ளவனே! உன்னை வந்திக்கக்கடவேன். அங்கயற் கண்ணம்மையார் தலைவனே! உனது திருவருளை வந்திக்கக்கடவேன். (கச)

தெளித லின்றியே செய்த தீமையால்
விளியு மென்னையு மாளல் வேண்டுமோ
எளிய ரெங்குளா ரென்று தேர்ந்துதேர்ந்
தளியை யாவதுன் னருளின் வண்ணமே.

(இ - ள்) யான் (குணம் குற்றம்) தெரியாது செய்த தீவினையால், இழி பிறப்புற்று இறக்குமென்னையும் ஒரு பொருளாகக் கருதி யாளவேண்டுமோ? (அடியேன் போன்ற) எளியர் எங்கிருக்கின்றனரென்று நாடி (அவர்மேற்) கருணையுடையவனாயிருத்தல் உன் திருவருளின் திறம். (கரு)

உம்மை நல்லற முடைய நீர்மையால்
இம்மை யிம்மனு இயம்பி னாயிது
அம்மை நன்னெறிக் கேது வாதலான்
மும்மை யுந்நல முடைய மொய்ம்பினேன்.

(இ - ள்) அடியேன் முற்பிறப்பிற் செய்த சிவபுண்ணியப்பேற்றினைப் பெரும்பாலும் உடையனாதற்றன்மையால், இப்பிறப்பில் இத்திருமந்திரத்தை யருளினை: இது மறுமையிற் சிவகதியருளுதற்குக் காரணமாதலின், (உம்மை அம்மை இம்மை யென்னும்) முத்திறத்துப் பேறுமடைந்த வலியனாயினேன்.

ஆயி னும்மெனக் கைய வோர்குறை
தீய புள்ளெலா மூறு செய்தெனைக்
காயு மானமுங் கழியக் கண்டபேர்
ஏயெ னும்படிக் கெளிய னாயினேன்.

(இ - ள்) ஆனபோதிலும், ஐயனே! எனக்கோர் குறையுளது. கொடிய பறவைகளெல்லாம் மானமும் என்னினின்று நீங்க இடையூறு செய்து என்னை வருத்தும்படிக்கும், பார்த்தவர்கள் ஏ யென்று இழித்தோட்டும்படிக்கும் எளியனாதலை யடைந்திருக்கின்றேன்.

(வி - ம்) ஏ - இழிபு குறிக்கும் இடைச்சொல். (கஎ)

என்ன வக்குரீஇ யியம்ப எம்பிரான்
அன்ன புட்கெலாம் வலியை யாகெனப்
பின்னு மக்குரீஇ தாழ்ந்து பேதையேற்
கின்னு மோர்வரந் தருதி யென்றதால்.

(இ - ள்) என்று அக்குருவி குறையிரக்க, எமது சோமசுந்தரப்பெருமான் நீ அவ்வகைய பறவைகளுக்கெல்லாம் வலியானாகக் கடவாயென்றருள, அந்தக் குருவி மீளவும் பணிந்து, (எம்பெருமானே!) அறிவில்லாத அடியேனுக்கு இன்னும் ஒரு வரந் தந்தருளாயென் றிரந்தது. (கஅ)

வலியை யென்பதென் மரபி னுக்கெலாம்
பொலிய வேண்டுமெப் போது நீசொன
ஒலிய மந்திர மோதி யோதிநாங்
கலியை வெல்லவுங் கருணை செய்கென.

(இ - ள்) வலியையாகவென எனக்கருளியபேறு என் மரபிலுள்ள பறவைகட்கெல்லாம் எந்நாளுங் குறைவின்றி விளங்கவேண்டும். நீ யருளிய ஒலியையுடைய திருமந்திரத்தை யிடையீடின்றிப் பயின்று நாங்கள் துன்பத்தைப் புறங்காணவுங் கருணை செய்தருளா யென்றிரக்க. (கக)

ஆவ தாகவென் றமரர் நாயகன்
மூவெ ழுத்தினுன் முடிந்த அம்மனு
தாவில் தெய்வத மிருடி சந்தமோ
டோவி லோசைமூன் றொடுகொ தருட்டினுன்.

(இ - ள்) குறையிரந்தது ஒகைகூடக் கடவதென்று, தேவர்கள் பெருமானு ராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் மூன்றெழுத்தினுல் முடிந்த அம்மிருத்யுஞ்சய மந்திரத்தைக் கெடுதலில்லாத தெய்வம் ருஷி சந்தஸ் என்னும் இவற்றோடும் நீங்குதலில்லாத (உதாத்தம் அநுதாத்தம் சொரிதமாகிய மூவகை) ஒலியுடன் பெற அருளினர்.

(வி - ம்) மூன்றெழுத்தினுல் முடிந்த (மிருத்யுஞ்சய) மந்திரம் என்றது த்ரியம்பகம். [த்ர்யம்பகம்.] சந்தஸ் - காயத்திரி. (உ0)

வேறு

குருமொழி பயின்று முள்வாய்க் குருவிதன் குலனுந் தன்போல்
அருமறை முதல்வ னீந்த ஆற்றலாற் பறவைக் கெல்லாம்
பெருமைசால் வலியா னென்னும் பெயரவா யுலகின் மன்னக்
கருமணி கண்டன் செம்பொற் கணைகழ லடிசேர்ந் தன்றே.

(இ - ள்) முட்போலக் கூரிய வாயையுடைய கரிக்குருவியானது குருவுபதேசத்தை யிடைவிடாது பழகி, தன் சாதிப்பறவைகளுந் தன்னைப்போலச் சோமசுந்தரக் கடவுளருளிய அரிய மந்திரவன்மையாற் பெருமைமிக்க வலியானென்னும் பெயரை யுடையனவாய் உலகில் நிலைபெற, கரிய நீலமணிபோன்ற கண்டத்தையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய செம்பொன்னுலாகிய ஒலிக்கும் வீரக்கழலணிந்த திருவடியை யடைந்தது.

(வி - ம்) சேர்ந்தது + அன்று = சேர்ந்தன்று. இது தொகுத்தல். (உக)

இக்கரிக் குருவி தானோற் றெய்திய வரத்தைத் தன்போல்
ஒக்கலு மெளிதா வெய்தப் பெற்றதா லுலகின் மேன்மை
தக்கவ னொருவன் வாழத் தன்கிளை வாழ்வ தென்ன
மிக்கவ ரெடுத்துக் கூறும் பழமொழி விளங்கிற் றன்றே.

(இ - ள்) இக்கரிக்குருவி தான் வருந்தி நோற்றடைந்த வரத்தைத் தன்னைப்போலத் தன் சாதிப்பறவைகளெல்லாம் வருந்தாமல் எளிதாக அடையப் பெற்றதனுல், உலகின்கண் மேன்மையோடு நடுநிலைமையையுடைய வொருவன் வருந்தி முயன்று வாழ, அவன் கீழ் அவன் உறவினர் யாவரும் வாழ்வாரென்று ஆன்றோர் எடுத்துக் கூறும் பழமொழி விளங்கியது.

(வி - ம்) இச்செய்யுளிற் கூறிய பழமொழியை, நாலடியார்

"அழன்மண்டு போழ்தி னடைந்தவர்கட் கெல்லா
நிழன்மரம் போலொப்பத் தாங்கிப்—பழுமரம்போற்
பல்லார் பயன்றுய்ப்பத் தான்வருந்தி வாழ்வதே
நல்லாண் மகற்குக் கடன்"—என்பதனுனறிக. (உஉ)

வேறு

ஈச னடிக்கன் பில்லார்போ லெளியா ரில்லை யாவர்க்கும்
ஈச னடிக்கன் புடையார்போல் வலியா ரில்லை யாவர்க்கும்
ஈச னடிக்கன் பின்மையினு லெளிதாய்த் திரிந்த இக்கயவாய்
ஈச னடிக்கன் புடைமையினுல் வலிதா யிற்றே யெவ்வுயிர்க்கும்.

(இ - ள்) சிவபெருமான் திருவடிக்கீ ழன்பில்லாதவர்போல யாவருள்ளும் எளியவரில்லை; சிவபெருமான் திருவடிக்கீ ழன்புடையவர்போல யாவருள்ளும் வலியவரில்லை. சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ் அன்பில்லாமையினுல் எல்லாப் பறவைகளுள்ளும் எளிதாகத் திரிந்த இக்கரிக்குருவி, சிவபெருமான் திருவடிக் கீழ் அன்புடைமையினுல் எல்லாவுயிர்களுள்ளும் வலிதாயிருந்தது. (உரு)

ஆ. திருவிருத்தம் - உஉகூசு.

நாற்பத்தெட்டாவது

நாரைக்கு முத்திகொடுத்த படலம்

அத்தி தந்த விமான மழகியார்
பத்தி தந்த பறவைக்கு மந்திர
சித்தி தந்த திறனிதீ நாரைக்கு
முத்தி தந்த கருணை மொழிகுவாம்.

(இ - ள்) அஷ்டகஜங்களாற் சுமக்கப்பட்ட விமானத்தி லெழுந்தருளிய சுந்தரேசப் பெருமானுர், அன்புசெய்து வழிபட்ட கரிக்குருவிக்கு மந்திரசித்தி தந்தருளிய திருவிளையாடலிது. நாரைக்குச் சிவகதி தந்தருளிய திருவிளை யாடலை (யாம் இனி)க் கூறுவாம். (க)

தேக்கு நீர்வைகை நாட்டொரு தென்புலத்
தாக்கு மாடவைப் பொன்றுள தவ்வயின்
வீக்கும் யாழ்செயும் வண்டுக்கு வீழ்நற
வாக்கு தாமரை வாவியொன் றுள்ளதால்.

(இ - ள்) நிறைந்த நீர்மயமாகிய வைகைநதி சூழ்ந்த பாண்டிநாட்டில் ஒரு சார் தென்பாலில், சிற்பநூல்வழி சமைத்த மாடங்களையுடைய நகரம் ஒன் றுள்ளது. அவ்விடத்தில் நரம்பின் கட்டமைந்த வீணையி னிசைபோலப் பாடும் வண்டுகளுக்கு விரும்புந் தேனை வாக்காநின்ற தாமரைகளையுடைய தடாகம் ஒன்றிருக்கின்றது. (உ)

ஆழ மிக்க கயந்தலை யத்தலை
வாழு மீன மனைத்தையும் வாய்ப்பெய்து

சூழ நந்துமுத் தீனுந் துறைக்கணே
தாழ்வ தோர்செய்ய தாண்மட நாரையே.

(இ - ள்) (அது) அளத்தற்கரிய ஆழத்தையுடைய தடாகமாம். அத்தடாகத்தில் வாழும் மீனகளையெல்லாங் கொள்ளைகொண்டு, சுற்றிலுஞ் சங்குகள் முத்துக்களையீனுந் துறையிலே, சிவந்த கால்களையுடைய ஓர் இளநாரை வாசஞ் செய்யா நின்றது. (ங)

சிறிய நாண்மழை யின்றியச் சேயிதழ்
வெறிய தாமரை யோடை வியன்கரை
இறைகொள் நாரை யிருவினைப் பௌவமும்
வறிய தாகி வறப்ப வறந்ததால்.

(இ - ள்) சிலநாள் மழையின்மையால், அந்தச் சிவந்த இதழையுடைய வாசமிக்க தாமரைகள் நிறைந்த தடாகத்தின் விசாலித்த கரையிற்றங்கிய நாரையினது (நல்வினை தீவினையென்னும்) இருவினைக் கடலும் சிறிதுமில்லாது வறக்க, அத்தடாகமும் வற்றியது. (ச)

நுரைசெ றித்தன்ன நோன்சிறை நாரையும்
இரைவி ரும்பியவ் வாவியி கந்தொரீஇ
விரைய வந்தொரு கானிடை வீழ்ந்ததாற்
புரையி லோர்க்கிட னாகுமப் பொங்கர்வாய்.

(இ - ள்) நுரைகளைச் செறித்தாற்போன்ற (வெள்ளிய) வலிய சிறகையுடைய நாரையும் இரையை விரும்பி அத்தடாகத்தினின்றும் நீங்கி, விரைந்து வந்து ஒரு காட்டிற் சோர்ந்து விழுந்தது. குற்றமில்லாத முனிவர்கட்கு உறையுளாகிய மரச்செறிவையுடைய அக்காட்டில். (ரு)

முத்த ரான முனிவர் குழாத்தொடுஞ்
சுத்த வானந்த வாரியுட் டோய்ந்துதன்
சித்த மாசு கழீஇச்சிவ மாகிய
சத்தி யத்தவ மாமுனி தங்குமால்.

(இ - ள்) சீவன்முத்தராகிய முனிவர் கூட்டத்தோடும் களங்கமில்லாத பேரின்பப் பிரவாகத்துள் மூழ்கித் தனது மனத்தழுக்கைப் போக்கி, சிவசொரூபமாகிய சத்தியத்தவன் என்னும் பெயரினையுடைய பெரிய தபோதனனொருவன் (அங்கே) வசிக்கின்றனன். (சூ)

கூப்பி டெல்லை குணித்துச் சதுரமா
யாப்ப மைந்துசுற் றெங்கும்ப டித்துறைக்
கோப்ப மைந்து குளிர்சந்தி யாமடங்
காப்ப மைந்தோர் கயந்தலை யுள்ளதால்.

(இ - ள்) ஒருகூப்பிடு தூரஞ் சதுரமாய் வரையறுத்துக் கட்டுதலமையப் பெற்று, சுற்றிலும் எங்கும் படித்துறைக்கோவை யமையப்பெற்று, தண்ணிய நிழல் செய்யுஞ் சந்தியாமடத்துடன் காவலோடமைந்த ஒரு தடாகமுள்ளது.

விரைசெய் சண்பகம் பாதிரி வேங்கைதேன்
இரைசெய் வஞ்சி யிலஞ்சி குராமரா
நிரைசெய் கிஞ்சுக நீண்மரு தாதியா
உரைசெய் பன்மா மும்புறத் துள்ளவால்.

(இ - ள்) வாசம் வீசுஞ் சண்பகமும், பாதிரியும், வேங்கையும், வண்டுக ளொலிக்கும் வஞ்சியும், மகிழும், குராவும், மாவும், வரிசையாயுள்ள முண் முருக்கும், நீண்ட மருதும் இவை முதலாகக் கூறப்படும் பல மரங்களும் (அத் தடாகத்தின்) பக்கங்களிலுள்ளன. (அ)

அந்த வாவியின் பேரதோ தீர்த்தமென்
றிந்த ஞால மியம்புவ தாலிரை
உந்த வாவி கொடுக்க வெழுந்துமுன்
வந்த நாரை யதன்கரை வைகுமால்.

(இ - ள்) அந்தத் தடாகத்தின் பெயர் அதோ தீர்த்தமென்று இவ்வுலகத் திலுள்ளவர் கூறுவர். இரையானது மிக்க விருப்பத்தினைக் கொடுக்க, மேலெழுந்து அத்தடாகத்தின் முன்வந்த நாரையானது அதன் கரையிலே தங்கா நிற்கும். (கூ)

ஆய்ந்த மாதவ ரப்புனி தத்தடந்
தோய்ந்து தோய்ந்தங் கெழுந்தொறுந் தோட்புறஞ்
சாய்ந்த வார்சடைக் கற்றையிற் றத்துமீன்
பாய்ந்து பாய்ந்து புரள்வன பார்த்தரோ

(இ - ள்) (வேதசிவாகமங்களை) ஆராய்ந்துணர்ந்த பெரிய தபோதனர் கள் அந்த வாலிதாகிய தடாகத்தில் நீராடி யெழுந்திருக்குந் தோறும், (அவர்கள்) பிடரிற்சாய்ந்து கிடக்கின்ற நீண்ட சடாடவியில், தாவாநின்ற மீன்கள் தம்முட்பாய்ந்து புரளுதலைப் பார்த்து.

இதுமுதல் இரண்டுபாடல்கள் குளகம். (கO)

ஈண்டை யித்தவத் தோர்திரு மேனியைத்
தீண்ட எத்தவஞ் செய்தன வேகொலென்
றீண்டை மீனமக் காகா வெனவிரை
வேண்டு நாரை வெறுத்தங் கிருந்ததால்.

(இ - ள்) இவ்விடத்தில் இந்தத் தபோதனர்களுடைய திருமேனியைப் பரிசிப்பதற்கு (இம்மீன்கள்) என்ன தவஞ்செய்தனவோ? என்று கருதி, அவ் விடத்திலுள்ள அம்மீன்கள் நமக்கு இரையாகா வென்று, இரைவேண்டிவந்த நாரை அதனை வெறுத்து அங்கு வசித்தது.

(வி - ம்) ஈண்டை இதில் ஐகாரம் சாரியை யிடைச்சொல். (கக)

வேறு

தன்னிகர் தவத்தோர் யாருந் தடம்படிந் தேறி நித்த
மன்னிய கருமமுற்றிச் சந்தியா மடத்தில் வைகி

மின்னிய மகுடஞ் சூடி வேந்தனு யுலகங் காத்த
பொன்னியற் சடையான் கூடற் புராணநூ லோதுகின்றார்.

(இ - ள்) தம்மைப்போன்ற தவத்தினையுடைய யாவரும், அத்தடாகத்தில் நீராடிக்கரையேறி, (இடைவிடாது) என்றுமுள்ள நித்திய கருமத்தை முடித்து, சந்தியாமடத்திலிருந்து, விளங்கா நின்ற கிரீடத்தைத் தரித்துச் சவுந்தரபாண்டியனாகி யுலகினைக் காத்துவந்த பொன்போலச் செந்நிறம் வாய்ந்த சடாமகுடத்தையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவாலவாய் மான்மிய நூலை யோதிவருகின்றவர்க ளாயினார்கள். (கஉ)

அண்ணலெம் பெருமான் செய்த அருள்விளை யாட்டு மாதிப்
பண்ணவன் சிறப்புங் கூடற் பழம்பதிச் சிறப்புந் தீர்த்தத் [னும்
தெண்ணருஞ் சிறப்புஞ் சேர்ந்தோர்க் கெளிவரு மிறைவ னென்
வண்ணமு மெடுத்துக் கூறக் கேட்டங்கு வதியு நாரை.

(இ - ள்) இறைவனாகிய எமது சோமசுந்தரப் பெருமான் செய்தருளிய திருவிளையாடலையும், யாவர்க்கும் முழுமுதற்பொருளாகிய அப்பெருமானது சிறப்பையும், நான்மாடக்கூடலாகிய தொன்று தொட்டுள்ள மதுரைப்பதியின் தலச்சிறப்பையும், (பொற்றாமரைத்) தீர்த்தத்தின் அளவிடற்கரிய சிறப்பையும், அடைந்தவர்கட்கெளிய கருணைவள்ளலென்னுந் திறத்தையும் அம்முனிவர்க ளெடுத்துக்கூற, அவ்விடத்துத் தங்கும் நாரை கேட்டு.

இதுமுதல் ஆறுபாடல்கள் குளகம். (கரு)

மடம்படு மறிவு நீங்கி வல்வினைப் பாசம் வீசித்
திடம்படு மறிவு கூர்ந்து சிவபரஞ் சோதி பாதத்
திடம்படு மன்பு வாவென் றீர்த்தெழ எழுந்து நாரை
தடம்படு மாடக் கூடற் றனிநக ரடைந்து மாதோ.

(இ - ள்) அறியாமை நீங்கி (எழுந்த ஞானோதயத்தால்) வலிய ஆகாமிய கன்மபந்தத்தை யொழித்து, உயிர்க்குறுதிதரும் ஞானோதயம் பெற்று, சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருவடியிற் பரந்த நேயமானது வாவென்றிழுக்க, நாரை அங்கு நின்று மேலெழுந்து விசாலித்த உபரிகைகள் நிறைந்த மதுரையாகிய ஒப்பில்லாத திருநகரை யடைந்து. (கசு)

வாங்கிய திரைசூழ் பொற்றா மரைபடிந் திமையா வேழந்
தாங்கிய விமான மேய தலைவனைத் தாழ்ந்து சூழ்ந்து
தேங்கிய வருட்க ணோக்கந் தெரிசித்துத் திருமுன் வைகி
ஓங்கிய கருணை மேனி யுள்ளுறத் தியானஞ் செய்து.

(இ - ள்) வளைந்த அலைகள் சூழ்ந்த பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் நீராடி, இமைகொட்டாத அஷ்ட கஜங்கள் சுமந்த விமானத்தி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளைப் பணிந்து பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, தன்மேல் தேக்கிய திருவருட்பார்வையைத் தரிசித்து, திருமுன்னரிருந்து, (ஆன்மாக்களிடத்து) வளர்ந்தோங்கிய திருவருளாகிய திருமேனி தனதுள்ளத்திற் பதியத் தியானித்து.

(வி - ம்) "தேங்கிய அருட்கண்ணைக் கண்டு தெரிசித்து" என்றது, சஞ்சித கன்மம் ஒழிந்த தென்றும், "கருணைமேனி" என்றது, சிவபெருமான் திருமேனி கிருபாவடிவமே யென்றுங் குறிப்பிட்டதாம். (கரு)

இந்நிலை நியம மூவைந் தெல்லைநா னியன்று பின்னாள்
அந்நிலை யொழுகு நாரை யாடக கமலந் தோய்வான்
வன்னிலை மதில்சூழ் ஞாங்கர் வந்துழிப் பசியால் வெந்து
மின்னிலை வேல்போற் றுள்ளு மீன்கவர்ந் துண்கு மென்னா.

(இ - ள்) இவ்வாறு செய்கடனைப் பதினைந்து தினஞ்செய்து வருநாளில் அந்நியமத்தை முடிக்கும் நாரையானது பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் நீராடி, வலிய நிலையையுடைய சுற்றுமதிலின் பக்கலில் வந்தவிடத்துப் பசிதழலாற் றீந்து கருகி, விளங்கும் தகட்டுவடிவாகிய வேலைப்போலத் துள்ளாநின்ற மீனைக் கொள்ளைக்கொண்டு உண்போமென்று. (கசு)

சிறிதுளந் துள்ளி நாதன் றிருவருள் வலத்தாற் பின்னர்
அறிவுவந் தச்சோ இந்த அறப்பெருந் தீர்த்தத் துள்ளே
எறியுமீ னருந்த ஆசை யெழுந்ததே யெனக்கிப் போதிப்
பிறவியென் றொழிவ தென்னாப் பேது றடைந்து பின்னும்.

(இ - ள்) சற்று மனதிற்கருதி, சோமசுந்தரக் கடவுளது திருவருளின் வன்மையால் பின்பு ஞானம் வந்து, ஐயோ! இந்தத் தரும சொரூபமாகிய பெரிய தீர்த்தத்தில் துள்ளுகின்ற மீனைத் தின்ன எனக்கிப்பொழுது விருப்ப மெழுந்தது. (இக்கொடுமையால்) இந்தப்பிறவி யெப்பொழு தொழிவது? என்று பெருந்துன்பமடைந்து, மீண்டும். (கஎ)

சுந்தரச் செம்மல் பாதத் துணைமல ரன்பிற் றோய்ந்து
சிந்தைவைத் திருக்கு மெல்லை தேவரு மறையுஞ் செய்யும்
வந்தனைக் கரியா னாரை மனநினை வடிவாய்த் தோன்றி
எந்தமக் கினியாய் வேண்டும் வரமென்கொ லியம்பு கென்றார்.

(இ - ள்) சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய தாமரை மலர்போன்ற உபயபாதங்களில்வைத்த அன்பிற்படிந்து, தனது மனத்தை (அந்நிலையில்) வைத்திருக்குந் தருணத்தில், தேவர்களும் வேதங்களுஞ் செய்யும் வழிபாட்டினால் அறியக் கூடாத அச்சோமசுந்தரக்கடவுள் நாரை மனத்திற்கருதிய திருவுருவோடுகாட்சி யளித்து, எமக்கு இனியவனே! நீ வேண்டிய வரம்யாது? என வினவினர். (கஅ)

வேறு

செய்ய கான்மட நாரையுஞ் சென்றுதாழ்ந்
தைய னேயிப் பிறவிய றுத்துநின்
மெய்யர் வாழ்சிவ லோகத்தின் மேவிநான்
உய்ய வேண்டுமொன் றின்னமு முண்டரோ.

(இ - ள்) சிவந்த கால்களையுடைய இளமை தங்கிய நாரையும் புடைபெயர்ந்து பணிந்து, ஐயனே! இந்தப் பிறவியின் வேரையறுத்து உமது மெய்

யன்பர் வாழுஞ் சிவலோகத்தினையடைந்து, அடியேன் பிழைக்கவேண்டும். இன்னமும் (வேண்டுவது) ஒரு வரமுள்ளது. (கக)

வுள்ள வென்மர புள்ளவு மற்றைய
புள்ளு மிந்தப் புனித மலர்த்தடத்
துள்ள மீனுயி ருண்ணினெக் காலமுந்
தள்ளொ ணாதப ழிவந்து சாருமே.

(இ - ள்) தயாவள்ளலே! என் மரபிலுள்ள பறவைச் சாதிகளும் ஏனைப் பறவைகளும் இந்தக் களங்கமில்லாத பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்திலுள்ள மீன்களினுயிரைக் கொள்ளை கொண்டால், எந்தக் காலத்திலுந் தள்ளுதற் கரிதாகிய பாவம் வந்து சம்பவிக்கும். (உ0)

என்று மித்தட மீனில வாகநீ
நன்று சால்வர நல்கென வெள்ளிமா
மன்று ளானும் வரந்தந்து போயினன்
சென்று நாரை சிவலோகஞ் சேர்ந்ததால்.

(இ - ள்) எக்காலத்திலும் இந்த (ப் பொற்றாமரைத்) தீர்த்தத்தில் மீன்களில்லாதிருக்கும்படி நீ நன்மைமிக்க வரந் தந்தருளாயென்று குறையிரக்க, பெருமை பொருந்திய வெள்ளியம்பலத்தில் நடித்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளும் (அவ்வாறே) வரமருளிச்செய்து சென்றனர். நாரை சிவலோகத்தைச் சென்றடைந்தது. (உக)

இயங்க ளைந்து மியம்பவி மானமேற்
புயங்கள் நான்குமுக் கண்களும் பொற்பவான்
வியங்கொள் பூமழை வெள்ளத்து ளாழ்ந்துபோய
வயங்கொள் நந்திக ணத்துள் வதிந்ததே.

(இ - ள்) (தேவ) வாச்சியங்கள் ஐந்துமொலிக்க, விமானத்தின்பேரில் (இவர்ந்து) நான்கு புயங்களும் மூன்று கண்களும் அழகுசெய்ய (சாரூப்பியமடைந்து), ஆகாய வாசிகள் சிதறிய புஷ்பமாரியாலாகிய வெள்ளத்துள் மூழ்கிச் சிவலோகஞ் சென்று, வெற்றிமிக்க திருநந்திதேவர் சிவகணத்துள் (தானும் ஒன்றாகத) தங்கியது. (உஉ)

அன்று தொட்டின் றளவும்பொற் றாமரை
என்று ரைக்கு மெழின்மல ரோடையிற்
சென்று லைத்துத் திரிகின்ற மீனலால்
ஒன்று மற்றன நீர்வா ழுயிர்களும்.

(இ - ள்) (அவ்வண்ணமாக இறைவரிடத்தில் அந்நாரையானது வரம் பெற்ற) அக்காலமுதல் இக்காலவரையிலும், பொற்றாமரையென்று கூறும் பொலிவுமிக்க திருக்குளததில், உலாவித தாவித்திரிகின்ற மீன்களேயன்றி, நீரில் வாழும் (தவளை முதலிய) உயிர்களுஞ் சிறிதுமின்றி யொழிந்தன. (உங)

வேறு

தன்கிளை யன்றி வேற்றுப் பறவைகள் தாமுந் தன்போல்
நன்கதி யடைய வேண்டிற் றேகொலிந் நாரை செய்த
அன்பினில் வியப்போ ஈச னருளினில் வியப்போ அன்பர்க்
கின்புரு வான ஈச னருளன்பர்க் கௌிதே யைய.

(இ - ள்) தனது சாதிப்பறவைகள் மட்டுமேயல்லாமல் வேறு சாதிப்பறவைகளும், தன்னைப்போல் நல்ல சிவகதியை யடைய வாமும் வேண்டியது. இந்த நாரையானது வழிபட்ட பத்திமையில் வியப்புள்ளதோ? (அப்பத்திமைக்கு மகிழ்ந்து அருள்புரிந்த) சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருவருளில் வியப்புள்ளதோ? அடியவர்க்கு (அவயவங்கடோறும்) இன்பவடிவாய் நின்ற அச்சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருவருள் அடியார்க்கு எளிது.

(வி - ம்) ஐய - வியப்பிடைச்சொல். ஏகாரம் - தேற்றம். (உச)

வேறு

மறக்கு ழம்புக் களைகட்டு மண்ணின்மேல்
அறப்பெ ரும்பயி ராக்கிய தன்பயன்
சிறக்க நல்கிட வுண்டு செருக்குவான்
துறக்க மெய்தி யிருந்தான் சுகுணனும்.

(இ - ள்) பாவமாகிய களையைக்களைந்து, நிலவுலகின்மேல் தருமமாகிய பெரிய பயிரையேற்றி, அந்த (த் தரும)ப் பயிராலாகிய பயன் மிகவுங் கைகூடக் கிளைஞருமன்றித் தானும் அதனை நுகர்ந்து, இறுமாக்குஞ் சுகுணபாண்டியனுந் தேவருலகத்தை யடைந்து (மகிழ்ச்சியோடு) இருந்தனன். (உரு)

ஆ திருவிருத்தம் உருஉக.

பரஞ்சோதிமுனிவர் அருளிச்செய்த திருவிளையாடற் புராணம் -
கூடற்காண்ட மூலமும்,
சென்னைக் கிறிஸ்துவக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பண்டிதரா யிருந்தவரும்
உரையாசிரியருமாகிய ஈக்காடு - இரத்தினவேல் முதலியார் இயற்றிய,
உரையும் விசேடமும் முற்றுப்பெற்றன.